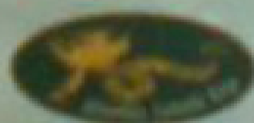
David Eddings

Ateşten Kubbeler

Tamuli Kitap

A L T I K I R K B E Ş

Giriş

Cyrga Olayı: En Son Krizin İncelenmesi

İmparatorluk Meclisi şu anda, imparatorluğun çok ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu açıkça görüyor ki bu yüce Majesteleri'nin hükümetinin karşı koymak için çok kötü bir şekilde hazırlandığı bir tehlike. İmparatorluk, güçlü bir merkezi otorite tarafından yönetilen uyumsuz bir halkın arasında, aslında beklenebilecek ve normal olan, rastlantısal kargaşalıkların periyodik ola-rak patlak verdiği dönemlerde çok uzun süredir çıkarlarını korumak için Atan ordularına bel bağlamıştı. Bununla beraber, Majesteleri'nin hükümetinin şu anda karşı karşıya olduğu durum, final sınavlarının ardından geleneksel tatil dönemi sırasında çeşitli üniversite kampüslerinden sokağa dökülen, birkaç isyana uygun tez-canlınm kendiliğinden oluşan gösterilerinden kaynaklanıyor gibi gözükmüyor. Bu tarz gösteriler telaşa kapılmadan kontrol edilebilir ve düzen genelde en az kan dökülüşüyle sağlanabilir.

Ama hükümet, bu kez durumun farklı olduğunu kısa sürede kavradı. Birincisi göstericiler neşeli ve ateşli öğrenciler değildi ve üniversitelerde dersler yeniden başladığında iç huzur tekrar oluş-turulamadı. Otoriteler, sıradan devrimci coşku sonucunda oluşan çeşitli karmaşaları hâlâ kontrol edebilirlerdi. Normal koşullar altında Atan savaşçılarının sadece varlığı bile en coşkuluların ateşini söndürebilirken, bu kez gösterilere eşlik eden bildik tahrip eylemleri oldukça açık bir şekilde doğaüstü kaynaklardan geliyordu.

Kaçımlmaz olarak, imparatorluk hükümetinin dikkati Sarsos'daki Styriclere odaklandı. Bununla beraber, İmparatorluk Meclisi'nin Styriç üyelerinin, ki tahta olan sadakatleri tartışılmaz, yaptıkları bir araştırma bu karışıklıklarda Styricum'un parmağı olmadığını oldukça açık bir şekilde ortaya koydu. Şu anda bilindiği kadarıyla, doğaüstü olaylar bilinmeyen kaynaklardan geliyordu ve öylesine yayılmışlardı ki sadece birkaç Styriç döneğin faaliyeti

olamazdı. Styricler, kendilerine bile bu faaliyetlerin kaynaklarını tanımlayamıyordu, hatta bütün Styricum'daki en büyük büyücü olan efsanevi Zalasta bile tamamen kafasının karıştığını şaşkınlık içinde itiraf ediyordu.

Tüm bunlara rağmen, sonuçta konunun Majesteleri'nin hükümeti tarafından ele alınmasını teklif eden de Zalasta'ydı. İmparatorluğun Eosia kıtasından destek isteyebileceğini önerdi ve hükümetin dikkatini özellikle Sparhawk isminde bir adama yöneltti.

Eosia kıtasındaki bütün imparatorluk temsilcilerine, hemen her şeyi bırakıp tüm dikkatlerini bu adama yoğunlaştırmaları emredildi. Majesteleri'nin hükümetinin Sparhawk denen şahıs hakkında bilgi edinmesi gerekliydi. Eosia'dan raporlar gelmeye başladıkça, İmparatorluk Meclisi, Sparhawk'm karmaşık parçalardan oluşan resmini netleştirmeye başladı: dış görünüşü, kişiliği ve geçmişi.

Sör Sparhawk'm Elene Kilisesi'nin yarı dini tarikatlarından birinin üyesi olduğunu öğrendiler. Bu kendine has tarikattan "Pandion Şövalyeleri" diye bahsediliyor. Uzun boylu, orta yaşlarının başında, yüzünde yara izleri olan ince yapılı biriydi, keskin zekâlı, dik kafalı ve hatta sert tavırlı. Elene Kilisesi'nin Şövalyeleri korkunç savaşçılardır ve Sör Sparhawk şampiyonlar sıralamasının en önlerinde gelir. Eosia kıtası tarihinin dört Kilise Şövalyeleri tarikatının kurulduğu dönemindeki koşullar, öylesine umutsuzdu ki, Eleneler geleneksel önyargılarını bir kenara koyarak bu Askeri Tarikatların, Styricum'un gizli bilimlerini öğrenmelerine izin vermişlerdi; yaklaşık beş yüz yıl kadar önce yapılan Birinci Zemoch Savaşı'nı kazanmalarına yardım eden şey, Kilise Şövalyeleri'nin bu sanatlardaki yetenekleriydi.

Sör Sparhawk'in, imparatorluğumuzda benzeri bulunmayan bir mevkisi vardır: Elenia krallığırun kraliyet ailesinin kalıtsal "şampiyonu". Batı Elenelerin artık kullanılmayan sözlerle dolup taşan bir şövalye kültürleri var. "Meydan Okumak" (aslmda teke tek dövüşe davet) bir şekilde onurunun lekelendiğini hisseden soylular arasındaki geleneksel bir tepkidir. Devletin başındaki hükümdarların bile bu Meydan Okumalara cevap verme gerekliliğinin dışmda tutulmaması çok şaşırtıcıdır. Çeşitli çabuk öfkelenen

kişilerin küstahlıklarına karşılık verme sıkıntısından kurtulmak için Eosia hükümdarları bazı çok yetenekli (ve genellikle korkulan) savaşçıları, kendilerine vekil atadılar. Sör Sparhawk'in doğası ve ünü öylesine meşhurdur ki Elenia krallığmdaki en kavgacı soylular bile iyice düşündükten sonra gerçekten hakarete uğramadıklarını fark ederler. Sör Sparhawk'in yeteneği ve serinkanlı kararlarına çok güvenilir ve eski bir geleneğe göre, kötü bir şekilde etkisizleşmiş rakip, teslim olup meydan okumasını geri çekerek hayatmı kurtarabileceği için Sparhawk bu karşılaşmalar sırasında nadiren birini öldürmek zorunda kalmıştır.

Babasımn ölümünün ardından Sör Sparhawk, görevi devralmak için kendini bugünkü kraliçenin babası olan Kral Aldreas'a takdim etti. Ama Kral Aldreas zayıf bir hükümdardı, kız kardeşi Prenses Arissa'nm ve onun gizli sevgilisi ve aynı zamanda kadının piç oğlu Lycheas'ın babası olan Cimmura Piskoposu Annias'm etkisi altındaydı. Eleina'nm gerçek yöneticisi olan Cimmura Piskoposu'nun, Kutsal Şehir Chyrellos'da bulunan Elene Kilisesi patriklik tahtına oturma umutları vardı ve saraydaki sert, erdemli Kilise Şövalyesi'nin varlığı canını sıkmaya başlamıştı. Böylece Kral Aldreas'ı, Sör Sparhawk'i Rendor Krallığına sürgüne göndermeye ikna etti.

Zaman içinde Kral Aldreas da rahatsızlık verici bir hale gelince Piskopos Annias ve prenses onu zehirledi, böylece Aldreas'ın kızı, Prenses Ehlana tahta çıktı. Genç olmasına rağmen, Kraliçe Ehlana daha çocukken eğitimini Sör Sparhawk'tan almıştı ve babasından çok daha güçlü bir hükümdardı. Böylece o da kısa süre içinde piskopos için sıkıntı kaynağı olmaya başlamıştı. Sonunda kraliçeyi de zehirlemiş ama Sör Sparhawk'in Pandion dostları, Sephrenia adında bir Styric kadın olan, gizli sanatlar öğretmenlerinin yardımıyla kraliçeyi bir kristalin içine kapatıp hayatta kalmasını sağlamışlardı.

Böylece, Sör Sparhawk sürgünden dönene dek yaşamıştı. Askeri Tarikatlar, Cimmura Piskoposu'nu Patriklik tahtmda görmeyi arzulamadıkları için, Kraliçe Ehlana'yı sağlığına kavuşturabilecek bir tedavi ya da bir panzehir bulma arayışına giren Sör Sparhawk'a yardım etmek üzere diğer üç tarikat kendi şampiyonlarını yolladılar. Kraliçenin

geçmişte Annias'm hazineye el uzatışım engelleyişi yüzünden Kilise Şövalyeleri, o iyileştiğinde Annias'm adaylığını sürdürmek için ihtiyacı olan parayı almasına karşı çıkacağını düşünmüşlerdi.

Annias, Martel isimli dönek bir Pandion'la işbirliği yaptı ve bu Martel denen kişi, tüm Pandionlar gibi Styric büyülerini kullanmakta yetenekliydi. Sparhawk'm yoluna hem gerçek hem de doğaüstü engeller çıkardı ama sonunda Sör Sparhawk ve arkadaşları Kraliçe Ehlana'nm sadece "Bhelliom" diye bilinen büyülü bir nesneyle iyileşebileceğini keşfetmeyi başardılar.

Batı Eleneler tuhaf insanlardır. Dünyevi konularda bazen bizi geçecek kadar bilgilidirler ama büyünün çok dehşet verici biçimleri hakkında neredeyse çocuksu inançları var. Bize bu "Bhelliom"un, çok eski ve uzak geçmişte büyük zahmetlerle gül şeklinde yontulmuş çok büyük bir safir olduğu söylendi. Eleneler, onu yontan zanaatkarın bir Troll olduğunda ısrar ediyorlar. Bu saçmalık üzerinde durmayacağız.

Sonunda, Sparhawk ve arkadaşları birçok engeli aşarak o özel tılsımı elde edebildiler ve (iddialarına göre) mücevher Kraliçe Ehlana'yı iyileştirmeyi başardı - bununla beraber, öğretmenleri Sephrenia'nm yardım almadan bu işi başardığı ve Bhelliom'un işlevinin, kendini Batı Elenelerin katı yobazlığından korumak için uydurduğu bir araç olduğu hakkında güçlü şüpheler vardır.

Patrik Cluvonus öldüğünde, Elene Kilisesi Hiyerarşisi, halefin "seçimi"ne katılmak için Chyrellos'a yolculuk yaptı. (Seçim tercih belirtmeyi içeren tuhaf bir uygulamadır. Akranlarının çoğunluğunun onayım alan adayı konuyu içeren konuma yükseltir. Bu, şüphesiz, doğal olmayan bir uygulama ama Elene ruhban sınıfı görünüşte bekâr olduğu için Patriklik'in kalıtsal olabilmesi çok rezil bir yöntem olurdu.) Cimmura Piskoposu, Hiyerarşi tartışmaları sırasında onu tercih etmeleri için oldukça çok sayıda yüksek seviyeli din adamına rüşvet vermişti ama gerekli çoğunluğa ulaşamadı. İşte tam o anda, şu yardakçısı, daha önce bahsedilen Martel, Hiyerar-şi'yi paniğe sürükleyerek Piskopos Annias'ı seçtirmek umuduyla Kutsal Şehre bir saldırı yönetti. Sör Sparhawk ve sınırlı sayıdaki

Kilise Şövalyesi, Martel'i Hiyerarşi'nin toplandığı Bazilika'dan uzak tutmayı başardı. Bununla beraber, Chyrellos'un büyük bir bölümü çarpışmalar boyunca ağır bir şekilde zarar gördü.

Durum kriz boyutlarına ulaştığında, kuşatma altındakilere batı Elene krallıkları ordularından oluşan bir yardım geldi. (Elene siyasetinin güçlü olduğuna dikkat çekilir.) Cimmura Piskoposuyla dönek Martel arasındaki bağlantı ve ikisinin Zemoch'lu Otha ile gizli anlaşması gün ışığına çıktı. Adamın kalleşliği yüzünden öfkelenen Hiyerarşi adaylığını geri çekti ve onun yerine Demos Başpiskoposu olan Dolmant'ı seçti. Dolmant, becerikli biri gibi görünüyor ama bu konuda emin olmak için erken.

Eleina Kraliçesi Ehlana bir çocuk sayılır ama güçlü, iradeli ve cesaretli bir genç kadın olduğu izlenimi verdi. Ondan en az yirmi yaş büyük olmasına rağmen, uzun süredir gizlice Sör Sparhawk'i seviyordu ve iyileşmesinin hemejı ardından ikisinin nişanlandıkları ilan edildi. Dolmant'm Patrikliğe seçiminin ardından evlendiler. Tuhaf ama Kraliçe yeteri kadar otoriteye sahip gözükse de, Sör Sparhawk'in iç meseleler kadar devlet işlerinde de oldukça etkisi olduğunu düşünmemiz gerekir.

Zemoch İmparatoru'nun Elene Kilisesi'nin içişlerine karışması, şüphesiz bir casus düzeneği idi; Kilise Şövalyeleri'nin yönetimindeki batı Eosia orduları sınırda harekete hazır bekleyen Zemoch güruhlarını karşılamak için Lamorkand'm üzerinden doğuya doğru yürüyüşe geçti. Uzun süredir korkulan İkinci Zemoch Savaşı başlıyordu.

Bununla beraber, Sör Sparhawk ve yoldaşları savaş alanının kargaşasından kaçınmak için kuzeye at sürdüler ve ardından doğuya yönelip kuzey Zemoch dağlarını geçerek gizlice Otha'nm başkenti Zemoch'a doğru yollarına devam ettiler, elbette Annias ve Martel'in peşindeydiler.

İmparatorluğun batıdaki ajanları, ellerinden geleni yapmalarına rağmen, Zemoch'da olanları tam olarak ortaya çıkarmakta başarılı olamadılar. Annias, Martel ve hatta Otha'nm da orada yok edildikleri oldukça kesin ama tarihin akışı içinde pek önemli bir yerleri de yok. Çok daha önemli olan şey, Otha ile Zemochlarınm arkalarındaki itici güç olan Styricum'un

Yaşlı Tanrısı Azash’m da yok edilmesi ve Sör Sparhawk’m da bundan sorumlu olduğu yadsınamaz bir gerçek. Zemoch’da yayılan büyünün seviyesinin bizim algımızın ötesinde olduğunu ve Sör Sparhawk’m elinde daha önce hiçbir ölümlünün sahip olmadığı güçler olduğunu kabul etmek zorundayız. Karşılaşmada ortaya çıkan güç seviyesinin bir delili olarak, Zemoch şehrinin tartışma sırasında tamamen yok olduğunu belirtmemiz yeterli.

Styric Zalasta’nın haklı olduğu açıkça ortadaydı. Kraliçe Ehla-na’nın Naip Prensi Sör Sparhawk, tüm dünyada Tamuli’deki krizle başa çıkabilecek tek kişiydi. Ne yazık ki Sör Sparhawk Tamul İmparatorluğu’nun bir vatandaşı değildir ve bu yüzden imparatorluk başkenti Matherion’a gelmesi emredilemez. Majesteleri’nin hükümeti bir kararsızlık içindedir, imparatorun Sparhawk üzerinde hiçbir otoritesi yoktur ve gerçekte sıradan bir vatandaş olan bir kişiden yardım almak zorunda kalmak düşüncesi bile hoş olmayacak seviyede gurur kırıcı olacaktır.

İmparatorluğun durumu her geçen gün daha kötüye gidiyor ve Sör Sparhawk’m müdahalesine olan ihtiyacımız giderek artıyor. Eş değerdeki bir başka acil durum da imparatorluğun saygınlığını devam ettirmenin kesin gerekliliği. İkileme bir çözüm getiren kişi Dışişleri’nin en parlak diplomatı olan Birinci Sekreter Oscagne’dır. Ekselansları’mn parlak diplomatik oyununu sonraki bölümde uzun uzun tartışacağız.

Birinci Kısım

Eosia

Birinci Bölüm

BAHARIN ilk günleriydi ve yağmur hâlâ kışın soğuğunu taşıyordu. Yumuşak, gümüşi incecik bir çisenti karanlık gökyüzünden düşüyor, Cimmura'mn kapalı nöbetçi kulelerini sarmalıyor, geniş kapının her iki tarafındaki meşaleleri cızırdatarak kapıya doğru uzanan yolun taşlarını parıltılı bir siyaha dönüştürüyordu. Yalnız bir binici şehre yaklaşmaktaydı. Kalın bir gezgin pelerinine sarınmış, uzun burunlu, tatsız bakışlı koca gözleri olan iri ve aşırı tüylü, kırçıl bir ata biniyordu. Gezgin iriyarı bir adamdı, heybetli, sağlam kemikli ve adaleliydi. Siyah saçları dağınıktı ve burnu bir zamanlar kırılmış olmalıydı. Atını rahat ama eğitimli bir savaşçıya özgü bir dikkatle sürüyordu.

Şehrin doğu kapısına yaklaştıklarında iri kırçıl dalgınca ürperip uzun tüylerinin üzerindeki damlaları silkeledi ve surun tam dışındaki meşale ışığının parlak kırmızı çemberinin içinde durdu.

Pas lekeli bir göğüslük ve miğfer takmış, yamalı yeşil pelerini bir omzundan öylesine sarkan tıraşsız bir kapı nöbetçisi gezgine bakmak için merakla dışarı çıktı. Hafifçe sallanıyordu.

"Sadece geçiyordum, komşu," dedi sakin bir sesle iri adam. Pelerinin kukuletasını geriye itti.

“Ah,” dedi nöbetçi, “siz misiniz, Prens Sparhawk. Sizi tanıyamadım. Evinize hoş geldiniz.”

“Teşekkür ederim,” dedi yanıtladı Sparhawk. Adamın nefesin-deki ucuz şarabı hissedebiliyordu.

“Geldiğinizi saraya haber vermemi ister misiniz, Ekselansları?”

“Hayır. Onları zahmete sokma. Atımın eyerini kendim çıkarabilirim.” Sparhawk kişisel olarak törenlerden hoşlanmazdı - özellikle gece geç vakitlerde olanlardan. Öne doğru eğilip nöbetçiye küçük bir madeni para verdi, “içeri gir, komşu. Burada yağmurda durursan soğuk alacaksın.” Atını dürtüp kapıdan içeri sürdü.

Şehir sûrlarının yanındaki mahalle, birbirine sıkıca dayanmış, ıslak ve çöplerle dolu sokaklara ikinci katlan çıkıntılar yapmış, eski harap evleriyle yoksul bir bölgeydi. Sparhawk, iri kırçılın çelik nalları binalarda tmgırdayarak yankılanırken dar, taş döşeli sokakta atını yavaşça sürdü. Gece ayazı başlamıştı ve kepenkleri sıkıca kapalı dükkânların baştan savma tabelaları, paslı kancalarında gıcırdayarak sallanıyordu.

Yapacak daha iyi bir işi olmayan bir köpek salakça bir kendine güvenle onlara havlamak için yan sokaktan fırladı. Sparhawk’m atı, ıslak sokak köpeğine ölümcül ve uzun bir bakış atmak için başını hafifçe çevirdi. Boş kafalı köpeğin havlayışları giderek zayıfladı ve sıçana benzeyen kuyruğunu bacaklarının araşma kıstırdı. At kasten üzerine doğru yürüdü. Köpek inledi, ardından cıyaklayarak kaçtı. Sparhawk’m atı alay edercesine soludu.

“Bu kendini iyi hissetmeni sağladı mı, Faran?” diye kırçıla sordu Sparhawk.

Faran kulaklarını titretti.

“O zaman, devam edelim mi?”

Bir kavşakta meşalenin biri düzensizce yanıyor, ucuz elbiseler içinde, ıslak ve üstü başı darmadağınık, dolgun genç bir fahişe parlak kırmızı ışığın

altında dikiliyordu. Koyu renk saçları kafasına yapışmış, yanaklarindaki boya yol yol akıyordu ve yüzünde durumu kabullenmiş bir ifade vardı.

“Yağmurda dışarıda ne yapıyorsun, Naween?” diye sordu, Sparhawk atını dizginlerken.

“Seni bekliyordum, Sparhawk.” Sesi cilveliydi, kara gözleri muzipçe bakıyordu.

“Ya da herhangi başka birini?”

“Elbette. Ben bir profesyonelim, Sparhawk ama sana hâlâ borçluyum. Bugünlerde şu konuyu halledecek miyiz?”

Sparhawk bunu umursamadı. “Sokaklarda mı çalışıyorsun?”

“Shanda ve ben kavga ettik.” Omuz silkti. “Ben de kendi kendime çalışmaya karar verdim.”

“Sen sokak kızı olacak kadar saldırgan değilsin, Naween.” Yanındaki keseye parmaklarını daldırdı, birkaç madeni para çıkarıp verdi. “Al,” dedi. “Bir yerlerde bir han odası bul ve birkaç gün sokaklardan uzak dur. Platime ile konuşurum, bakalım senin için bir şeyler ayarlayabilecek miyiz?”

Kadının gözleri kısıldı. “Bunu yapman gerekmiyor, Sparhawk. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Şüphesiz öyle. O yüzden yağmurun altında dikiliyorsun. Ne diyorsam yap, Naween. Tartışmak için çok geç ve çok yağmur yağıyor.”

“Sana borcum iki oldu, Sparhawk. Kesinlikle emin misin …”

“Kesinlikle eminim, küçük kız kardeşim. Artık evliyim, hatırla?”

“Eee?”

“Boş ver. Bu havada dışarıda kalma.” Sparhawk kafasını sallayarak atını sürdü. Naween’den hoşlanırdı ama ne yazık ki kadın kendine bakma

konusunda umutsuz bir vakaydı.

Bütün dükkân ve tezgâhların kapalı olduğu sessiz bir meydanı geçti. Bu akşam ortada ne fazla insan, ne de fazla iş fırsatı vardı.

Düşüncelerini geçen bir buçuk ayın olaylarına kaydırdı. Lamorkand'da kimse onunla konuşmaya istekli olmamıştı. Patrik Dolmanı, Kilise politikası ve öğretisinde bilge bir adamdı ama sıradan insanların nasıl düşündükleri konusunda üzücü seviyede cahildi. Sparhawk, adama, bilgi toplamak için bir Kilise Şövalyesi'ni göndermenin zaman kaybı olduğunu sabırla anlatmaya çalışmış ama Dolman ısrar etmişti ve Sparhawk ona itaat edeceğine-ant içmişti. Bu yüzden kimsenin havadan daha ciddi bir konuda onunla konuşmaya istekli olmadığı, güney Lamorkand'm çirkin şehirlerinde altı haftayı boşa harcamıştı. Olayları daha kötüleştirense, Dolmant'm kendi hatası yüzünden şövalyeyi çok açık bir şekilde suçlamasıydı.

Suların evlerin saçaklarından kaldırım taşlarına damladığı karanlık bir yan sokakta, Faran'm kaslarının gerildiğini hissetti. "Üzgünüm," dedi sessizce. "Dikkat etmiyordum." Onu izleyen biri vardı ve atını uyaran duyguyu açıkça hissedebildi. Faran bir savaş atıydı; büyük olasılıkla ona yönelmiş bir tehditi damarlarında hissedebilirdi. Sparhawk, el hareketlerini pelerininin altına gizleyerek hızla Styric dilinde bir büyü mırıldandı. Onu izleyeni uyarmaktan kaçınarak, artık her kimse, büyüyü yavaşça serbest bıraktı.

İzleyen bir Elene değildi. Sparhawk bunu hemen hissetti. Daha fazla araştırdı. Ardından kaşlarını çattı. Birden fazlaydılar ve Styric de değillerdi. Pasif bir şekilde kimlikleri hakkında bazı ipuçları bekleyerek düşüncelerini geriye çekti.

İnsanın içini donduran bir şok gibi birden anladı. İzleyenler insan da değillerdi. Eyerinin üzerinde hafifçe kımıldanırken, eli kılıcının kabzasına doğru sessizce gidiyordu.

Sonra izleyenlerin yansıttığı his kayboldu ve Faran bir rahatlamayla ürperdi. Sahibine kuşkulu bir bakış atmak için çirkin yüzünü çevirdi.

“Bana sorma, Faran,” dedi Sparhawk. “Ben de bilmiyorum.” Ama bu tamamen doğru değildi. Karanlıktaki zihinlerin teması belli belirsiz bir tanıdıklığa sahipti ve bu tanıdıklık Sparhawk’m aklında yüzleşmek istemediği sorular uyandırıyordu.

Saray kapısında, askerlere herkesi uyandırmasınlar diye sertçe emirler vermek için yeteri kadar oyalandı, atından indi.

Genç bir adam ahırdan yağmurun temizlediği avluya çıktı. “Neden geldiğine dair haber yollamadm, Sparhawk?”

“Çünkü gece yarısında resmi törenler ve çılgın kutlamalardan hoşlanmam,” dedi silahtarına kukuletasını geri atarak. “Bu geç saatte niçin hâlâ ayaktasın? Annene dinlenmeni kesinlikle sağlayacağım konusunda söz verdim. Başımı derde mi sokacaksın, Khalad?”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?” Khalad’m sesi sert ve rahatsız ediciydi. Faran’m dizginlerini tuttu. “İçeri gel, Sparhawk. Eğer yağmurda kalırsan paslanacaksın.”

“Sen de en az baban kadar kötüsün.”

“Bu eski bir aile özelliğidir.” Khalad, Naib Prensi ve kötü huylu savaş atını, iki fenerin altın rengi ışıklar yaydığı saman kokan ahıra götürdü. Khalad fırça gibi siyah saçlı, kısa siyah sakallı, kısık sesli genç bir adamdı. Üzerine sıkı sıkı oturan siyah bir süvari pantolonu, çizmeler ve kollarıyla omuzlarını çıplak bırakan kolsuz, deri bir yelek giyiyordu. Kemerinde koca bir hançer asılıydı, bileklerinde çelik kolluklar vardı. Sparhawk’m kaybına üzüldüğü babasına fazlasıyla benziyor ve onun gibi davranıyordu. Silahtar, Faran’m eyerini çıkarmaya başladığında, “Talen de seninle geri gelecek diye düşünmüştüm” diye konuştu.

“Soğuk aldı. Annesi - ve seninki - bu havada çıkamayacağına karar verdiler, ben de kesinlikle onlarla tartışacak değildim.”

“Bilgece bir karar,” dedi Khalad ve iri kırçıl onu ısırmaya çalıştığında Faran’ın burnuna bir tokat attı. “Nasıllar?”

“Annenler mi? İyi. Aslade hâlâ Elys’i şişmanlatmaya çalışıyor ama çok şanslı görünmüyor. Şehirde olduğumu nasıl öğrendin?”

“Platime’m katillerinden biri seni kapıdan girerken görmüş. Haber yolladı.”

“Bunu bilmem gerekirdi. Karımı uyandırmadın, değil mi?”

“Mirtai kapısının önünde nöbet tutarken olmaz, uyandırmadım. Şu ıslak pelerininizi bana verin, Lordum. Kurusun diye mutfağa asacağım.”

Sparhawk homurdanarak sırılsıklam pelerini çıkardı.

“Örme zırhını da Sparhawk,” diye ekledi Khalad, “tamamen paslanmadan önce.”

Sparhawk başıyla onayladı, kılıcını çözüp örme zırhını çıkarmak için uğraşmaya başladı. “Eğitimin nasıl gidiyor?”

Khalad kaba bir homurtu çıkardı. “Daha önce bilmediğim hiçbir şey öğrenmedim. Babam genel toplantı binasmdakilerden çok daha iyi bir eğitmendi. Sizin bu fikriniz işe yaramayacak, Sparhawk. Diğer çömezler aristokrat, ben ve kardeşlerim eğitim alanında onları geride bıraktığımızda bundan almıyorlar. Ortada ne zaman görülsek yeni düşmanlar ediniyoruz.” Faran’m üstünden eyeri alarak en yakındaki ahır bölmesi parmaklığının üstüne koydu. Elini kısa bir an iri kırçılın sırtına koydu, ardından eğilip bir avuç dolusu saman alarak onu ovalamaya başladı.

“Gidip bir seyis uyandır ve bu işi ona yaptır,” dedi Sparhawk. “Mutfakta hâlâ uyanık olan biri var mı?”

“Sanırım fırıncılar çoktan uyanmışlardır.”

“Birine söyle de bana yiyecek bir şeyler getirsin. Öğlen yemeğinin ardından çok uzun zaman geçti.”

“Tamam. Seni Chyrellos’da bu kadar uzun süre tutan neydi?”

“Arada, Lamorkand’a bir gezi yaptım. Oradaki iç savaş kontrolden çıkıyor; Patrik etrafı biraz kolaçan etmemi istedi.”

“Karına bir haber yollaman gerekirdi. Seni bulmak için Mir-tai’yi yollamak üzereydi.” Khalad sırıttı. “Sanırım gene kendine bağırttıracaksın, Sparhawk.”

“Bu yeni bir şey değil. Kalten sarayda mı?”

Khalad başıyla onayladı. “Burada yemek daha iyi ve üstelik günde üç kez dua etmesi beklenmiyor. Bir taraftan da oda hizmetçilerinden birini gözüne kestirdi.”

“Bu beni fazla şaşırtmadı. Stragen de burada mı?”

“Hayır. Beklenmedik bir şey oldu ve Emsat’a dönmesi gerekti.”

“Git Kalten’i uyandır. Mutfakta bize katılmasını sağla. Onunla konuşmak istiyorum. Birazdan orada olacağım. Önce hamama gideceğim.”

“Su ılık değildir. Gece ateşleri söndürdüler.”

“Biz Tanrı’nın askerleriyiz, Khalad. Hepimizin müthiş derecede cesur olduğu varsayılıyor.”

“Bunu hatırlamaya çalışacağım, Lordum.”

Hamamdaki su kesinlikle buz gibiydi, bu yüzden Sparhawk orada çok oyalanmadı. Üzerine yumuşak beyaz bir cüppe geçirip sarayın loş koridorlarından, Khalad’Ia uykulu gözüken Kalten’in beklediği aydınlatılmış mutfaklara gitti.

“Selam, soylu Naib Prens,” dedi yavanca Kalten. Sör Kalten’in gecenin yarısında uyandırılmaktan pek hoşlanmadığı ortadaydı.

“Selam, soylu Naib Prens’in soylu Çocukluk Yoldaşı,” diye cevapladı Sparhawk.

“İşte bu biçimsiz bir unvan,” dedi tersçe Kalten. “Sabaha kadar bekleyemeyecek olan o şey de neymiş?”

Sparhawk, masalardan birine oturdu; beyaz önlüklü bir fırıncı ona bir tabak kızarmış et ve fırından yeni çıkmış dumanları tüten ekmek getirdi.

“Teşekkürler, komşu,” dedi Sparhawk.

“Nerelerdeydin, Sparhawk?” diye sordu Kalten, karşısına otururken. Bir elinde şarap testisi, diğerinde metal bir maşrapa vardı.

“Sarathi beni Lamorkand’a yolladı,” diye cevapladı Sparhawk, ekmekten iri bir parça koparırken.

“Karın saraydaki herkesin hayatını kâbusa çeviriyor.”

“Umursadığını bilmek güzel.”

“Geri kalan bizler için değil, değil mi? Dolmant’m Lamorkand’dan istediği neymiş?”

“Bilgi. Aldığı raporların bazılarına tam olarak inanmadı.”

“İnanmayacak ne var? Lamorklar sadece ulusal eğlencelerine takılıyorlar - iç savaşa.”

“Bu kez biraz farklı gibi. Kont Gerrich’i hatırlıyor musun?”

“Bizi Baron Alstrom’un kalesinde kuşatan mı? Onunla kişisel olarak hiç karşılaşmadım ama ismi bir şekilde tanıdık geliyor.”

“Batı Lamorkand’daki patırtının başında o varmış gibi gözüküyor; oradakilerin çoğu tahtta gözünün olduğuna inanıyor.”

“Eee?” Kalten, Sparhawk’m ekmeğinden bir parça kopardı. “Lamorkand’daki bütün baronlarm tahtta gözü vardır. Bu kez Dolmant’ı böylesine ilgilendiren şey ne?”

“Gerrich, Lamorkand sınırlarının ötesinde kendine müttefikler buluyor. Pelosia’nm smır baronlarının bazıları az çok Kral So-ros’tan bağımsızdır.”

“Pelosia’daki herkes Soros’tan bağımsız. O, pek kral sayılmaz. Zamanının büyük bir bölümünü dua ederek geçiriyor.”

“Bu Tanrı’nın askerlerinden biri için tuhaf bir konum,” diye mırıldandı Khalad.

“Bu tarz şeylere doğru açıdan bakmak lazım, Khalad,” dedi Kalten. “Çok fazla dua, insanın beynini yumuşatır.”

“Her neyse,” diye konuştu Sparhawk, “Gerrich bu Pelosialı baronları Kral Friedahl’m tahtı için olan uğraşma çekmeyi başarırsa, Friedahl Pelosia’ya savaş ilan etmek zorunda kalacak. Kilise zaten Rendofda savaşıyor ve Dolmant ikinci bir cephe açmaya pek hevesli değil.” Durdu. “Ama bir şeye daha rastladım,” diye ekledi. “Duymamam gereken bir sohbete kulak misafiri oldum. Drychtnath ismi ortaya çıktı. Onun hakkında bir şey biliyor musun?”

Kalten omuz silkti. “Lamorklarm ulusal kahramanıydı, çok eskiden. Üç buçuk metre boyunda olduğunu, her sabah kahvaltıda bir öküz yediğini ve her akşam bir büyük fıçı mead1 içtiği söylenir. Kaşlarını çatarak kayaları parçaladığı ve bir eliyle güneşi durdurduğu öyküleri anlatılır. Ama öyküler biraz abartılmış olabilirler.”

“Çok komik. Kulak misafiri olduğum topluluk birbirlerine onun döndüğünü söylüyorlardı.”

“Bu iyi bir üçkâğıt. Hatırladığım kadarıyla onu en yakın arkadaşı öldürmüş. Sırtından bıçaklayıp ardından kalbine bir mızrak saplamış. Lamorklarm nasıl olduklarını bilirsin.”

“Tuhaf bir isim,” diye belirtti Khalad. “Ne anlama geliyor?”

“Drychtnath mı?” Kalten kafasını kaşıdı. “Sanırım ‘Korkusuz, zırhlı’. Lamork anneler çocuklarına böyle şeyler yapar.” Bardağındakini içip

boşalttı ve testiyi bardağın içine boca etti. Bardağa sadece birkaç damla döküldü. “Bu konuyu daha fazla uzatacak mıyız? Eğer oturup bütün gece konuşacaksak, gidip şarap alacağım. Sana karşı dürüst olmamı istersen, Sparhawk, gerçekten tatlı sıcak yatağıma dönmeyi tercih ederim.”

“Ve de tatlı sıcak oda hizmetçine?” diye ekledi Khalad.

“O kendini yalnız ve mutsuz hissediyor.” Kalten omuz silkti. Ciddileşti. “Lamorklar yine Drychtnath hakkında konuşmaya başla-dılarsa, bu kendilerine güvenleri gelmeye başlamış anlamındadır. Drychtnath dünyaya hükmetmek istemişti. Lamorklar ne zaman onun ismini anmaya başlasalar, bu sınırlarının ötesinde rahat hareket edecekleri bir yer aramaya başladıklarının açık belirtisidir.”

Sparhawk tabağını geri itti. “Şu an bu konuda endişelenmeye başlamak için gecenin çok geç bir vakti. Yatağına dön, Kalten. Sen de Khalad. Sabah, bu konuda daha çok konuşabiliriz. Gidip karıma nezaket ziyareti yapmam gerekiyor.” Ayağa kalktı.

“Hepsi bu mu?” dedi Kalten. “Bir nezaket ziyareti?”

“Nezaketin birçok değişik şekli vardır, Kalten.”

Sarayın koridorları aralıklı yerleştirilmiş mumlarla loş bir biçimde aydınlatılmıştı. Sparhawk sessizce taht odasından kraliyet bölümüne geçti. Her zamanki gibi, Mirtai kapının yanındaki koltukta uyukluyordu. Sparhawk durdu ve dişi Tamul devine dikkatle baktı. Uyurken yüzü, insanın kalbini durduracak kadar güzeldi. Teni mum ışığında altm gibiydi ve kirpikleri o kadar uzundu ki yanaklarına değiyordu. Kılıcı, eli hafifçe kabzasının üstünde, kucağında duruyordu.

“Sinsi sinsi bana yaklaşma, Sparhawk.” Bunu gözlerini açmadan söyledi.

“Ben olduğumu nereden anladın?”

“Senin kokunu alabiliyorum. Siz Eleneler bizim de burunlarımız olduğunu unutmuş gibisiniz.”

“Benim kokumu nasıl alabiliyorsun? Daha yeni banyo yaptım.”

“Evet, fark ettim. Su biraz daha ısınana dek beklemeliydin.”

“Bazen beni hayretlere düşürüyorsun, bunu biliyor musun?”

“Sen çok kolay hayrete düşüyorsun, Sparhawk.” Gözlerini açtı. “Nerelerdeydin? Ehlana neredeyse çıldırdı.”

“Ne durumda?”

“Aynı. Onun büyümesine hiç izin vermeyecek misin? Sahibimin bir çocuk olmasından çok sıkılıyorum.” Mirtai’ye göre, kendisi, Kraliçe Ehlana’nın kölesiydi. Ama bu Elenia kraliyet ailesini, onlar için neyin iyi, neyin kötü olduğuna keyfe keder karar vererek demir bir yumrukla yönetmesini engellemiyordu. Kendinin bir Atan Tamul olduğunu ve ırkının mizacının özgürlüğe uygun olmadığını belirterek, kraliçenin onu özgürlüğe kavuşturma girişimlerini tersçe geri çeviriyordu. Sparhawk onu oldukça haklı görmeye eğilimliydi, çünkü eğer içgüdülerini izlemeye bırakılırsa Mirtai’nin birçok büyük şehrin nüfusunu kısa sürede azaltabileceğine oldukça emindi.

Mirtai olağanüstü bir zerafetle ayağa kalktı. Sparhawk’tan en az yarım karış uzundu. Sparhawk kafasını kaldırıp ona bakarken yine o tuhaf küçülmüşlük hissine kapıldı. “Niçin bu kadar geç kaldın?” diye sordu.

“Lamorkand’a gitmem gerekti.”

“Bu senin mi, yoksa başka birinin mi fikriydi?”

“Dormant yolladı.”

“Ehlana’nın bunu baştan anlamasını sağla. Eğer kendi başına gittiğini düşünürse kavga haftalarca sürecektir. Bütün bu ağız dalaşları da asabımı bozuyor.” Kraliyet dairesinin anahtarını çıkardı ve doğrudan, dobra dobra bir bakışla Sparhawk’a verdi. “Çok nazik ol, Sparhawk. Seni çok fazla özledi ve sevginin elle tutulabilir kanıtlarının bazılarına ihtiyacı var. Yatak

odasının kapısını sürgü-lemeyi unutma. Kızın bazı şeyleri öğrenmek için biraz küçük olabilir.” Kapının kilidini açtı.

“Mirtai, her gece gerçekten bizi kilitlemen gerekiyor mu?”

“Evet, gerekiyor, içinizden herhangi birinin koridorlarda dolaşmadığından emin olana kadar uyuyamam.”

Sparhawk iç çekti. “Şey, aklımdayken,” diye ekledi. “Kring Chyrellos’daydı. Bence birkaç güne kadar gelip sana yine evlenme teklif edecek.”

“Zamanı gelmişti.” Gülümsedi. “Son teklifinden beri üç ay geçti. Beni artık sevmediğini düşünmeye başlamıştım.”

“Bir gün kabul edecek misin?”

“Bakalım. Git karını uyandır, Sparhawk. Sabah olduğunda sizi di şan bırakacağım.” Nazikçe içeri itip arkasından kapıyı kilitledi.

Sparhawk’in kızı Prenses Danae ateşin yanındaki geniş bir koltuğa kıvrılmıştı. Danae şimdi altı yaşındaydı. Saçları çok koyu, teni süt gibi beyazdı. Kocaman siyah gözleri ve minik kıvrık pembe dudakları vardı. Tamamen küçük bir leydi gibi görünüyordu. Sadık dostu, Rollo isminde yıpranmış ve berbat görünüşlü doldurulmuş bir hayvan bebekti. Rollo, Prenses Danae’ya annesinden kalmıştı. Her zaman olduğu gibi prensesin minik ayaklarında çimen lekeleri vardı. “Geç kaldın, Sparhawk,” dedi tekdüze bir sesle babasına.

“Danae,” dedi Sparhawk, “biliyorsun ki beni ismimle çağırmaman gerekiyor. Annen seni duyarsa sorular sormaya başlayacak.”

“O uyuyor.” Danae omuz silkti.

“Bundan emin misin?”

Ona usanmış bir bakış attı. “Tabii ki eminim. Herhangi bir hata yapmayacağım. Biliyorsun ki bunu daha önce birçok kez yaptım. Nerelerdeydin?”

“Lamorkand’a gitmem gerekti.”

“Aklına Anne’ye bir haber yollamak gelmedi mi? Son birkaç haftadır tamamen dayanılmaz oldu.”

“Biliyorum. Bu konuyu şu ana kadar birçok kişi söyledi. Gerçekten o kadar uzun süre uzak kalacağımı düşünmedim. Uyanık olduğuna sevindim. Belki bir konuda bana yardımcı olabilirsin.”

“Bunu düşüneceğim - eğer bana karşı nazik olursan.”

“Kes şunu. Drychtnath hakkında ne biliyorsun?”

“Bir barbardı ama bir Elene olduğu için bu çok doğal bir şey.”

“Önyargıların ortaya çıkıyor.”

“Kimse mükemmel değildir. Ne oldu da birden kadim tarihle ilgilenmeye başladın?”

“Lamorkand’da Drychtnath’ın döndüğüne dair çılgınca bir öykü dolaşıp duruyor. Hepsi oturmuş, yüzlerinde böbürlenen ifadelerle kılıçlarını biliyorlar. Bunun gerçek anlamı nedir?”

“Üç ya da dört bin yıl önce onların kralıydı. Bu siz Eleneler ateşi keşfedip mağaralarınızdan çıktıktan kısa bir süre sonraydı.”

“Nazik ol.”

“Peki, Baba. Her neyse, Drychtnath tüm Lamorkları bir tür birlik oluşturmaya zorlayıp dünyayı ele geçirmeye girişti. Lamorklar ondan çok etkilendi. Ama o eski Lamork Tanrılarına tapardı ve sizin Elene Kiliseniz bir putperestin dünyanın efendisi olması fikrinden biraz rahatsız olunca onu öldürttü.”

“Kilise bunu yapmaz,” dedi yavan bir şekilde Sparhawk.

“Öyküyü mü dinlemek istiyorsun yoksa ilahiyat tartışmak mı? Drychtnath öldükten sonra, Lamork papazlar birkaç tavuğun içini açarak geleceği okumak için iç organlarını okşadılar. Bu gerçekten çok iğrenç bir uygulama, Sparhawk. Çok pis.”

“Beni suçlama. Onu ben bulmadım.”

“Kendilerine ‘kehanetçi’ diyenler, bir gün Drychtnath’m, bıraktığı yerden başlayıp Lamorklarm başında dünyaya hükmetmek için döneceğini söylediler.”

“Yani gerçekten buna inandıklarını mı söylüyorsun?”

“Bir zamanlar.”

“Halkın yine eskiye döndüğü hakkında söylentiler var - eski put Tanrılara tapmaya başlanıyor.”

“Beklemen gereken türden bir şey. Bir Lamork ne zaman Drychtnath’i düşünmeye başlasa, hemen eski Tannlan sandıktan çıkarır. Bu aptalca. Orada onlar için yeterince gerçek Tamı yok mu?”

“O zaman eski Lamork Tanrıları gerçek değiller mi?”

“Tabii ki değiller. Aklın nerede, Sparhawk?”

“Troll Tanrıları gerçekti. Fark nerede?”

“Dünyadaki her şey farklı, Baba. Bir çocuk bile bunu görebilir.”

“Niye senin sözüne güvenmeyeyim ki? Ve niçin yatağına gitmiyorsun bakayım?”

“Çünkü beni daha öpmedin.”

“Ah, özür dilerim. Aklım başka bir şeye takılmış.”

“Kafanı önemli şeylere tak, Sparhawk. Benim yok olup gitmemi mi istiyorsun?”

“Tabii ki hayır.”

“O zaman bana bir öpücük ver.”

Sparhawk öpücüğü verdi. Her zamanki gibi Danae çimen ve ağaç kokuyordu. “Ayaklarını yıka,” dedi kızma.

“Ah, boş ver.”

“Çimen lekelerini annene açıklamak için bir hafta harcamak ister misin?”

“Bütün elime geçecek bu muydu?” diye itiraz etti. “Yetersiz bir öpücük ve banyo yapma emirleri.”

Sparhawk güldü, onu kaldırdı ve tekrar öptü - hem de birçok kez. Sonra aşağı indirdi. “Şimdi tabanları yağla.”

Danae biraz surat astı, ardından iç çekti. Dönüp yatak odasına doğru, Rollo’yu arka ayaklarından birinden umursamazca tutarak gitmeye başladı. “Anne’yi bütün gece uykusuz bırakma,” dedi omzunun üstünden. “Ve lütfen sessiz olmaya çalış. Niçin her zaman bu kadar gürültü yapmanız gerekiyor ki?” Omzunun üstünden şeytanca geriye baktı. “Niçin kızardın, Baba?” diye masumca sordu. Güldü ve odasına girip arkasından kapıyı kapattı.

Kızının söylediğibu tip imaları gerçekten anlayıp anlamadığından asla emin olamıyordu ama bununla beraber tuhaf bir şekilde kök salan kişiliğinin en azından bir bölümünün anladığı konusunda hiç kuşkusu yoktu. Danae’nin kapısının kilitlendiğine emin oldu ve sonra karısıyla paylaştıkları yatak odasına gitti. Kapıyı arkasından kapatıp sürgüledi.

Ateş yanıp köz olmuştu ama bütün hayatının merkezi olan genç kadını görmesini sağlayabilecek kadar ışık hâlâ vardı. Gür san saçları yastığının üstünü kaplamıştı, uykusunda çok genç ve incinebilir görünüyordu. Yatağın başucunda durup ona baktı. Yüzünde hâlâ eğitip şekillendirdiği o küçük

kıza dair izler vardı. İç çekti. Şu eğitim düşüncesi adamı her zaman melankolik yapıyordu çünkü aklına onun için çok yaşlı olduğu gerçeğini getiriyordu. Ehlana genç bir kocayla evlenmeliydi - çok daha az yıpranmış, kesinlikle de yakışıklı biriyle. Ona başka olası bir seçenek bile düşünmeyecek kadar düşkün olmasını sağlayan ne hata yaptığım boş boş düşündü. Bu büyük ihtimalle küçük - hatta önemsiz - bir şey olmalıydı. Ufacık bir hareketin bile bir diğerinde nasıl bir etki yaratacağını kim bilebilir ki?

“Orada olduğunu biliyorum, Sparhawk,” dedi gözlerini bile açmadan. Sesinde hafif bir kızgınlık tonu vardı.

“Manzaraya hayran oldum.” Hafif ses tonu yeni başlamış hoşnutsuzluğu kesebilirdi ama bu konuda fazla umudu yoktu.

Ehlana gri gözlerini açtı. “Buraya gel,” diye emredip ona doğru kollarını uzattı.

“Ben daima Majesteleri’nin en sadık hizmetkârı oldum.” Sparhawk yatağın yanma gidip sırıttı.

“Ya, gerçekten mi?” dedi Ehlana kollarını boynuna dolayıp öperken. Sparhawk da onu öptü ve bu uzun bir süre devam etti.

“Ne dersin paylamayı sabaha bırakabilir miyiz, aşkım?” diye sordu. “Bu gece biraz yorgunum. Niye şimdi öpüşüp sevişmiyoruz? Beni daha sonra paylayabilirsin.”

“Ve kızgınlığım geçsin mi? Aptallaşma. Sana söyleyeceğim bütün her şeyi biriktirip duruyorum.”

“Tahmin edebiliyorum. Dolmant bir şeyi incelemem için beni Lamorkand’a yolladı. Bu iş umduğumdan daha uzun sürdü.”

“Bu adil değil, Sparhawk,” diye onu suçladı.

“Ne demek istediğini anlamadım.”

“Bunu hemen söylememen lazımdı. Bana söylemeden önce bir açıklama yapmanı emretmemi beklemen lazımdı. Her şeyi berbat ettin.”

“Beni affedebilecek misin?” Abartılı bir pişmanlık ifadesi takınıp boynundan öptü. Karısının bu küçük oyunları sevdiğini keşfetmişti.

Ehlana güldü. “Bu konuyu düşüneceğim.” O da öptü. Sparhawk ailesindeki kadınların duygularını hiç gizlemeyen küçük bir grup olduklarına karar vardı. “Tamam o zaman,” dedi Ehlana. “Zaten bunu berbat ettin, o zaman neler yaptığını ve geç kalınca niçin haber yollamadığını söyleyebilirsin.”

“Politika, aşkım. Dolmant’ı biliyorsun. Lamorkand patlamak üzere. Sarathi profesyonel bir görüş istedi ama oraya onun emriyle gittiğimin bilinmesini istemedi. Etrafta dolaşan şeyleri açıklayan hiçbir mesaj istemedi.”

“Sanırım saygın Patriğimizle biraz konuşma zamanı geldi,” dedi Ehlana. “Kim olduğumu hatırlamakta biraz sorunu varmış gibi.”

“Bunu tavsiye etmem, Ehlana.”

“Onunla kavga başlatmayacağım, aşkım. Sadece geleneksel nezaketi umursamadığım belirteceğim. Kocama el koymadan önce bana sorması gerekiyor. Onun Yüce Patrikliğinden biraz bıktım, bu yüzden ona yol yordam öğreteceğim.”

“İzleyebilir miyim? Bu çok ilginç bir konuşma olabilir.”

“Sparhawk,” dedi duygularını bastırmaya çalışan bir bakışla, “resmi bir kınamadan kaçınmak istiyorsan, hoşnutsuzluğumu azaltmak için önemli adımlar atmaya başlaman gerekecek.”

“Tam da buna geliyordum” dedi Sparhawk, daha sıkı sarılarak.

“Niçin bu kadar bekledin?” diye soludu Ehlana.*

Ç ok uzun bir süre sonraydı; Elenia Kraliçesi'nin hoşnutsuzluğu kesinlikle azalmış görünüyordu. Gevşekçe gerinip, "Lamorkand'da ne buldun, Sparhawk?" diye sordu. Politika asla kraliçenin aklından tam olarak çıkmazdı.

"Şu anda Batı Lamorkand karmaşa içinde. Orada bir kont var -adı Gerrich. Bhelliom'u ararken onunla karşılaşmıştık. Martel'in, seçim sırasında Askeri Tarikatları Chyrellos'dan uzak tutmak için planladığı, özenle hazırlanmış entrikalarından birine karışmıştı."

"Bu kontun karakteri hakkında oldukça çok şey söylüyor."

"Belki ama Martel insanları kullanmakta çok iyiydi. Gerrich ve Başpiskopos Ortzel'in ağabeyi arasında küçük bir savaş çıkardı. Her neyse, o askeri sefer kontun ufkunu biraz genişletmiş gibi görünüyor. Tahtı düşünmeye başladı."

"Zavallı Freddie." Ehlana iç çekti. Lamorkand Kralı Friedahl uzaktan kuzeniydi. "Bana bedava versen bile tahtını istemem. Peki bu Kiliseyi neden ilgilendiriyor? Freddie'nin hırslı bir kontla başa çıkabilecek kadar büyük bir ordusu var."

"O kadar basit değil, aşkım. Gerrich batı Lamorkand'ın diğer soylularıyla ittifaklar kuruyor. Kralmki kadar büyük bir ordu topladı ve Venne Gölü çevresindeki Pelosialı baronlarla görüşüyor."

"Şu haydutlar," dedi açık bir aşağılamayla. "Onları kim istese satın alabilir."

"Bölgenin politik durumunu iyi biliyorsun, Ehlana."

"Öyle olması gerekiyor, Sparhawk. Pelosia kuzeydoğu sınırıma komşu. Bu güncel huzursuzluk bir şekilde bizi tehdit ediyor mu?"

"Şu an için hayır. Gerrrich gözlerini doğuya dikmiş başkente doğru." "Belki Freddie'ye bir ittifak teklif edebilirim," diye düşüncelere daldı.

“Bölgede savaş patlak verirse, güneybatı Pelosia’nm büyük bir bölümünü kapabilirim.”

“Bölgesel hırslarınız mı artıyor, Majesteleri?”

“Bu akşam değil, Sparhawk,” diye cevapladı. “Bu akşam aklımda başka şeyler var.” Ve sonra yeniden ona doğru uzandı.

Oldukça uzun bir süre sonra, neredeyse şafak sökmekteydi. Ehlana’nm düzenli nefesi Sparhawk’a uyuduğunu gösteriyordu. Yataktan yavaşça çıkıp pencereye gitti. Yıllarca aldığı askeri eğitim sonucunda her sabah gün doğmadan önce kendiliğinden havayı kontrol ediyordu.

Yağmur hafiflemiş ama rüzgâr yeniden başlamıştı. Baharın ilk günleriydi ve düzgün bir hava için daha haftalarca umut yoktu. Zamamnda evine ulaştığı için memnundu çünkü başlayacak olan gün çok umut verici değildi. Rüzgârlı avluda parlak titrek alevlerle yanan meşalelere gözlerini dikti.

Her kötü havada olduğu gibi, Sparhawk’m düşünceleri yıllar öncesinde, hepsi peçeli, siyah cüppeler giyen kadmlann günün ilk ışıklarıyla kuyulara gittiği, Lillias isimli kadının aşk demeyi tercih ettiği şeyle Sparhawk’m gecelerini tükettiği, Rendor’un çorak kuzey kıyısındaki güneşin kavurduğu Jiroch şehrine gitti. Bununla beraber, Cippria’da Martel’in kiralık katillerinin neredeyse onu gebertecekleri geceyi hatırlayamadı. Bu konuyu Zemoch’da Azash Tapmağı’nda Martel’le halletmişti ve bu yüzden ne Cippria ağıllarını, ne de karanlıkta onu çağıran manastır çanlarını hatırlamanın bir anlamı vardı.

Bir anlık izlenme hissi, saraya gelirken o dar sokakta hissettiği şey, hâlâ onu rahatsız ediyordu. Anlamadığı bir şeyler oluyordu ve bu konuyu Sephrenia’yla konuşabilmeyi fazlasıyla istedi.

İkinci Bölüm

“MAJESTELERİ,” diye itiraz etti Lenda Kontu, “Patrik’e böyle bir dille hitap edemezsiniz.” Gözlerini düşkırıklığıyla kraliçenin ona biraz önce verdiği kâğıt parçasına dikmişti. “Onu hırsız ve hergele olmak dışında her şeyle suçlamışsınız.”

“Ah, onları eklememiş miyim? Ne kadar da dikkatsizim.” Sabahın bu saatinde sürekli yaptıkları gibi mavi halılı meclis salonunda toplanmışlardı.

“Ona bir şey söyleyebilir misin, Sparhawk?” diye yalvardı Lenda.

“Ah, Lenda,” diye sağlıksız yaşlı adama güldü Ehlana, “bu sadece bir karalama. Yazarken birazcık sinirlenmiştim.”

“Birazcık mı?”

“Bu mektubu şu haliyle yollayamayacağımızı biliyorum, Lordum. Sadece onu yeniden yazıp diplomatik bir dille ifade etmeden önce, konu hakkında gerçekten ne hissettiğimi bilmeni istedim. Bütün belirtmek istediğim Dolmant’ın haddini aşmaya başladığı. O Patrik, İmparator değil. Kilise’nin zaten maddi konularda yeterinden çok otoritesi var ve birisi Dolmant’a haddini bildirmezse Eosia’daki tüm hükümdarlar köleleri haline gelecek. Özür dilerim, beyler. Kilise’ye tamamen bağlıyım ama Dolmant’ın önünde diz çöküp beni küçük düşürmekten başka bir amacı olmayan yapmacık, minik bir törenle tacımı ondan almak istemiyorum.”

Sparhawk karısının politik olgunluğuna biraz şaşırmıştı. Eosia kıtasının güç yapısı her zaman Kilise’nin otoritesi ve çeşitli kralların güçleri arasındaki oldukça hassas bir dengeye bağlı olmuştu. Denge bozulduğunda işler ters gitmişti. “Majesteleri iyi bir noktayı belirttiler, Lenda,” dedi düşüncelice. “Eosia hükümdarları son bir iki nesilde çok güçlü değüdi. Aldreas …” Bir kelime bulmaya çalıştı.

“Beceriksiz.” Karısı, öz babasını soğukkanlılıkla tanımlamıştı.

“O kadar da ileri gitmeyebilirim,” diye mırıldandı. “Wargun tutarsız, Soros din isteriği, Obler yaşlı ve Friedahl sadece baronlarının hoşgörüsüyle saltanat sürüyor. Dregos bütün kararlan yakınlarına bırakıyor, Cammoria

Kralı Brisant zevk düşkünü ve Ren-dor'un şu andaki kralının ismini bile bilmiyorum."

"Ogyrin," diye Kalten yardımcı oldu, "önemli de değil."

"Her neyse," diye devam etti, Sparhawk koltuğuna iyice çöküp düşünceli bir şekilde yanağını ovuşturarak, "ama bunun yanmda Hiyerarşi'de oldukça fazla sayıda kudretli din adamı var. Cluvonus'un yetersizliği başpiskoposları kendi yollarına gitmeye cesaretlendirdi. Bir yerde boş bir taht varsa, oraya Emban'ı - Ortzel'i - ya da Bergsten'ı çıkarmazsan büyük bir hata yaparsm. Hatta Annias bile politika becerisi yüzünden oraya uygun olurdu. Krallar zayıflamaya başladığında Kilise güçlenir - bazen çok güçlenir."

"Aklındakini söyle, Sparhawk," diye homurdandı Platime. "Ki-lise'ye savaş ilan etmemiz gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Daha değil, Platime. Ama bu fikri bir kenarda saklı tutmak isteyebiliriz. Sanırım şu anda Chyrellos'a bazı sinyaller gönderme zamanı geldi ve belki de onları gönderecek tek kişi Kraliçemiz. Dolmant'm seçimi sırasında Hiyerarşi'yi ezip geçtiği için sanırım söyleyeceği her ne olursa olsun, çok dikkatle dinleyeceklerdir. Mektubu o kadar da yumuşatmah mıyız, bilmiyorum. Bakalım dikkatlerini çekebilecek miyiz?"

Lenda'nm gözleri iyice parlamıştı. "İşte, oyunun böyle oynanması gerekiyor, dostlarım" dedi coşkuyla.

"Dolmant'm çizgiyi geçtiğini kavramama olasılığı da olduğunun farkındasınız," diye belirtti Kalten. "Belki Sparhawk'i Lamorkand'a Pandion Tarikatı'nm geçici Eğitmeni olarak yolladı ve onun Naip Prens olduğunu tamamen gözden kaçırdı. Şu anda Sara thi'nin aklında çok şey var."

"O kadar dalgınsa, Patriklik tahtım işgal etmesinin bir anlamı yok," diye üzerine basa basa belirtti Ehlana. Gözleri kısıldı, bu her zaman tehlikeli bir işaretti. "Duygulanım incittiğim ona iyice belirtelim. Durumu düzeltmek için özel çaba harcayacak, böylece Varde-nias'ın kuzeyindeki şu Dukalığı

geri alma şansını elde edebüirim. Lenda, halkın mülklerini Kilise’ye bırakmasını engellememizin bir yolu var mı?”

“Bu çok uzun zamandır devam eden bir gelenekti, Majesteleri.”

“Biliyorum ama toprak esasmda tacındır. Onun kime kalacağı konusunda söyleyeceğimiz bir şeyler yok mu? Bir soylu varisi olmadan ölürse, mülkünün bana dönmesi gerekir, değil mi ama? Ele-rtia’da ne zaman çocuksuz bir soylu olsa din adamları akbabalar gibi etrafına doluşup, arazisini onlara vermesi için konuşmaya başlıyor.”

“Bazı unvanları geri al,” diye önerdi Platime. “Bir varisi olmayan mirasına sahip olamayacaktır, diye bir yasa çıkar.”

“Aristokrasi tutuşur,” diyen Lenda’nm soluğu kesildi.

“İşte ordunun işi de bu,” dedi Platime omuz silkerek, “yangınları söndürmek. Sana ne diyeceğim biliyor musun Ehlana, sen yasayı çıkar, ben de sesi en çok çıkanlar için çok kanlı birkaç kaza ayarlarım. Aristokratlar çok zeki değildir ama konuyu anlayacaklardır. Sonuçta.”

“Ne dersin işi böyle kurtarabilir miyim?” diye Lenda Kontu’na sordu Ehlana.

“Gerçekten Majesteleri bunu ciddi olarak düşünmüyor, değil mi?”

“Bir şeyler yapmalıyım, Lenda. Kilise, krallığımı dönüm dönüm yiyip bitiriyor. Bir mülkü eline geçirdiğinde arazi sonsuza dek vergiden kurtuluyor.” Durdu. “Bu sadece Sparhawk’in önerdiği şeküde olabilir - Kilise’nin dikkatini çekerek. Neden şok edici sertlikte bir kanun taslağı hazırlamıyor ve orta derecede bir din adamının eline bunun bir kopyasının “kazaen” geçmesini sağlamıyoruz? Daha mürekkebi kurumadan Dolmant’ın elinde olacağına emin olabiliriz.”

“Bu gerçekten vicdansızlık Kraliçem,” dedi Lenda.

“Onayladığınıza memnun oldum, Lordum.” Ehlana etrafına bakındı. “Bu sabah başka bir şey var mı, beyler?”

“Cardos yakınlarındaki dağlarda yetkisiz haydutlar çalışıyor, Ehlana,” diye homurdandı Platime. Şişko, siyah sakallı adam ayakları masanın üzerinde oturuyordu. Dirseğinin yanında bir sürahi şarap ve kadeh vardı. Yemek lekeli ceketi kırış kırıştı. Karmakarışık gür saçları alnından dökülüp neredeyse gözlerini örtüyordu. Platime, yapı olarak resmi unvanları kullanamazdı ama kraliçe buna göz yummayı seçmişti.

“Yetkisiz mi?” Kalten şaşırmış göründü.

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye kükredi Platime. “O bölgede çalışmak için hırsızlar meclisinden izin almamışlar ve bütün kuralları çiğniyorlar. Tam emin değilim ama sanırım Cimmura Piskoposu’nun eski dalkavuklarının bazıları. Orada büyük bir gaf yaptın, Ehlana. Onları yasadışı ilan etmeden önce gözaltına alana kadar beklemeliydin.”

“Şey, tamam.” Ehlana omuz silkti. “Kimse mükemmel değildir.” Ehlana’nm Platime’la ilişkisi olağandışıydı. Onun soyluların kibar formüllerini hazırlayamayacağmın farkındaydı. Bu yüzden başka birisinden gelse hoşuna gitmeyecek kabalığını kabullenmişti. Bütün hatalarına rağmen Platime doğuştan yetenekli, neredeyse harika bir meclis üyesi olup çıkmıştı. Onun önerilerine çok değer veriyordu. “Annias’m eski dostlarının ihtiyaç anında yol kesen soygunculara döndüklerini öğrenmek şaşırtıcı değil. Zaten hepsi baştan soygunuydu. Ama o dağlarda daima yasadışılar var, bu yüzden bir çete fazlasının pek bir şey fark ettireceğini sanmıyorum.”

“Ehlana,” diye iç çekti, “benim küçük kız kardeşim gibisin ama bazen çok cahilsin. Yetkili haydut kuralları bilir. Hangi gezginin soyulabileceğim ya da öldürülebileceğini ve hangisine dokunulmayacağını bilir. Eğer aşırı şişkin bir tüccarın boğazı kesilse ya da kesesi çalınsa kimse umursamaz ama o dağlarda bir devlet görevlisi ya da üst seviyede bir soylu öldürülürse, otoritelerin en azından işlerini yapar görünmek için harekete geçmeleri gerekir. Bu tür resmi bir ilgi işleri kötüleştirir. Tamamen masum suçlular enselenir ve asılırlar. Yol kesmek amatörlere göre bir iş değildir.

“Ve ortada bir sorun daha var. Bu soyguncular yerel köylülere gerçekten soyguncu olmadıklarını, tam tersine zorba bir hükümdara - bu sensin, kız kardeşim - karşı ayaklanan vatanseverler olduklarını söylüyor. Köylüler arasında bu tür şeylere sempati besletecek kadar hoşnutsuzluk daima vardır. Siz aristokratlar suçlardan hiç anlamazsınız. Daima işin içine politika karıştırmaya çalışırsınız.”

“Ama sevgili Platime’çığım,” diye çekici bir şekilde konuştu Ehlana. “Ben bildiğini sanıyordum. Politikanın kendisi bir suçtur.”

Şişko adam kahkahalarla gülmeye başladı. “Bu kızı seviyorum,” dedi diğerlerine. “Bu konuyu fazla merak etme, Ehlana. Çetelerinin içine adam sokmaya çalışacağım; Stragen geldiğinde de, başbaşa verip adamları işsiz bırakmak için bir yol bulacağız.”

“Sana güvenebileceğimi biliyordum,” dedi Ehlana. Ayağa kalktı. “Hepsi bu kadarsa, beyler, terzimle randevum var. Geliyor musun, Sparhawk?”

“Biraz sonra, Platime’la bir şey konuşacağım.”

Kadın başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerledi.

“Kafandan geçen ne, Sparhawk?” diye sordu Platime.

“Dün gece şehirden geçerken Naween’i gördüm. Sokaklarda çalışıyor.”

“Naween mi? Bu çok saçma! O işlerinin yarısının parasını almayı bile unutur.”

“Ben de ona bunu söyledim. Shanda ile kavga etmişler. Doğu kapısının yanındaki sokağın köşesinde duruyordu. Havadan kurtulması için onu bir hana gönderdim. Onun için bir şeyler yapabilir miyiz?”

“Bakalım, ne yapabilirim,” dedi Platime.

Ehlana daha salondan ayrılmamıştı ve Sparhawk bazen onun kulaklarını ne kadar keskin olduğunu unuturdu. “Bu Naween de kim?” diye kapının

kenarından hafif kızgın bir sesle sordu.

“Bir fahişe.” Platime omzu silkti. “Sparhawk’m özel bir dostu.”

“Platime!” diye soludu Sparhawk.

“Değil mi?”

“Şey, sanırım ama öyle söylediğinde …” Sparhawk doğru kelimeleri aradı.

“Ah. Öyle demek istemedim, Ehlana. Bildiğim kadarıyla kocan sana tamamen sadık. Naween bir fahişe. Bu mesleği ama bunun onun arkadaşlığıyla bir ilgisi yok - bu Sparhawk’a tekliflerde bulunmuyor demek değil - bunu herkese yapar. Çok cömert bir kızdır.”

“Lütfen, Platime,” diye inledi Sparhawk, “bir daha benim tarafımı tutma.”

“Naween iyi kızdır,” diye devam etti Platime. “Çok çalışır, müşterilerine iyi davranır ve vergilerini öder.”

“Vergiler mi?” diye çığlığı kopardı Ehlana. “Bana hükümetimin böyle şeyleri teşvik ettiğini mi söylüyorsun? Onu vergiye bağlayarak meşrulaştırdığını mı?”

“Sen ayda mı yaşıyorsun, Ehlana? Tabii ki vergi öder. Bizim hepimiz. Bu işe Lenda bakar. Naween bir keresinde sen hastayken Sparhawk’a yardım etti. Krager denen adamı arıyordu ve Naween yardımcı oldu. Söylediğim gibi, o Sparhawk’a başka hizmetler de sundu ama Sparhawk bunları geri çevirdi - nazikçe. Bu yüzden bu konuda Sparhawk’la ilgili düşkırıklığma uğramıştır.”

“Sen ve ben bu konuda uzun bir sohbet edeceğiz, Sparhawk,” dedi ters ters Ehlana.

“Majesteleri nasıl isterse.” Ehlana odadan soğukça çıkarken Sparhawk iç çekti.

“Gerçek dünyadan pek haberi yok, değil mi, Sparhawk?”

“Bu onun kapalı yetişmesinden kaynaklanıyor.”

“Onu yetiştirenin sen olduğunu sanıyordum.”

“Doğru.”

“O zaman sadece kendini suçlaman gerekiyor. Naween’i alıp geleceğim ve her şeyi ona açıklatacağım.”

“Sen aklını mı kaçırdın?”

Ertesi gün Talen yanında Sör Berit ile Demos’dan geldi. Sparhawk ve Khalad onlarla ahır kapısında karşılaştılar. Naip Prens kraliçenin Naween hakkındaki merakı geçene kadar göze çarpmamaya uğraşıyordu.

Talen’in burnu kırmızı, gözleri şişti. “Soğuk algınlığın geçene dek çiftlikte kalacağını sanıyordum” dedi Sparhawk.

“O kadar anneliğe dayanamadım,” diyen Talen eyerden aşağı kaydı. “Bir anne yeteri kadar kötüydü ama şimdi ben ve ağabeylerimin iki tane annesi var. Bir daha tavuk çorbasını bile görmeye dayanabileceğimi sanmıyorum. Selam, Khalad.”

“Talen.” Sparhawk’in yapılı silahtarı homurdandı. Dikkatle kardeşine baktı. “Gözlerin berbat görünüyor.”

“Onları buradan görmen lazım.” Talen artık on beşine girmişti ve o “dönemlerden” birini geçiriyordu. Sparhawk son bir, bir buçuk aydır genç hırsızın sekiz, dokuz santim uzadığına emindi. Ön kolunun büyük bir bölümü ceketinden dışarı taşmıştı. “Aşçılarda yiyecek bir şeyler var mıdır, ne dersin?” diye sordu. Bu hızlı büyümenin sonucu olarak Talen artık neredeyse sürekli yemek yiyordu.

“İmzalaman gereken bazı kâğıtlar var, Sparhawk,” dedi Berit. “Çok acil değiller ama TalenTe beraber gelmek istedim.” Berit örme bir zırh giyiyordu ve belinde geniş bir kılıç asılıydı. Bununla beraber esas silahı hâlâ eyerinde asılı ağır savaş baltasıydı.

“Genel toplantı binasına dönecek misin?” diye sordu Khalad. “Sparhawk, burada bir şey yapmamı istemediği sürece.”

“O zaman ben de seninle at bineceğim. Sör Olart bu öğleden sonra bize mızrakla birkaç şey daha öğretmek istiyor.”

“Onu birkaç kez attan düşürsene,” diye önerdi Berit. “O zaman seni rahat biEakacaktır. Biliyorsun bunu yapabilirsin. Daha şimdiden ondan daha iyisin.”

Khalad omuz silkti. “Bu onun duygularını yaralar.”

“Kaburgalarını, omuzlarını ve sırtını saymıyoruz.” Berit güldü.

“Eğitmenlerinin işlevini engellemek biraz gösteriş oluyor,” dedi Khalad. “Ben ve kardeşlerim onlara gösteri yaptığımız için diğer çömezler bize küstü. Açıklamaya çalıştık ama köylü olmamız konusunda hâlâ hassaslar. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.” Sorarcasına Sparhawk’a baktı. “Bu öğleden sonra bana ihtiyacınız olacak mı, Lordum?”

“Hayır. Git ve Sör Olart’m zırhını biraz çökert. Kendi yeteneğine aşırı güveniyor. Ona alçakgönüllülüğün erdemi konusunda bir şeyler öğret.”

“Ben gerçekten açım, Sparhawk,” diye şikâyet etti Talen.

“Tamam. Haydi mutfağa gidelim.” Sparhawk dikkatle genç dostuna baktı. “Sonra sanırım gene terziye haber yollamamız gerekecek,” diye ekledi. “Yabani ot gibi büyüyorsun.”

“Bu elimde olan bir şey değil.”

Khalad atların eyerlerini çıkarmaya başladığında Sparhawk ve Talen yemek için saraya gittiler. Yaklaşık bir saat sonra kraliyet dairesine girip ateşin başında oturan Ehlana, Danae ve Mirtai ile karşılaştılar. Ehlana bazı belgelere göz atıyordu. Danae Rollo ile oynuyor ve Mirtai de hançerlerinden birini biliyordu.

“Evet,” dedi, Ehlana gözünü belgelerden kaldırarak, “bunlar benim soylu Naip Prens’im ve avare uşağım değil mi?”

Talen eğilerek selam verdi. Sonra gürültüyle burnunu çekti.

“Mendilini kullan,” dedi Mirtai.

“Peki, hanfendi.”

“Annenler nasıllar?” diye genç adama sordu Ehlana. Herkes, farkında olmadan, Talen ve üvey kardeşleriyle konuşurken bu deyimi kullanıyordu. İşin doğrusu kullanım gerçeği yansıtıyordu. Aslade ve Elys, Kurik’in beş oğluna fazlasıyla ve tarafsızca annelik ediyorlardı. “İşgüzarlar, Kraliçem,” diye cevapladı Talen. “O evde hasta olmak gerçekten iyi bir fikir değil. Sanırım geçen hafta boyunca insanoğlunun bildiği bütün soğuk algınlığı ilaçlarından bir miktar aldım.” Genç adamın bedeninin ortalarında bir yerden tuhaf bir gurultu geldi.

“Bu senin midenden mi?” diye sordu Mirtai. “Gene aç mısın?”

“Hayır, yeni yedim. Büyük ihtimalle daha on beş dakika acıkmayacağım.” Talen bir elini ceketinin önüne koydu. “Bu küçük hayvan o kadar sessiz ki neredeyse orada olduğunu unutuyordum.” Oyuncağının çenesinin altına küçük bir başlık bağlamaya çalışan Da-nae’nin üstüne eğildi. “Size bir hediye getirdim, Prenses.”

Kızın gözleri parıldadı. Rollo’yu bir kenara bırakıp ümitle beklemeye başladı.

“Ama öpüşme yok,” diye ekledi. “Sadece ‘teşekkür ederim’ yeter. Nezleyim, sana da bulaşsın istemezsin.”

“Bana ne getirdin?” diye hevesle sordu.

“Şey, sadece yolun kenarındaki bir çalının altmda bulduğum küçük bir şey. Biraz ıslak ve çamurlu ama sanırım onu kurutup tarayabilirsin. Fazla bir şey değil ama - birazcık - hoşuna gidebileceğini düşündüm.” Talen olduğundan değersiz göstermeye çalışıyordu.

“Onu görebilir miyim, lütfen,” diye yalvardı.

“Şey, sanırım.” Ceketinin içine uzandı, içinden oldukça kötü durumda gri bir kedi yavrusu çıkarıp kızın önüne, yere koydu. Yavru kedinin uskumru gibi çizgileri, sivri kuyruğu, iri kulakları ve mavi gözlerinde meraklı bakışları vardı. Yeni sahibesine doğru deneme niteliğinde bir adım attı.

Zevkten çığlıklar atan Danae yavru kediyi alıp yanağına dayadı. “Onu sevdiml” diye bağırdı.

“Perdeler gitti,” dedi boyun eğerek Mirtai. “Yavru kediler daima perdelere tırmanmak isterler.”

Talen beceriyle Sparhawk’in taşkm küçük kızım savuşturdu. “Nezle, Danae. Nezleyim hatırladın mı?” Sparhawk kızının zamanla çok daha beceri kazanacağım ve çok geçmeden Talen’in onun sevecenliğinden daha fazla kaçamayacağına emindi. Sparhawk kedi yavrusunun bir jestten başka bir şey olmadığından emindi - Talen’in hiç düşünmediği anlık bir içtepiydi. Bununla beraber genç adamın yazgısını oldukça etkileyici bir şekilde kesinleştirmişti. Birkaç gün önce, Sparhawk boş boş ne hata yapıp da karısının sevgisini kendi üzerine yönelttiğini düşünüyordu. Bu leş gibi kedi yavrusunun Talen’in hatası olduğunu - en azından hatalarından biri olduğunu - fark etti. Sparhawk içinden bunu umursamadı. Talen uygun bir damat olacaktı - Danae onu eğittikten sonra.

“Tamam mı, Majesteleri?” diye kraliçeye sordu Talen. “Yani yavru kediyi alabilir mi, demek istemiştim?”

“Bu soruyu sormak için biraz geç değil mi, Talen?” dedi kraliçe.

“Şey, bilmiyorum,” dedi küstahça. “Zamanlamamın uygun olduğunu düşünüyordum.”

Ehlana yavru kediyi yüzüne dayayan kızma baktı. Bütün kediler fırsatçı doğarlar. Kedi küçük kızın yanağına yumuşak patilerin-den biriyle hafifçe vurup burnuyla dürttü. Yavru kediler burunla dürtme konusunda uzmandırlar.

“Kediyi ona verdikten sonra nasıl olur da hayır derim, Talen?”

“Biraz zor olacak, değil mi, Majesteleri?” Genç adam yüksek sesle burnunu çekti.

Mirtai ayağa kalktı, hançerini ortadan kaldırdı ve Talen’e doğru geldi. Elini uzattı ve Talen geri çekildi.

“Ah, kes şunu.” Elini alnma koydu. “Ateşin var.”

“İsteyerek olmadı.”

“Onu yatırsak iyi olur, Mirtai,” dedi Ehlana, koltuğundan kalkarken.

“Önce terletmeliyiz,” dedi dişi dev. “Onu hamama götüreceğim ve bir süre buhara tutacağım.” Sertçe Talen’in elini tuttu.

“Benimle beraber hamama gelmeyeceksin!” diye itiraz etti, yüzü birden kıpkırmızı oldu.

“Sesini kes,” diye emretti. “Aşçılara haber yolla, Ehlana. Onlara bir hardal yakısı hazırlamalarını, tavuk çorbası yapmalarını söyle. Onu hamamdan getirdiğimde göğsüne hardal yakısı koyup yatağa atacağız ve kaşık kaşık çorba içireceğiz.”

“Orada öyle durup bana bunu yapmalarına izin mi vereceksin, Sparhawk?” diye yardım istedi Talen.

“Sana yardım etmek isterim, dostum,” diye cevapladı Sparhawk, “ama biliyorsun benim de düşünmem gereken bir sağlığım var.”

“Keşke ölsem,” diye inliyordu Talen, Mirtai onu odadan çekip götürürken.

Stragen ve Ulath birkaç gün sonra Emsat’tan geldiler ve hemen kraliyet dairesine getirildiler. Ulath, ogre boynuzlu miğferini çıkarırken, “Şişmanlıyorsun, Sparhawk,” dedi dobra dobra.

“Birkaç kilo aldım,” diye onayladı Sparhawk.

“Rahat yaşam.” Ulath onaylamazca homurdandı.

“Wargun nasıl?” diye sarışın iri yarı Thalesialıya sordu Ehlana.

“Aklını kaçırdı,” diye üzgünce cevapladı Ulath. “Sarayın batı kanadına kilitlediler. Zamanının çoğunu abuk sabuk konuşarak geçiriyor.”

Ehlana iç çekti. “Onu oldukça severdim - ayık olduğu anlarda.”

“Oğluna karşı da aynı hisleri besleyeceğinizden şüpheliyim, Majesteleri/’ dedi yavan bir biçimde Stragen. Platime gibi Stragen de bir hırsızdı ama davranışları çok daha soyluydu.

“Onunla hiç karşılaşmadım,” dedi Ehlana.

“Bunu sonraki minnet dualarınıza eklemeyi düşünebilirsiniz, Majesteleri. İsmi Avin - kısa ve değersiz biri için kısa ve değersiz bir isim. Pek gelecek vaat etmiyor.”

“Gerçekten de o kadar kötü mü?” diye Ulath’a sordu Ehlana.

“Wargunoglu Avin mi? Stragen yücegönüllülük yapıyor. Avin tüm zamanını insanların onu gözden kaçırmadığmdan emin olmak için uğraşarak geçiren minik bir adamdır. Buraya geleceğimi öğrendiğinde beni saraya çağırıp size getirmem için bir kraliyet mesajı verdi. Beni etkilemek için iki saat harcadı.”

“Etkilendin mi?”

“Pek sayılmaz.” Ulath zırh cüppesinin içine uzanarak katlanmış, mühürlü bir parşömen sayfası çıkardı.

“Ne diyor?” Ehlana sordu.

“Bilmiyorum. Başkalarının mektuplarını okumam. Tahminim hava üzerine ciddi görüşler olduğu. Wargunoglu Avin insanların onu unutacağından çok korktuğu için Emsat’tan ayrılan kim olursa olsun, onu kraliyet selamlarıyla doldurup yolluyor.”

“Yolculuk nasıldı?” diye sordu Sparhawk.

“Yılın bu döneminde deniz yolculuğunu tavsiye edebileceğimi söyleyemem,” dedi Stragen. Buz mavisi gözleri sertleşti. “Platime’la minik bir sohbet yapmak istiyorum. Ulath ve ben burasıyla Cardos arasındaki dağlarda bazı eşkıyalara rastladık. Haydutların daha iyi olması lazımdı.”

“Onlar profesyonel değil,” dedi Sparhawk. “Platime durumu biliyor, gerekli adımlan atacak. Sorun yarattılar mı?”

“Bize değil.” Ulath omuz silkti. “Ama oradaki amatörler hoş bir gün geçirmediler. Beş tanesini bir hendek içinde bırakınca geri kalanlar başka bir yerde önemli bir randevuları olduğunu hatırladı.” Kapıya giderek koridora baktı. Sonra kapıyı kapatıp etrafına bakındı, bakışları ihtiyatlıydı. “Etraftaki odalarda hizmetçiler ya da başka birileri var mı, Sparhawk?” diye sordu.

“Mirtai ve kızımız, hepsi o kadar.”

‘Tamam o zaman. Sanırım onlara güvenebiliriz. Komier beni VVargunoğlu Avin’in, Lamorkand’daki Kont Gerrich ile bir süredir bağlantıda olduğunu söylemek için yolladı. Gerrrich, Friedahl’ın tahtma doğru hızla ilerliyor ve Avin pek zeki değil. Lamorkand’m iç patırtılarının dışında kalacak kadar da bilgisi yok. Komier aralarında gizli bir anlaşma olabileceğini düşünüyor. Başpiskopos Bergsten aynı mesajı Chyrellos’a götürüyor.”

“Kont Gerrich ne yaptığına dikkat etmezse Dolmant’ı sinirlendirmeye başlayacak,” dedi Ehlana. “Ne zaman arkasını dönse ittifaklar kurmaya çalışıyor ve bunun kuralları bozduğunu biliyor. Diğer krallıkların Lamork iç savaşma dahil olmamaları gerekiyor.” ‘ “Bu gerçek bir kural mı?” diye kuşkuyla sordu Stragen.

“Tabii ki. Bin yıldır geçerli. Eğer Lamork baronları diğer krallıkların soylularıyla ittifak kurmakta özgür olsaydılar kıtayı her on yılda bir savaşa sokarlardı. Kilise devreye girip onlara dur diyene kadar devam etti.”

“Ve sen bizim toplumumuzun tuhaf kuralları olduğunu söylüyorsun.” Stragen Platime’a güldü.

“Bu tamamen farklı bir konu, Milord Stragen,” dedi yüksek bir sesle Ehlana. “Bizim tuhaflıklarımız devlet politikasıdır. Sizinki sadece sağduyu. Arada kocaman bir fark var.”

“Anladığım kadarıyla öyle.”

Bu olay olduğunda Sparhawk üçüne birden bakıyordu, bu yüzden o tuhaf ürpertiyi hissedip görüş alanının en dış kenarındaki soluk, karanlık titreşimi yakaladığında diğerlerinin de onu gördüğüne hiç şüphe yoktu.

“Sparhawk!” diye uyarırcasma bağırdı Ehlana. “Evet,” diye karşılık verdi. “Biliyorum, gördüm.”

Stragen meçini yarıya kadar çekmişti, elleri bir kedi hızında hareket ediyordu* Odada etrafa bakarken, “O da ne?” diye sordu.

“Bir olanaksızlık,” dedi yavan bir şekilde Ehlana. Bununla beraber kocasına bakışı daha kuşkuluydu. “Değil mi, Sparhavvk?” Sesi hafifçe titriyordu.

“Ben de kesinlikle öyle düşünüyorum,” diye cevapladı.

“Şu an şifreli konuşma zamanı değil,” dedi Stragen.

Sonra ürperti ve gölge yok oldu.

Ulath Sparhawk'a baktı. "O benim düşündüğüm şey miydi?"

"Öyle görünüyor."

"Biri bana burada neler döndüğünü söyler mi?" diye sordu Stragen.

"Pelosia'da bizi takip eden bulutu hatırlıyor musun?" dedi Ulath.

"Tabii ki. Ama o Azash'dı, değil mi?"

"Hayır. Biz öyle sandık ama Aphrael hata yaptığımızı söyledi. Senin geri dönüşünden sonraydı, bu yüzden konuyu duymadın. Biraz önce gördüğümüz gölge Troll Tanrılan'ydı. Onlar Bhelliom'un içinde."

"İçinde mi?"

"Styricum'un Genç Tannlan'yla yaptıkları birkaç tartışmayı kaybettikten sonra saklanacak bir yere ihtiyaçları oldu."

Stragen Sparhawk'a baktı. "Bana Bhelliom'u denize attığını söylemiştin, sanırım."

"Attık."

"Peki Troll Tannlan onun içinden dışan çıkamazlar mı?"

"İnanmamız istenen buydu."

"Daha derin bir okyanus bulacaktın."

"Daha derini yok."

"Bu çok kötü. Sanki biri onu bulup çıkarmış gibi görünüyor."

"Bu mantıklı, Sparhawk," dedi Ulath. "O kutu altın kaplıydı. Aphrael altının Bhelliom'un kendi kendine çıkmasını engelleyeceğini söylemişti.

Troll Tannlan Bhelliom’dan çıkamayacaklanna göre, onlar da orada, dipteler. Birisi o kutuyu bulmuş.”

“İnci için dalan insanların çok derine indiğini duymuştum,” dedi Stragen.

“O kadar da derine değil,” dedi Sparhawk. “Hem, bu işte bir tuhaflık var.”

“Bunu yeni mi fark ettin?” diye sordu Stragen.

“Söylemek istediğim o değildi. Pelosia’dayken hepiniz bulutu görebiliyordunuz.”

“Şey, evet,” dedi coşkuyla Ulath.

“Ondan önce - sadece bir gölgeyken - yalnız Ehlana ve ben görebiliyorduk. Bu yüzükleri bizim takıyor olmamızdandı. Bu kesinlikle bir gölgeydi, bulut değil, değil mi?”

“Evet,” diye kabul etti Stragen.

“O zaman nasıl oluyor da sen ve Ulath da görebiliyorsunuz?”

Stragen çaresizce kollarım iki yana açtı.

“Bir şey daha var,” diye ekledi Sparhawk. “Lamorkand’dan geldiğim gece, sokakta beni izleyen bir şey hissettim - birçok şey. Elene ya da Styric değillerdi. Hatta insan olduklarını bile sanmıyorum. Buradan geçen şu gölge de aynı şeyi hissettirdi.”

“Keşke Sephrenia ile konuşabileceğimiz bir yol olsaydı,” diye mırıldandı Ulath.

Sparhawk bir yol olduğundan adı gibi emindi ama bunu onlara açıklama özgürlüğü yoktu.

“Bu konuyu başkalarına söyleyecek miyiz?” dedi Stragen.

“Daha fazla bilgi edinene kadar panik başlatmayalım,” diye karar verdi Sparhawk.

“Tamam,” diye onayladı Stragen. “Üstelik panik için daima yeteri kadar zaman olur - sanırım binlerce de neden.”

Sonraki birkaç gün içinde hava açtı ve sadece bu, saraydaki havayı neşelendirmeye yetti. Sparhawk, bir süre Stragen ve Platime’la bir odaya kapandı. Sonra iki hırsız oradaki durumu araştırmaları için Lamorkand’a adam yolladılar. “Daha başlangıçta yapmam gereken buydu,” dedi Sparhawk, “ama Sarathi bana bu şansı tanımayacaktı. Saygın Patriğimizin birkaç kör noktası var. Resmi araştırmaların asla işlerin derinlerine kadar inemeyeceğini kafası almıyormuş gibi.”

“Tipik aristokrat ahmaklığı,” dedi sözcükleri uzatarak Stragen. “Bu, Platime ve benim gibi insanlar için hayatı kolaylaştıran şeylerden biri.”

Sparhawk onunla bu konuda tartışmadı. “Adamlarınıza dikkatli olmalarını söylemeyi unutmayın,” diye uyardı. “Lamorklar sorunlarını hançerlerle çözmeye eğilimlidir ve ölü casuslar işe yarar haberler getiremezler.”

“Burada şaşırtıcı bir algı var, ahbap,” dedi Stragen, gür sesinde ince bir alay vardı. “Bunu Platime ve benim düşünmemiş olmamız kesinlikle inanılmaz.”

“Tamam,” diye kabul etti Sparhawk, “belki sadece biraz fazla açık ettim.”

“Bunu biz de fark ettik, değil mi, Platime?”

Platime homurdandı. “Ehlana’ya söyle, birkaç gün saraydan uzaklaşacağım, Sparhawk.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Sana ne. İlgilenmem gereken bir şey var.”

“Tamam ama bağlantıyı kesme.”

“Gene açık ettin, Sparhawk.” Şişko adam koca göbeğini kaşıdı. “Talen ile konuşacağım. Eğer kraliçe gerçekten bir şey için bana ihtiyaç duyarsa bana nasıl ulaşılacağını bilecek.” Zorla ayağa kalkarken homurdandı. “Biraz kilo vermek gerekecek,” dedi kendi kendine. Sonra aşırı şişman birisinin kendine has çarpık bacaklı yürüyüşüyle kapıya doğru badi badi yürüdü.

“Bugün neşesi çok yerinde,” diye belirtti Sparhawk.

“Aklına bir şey takılmış olmalı.” Stragen omuz silkti.

“Emsat’taki sarayla bağlantın ne durumda, Stragen?”

“Bazı bağlantılarım var. Neye ihtiyacın var?”

“Avin ve Kont Gerrich arasındaki uzlaşmaya saptırıcı birtakım engeller çıkarmak isterdim. Gerrich’in kuzey Eosia’daki nüfuzu biraz artmaya başladı. Belki de Acie’deki Meland’a haber uçurman gerekebilir. Gerrich daha şimdiden Pelosia ve Thalasia’da ittifaklar oluşturuyor. Deira’yı gözden kaçırması pek mantıklı görünmüyor. Hem Deira şu günlerde biraz karışık. Meland’a gözlerini açık tutmasını söyle.”

“Gerrich seni gerçekten endişelendirdi, değil mi?”

“Lamorkand’da pek anlamadığım bir şeyler oluyor Stragen ve ben ne olduğunu anlamaya çalışırken, Gerrich’in çok ileri gitmesini istemiyorum.”

“Sanırım bu anlamlı.”

Khalad gözleri hafif bulanmış olarak ve burnundan yavaşça damlayan kanlarla ayağa kalktı.

“Gördün mü? Gene aşırı uzandın,” dedi Mirtai.

“Bunu nasıl yaptm?” diye sordu Sparhawk’m silahtan.

“Sana göstereceğim. Kalten, buraya gel.”

“Hayır.” Sarışın Pandion kabul etmeyip geri çekildi.

“Aptallaşma. Seni incitmeyeceğim.”

“Taşların üstüne atmadan önce Khalad’a da böyle söylememiş miydin?”

“Sana söylediğim gibi yapsan iyi olur, Kalten. Sonunda zaten kendini bunu yapar bulacaksın ve bu, benimle tartışmazsan o kadar fazla acı vermez. Kılıcını çek ve onu kalbime sapla.”

“Seni yaralamak istemiyorum, Mirtai.”

“Sen mi? Beni yaralamak mı?” Gülüşü alaylıydı.

“Bu konuda aşağılaman gerekmez,” dedi adam, kırgın bir tonda kılıcın çekerken.

Her şey Kalten, Khalad’a saray avlusunda kılıç kullanmak konusunda ders verirken Mirtai’nin oradan geçmesiyle başlamıştı. Mirtai fazlasıyla aşağılayıcı bir çift yorum yaptı. Bunlar birbirini izledi ve sonuçta başka hiçbir şey olmasa da Kalten ve Khalad’m alçakgönüllülük öğrendikleri bu doğaçlama eğitim ortaya çıktı.

“Tam kalbime sapla, Kalten,” dedi tekrar Mirtai.

Kalten’in savunmayı elinden geldiğince denediği gerçekti. Sırt üstü avlunun taşlarına düştüğünde oldukça gürültü çıkardı.

“O da senin yaptığın hatayı yaptı,” diye Khalad’a belirtti Mirtai. “Kolunu fazla düz tuttu. Düz kol kilitlenmiş bir koldur. Dirseğinizi daima biraz eğik tutun.”

“Omuzdan vurmak üzere eğitildik Mirtai,” diye açıkladı Khalad.

“Sanırım çok fazla Elene var.” Omuz silkti. “Size yeniden öğretmek o kadar zor olmayacak. Benim merak ettiğim asıl şey, niçin hepinizin kılıçlarınızla insanları delip geçmek zorunda olduğunuzu düşündüğünüz?

Kılıcınızın ilk on beş santimi kalbe girmişse bir metre daha çeliğin o deliğe girmesinin pek farkı olmaz, değil mi?”

“Belki de daha dramatik göründüğü içindir,” dedi Khalad.

“Siz insanları gösteri için mi öldürüyorsunuz? Bu aşağılık bir şey ve mezarlıkları dolduran türden bir düşünce tarzı. Her zaman kılıcını serbest tut ki bir sonraki düşmanın için hazır olsun. Kılıcını sapladığında insanlar ikiye katlanırlar, yeniden kullanmadan önce cesedi tekmeleyerek kılıcını kurtarman lazım.”

“Bunu hatırlamaya çalışacağım.”

“Umarım. Senden çok hoşlanıyorum ve dostlarımı gömmekten nefret ederim.” Eğilip profesyonelce Kalten’in gözkapağmı kaldırdı ve .boş boş bakan gözbebeğine baktı. “Arkadaşının üstüne bir kova su atsan iyi olur,” diye önerirken onlara katılan Sparhawk’i başıyla selamladı. “Daha düşmeyi öğrenemedi. Gelecek sefer onu göstereceğim.”

“Gelecek sefer mi?”

“Tabii ki. Bir şey yapmayı öğreneceksen doğrusunu öğrenmek daha iyidir.” Sparhawk’a meydan okurcasına bir bakış attı. “Denemek ister misin?” diye sordu.

“Ah - hayır, Mirtai, şimdi olmaz. Yine de çok teşekkürler.”

Mirtai kendinden oldukça memnun gözükerek saraya gitti.

“Biliyor musun Sparhawk, gerçekten şövalye olmak istemiyorum,” dedi Talen. “Acayip acı verici görünüyor.”

“Nerelerdeydin? Karım herkese seni aratıyordu.”

“Biliyorum. Onları sokaklarda sallanırken gördüm. Mahzene Platime’ı görmeye gitmem gerekti.”

“Ya?”

“Senin haberdar olman gerektiğini düşündüğü bir şey bulmuş. Cardos yakınlarındaki tepelerdeki şu yetkisiz haydutları biliyorsun.”

“Kişisel olarak değil.”

“Komik, Sparhawk. Çok komik. Platime tanıdığımız birisinin onların faaliyetlerini yönettiğini öğrenmiş.”

“Ya? Kimmiş o?”

“Krager olduğuna inanır mısın? Eline fırsat geçtiğinde onu öldürmen gerekirdi, Sparhawk.”

Üçüncü Bölüm

AKŞAM, güneş battıktan kısa bir süre sonra nehirden bir sis yükseldi. Baharda Cimmura akşamları yağmur yağmadığı sürece daima sislidir. Sparhawk, Stragen ve Talen üstlerinde sıradan giysiler ve kaim gezgin pelerinleriyle saraydan ayrılıp kentin güneydoğu bölgesine doğru at sürdüler.

“Söylediğimi karına söylemene gerek yok, Sparhawk,” dedi Stragen, etrafına hoşnutsuzlukla bakmıyordu,- “ama başkenti dünyamn en az çekici şehirlerinden biri. Gerçekten berbat bir ikliminiz var.”

“Yazın o kadar kötü değildir,” diye savunmaya çalıştı Sparhawk.

“Geçen yazı kaçırdım,” dedi sarışın hırsız. “Bir öğlenden sonra biraz kestirdim ve tamamını uyuyarak geçirmiş oldum. Nereye gidiyoruz?”

“Platime’ı görmek istiyoruz.”

“Hatırladığım kadarıyla, mahzeni şehrin batı kapısının yakı-nmdaydı. Bizi yanlış yöne götürüyorsun.”

“Önce özel bir hana gitmemiz gerekiyor.” Sparhawk omzunun üzerinden geriye baktı. “Takip ediliyor muyuz, Talen?”

“Doğal olarak.”

Sparhawk homurdandı. “Ben de bunu ummuştum.”

Etraftaki evleri belirsizleştirip bulanıklaştıran, atlarının ayaklarının etrafında girdaplar oluşturan kaim sisin içinde ilerlediler. Rose Sokağı’ndaki hana ulaştılar. Huysuz görünüşlü bir kapıcı onları avluya alıp arkalarından kapıyı kapattı.

Sparhawk atından inerken Talen ve Stragen’e, “Burasıyla ilgili hiçbir şeyi kimseye söylemeyeceksiniz,” dedi. Dizginleri kapıcıya uzattı. “Bu atı biliyorsun, değil mi, biraderim?” diye adamı uyardı.

“O bir efsane, Sparhawk,” diye cevapladı kapıcı. “İstediklerin merdivenlerin üstündeki odada.”

“Bu akşam meyhanedeki kalabalık nasıl?”

“Gürültülü, pis kokulu ve çoğu sarhoş.”

“Bunu biliyorum. Sormak istediğim, kaç kişiler?”

“On beş ya da yirmi. Ne yapması gerektiğini bilen üç adamımız oradalar.”

“İyi. Teşekkür ederim, Aziz Şövalye.”

“Bir şey değil, Aziz Şövalye.”

Sparhawk, Talen ve Stragen’i basamaklardan yukarı çıkardı.

“Han, anladığım kadarıyla göründüğü gibi değil,” dedi Stragen.

“Sahibi Pandionlar,” dedi Talen. “Dikkat çekmek istemedikleri zaman buraya gelirler.”

“Dahası da var,” dedi Sparhawk. Merdivenlerin en üstündeki kapıyı açtı ve üçü içeri girdiler.

Stragen kapının kenarındaki askıya asılı işçi önlüklerine baktı.

“Anladığım kadarıyla üçkâğıda başvuracağız.”

“Bu oldukça sıradan bir yöntem.” Sparhawk omuz silkti. “Haydi değişelim. Karım etrafa arama grupları yollamadan saraya dönmek istiyorum.”

Önlükler mavi çadır bezindendi, yıpranmış ve yamanmıştılar, üstlerinde de ustaca yapılmış lekeler vardı. İçeride yün tozluklu, kaim tabanlı işçi çizmeleri de vardı.

“Onu burada bırakman gerekecek,” dedi Sparhawk, Stragen’in meçini göstererek, “çok belirgin”. İri Pandion kemerine koca bir hançer soktu.

“Hanın kapısını izleyenler olduğunu biliyorsun, değil mi, Sparhawk?” dedi Talen.

“Umarım bu akşam eğlenirler. Çünkü kapıdan çıkmayacağız.” Sparhawk onları gerisin geri avluya indirdi. Yan duvardaki dar bir kapıya giderek açtı. Kapıdan gelen sıcak hava, bayat bira ve yıkanmamış insan kokuyordu. Üçü de içeri girip kapıyı arkalarından kapadılar. Küçük bir depodaymış gibi görünüyorlardı. Yerlerdeki samanlar küflüydü.

“Neredeyiz?” diye sordu Talen.

“Bir meyhanede,” dedi Sparhawk. “Birkaç dakika sonra kavga çıkacak. Kargaşa sırasında esas salona geçeceğiz.” Meyhaneye açılan perdeli kapıya gidip örtüyü birkaç kez çekiştirdi. “Tamam,” diye fısıldadı. “Kavga sırasmda kalabalığa karışıp bir süre sonra da çekip gideceğiz. Sarhoş gibi davranın ama abartmayın.”

“Etkilendim,” dedi Stragen.

“Ben etkilenmekten de ötedeyim,” diye ekledi Talen. “Platime bile hanın birden fazla çıkışı olduğunu bilmiyor.”

Kavga çok geçmeden başladı. Oldukça çok bağrışma içeren, gürültülü, itiş kakışlı ve sonunda da birkaç yumruklu bir kavgaydı. Atışmaya karışmayan masum iki seyirci yerde baygın yatıyordu. Sparhawk ve arkadaşları yavaşça kalabalığa karıştı. Yaklaşık on dakika sonra yalpalayarak dışarı çıktılar.

“Pek profesyonelce değil,” Stragen burnunu çekti. “Düzmece bir kavga bu şekilde izleyicileri içine karıştırmaman.”

“İzleyiciler birkaç maşrapa biradan başka bir şeyle ilgilenmiyor olsalardı dahil edilmeyeceklerdi,” dedi Sparhawk. “Baygın yatanlar meyhanenin düzenli müşterilerinden değil. Tamamen masum olabilirler ama olmamaları da mümkün. Bu şekilde arkamızdan gelmelerinden endişe etmeyeceğiz.”

“Bir Pandion Şövalyesi olmakta düşündüğümden daha fazlası var,” diye belirtti Talen. “Bu işten hoşlanabilirim.”

Sisli sokaklardan batı kapısı yakınındaki virane bölgeye doğru, birbiriyle bağlantılı, taş döşenmemiş, dar yollardan yürüdüler. Yan sokalardan birine girdiler ve aşağı doğru inen çamurlu taş merdivenlere yöneldiler. İriyarı bir adam basamakların yanındaki taş duvarda oturuyordu. “Geç kaldınız,” dedi yavan bir sesle Talen’e.

“İzlenmediğimizden emin olmamız gerekiyordu,” diye karşılık verdi çocuk.

“Aşağı inin,” dedi adam. “Platime bekliyor.”

Mahzen değişmemişti. Hâlâ dumanlı ve loştu. Orada yaşayan hırsız, fahişe ve katillerden yükselen kaba seslerle dolu bir gürültü vardı.

“Platime’m buraya nasıl dayanabildiğini anlamıyorum.” Stragen ürperdi.

Platime açık bir çukurun içinde yanan dumanlı bir ateşin diğer tarafındaki geniş koltukta, tahta çıkmış gibi oturuyordu. Sparhawk'i görünce zorlanarak ayağa kalktı. "Nerede kaldınız?" diye gök gürültüsü gibi bir sesle böğürdü.

"İzlenmediğimizden emin oluyorduk," dedi Sparhawk.

Şişko homurdandı. Onları mahzenin gerisine götürürken, "Orada," dedi. "Şu an sağlığıyla çok ilgileniyor, bu yüzden onu olabildiği kadar gözden uzak tutuyorum." Bir dolaba benzeyen küçücük bir bölüme girdi, içeride bir adam tabureye oturmuş bir maşrapayla sulu bira içiyordu. Adam ufak tefek, seyrek saçlı, korkudan sinmiş tavırlı ve sinirli görünen biriydi.

"Bu Pelk," dedi Platime. "O muhbir bir hırsızdır. Onu ilgilendiğimiz insanlar hakkında bir şeyler bulması için Cardos'a yolladım. Neler bulduğunu ona anlat, Pelk."

"Şey, sör, beler," diye başladı kemik torbasına benzer adam, "yeminedermki o herifler yanaşmak epe zaman aldı, ama kendimi işeyara göstedim ve sonnda bi şekilde beni araların kabuletile. Bi-ton deli saçması şe yapmam gereti - yemin etme, kamplanna ilk gittimde bikaç kez gözlerimi bağlama gib ama bisüre sona dikkati bıraktıla ve istediim gib girpçıkmaa başladım. Platime'm büük itti-malle size söyledii gibi, bizde onlam işi naşı yapıcanı bilmeyen bi guup amatö oldunu farkettik. Bole şeleri hep farkederiz, di mi, Platime? Onla gibile kendilerini yakalatıp astın."

"Ve onlardan kurtulmak iyidir," diye homurdandı Platime.

"Şey, sör," dedi devam etti Pelk, "söledim gibi, ben ve Platime, dağdaki adamların size bahsettiğim gibi bi guup amatö - bildiniz gibi, eğlence ve kazanç içi boğazkesen - olduklanı çıkadık. Ama işle gelişince başka birile olduu çıktı. Liderleri, Piskopos Annias'm, yüzgöze bulaşan büyük planlan yüzünde hayal kırıklığına uğrayan ve kraliçenin onla için hazırlattığı tutuklama emriçin ço mutsuz soylulardan altı yedisiydi - soylula kendilerine o tür isimle verilmesine pek alışık deil.

“Şey, sör, bira kısa kesmek gerekir, cellattan az önce davranıp dağa kaçıp yolcu soyup anca kendi ihtiyaçlarına yetcek parayı bulup, kalan zamanlarını kraliçeye kötü isimler bulmaya çalışarak geçiriyolar.”

“Konuya gel, Pelk,” dedi bezgince Platime.

“Peki, sör, tam gelme üzeredim. Bi süre bole devam etti ve sona Krager denen adam geldi. Soylulann bazıları onu tanıyodu. Kraliçe Lamorkand’da olanlaı ço merağ ermesin diye Elenia’da yeteri kadar velvele koparırlasa onlara yardımcı olacak yabançlar tandı-ğmı söledi. Krager dene adam, Lamorkand’da olanların, Annias kendini öldürttüğünden beli kötgiden talihlerini değiştirece bi yol olduğunu söyledi. Şey, sörler, bütün dük, kont ve benzerleri bu konuyla yakın ilgilendile ve bize, köylülele konuşmamızı, vegi me-mularım enseleyip bi ülkenin kadın ve benzerleri tarafından yönetilmesinin doğal olmadığım söylememizi söyledi. Köylüle arasında karşıkhk yaratamamız ve arlannda naşı bileşip kraliçeyi tahttan indirebiliriz gibi şeler konuştumamız bekleniyodu. Sona o soylular bikaç vegi memuru yakalayıp astı ve paraları, çalman ilk sahipleri olan köylülere geriverdi. Hepsi çamuda debelenen domuzla gib mutluydu.” Pelk kafasını kaşıdı. “Şey, bayla, samım kendime düşeni anlatım. Sindi dağlarda duum bole. Şu Krager denen adamın yanında çok para va ve raat harcıyo, bu yüzden ezakları azalan soylular ondan hoşnut.”

“Pelk,” dedi Sparhawk, “sen bir hazinesin.” Adama biraz para verdi. Sonra o ve arkadaşları odacığı terk ettiler.

“Bu konuda ne yapacaksın, Sparhawk?” diye sordu Platime.

“Önlemler alacağız,” diye cevapladı Sparhawk. “Oradaki şu ‘özgürlükçüler” kaç kişiymiş?”

“Yaklaşık yüz kadar.”

“Seninkilerden o bölgeyi bilen birkaç düzine adama ihtiyacım olacak.”

Platime başıyla onayladı. “Orduyu götürecek misin?”

“Sanmıyorum. Bence bir birlik Pandion kraliçemizden dert yandıklarını düşünen kişilerin üstünde daha kalıcı bir izlenim bırakabilir, sen ne dersin?”

“Bu biraz aşırı, değil mi?” diye sordu Stragen.ı

“Bir şey belirtmek istiyorum, Stragen. Elenia’daki herkesin karıma karşı komplo kurmaya niyetlenen kişileri onaylamadığımı bilmesini istiyorum. Bunu tekrar tekrar yapmak istemediğim için ilk seferinde oldukça iyi belirteceğim.”

“Gerçekten öyle konuşmadı, değil mi, Sparhawk?” diye kuşkuyla sordu Ehlana.

“Çok yakm,” dedi Sparhawk. “Stragen’in çok güçlü kulağı var.” “Neredeyse inşam hipnotize ediyor, değil mi?” Ehlana şaşırmıştı. “Ve devam ettikçe ediyor.” Birden muzipçe sırıttı. “Lenda yaz, ‘çamurdaki domuzlar kadar mutlu’. Bunu resmi yazışmaların içine sokabilecek bir yol bulabilirim.”

“Nasıl emrederseniz, Majesteleri.” Lenda’nm tonu doğaldı ama Sparhawk, yaşlı saraylının bunu onaylamadığını biliyordu.

“Bu konuda ne yapacağız?” diye kraliçe.

“Sparhawk gerekli önlemleri alacağını söyledi, Majesteleri,” dedi Talen. “Bazı ayrıntıları öğrenmek istemeyebilirsiniz.”

“Sparhawk ve benim birbirimizden gizli sırrımız yoktur.”

“Sırlardan bahsetmiyorum, Majesteleri,” diye masumca cevapladı çocuk. “Sadece zamanınızı gerçekten boşa geçirecek önemsiz, sıkıcı küçük şeylerden bahsediyordum.” Sesine çok inandırıcı bir ton verdi ama Ehlana’nın bakışları kuşkunun ötesindeydi.

“Beni utandırma, Sparhawk,” diye uyardı.

‘Tabii ki utandırmayacağım,” dedi uysalca Sparhawk.

Sefer kısa sürdü. Hem Pelk kampların yerini hem de Platime'ın adamları civar dağlardaki saklanma yerlerinin hepsini bildikleri için haydutların kaçacak yerleri yoktu; üstelik başlarında Sparhawk, Kalten ve Ulath bulunan otuz siyah zırhlı Pandion'a kesinlikle denk değillerdi. Hayatta kalan soylular kraliçenin yargısı için ayrıldılar, geri kalan haydutlarsa genel istek üzerine yerel yetkiliye teslim edildi.

"Evet, Lordum Belton," dedi Sparhawk, önündeki kütüğün üzerine oturmuş, elleri arkadan bağlı ve başında kanlı bir sargı bulunan konta. "İşler umduğunuz gibi gitmedi, değil mi?"

"Lanet olsun sana, Sparhawk." Belton gözlerini ikindi göğünün parlaklığı karşısında kaldırıp kısarken sertçe söylendi. "Nerede olduğumuzu nasıl buldunuz?"

"Sevgili Belton," Sparhawk güldü, "gerçekten karımdan saklanabileceğini düşünmedin, değil mi? O krallığıyla çok yakından ilgilenir. Her ağacı, her şehri, her köyü ve bütün köylüleri tanır. Geyiklerin çoğunun ilk isimlerini bile bildiği söyleniyor."

"O zaman daha önce niye saldırmadınız?" diye dudak büktü.

"Kraliçe meşguldü. Sonunda sen ve arkadaşların için bazı kararlar verecek zamanı buldu. Bu kararların pek umurunda olduğunu sanmıyorum, ahbap. Benim ilgilendiğim, Krager hakkında verebileceğiniz herhangi bir bilgi. Birbirimizi uzun zamandır görmedik. Onu tekrar görmek için can atıyorum."

Belton'un gözleri korkuyla doldu. "Benden herhangi bir şey öğrenemeyeceksin, Sparhawk," diye kabadayılık tasladı.

"Neyine bahse girersin?" diye sordu Kalten. "Eğer Sparhawk'a öğrenmek istediğini söylersen aşırı bir rahatsızlıktan kendim kurtarırsın. Krager o kadar sevilecek biri olmadığı için onu korumak adına buna katlanman gerekmez."

"Konuş, Belton," diye ısrar etti Sparhawk.

“Ko - konuşamam*.” Berton’un hor gören budalaca cesareti yok oldu. Yüz rengi ölüm solukluğuna dönüştü ve korkunç bir şekilde titremeye başladı. “Sparhawk, sana yalvarıyorum. Bir şey söylersem hayatım gider.”

“Şu anda hayatın pek değeri yok,” dedi açık açık Ulath. “Öyle ya da böyle, konuşacaksın.”

“Tanrı aşkına, Sparhawk! Ne sorduğunu bilmiyorsun!”

“Sormuyorum, Belton.” Sparhawk’m yüz ifadesi soğuktu.

Sonra, herhangi bir uyarı ya da neden olmaksızın ölümcül bir soğuk ormanı kapladı ve ikindi güneşi karardı. Sparhawk yukarı doğru bir göz attı. Gök masmaviydi ama güneş zayıf ve soluktu.

Belton çığlık attı.

Etraftaki ağaçlardan fırlamış gözüken simsiyah bir bulut, acı bir çığlık atan tutuklunun etrafında onunla bütünleşti. Sparhawk şaşkın bir küfürle geri sıçradı, eli kılıcının kabzasına gidiyordu.

Belton’un sesi canhıraş bir çığlığa yükselmişti ve onu saran, o an içi görünmeyen karanlıktan korkunç sesler geliyordu - kırılan kemiklerin ve parçalanan etlerin sesleri. Canhıraş çığlık birden kesildi ama sesler sonsuz kadar uzun görünen bir süre daha devam etti. Sonra bulut geldiği gibi hızla yok oldu.

Sparhawk iğrenti içinde çekildi. Tutsakları paramparça olmuştu.

“Aman tanrım!” diye nefes nefese soludu Kalten. “Ne oldu?”

“İkimiz de biliyoruz, Kalten,” dedi Sparhawk. “Bunu daha önce görmüştük. Diğer tutukluların hiçbirini sorguya çekmeye kalkmayın. Cevap vermelerine izin vermeyeceğinden kesinlikle eminim.”

Beşi bir araya gelmişti: Sparhawk, Ehlana, Kalten, Ulath ve Stragen. Kraliyet dairesinde toplanmışlardı ve keyifsizlerdi.

“Aynı bulut muydu?” diye ısrarla sordu Stragen.

“Bazı farklar vardı,” diye cevapladı Sparhawk, “gerçekten tam olarak ayırt edemeyeceğim türden şeyler hissettim.” “Troll Tanrıları Kragerl korumakla neden bu kadar ilgileniyorlar ki?” diye sordu Ehlana, şaşkın bir ifadesi vardı,

“Koruduklarının Krager olduğunu sanmıyorum,” diye cevapladı Sparhawk. “Sanınm bunların Lamorkand’da olanlarla ilgisi var.” Yumruğunu oturduğu koltuğun koluna hızla vurdu. “Keşke Sephrenia burada olsaydı!” diye patladı. “Tek yaptığımız el yordamıyla karanlığı taramak.”

“Şu noktada mantık kullanmaya karşı mısın?” dedi Stragen.

“Şu anda astrolojiye bile karşı değilim,” diye tersçe cevapladı Sparhawk.

“Tamam.” Sarışın Thalesialı hırsız ayağa kalktı ve aşağı yukarı volta atmaya başladı, bakışları düşünceliydi. “İlk olarak, Troll Tanrılarının kutudan çıktıklarını biliyoruz.”

“Doğrusu, bunu daha ispat etmedin, Stragen,” diye ona katılmadı Ulath. “En azından mantıken.”

Stragen adımlamayı kesti. “Haklı biliyor musunuz,” diye kabul etti. “Bu sonucu bir tahmin üzerine kuruyoruz. Mantıki bir kesinlikle söyleyebileceğimiz tek şey Troll Tanrıları’nm yaptıklarına benzeyen ve öyle hissettiren bir şeyle karşılaştık. Bunu kabul ediyor musunuz, Sör Ulath?”

“Sanırım bu kadarını kabul edebilirim, Milord Stragen.”

“Çok mutluyum. Aynı türden şeyler yapan başka şeyler biliyor muyuz?”

“Hayır,” diye cevapladı Ulath, “ama bunun konuyla ilgisi yok. Biz her şeyi bilmiyoruz. Bilmediğimiz, etrafta olduklannda gölge ya da bulut şeklini alan, birilerini paramparça edip insanların içini ürperten duygular yaratan düzinelerce şey olabilir.”

“Mantığın bizi bir yere götürdüğünden emin değilim,” diye onayladı Stragen.

“Mantığında bir hata yok, Stragen,” dedi Ehlana. “Sadece temel noktaları hatalı, hepsi o kadar.”

“Siz de mi, Majesteleri?” diye inildedi Kalten. “Bu odada en azından sıkıcı mantık yerine sağduyuya güvenen bir kişi daha olduğunu sanıyordum.”

“Tamam, Sör Kalten,” dedi iğnelercesine Ehlana, “şu sağduyunuz size neler söylüyor?”

“Şey, ilk olarak, hepiniz sorunda geriye doğru gidiyorsunuz. Sormamız gereken soru Kragei’i bu kadar özel yapan ne ki onu korumak için doğaüstü bir şey yolunu değiştiriyor? Doğaüstü şeyin ne olduğu şu anda o kadar önemli mi?”

“Biliyor musunuz, bu söylediklerinde bir şeyler olabilir,” dedi Ulath. “Krager basit bir hamamböceğidir. Var olmasının tek nedeni üzerine basılmaktır.”

“Emin değilim,” dedi Ehlana. “Krager, Martel için çalıştı; Mar-tel de Annias için.”

“Doğrusu tam tersi, tatlım,” diye onu düzeltti Sparhawk.

Ehlana bu ayrımı elini sallayarak savuşturdu. “Belton ve diğerlerinin hepsi Annias’la ittifak içindeydi ve Krager de Annias ile Martel arasında haber taşırdı. Belton ve işbirlikçilerinin Kragei’i tanıdıklarından eminim. Pelk’in hikâyesi bunu onaylıyor. İşte Kragei’i önemli yapan da bu.” Kaşlarını çatarak durakladı. “Ama bütün döneklerin hepsi gözaltına alındıktan sonra onu önemli hale sokan ne?”

“Aynı yere geri dönüş,” diye homurdandı Ulath.

“Pardon?” Kraliçe kafası karışmış gibi baktı.

“Şu, her neyse, bizim Krageı’i şu andaki işverenine kadar takip etmemizi istemiyor.”

“Ah, bu ortada, Ulath.” Kalten kahkaha attı. “İşvereni Kont Gerrich. Pelk, Sparhawk’a Lamorkand’da bizi Elenia’da meşgul etmek isteyen biri olduğunu söyledi. Böylece oradaki kanşıklığı durdurmak için harekete geçecek zamanımız olmayacaktı. Bu kişinin Gerrich olması gerekiyor.”

“Sadece tahmin yürütüyorsun, Kalten,” dedi Ulath. “Çok haklı olabilirsin ama bu hâlâ bir tahmin.”

“Mantıkla ilgili ne demek istediğimi anladınız mı?” diye sordu Kalten. “Ne istiyorsun, Ulath? Gerrich’den imzalı bir itiraf mı?”

“Elinde var mı? Bütün söylemek istediğim geniş görüşlü olmamız. Daha herhangi bir kapıyı kapamadık, hepsi bu.”

Kapı sertçe vuruldu ve arkasından hemen açıldı. Mirtai içeri baktı. “Bevier ve Tynian geldiler,” diye bildirdi.

“Rendor’da olmaları gerekiyordu,” dedi Sparhawk. “Burada ne yapıyorlar?”

“Niçin onlara sormuyorsun?” diye önerdi anlamlı anlamh Mirtai. “Burada koridordalar.”

iki şövalye odaya girdi. Söf Bevier ince uzun, zeytin rengi teni olan bir Arcialıydı. Sör Tyniansa sarışın, iri yapılı bir Derialıydı. İkisi de tam takım zırhlar içindeydi.

“Rendof da işler nasıl?” diye sordu Kalten.

“Sıcak, kuru, tozlu, kontrolsüz,” diye cevapladı Tynian. “Ren-dor asla değişmez. Bunu biliyorsun.”

Bevier Ehlana’m önünde diz çöktü. Bütün arkadaşları ellerinden geleni yapmasına rağmen genç Cyrinic Şövalye hâlâ rahatsız edici derecede

resmiydi. “Majesteleri,” diye saygıyla mırıldandı.

“Ah, hayır, ayağa kalk, sevgili Bevier.” Ehlana ona gülümsedi. “Biz dostuz, bu yüzden buna gerek yok. Hem, diz çöktüğünde paslı demir süslemeler gibi takırdıyorsun.”

“Aşırı eğitimden belki de, Majesteleri,” diye kabul etti.

“ikiniz buraya niçin döndünüz?” diye sordu Sparhawk.

“Mesaj taşıyoruz,” diye cevapladı Tynian. “Orada işleri Darellon idare ediyor ve diğer eğitmenlerin işleri yan yana götürmelerini istiyor. Chyrellos’a gidip Patrik’e de gerekli bilgiyi vermemiz bekleniyor.”

“Sefer nasıl gidiyor?” diye sordu Kalten.

“Kötü.” Tynian omuz silkti. “Rendorlu asiler doğru dürüst organize değil, bu yüzden ortada karşılaşacağımız herhangi bir ordu yok. Halkın arasında saklanıyorlar ve geceleri çıkıp yangınlar çıkarıyor, papazları katlediyorlar. Sonra tekrar deliklerine dönüyorlar. Biz de ertesi gün misilleme yapıyoruz - köyleri yakmak, koyun sürülerini doğramak gibi. Bunlardan hiçbiri gerçekten ortaya bir şey koymuyor.”

“Daha liderleri yok mu?” diye sordu Sparhawk.

“Hâlâ bunu tartışıyorlar,” dedi yavan bir şekilde Bevier. “Tartışmalar oldukça coşkulu. Genelde her sabah ara sokaklarda birkaç ölü aday buluyoruz.”

“Sarathi büyük bir hata yaptı,” dedi Tynian. _

Bevier güçlükle soluk aldı.

“Senin dini duyarlılıklarını rahatsız etmek istemiyorum, genç dostum,” dedi Tynian, “ama bu gerçek. Rendor’a yolladığı din adamlarının çoğu barıştırmaktan çok cezalandırmakla ilgileniyor. Rendofda gerçek bir barış şansımız vardı ve bu olasılık Dolmant, misyonerlerin yularını tutacak birini

göndermediği için ortadan kalktı.” Tynian miğferini masaya koyup kılıç kemerini çözdü. “Ben papaz cüppesi içindeki salak bir eşeğin sokaktaki kadınların peçelerini yırttığını bile gördüm. Halk onu yakaladıktan sonra kendisini korumam için bana emir vermeye kalktı. İşte Kilise’nin oraya yolladıkları bu türden papazlar.”

“Peki sen ne yaptın?” diye sordu Stragen.

“Her nedense söylediklerini tam olarak duyamadım. Galiba kalabalığın yaptığı o gürültü yüzünden.”

“Ona ne yaptılar?” Kalten sırıttı.

“Astılar. Doğrusu oldukça temiz bir şekilde.”

“Onu savunmaya bile kalkmadın mı?” diye patladı Bevier.

“Bize verilen emirler apaçıktı, Bevier. Bize din adamlarını kışkırtılmadan yapılan saldırılara karşı koruyacaksınız denmişti. O salak yaklaşık bir düzine Rendorlu kadının edebine tecavüz etti. Kitle çok tahrik olmuştu. O salak eşek bunu ortaya çıkardı. Eğer onu asmasalardı, büyük ihtimalle ben asacaktım. İşte Darellon’un Sarathi’ye önermemizi istediği şey bu. Kilise bütün bu fanatik misyonerlerin işler sakinleşene kadar Rendor’dan çıkarılmasını düşünüyor. Sonra yeni bir grup yollanmasını öneriyor - biraz daha az tutkulularından.” Alcione Şövalyesi kılıcını miğferinin yanına koyup bir koltuğa çöktü. “Buralarda neler oluyor?” diye sordu.

“Niye geri kalanınız olanları aydınlatmıyorsunuz?” diye önerdi Sparhawk. “Birkaç dakika konuşmam gereken biri var.” Döndü ve sessizce kraliyet dairesine gitti.

Konuşmak istediği bir saray görevlisi değil, tam tersine kendi kızıydı. Onu yavru kedisiyle oynarken buldu. Bir süre düşündükten sonra, küçük Majesteleri, minik hayvana “Mmrr” ismini koymaya karar vermişti. Bu, Sparhawk’m asla hangisinin çıkardığına emin olmadığı, kedilerin nurlarken çıkardığı sese çok benzeyen bir sesti. Prenses Danae’nin birçok yeteneği vardı.

“Konuşmamız gerekiyor,” dedi içeri girer girmez kapıyı arkasından kapatarak.

“Gene ne var, Sparhawk?”

“Tynian ve Bevier biraz önce geldiler.”

“Evet, biliyorum.”

“Yine bir şeyler mi karıştırıyorsun? Bütün dostlarımızı kasten mi burada topluyorsun?”

“Tabii ki Baba.”

“Niçin olduğunu bana söyleyebilir misin?”

“Çok geçmeden yapmamız gereken bir şey var. Önceden herkesi buraya toplayarak zaman kazanacağım.”

“Yapmamız gerekenin ne olduğunu söylesen iyi olur sanırım.”

“Bunu yapmamam gerekiyor.”

“Diğer kuralları asla umursamazsın.”

“Bu farklı, Baba. Kesinlikle gelecek hakkında konuşmamamız gerekiyor. Biraz düşünürsen niçin olduğunu anlayacaksın. Ah!” Mmrr parmağını ısırmıştı. Danae kedi yavrusuyla sertçe konuştu -bir seri hafif homurdanma, bir ya da iki miyav ve affedici bir mırıldanmayla son. Yavru kedi yaptığı için biraz utanmış görünmeyi başardı ve yaralı parmağı yalamaya başladı.

“Lütfen kedice konuşma, Danae,” dedi rahatsız bir tonda Sparhawk. “Oda hizmetçilerinden biri seni duyarsa, bunu açıklamak için ikimizin de bir ay uğraşması gerekir.”

“Kimse beni duymayacak, Sparhawk. Kafanda başka bir şey var, değil mi?”

“Sephrenia ile konuşmak istiyorum. Anlamadığım bir şeyler var ve bu konuda onun yardımına ihtiyaç duyuyorum.”

“Sana yardım edeceğim, Baba.”

Sparhawk olumsuzca başını salladı. “Senin açıklamalarm-beni her zaman başladığımdan daha çok soruyla başbaşa bırakıyor. Benim için Sephrenia ile bağlantıya geçecek misin?”

Danae etrafına bakındı. “Bunu sarayda yapmak iyi bir fikir olmasa gerek, Baba. Biri bizi duyarsa açıklaması zor olabilecek bir şeyler gerektiriyor.”

“Gene aynı anda iki yerde birden mi olacaksın?”

“Şey - öyle bir şey.” Kedi yavrusunu aldı. “Niye yarın sabah beni atla gezmeye götürmek gibi bir bahane bulmuyorsun? Şehrin dışına çıkacağız. İşleri orada halledebilirim. Anne’ye bana ata binme dersleri vereceğini söyle.”

“Senin bir midillin yok, Danae.”.

Ona bir melek gibi gülümsedi. “Ne güzel,” dedi, “bu bana bir tane vereceğin anlamına geliyor, değil mi?”

Sparhawk ona dik dik baktı.

“Zaten çn sonunda bana bir midilli verecektin, değil mi, Baba?” Bir an düşündü. “Beyaz olsun, Sparhawk,” diye ekledi. “Kesinlikle beyaz istiyorum.” Sonra yavru kedisini yanağma dayadı ve ikisi de mırlamaya başladüar.

Ertesi sabah kahvaltının ardından Sparhawk ve kızı Cimmura’dan dışarı at bindiler. Hava rüzgârlıydı. Mirtai, Prenses Danae ona bu kadar yaygaracı olmamasını söyleyene kadar oldukça tantanalı bir biçimde itiraz etti. Her nedense “yaygaracı” keümesi dişi Tamul devi öfkelendirdi. Kendi dilinde kızgınca küfürler ederek uzaklaştı.

Kızı için beyaz bir midilli bulması Sparhawk’m saatlerini almıştı ve bunun şehirdeki tek beyaz midilli olduğundan iyice emin olmuş durumdaydı. Danae küçük, güdük yaratığı eski bir dost gibi selamladığında içinde birtakım şüpheler belirmeye başladı. Geçen birkaç yıl içinde, Danae’nm yapmaması gereken birçok şeyi can sıkıcı şekilde zorla düzeltmişlerdi. Bu süreç bir yaz günü ikindi vakti sarayın bahçesinde bir çitin arkasında küçük bir sürü periyi Danae nezaretinde çiçekleri polenlerken bulduğunda oldukça tuhaf bir şekilde başlamıştı. Danae perilerin gerçekten bu işi anlardan çok daha iyi yaptığını iddia etse de, Sparhawk bu konuyu sertçe karara bağlamıştı. Bununla beraber, bu kez bir süre düşündükten sonra kızının belirli bir midilliyi almasına aleni bir şekilde göz yumduğunu belirtmemeye karar verdi. Şu anda onun yardımına ihtiyacı vardı.

“Bu işe olağanüstü bir şey dahil olacak mı?” diye şehirden birkaç mil ötedelerken sordu Sparhawk.

“Olağanüstüyle ne kastediyorsun?”

“Uçman gibi bir şey gerekmeyecek, değil mi?”

“Bu kullanışsız bir yol ama istersen uçabilirim de.”

“Hayır, tamam, Danae. Söylemek istediğim, yapacağın etraftan geçen yolcuları şaşırtacak bir şeyse, şu otlakta bir süre gideriz ve ne yapacaksan orada yaparsın, olur mu?”

“Bir tek şey bile göremeyecekler, Baba,” diye temin etti. “Şuradaki ağaca dek seninle yarışacağım.” Midillisinin böğrüne vuruyormuş gibi bile yapmadı ve Faran tüm gücünü harcamasına rağmen midilli ağaca en az yirmi metre önde vardı. İri kırçıl savaş atı Sparhawk onu dizginlediğinde kısa ayaklı midilliye şaşkınca ters ters baktı.

“Hile yaptın,” diye kızını suçladı Sparhawk.

“Sadece biraz.” Midillisinden kayıp bacaklarını kavuşturarak ağacın altına oturdu. Minik kafasını kaldırdı ve titreyen, flüte benzeyen bir sesle şarkı

söylemeye başladı. Şarkı kesildi ve birkaç dakika boş bir yüzle oturdu, kesinlikle hiç kımıldamıyordu. Nefes bile almıyormuş gibiydi ve Sparhawk ondan iki metre ötede oturmasına rağmen kendim ürpertici bir şekilde yalnız hissetti.

“Ne var, Sparhawk?” diye Danae’nin dudakları oynadı ama soran Sephrenia’nın sesiydi ve Danae gözlerini açtığında değişmişlerdi. Danae’nin gözleri kapkaraydı; Sephrenia’nınkiler ise koyu mavi, neredeyse soluk mordu.

“Seni özledik, küçük ana,” dedi, diz çöküp kızının avuç içlerini öperken.

“Dünyanın öte ucundan bunu söylemek için mi beni çağırdın? Duygulandım ama -“

“Biraz dahası var, Sephrenia. O gölgeyi ve bulutu yine görüp duruyoruz.”

“Bu imkânsız.”

“Ben de öyle düşündüm ama yine de görüp duruyoruz. Biraz farklı. Birincisi, biraz farklı şeyler hissettiriyor, ikincisi, bu kez onu gören sadece Ehlana ve ben değilim, Ulath ve Stragen de gördü.”

“İyisi mi, tam olarak neler olduğunu anlat, Sparhawk.”

Gölgeyi ayrıntılı olarak anlattı ve sonra Cardos yakınlarındaki dağlarda olan olayı kısaca tanımladı. “Bu şey her neyse,” diye neticeye bağladı, “Lamorkand’da olanları öğrenmemizi engellemeye iyice niyetli görünüyor.”

“Orada bir sorun mu var?”

“Kont Gerrich bir isyan hazırlıyor. Sanki tacm ona yakışacağını düşünüyormuş gibi. Hatta Drychtnath’m döndüğünü iddia edecek kadar ileri gitti. Bu saçma, değil mi?”

Kadının bakışları uzaklardaydı. “Bu gördüğünüz gölge senin ve Ehlana’nın daha önce gördüğünün tam aynısı mı?” diye sordu.

“Bir şekilde farklı bir hissi var.”

“İçinde aynı şekilde birden çok bilinç var gibi mi hissediyorsun?”

“Bu değişmemiş. O küçük bir grup ama yine de grup ve Belton Kontu’nu parçalara bölen kesinlikle aynı buluttu. Troll Taıinları bir yolunu bulup Bhelliom’dan kaçtılar mı?”

“Bırak da bir süre kendi tarzımda düşüneyim, Sparhawk,” dedi. Bir süre düşündü. İlginç bir şekilde kendi görünüşünü Danae’nin yüzüne vermişti. “Sanırım bir sorun var, bir tanem/’ dedi sonunda.

“Bunu ben de fark ettim, küçük ana.”

“Uyanık olmayı kes, Sparhawk. Pelosia’da o buluttan çıkan Şafak Adamlar71 hatırlıyor musun?”

Sparhawk ürperdi. “Unutmak için özel bir çaba sarf ediyorum.”

“Drychtnath hakkındaki çılgın öykülerincbazı gerçeklerle bağlantılı olma olasılığını unutma. Troll Tanrıları zamanda geri gidip, yaşadığımız bu zamana yaratık ve insanlar getirebilirler. Drychtnath’da aynı şekilde dönmüş olabilir.”

Sparhawk homurdandı. “O zaman Troll Tanrıları kaçmayı başardılar?”

“Bunu söylemedim, Sparhawk. Bu, bir kez Troll Tanrıları yaptı diye bunu yapmayı bilen sadece onlar demek değil. Bildiğim kadarıyla Aphrael de yapabilir.” Duraksadı. “Biliyorsun ki bu soruları ona da sorabilirdin.”

“Mümkün ama bunu sormam gerekmediğini düşündüm çünkü cevabı bildiğini sanmıyorum. Her nedense sınırlar kavramını kavrayabilir gibi görünmüyor.”

“Demek bunu fark ettin,” dedi sevimsizce.

“Nazik ol. Her şeyden önce o benim kızım.”

“Daha önce kız kardeşimdi, bu yüzden bu konuda belli bir önceliğim var. Ya cevap veremiyorsa?”

“Bir Styric büyücüsü - ya da başka bir büyücü - bunun arkasında olabilir mi? Bir insanla uğraşıyor olabilir miyiz?”

“Hayır, Sparhawk, sanmıyorum. Kırk bin yıldır sadece iki Styric büyücüsü zamanda geri gitmeyi başarabildi ve bunu hatalı başardılar. Bütün konuştuğumuz olaylar insan yeteneklerinin ötesinde.”

“Ben de kesinlikle bunu öğrenmek istiyordum. O zaman Tanrılarla karşı karşıyayız.”

“Korkarım ki öyle, Sparhawk, neredeyse kesinlikle.”

Dördüncü Bölüm

EĞİTMEN SPARHAWK;

Dileğimiz bunun sizi ve ailenizi sağlıklı bir şekilde bulması. Önümüzde çok nazik bir konu belirdi ve varlığınızın Chyrellos'da gerekli olduğunu gördük. Bu nedenle Kilise bir an önce Bazilika'ya gelmenizi ve diğer talimatları almak için kendinizi tahtın önünde takdim etmenizi emretti. Kili-se'nin gerçek bir evladı olarak geç kalmayacağınızı biliyoruz. Bir hafta içinde huzurda hazır bulunmanızı bekliyoruz.

Dolmant, Patrik

Sparhawk mektubu indirdi ve etrafındakilere bakındı.

"Doğrudan konuya giriyor, değil mi?" diye gözlemledi Kalten. "Dolmant asla lafı geveleyen biri olmamıştır."

Kraliçe Ehlana tam bir öfke iniltisi çıkanp yumruklarıyla meclis masasına vurmaya ayağıyla yeri dövmeye başladı.

"Ellerini inciteceksin," diye uyardı Sparhawk.

"Buna nasıl cüret eder?" diye patladı. "Nasıl cüret eder?"

"Biraz kabaca, belki," dedi dikkatlice Stragen.

"Bu kaba emre aldırmayacaksın, Sparhawk!" diye emretti Ehlana.

"Bunu yapamam."

"Sen benim koçanısın ve bana bağlısın! Dolmant seni görmek istiyorsa, benim iznimi isteyecek! Bu terbiyesizce!"

“Doğrusu Patrik’in Askeri Tarikatlardan birinin eğitmenini Chyrellos’a çağırma yetkisi var, Majesteleri,” diye ateş püsküren kraliçeye çekinerek söyledi Lenda Kontu.

“Birden fazla şapka giyiyorsun, Sparhawk,” dedi dostuna Tyni-an. “Bulunduğun yüce mevkilerin birkaçından çekilmen lazım.”

“Bu sadece harap olmuş kişiliği yüzünden,” dedi Ulath’a Kalten, ve şu korkunç yetenekleri. Yokluğunda insanlar solup ölürler.”

“Bunu yasaklıyorum!” dedi kesinlikle Ehlana.

“Ona itaat etmeliyim, Ehlana,” diye açıkladı Sparhawk. “Ben bir Kilise Şövalyesiyim.”

Kadının gözleri kısıldı. “İyi o zaman,” diye karar verdi, “Dolmant bu kadar otoriter olduğuna göre hepimiz onun salakça emirlerine itaat edeceğiz. Chyrellos’a gidiyoruz ve Bazilika’da işe başlayacağız. Bana uygun rahatı ve idari personeli - kendi hesabından - sağlamasını beklediğimi ona bildireceğim. O ve ben bu işi son olarak tamamen çözeceğiz.”

“Bu Kilise tarihinin ulaştığı en üst noktalardan biri olacak gibi görünüyor,” dedi Stragen.

“O kendini beğenmiş katıra keşke doğmamış olsaydım dedirteceğim,” diye meşumca ilan etti Ehlana.

Sparhawk’in söyleyeceği hiçbir şey karisinin aklını çelemezdi. Bununla beraber, gerçek bilinecekse, o kadar zorlamaya çalışmadı çünkü ne demek istediğini anlıyordu. Dolmant zorbalık yapıyordu. Ara sıra Eosia krallanna kaba ve kırıa davranmaya eğilimliydi. Bu yüzden Elenia Kraliçesi ve Patrik arasındaki çarpışma zaten kaçınılmazdı. İşin kötü tarafı gerçekte birbirlerine düşkün olmalarıydı. Hiçbiri diğerine küçük kendini beğenmişlikler ya da gurur yüzünden karşı çıkmıyordu. Dolmant Kilise’nin otoritesini savunuyordu; Ehlana da Elenia tahtını. İkisi de insanlıktan çıkıp birer kurum olmuşlardı. Sparhawk’in talihsizliği ortada kalmış olmaktı.

Patriğin mektubunun kibirli tonunun, onu bir dostu yerine, yarı uykulu bir katibin alışılmış kalıpları kullanarak yazmasından kaynaklandığı kesinlikle ortadaydı. Dolmant'm büyük ihtimalle söylemek istediği şuydu: "Sparhawk'a bir mektup yollayın ve onu görmek istediğimi söyleyin." Ama Cimmura'ya gelen böyle bir şey değildi. Gelen Ehlana'yı kızgınlıktan delirtmişti ve* Chyrellos'a gerçekleşmesi yakın olan bir ziyarette Patrik'i elinden geldiği kadar rahatsız etmek için zıvanadan çıkmıştı.

Kadının ilk adımı sarayın nüfusunu azaltmak oldu. Herkesin mahiyetine katılması gerekiyordu. Kraliçe'nin yanında hazır bulunması gereken leydilere ihtiyacı vardı. Yanındaki leydilerin hizmetçilere ihtiyacı vardı. Hepsinin seyis ve uşaklara ihtiyacı vardı. Cimmura'da Platime ve Lenda neredeyse yalnız kalmışlardı.

"Neredeyse bir ordunun sefere hazırlanması gibi, değil mi?" dedi Kalten neşeyle, ayrılış günü sabahında sarayın merdivenlerinden inerlerken.

"Umalım Patrik yanlış anlamaz," diye mırıldandı Ulath. "Karının Bazilika'yı kuşatmayı planladığına gerçekten inanmaz, değil mi, Sparhawk?"

Cimmura'dan ayrılışlarının ardından rengarenk giyinmiş Ele-nia saray halkı mavi bahar göğü altında millerce yayıldı. Kraliçenin gözlerinde o çeliğimsi parıltı olmasaydı, bunun aylak saraylılarla yapmayı sevdiği "gezi"lerden birinden başka bir şey olmadığı düşünülebilirdi. Ehlana, Pandion Tarikatı'nm Eğitmeni olarak davranan Sparhawk'tan uygun bir eşlik istemişti. Onunla beraber Chyrellos'ya gelecek Pandionlann sayısı konusunda pazarlık etmişlerdi. Sparhawk önce, Kalten, Berit ve birkaç kişiyi daha sunarken, kraliçe bütün tarikatı yanlarında getirmek taraftanydı. Sonunda yirmi siyah zırhlı şövalyede anlaşmışlardı.

Bu kadar kalabalık bir maiyette hızlı gitmek imkânsızdı. Elenia üzerinde neredeyse sürünerek ilerliyor gibiydiler. Doğuya doğru zar zor Lenda'ya, sonra da güneydoğuya Demos ve/Chyrellos'a. Halk geçişlerini tatil yapmak için bahane etmişti ve yol kenarları aval aval bakmak için gelen köylülerle

doluydu. Lenda'yı geçtikten -sonra Sparhawk karısına, "Bunu sık yapmamamız iyi bir şey," dedi.

"Dışarı çıkmaktan oldukça hoşlanıyorum, Sparhawk." Kraliçe ve Prenses Danae altı beyaz atın çektiği süslemeli bir binek arabasında yolculuk ediyorlardı.

"Hoşlandığından eminim ama bu tohum ekme mevsimi. Köylülerin tarlalarda olması gerekiyor. Bu kraliyet gezileri çoğalırsa sonuç kıtlık olur."

"Yaptığımı hiç onaylamıyorsun, değil mi Sparhawk?"

"Niçin yaptığını anlıyorum, Ehlana ve büyük olasılıkla haklısın. Dolmant'a otoritesinin sonsuz olmadığının hatırlatılması lazım ama bu özel metot birazcık havai."

"Tabii ki havai, Sparhawk," diye sakince kabul etti. "Bütün mesele de bu. Her şey tam tersi gibi görünse de, Dolmant hâlâ beni aptal, küçük bir kız sanıyor. Bu aptallıkla onun burnunu biraz sürteceğim. Sonra, bundan bıktığında, onu bir kenara çekip beni ciddiye alırsa onun için daha kolay olacağını söyleyeceğim Bu onun dikkatini çekecektir. Sonra oturup iş konuşabileceğiz."

"Yaptığın her şeyin politik bir nedeni var, değil mi?"

"Şey, tam olarak hepsi diyemezsin, Sparhawk."

Demos'ta kısa bir süre durdular ve Khalad ile Talen kraliyet ailesini, Kalten'i, Danae ve Mirtai'yi alıp annelerini ziyarete götürdüler. Sparhawk, bunun karısının Demos'a oldukça sık ziyaret yapmak için bahaneler bulmasının asıl nedeni olduğundan oldukça şüphelendi. Çocukluğu tatsız ve annesiz geçmişti. Ne zaman kendine güvensiz ya da kararsız olsa Demos'da bulunmasının kesinlikle gerekli olduğunu gösteren bir neden ortaya çıkıyor gibi görünüyordu. Aslade'nin mutfağı sıcaktı ve duvarlarda parıldayan bakır kaplar asılıydı. Elenia kraliçesinin derinlerdeki ihtiyacına cevap veriyormuş gibi görünen yuvamsı bir yerdi. Sadece koku bile içeri gireni bütün sorunlarından kurtarmaya yeterdi.

Talen’in annesi Elys, neşeli, sarışın bir kadındı ve Aslade bir tür annelik abidesiydi. Aslade Kurik’in karısı, Elys de metresiydi ama aralarmda bir kıskançlık yokmuş gibiydi. İkisi de pratik zekâya sahip kadınlardı ve kıskançlığın inşam asla rahatlatmayan, işe yaramayan bir şey olduğunu fark etmişlerdi. Sparhawk ve Kalten, hemen mutfaktan dışarı yollandı. Khalad ve Talen, çitleri onarmaya gönderildi. Aslade ve Elys-Danae’ya bakarlarken Elenia Kraliçesi ve Tamul kölesi aralıklı yemek pişirme sanatı eğitimlerine devam ettiler.

“Bir kraliçenin ekmek hamuru yoğurduğunu en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum.” SparhawkTa durdukları kapının eşiğinden Kalten sırıttı.

“Sanırım börek hamuru açıyor,” diye onu düzeltti Sparhawk.

“Hamur hamurdur, Sparhawk/’

“Senden asla börek yapmanı istemeyeceğimi bana hatırlat.”

“Bu işte bir tehlike yok.” Kalten güldü. “Ama Mirtai çok doğal görünüyor. Bir şeyler - ve insan - kesme konusunda çok tecrübesi var. Umarım o hançerleri kullanmaz. Nerelerde olduklarından asla emin olamazsın.”

“Birisine sapladıktan sonra onları daima temizliyor.”

“Öyle olması gerekiyor, Sparhawk.” Kalten ürperdi. “Düşünmesi bile kanımı donduruyor.”

“O zaman sen de düşünme.”

“Geç kalacaksın, biliyor musun,” diye arkadaşına hatırlattı. “Dormant, Chyrellos’a ulaşman için sadece bir hafta verdi.”

“Ne yapabilirim ki?”

“Önden gidip geldiğini ona bildireyim mi?”

“Böylece karımın onun için planladığı sürprizi berbat mı edeceksin? Salaklaşma.”

Ertesi sabah Demos’un bir fersah güneydoğusundalarken saldırı gerçekleşti. Tuhaf silahlan olan, tuhaf giyimli yüz adam küçük bir tepenin üzerinden savaş naraları atarak fırladılar. Çoğu yaya hücum etti, at sırtında olan liderleri gibi görünüyordu.

Sparhawk, Pandionlara emirler yağdırırken saraylılar korkudan bağırarak kaçıştı. Yirmi siyah zırhlı şövalye kraliçenin binek arabasının etrafına toplandı ve ilk saldırıyı kolayca geri püskürttüler. Yayalar atların üstündeki şövalyelere hiç denk değildi.

“Bu hangi dil?” diye bağırdı Kalten.

“Eski Lamorkça, sanırım,” diye cevapladı Ulath. “Eski Thalesi-acaya çok benziyor.”

“Sparhawk!” diye bağırdı Mirtai. “Tekrar bir araya gelmeleri için onlara fırsat verme!” Tepeciğin üstünde dolanıp duran saldırganları kanlı kılıcının ucuyla işaret etti.

“Haklı,” diye ona katıldı Tynian.

Sparhawk hızla durumu değerlendirdi, şövalyelerin bir kısmını Ehlana’yı korumak için mevzilendirdi ve kalanlarını sıraya soktu.

“Hücum!” diye kükredi.

Zırhlı şövalyeleri yaya askerlere karşı yıkıcı hale sokan mızraktı. Yayanın buna karşı hiçbir savunması yoktu, kaçamıyordu bile. Saldırganların üçte biri ilk atakta ölmüştü, yirmi tanesi de Sparhawk’in hücumunda mızraklara kurban gittiler. Arkasından şövalyeler kılıç ve baltalarla çalışmaya başladılar. Özellikle Beviefin lochaberi yok ediciydi ve artık şaşkına dönmüş saldırganların iyice birbirine girmiş safları arasında ölüler ve ölmek üzere olanlardan geniş bir yol açmıştı.

Yine de onları dehşete düşüren, bir vahşet gösterisiyle afallatan Mirtai idi. Kılıcı Kilise Şövalyelerinin geniş kılıçlarından daha hafifti ve onu Stragen'in meçinin zarafetinde kullanıyordu. Kılıcını nadiren rakibinin gövdesine sapladı, onun yerine yüzünü, boğazını, gerektiğinde de ayaklarını tercih etti. Hamleleri kısa ve kontrollüydü, kesişleri adalelerden çok tendonları hedef alıyordu. Öldürdüğünden çoğunu sakatladı. Kurbanlarının çığlık ve iniltileri kanlı savaş alanında kulak tırmalayıcı korkunç bir ses oluşturdu.

Zırhlı şövalyelerin piyadeler karşısındaki alışılmış taktiği önce mızraklarla hücum etmek ve ardından atlarının ağırlığım kullanarak yaya rakiplerini kendi arkadaşlarına takılacak kadar sıkıştırıp ezmekti. Biraz çaresizleştiklerinde onları biçmek kolaylaşacaktı.

“Ulath!” diye bağırdı Sparhawk. “Onlara silahlarını atmalarını söyle!”

“Deneyeceğim!” diye bağırarak karşılık verdi Ulath. Sonra etrafta aptalca dolaşan yaya askerlere anlaşılmayan bir şeyler böğürdü.

Tuhaf bir şekilde süslü bir miğfer giyen binekli adam karşılık olarak bir şeyler böğürdü.

“Miğferinde kanatlar olan adam liderleri, Sparhawk,” dedi Ulath kanlı baltasıyla işaret ederek.

“Ne dedi?” diye sordu Kalten.

“Annem hakkında övücü olmayan bir şeyler söyledi. Özür dilerim, beyler. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmam lazım.” Atını çevirerek savaş baltalı, kanatlı miğferi olan adama yaklaştı.

Sparhawk daha önce hiç balta dövüşü görmemişti, düşündüğünden daha çok yetenek gerektiğini fark edince şaşırdı. Şüphesiz kaba kuvvet çok önemliydi ama darbelerin aniden yön değiştirmesi, Sparhawk'm beklemediği bir düzeyde incelik gerektiriyordu. İki adamın da kalın, yuvarlak kalkanları vardı ve onlarla yaptıkları savunma birbirlerine kılıçla saldırmış olsalar yapacaklarından çok daha kuvvetliydi.

Ulath üzengileri üzerinde yükselerek baltasını kafasının üzerine kaldırdı. Kanatlı miğferli savaşçı kafasını korumak için kalkanını kaldırdı ama dev Thalesialı kolunu geriye salladı, omzunu döndürdü ve darbeyi beklenenin yerine omuz altından, tam kaburgalarının aşağısından vurdu. Saldırganların lideri sertçe ikiye katlandı, midesini kavrayarak eyerinden aşağı düştü.

Hâlâ ayakta kalan saldırganların saflarının arasından büyük bir inilti yükseldi ve sonra sanki ani çıkan bir rüzgâr sisi dağıtmış gibi, dalgalanıp ortadan yok oldular.

Bevier şaşkınca bakmarak, “Nereye gittiler?” diye bağırdı.

Ama kimse ona cevap veremedi. Kırk yaya askerin bulunduğu yerde şimdi hiçbir şey yoktu ve çığlıklar atan yaralıların da ortadan yok olmasıyla alana ani bir sessizlik çöktü. Sadece ölüler kalmıştı ve onlar da tuhaf bir şekilde değişiyorlardı. Bedenler özellikle kurumuştu - çekmiş ve solmuştu. Parçalanan bedenlerden akan kanlar artık parlak kırmızı değil, siyah, kuru ve kabukluydu.

“Ne tür bir büyü bunu yapabilir ki, Sparhawk?” dedi Tynian.

“Hiçbir fikrim yok,” diye şaşkınca cevapladı Sparhawk. “Birisi oyun oynuyor ve bu oyundan hoşlandığımı sanmıyorum.”

“Bronz!” diye yakından bağırdı Bevier. Genç Cyrinic Şövalye atından inmiş, kuruyup büzülmüş bir ölünün zırhını inceliyordu. “Bronz zırh giyiyorlar, Sparhawk. Silahları, miğferleri çelik ama bu örme zırh bronzdan yapılmış.”

“Burada neler oluyor?” diye sordu Kalten.

“Berit,” dedi Sparhawk, “Demos’daki ana toplantı binasına dön. Zırh giyebilen bütün biraderlerimizi topla. Öğlen olmadan onları burada istiyorum.”

“Tamam,” diye hızla cevapladı Berit. Atım çevirip geldikleri yoldan dört nala gitti.

Sparhawk hızla etrafına bakındı. Yolun diğer tarafındaki dik bir tepeyi işaret ederek, “Orası,” dedi. “Haydi şu kalabalığı toplayalım ve o tepenin üzerine çıkaralım. Saraylıları, seyisleri ve uşakları iş başına koşun. Orada hendekler kazılmasını istiyorum. Ö tepenin kenarlarında ucu sivriltilmiş kazıklardan bir orman görmek istiyorum. Bronz zırhlı adamların nereden geldiklerini bilmiyorum ama geri gelirlerse hazır olmak istiyorum.”

“Bana burada böyle emredemezsin!” diye Khalad’a öfkeli bir ses tonuyla bağırdı aşın şık giysili bir saraylı. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Tabii ki biliyorum,” diye meşum bir tonda cevapladı Sparhawk’in genç silahtarı. “Sen şu küreği alıp kazmaya başlayacak adamsın. Ya da eğer tercih edersen elleri ve dizleri üzerinde etrafta dolaşarak dişlerini toplayan adam olabilirsin.” Khalad saraylıya yumruğunu gösterdi. Saraylının bunu görmemesi çok zordu çünkü burnundan birkaç santim uzaktaydı.

“Aynı eski günlerdeki gibi, değil mi?” diyerek güldü Kalten. “Khalad aynı Kurik’e benziyor.”

Sparhawk iç çekti. “Evet,” dedi ciddice. “Sanırım çok iyi olacak. Diğerlerini topla, Kalten. Konuşmamız gerek.”

Ehlana’nm binek arabasının yanında toplandılar. Kraliçe biraz solgundu ve kızım kucağmda taşıyordu.”

“Tamam,” dedi Sparhawk. “Onlar kimdi?”

“Besbelli ki Lamorklar,” dedi Ulath. “Başka birinin Eski La-morkça konuşacağından şüpheliyim.”

“Ama niçin o dilde konuşuyorlardı?” diye sordu Tynian. “Bin yıldır kimse Eski Lamorkça konuşmuyor.”

“Ve kimse daha da uzun zamandır bronz zırh giymiyor,” diye ekledi Bevier.

“Birisi daha önce hiç duymadığım bir büyü kullanıyor,” dedi Sparhawk. “Burada neyle karşı karşıyayız?”

“Ortada değil mi?” dedi Stragen. “Birisi geçmişe gidiyor - aynı Troll Tanrıları’nm Pelosia’da yaptığı gibi. Bir yerlerde oyunlar oynayan güçlü bir büyücü var.”

“Bu uyuyor,” diye homurdandı Ulath. “Antik bir dil konuşuyorlar, antik silahlan ve malzemeleri var, modern taktikleri bilmiyorlar ve birisi açıkça onları geldikleri yere yollamak için büyü kullandı - ölüler dışında.”

“Bir şey daha var,” diye düşünceli bir şekilde ekledi Bevier. “Onlar Lamork ve Lamorkand’daki büyük değişikliğin bir bölümünde Drychtnath’m dönüşüyle ilgili hikâyeler etrafta dolaşıp duruyor. Bu saldırı, şu hikâyelerin, bir meyhanede gecenin geç vakti birisinin gördüğü rüyalar, çılgınca palavralar ve basit söylentiler olmadığını ortaya koyuyor. Kont Gerrich, bir Styric büyücüden yardım alıyor olabilir mi? Eğer Drychtnath günümüze getirilmişse, hiçbir şey Lamorkları sakinleştirmeyecektir. Sadece isminden bahsetsen bile kuduruyorlar.”

“Bunların hepsi çok ilginç, beyler,” dedi Ehlana, “ama bu öylesine bir saldırı değildi. Lamorkand’dan çok uzağız, bu yüzden sizin şu antikler özellikle bize saldırmak için birçok zorluğu göze almışlar. Esas soru bunun niçin olduğu?”

“Size yeterli bir cevap bulmak için çalışacağız, Majesteleri,” diye söz verdi Tynian.

Berit öğleden biraz önce üç yüz zırhlı şövalyeyle döndü ve Chyrellos’a yolculuğun kalanı bir tür askeri sefer havasında geçti.

Kutsal Kent’e varışları ve Bazilika’nın sokaklarından tantanalı geçişleri daha çok geçit töreni gibiydi ve oldukça heyecan yarala. Partik Bazilika’nın önündeki meydana gelişlerini izlemek için ikinci kattaki bir balkona çıktı. Sparhawk, uzaktan da olsa Dolmant’m burun deliklerinin sararıp çene kemiklerinin sıkıldığım açıkça görebildi. Ehlana’nm ifadesi kraliçelere yakışır şekilde ve .sakin bir küstahlıktaydı.

Sparhawk kızını kaldırıp arabadan indirdi. “Etrafta dolaşıp kaybolma,” diye minik kulağına mırıldandı. “Seninle konuşmam gereken bir şey var.”

“Sonra,” diye fısıldadı kız. “İlk önce Anne ve Dolmant arasındaki barışı sağlamalıyım.”

“Bu çok güzel bir numara olacak.”

“Bak, Sparhawk ve öğren.”

Patrik’in karşılaması buz gibiydi - çok soğuktan sadece biraz az - ve Elenia Kraliçesi ile uzun bir sohbet yapmak için yanıp tutuştuğunu çok belli etti. Birinci sekreteri Başpiskopos Emban’ı çağırttı ve Ehlana’nm maiyeti için gerekli hazırlıklar yapma sorununu, oldukça havai bir biçimde ufak tefek şişman din adamına yıktı. Emban kaşlarını çatarak ve kendi kendine mırıldanarak, badi badi yürüyüp gitti.

Ardından Dolmant, Kraliçe ve Naip Prens’i kendi kabul salonuna davet etti. Mirtai kapının dışına dikildi. “Vurmak yok,” dedi Dolmant ve Ehlana içeri girerlerken.

Küçük kabul salonu mavi kumaşlar ve halılarla kaplıydı. Tam ortada bir masa ve koltuklar vardı.

“Şu, tuhaf bir kadın,” diye mırıldandı Dolmant, omzunun üzerinden Mirtai’ye bakarken. Sonra yerine oturup sert bir ifadeyle Ehlana’ya baktı. “Haydi işe dönelim. Bunu açıklamak ister misiniz, Elenia Kraliçesi?”

“Tabii ki, Patrik Dolmant -” Dolmant’m mektubunu uzattı, “-bunu açıklar açıklamaz.” Sesi çelik gibiydi.

Mektubu aldı ve göz attı. “Oldukça açık sözlü görünüyor. Hangi kısmını anlamadın?”

O anda işler oldukça çabuk değişti.

Ehlana ve Dolmant, bütün diplomatik bağları koparmak üzereydiler ki Prenses Danae, Kraliyet Bebeği Rollo'yu arka ayaklarının birinden çekerek içeri girdi. Ağır ağır odayı geçip Patrik'in kucağına tırmanıp öptü. Sparhawk kızının bir şey istediğinde dağıttığı o tür öpücüklerden fazlasıyla nasibini almıştı ve onların ne kadar yıkıcı olduklarının çok iyi farkındaydı. Dormant'in bundan sonra pek şansı olmadı. "Sanırım, göndermeden önce onu bir kere gözden geçirmeliydim," diye isteksizce kabul etti. "Katipler bazen işi biraz abartır."

"Belki aşırı tepki gösterdim," diye isteksizce onu haklı buldu Ehlana.

"Kafamda çok şey vardı." Dolmant'm mazeretinde barış teklifi tonu vardı.

"Mektubunu aldığım gün çok alıngandım," diye karşılık verdi Ehlana.

Sparhawk geriye yaslandı. Odadaki gerginlik oldukça gevşemişti. Dolmant Patrikliğe seçildiğinden beri değişmişti. Daha önce her zaman, kendini ortaya çıkarmayan biriydi, hem de o kadar kendini ortaya çıkarmayan biriydi ki Hiyerarşi'deki arkadaşları, Ehlana çok kıymetli yeteneklerini onlara gösterene kadar Kilise'nin en yüksek mertebesi için onu düşünmemişlerdi. Sparhawk bu durumdaki ince espriyi hâlâ hatırlıyordu. Ama şimdi, Dolmant iki ayrı sesle konuşuyormuş gibiydi. Biri eski dostunun tanıdık sesiydi. Diğeri, Patrikliğin otoriter ve sert sesi. Makamının yerleşik yapısı yavaş yavaş eski dostlarını ele geçiriyormuş gibiydi. Sparhawk iç çekti. Bu büyük ihtimalle kaçınılmazdı ama yine de üzüldü.

Ehlana ve Patrik birbirinden özürler dileyip bahaneler uydurmaya devam ettiler. Bir süre sonra birbirlerine saygı gösterme konusunda uyuştular ve tartışmalarını gelecekte inceliğe biraz daha önem vermeleri konusunda anlaşarak sonuçlandırdılar.

Prenses Danae, hâlâ Patrik'in kucağında oturmuş Sparhawk'a göz kırpıyordu. Yaptığında birçok politik ve teolojik karışıklık vardı ama Sparhawk bunları düşünmek istemedi.

Ehlana ve Dolmant arasında neredeyse bir savaş çıkartacak dediğim dedik çağrının nedeni Zemoch'un doğusunda uzanan, .büyük Daresia kıtasındaki Tamul İmparatorluğu'nun yüksek mevkideki bir elçisinin gelişiydi. Eosia'daki Elene Krallıkları ve Daresia'daki Tamul İmparatorluğu arasında resmi diplomatik ilişkiler yoktu. Bununla beraber Kilise, imparatorluğun üç batı krallığının Elenelerden olması ve dinlerinin Eosia Kilisesi'nden sadece biraz faklı olması yüzünden, büyük elçi mertebesindeki misyonerleri alışılmış bir şekilde imparatorluğun başkenti Matherion'a gönderiyordu.

Elçi, onun iki katı olsa da, Mirtai'nin ırkından bir Tamuldü. Teni aynı altın bronz rengiydi. Saçlarma aklar düşmüştü, kara gözlerinin köşeleri yukarı çekikti.

Kabul salonlarından birinde oturduklarında Dolmant onları, "çok iyi bir adam," diye uyardı. Bu arada Emban ve elçi yan kapıda espriler yapıyorlardı. "Bazı noktalarda Emban'dan bile daha iyi. O yanmızdayken ne söylediğinize biraz dikkat edin. Tamullar dil nüansları konusunda çok hassastır."

Emban ipek cüppeli elçiye onların oturdukları yere kadar eşlik etti. Ufak tefek şişman adam Ehlana'nm önünde eğilerek, "Matherion'daki imparatorluk sarayının temsilcisi, Ekselansları, Büyükelçi Oscagne'yi Majesteleri'ne sunmaktan onur duyarım," dedi.

Elçi gösterişli bir eğilmeyle, "Majesteleri'nin ilahi görünüşü karşısında bayılıyorum," dedi.

"Gerçekten bayılmıyorsunuz değil mi, Ekselans?" diye hafif bir tebessümle sordu Ehlana.

"Şey, tabii ki hayır," diye tam bir kendine güvenle kabul etti. "Ama bunu söylemenin nezaket olabileceğini düşündüm. Aşın derecede ölçüsüz mü? Kültürünüzün kullanımında deneyimsizim."

"Çok iyisiniz, Ekselans." Ehlana güldü.

“Bununla beraber, Majesteleri’nin izniyle söylemeliyim ki siz şeytani çekicilikte genç bir bayansınız. Ben birkaç kraliçe tanıyorum ve geleneksel iltifatlar genelde insanın vicdanıyla oldukça sıkı güreşmesine neden olur.” Büyükelçi Oscagne kusursuz Elenik konuşuyordu.

“Kocam, Prens Sparhawk’i takdim edebilir miyim?” dedi Ehlana.

“Efsanevi Sör Sparhawk mı? Kesinlikle, sevgili leydi. Onu tanımak için dünyanın yansını aşıp geldim. Tanıştığımıza sevindim, Sör Sparhawk.” Oscagne eğilerek selam verdi.

“Ekselans,” diye Sparhawk da eğilerek cevapladı.

Sonra Ehlana diğerlerini tanıttı. Süren diplomatik esprileşmeler en az bir saat devam etti. Oscagne ve Mirtai uzun süre Sparhawk’in oldukça müzikal bulduğu Tamul dilinde konuştular.

“Nezaket yönünde gerekli bütün diz çökmeleri bitirdik mi?” diye en sonunda sordu büyükelçi. “Kültürler farklıdır elbette ama Tamuli’de bir saatin üç çeyreği nazik ıvır zıvır için harcanması beklenen geleneksel zaman süresidir.”

“Bu bana da uygun görünüyor .” Stragen sırıttı. “Nezakete saygımızı abartırsak, kendini beğenmeye başlar ve her seferinde daha daha fazla saygı ister.”

“Çok doğru söylediniz, Milord Stragen,” diye onayladı Oscagne. “Ziyaretimin nedeni oldukça basit, dostlarım. Başım belada.” Etrafına bakındı. “Siz benim gibi nükteli ve çekici birinde herhangi bir kişinin bir yanlış bulma olasılığı fikrini kabul etmeyi düşünmeye alışmaya çalışırken, geleneksel şaşkınlıktan nefesinizin kesilme anı için durdum.”

“Sanırım bu adamdan hoşlanacağım,” diye mırıldandı Stragen.

“Hoşlanacaksın,” diye homurdandı Ulath.

“Lütfen, Ekselans,” dedi Ehlana, “nasıl olur da birisi gidip sizin canınızı sıkmak için bir sebep bulabilir ki?” Büyükelçi’nin süslü konuşması bulaşıcıydı.

“Etki yaratsın diye biraz abarttım,” diye kabul etti Oscagne. “Gerçekten başım o kadar dertte değil. Bunun tek nedeni Majesteleri İmparatorun yardım istemek için beni Chyrellos’a yollamış olması ve benim de bu talebi onu küçük düşürmeyecek bir yolla sunmam gerektiği.”

Emban’ın gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Burada kendi doğal or-tammdaydı. “Bence şöyle devam etmek daha iyi olur, önce sorunu dostlarımızın önüne tamamen açıkça ortaya koyun,” diye önerdi Emban, “ve sonra onlar imparatorluk hükümetini utandırmaktan kaçınmak için ne yapılması gerektiğine odaklanabilirler. Hepsi müthiş derecede zekidir. Eğer kafa kafaya verirlerse bir şeyler bulabileceklerinden eminim.”

Dolmant iç çekti. “Benim işim için seçilebilecek başka kimse yok muydu, Ehlana?” diye dokunaklı bir şekilde sordu.

Oscagne ikisine de merakla baktı.

“Bu uzun bir hikâye, Ekselans,” dedi Embah. “İkimizin de yapacak başka bir işi olmadığı zaman size anlatırım. Onlara Tamuli’de, Majesteleri İmparatorun sizi buraya yardım aramaya yolla-tacak kadar ciddi olan şeyin ne olduğunu anlatın.”

“Gülmeyeceğinize söz veriyor musunuz?” diye Ehlana’ya sordu Oscagne.

“Kahkahalarımı bastırmak için elimden gelenin hepsini yapacağım.”

“Tamuli’de sadece biraz iç huzursuzluk var/’ dedi Oscagne.

Hepsi beklediler.

“Hepsi bu kadar,” diye üzüntüyle itiraf etti Oscagne. “Tabii ki imparatorun söylediklerini harfi harfine tekrar ediyorum - kendi emirleri üzerine. Anlamanız için neredeyse imparatorumuzu tanımanız gerek.

Herhangi bir şeyi abartacağına ölmeyi tercih eder. Bir keresinde bir kasırgadan ‘hafif bir meltem’ olarak bahsetti ve filosunun yarısının kaybı önemsiz bir sıkıntıydı.”

“Çok iyi, Ekselans,” dedi Ehlana. “Şimdi imparatorun sorunu nasıl belirttiğini biliyoruz. Siz onu tanımlamak için hangi kelimeleri kullanırdınız?”

“Şey,” dedi Oscagne, “Majesteleri incelik yapıp, sorduklarına göre, aklımdaki kelimenin felaket olduğunu söyleyebilirim. İçinden çıkılmaz, afetimsi, ezici - gibi küçük şeyler. Gerçekteri Majesteleri’nin istediğine iyice dikkat etmeniz gerektiğini düşünüyorum, dostlarım, çünkü Daresia kıtasından olanların kısa zamanda Eo-sia’ya da yayılacağı konusunda oldukça güçlü delillerimiz var ve bu gerçekleşirse, bildiğimiz kadarıyla uygarlığın sonu olacaktır. Siz Elenelerin bu tip şeyler karşısında neler hissettiğinizden emin değilim ama biz Tamullar onu atlatmak için bir çaba sarf edilmesi gerektiğine aşağı yukarı ikna olduk. Yaklaşık her hafta dünyanın sonunun gelmesine izin vermeye başlamanız kötü örnekler yaratır. Bu nedense insanların hükümetlerine güvenini yıpratıyormuş gibi görünüyor.”

Beşinci Bölüm

BÜYÜKELÇİ Oscagne koltuğuna geri yaslandı. “Nereden başlamalı?” diye düşünüp taşındı. “İnsanlar olaylara bireysel olarak baktığında, neredeyse önemsizmiş gibi görünürler. İmparatorluğu yıkılma noktasına getirense bunun gittikçe artan etkisidir.”

“Bu tip şeyleri anlayabiliriz, Ekselans,” diye onu temin etti Em-ban. “Kilise yüzyıllardır yıkılmanın eşiğinde. Kutsal Anamız sarhoş bir denizci gibi krizden krize yalpalar durur.”

“Emban,” diye nazikçe azarladı Dolmant.

“Özür dilerim,” dedi ufak tefek şişman din adamı.

Oscagne gülümsüyordu. “Ama bazen öyle görünüyor, değil mi, Ekselansları,” dedi Emban’a. “Kilise’nin hükümetinin, İmparatorluğun hükümetinden gerçekten pek farklı olmadığını gözümde canlandırabiliyorum. Bürokratların hayatta kalabilmek için krizlere ihtiyacı vardır. Eğer ortada bir tür kriz yoksa, birileri bazı mevkilerin yok edilebileceğine karar verebilir.”

“Böyle bir şeyi ben de fark ettim,” diye ona katıldı Emban.

“Ama, sizi temin ederim ki bunlar bizim Tamuli’deki birisinin mevkisini garantiye almak amacıyla oluşturulan küçük saçma panikler değil. İmparatorluğun yıkılma eşiğine geldiğini söylediğimde birazcık bile abartmamıştım.” Bronz rengi yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. “Biz sizin Eosia’da olduğunuz gibi homojen bir halk değiliz,” diye başladı. “Daresia kıtasında beş ırk vardır. Biz Tamullar doğuda yaşarız, batıda Eleneler vardır, Styricler Sarsos civarında, Valesialılar adalarında ve Cynesganlar da ortadadır. Birçok farklı insanın bir çatı altında toplanması belki doğal değildir. Kültürlerimiz farklı, dinlerimiz farklı ve her ırk kendilerinin

evrenin tacı olduğuna ulvi olarak inandırümıştır.” İç çekti. “Belki ayrı olarak kalsaydık çok daha iyi olacaktı.”

“Belki de geçmişte birine hırs basmıştı?” diye tahmin yürüttü Tynian.

“Ondan çok daha öte, Aziz Şövalye/’ dedi Oscagne. “Neredeyse biz Tamullarm büyük bir gaf yaparak imparatorluk haline dönüştüğümüzü söyleyebilirsiniz.” Kucağında Danae ile sessizce oturan Mirtai’ye baktı. Dişi devi gösterip, “işte neden bu,” dedi.

“Bu benim hatam değildi, Oscagne,” diye itiraz etti Mirtai.

“Seni kişisel olarak suçlamıyordum, Atana.” Gülümsedi. “Onlar senin halkın.”

Mirtai gülümsedi. “Bu terimi çocukluğumdan beri duymadım. Daha önce kimse bana Atana’ dememişti.”

” Anlamı ne?” diye merakla sordu Talen.

“Savaşçı.” Stragen omuz silkti.

“Daha doğrusu, dişi savaşçı,” diye düzeltti Oscagne. Kaşlarını çattı. “Amacım kırıcı olmak değil ama sizin Elene lisanınız ayrıntıları ifade etmek bakımından sınırlı.” Ehlana’ya baktı. “Majesteleri kölesinin diğer kadınlara benzemediğini fark etti mi?”

“O benim dostum,” diye itiraz etti Ehlana, “kölem değil.”

“Cahilleşme, Ehlana,” dedi tereddüt etmeden Mirtai. “Tabii ki köleyim. Öyle olmam gerekiyor. Hikâyene devam et, Oscagne. Bunu onlara sonra açıklayacağım.”

“Gerçekten anlayacaklarım sanıyor musun?”

“Hayır. Ama gene de açıklayacağım.”

“Ve böylece, saygın Patrik,” dedi Dolmant’a, Oscagne, “imparatorluğumuzun anahtarı burada duruyor. Atanlar kendi ırklarını tamamen yok etmeye yönelik insan öldürme içgüdülerinin önüne geçmek için yaklaşık bin beş yüz yıl önce bize köle oldular. Bunun neticesi olarak, biz Tamullar dünyadaki en iyi orduya sahibiz - temelinde barışçı insanlar olmamıza rağmen. Zaman zaman ortaya çıkan ve genelde görüşmelerle tatlıya bağlanan, diğer uluslarla çıkan, küçük ve önemsiz tartışmaları kazanmaya eğilimliyiz. Bizim bakış açımıza göre komşularımız kendi işlerini yönetmeyi becerme umudu olmayan çocuklar gibidirler. İmparatorluk en çok iyi bir düzen kurma ihtiyacı yüzünden oluştu.” Etrafındaki Kilise Şövalyeleri’ne baktı. “Bir kez daha söylüyorum, kimseyi kırmaya çalışmıyorum ama savaş insan eylemlerinin en salakçasıdır. İnsanların fikirlerini değiştirmek için çok daha iyi, ikna edici yollar vardır.”

“Atanların tasmalarını çözme tehdidi gibi mi?” diye muzipçe sordu Emban.

“Bu çok işe yarar, Ekselansları,” dedi Oscagne. “Atanların varlığı, geçmişte genelde politik tartışmaların çok ateşlenmemesini sağlamaya yeterliydi. Atanlardan mükemmel polis olur.” İç çekti. “Bu minik niteliği fark ettiğinizden eminim. ‘Geçmişte’ dedim. Ne yazık ki bu artık geçerli değil. Tamamen farklı insanlardan oluşan bir imparatorluğun ırk çatışmalarını ve bazı önemsiz milliyetçilik salgınlarını daima beklemesi gerekir. Kendi önemlerini savunmak için bir yol bulmaya çalışmak değersizliğin doğasıdır. Bu üzücü ama ırkçılık önemsizliğin son sığmağıdır. Bu önemsizlik salgınları genelde çok yayılmaz ama şimdi birden bütün Tamuli onların salgın açılarıyla doldu. Herkes bayraklar dikiyor, ulusal marşlar söylüyor ‘sarı köpekleme yönelik iyi bilenmiş küfürler yaratmakla uğraşıyorlar. Yani tabii ki bizden bahsediyorlar.” Elini uzattı ve dikkatle baktı. “Bildiğiniz gibi bizim tenimiz gerçekte sarı değil. Daha çok …” Bunu düşünüp taşındı.

“Bej mi?” diye fikrini söyledi Stragen.

“Bu da pek gurur okşayıcı değil, Milord Stragen.” Oscagne gülümsedi. “Oh, şey. Belki imparator, ten rengimizi tanımlayıp bu işe bir son verdirmek

için bir komisyon atar.” Omuz silkti. “Her halde, bu önemsiz milliyetçilik salgınları ve ırkçı bağnazlık, imparatorluğun her şehrinde bile olsa Atanlar için sorun olmayacaktı. Konuyu bu kadar kafamıza takmamıza neden olan doğal olmayan olaylar.”

“Fazlası olması gerektiğini düşünmüştüm,” diye mırıldandı Ulath.

“İlk olarak, bu ‘büyü gösterileri’ insanların kendilerine yönelikti,” diye devam etti Oscagne. “Her kültürün kendi büyülü kahramanı vardır - insanları bir bütün haline getiren, onlara milli bir amaç veren ve karakterlerini tanımlayan dev bir kişilik. Modern dünya karmaşık ve şaşırtıcıdır. Basit insanlar, milli hedeflerin açıkça belirtildiği ve herkesin tam olarak tanıdığı kahramanlar çağının basitliğini görmek için can atar. Biri Tamuli’de antik kahramanları yeniden canlandırıyor.”

Sparhawk aniden ürperdiğini hissetti. “Devler mi?” diye sordu.

“Şey,” diye düşündü Oscagne. “Belki bu konudaki uygun kelime bu. Asırlar arasındaki geçişler bulanıklaştırılıp çarpıtılmıştır; kültürel kahramanlarımız yaşamlarmdakilerden daha büyük olmaya eğimlidirler/Sanırım onları düşündüğümüzde, devler olarak düşünmeyiz. Bu çok güçlü bir algı, Sparhawk.”

“Doğrusu buna pek güvenmiyorum, Ekselans. Aynı tür şeyler burada da ölüyor.”

Dolmant sertçe ona baktı.

“Sonra açıklayacağım, Sarathi. Lütfen devam edin, Büyükelçi Oscagne. Tamuli’de ortalığı karıştıran kimse, işe milli kahramanları uyandırarak başladı dediniz. Bu daha da ileri gittiği anlamına gelir.”

“Ah, tamamen doğru, Sör Sparhawk. Çok çok daha ileri. Her kültürün kahramanları olduğu kadar hobgoblinleri1 de vardır. Bizim karşılaştığımız bu hobgoblinler - canavarlar, ifritler, kurtadamlar, vampirler - büyüklerin, küçükleri doğru davranmaları için korkuttukları bütün her şey. Atanlarımız bu tip şeylerle başa çıkamazlar. Onlar çağlar boyunca ortaya çıkan yaratıcı

dehaların bir araya topladığı bütün bu dehşetlerle değil, insanlarla uğraşmak için eğitildiler. İşte sorunumuz bu. Tamuli’de dokuz farklı kültürümüz var ve birden her biri geleneksel tarihi hedeflerinin peşine takıldı. Atanlarımızı düzeni sağlamak ve imparatorluk otoritesini savunmak için gönderdiğimizde, bu dehşetler onlara karşı koymak için yerden fış-kırdılar. Bununla başa çıkamıyoruz. İmparatorluk dağılıyor - onu oluşturan parçalarına bölünüyor. Majesteleri İmparator’un hükümeti Kilise’nin buradaki bariz bir ortak ilgiyi fark edeceğini umuyor. Eğer Tamuli dokuz ufak krallığa bölünürse, neticede meydana gelen kaos kesinlikle etkisini burada, Eosia’da da gösterecektir. Bizi bu kadar endişelendiren şey de büyü. Biz sıradan isyanlarla başa çıkabiliriz ama bize karşı basmakalıp bir şekilde büyü kullanan kıta çapında komplolarla başa çıkmak için donanımlı değiliz. Sarsos’daki Styriclerin kafası karıştı. Denedikleri her şey neredeyse daha başlamadan engellendi. Zemoch Şehri’nde olanlar hakkında öyküler duyduk ve özellikle yardımını istemem gereken kişi sizsiniz, Sör Sparhawk.

Sarsoslu Zalasta bütün Styricum’un en üstün büyücüsüdür ve bütün dünyada bu durumla başa çıkabilecek kadar gücü olan tek kişinin siz olduğunuz konusunda bizi temin etti.”

“Zalasta’nm benim yeteneklerim konusunda abartılı bir fikri olabilir,” dedi Sparhawk.

“Onu tanıyor musnuz?”

“Tanıştık. Doğrusu Ekselans, ben Zemoch’da olanların çok küçük bir bölümünden sorumluyum. İşin kökenine inerseniz, tanımlamaya bile başlayamayacağını bir gücün kanalize oluşunu sağlamak dışında pek bir şey yapmadım. Başka bir şeyin maşasıydım.”

“Öyle olsa da, siz hâlâ bizim tek umudumuzsunuz. Birisi oldukça açık bir şekilde imparatorluğu yıkmak için komplo kuruyor. Onun kim olduğunu bulmamız lazım. Bütün bunların kaynağını bulup etkisiz hale getiremezsek imparatorluk çökecek. Bize yardım edecek misiniz, Sör Sparhawk?”

“Bunun kararını verecek olan ben değilim, Ekselans. Kraliçeme ve Sarathi’ye başvurmanız gerekir. Eğer onlar emrederlerse Tamu-li’ye

gideceğim. Eğer istemezlerse gitmeyeceğim.”

“O zaman büyük ikna güçlerimi onlara yönlerdireceğim.” Oscagne gülümsedi. “Ama başarılı olduğumu kabul etsek bile - ve olacağım konusunda çok ufak bir şüphe var - hâlâ eşit ciddiyette bir sorunla karşı karşıyayız. imparator Majesteleri’nin saygınlığını ne pahasına olursa olsun korumalıyız. Bir hükümetten bir hükümete yapılan başvurular bir şeydir ama Majesteleri’nin hükümetinin başka bir kıtadaki özel bir kişiye başvurması oldukça başka bir konudur. Belirtilmesi gereken de bu sorundur.”

“Başka bir tercihimiz olduğunu sanmıyorum, Sarathi,” diyordu ciddice Emban. Akşamın ilerleyen saatleriydi. Büyükelçi Oscagne akşam olduğundan çekilmişti. Diğerleri yanlarında Kadach Başpiskoposu Ortzel de olmak üzere elçinin talebini ciddi ciddi düşünüp tartışmak için toplanmışlardı. “Tamuli İmparatorluğu’nun politikalarının bazılarını tamamen onaylamıyor olabiliriz ama şu anda sağlamlığı bizim için hayati bir ilgi odağı. Kendimizi tamamen Rendor seferine yönlendirdik. Eğer Tamuli parçalanırsa, ordularımızın çoğunu - ve Kilise Şövalyelerini - Zemoch’daki çıkarlarımızı korumak için Rendofdan çekmemiz gerekecek. Zemoch pek önemli bir yer değil, bunu kabul ediyorum ama dağlarının stratejik önemi yadsınamaz. Son iki bin yıldır o dağlarda düşman güçler vardı ve bu olgu Kutsal Anamız’m bütün dikkatini meşgul etti. Zemochlann yerini başka düşmanların almasına izin verirsek Sparhawk’m Otha’nm başkentinde kazandıklarının hepsi boşa gidecektir. Altı yıl önce başladığımız yere döneceğiz. Yine Rendor’u bırakacağız ve doğudan gelecek yeni tehditle karşılaşmak için seferberlik ilan edeceğiz.”

“Sen ortada görüneni söylüyorsun, Emban,” dedi Dolmant.

“Biliyorum ama bazen her şeyi ortaya sermekte yarar var, böylece hep beraber ona bakabiliriz.”

“Sparhawk,” dedi arkasından Dolmant, “ben Matherion’a gitmeni, karın da evde kalmanı emrederse, ne yapacaksın?”

“Herhalde bir manastıra kapanıp önümüzdeki yıllar boyunca tanrıya yol göstermesi için dua edeceğim.”

“Kutsal Anamız Kilise dindarlığınız karşısında çok etkilendi, Sör Sparhawk.”

“Onu memnun etmek için elimden geleni yapıyorum, Sarathi. Her şeyden önce onun sadık bir şövalyesiyim.”

Dolmant iç çekti. “O zaman her şey ben ve Ehlana arasındaki bir tür uzlaşmaya kaldı, değil mi?”

“Böyle bir bilgelik sadece Tanrıdan gelebilir,” diye arkadaşlarının dikkatini çekti Sparhawk.

“Bir sorun var mı?” diye iğneleyici bir şekilde sordu Dolmant. Sonra Elenia Kraliçesi’ne bariz bir kabuUenişle baktı. “Fiyatınızı belirleyin, Majesteleri.”

“Anlamadım?”

“Birbirimizin etrafında dönüp durmayalım, Ehlana. Arkadaşların beni duvara sıkıştırdılar.”

“Biliyorum,” diye cevapladı Ehlana, “ve o kadar etkilendim ki zor bela ayakta durabiliyorum. Bunu özel olarak konuşacağız, saygın Patrik. Sör Sparhawk’m kendi gerçek değerini tamamen fark etmesini istemeyiz, değil mi? Gerçek değerini ona ödememiz gerektiği fikrine kapılmaya başlayabilir.”

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Dolmant.

“Sanırım başka bir şeye de kısaca dokunmak isteyebiliriz,” diye önerdi Stragen. “Tamuli Büyükelçısi’nin hikâyesinin oldukça tanıdık bir havası var - yoksa bunu fark eden tek kişi miyim? Bizim Lamorkand’daki durum Tamuli’dekilere inanılmaz derecede benziyor. Lamorklar, kaygısız bir şekilde Drychtnath’nin döndüğüne inanmış durumda ve bu Oscagne’nin

tanımladığı durumun aynısı. Sonra, Cimmura'dan buraya gelirken sadece antik dönemden gelmesi söz konusu olabilecek bir grup Lamorkun baskınına uğradık. Silahlan çelikti ama bronz zırh giyiyor ve eski Lamorkça konuşuyorlardı. Sör Ulath liderlerini öldürdükten sonra hayata kalanlar ortadan yok oldular. Sadece ölüler kaldı - onların da hepsi kurumuştu."

"Bu kadar da değil," diye ekledi Sparhawk. "Bu bahar batı Eo-sia dağlarında faaliyet gösteren bazı haydutlar vardı. Başlarında Annias'ın eski destekçilerinden birileri vardı ve köylülerin arasında karışıklık çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Platime kamplarına bir casus sokmayı becerdi. O bize hareketin Martel'in eski yardakçısı Krager tarafından beslendiğini söyledi. Onları toparladıktan sonra, içlerinden birini Krager hakkında sorgulamaya çalıştık. Zemoch yolunda gördüğümüze benzer bir bulut adamı içine alıp paramparça etti. Kesinlikle Eosia'da da dönmekte olan bir şey var ve Lamorkand'dan kaynaklanıyor gibi görünüyor."

"Yani bir bağlantı olduğunu düşünüyorsun?" dedi Dolmant.

"Bu mantıklı bir sonuç, Sarathi. Rahatlıkla göz ardı edilemeyecek birçok benzerlik var." Sparhawk karısına bir göz atarak dürak-sadı. "Bu belirli bir iç hoşnutsuzluğa neden olabilir," dedi üzüntüyle, "ama Oscagne'in teklifini çok ciddi bir biçimde düşünmemiz gerektiğine inanıyorum. Birisi insanları ve binlerce yıldır ölü olan şeyleri geri getirmek için geçmişi tarıyor. Bu tip şeylerle Pelosia'da karşılaştığımızda, Sephrenia bize bunu sadece Tanrıların yapabileceğini söyledi."

"Şey, bu tamamen doğru değil, Sparhawk," diye onu düzeltti Bevier. "Styric büyücülerinin en güçlülerinden birkaçının da ölüleri uyandırabileceğini söyledi."

"Sanırım bu olasılığı dikkate almayabiliriz," dedi Sparhawk. "Sephrenia ve ben bir keresinde bu konuda konuşuyorduk; bana kırk bin yıllık Styric tarihinde sadece iki Styricin bunu başarabildiğini, onların da hatalı başardıklarını söyledi. Bu kahramanların ve orduların uyandırılması Tamuli'nin dokuz, Eosia'mn bir ulusu arasında oluşuyor. Tesadüf olamayacak kadar çok benzerlik var ve bütün bu entrika - amacı her neyse -

büyüyü tamamen kontrol edemeyecek biri tarafından hazırlanamayacak kadar karmaşık.”

“Troll Tanrıları mı?” diye soğukça sordu Ulath.

“Bu olasılığı göz ardı etmedim. Daha önce bir kez yapmışlardı, bu yüzden onların yetisi olduğunu biliyoruz. Ama şu anda bütün sahip olduğumuz, biraz daha düşünülmüş tahminler üzerine kurulmuş bazı şüpheler. Çok ciddi şekilde bilgiye ihtiyacımız var.”

“Bu benim bölümüm, Sparhawk,” dedi Stragen. “Benim ve Platime’ın. Sanırım, Daresia’ya gideceksin?”

“Öyle görünmeye başladı.” Sparhawk karısına özür dilercesine baktı. “Seve seve başkasının gitmesine izin verirdim ama korkarım ki öyle birisi kimi aradığını bilemeyecek.”

“Ben de seninle gelsem iyi olur,” diye karar verdi Stragen. “Eo-sia’da olduğu kadar, orada da arkadaşlarım var ve bizim işde çalışanlar sizinkilerden çok daha hızlı bilgi toplayabilir.”

Sparhawk başını sallayarak onayladı.

“Belki buradan başlayabiliriz,” diye önerdi Ulath. Başpiskopos Ortzel’e baktı. “Drychtnath ile ilgili bütün bu çılgınca öyküler nasıl başladı, Ekselansları? Ne kadar etkileyici olursa olsun kimsenin ünü dört bin yıl sürmez.”

“Drychtnath edebi bir yaratımdır, Sör Ulath,” diye cevapladı gösterişsiz, sarışın din adamı, hafifçe gülümsüyordu. Dolmant’ın tahta çıkışı onu değiştirmişti ama Chyrellos’da yaşamaya başlaması daha değiştirmişti. Artık Lamorkand’daki sert, taşralı adam gibi görünmüyordu. Ama hâlâ hiçbir şekilde Emban kadar dünyevi olmamasına rağmen, Bazilika’daki meslektaşlarmm kültürlerinden bir şeyler almıştı. Ara sıra gülümsüyor, önemsiz göstermeye çalıştığı muzip bir espri anlayışı geliştirmiş görünüyordu. Dolmant memuriyet işleri yüzünden Chyrellos’a gelmesini emrettiğinden beri birçok vesileyle Sparhawk onunla karşılaşmıştı ve iri

Pandion, doğrusu bu adamdan hoşlanmaya başladığını fark etmişti. Ortzel'in hâlâ önyargıları vardı elbette ama artık kendisinin dışındaki görüşlerin de küçük bir doğruluğu olabileceğini isteyerek kabul ediyordu.

"Birisi onu uydurdu mu?" diye inanamayarak sordu Ulath.

"Hayır. Dört bin yıl önce Drychtnath isminde biri varmış. Büyük ihtimalle beyni pazularında olan bir kabadayı çocuk. Genel tipe uygun olabileceğini hayal edebiliyorum - boyunsuz, almsız ve kulakları arasında birazcık zekâ olduğunu gösterecek hiçbir şeyi olmayan. Ama öldükten sonra, ilham bulma savaşı veren bir şair öyküyü değerlendirdi ve onu bir kahramanlık destanının bayat geleneklerinin hepsiyle süsleyerek güzelleştirdi. Ona Drychtnatha-asaga ismini verdi. Eğer o şair, okuma yazmayı hiç öğrenmemiş olsaydı Lamorklar çok daha ileri olacaklardı." Sparhawk burada gerçek espri ışıltıları fark ettiğini düşündü.

"Bir şiirin bu kadar etkili olması çok zor, Ekselansları," dedi kuşkuyla Kalten.

"İyi anlatılan bir öykünün gücünü hafife almayın, Sör Kalten. Devam ederken tercüme yapacağım, kararı siz verin." Ortzel gözleri yarı kapalı geriye yaslandı.

"Dinleyin, kahramanlar çağından bir öykü," diye başladı. Kaba, sert sesi eski şiiri okurken yumuşayıp etkileyici bir ton aldı. "Kulak verin, Lamorkand'm cesur adamları, geçmişin savaşçılarının en güçlüsü, demirci Drychtnath'in serüvenlerine.

"Artık herkes bilir, Kahramanlar Çağı'nm bir bronz çağı olduğunu. Kocamandı bronz kılıçlar ve eski kahramanların baltaları. Sevinçli savaşlarda onları kullanan adamların darbeleri kudretliydi. Ve Lamorkand'm hiçbir yerinde, hiçbir demirci Drychtnath'in kudretinde değildi.

"Uzundu Drychtnath ve öküz gibiydi, o parıldayan metali kalıba sokarken emeği de onu kalıba soktuğu için. Bronz kılıçlar yaptı, hançer

kadar keskin mızraklar, baltalar ve zırhlar; parıldayan miğferler ve örme zırhlar döktü düşmanların darbelerini hafif bir yağmur gibi hissettiren.

“Ve işte, Lamorkand’m karanlık ormanlarının savaşçıları seve seve verdiler, pırıl pırıl altınları, ışıldayan gümüşleri, karşılığının çok üstünde olan Drychtnath’in bronzunu almak için. Kudretli demircinin serveti ve gücü büyüdü, ocağında çalıştıkça.”

Sparhawk gözlerini Ortzel’in yüzünden ayırıp etrafına bakındı. Dosttan can kulağıyla dinliyorlardı. Kadach Başpiskoposu’nun sesi ozansı ifadenin ritmiyle görkemli bir şekilde alçalıp yükseliyordu.

“Tanrım,” diye nefes nefese konuştu Sör Bevier, Başpiskopos duraksadığmda, “hipnotize ediyor, değil mi?”

“Bu tehlike daima vardır,” dedi Ortzel. “Ritm beyni uyuşturur ve nabzı hızlandırır. Benim ırkım Drychtnathasaga’nm duygusallığının etkisinde çabuk kalır. Bir Lamork ordusu daha dehşet verici bölümleri okuyarak kudurtulabilir.”

“Evet?” dedi hevesle Talen. “Ne oldu?”

Ortzel oldukça nazik bir şekilde genç adama gülümsedi. “Gerçekten bu kadar dünyevi bir genç hırsız eskimiş bir şiirden heyecanlanmaz, değil mi?” diye muzipçe sordu. Sparhawk az kaldı kahkahalarla gülüyordu. Belki de Kadach Başpiskoposu’ndaki değişim tahmininden de öteydi.

“Güzel öykülerden hoşlanırım,” diye kabullendi Talen. “Ama daha önce böyle anlatılanını duymamıştım.”

“Buna ‘mutluluk stili’ denir,” diye mırıldandı Stragen. “Bazen öykünün kendisi değil nasıl söylendiği önemlidir.”

“Evet?” diye ısrar etti Talen. “Ne oldu?”

“Drychtnath, Kreindl isminde bir devin bronzu tereyağı gibi kesen bir metali işlediğini keşfetti,” diye sohbet edercesine cevapladı Ortzel. “Tek

silah olarak balyozuyla Kreindl’in mağarasına gidip üçkâğıtla yeni metalin sırrını devden öğrenip balyozuyla beynini dağıttı. Sonra evine döndü, yeni metali, yani çeliği dövdü ve ondan silahlar yaptı. Kısa zamanda Lamorkand’daki - ya da o zaman dedikleri gibi Lamorkülkesi’ndeki - bütün savaşçıların birer çelik kılıcı oldu ve Drychtnath inanılmaz derecede zenginleşti.” Kaşlarını çattı. “Umarım beni takip edebilirsiniz,” diye özür diledi. “Buradaki tercüme biraz zor.” Bir süre düşündü sonra yeniden ezbere okumaya başladı. “Artık hazırdı güçlü demirci Drychtnath’m ünü, yayılmaya ülkenin sınırlarının ötesine. Uzundu, tam on karıştı boyu ve genişti omuzları. Demir dövmekten çelik gibiydi adaleleri ve yakışıklıydı yüz hatları. Yanıp tutuşurdu ruhları, soylu ailelerin birçok evlenmemiş kızları, sessizce onun için.

“Ne tesadüftür ki o eski günlerdeki Lamork hükümdarı, kar beyazı bukleleri bilgeliğini gösteren, yaşlı Kral Hygdahl’dı. Oğlu hiç olmamıştı onun ama bir kızı vardı yaşlılığında doğmuş, sabah çiği gibi güzeldi ve Uta idi ismi. Ve Hygdahl’m endişeliydi, biliyordu çünkü, ölümlü bedeni Hrokka ile buluştuğunda, kazananın elde edeceği çifte zafer için, tahtı ele geçirmek ve Uta’yla evlenmek, birbirleriyle savaşan kahramanlarla Lamorkülkesi, savaş ve hiddetle kana bulanacaktı. Ve çözdü Kral Hygdahl en sonunda kızını ve ülkesinin güvencesini, çünkü büyük ülkesinin her köşesine haber yollamıştı. Karar verildi Lamorkülkesi ve güzel gözlü Uta’nın yazgısının silahlı dövüşle belli olacağına. Kazanacaktı ülkenin en kudretli kahramanı ellerinin gücüyle servet, eş ve yönetimi.”

“Karış nedir?” diye sordu Talen.

“Yirmi beş santim,” diye cevapladı Berit. “İnsanın bir elinin parmaklarını açabileceği mesafe olarak kabul edilir.”

Talen kafasından çabucak hesapladı. “İki buçuk metre mi?” dedi kuşkuluca. “İki buçuk metre miydi?”

“Belki biraz abartılmıştır.” Ortzel gülümsedi.

“Bu Hrokka kim?” diye sordu Bevier.

“Lamork Savaş Tanrısı,” diye açıkladı Ortzel. “Bronz çağının sonlanndaki bir dönemde Lamorklar tekrar putperestliğe dönmüşlerdi. Besbelli ki Drychtnath silahlı dövüşü kazandı. Bunu yaparken diğer Lamorklardan pek çok kişiyi öldürmedi bile.” Ortzel boğazını temizleyip öyküsünü sürdürdü. “Böylece demirci Drychtnath, eskilerin en kudretli kahramanı güzel gözlü Uta’yla evlendi ve Kral Hygdahl’m varisi oldu.

“Ve düğün şöleni bittiğinde Hygdahl’m varisi dosdoğru krala gitti. ‘Kralım,’ dedi, ‘dünyadaki en kudretli savaşçı olduğum için, yakında dünya benim elime geçecek. İşte o zaman yönelteceğim gücümü sizi diyarına çağırdığında Hrokka’ya. Dünyayı fethedip boyunduruğum altına alacağım ve arzuma boyun eğdireceğim. Sonra gideceğim Lamorkülkesi kahramanlarının başında Chyrellos’a. Yok edeceğim Çhyrellos’da savaşçıları vaaazlarıyla güçsüz-lendiren Kilise’nin sahte tanrısının sunaklarını. Umursayacağım onların vaazlarını ve geri getireceğim dünya ganimetleriyle Lamorkülkesi savaşçılarını memlekete.’

“Mutluydu Hygdalh kahramanın sözlerini duymaktan. Lamorkülkesi’nin Kılıç Efendisi Hrokka sever savaşmayı ve öğretir oğullarına sevmeyi savaş çığlıklarını ve kanın görüntüsünü. ‘Git, oğlum ve fethet,’ dedi. ‘Cezalandır Peloileri, ez geç Cammorialıları, yok et Deiralıları ve unutma Elenelerin erkekliğini barış tavsiyeleri ve aşağı tavırlarıyla kirleten Kilise’yi.’

“Drychtnath’ran planı Chyrellos’un Bazilikasına ulaştığında, kudretli demircinin korkusuyla endişelenip titredi Kilise. Arka arkaya toplandı Kilise’nin prensleri tartışmak için ve karar verdiler soylu demirciyi öldürmeye, Kilise’yi yağmalayıp talanı Lamorkülkesi’ne götürmemesi için. Karar verdiler bir savaşçıyı göndermeye Hygdahl’ın varisinin sarayına, onun sevgisini kazanıp karanlık ormanlı Lamorkülkesi’nin yükselen gururunu kırması için.

“Bu, aslen Deiralı olan hain savaşçı Starkad’dı adı kılığını değiştirerek, Drychtnath’nm mead salonuna ulaştı ve Hygdahl’m varisini kibarca selamladı. Lamorkülkesi’nin kahramanına onu kölesi olarak kabul etmesi için yalvardı. Drychtnath’ın içinde hile ve dalavere yoktu ki diğerlerinden kalleşlik arılayabilsin. Memnuniyetle kabullendi Starkad’m gösterme

dostluğunu ve ikisi kısa zamanda Starkad’m planlarına uygun bir şekilde kardeş gibi oldular.

“Drychtnath’nm savaşçıları uğraş verirken, Starkad daima yanındaydı, her havada, her savaşta, her kutlamada. Eğlendirdi Drychtnath’yı öyküleriyle ve Drychtnath onu mükâfatlandırdı, hazineler, altınlar, kıymetli taşlarla. Kabul etti Starkad Drychtnath’ın hediyelerini gösterme bir minnettarlıkla ve tıpkı sabırlı bir kurt gibi oymaya devam etti kahramanın kalbine giden yolu derinlere doğru.

“Ve Hrokka’nın uygun gördüğü bir anda, Kral Hygdahl Ölümlü Beylerini, Savaşçılar Salonu’nda topladı bir araya ve Drychtnath Lamorkülkesi’nin kralı oldu böylece. İyi yapılmıştı planları ve tacı basma konduktan hemen sonra savaşçılarını toplayıp boyunduruğu altına almak için vahşi Peloileri, kuzeye yürüdü.”

“Kudretli Drychtnath, Polei topraklarında çok savaşlar yaptı ve büyük zaferler kazandı. Ve At-halkının topraklarında Chyrellos Kilisesi’nin planı tamamlandı, çünkü orada kudurmuş Peloi birlikleri tarafından dostlarından ayrılmış durumdaki Drychtnath ve Starkad, düşmanlarını katledip onların kanlarıyla çayırın otlarını sulamaktaydılar. Ve orada kahramanlığının çiçek açtığı yerde kudretli Drychtnath, yorgun düşmüştü. Onca uğraş arasında bir nefes-lenmek ve savaşmak için yemden güçlenmek için; hilekâr Deiralı aradığı fırsatı bulmuştu ve bir hançerden daha keskin lanetli mızrağını efendisinin geniş sırtına doğru yöneltti.

“Ve Drychtnath, bedenini delerken Starkad’m parıldayan çeliği ölümün soğuk temasını hissetti. Ve yüzünü dost ve kardeş dediği adama çevirdi. ‘Niçin’ dedi, kalbi Starkad’m darbesinden çok ihanet yüzünden kırılmıştı.

” ‘Bu Elenelerin Tanrısı istediği içindi,’ dedi Starkad, gözlerinden sıcak yaşlar boşanarak, aslında katlettiği kahramanı gerçekten de seviyordu. Kalbine vurup öldürenin ben olduğumu düşünme, kardeşim, çünkü ben değilim, ama Kutsal Kilise Anamız senin yaşamını istiyor.’ Bunu söylerken korkunç mızrağım bir kez daha kaldırdı. ‘Kendini savun Drychtnath, seni öldürmem gerekiyor ama katilin olmayacağım.’

“Sonra soylu Drychtnath kafasını kaldırdı. ‘Bunu yapmayacağım,’ dedi, ‘çünkü eğer kardeşimin yaşamıma ihtiyacı varsa, yaşamımı ona seve seve vereceğim.’

‘Beni affet,’ dedi Starkad ve öldürücü silahını kaldırırken.

” ‘Bunu yapamam işte,’ dedi kahraman. ‘Yaşamımı karşılıksız olarak alabilirsin ama affımı asla.’

” ‘O zaman öyle olsun/ dedi Starkad ve bunu söylerken ölümcül mızrağını Drychtnath’m kudretli kalbine sonuna dek sapladı.

“Kahraman bir an ayakta kaldı ve sonra yavaşça kudretli bir meşe gibi yıkılırken, Lamorkland’m bütün gururu yok oldu; ve dünya ve gökler yıkılışının sesiyle çınladı.”

Talen’in gözlerinde yaşlar birikmişti. “Yaptığıyla kurtulabildi mi?” diye sordu. “Yani Drychtnath’m diğer dostlarından biri intikamını aldı mı?” Delikanlının ifadesi açıkça devamını dinleme arzusunu gösteriyordu.

“Gerçekten eski, binlerce yıldır anlatılan yıpranmış bir öyküyle zamanını boşa geçirmek istemiyorsun, değil mi?” dedi Ortzel. Biraz şaşkın numarası yapıyordu ama gözlerinde muzip bir kıvılcım vardı. Sparhawk gülümseyişini eliyle örttü. Ortzel kesinlikle değişmişti.

“Talen’i bilmem ama ben istiyorum,” dedi Ulath. Günümüz Thalesia ve kadim Lamorkülkesi kültürleri arasında açıkça birtakım benzerlikler vardı.

“İyi, o zaman,” dedi Ortzel, “burada bir pazarlık yapabiliriz, öykünün geri kalanının karşılığı olarak ikiniz Kutsal Anamız’a yaptığınız kaç şey için isteyerek tövbe edeceksiniz?”

“Ortzel,” diye azarladı Dolmant.

Kadach Başpiskoposu bir elini kaldırdı. “Bu tamamen yasal bir alışveriş, Sarathi,” dedi. “Kilise geçmişte bunu birçok kez kullanmıştı. Ben basit bir köy papazı iken, bu yöntemin aynısını ayinlere düzenli gelenleri garantiye

almak için kullandım. Cemaatimin dindarlığı her tarafa yayılmıştı - ta ki öykülerim bitene kadar.” Sonra birden güldü. Hepsi buna biraz şaşırdılar: çoğu katı ve ciddi Kadach Başpiskoposu’nun gülmeyi bile bilmediği üzerine iddiaya girebilirlerdi. “Sadece takılıyordum,” dedi genç hırsıza ve iriyan Thalesiahya. “Ama ikiniz ruhlarınızı biraz daha fazla düşünürseniz beni hayal kırıklığına uğratmazsınız.”

“Öyküyü anlat,” diye ısrar etti Mirtai. Mirtai de savaşçıydı ve heyecanlı bir öyküye karşı hassas olduğu belliydi.

“Burada bir din değiştirme olasılığı hissediyor gibiyim, öyle mi?” diye sordu Ortzel.

“Hissettiğin sağlığını kaybetme olasılığı, Ortzel,” dedi dobra dobra. Mirtai insanlarla konuşurken asla unvanları kullanmazdı.

“Tamam o zaman.” Ortzel gene gülüp tercümesine devam etti.

“Dinleyin, o zaman, Ey Lamorkülkesi’nin insanları ve Starkad’m karşılığını nasıl ödediğini duyun. Ölen kardeşinin ardından biraz gözyaşı döktükten sonra, artan gazabmı Peloilere yöneltti ve kaçıştı hepsi önünden çığlıklar atarak. Ayrıldı savaş alanından hemen ve gitti Chyrellos’a, Kutsal Şehre. Orada Kilise’nin prenslerine planladıkları işin yapıldığını bildirdi. Ve hepsi aşın kibirlerinin taçlandığı Bazilika’da bir araya geldiğinde, Starkad anlattı hüzünlü öyküsünü, geçmişin en kudretli kahramanı Drychtnath’m yıkılışının.

“Ve sonra çok sevindi Kilise’nin yumuşak ve refah içinde yaşayan prensleri, düşündüler ki onurlan, güçleri ve konumları güvendeydi; sonra konuştu her biri Starkad’ı överek ve yaptığı iş için onu ölçülerin ötesinde altınlara boğarak.

“Bununla beraber, soğuktu kahramanın kalbi ve onlann emriyle katlettiği koca adamı gözlerinden gelen yaşlarla hatırlayıp, hizmet ettiği küçük adamlara tepeden baktı. ‘Kilisenin Efendicikleri’ dedi sonra. ‘Sizin adınıza yaptığım karşılığında beni, vereceğiniz altınlarla tatmini edeceğinizi mi düşünüyorsunuz?’

” ‘Ama sana başka ne sunabiliriz ki?’ diye büyük şaşkınlıkla sordular.

” ‘Drychtnath’m beni affetmesini istiyorum,’ dedi Starkad.

” ‘Ama biz senin için bunu sağlayamayız/ dediler, ‘çünkü korkunç Drychtnath şimdiye dek hiçbir inşanın geri dönmediği Ölüler Evi’nde artık. İste, kudretli kahraman, bize yaptığın büyük hizmetin karşılığını ödememiz için sana sunabileceğimizi bize söyle.’

” ‘Sadece tek bir şey/ dedi ölümcül bir ciddiyette Starkad.

” ‘Peki neymiş bu?’ diye sordular. ” ‘Kalplerinizin kanı/ dedi Starkad. Ve bunu söylerken devasa kapıya doğru fırladı ve hiçbiri kaçmasın diye kapattı kapıyı çelik zincirlerle. Sonra çekti Chyrellos’a sadece bu amaçla getirdiği Korkunç Drychtnath’m parlak kılıcı Hlorithn’i. Sonra aldı kahraman Starkad Peloi ovalarında yaptığı işin karşılığını.

“Kendisine olan borçlarını ödediğinde, serilmişti Chyrellos Kilisesi ölü olarak yerlere, görmedi prenslerinden biri bile o gün güneşin batışını ve ayrıldı arkadaşını katlettiği için hâlâ kederli Starkad üzgünce Kutsal Şehir’den ve asla dönmedi oraya bir daha.

“Ama denir ki; Lamorkülkesi’nin karanlık ormanlarında, kâhinler ve müneccimler hâlâ anlatır durur kudretli Drychtnath’ı ve Savaş Tanrısı Hrokka’nm merhamet gösterip Drychtnath’m ruhunu serbest bırakacağı günü; Kahramanlar Salonu’ nundaki Ölümsüz Beylerden biri olarak ki görkemli tasarını gerçekleştirebilmek için yeniden dönebilsin Lamorkülkesi’ne. Sonrasında nasıl da kan akacak ve dünyanın kralları nasıl da titreyecek, dünya bir kez daha Yıkıcı Korkunç Drychtnath’m adımlarının altında sallanırken, dünyanın tüm taçlan ve tahtları onun ölümsüz pençesinin altına uzanacak, tıpkı başlangıçta tasarlandığı gibi.” Ortzel sesi sona geldiğini göstermek için yavaşladı.

“Hepsi bu kadar mı?” diye sertçe itiraz etti Talen.

“Birçok bölümü atladım,” diye kabul etti Ortzel, “savaş tasvirleri ve benzerleri gibi. Eski Lamorklar bazı sayılardan sağlıksız bir şekilde

etkilenmişlerdir. Şölenlerde kaç fıçı kan, kaç kilo beyin ve kaç metre bağırsak döküldüğünü bilmek isterlerdi.”

“Ama öykü doğru bitmedi,” diye mızmızlandı Talen. “Drychtnath kahramandı ama Starkad onu öldürdükten sonra, o kahraman oldu. Bu doğru değil. Kötü insanların böyle değişmesine izin verilmemeli.”

“Bu çok ilginç bir düşünce, Talen - özellikle de senden geldiği için.”

“Ben kötü biri değilim, Ekselansları. Sadece bir hırsızım. Bu asla aynı şey demek değil. Kilise adamları hak ettiklerini aldılar.”

“Senin bununla işin uzun, Sparhawk,” diye fikrini söyledi Be-vier. “Hepimiz Kurik’i kardeş gibi severdik ama oğlunun bir Kilise Şövalyesi’nin özelliklerine sahip olduğuna emin miyiz?”

“Bu konuda çalışıyorum,” dedi derin derin düşünerek Sparhawk. “Yani Drychtnath’m bütün öyküsü bu. Lamorkand halkı bu öyküye ne kadar derinden inanıyor, Ekselansları?”

“İnançtan da daha derinlere iniyor, Sparhawk,” diye cevapladı Ortzel. “Bu öykü kanımıza işlemiş durumda. Ben kendimi tama-miyle Kilise’ye adadım ama ne zaman Drychtnathasaga’yi duysam tam bir putperest olurum - en azından bir süreliğine.”

“Tamam,” dedi Tynian, “şimdi neyle karşılaştığımızı biliyoruz. Rendo/da olanlar Lamorkand’da da oluyor. Etrafımızda dini sapkınlıklar türeyip duruyor. Ama bu hâlâ sorunumuzu çözmüyor. Sparhawk ve geri kalanımız Tamuli’ye imparatoru aşağılamadan nasıl gidebileceğiz?”

“Ben bu sorunu çoktan çözdüm, Tynian,” dedi Ehlana.

“Anlamadım, Majesteleri.”

“O kadar basit ki düşünmediğiniz için neredeyse utandım.”

“Bizi aydınlatın, Majesteleri,” dedi Stragen. “Salaklığımız yüzünden yüzümüzün kızarmasını sağlayın.”

“Batı Elene krallıklarının Tamul İmparatorluğu’yla iletişim kurma zamanı geldi,” diye açıkladı. “Ne de olsa komşuyuz. Matherion’a resmi bir ziyaret yapmak, bana politik olarak çok anlamlı geliyor ve siz baylar, bana karşı iyi davranırsanız, yanımda gelmeniz için sizi de davet edeceğim.” Kaşlarını çattı. “Bu sorunlarımızın en küçüğüydü. Şimdi çok çok daha ciddi bir konuya geçeceğim.”

“Peki o ne, Ehlana?” diye sordu Dolmant.

“Doğrusu giyecek tek bir şeyim bile yok, Sarathi.”

Altıncı Bölüm

SPARHAWK, Elenia Kraliçesiyle evlendiğinden beri duygularını iyice dizginlemeyi öğrenmişti ama toplantı dağılırken zor gülümsüyordu. Hep birlikte meclis salonundan ayrılırlarken Kalten yanma sokuldu. “Anladığım kadanyla kraliçemizin çözümünden pek memnun olmadm,” diye gözlemledi. Kalten, Sparhawk’m çocukluk arkadaşıydı ve o yarak yüzü nasıl okuyacağını öğrenmişti.

“Evet/öyle diyebilirsin,” diye gergince cevapladı Sparhawk.

“Bir öneriye açık mısın?”

“Dinliyorum.” Sparhawk özellikle o anda herhangi bir söz vermek istemedi.

“Niye sen ve ben Bazilika’nın altındaki mezarlığa gitmiyoruz?”

“Neden?”

“Karınla bu konuyu konuşmadan önce sinirini biraz çıkarmak isteyebileceğini düşündüm. Kızdığında birazcık vahşi oluyorsun, Sparhawk ve ben karım fazlasıyla seviyorum. Onun yüzüne karşı ahmak dersen duygularını incitirsin.”

“Komik olmaya mı çalışıyorsun?”

“Asla, dostum. Bu konuda tıpkı senin gibi hissediyorum ve çok renkli bir eğitimim var. Edecek küfürün kalmadığında, hiç duymamış olduklarınla seni destekleyeceğim.”

“Haydi gidelim,” dedi Sparhawk aniden, yan koridora dönüp.

Ana salonu hızla geçtiler, geçerken sunağın önünde göstermelik diz çöktüler ve Patriklerin asırlar değerindeki kemiklerinin bulunduğu yeraltı mezarlığına indiler.

“Yumruğunu duvarlara geçirme,” diye uyardı Kalten, Sparhawk küfredip elini kolunu sallaya sallaya bir geri bir ileri yürürken. “Parmak kemiklerini kıracaksın.”

“Bu baştan sona saçma, Kalten!” dedi Sparhawk - bir iki dakika kutsal şeylere bağırarak saygısızlık ettikten sonra.

“Ondan da daha kötü, dostum. Dünyada daima saçmalıklar için bir yer vardır. Bir şekilde eğlencelidirler ama bu tehlikeli. Ta-muli’de neyle karşılaşacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yok. Karını çok seviyorum ama yanımızda götürmek çok rahatsız edici.”

“Rahatsız edici mi?”

“Nazik olmaya çalışıyorum. Tanrının cezası engelleyici baş be-lası’na ne dersin, etkilendin mi?”

“Daha iyi.”

“Ama onu asla memlekette kalmaya ikna edemeyeceksin. Ben olsam bunu daha başlamadan önce kayıp bir bir mesele olarak bir kenara bırakırdım. Kararı verdiği ortada ve senden daha üst mevkide. Muhtemelen işler mükemmel gibi davranmaya çalışmalısın -sesini kes ve odana git denmesinin utancmdan kurtulmak için.”

Sparhawk homurdandı.

“Sanırım bu konudaki en iyi yaklaşımımız Oscagne ile konuşmak olacak. Elenia’nm en değerli şeyini alıp, ortalığın hiç sakin olmadığı Daresia kıtasına götüreceğiz. Karın Tamuli İmparatoru’na kişisel bir iyilik için gidiyor, bu yüzden onu korumaya mecbur kalacak. Astel sınırında birkaç Atan birliğinin eşliği Majesteleri’nin minnetinin bir işareti olur, değil mi?”

“Bu gerçekten kötü bir fikir değil, Kalten.”

“Ben tamamen salak değilim, Sparhawk. Şimdi, Ehlana senin yüksek sesle, ellerini sallayarak kızgınca konuşmanı bekliyor. Buna hazır, bu yüzden öyle yapma. Bizimle geliyor. Bu savaşı şimdiden kaybettik, değil mi?”

“Onu yatağına zincirlemediğim sürece.”

“Bu ilginç bir fikir.”

“Boş ver.”

“Tuzağa düştüğünde son nefesine kadar savaşmak taktik olarak anlamlı değil. Bu zaferi ona ver. Sonra sana bir tane borçlu olacak. Bunu Tamuli’deyken senin kesin iznini almadan hiçbir şey yapmamayı kabul etmesi için kullan. Böylece onu, nerdeyse yuvasında olacağı kadar güvence altmda tutarız. Ona bağırmadığın için hiç düşünmeden bunu kabullenmesi büyük olasılık. Oraya gittiğimizde hareketlerini sınırlayabileceksin - en azından tehlikeden uzak tutacak kadar.”

“Kalten, bazen beni çok şaşırtıyorsun.”

“Biliyorum,” diye yanıtladı sarışın Pandion. “Bu salak görünüşlü suratım bazen çok işe yarar.”

“Kraliyet ailesini böylesine ustalıkla yönlendirmeyi nereden öğrendin?”

“Ben kraliyet ailesini ustalıkla yönlendirmiyorum, Sparhawk. Ben bir kadım ustalıkla yönlendiriyorum ve bu konuda uzmanım. Kadınlar uzlaşmacı olarak doğar. Böyle küçük değiştokuşlan severler. Eğer bir kadına gider ve “benim için şunu yaparsan senin için bunu yapacağım,” dersen, her zaman en azından o konuyu konuşmaya istekli olur. Kadınlar daima konular hakkında konuşmak ister. Gerçekten istediğin şeye dikkat edersen daima üste çıkarsın.” Duraksadı. “Tabii ki mecazi anlamda” diye ekledi.

“Neyin peşindesin, Sparhawk?” diye kuşkuyla sordu Mirtai, Dolmant’m Ehlana ve özel mahiyeti için sağladığı daireye yaklaşırken. Sparhawk yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi değiştirdi, onun yerine ciddi ve kaygılı bir ifade takındı.

“Uyanık olmaya çalışma, Sparhawk. Eğer onun canını acıtırsan, biliyorsun ki senin öldürmem gerekecek.”

“Onu incitmeyeceğim, Mirtai. Ona bağırmayacağım bile.”

“Başka bir şeyin peşindesin, değil mi?”

“Tabii ki öyleyim. Beni içeri kilitledikten sonra kulağını kapıya koy ve dinle.” Ona yanlamasına bir bakış attı. “Bunu zaten daima yapıyorsun, değil mi?”

Mirtai gerçekten kızardı. Hızla kapıyı açtı. “Hemen içeri gir, Sparhawk,” diye emretti, yüzü fırtına bulutu gibiydi.

“Bizimki bugün çok çabuk kızıyor galiba?”

“Gir!”

“Peki, hanfendi.”

Ehlana onun için hazırdı, bu oldukça açık bir şekilde görünüyordu. Kendisini özellikle çekici gösteren soluk pembemsi kırmızı bir gece elbisesi giyiyordu. Saçma bir şeyler yapmıştı. Ama gözlerinde çok zor fark edilebilecek bir gerginlik vardı.

“İyi akşamlar, aşkım,” dedi sakince Sparhawk. “Sıkıcı bir gün, değil mi? Görüşmeler bazen yorucu olabiliyor.” Tam yanından geçerken yarım yamalak bir öpücük için durarak odayı adımladı ve kendine bir kadeh şarap koydu.

“Ne diyeceğini biliyorum, Sparhawk.”

“Ya?” Ona masum bir bakış attı.

“Bana kızgınsın, değil mi?”

“Hayır. Hiç değilim. Kızgın olacağımı düşündüren şey neymiş?”

Kendinden daha az emin bir şekilde baktı. “Yani değil misin, demek istiyorsun? Şu anda öfkeden kudurmuş olduğunu sanıyordum - Tamuli’ye resmi ziyaret yapma kararım yüzünden demek istemiştim.”

“Hayır. Doğrusu çok iyi bir fikir. Elbette güvenliğini sağlamak için birkaç önlem almamız gerekecek ama zaten bunu daima yapmamız gerekiyor, bu yüzden bir şekilde alışığız, değil mi?”

“Burada ne tür önlemlerden bahsediyoruz?” Sesi şüpheliydi.

“O kadar aşırı bir şey yok, tatlım. Ormanda tek başına yürüyüşe çıkacağmı ya da hırsızların inini yanında muhafız olmadan ziyaret edeceğini sanmıyorum. Sıradışı herhangi bir şeyden bahsetmiyorum. Sen zaten belirli önlemlere alışıksın. Yabancı bir ülkede olacağız ve o insanları tanımıyoruz. Bana güveneceğini ve bir şeyin çok tehlikeli olduğunu söylediğimde benimle tartışmayacağını biliyorum. Böyle idare edebileceğimizden eminim. Zaten seni korumam için bana para veriyorsun, bu yüzden güvenlik önlemleri konusunda herhangi bir önemsiz ve salakça ağız dalaşı yapmayacağız, değil mi?” Ses tonunu mümkün olduğu kadar yumuşak ve tatlı tutarak, belirttiği “güvenlik önlemleri” derken aklında ne olduğu hakkında herhangi bir soru sorması için fırsat vermedi.

“Bu konuda benden çok daha fazla şey biliyorsun, aşkım,” diye kabul etti Ehlana, “bu yüzden bunları sana bırakıyorum. Eğer bir kız, şampiyon olarak dünyanın en iyi şövalyesine sahipse, onun sözlerine kulak vermediğinde salaklık etmiş olur, değil mi?”

“Ben de tam böyle düşünüyorum,” diye ona katıldı. Elbette bu küçük bir zaferdi ama bir kraliçeyle karşı karşıya olduğunuzda herhangi bir zafer elde etmek zordur.

“İyi,” dedi ayağa kalkarak Ehlana, “kavga etmeyeceğimize göre niçin yatağa gitmiyoruz?” “İyi fikir.”

Talen’in, Prenses Danae’ya verdiği yavru kedinin ismi Mmrr oldu ve Mmrr’ın Sparhawk’i özellikle kızdıran bir huyu vardı. Yavru kediler uyurlarken yanlarmda birilerinin olmasından hoşlanır ve Mmrr, Sparhawk’m uyurken hafifçe kıvrıldığını ve tam dizlerinin arkasındaki yerin kendisi için mükemmel bir yuva olduğunu keşfetmişti. Sparhawk örtüleri boynuna kadar çekip iyice sarılarak uyumaya alışıktı ama bu sorun değildi. Boynunun arkasına dokunan soğuk, ıslak bir burun birden ürkmesine neden oluyor ve bu istençdışı hareket, girişimci bir yavru kedi için gerekli açıklığı daima tam olarak sağlıyordu. Mmrr bütün bu süreci oldukça tatmin edici ve hatta biraz da eğlenceli buluyordu.

Buna karşılık Sparhawk, kedinin duygularını hiç paylaşmıyordu. Biraz huysuz, uykulu gözlerle ve saçı başı darmadağınık yatak odasından çıktığında şafağın sökmesine az kalmıştı.

Prenses Danae arkasından Rollo’yu farkında olmadan çekerek geniş merkezi salonda dolaşıyordu. “Kedimi gördün mü?” diye babasına sordu.

“Annenle yatakta,” diye kısaca cevapladı.

“Bunu bilmem lazımdı. Mmrr annemin kokusunu seviyor. Bana öyle söyledi.”

Sparhawk etrafa göz atıp dikkatle yatak odasının kapısını kapattı. “Sephrenia ile konuşmam gerekiyor.”

“Tamam.”

“Ama burada değil. Bir yer bulacağım.”

“Dün akşam ne oldu?”

“Tamuli’ye gitmemiz gerekiyor.”

“Drychtnath konusunda bir şeyler yapacağını düşünmüştüm.”

“Yapacağım - bir şekilde. Daresia kıtasında Drychtnath’mda arkasında olan bir şey - ya da biri - varmış gibi. Sanırım bu konuda burada bulabileceğimizden çok daha fazlasını orada bulabileceğiz. Seni Cimmura’ya geri yollamak için hazırlıklar yaptıracağım.”

Küçük ağzını büzdü. “Hayır, bence öyle olmasın. Sizinle gelmem daha iyi olur.”

“Bu kesinlikle olanaksız.”

“Ah, Sparhawk, büyü artık. Sizinle geliyorum çünkü oraya vardığımızda bana ihtiyacınız olacak.” Kayıtsızca Rollo’yu bir köşeye attı. “Geliyorum çünkü beni durduramazsın. Bu konuda biraz mantıklı ol, Sparhawk. Yoksa beni yol kenarındaki bir ağacın üzerinde oturur bulduğunuzda sizin önünüze geçmeyi nasıl becerdiğimi Anne’ye açıklaman gerekir. Giyin Baba ve özel olarak konuşabileceğimiz bir yer bulalım.”

Bir süre sonra, Sparhawk ve kızı Bazilika’nın kubbesinin tepesindeki kubbeciğe çıkan dar, sarmal ahşap merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı. Belki dünyada gözden bu kadar uzak bir yer daha yoktu, bunun nedeni özellikle küçük çan kulesine çıkan tahta basamakların birisi üzerinde yürüdüğünde gıcırdama yerine canhıraş bir çığlık gibi ses çıkartmasındandı.

Şehrin üzerindeki, çevresi açık küçük binacığa ulaştıklarında Danae birkaç dakikasını Chyrellos’a bakarak geçirdi. “Her zaman burası gibi yüksek yerlerden çok daha fazla şey görebilirsin,” dedi. “Bu, uçma konusunda anlamlı bulduğum tek şey.”

“Gerçekten uçabilir misin?”

“Tabii ki. Sen uçamaz mısın?”

“Sen daha iyi bilirsin, Aphrael.”

“Ben sadece sana takılıyordum, Sparhawk.” Güldü. “Haydi başlayalım.” Oturdu, bağdaş kurdu, yüzünü kaldırıp Cimmura’dayken söylediği titrek

sesli şarkısına başladı. Sonra gözleri kapandı ve şarkının bitmesiyle yüzü donuklaştı

“Bu sefer ne var, Sparhawk?” Sephrenia’nm sesi biraz aksiydi.

“Neyin var, küçük ana?”

“Burada gecenin bir yansı olduğunu fark etmedin mi?”

“Öyle mi?”

“Tabii ki öyle. Güneş dünyanın sizin bulunduğunuz tarafında.”

“Şaşırtıcı - ama düşünürsen mantıklı. Seni rahatsız mı ettim?”

“Evet, doğrusu ettin.”

“Gecenin bu geç vaktinde ne yapıyordun?”

“Seni ilgilendirmez. Ne istiyorsun?”

“Yakında Daresia’ya geliyoruz.”

“Ne?”

“İmparator gelmemizi istedi - şey, doğrusu beni istedi. Geri kalanlar bir şekilde peşime takılıyor. Ehlana orada olmamızın bahanesi olarak Matherion’a resmi bir ziyaret yapacak.”

“Aklını mı kaçırdın? Tamuli şu anda çok tehlikeli bir yer.”

“Eosia’dan daha fazla değil. Cimmura’dan Chyrellos’a gelirken antik Lamorklarm saldırısına uğradık.”

“Belki eski giysiler giyen günümüz Lamorklarıdır.”

“Pek öyle sanmıyorum, Sephrenia. Saldırıları başarısızlığa uğramaya başlayınca ortadan kayboldular.”

“Hepsi mi?”

“Ölenler hariç. Biraz mantık seni rahatsız eder mi?”

“Gereksiz yere uzatmazsan.”

“Saldırganların gerçekten eski Lamorklar olduğundan tamamen eminiz ve büyükelçi Oscagne Daresia’da da birisinin antik kahramanları diriltip durduğunu söyledi. Mantığa göre bu diriltme işi Tamuli’den kaynaklanıyor ve amacı merkezi hükümetleri -Daresia’da İmparatorluğu ve Eosia’da Kilise’yi - zayıflatmak için milliyetçi duyguları kızıştırmak. Eğer bütün bu olayların kaynağının Tamuli’de bir yer olduğunda haklıysak, orası cevapları aramaya başlamak için en mantıklı yer. Şu anda neredesin?”

“Vanion ve ben Astel’in doğusunda, Sarsos’tayız. Buraya gelsen daha iyi olacak, Sparhawk. Uzun mesafeli sohbetler işleri bula-nıklaştırmaya eğilimlidir.”

Sparhawk Daresia haritasını hatırlamaya çalışarak bir an düşündü. “O zaman karadan geleceğiz. Diğerleriyle de bu konuda anlaşmak için bir şeyler yapacağım.”

“Uzun sürmemesine çalış, Sparhawk. Yüz yüze konuşmamız gerçekten çok önemli.”

“Tamam. Sana iyi uykular, küçük ana.”

“Uyumuyordum.”

“Ya? Ne yapıyordun?”

“Sana daha önce söylediğini duymadın mı, Sparhawk?” diye sordu kızı.

“Hangisini?”

“Seni ilgilendirmediğini söylemişti.”

“Şaşırtıcı derecede iyi bir fikir, Majesteleri,” dedi Oscagne, o sabah geç saatlerde Dolmant’m özel kabul salonunda toplandıklarında. “Milyon sene geçse aklıma gelmezdi. Tamuli’ye bağlı ulusların liderleri İmparator Majesteleri tarafından çağrılmadıkları sürece Matherion’a gidemezler.”

“Eosia’nm kuralları daha serbesttir, Ekselans,” dedi Emban. “Onlar tamamen bağımsızdırlar.”

“Şaşırtıcı. Kilise’nizin onların eylemleri konusunda otoritesi . yok mu, Ekselansları/’

“Korkarım sadece ruhani konularda.”

“Bu rahatsız edici değil mi?”

Dolmant sitem edercesine Ehlana’ya bakarak, “Bunun ne kadar rahatsız edici olduğunu bilemezsiniz, Büyükelçi Oscagne,” dedi.

“Nazik ol, Sarathi,” diye mırıldandı Ehlana. . “O zaman Eosia’dan gerçekten sorumlu olan kimse yok mu? Son kararları verecek tam bir otorite?”

“Bu bizim paylaştığımız bir sorumluluk, Ekselans,” diye açıkladı Ehlana. “Biz bir şeyleri paylaşmayı severiz, değil mi, Sarathi?”

“Tabii ki,” dedi isteksizce Dolmant.

“Eosia politikasının gürültülü patırtılı ve karşılıklı özverili doğasının bariz bir yararı var, Ekselans,” diye sözcükleri uzatarak konuştu Stragen. “Ortak kararla belirlenen politika bize çok farklı bakış açılarını bir araya getirme avantajı sağlar.”

“Tamuli’de, bir bakış açısına sahip olmanın daha az kafa karıştırdığını düşünürüz.”

“Imparator’un bakış açısı mı? İmparator salak olduğunda ne olur? Ya da deli?”

“Hükümet genelde o olmadan çalışır,” diye ağırbaşlı bir şekilde kabul etti Oscagne. “Bununla beraber, öyle imparatorluk şanssızlıkları nadiren uzun yaşarlar.”

“Ah,” dedi Stragen.

“İşe başlasak iyi olur,” dedi Emban. Odanın öbür tarafında duvarda asılı bilinen dünyanın geniş bir haritasına doğru gitti. “En hızlı yol denizden gitmek,” diye belirtti. “Cammoria’da Ma-del’den İç Deniz’e açılırız, sonra Daresia’nın güney ucunu döner ve doğu kıyısından Matherion’a doğru çıkarız.”

“Biz mi?” diye sordu Sör Tynian.

“Ah, size söylemedim mi?” dedi Emban. “Ben de sizinle geliyorum. Görünüşte Kraliçe Ehlana’nm ruhani danışmanı olacağım. Gerçekteyse Patrik’in özel elçisi.”

“En azından halk anlamasın diye gezinin Elenia havasını korumak akıllıca olur,” diye açıkladı Dolmant. “Matherion’a eşzamanlı iki ayrı kurul göndererek işleri daha da karıştırmayalım.”

Sparhawk’m çabuk harekete geçmesi gerekiyordu ve elinde, üzerinde çalışabileceği fazla bir şey yoktu. “Gemiyle seyahat etmenin bazı avantajları vardır,” diye kabul etti, “ama burada önemli bir güçlük var.”

“Ya?” dedi Emban.

“Bu resmi bir ziyaretin gereklerini oldukça iyi karşılar ama Ta-nıuli’ye gerçek gitme nedenimize pek hitap etmez. Ekselans, Matherion’a ulaştığımızda nelerin olması bekleniyor?”

“Her zamanki şeyler.” Oscagne omuz silkti. “Resmi görüşmeler, şölenler, askeri teftiş , konserler, hepimizin hayran olduğu baş döndürücü anlamsız etkinlikler.”

“Kesinlikle öyle,” diye onayladı Sparhavvk. “Ve gerçekten herhangi bir şey yapmayacağız, değil mi?”

“Büyük ihtimalle yapmayacaksınız.”

“Ama biz Tamuli’ye bir aylık cümbüş yapmak için gitmiyoruz. Oraya asıl gitme amacımız bütün bu büyük değişikliğin arkasında neyin olduğunu bulmak. Bizim bilgiye ihtiyacımız var, eğlenmeye değil ve bilgi büyük ihtimalle başkentte değil, iç bölgelerdedir.”

Emban’m ifadesi bozuldu. “Öyle olursa aylarca yolculuk etmemiz gerekecek.”

“Matherion’da yapabileceğimiz kadarını evde oturarak da yapabiliriz, Ekselansları. Başkentin dışına çıkmamız lazım.”

Emban homurdandı. “Buradan Matherion’a kadar at sırtında gitmemi kesinlikle aklına koydun, değil mi, Sparhawk?”

“Siz burada kalabilirsiniz, Ekselansları,” diye önerdi. “Her zaman sizin yerinize Başpiskopos Bergsten’i alabiliriz. Hem savaşta daha iyidir.”

“Bu kadar yeter, Sparhawk,” dedi sertçe Dolmant.

“Ortak kararlarla politika çok ilginç, Milord Stragen,” diye gözlemledi Oscagne. “Biz Matherion’dan Ucera Başpiskoposu’nun Önerdiği şekilde fazla tartışmadan geldik. Mümkün olduğu kadar seçenek çıkarma olasılığından kaçınmaya çalışırız.”

“Eosia’ya hoş geldiniz, Ekselans.” Stragen gülümsedi.

“Konuşmama izin verir misiniz?” dedi nazikçe Khalad.

“Tabii ki,” diye cevapladı Dolmant.

Khalad ayağa kalkıp haritaya gitti ve mesafeleri ölçmeye başladı. “İyi bir at günde on fersah gidebilir. İyi bir gemi otuz gidebilir eğer rüzgâr eserse.” Kaşlarını çattı ve etrafına baktı. “Niye ona

ihtiyacım olduğu zaman Talen etrafta olmuyor?” diye mırıldandı. “Bu sayıları kafasından hesaplayabilirdi. Benim parmaklarımla saymam gerekecek.”

“İlgilenmesi gereken bir şey olduğunu söyledi,” dedi Berit.

Khalad homurdandı. “Bizim esas ilgilendiğimiz şey Daresia’da neler olduğu, bu yüzden Eosia’yı boydan boya geçmemiz gereke-meyecek. Başpiskopos Emban’m önerdiği gibi Madel’den yelken açabiliriz, İç Deniz’den Zemoch’un doğu kıyısındaki -” Haritaya baktı ve işaret etti. “Salesha’ya devam ederiz. Bu dokuz yüz fersah

- otuz gün. Karadan gidersek yaklaşık aynı mesafe olacak ama

doksan günümüzü alacak. En azından iki ay avantajımız olacak.”

“İyi,” diye isteksizce onayladı Emban, “en azından bu da bir şeydir.

Sparhawk altmış günden fazla avantajları olacağından oldukça emindi. Odanın diğer ucunda Mirtai’nin dikkatli gözleri önünde yavru kedisiyle oynayan kızma baktı. Prenses Danae hiçbir işi olmadığı görüşmelerde çok sık bulunuyordu. İnsanlar her nedense onun yarlığından kuşkulanmıyorlardı. Sparhawk Çocuk-Tanrıça Aphrael’in zamanın geçişini yavaşlatabileceğim biliyordu ama şu andaki vücudunda, Flüt olduğu zamanki gibi fark edilmeden yapabileceğinden emin değildi.

Prenses Danae bakarak ona karşılık verdi ve onun sınırlı anlayışı hakkında çok şeyler anlatan boyun eğmiş bir ifadeyle gözlerini yukarı doğru kaldırdı, sonra ciddi ciddi başını sallayarak onayladı.

Sparhawk bundan sonra daha rahat nefes aldı. “Şimdi kraliçenin güvenliğine geldik,” dedi. “Büyükelçi Oscagne, karım fazla dikkat çekmeden yanında ne büyüklükte bir mahiyet getirebilir?”

“Bu sayıda gelenekler pek belirli değildir, Sör Sparhawk.”

Sparhawk etrafındaki arkadaşlarına baktı. “Sorun çıkarmayacağımı bilseydim büyün Askeri Tarikatları yanıma alırdım,” dedi.

“Gezimizi bir ziyaret olarak belirttik, Sparhawk,” dedi Tynian, “istila değil. Yüz zırhlı şövalye İmparator Majesteleri’ni korkutur mu, Ekselans?”

“Bu sembolik bir sayı,” diye bir süre düşündükten sonra onayladı Oscagne. “Bir gösteri için yeterli büyüklükte ama tehdit edici görünecek kadar kalabalık değil. Astel’den geçeceğiz ve başkent Darsas’dan Atanlardan refakat alabilirsiniz. Resmi bir ziyaretçi için büyük bir refakat fazla dikkat çekmeyecektir.”

“Her tarikattan yirmi beş şövalye, ne dersin, Sparhawk?” diye önerdi Bevier. “Malzeme ve zırh cüppelerimizin renklerinin farklılığı şövalyelerinin daha çok seremonik görünmelerini sağlayacaktır. Yüz Pandion bazı yerlerde endişe uyandırabilir.”

“İyi fikir,” diye onayladı Sparhawk.

“Eğer istersen daha da getirebilirsin, Sparhawk,” dedi Mirtai. “Orta Astel steplerinde Peloiler var. Kring’in atalarının torunları. Birden Daresia’daki kuzenlerini ziyaret etmek isteyebilirler.”

“Ah, evet,” dedi Oscagne, “Peloiler. Sizin Eosia’da da bu vahşi adamlardan olduğunu unutmuştum. Onlar kolay heyecan-lanabilen ve güvenilmez insanlardır. Bu Kring denen adamın bize eşlik etmek isteyeceğinden emin misiniz?”

“Eğer istersem Kring atını ateşe bile sürer,” diye kendine güvenle cevapladı Mirtai.

“Domi bizim Mirtai ile çok meşgul oluyor, Ekselans.” Ehlana gülümsedi. “Ona evleneme teklif etmek için senede üç ya da dört kez Cimmura’ya gelir.”

“Peloiler savaşçıdır, Atana,” diye belirtti Oscagne. “Onun isteğini kabul edersen kendi halkının gözünde küçük düşmezsin.”

“Kocalar karılarının değerini pek bilmezler, Oscagne,” diye esrarengiz bir gülümsemeyle belirtti Mirtai. “Diğer taraftan talip olarak çok kibar ve Kring’in ilgisinden çok hoşlanıyorum. Çok güzel şiirler yazıyor. Bir keresinden beni altın rengi gündoğuşuna benzetti. Bunun oldukça güzel olduğunu sanıyorum.”

“Bana asla şiir yazmadın, Sparhawk,” diye kocasını suçladı Ehlana.

“Elene lisanı çok sınırlı, Kraliçem,” diye karşılık verdi Sparhawk. “Sizi anlatabilecek hiçbir kelime yok.”

“İyi bir karşılık,” diye mırıldandı Kalten.

“Sanırım hepimiz yazışmalarla biraz zaman geçireceğiz,” dedi Dolmant. “Yapılması gereken çeşitli hazırlıklar var. Emrinize hızlı bir gemi vereceğim, Ekselans. İmparatorunuza Elenia Kraliçesi’nin geldiğini haber vermek istersiniz.”

“Eğer Patrik izin verirse, hükümetimle kişisel değil de, mesaj yollayarak haberleşeceğim. İmparatorluğun çeşitli bölümlerinde sosyal ve politik özellikler vardır. Eğer onunla beraber gidersem Majestelerinin yolunu kolaylaştırmakta çok yardımcı olabilirim.”

“Uygar bir centilmenin yanımda gelmesinden çok memnun olacağım, Ekselans.” Ehlana gülümsedi. “Elbiselerini demircilerin yaptığı adamlar tarafından kuşatılmanın ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok.”

Talen yüzünde heyecanlı bir ifadeyle salona girdi.

“Nerelerdeydin?” Bu soru salonun farklı bölümlerinden geldi.

Talen abartılı ve alaylı bir eğilmeyle, “Bu kadar çok sevilmek insanin içini çok rahatlatıyor, baksanıza yokluğum soluk kesici bir merak uyandırdı,” dedi. “Bu sevgi gösterisi karşısında oldukça ezildim.”

Büyükelçi Oscagne soru sorarcasına Dolmant’a baktı.

“Bunu açıklamak çok uzun sürer, Ekselans,” dedi bezgince Dolmant. “Sadece, bu oğlan odadayken kıymetli şeylerinize dikkat edin.”

“Sarathi,” diye itiraz etti Talen. “Neredeyse bir haftadır tek bir şey bile çalmadım.”

“Bu bir başlangıç, sanırım/’diye belirtti Emban.

“Eski alışkanlıklar zor kaybolur, Ekselansları.” Talen sırıttı. “Her neyse, hepiniz meraktan ölmek üzere olduğunuza göre anlatayım, şehirde etrafı kolaçan ediyordum ve eski bir dostla karşılaştım. İnanır mısınız, Krager burada, Chyrellos’da.”

Yedinci Bölüm

“KOMIER,” diye başladı Sparhawk’m mektubu, “Karım Tamuli’deki Matherion’a resmi bir ziyaret yapacak. Lamorkand’daki karışıklığın büyük olasılıkla Daresia’dan kaynaklandığını keşfettik, bu yüzden Ehlana’nın gezisini oraya gidip ne bulabileceğimizi görmek için bize bir fırsat sağlaması amacıyla kullanacağız. Sana sürekli haber yollayacağım. Yerel toplantı binasındaki yirmi beş Genedian Şö-valyesi’ni onur muhafızlarının bir bölümü olarak ödünç alıyorum.

“Wargunoglu Avin’ın Lamorkand’daki Lord Gerrich ile herhangi kalıcı bir ittifak kurmasmı engellemek için elinden geleni yapmanı öneririm. Gerrich, Lamorkand sınırlarının çok daha ötesine uzanan büyük bir planın içine iyice dahil olmuş durumda. Eğer sen, Darellon ve Abriel Lamorkand’a gidip o adamın boğazına yapışmak için bir bahane bulursanız, Dolmant buna fazla gü-cenmeyecektir. Ama büyüye dikkat et. Gerrich bilmesi gerekenden fazlasını bilen birinden yardım alıyor. Ulath sana daha fazla ayrıntı yollayacak. - Sparhawk.”

“Fazlaca açıksözlü, değil mi?” diye sordu, kocasının omzunun üstünden okuyan Ehlana. Çok güzel kokuyordu.

“Komier açıksözlü bir adamdır, Ehlana.” Sparhawk tüy kalemini bırakıp omuz silkti. “Ve mektup yazma konusunda iyi değilimdir.”

“Fark ettim.” Günü insanların kıta boyunca dağıtmaları için mesajlar yazarak geçirdikleri, Bazilika’ya bitişik Kilise binalarının birindeki çok süslü dairelerindeydiler.

“Senin yazacak mektubun yok mu?” diye karışma sordu.

“Hepsini bitirdim. Yapmam gereken tek şey Lenda’ya kısa bir not yollamak. O ne yapacağını bilir.” Odanın diğer tarafında sabırla Mmrfm tırnaklarını kesen Mirtai’ye bir göz attı. Mmrr işi zorlaştı-nyordu. Ehlana gülümsedi. “Mirtai’nin Kring’le haberleşmesi daha doğrudan. Gezgin bir

Peloi'yi çağırdı ve onu Zemoch'da Basne'ye - Astel sınırında yanında kabilesinden yüz adamla - at binmesi emriyle Kring'e yolladı. Mirtai oraya ulaştığında Kring orada beklemiyorsa, bunun artık onu sevmediği anlamına geleceğini söyledi." Ehlana soluk sarı saçını alnından geriye itti.

"Zavallı Kring." Sparhawk gülümsedi. "Böyle bir mesajla onu ölümden bile uyandırır. Ne dersin bir gün onunla evlenecek mi?"

"Bunu söylemek çok zor, Sparhawk. Ama ilgisini çekmiş durumda."

Kapı çalındı ve Kalten'i içeri almak için Mirtai ayağa kalktı. "Dışarıda güzel bir hava var," dedi sarışın adam. "Yolculuğa güzel bir havada çıkacağız."

"Hazırlıklar nasıl gidiyor?" diye sordu Sparhawk.

"Neredeyse her şey tamam." Kalten yeşil simli bir ceket giyiyordu ve kraliçenin önünde abartılı bir reverans yaptı. "Doğrusu, hazırız. Şu anda tek yapılan her zamanki gereksizlikler."

"Bunu biraz açıklayabilecek misiniz, Sör Kalten?" dedi Ehlana.

Kalten omuzlarını silkti. "Hiçbir şey unutulmasın diye herkes diğerlerinin önceden yaptığını yeniden yapıyor." Bir koltuğa yayıldı. "Etrafımız işgüzarlarla çevrilmiş, Sparhawk. Kimse başka birinin doğru bir şey yapabileceğine inanamıyormuş gibi. Emban bir kez daha şövalyeler hazır mı diye sorarsa onu boğazlayacağım. Kalabalık bir grup insanı bir yerden bir yere götürmek için neler gerektiği konusunda hiçbir fikri yok. İnanır mısın hepimizi bir tek gemiye bindirmeyi deneyecekti! Atları ve her şeyi."

"Bu biraz kalabalık olabilir." Ehlana gülümsedi. "Sonunda kaç gemiye karar verildi?"

"Emin değilim. Hâlâ kesinlikle kaç kişinin geleceğini bilmiyorum. Hizmetinizdekilerin hepsi onlar olmadan öleceğinize kesinlikle ikna olmuş durumda, Kraliçem. Bu geziye çıkmak için hazırlanan yaklaşık kırk kişi."

“Onları elesen iyi olur, Ehlana,” diye önerdi Sparhawk. “Bütün saray halkıyla beraber at binmek istemem.”

“Birkaç kişiye ihtiyacım olacak, Sparhawk - sadece görüntü olarak olsa da.”

Talen odaya girdi. Avare genç adam, kendisinin “sokak giysisi” dediği, uyumsuz, çok sıradan ve pejmürde bir giysi giyiyordu. “Hâlâ orada,” dedi, gözleri parlıyordu. “Kim?” diye sordu Kalten.

“Krager. Yuvasını kaybetmiş kayıp bir yavru köpek gibi Chyrellos’da gizli gizli dolaşıyor. Stragen yerel hırsızlardan onu izlemek için adam aldı. Şimdilik neyin peşinde olduğunu çıkaramadık. Eğer Martel hâlâ hayatta olsaydı, daha önce yaptığı şeyin aynını yapıyor diyebilirdim - kendini göstermeye çalışıyor.”

“Nasıl görünüyor?”

“Daha kötü.” Talen’in sesi biraz değişmişti. Soprano ve bariton arasında bir yerdeydi. “Yıllar Krageı’e pek iyi davranmamış. Gözleri suda domuz pastırması pişirmişler gibi. Kesinlikle sefil görünüyor.”

“Sanırım Krager’in sefaletine dayanabilirim,” diye belirtti Sparhawk. “Ama canımı sıkmaya başladı. Son on yıldır sınırımın kıyısında dolaşıp duruyor - sanki şeytan tırnağı ya da ete batan ayak tırnağı gibi. Daima diğer taraf için çalışıyor gibi ama aslında endişe edilmeyecek kadar önemsiz.”

“Stragen, yerel hırsızlardan birinden adamın boğazım kesmesini isteyebilir,” diye önerdi Talen.

Sparhawk düşündü. “İstemese daha iyi olur,” diye karar verdi. “Krager hep iyi bir haber kaynağı olmuştur. Ama Stragen’e söyle, fırsat çıkarsa eski dostumuzla bir sohbet etmek isteyebiliriz. Bacaklarını kırma teklifi genelde Krager’i çok konuşkan hale sokar.”

Ulath yaklaşık yarım saat sonra geldi. “Komier7 e yazdığın mektubu bitirdin mi?” diye Sparhawk’a sordu.

“Bir taslağı var, Sör Ulath,” diye kocasının yerine cevapladı Ehlana.

“Komier için yazılanları kibarlaştırmanıza gerek yok, Majesteleri. Tuhaf mektuplara alışıktır. Bir keresinde Genedian biraderlerimden biri ona insan derisine yazılmış bir rapor yolladı.”

Ehlana şaşkınca baktı. “Ne yaptı?”

“Elde üzerine yazacak başka bir şey yoktu. Biraz önce bir Genedian Şövalyesi bana Komier’den mesaj getirdi. Şövalye, Emsat’a dönüyor ve Sparhawk’in mektubu hazırsa götürebilir.”

Sparhawk parşömeni katlayıp, mühürlemek için balmumu damlatırken, “Bitmek üzere,” dedi. “Komier ne diyor?”

“İyi haber. Her nedense bütün troll’ler Thalesia’yı terk etmiş.”

“Nereye gitmişler?” “Kim bilir? Kimin umurunda?”

“Gittikleri ülke halkının umurunda olabilir,” dedi Kalten.

“Bu onların sorunu.” Ulath omuz silkti. “Bu komik ama. Troll’ler gerçekte birbirleriyle anlaşmazlar. Aynı anda hep beraber toplanmaya karar verip gitmelerine hiçbir anlam veremiyorum. Tartışma çok ilginç olmalı. Genelde gördüklerinde birbirlerini öldürürler.”

O gün daha sonra ikisi yalnız buluştuklarında Dolmant ciddiyetle, “Sana yapabileceğim fazla bir yardım yok, Sparhawk,” dedi. “Kilise Daresia’da bölünmüş durumda. Chyrellos’un otoritesini kabul etmiyorlar, bu yüzden sana yardım etmelerini emredemem.” Dolmant’m ifadesi bitkindi ve beyaz rahip cüppesi teninin soluk görünmesine neden oluyordu. Dolmant, gerçek anlamda Thalesia’dan Cammoria’ya kadar uzanan bir imparatorluğu yönetiyordu. Görevinin yükü onu çok yıpratmıştı. Son yıllarda dostlarında fark ettikleri değişim, yüksek mevkisinin abartılmış görüşlerinden türemişti.

“Astel’de Edom ya da Daconia’dan daha çok işbirliği göreceksin,” dedi. “Astel Kilisesi’nin öğretisi bizimkine çok yalandır - o kadar yalan ki Astel

kilisesine ait rütbeleri bile kabul ederiz. Edom ve Daconia, Astel Kilisesi'nden binlerce yıl önce koparak kendi yollarına gittiler." Patrik pişmanlıkla gülümsedi. "O iki krallıktaki vaazlar genelde Chyrellos Kilisesi'ni - kişisel olarak beni - isterik suçlayışlardan başka bir şey değildir. Hiyerarşi karşıtıdırlar, daha çok Rendorla-ra benzerler. Yolun o iki krallığa düşerse, Kilise'nin karşında olabileceğini bekleyebilirsin. Kilise Şövalyesi olman aleyhine olacaktır. Oradaki bütün çocuklara Kilise Şövalyeleri'nin boynuz ve kuyrukları olduğu öğretilir. Senden kiliseleri yakman, din adamlarını öldürmen ve insanları köle yapman beklenir."

"Oralardan uzak kalmak için elimden geleni yapacağım, Sarathi," diye onu temin etti Sparhawk. "Astel'de yetkili kim?"

"Dardas Başkeşişi sözde Astel Kilisesi'nin başıdır. Bu anlaşılmaz mevki yaklaşık bizim 'başpiskoposumuza' eşittir. Astel Kilisesi keşişliklerle organize olmuştur. Orada dünyevi rahipler sınıfı yoktur."

"Bilmem gereken önemli farklılıklar var mı?"

"Bazı âdetleri farklıdır - en önemlisi tapmma değişimleri. Ayin yapmanı isteyeceklerini sanmıyorum, bu yüzden herhangi bir sorun çıkmayacaktır. Bu çok iyi. Bir kere ayin yaptırdığını duydum."

Sparhawk gülümsedi. "Biz farklı şekillerde hizmet ediyoruz, Sarathi. Kutsal Anamız beni insanlara vaaz vermem için tutmadı. Onunla karşılaşırsam, Darsas Başkeşişi'ne nasıl hitap edeyim?"

"Bir başpiskoposa hitap ettiğin gibi ona da 'Ekselansları' de. Kocaman bir sakalı olan heybetli bir adamdır ve Astel'de bilmediği hiçbir şey yoktur. Her yer papaz kaynar. İnsanlar onlara tamamen güvenir ve hepsi de her hafta başkeşişe rapor sunarlar. Orada Kilise'nin çok büyük bir gücü vardır."

"Ne soylu bir fikir."

"Bana kötü davranma, Sparhawk. Son zamanlarda işlerim pek iyi gitmiyor."

“Bir görüş dinlemeye hevesli misin, Dolmant?”

“Kişisel olarak mı? Hayır.”

“Ben ondan bahsetmiyordum. Sanırım sert değişemeyecek kadar yaşlısın. Rendor politikandan bahsediyordum. Temelde fikrin iyiydi ama yanlış yoldan ilerledin.”

“Dikkat et, Sparhawk. Bundan daha küçük şeyler için insanları manastırlara yolladım.”

“Rendorlulan uzlaştırma politikan çok sağlamdı. Orada on yıl geçirdim ve nasıl düşündüklerini biliyorum. Rendo/daki sıradan insanlar gerçekten Kilise’yle bağdaşmak istiyorlar - hiçbir şey için olmasa bile çöldeki fanatiklerden kurtulmak için. Politikan iyi ama onu işleme koymak için oraya yanlış insanları yolladın.”

“Oraya yolladığım rahiplerin hepsi öğreti konusunda uzmanlar, Sparhawk.”

“Sorun da işte bu. Oraya öğreti fanatikleri yolladın. Tek yapmak istedikleri sapkınlıkları yüzünden Rendorlulan cezalandırmak.”

“Sapkınlık bir tür sorundur, Sparhawk.”

“Rendorluların sapkınlığı teolojik değil, Dolmant. Onlar da bizim Tann’mıza tapıyor, dini inanışlarının yapısı bizimkiyle aynı. Aramızdaki fark tamamen Kilise yönetimi alanında. Rendorlular bizden ayrıldıklarında Kilise yozlaşmıştı. Hiyerarşi üyeleri Ren-do/daki Kilise memuriyetlerine akrabalarım yolluyorlardı ve o akrabalar insanların ruhlarından çok kendi keselerini doldurmakla ilgilenen parazit fırsatçılardı. İşin köküne indiğinde, bu yüzden Rendorlular piskopos ve rahipleri öldürmeye başladılar - ve şu anda da aynı neden yüzünden yapıyorlar. Onları cezalandırmaya çalışırsan Rendorlularla Kilise’yi asla banştıramayacaksın. Kutsal Anamızı kimin yönettiği onların umurunda değil. Seni asla kişisel olarak görmeyecekler, dostum, ama yerel rahiplerini görecekler - üstelik her gün. Rahiplerin tüm zamanlarını onlara sapkın diyerek, kadınlarının peçelerini

yırtarak geçirirse, öldüreceklerdir. Olay işte bu kadar basit.” Dolmant endişeli bir ifade takındı. “Belki aptalca bir hata yaptım,” diye kabul etti. “Şüphesiz, bunu söylediğimi başka birisine söylersen inkâr edeceğim.” “Doğal olarak.”

Sparhawk o sırada başka bir şey hatırladı. “Borrata’daki fakir bir kilisede bir bölge papazı var,” dedi. “Hayatımda gördüğüm bir azize en yakın kişi ve adını bile sormadım. Ama Berit bilir. Birkaç müfettişi dilenci kılığında onu izlemeleri için Cammoria’ya yolla. O tam ihtiyacın olan türden bir kişi.”

“Niçin onu doğrudan çağırtmıyorum?”

“Seninle konuşamayacak kadar tutuk biri, Sarathi. Alçakgönüllü kelimesini keşfederlerken akıllarında tam o varmış. Hem asla kendi cemaatini bırakmayacaktır. Ona Chyrellos’a gelmesini emreder Ve sonra Rendor’a yollarsan altı ay içinde ölecektir. Öyle bir adam.”

Dolmant’m gözleri birden yaşlarla doldu. “Beni üzdün, Sparhawk,” dedi. “Beni üzdün. Kutsal emirleri aldığımızda hepimizin ideali buydu.” İç çekti. “Nasıl oldu da ondan bu kadar uzaklaştık.”

“Sen dünya işlerine çok fazla bulaştın, Dolmant,” dedi nazikçe Sparhawk. “Kilise dünya içinde yaşamalı ama dünya onu o daha kendini kurtaramadan yozlaştırıyor.”

“Bu sorunun cevabı ne, Sparhawk?”

“Dürüstçe söylersem bilmiyorum, Sarathi. Belki cevap yoktur.”

Sparhaıvk. Bu kızının sesiydi ve bir şekilde kafasının içindeydi. Bazilika’nm ana salonundan geçiyordu, ne yaptığını gizlemek için dua ediyormuş gibi çabucak eğildi.

Ne var, Aphrael? diye sessizce sordu.

Benim için diz çökmene gerek yok, Sparhawk. Sesinden eğlendiği belliydi.

Sana diz çökmüyorum. Eğer beni koridorlarda yürüyüp orada olmayan biriyle uzun sohbetler yaparken görürlerse tımarhaneye kaparlar. Ama bu pozisyonda çok saygılı görünüyorsun. Duygulandım.

Önemli bir şey mi var, yoksa sadece kendi kendini mi eğlendiriyorsun? Sephrenia yine seninle konuşmak istiyor.

Tamam. Şu anda büyük salondayım. Aşağı gel ve burada buluşalım. Yine çan kulesine çıkacağız.

Seninle orada buluşacağım.

Oraya çıkan sadece bir tek merdiven var, Aphrael. Ondan çıkmamız gerekecek.

Senin çıkman gerekir ama benim gerekmiyor. Büyük salona gitmekten hoşlanmıyorum, Sparhawk. Daima durup Tanrınla konuşmak zorunda kalıyorum ve bu çoğu zaman çok sıkıcı.

Sparhawk’m içi bunun anlamları yüzünden ürperdi.

Sparhawk kubbenin tepesine çıkarken kurumuş, spiral ahşap merdivenler hâlâ protesto edercesine gıcırdıyorlardı. Uzun bir çıkıştı ve tepeye ulaştığında soluğu kesildi.

“Niçin bu kadar geç kaldın?” diye sordu Danae. Basit beyaz bir iş önlüğü giyiyordu. Bu küçük kızlara uygun bir elbiseydi, bu yüzden kesiminin tamamıyla Styric olduğu fark edilmiyor gibiydi.

“Bana böyle şeyler söylemek hoşuna gidiyor, değil mi?” diye suçladı Sparhawk.

“Sadece seni kızdırmaya çalışıyorum, Sparhawk.” Güldü.

“Umarım kimse buraya çıktığını görmemiştir. Dünyanın henüz uçan prenseslere hazır olduğunu sanmıyorum.”

“Kimse görmedi, Sparhawk. Biliyorsun ki bunu daha önce yaptım. Bana güven.”

“Başka seçeneğim var mı? İşimize bakalım. Yarın sabah yola çıkacaksak yapmam gereken birçok şey var.”

Kız başıyla onayladı ve devasa çanlardan birinin yanına bağdaş kurdu. Yine kafasmı kaldırdı ve o flüte benzer sesi çıkarmaya başladı. Ardından sesi kayboldu ve yüzü donuklaştı.

“Nerelerdeydin?” diye sordu Sephrenia, öğrencisine bakmak için Danae’nin gözlerini açarak.

Sparhawk iç çekti. “Eğer ikiniz de şunu kesmezseniz, kendime başka bir iş bulacağım.”

“Aphrael yine seni mi kızdırıyordu?”

“Tabii ki. Onun uçabildiğim biliyor muydun?”

“Uçtuğunu görmedim ama sanırım yapabilir.”

“Beni niçin görmek istedin?”

“Rahatsız edici söylentiler duyup duruyorum. Kuzey Atanlar kuzey sahillerindeki ormanlarda çok büyük, kıllı bazı yaratıklar görüp duruyorlarmış.”

“Demek oraya gittiler.”

“Gizli kapaklı konuşma/bir tanem.”

“Komier, Ulath’a haber yolladı. Bütün Troll’ler Thalesia’yı terk etmişler gibi görünüyor.”

“Troll’ler!” diye bağırdı. “Bunu yapamazlar! Thalesia onların atalarının vatanı.”

“Belki gidip bunu TroUTere söylesen daha iyi olur. Komier, Thalesia’da bir tane bile kalmadığına yemin ediyor.”

“Burada çok ama çok tuhaf bir şeyler oluyor, Sparhawk.”

“Büyükelçi Oscagne’de aşağı yukarı aynı şeyi söyledi. Sar-sos’daki Styricler bundan bir anlam çıkarabildiler mi?”

“Hayır. Zalasta aklını kaçırmak üzere.”

“Bütün bunların arkasında kimin olduğu konusunda bir şey çıkarabildin mi?”

“Sparhawk, bunun arkasında neyin olduğunu bile bilmiyoruz. O her neyse onun türü hakkında tahmin bile yürütemeyiz.”

“Gene Troll Tanrıları fikri devamlı karşımıza çıkıp duruyor. Bir şeyin onlar üzerinde, troUTere Thalesia’yı terk etmelerini emredecek otoritesi olması gerekiyor ve bu da Troll Tanrıları’nı gösteriyor. Onların kurtulmayı başaramadıklarından tamamen emin miyiz?”

“Tanrılarla uğraşırken herhangi bir olasılığı dışta tutmak iyi bir fikir değil, Sparhawk. Ghwerig’in onları Bhelliom’un içine koyarken kullandığı büyüyü bilmiyorum, bu yüzden bozulup bozulmayacağını da bilmiyorum.”

“O zaman bu mümkün.”

“Ben de aynen öyle dedim, bir tanem. O gölgeyi - ya da bulutu - son zamanlarda gördün mü?”

“Hayır.”

“Aphrael onu hiç gördü mü?”

“Hayır.”

“O sana söyleyebilir ama kendini açığa vurmasa daha iyi olur. Belki bir yol bulur onu ortaya çıkarırız ve ben de bir göz atabilirim. Ne zaman yola

çıkıyorsunuz?”

“Yarın sabah erkenden. Danae bana Wargun’un ordusuyla Acie’ye giderken yaptığı gibi zamanla oynayabileceğini söyledi. Bu bizi hızlandırır ama Flüt olduğu zamanki gibi ortaya çıkmadan yapabilecek mi?”

Hareketsiz kızının arkasındaki çandan boğuk, yumuşak tonlu bir ses geldi. “Niçin bana sormuyorsun, Sparhawk?” Danae’nin sesi çan sesinin içinden mırıldandı. “Bu ben burada değilim demek değil, biliyorsun.”

“Bunu nereden bileyim ki?” Bekledi. “Evet?” diye hâlâ çınlayan çana sordu, “yapabilir misin?”

“Elbette yapabilirim, Sparhawk.” Çocuk-Tanrıça’nm sesi kızmış gibiydi. “Sen hiçbir şey bilmiyor musun?”

“Bu kadar yeter,” diye azarladı Sephrenia.

“O bir ahmak.”

“Aphrael! Bu kadar yeter dedim! Babana karşı saygısızlık yapamazsın.” Küçük prensesin dudaklannda görünüşe göre uykulu hafif bir gülümseme belirdi. “O iflah olmaz bir ahmak olsa da.”

“Eğer ikiniz hatalarımı tartışacaksanız ben aşağı ineyim, böylece rahatça konuşabilirsiniz,” dedi Sparhawk.

“Hayır, önemli değil, Sparhawk,” dedi yumuşakça Aphrael. “Hepimiz dostuz, bu yüzden birbirimizden gizlimiz saklımız olmamalı.”

Ertesi sabah Chyrellos’dan ayrıldılar ve parlak sabah güneşinin altında, yanlarında eşlik eden tamamı zırhlı yüz Kilise Şövalyesi’yle beraber Sarin Nehri’nin Acria tarafından güneye doğru at sürdüler. Nehrin kıyısında uzanan çimenler yemyeşildi. Mavi gök, tüy gibi yumuşak, beyaz bulutlarla beneklenmişti. Bir süre tartıştıktan sonra, Sparhawk ve Ehlana, görünüm için kraliçenin ihtiyacı olan refakatçilerin çoğunun Kilise Şövalyeleri safları arasından alınacağına karar verdiler. “Stragen onları yetiştirebilir,” dedi

karısına Sparhawk. “Onun bazı deneyimleri var, bu yüzden dürüst şövalyelerin işe yaramaz kelebek gibi görünmelerini sağlayabilir.”

Bununla beraber, bir de saraylı leydiyi gerekliydi. Barones Melidere, Ehlana’nm yaşlarında, bal şansı saçlı, koyu mavi gözlü ve boş kafalı görünen genç bir kadındı. Ehlana aynı zamanda, Alean adlı ahu gözlü bîr kız olan özel hizmetçisini de yanma almıştı. İkisi de, Kraliçe, Mirtai, Danae ve çok şık giyinmiş, hafif şakalarla onları sürekli eğlendiren Stragen’le beraber binek arabasmdaydılar. Sparhawk bunu önceden düşünmüştü; Stragen ve Mirtai, karısı ve kızına gerektiğinde oldukça iyi koruma sağlayabileceklerdi.

Başpiskopos Emban sorun olacaktı. Daha birkaç mil gitmeden Sparhawk bunu fark edebildi. Emban at sırtında rahat değildi ve giderken devamlı şikayet ediyordu.

“Bu böyle gitmeyecek, biliyorsun,” diye öğlene doğru fikrini söyledi Kalten. “Din adamı olsun olmasın, şövalyeler bütün Daresia kıtası boyunca Emban’m dert yanmasını dinlemek zorunda kalırlarsa, helhalde biz Matherion’a varmadan önce başına bir kaza gelecektir. Ben şimdiden boğmaya hazırım ve nehir de elimin altında.”

Sparhawk bu konuyu düşündü. Kraliçenin binek arabasına baktı. “Bu lando yeteri kadar büyük değil,” dedi arkadaşına. “Sanırım daha büyük bir tanesine ihtiyacımız var. Zaten altı at, dörtten daha etkileyicidir. Bak bakalım, Bevier1 i bulabilecek misin?”

Koyu tenli Arcialı ileri geldiğinde Sparhawk durumu açıkladı. “Emban’ı o atın sırtından almazsak, Daresia’yı geçmemiz bir yıl sürecek. Kuzenin Lycien’le hâlâ görüşüyor musun?”

“Tabii ki. Çok iyi arkadaşız.”

“Niye önden gidip sohbet etmiyorsun? Büyük bir binek arabasına ihtiyacımız var - sekiz kişiye yetecek kadar - en az altı atlı. Emban ve Büyükelçi Oscagne’ı karım ve maiyetiyle beraber arabaya alacağız. Kuzeninden bize bir tane ayarlamasını söyle.”

“Bu pahalı olabilir,” dedi kararsızca Bevier.

“Önemli değil, Bevier. Kilise ödeyecek. At sırtında bir haftadan sonra Emban üzerinde eyer olmayan herhangi bir şey için imzayı basmaya gönüllü olacaktır. Oraya gitmişken, bizim gemileri de nehrin yukarısmdaki Lycien’in limanına getirt. Madel herhangi birimizin kalmaktan hoşlanacağı kadar çekici bir şehir değil ve Lycien’in limanı uygun düzenlenmiş durumda.”

“Başka bir şeye ihtiyacımız olacak mı, Sparhawk?”

“Benim aklıma gelen bir şey yok. Ama uydurmakta serbestsin. Madel’e giderken aklına ne gelirse ekle. Bu defalık, emrimizde aşağı yukarı limitsiz bir bütçe var. Kilise’nin kasaları bizim için sonunda kadar açık.”

“Ben olsam Stragen ve Talen’e söylemezdim.” Bevier güldü. “Lycien’in evinde olacağım. Oraya geldiğinizde görüşürüz.” Atını çevirdi ve güneye doğru dörtnala sürdü.

“Niçin ondan Emban ve Oscagne için sadece başka bir binek arabası bulmasını istemedin?” diye sordu Kalten.

“Tamuli’ye vardığımızda ikisini birden korumak istemedim.”

“Ah. Bu anlamlı bir şekilde.”

Bevierln kuzeni Marki Lycien’in evine öğlenden sonra geç saatlerde vardılar ve Lycien’in süslü evinin önündeki çakıl döşeli avluda Bevier ve onun kırmızı yüzlü, tombul akrabasıyla karşılaştılar. Marki, Elenia Kraliçesi’ni iyice eğilerek selamladı ve Madel’de kalacağı sürece misafiri olmasında ısrar etti. Kalten şövalyeleri Lycien’in parka benzeyen arazisinde dağıttı.

“Bir binek arabası buldun mu?” diye Bevie/e sordu Sparhawk.

Bevier başıyla onayladı. “Amacımıza uyacak kadar büyük,” dedi biraz kuşkuluca, “ama fiyatı Başpiskopos Emban’m dudağını uçuklatabilir.”

“Ben olsaydım bu kadar emin olmazdım,” dedi Sparhawk. “Haydi gidip soralım.” Çakıl taşlı avluyu geçip Ucera Başpiskoposu Emban’m, yüzünde derin bir ıstırap ifadesiyle eyer tokasına sıkı sıkı yapışarak atmın yanında durduğu yere gittiler.

“Hoş bir yolculuktu, değil mi, Ekselansları?” diye neşeyle şişman adama sordu Sparhawk.

Emban homurdandı. “Bir hafta boyunca yürüyebileceğimi sanmıyorum.”

“Bu tabii ki sadece bir gezintiydi,” diye devam etti Sparhawk. “Tamuli’ye geldiğimizde çok daha hızlı gitmemiz gerekecek.” Durdu. “Dostça konuşabilir miyim, Ekselansları?”

“Nasıl olsa konuşacaksın, Sparhawk,” dedi tersçe Emban. “İtiraz edersem söylediğimi umursayacak mısın?”

“Tabii ki hayır. Biliyorsun, bizi yavaşlatıyorsunuz.”

“Şey, özür dilerim.”

“Siz at sırtında yolculuk etmek için yaratılmamışsınız, Başpiskopos Emban. Sizin yeteneğiniz kafanızda, gerinizde değil.”

Emban’in gözleri düşmanca kısıldı. “Devam et,” dedi uğursuz bir ses tonuyla.

“Acelemiz olduğuna göre, sizin altınıza tekerlekler koymaya karar verdik. Minderli bir binek arabasında daha rahat eder misiniz, Ekselansları?” “Sparhawk, seni öpebilirim!”

“Ben evli bir adamım, Ekselansları. Karım yanlış anlayabilir. Güvenlik nedenleri yüzünden bir araba ikisinden daha iyidir, bu yüzden Ehlana’nm Chyrellos’dan beri bindiğinden daha büyük bir tane ayarlamaya karar verdim. Onunla beraber yolculuk etmenizde bir sakınca var mı? Siz ve Büyükelçi Oscagne’ı kraliçem ve maiyetiyle beraber aynı arabaya bindirmeyi düşündük. Uygun mu?”

“Üzerinde durduğun toprağı öpmemi ister misin, Sparhawk?”

“Ah, bu gerekli değil, Ekselansları. Tek yapmanız gereken araba için gerekli izin yetkisini imzalamak. Ne de olsa bu acil bir Kilise meselesi, bu yüzden binek arabasının satın alınması tamamen kanıtlanman, değil mi?”

“Nereyi imzalayacağım?” Emban’m sabırsız bir ifadesi vardı.

“Bu büyüklükte bir binek arabası pahalıdır, Ekselansları,” diye uyardı Sparhawk.

“Beni eyerden uzak tutacaksa Bazilika’yı rehine koyarım.”

“Gördün mü?” dedi, Sparhawk oradan uzaklaşırlarken Bevi-er’e. “O kadar zor değilmiş, değil mi?”

“Bu kadar çabuk kabul edeceğini nereden biliyorsun?”

“Zamanlama, Bevier, zamanlama. Daha sonra fiyata itiraz edebilir. Bu tip soruları, adam hâlâ acı içindeyken sorman gerekir.”

“Sen zalim bir adamsın, Sparhawk.” Bevier güldü.

“Çeşit çeşit insanlar zaman zaman bunu söylediler,” diye yu-muşakbaşlı bir şekilde cevapladı Sparhawk.

“Adamlarım erzakları yüklemeyi bugün bitirecek, Sparhawk,” dedi Lycien, nehir kıyısındaki köye ve markinin arazisinin kenarındaki rıhtıma doğru at binerlerken.

“Siz gerçek bir dostsunuz, Lordum. Ne zaman ihtiyacımız olsa orada oluyorsunuz.”

“Yardımseverliğimi abartıyorsunuz, Sör Sparhawk.” Lycien güldü. “Sizin tekneleri donatmaktan çok iyi kar sağlıyorum.”

“Dostlarımın başarılı olmalarını görmekten hoşlanırım.”

Lycien omuzunun üzerinden biraz geriden gri bir atla gelen Ele-nia Kraliçesi'ne baktı. "Dünyadaki en şanslı adamsın, Sparhawk," diye görüşünü belirtti. "Karın gördüğüm en güzel kadın."

"Bunu ona söyleyeceğim, Marki Lycien. Hoşnut olacağından eminim."

Marki'nin nehirdeki yerleşim bölgesine doğru giderlerken Ehlana ve Emban da onlara eşlik etmeye karar vermişti; Ehlana gemideki kalacak yerleri, Emban da aldığı binek arabasını incelemek için.

Lycien'in rıhtımlarına palamar bağlayan küçük filonun gemileri, diğerleriyle kıyaslandığında yanlarında bağlı olan ticaret gemilerinin leş gibi gözükmesini sağlayan on iki, büyük, sağlam tekneden oluşuyordu.

Lycien rıhtımların etrafında büyüyen köyden sabah güneşinde panldayan nehre doğru giden yolda önden ilerledi.

"Üstat Cluff!" Ses sis düdüğüne benziyordu.

Sparhawk eyerinin üstünde döndü. "Bu Kaptan Sorgi değilse, ne olayım!" dedi gerçek bir sevinçle. Saatlerini beraber geçirdiği kaba, kır saçlı kaptandan hoşlanırdı. Faran'm sırtından aşağı atlayıp sıcak bir şekilde arkadaşının elini sıktı.

"Yıllar var ki seni görmedim, üstat Cluff," dedi içten bir tavırla Sorgi. "Hâlâ o kuzenlerden kaçıyor musun?"

Sparhawk yüzünü buruşturup kederle iç çekti. Bu yararlanmak için iyi bir fırsattı. "Hayır," dedi kırgın bir sesle, "ne yazık ki artık değil. Kuzey Pelosia'da Apalia'daki bir meyhanede son bir maşrapa daha için kalma hatasını yaptım. Kuzenler beni yakaladı."

"Kaçabildin mi?" Yüzü ilgisini ayna gibi yansıtıyordu.

"Bir düzine kadar vardılar Kaptan ve daha ben kımıldamadan üzerime atılmışlardı. Beni zincire vurdular ve sana anlattığım çirkin kadın mirasçının malikânesine götürdüler."

“Seni onunla evlenmeye zorlamadılar, değil mi?” diye sarsılmış bir sesle sordu Sorgi.

“Ne yazık ki zorladılar, dostum,” dedi trajik bir sesle Sparhawk. “Şuradaki gri atm üzerinde olan karım.” Etrafa mutluluk yayan Elenia Kraliçesi’ni işaret etti.

Kaptan Sorgi gözleri faltaşı gibi açılmış, ağzı bir karış bakakaldı.

“Korkunç, değil mi?” dedi sesinde gizli kalbi kırık bir havayla Sparhawk.

Sekizinci Bölüm

BARONES Melidere bal rengi saçlı, yaz göğü gibi mavi gözlü güzel bir kızdı. Kafasının içinde beyin yoktu - ya da insanların inanmasını istediği şey buydu. Aslında Barones Melidere, Ehlana'nm saray halkının çoğundan zekiydi ama sınırlı zekâsı olan insanların, güzel ve zeki genç kadınları tehlike işareti olarak gördüklerini çabuk öğrenmişti; mükemmel bir boşkafalı gülümseyişi, aval aval kavrayamayan bir bakışı, salakça kıkırdaması vardı. Bu savunmaları durum gerektirdiğinde yapar, düşüncelerini kendine saklardı.

Kraliçe Ehlana bu hileyi görmüş ve hatta teşvik etmişti. Melidere çok dikkatliydi ve kusursuz bir işitme duyusu vardı. İnsanlar beyinsiz kızlara fazla dikkat etmez ve onların önünde genellikle söylenmeyecek şeyler söyler. Melidere bu sohbet hatalarını daima kraliçeye rapor ederdi; bu yüzden Ehlana baronesi yanında bulundurmayı faydalı görüyordu.

Bununla beraber, Melidere Stragen'i kesinlikle çıldırtıyordu. Stragen, onun göründüğü kadar salak olamayacağını büyük bir kesinlikle biliyordu ama hiç boş bir anını yakalayamamıştı.

Kraliçenin hizmetçisi Alean tamamen başka bir konuydu. Kafası sıradan çalışırdı ama huyu o kadar iyiydi ki insanlar onu hemen severlerdi. Tatlı, nazik ve sevecendi. Kahverengi saçları, kocaman, yumuşak bakışlı kahverengi gözleri vardı. Utangaç, alçakgönüllü ve nadiren konuşan biriydi. Kalten, bir kurdun geyiklere tescilli mülkiyet gözüyle bakması gibi, ona doğal avı olarak bakıyordu. Kalten hizmetçi kızlara bayılırdı. Genelde onu korkutmazlardı ve onlarla işini herhangi bir başarısızlık korkusu olmadan sürdürürdü.

O bahar Madel'den açıldıkları gemi iyi donatılmıştı. Kilise'ye ait olan gemi, yüksek mevkili din adamlarıyla onların hizmetçilerini Eosia'nm çeşitli bölümlerine taşımak için yapılmıştı.

Bütün gemi kamaraları çok temiz ve rahattı. Hepsi birbirinin aynısı olan koyu vernikli tahtadan yapılmışlardı; yağlı vernik devamlı maruz kaldığı aşın neme karşı ahşap için gerekli bir koruyucuydu. Mobilyalar sabitti; sert havalarda kamaranın içinde bir yerden başka bir yere kaymalarını engellemek için tabana çakıldıklarından, tüm yeniden düzenleme çabalarına karşı koyuyorlardı. Gemi kamarasının tavanı, gemicilerin çalıştığı güvertenin altıydı ve koyu renkli destek kalasları oldukça kalındı.

Elenia Kraliçesi ve maiyetinin bulunduğu özel geminin kıçında, geminin kıçı boyunca açılan büyük pencereli, geniş bir kamara vardı. Bu bir tür yüzen kabul salonuydu, toplantılara ideal bir şekilde uygundu. Pencereler arkada olduğu için kamara aydınlık ve havadardı. Gemi yelkenle gittiği için, rüzgâr daima arkalarmdan eser ve sintine suyunun kokusunu, başaltmdaki sıkışık bölümlerinde bulunan mürettebatı eğlendirsin diye ön tarafa etkili bir biçimde taşırdı.

Yolculuklarının ikinci günü bittiğinde, Sparhawk ve Ehlana basit, kullanışlı giysiler içinde “taht odası” denilen özel kamaralarından yukarıya çıktılar. Alean yarı lamba yarı ocak şeklindeki küçük, işe yarar bir aletin üzerinde Prenses Danae’nin kahvaltısını hazırlıyordu. Çocuğun günlük yiyecek önyargılarım sorgusuz sualsiz kabul ettiğinden beri Danae’nin yemeklerini Alean hazırlıyordu.

Kapı hafifçe vuruldu, sonra Kalten ve Stragen içeri girdiler. Kalten tuhaf bir şekilde yarı çökmüş, yana eğik ve acı içinde kendini sürüklüyordu.

“Ne oldu sana?” diye sordu Sparhawk.

“Hamakta uyumaya çalıştım.” Kalten inledi. “Denizde olduğumuza göre böyle yapmak gerekiyor diye düşündüm. Sanırım kendimi mahvettim, Sparhawk.”

Mirtai, kapının yanındaki koltuğundan kalktı. “Kımıldama,” dedi sarışın adama, emreden bir tavırla.

“Ne yapıyorsun?”

“Kes sesini.” Bir elini nazikçe yoklayarak sırtında dolaştırdı. “Yere yat,” diye emretti, “karın üstü.”

“Olacak şey değil.”

“Tekmeyle ayaklarını yerden kesmemi ister misin?”

Kalten acılar içinde söylenerek yattı. “Bu canımı acıtacak mı?”

“Bir parça bile acıtmayacak,” dedi sandaletlerini çıkarırken.

“Gevşemeye çalış.” Sonra Kalten’in üzerinde yürümeye başladı. Kalten, ayaklarının altında kıvramrken nefes alamama ve acı çığlıkları atıyordu. Sonunda durakladı, Kalten’in kürek kemiklerinin arasındaki inatçı bir noktayı parmaklarıyla nazikçe yokladı. Sonra parmaklarının ucunda yükselip oldukça sert bir şekilde indi.

Kalten’in canhıraş çığlığı nefesinin birden ciğerlerinden boşalmasıyla boğazında kaldı. Sırtından gelen ses çok fazlaydı, daha çok ikiye bölünen bir ağaç gövdesinden gelen sese benziyordu. Güçlükle soluyup inleyerek yüz üstü yattı.

“Bebek gibi davranma,” dedi acımasızca Mirtai. “Ayağa kalk.”

“Yapamıyorum. Beni öldürdün.”

Mirtai onu kolundan yakalayıp ayağa dikti. “Dolaş.”

“Dolaşmak mı? Ben nefes bile alamıyorum.”

Mirtai hançerlerinden birini çekti.

“Tamam. Tamam. Heyecanlanma. Dolaşıyorum.”

“Kollarını ileri geri salla.”

“Niçin?”

“Sadece yap, Kalten. Adalelerini gevşetmelisin.”

Kollarını sallayıp, başını dikkatle ileri geri çevirerek etrafta dolaştı. “Biliyor musunuz, bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama kendimi daha iyi hissediyorum - doğrusu çok çok daha iyi.”

“Tabii ki öyle olacak.” Mirtai hançerini kaldırdı.

“Yine de bu kadar sert olman gerekmezdi.”

“İstersen sırtını buraya geldiğin andaki hale geri çevirebilirim.”

“Hayır, bu oldukça iyi, Mirtai.” Bunu hızla söyleyip kadından uzaklaştı. Sonra, her zamanki hrsatçüığıyla, çaktırmadan Alean’e sokuldu. “Bana acıyor musun?” diye imalı bir sesle sordu.

“Kalten!” diye bağırdı Mirtai. “Hayır.”

“Ben sadece“ Mirtai Kalten’in burnuna, ayakkabıları çiğnemesin diye bir köpek yavrusunu terbiye edermiş gibi iki parmağıyla sertçe vurdu.

“Canımı acıttı,” diye itiraz etti Kalten, elini burnuna götürerek.

“Öyle olması gerekiyordu. Onu rahat bırak.”

“Bana bunu yapmasına izin verecek misin, Sparhawk?” diye arkadaşından yardım istedi Kalten.

“Söylediği gibi yap,” dedi Sparhawk. “Kızı rahat bırak.”

“Sabahınız pek iyi gitmiyor galiba, Sör Kalten,” dedi Stragen. Kalten bir kenara çekilip surat astı.

Diğerleri yavaş yavaş içeri girdiler ve hepsi iki tayfanın geminin mutfağından getirdiği kahvaltıya oturdular. Prenses Danae, hafif tuzlu meltemin hassas burun deliklerinden domuz sosisinin kokusunu uzak tuttuğu kıç penceresinin yanında oturuyordu.

Kahvaltının ardından Sparhawk ve Kalten hava almak için güverteye çıkarak güney Cammoria kıyılarının gözlerinin önünden geçip gitmesini izlemek için parmaklıklara dayandılar. Bu özellikle güzel bir gündü. Güneş parlaktı, gökyüzü masmavi. Güzel bir meltem vardı. Beyaz yelkenleri dolmuş gemileri, tepesi beyaz köpüklerle dolu dalgaların içinde küçük filonun önünden ilerliyordu.

"Kaptan öğlen üzeri Miruscum'u geçeceğimizi söyledi," dedi Kalten. "Beklediğimizden iyi gidiyoruz."

"İyi rüzgâr var," diye ona katıldı Sparhawk. "Sırtın nasıl?"

"Acıyor. Kalçalarımdan boynuma kadar çürük dolu."

"En azından düz duruyorsun."

Kalten acı acı homurdandı. "Mirtai çok doğrudan davranıyor, değil mi? Ondan nasıl bir anlam çıkaracağımı hâlâ bilmiyorum. Yani, ona nasıl davranmamız gerekir? Bir kadın olduğu ortada."

"Bunu fark ettin demek."

"Çok komik, Sparhawk. Demek istediğim şu, Ona bir kadın gibi davranamazsın. En az Ulath kadar iri ve onu silah arkadaşı gibi kabul etmemizi bekler gibi davranıyor."

"Ne olmuş yani?"

"Bu doğal değil."

"Onu özel biri kabul edip ona göre davran. Ben öyle yapıyorum. Bu onunla tartışmaktan daha kolay. Biraz öğüt kabul edebilecek bir halde misin?"

"Öğüdüne bağlı."

"Mirtai kraliyet ailesini korumanın görevi olduğunu düşünüyor ve bunu karımın hizmetçisini dahil edecek kadar genişletti. İçgüdülerini

dizginlemeni tavsiye ederim. Mirtai'yi tam olarak anlamıyoruz ve nereye kadar gidebileceğini bilmiyoruz. Alean sana cesaret veriyor gibi görünse de, bence bu işin peşini bırak. Çok tehlikeli olabilir."

"Kız benden hoşlanıyor," diye itiraz etti Kalten. "Bu dünyada bunu bilecek kadar uzun zamandır yaşıyorum."

"Belki de haklı olabilirsin ama bu durumun Mirtai için bir şey fark ettireceğine emin değilim. Bana iyilik yap. O kızı rahat bırak."

"Ama gemide bir tek o var," diye itiraz etti Kalten.

"Ölmezsin." Sparhawk döndü ve kıça yakın duran Başpiskopos Emban ile Büyükelçi Oscagne'ı gördü. Birbirlerine tuhaf bir şekilde uyan bir çift. Ucera Başpiskoposu rahip cüppesini yolculuk için çıkarmıştı, sade bir cüppenin üzerine kahverengi bir yelek giyiyordu. Eni kadar boyu ve kırmızı bir yüzü vardı. Diğer taraftan Oscagne, ince kemikli, etsiz, ufak tefek bir adamdı. Teni soluk bronz rengiydi. Bununla beraber, kafa yapıları birbirlerine çok benziyordu. İkisi de mükemmel birer politikacıydı. Sparhawk ve Kalten onlara katılmak üzere yöneldiler.

"Tamuli'de bütün güç tahttan gelir, Ekselansları," diye açıklıyordu Oscagne. "İmparator'un talimatlarını yerine getirme dışında başka hiçbir şey yapılmaz."

"Eosia'da işleri temsilcilerle yaparız, Ekselans," dedi Emban. "İyi birini seçer, ona ne istediğimizi söyler ve ayrıntıları ona bırakırız."

"Bunu denedik. Bizim kültürümüzde işe yaramıyor. Bizim dinimiz oldukça yüzeysel ve sizinki gibi kişisel sadakati desteklemez."

"Bütün kararları İmparatorunuz mu verir?" diye kuşkuyla sordu Emban. "O kadar zamanı nasıl buluyor?"

Oscagne gülümsedi. "Hayır, hayır, Ekselansları. Günü birlik kararların hepsi gelenek ve göreneklere göre alınır. Gelenek ve göreneklere çok inanırız. Bu en ciddi kusurlarımızdan biri. Eğer bir Tamul o diyarlardan

uzaklaşırsa doğaçlama yapmak zorunda kalır ve genelde işte o zaman başı belaya girer. Her nedense doğaçlamaları daima kişisel ilgi tarafından yönlendiriliyormuş gibi görünür. Bu keşiflerden yola çıkarak özgür karar vermeyi engellemenin en iyisi olduğunu keşfettik. Tanım olarak, imparator zaten çok bilgedir, bu yüzden zaten en iyisi işleri ona bırakmaktır."

"Kabul edilen tanım daima doğru değildir, Ekselans. 'Çok bilge' farklı insanlara uygulandığında farklı şeyler ifade eder. Bizim için bir tane var. Tanrı'nın sesinin Patrik'e yol gösterdiğini söylemeyi tercih ederiz. Ama geçmişte onu iyi dinlemeyen birçok Patrik vardı."

"Biz de aynı tür şeyleri fark ettik, Ekselansları. 'Çok bilge' tanımı çok geniş bir anlam yelpazesine sahipmiş gibi. Sana karşı dürüst olmamı istersen, dostum, zaman zaman son derecede salak imparatorlarımız olmuş. Şu an oldukça şanslıyız. İmparator Sarabian kısmen başarılı."

"Nasıl birisi?" diye dikkatlice sordu Emban.

"Ne yazık ki o bir kurumdur. O da aynı bizim gibi gelenek ve göreneklerin insafına kalmıştır. Formüller içinde konuşmak zorunda olduğundan, onu tanımak neredeyse imkânsızdır." Büyükelçi gülümsedi. "Kraliçe Ehlana'nın ziyareti onu aniden insanlığa geri çekebilir. Ona eşit muamelesi yapmak zorunda kalacak - politik olarak - ve ona eşit kimsenin olmadığına inandırılarak yetiştirildi. Umanm sevimli sarışın kraliçeniz ona nazik davranır. Sanırım imparatordan hoşlanıyorum - ya da bütün formaliteleri atlatabilsey-dim hoşlanırdım - ve kraliçeniz onun kalbini durduracak bir şey söylerse çok kötü olabilir."

"Ehlana günün her anında ne yaptığım bilir, Ekselans," dedi Emban. "Onunla kıyaslandığında siz ve ben bebeğiz. Bunu ona söylemen gerekmiyor, Sparhawk."

"Sessizlik yeminim sizin için yeterli mi, Ekselansları?" Sparhawk sırıttı.

Emban bir süre ters ters baktı. "Astel'de nelerle karşılaşma olasılığımız var, Ekselans?"

“Büyük olasılıkla, gözyaşları,” diye cevapladı Oscagne.

“Anlamadım?”

“Asteller çok duygusal insanlardır. Mendil düşse ağlarlar. Kültürleri Pelosia krallığına çok benzer. Usandırıcı şekilde dindar ve asla değiştirilemeyecek kadar geridir. Serfliğin modası geçmiş, verimsiz bir kurum olduğu defalarca onlara gösterildi ama yine de onu sürdürüyorlar - çoğunlukla da serflerin kendilerinin istemesi yüzünden. Astel soyluları asla çaba harcamazlar, bu yüzden insan dayanıklılığının sınırlan konusunda genel bir görüşleri yoktur. Serfleri bunu terbiyesiz bir şekilde kullanırlar. Astel serfleri, ‘ekin biçmek’ ve ‘kazmak’ gibi nahoş kelimeleri her duyuşlarında aşın yorgunluktan yere yıkılmalar�yla bilinirler. Ağlak soylular yufka yüreklilerdir, bu yüzden serfler neredeyse her seferinde böyle kurtarır. Batı Astel aptallarla dolu aptal bir yerdir. Doğuya gidildikçe bu değişir.”

“Umarım. Aptallığa ne kadar dayanabileceğimden kesinlikle-“

Sparhawk’in görüş alanının sınırındaki aynı karanlık parıltıydı ve yanında aynı ürpertiyi getiriyordu. Emban konuşmayı kesip onu daha iyi görebilmek için hızla başını döndürdü. “Ne “

“Geçecek,” dedi kısaca Sparhawk. “Ona odaklanmaya çalışın Ekselansları ve sakıncası yoksa siz de Ekselans.” Gölgeyi ilk kez görüyorlardı; ilk tepkileri işe yarayabilirdi. Görüş alanının tam ötesindeki can sıkıcı karanlığa iyice bakmak için kafalarını çevirmeye çakşırlarken Sparhawk onları yakından izledi. Sonra gölge kayboldu.

“Tamam,” dedi hızla Sparhawk, “tam olarak ne gördünüz?”

“Hiç bir şey göremedim,” dedi Kalten. “Sanki biri gizlice arkamdan sokulmaya çalışıyor gibiydi.” Kalten bulutu birçok kez görmesine rağmen gölgeyle ilk kez karşılaşmıştı.

“O neydi, Sör Sparhawk?” diye sordu Oscagne.

“Biraz sonra açıklayacağım, Ekselans. Lütfen ne gördüğünüzü ve ne hissettiğinizi hatırlamaya çalışın.”

“Karanlık bir şeydi,” dedi Oscagne,,”çok karanlık. Oldukça katı gibiydi ama her nasılsa iyi göremeyeceğim bir yere kadar hareket edebildi. Kafamı ne kadar çabuk çevirirsem çevireyim ya da gözlerimi kımıldatayım doğrudan görebileceğim bir yerde asla durmadı. Sanki tam kafamın arkasında duruyormuş gibi hissettim.”

Emban başıyla onayladı. “Ve beni üşüttü.” Ürperdi. “Doğrusu hâlâ üşüyorum.”

“Dostça değildi,” diye ekledi Kalten. “Tam saldırmaya hazır değil ama çok yakındı.”

“Başka?” diye sordu Sparhawk. “Herhangi bir şey - ne kadar küçük olursa olsun.”

“Özel bir koku vardı,” dedi Oscagne.

Sparhawk sertçe baktı. Bunu hiç fark etmemişti. “Açıklayabilir misiniz, Ekselans?”

“Pis kokan bir etin hafif bir kokusu varmış gibiydi - yaklaşık bir hafta açıkta durmuş bir but ya da döş gibi.”

Kalten homurdandı. “Ben de hissettim, Sparhawk - sadece bir an ve ağzımda çok kötü bir tat bıraktı.”

Emban enerjik bir şekilde başıyla onayladı. “Kokular konusunda uzmammdır. Kesinlikle çürümüş et.”

“Yarım daire şeklinde duruyor sayılırdık,” diye derin düşüncelere daldı, “ve hepimiz onu tam arkamızda gördük - ya da hissettik. Biriniz onu başka birisinin arkasında gördünüz mü?”

Hepsi olumsuzca başlarını salladılar.

“Lütfen açıklar mısın, Sparhawk?” dedi kızgmlaşan Emban.

“Biraz sonra, Ekselansları.” Sparhawk güverteyi geçip bir halatın halkasına ilmik bağlayan bir gemicinin yanma gitti. Katran lekeli adamla birkaç dakika konuştu ve sonra geri geldi.

“O da görmüş,” diye bildirdi. “Haydi dağılalım ve güvertedeki diğer gemicilerle konuşalım. Kasten ketumluk yapmıyorum, baylar ama hemen, bu olayı tamamen unutmadan önce gemicilerden alabileceğimiz bilgiyi alalım. Bu ziyaretin ne kadar geniş alana yayıldığını bilmek istiyorum.”

Güverteden kıçtaki kamaraya inen merdivende yeniden toplandıklarında yarım saat geçmişti. Hepsi de heyecanlı gibiydi.

“Gemicilerden biri bir tür çıtırtı duymuş - büyük bir ateş gibi,” diye bildirdi Kalten.

“Bir adamla konuştum, gölgede bir tür kırmızımsı renk olduğu görüşünde,” diye ekledi Oscagne.

“Hayır,” diye katılmadı Emban. “Yeşildi. Benim konuştuğum gemici kesinlikle yeşil dedi.”

“Ve ben daha yeni güverteye çıkan bir adamla konuştum. Ne bir şey görmüş, ne bir şey hissetmiş,” diye ekledi Sparhawk.

“Bütün bunlar çok ilginç, Sor Sparhawk,” dedi Oscagne, “ama lütfen bize açıklayabilecek misiniz?”

“Kalten zaten biliyor, Ekselans,” dedi Sparhawk. “Göründüğü kadarıyla biraz önce Troll Tanrıları bizi ziyaret ettiler.”

“Dikkatli ol, Sparhawk,” diye uyardı Emban, “sapkınlığın kenarında dolaşıyorsun.”

“Kilise Şövalyesi’nin bunu yapma izni vardır, Ekselansları. Her neyse, o gölge beni daha önce izledi ve Ehlana da onu gördü. Biz yüzükleri

taktığımız için olduğunu düşündük. Yüzüklerin içindeki taşlar Bhelliom'un parçalarından şekillendirilmişti. Gölge artık biraz daha az seçici davranıyor gibi gözüküyor."

"Hepsi bu mu? Sadece bir gölge?" diye sordu Oscagne.

Sparhawk olumsuzca başını salladı. "Karanlık bir bulut şeklinde de görünür ve onu herkes görebilir."

"Onun içinde saklı olan şeyler değil," diye ekledi Kalten.

"Ne gibi?" diye sordu Oscagne.

Sparhawk, Emban'a hızlı bir göz attı. "Bu bir tartışma başlatabilir, Ekselans ve sabahı teolojik müzakerelerle geçirmek istemiyoruz, değil mi?"

"O kadar kuramcı değilim, Sparhawk," diye itiraz etti Emban.

"Eğer size insanlarla Troll'ler akrabalar dersem ilk tepkiniz ne olacak, Ekselansları?"

"Ruhunun ne konumda olduğunu araştırmam lazım."

"O zaman kuzenlerimiz hakkındaki gerçeği söylememem daha iyi olur, değil mi? Neyse, Aphrael, gölgenin - sonradan da bulutun - Troll Tanrıları'ran ortaya çıkışı olduğunu söyledi."

"Aphrael de kim?" diye sordu Oscagne.

"Çömezlik zamanımızda Styric sanatlarında bir öğretmenimiz vardı, Ekselansları," diye açıkladı Sparhawk. "Aphrael onun Tan-rıçasıdır. Biz bulutun bir şekilde Azash'la bağlantılı olduğunu düşündük ama bu konuda yanıldık. Bir gemicinin hissettiği kırmızımsı renk ve sıcaklık, Khwaj'di, Ateş Tanrısı. Yeşilimsi renk ve o çürük et kokusu, Ghnomb'du, Yemek Tanrısı."

Kalten kaşlarını çatıyordu. "Bunun gemicilerden beklenecek bir şey olduğunu düşünmüştüm," dedi, "ama bir adam bana gölge arkasında pusuya

yattığında aklına aşırı şekilde kadınların geldiğini söyledi. TrollTerin bir Çiftleşme Tanrısı yok muydu?”

“Sanırım var,” diye cevapladı Sparhawk. “Ulath bilir.”

“Bütün bunlar çok ilginç, Sparhawk,” dedi kuşkuyla Oscagne, “ama konuyla ilgisini pek göremiyorum.”

“Tamuli’deki karışıklıkla bağlantılı görünen doğaüstü olaylarla karşılaşıp duruyorsunuz, Ekselans. Lamorkand’da neredeyse aynı tür huzursuzluklar birden ortaya çıktı; aynı tür doğal olmayan olaylar eşliğinde. Bir keresinde bu konuda bazı şeyler bilen bir adamı sorguya çekiyorduk ve o bulut daha konuşamadan onu sarıp öldürdü. Bir tür bağlantı olabileceğinden fazlasıyla şüpheleniyoruz. Gölge Tamuli’de de görülmüş olabilir ama onun gerçekten ne olduğunun kimse farkına varmamıştır.”

“O zamaivZalasta haklıydı,” diye mırıldandı Oscagne. “Siz bu işin adamısınız.”

“Troll Tanrıları yine seni izliyor, Sparhawk,” dedi Kalten. “Sende buldukları şu tuhaf etkileyicilik ne acaba? Belki bakışlarına dikkat etmemişsindir - ama belki de etmişsindir. Onlar zaten Troll.”

Sparhawk geminin güverte parmaklıklarına anlamlıca baktı. “Gemiyle yan yana bir süre koşmaya ne dersin, Kalten?”

“Hayır, tamam, Sparhawk. Mirtai beni kilim olarak kullanmaya karar verdiğinde bu günlük ihtiyacım olan eforu harcadım.”

Rüzgâr sürdü ve gökyüzü berrak kalmaya devam etti. Ze-moch’un güney ucunu dolaştılar ve doğu kıyısından kuzeydoğu yönünde yelken açtılar. Bir keresinde, o ve kızı pruvada dururlarken, Sparhawk artan merakını gidermeye karar verdi.

“Gerçekte kaç gündür denizdeyiz, Danae?” diye sordu.

“Beş gün,” diye cevapladı.

"İki haftadan daha uzun gibi görünüyor."

"Teşekkür ederim, Baba. Bu zamanı nasıl yönetebildiğim konusundaki soruna cevap veriyor, değil mi?"

"Bu beş günde iki hafta yediğimiz kadar yemedik. Aşçılarımız şüphelenmeyecekler mi?"

"Arkamıza bak, Baba. Bütün balıkların sevinçle sudan dışarı niçin atladıklarını sanıyorsun? Ve şu martılar niye peşimizden geliyor?"

"Belki yemleniyorlar."

"Çok zekice, Sparhawk ama orada bu kadar çoğuna yetecek kadar yiyecek nasıl olur da bulunabilir? Tabii ki birisi kıç güverteden onlara yiyecek atmıyorsa."

"Bunu ne zaman yapıyorsun?"

"Gece." Omuz silkti. "Balıklar acayip minnettarlar. Sanırım bana tapma eşiğindeler." Güldü. "Daha önce hiçbir balık bana tap-mamıştı, dillerini de iyi bilmem. Çoğunlukla fokurdamaktan oluşur. Yavru bir balinam olabilir mi?"

"Hayır. Yavru bir kedin var zaten."

"Surat asacağım."

"Bu senin salaklaştınr ama istiyorsan durma."

"Niçin bir balinam olmuyor?"

"Çünkü onlara çişlerini evin dışına yapmaları öğretilemez. Bu yüzden iyi bir ev hayvanı olamazlar."

"Bu saçma bir cevap, Sparhawk."

"O da saçma bir istekti, Aphrael."

Daconia Körfezi'nin dibindeki Salesha limanı on dokuz asırlık Zemoch kültürünü yansıtan çirkin bir şehirdi. Zemochlar altı yıl önce başkentlerine olanlar yüzünden şaşkın gölündüler. Artık Otha ye Azash'ın olmadığına dair ne kadar ikna edilirlerse edilsinler, hâlâ ani gürültüler karşısında denetimsiz davranmaya eğilimliydiler, genelde beklenmedik bir harekete kaçarak cevap veriyorlardı.

"Geceyi gemide geçirmenizi, kesinlikle tavsiye ederim, Majesteleri," diye önerdi Stragen, şehirdeki konaklama yerlerinin kısa bir teftişinin ardından.

"O kadar kötü mü?" diye sordu.

"Daha da kötü, kraliçem."

Böylece gemide kaldılar ve ertesi sabah erkenden yola koyuldular. Kuzeye doğru izledikleri yol gerçekten kötüydü. Kraliçe ve maiyetinin bindiği araba, Basne şehri ve kıyısı arasındaki kısa dağlar şeridi boyunca ilerlerken, sarsılıp çatırdadı. Daha bir saatten fazla gitmemişlerdi ki Talen atını ileri sürdü. Kraliçenin uşağı olarak mesajları taşımak Talen'in görevlerinden biriydi. Bununla beraber, bu kez at üzerinde yalnız değildi, Sparhawk'm kızı, arkasında kolları beline dayalı, yanağı sırtına yaslanmış onunla beraber geliyordu. "Seninle beraber at binmek istiyor," dedi Sparhawk'a Talen. "Karın, Emban ve büyükelçi politika konuşuyorlar. Kraliçe arabadan gitmesi için izin verene kadar prenses yüzlerine esneyip durdu."

Sparhawk başıyla onayladı. Zemochlarm ürkekliği, yolculuğun bu bölümünü oldukça emin bir hale sokmuştu. Uzanıp kızını kaldırarak Faran'ın sırtında eyerinin önüne yerleştirdi. Talen binek arabasının yanındaki görev yerine döndükten sonra, "Senin politikadan hoşlandığını sanıyordum," dedi.

"Öscagne Tamul İmparatorluğu'nun örgütlenmesini anlatıyor," diye cevapladı. "Bu zaten biliyorum. Çok fazla hata yapıyor."

"Basne ile burası arasındaki yolu kısaltacak mısın?"

“Sıkıcı bir arazide uzun, bezdirici bir yolculuk yapmaktan hoşlanmadığın sürece. Faran ve diğer atlar işleri kolaylaştırmamın kıymetini biliyorlar, değil mi, Faran.”

İri kırçıl hevesle Prenses’e kişnedi.

“O çok hoş bir at,” dedi Danae, babasının zırhlı göğsüne doğru yaslanarak.

“Faran mı? O kötü huylu bir hayvan.”

“Öyle olmasını istediğin için, Baba. Bütün uğraşı senin memnun etmek.” Hafifçe parmaklarıyla zırhına vurdu. “Bununla ilgili bir şey yapmam gerekiyor. Bu iğrenç kokuya nasıl dayanabiliyorsun?”

“Zamanla alışıyorsun.” Kilise Şövalyeleri tamtakım zırhlar giyiyor ve mızraklarından parlak renkli flamalar sallanıyordu. Sparhawk onlara kulak misafiri olacak kadar yakında kimsenin olmadığından emin olmak için etrafa bakındı. “Aphrael,” dedi yavaşça, “gerçek zamanı görmem için bir şeyler yapabilir misin?”

“Kimse zamanı göremez, Sparhawk.”

“Demek istediğimi biliyorsun. Yaptığını gizlemek için yarattığın illüzyonu değil gerçekten neler olduğunu görmek istiyorum.”

“Niçin?”

“Neler olduğunu görmek istiyorum, hepsi bu.”

“Hoşuna gitmeyecek,” diye uyardı.

“Kilise Şövalyesi’yim. Hoşlanmadığım şeyleri yapmam beklenir.”

“Eğer ısrar ediyorsan tamam, Baba.”

Sparhawk neyi beklediğinden tamamen emin değildi - hareketler hızlı, arkadaşlarının konuşmasıysa anlamsız gürültü gibi olmalıydı. Ama bu

olmadı. Faran'ın yürüyüşü olamayacak kadar sarsıntısızlaştı. İri at sanki toprağın üstünde akıyor gibiydi - ya da daha doğrusunu söylemek gerekirse yer toynaklarının altında geriye doğru akıyor gibiydi. Sparhawk zorlukla yutkundu ve arkadaşlarına bakındı. Yüzleri katı, boş bakıyor gibiydi ve gözleri yarı kapalıydı.

"Şu anda uyuyorlar," diye açıkladı Aphrael. "Hepsi oldukça rahatlar. İyi bir akşam yemeği yediklerine ve güneşin battığına inanıyorlar. Onlara oldukça güzel bir kamp yeri ayarladım. Atı durdur, Baba. Fazla yemekten kurtulmama yardım edebilirsin."

"Onları birden ortadan yok edemiyor musun?"

"Ne yani onları ziyan mı edeyim?" Şaşırmış göründü, "Bildiğin gibi, kuşların ve hayvanların yemek yemesi lazım."

"Basne'ye ulaşmamız gerçekten ne kadar sürecek?"

"İki gün. Acil bir durum olsa daha da hızlanabiliriz ama şu anda o kadar ciddi bir şey yok."

Sparhawk atını dizginledi ve yük hayvanlarının sabırla bekledikleri yere doğru küçük kızını izledi. "Bütün bunları aynı anda kafanda tutuyorsun, değil mi?" ,

"O kadar zor değil, Sparhawk. Tek yapman gereken ayrıntılara dikkat etmen, hepsi bu."

"Kurik gibi konuşuyorsun."

"Doğrusu ondan mükemmel bir Tanrı olurdu. Öğrendiğimiz en önemli ders ayrıntılara dikkat etmek. Şu butu tepesi kırılmış ağacın yanma koy. Orada annesinden ayrı bir ayı yavrusu var. Karnı aç." "Etrafında olan her şeyi tek tek izlemek zorunda mısm?" "Tabii, birinin bunu yapması gerekiyor, Sparhawk."

Bir Zemoch kenti olan Basne, parıldayan, küçük bir nehrin do-ğu-batı ana yolunda sığlaştığı şirin bir vadide uzanıyordu. Çok önemli bir ticaret merkeziydi. Azash bile insanın ticaret yapmakla ilgili doğal içgüdüsünü engelleyememişti. Kentin tam dışında bir kamp yeri vardı.

Sparhawk, Prenses Danae'yı annesine vermek için geri kalmıştı, bu yüzden vadiye inmeye başladıklarında arabanın yanında at biniyordu. Binek arabası kamp yerinden inerken kendisine uymayan bir şekilde gergin görünüyordu.

"Göründüğü kadarıyla hayranın çağrına itaat etmiş, Mirtai!" diye neşeyle görüşünü belirtti Barones Melidere.

"Elbette" diye karşılık verdi dişi dev.

"Bir erkek üzerinde tam bir kontrol sahibi olmak tatmin edici olmalı."

"Bundan çok hoşlanıyorum," diye kabul etti Mirtai. "Nasıl görünüyorum? Dürüst ol, Melidere. Kring'i aylardır görmedim ve hayal kırıklığına uğratmak istemem."

"Harikasın, Mirtai."

"Bunu öylesine söylemiyorsun, değil mi?"

"Tabii ki değil."

"Sen ne dersin, Ehlana?" Ses tonu biraz kuşkuluydu.

"Büyüleyicisin, Mirtai."

"Onun yüzünü gördüğümde bunu daha iyi anlayacağım," diye duraksadı Mirtai. "Belki onunla evleneceğim. Sanırım üzerinde damgam olursa kendimi çok daha güvende hissedeceğim." Ayağa kalktı, arabanın kapısını açıp, arabanın arkasından gelen, bağlı atı çekti ve sonra tıpkı akar gibi sırtına bindi. Mirtai asla eyer kullanmazdı. "Şey," diye iç çekti. "Sanırım oraya gidip hâlâ beni sevip sevmediğini öğrensem iyi olur." Topuklarını atın

sağrısına vurdu ve bekleyen Domi’yi görmek için vadiden aşağı dörtnala indi.

Dokuzuncu Bölüm

PELOİLER, Pelosia'nın doğu sınırındaki göçebe sığırtmaçlardır. Mükemmel birer binici ve vahşi savaşçılardır. Elenik dilin oldukça eski bir biçimini konuşurlar, dillerindeki birçok sözcük modern dilde artık kullanılmamaktadır. Bunlar arasında, en derin saygıyla dolu bir kelime olan Domi vardır. Şef bir tür anlamına gelir ama bir zamanlar Sör Tynian'm söylediği gibi tercümeyle anlamından çok fazla şey kaybetmiştir.

Peloilerin şu anki Domisinin adı Kring'di. Kring ortadan biraz daha uzun boylu, sırım gibi bir adamdı. Halkı arasında âdet olduğu üzere kafasını kazırdı ve Peloiler arasında liderlik mertebesine yükselme süreci için gereken belirli sayıdaki mücadelenin göstergesi olarak, kafa derisinde vahşice gözüken kılıç izleri vardı. Siyah deri elbiseler giyerdi; ömrünü at sırtında geçirmesi onu çarpık bacaklı yapmıştı. Çok sadık bir dosttu ve ilk görüşünden itibaren Mirtai'ye tapmıştı. Mirtai kendi düşüncelerini açıkça söylemese de adamın cesaretini kırmamıştı. Atan kadın ateşli talibinden yaklaşık otuz santim daha uzun olduğu için tuhaf bir çift oluşturuyorlardı.

Peloiler cömert ve konukseverlerdi; hava durumundan resmi savaş ilanına kadar her tür konunun karıştığı "beraber tuz yemek" denen erkeklerin "iş konuştuğu" tüketim, genelde çok fazla kızarmış et gerektirirdi.

Yemekten sonra, Kring yüz Peloi ile Zemoch'u baştan başa at sırtında geçerken gözlemlediklerini anlattı. "Burası asla gerçek bir krallık olmadı, dostum Sparhawk. Bu kelime onlar için bizim anladığımız şekilde değil. Zemoch'da bir çatı altında bir araya gelen birçok ırktan insan yaşıyor. Onları bir arada tutan Otha ve Azash korkularıydı. Ne imparatorları, ne de Tanrıları artık ortada olmadığından, Zemochlar bölünmeye başladı. Ortada savaş ya da benzeri bir şey görünmüyor. Sadece artık birbirleriyle temas etmiyorlar. Hepsinin kendi sorunları var, bu yüzden birbirleriyle konuşmak için herhangi bir nedenleri yok."

“Ortada herhangi bir hükümet var mı?” diye kazınmış kafalı Domi’ye sordu Tynian.

“Bir tür sistem var, dostum Tynian,” dedi Kring. Peloi kamp yerinin ortasındaki açık, büyük bir çadırda oturmuş bir öküzle ziyafet çekiyorlardı. Güneş yeni batıyordu ve batıdaki zirvelerin gölgeleri şirin vadi boyunca uzuyordu. Yaklaşık yarım mil uzaktaki Bas-ne’deki pencerelerden ışıklar geliyordu. “Otha hükümetinin bölümlerinin hepsi Gana Dorit’e taşındı,” diye ayrıntıya girdi Kring. “Artık kimse Zemoch şehrinin yakınma bile gitmeyecek. Gana Do-rit’teki bürokratlar zamanlarını yönergeler yazmakla geçiriyor ama ulakları genellikle en yakın köyde durup, yönergeleri yırtıp uygun bir süre geçene kadar bekliyor ve dönüp işverenlerine her şeyin yolunda olduğunu söylüyor. Bürokratlar mutlu, ulakların uzaklara yolculuk etmesi gerekmiyor ve insanlar kendi işlerine devam ediyorlar. Doğrusu, bu çok da kötü bir hükümet şekli değil.”

“Ya dinleri?” diye maksatlıca sordu Sör Bevier. Bevier dindar bir şövalyeydi ve zamanının çoğunu Tanrı hakkında düşünerek ve konuşarak geçirirdi. Arkadaşlan buna rağmen ondan hoşlanırlardı.

“İnançları hakkında fazla konuşmuyorlar, dostum Bevier,” diye cevapladı Kring. “Onların başına bela açan başta dinleriydi, bu yüzden bu konuyu açıkça tartışma konusunda biraz çekingenler. Ekinlerini yetiştiriyor, koyun ve keçilerini otlatıyorlar, Tanrıları kendi çekişmelerini çözmeleri için başbaşa bırakmışlar. Artık kimse için bir tehdit değiller.”

“Dağılan bir ulusun orduya benzer bir şeyi olan yakındaki herhangi birine açık bir davet vermesi gerçeği dışında,” diye ekledi Büyükelçi Oscagne.

“İnsanlar canlarını niçin sıksınlar ki, Ekselans?” diye sordu Stragen. “Zemoch’da değerli hiçbir şey yok. Oradaki hırsızlar iki yakalarını bir arada tutabilmek için dürüst işlerde çalışıyorlar. Otha’ ran altınlarının bir illüzyon olduğu ortaya çıktı. Azash öldüğünde hepsi ortadan yok oldu.” Alaylıca gülümsedi. “Ve bu olduğu anda Cimmura Piskoposu’nu destekleyen

insanların kaç tanesinin düş kırıklığına uğradığı konusunda bir fikriniz yok.”

Tam o sırada Kring’in yüzüne çok özel bir şey oldu. İsmi bile komşularının kalplerine korku saçan vahşi atlının yüzü solup ardından kıpkırmızı oldu. Peloi âdetlerinin o ve diğerlerini gönderdiği kadmlar çadırından Mirtai çıktı. Tuhaftır ki Kraliçe Ehlana bile buna itiraz etmemiş, bu Sparhavvk’ın bariz bir şekilde gerilmesine neden olmuştu. Mirtai çadırın koşullarını “üstünü başını düzenlemek” için kullanmıştı. Kring, oldukça açık bir şekilde etkilenmişti. “Müsaadenizle,” dedi. Hızla ayağa kalkıp hayatının kutup yıldızına doğru ilerledi.

“Sanırım bir efsanenin oluşmasına tanığız,” diye fikrini belirtti Tynian. “Peloiler en azından gelecek yüzyıl Kring ve Mirtai hakkında şarkılar besteleyecek.” Tamul büyükelçiye baktı. “Mirtai tam olarak bütün diğer Atan kadınları gibi mi davranıyor, Ekselans? Kring’in ilgisinden hoşlandığı açık ama kesin bir cevap vermiyor.”

“Atan geleneklerine uyuyor, Sör Tynian,” dedi Oscagne. “Atan kadınları uzun ve yavaş kurlara inanır. Peşlerine düşülmesini eğlendirici bulurlar ve erkeklerin çoğu evlendikten sonra ilgilerini başka konulara yönlendirir. Hayatının bu bölümünde, Domi’nin ilgisinin tam merkezi olduğunu biliyor. Duyduğum kadarıyla, kadınlar bu tip şeylerden zevk alırlar.”

“Onunla oynamıyor, değil mi?” diye sordu Berit. “Domi’yi severim ve kalbinin kırıldığını görmek istemem.”

“Ah, hayır, Sör Berit. Kesinlikle onunla ilgili. Eğer ilgisini can sıkıcı bulsaydı Kring’i çok uzun zaman önce öldürürdü.”

“Atanlar arasında kur yapmak oldukça gergin bir iş,” diye fikrini belirtti Stragen.

“Oh, evet.” Oscagne güldü. “Bir erkeğin çok dikkatli olması lazım. Eğer erkek çok girişkense kadın onu öldürür, yeteri kadar girişken değilse de kadın başkasıyla evlenir.”

“Bu hiç uygarca değil,” dedi onaylamayarak Kalten.

“Atan kadınları bundan hoşlanıyor, yine de kadınlar bizden çok daha basit ama güçlü duygulara sahipler.”

Ertesi sabah erkenden Basne’den ayrıldılar ve Astel Krallığı ile Zemoch sının arasındaki Esos’a doğru, doğuya at bindiler. Bu Sparhawk için tuhaf bir seyahatti. O üç günün her anını ve geçtikleri her mili net bir şekilde hatırlayabilirdi. Ve kızı onu periyodik bir şekilde uyandırdığında, bir çadırda uyuduğuna kesinlikle ikna olmuşken, onun yerine kendini Faran’m sırtında uyukluyor bulmasına ve güneşin tam bir günlük yolculuk gibi görüneni açıkça altı saatten azmış gibi ortaya koymasına da şaşınyordu. Prenses Danae babasını gerçekte bir günden fazla olmayan yolculuk sırasında çok uygun bir neden yüzünden uyandırdı. Poleilerin onlara katılması her “gece” dikkatle tüketilmesi gereken erzak miktarını çok artırmıştı ve Danae fazlalıkların atılmasında babasının yardım ermesini sağlamıştı.

“Wargun’un ordusuyla seyahat ederken bütün o erzakları ne yaptın?” diye sordu Sparhawk.

“Diğer şekilde yaptım.” Danae omuz silkti.

“Diğer şekilde mi?”

“Fazlalıkları yok ettim.”

“Bu kez de öyle yapamaz mısm?”

“Elbette ama o zaman onları hayvanlara bırakamam. Hem, bu seninle bana etrafımızda kimse olmadan konuşma fırsatı yaratıyor. O tahıl torbasını şu çalıların arkasına dök, Sparhawk. Otların içinde bıldırcın sürüsü var. Son zamanlarda pek bir şey yememişler ve şu anda yavrular hızlı büyüyorlar.”

“Konuşmak istediğin bir şey mi var?” diye sordu Sparhawk hançeriyle torbayı keserken.

“Özel bir şey yok. Sadece seninle konuşmaktan hoşlanıyorum, sen genelde çok meşgulsün.”

“Bu aynı zamanda sana gösteri yapmak için fırsat veriyor, değil mi?”

“Sanırım öyle. Arada biraz gösteri yapmazsan Tanrıça olmanın pek bir eğlencesi olmuyor.”

“Seni seviyorum.” Sparhawk güldü.

“Bu çok hoş, Sparhawk!” diye mutlulukla bağırdı. “Tam kalpten ve hatta hiç düşünmeden. Sadece seni ne kadar takdir ettiğimi göstermek için otları lavanta rengine çevirmemi ister misin?”

“Bir öpücüğe razıyım. Lavanta rengi otlar atları şaşırtabilir.”

Esos’a o gece ulaştılar. Çocuk Tanrıça gerçek zamanın içine o kadar mükemmel geçti ki arada hiçbir ek yeri görünmedi. Sparhawk büyü yapma eğitimi görmüş bir Kilise Şövalyesi’ydi ama bu - Ze-moch Şehri’nde Azash’la karşılaşması sırasında gelişini bildirdiği -kendi isteğiyle var olan ve kendi kendine onun kızı olarak yeniden dünyaya gelmeye karar veren bu kaprisli minik tanrıçanın sahip olduğu güç karşısında ürperdi. Şehirden biraz uzakta gece için kamp kurdular, yemeğin ardından Talen ve Stragen, Sparhawk’i bir kenara çektiler. “Biraz keşfe çıkmak konusunda ne düşünüyorsun?” diye iri Pandion’a sordu Stragen.

“Kafanızda ne var?”

“Esos oldukça büyük bir şehir,” diye cevapladı sarışın Thalesiah, “ve hırsızlar arasında oldukça büyük bir organizasyon olduğu kesin. Belki üçümüz liderleriyle temasa geçip bazı işe yarar bilgiler toplayabiliriz diye düşündüm.”

“Seni tanıyor mu?”

“Sanmam. Emsat buradan çok uzakta.”

“Şeninle konuşmak isteyeceğini nereden biliyorsun?”

“Kibarlık, Sparhawk. Hırsızlar ve katiller birbirlerine karşı çok kibardır. Böylesi daha sağlıklı oluyor.”

“Eğer kim olduğunu bilmezse sana karşı nasıl kibar olabilir?”

“Tanıyacağı bazı sinyaller var.”

“Sizin oldukça karmaşık bir toplumunuz var, değil mi?”

“Bütün toplumlar karmaşıktır, Sparhawk. Bu uygarlığın yüklerinden biridir.”

“Bir gün şu sinyalleri bana öğretmelisiniz.”

“Hayır, öğreteceğimi pek sanmam.”

“Niçin?”

“Çünkü hırsız değilsin. Bu bahsettiğimiz karmaşıklıklardan biri. Bütün bunların en önemli noktası hepimizin büyükelçinin oldukça geniş bir şekilde genellediği, neler dönüyor fikri üstünde çalışması. Ben biraz daha kesin bir şeyler istiyorum, ya sen?”

“Ben de, dostum.”

“O zaman niye Esos’a gidip ne bulabileceğimize bakmıyoruz?”

“Niye olmasın?” .

Üçü sıradan giysiler giydiler ve kamptan uzaklaşıp o yönden şehre girmek için batıya doğru bir daire çizdiler.

Yaklaştıklarında Talen surlara ve nöbetçisiz kapıya eleştirircesine baktı. “Zemoch sınırına ne kadar yakın oldukları düşünülürse fazla rahat görünüyorlar,” diye fikrini belirtti.

“Zemochlar artık bir tehdit unsuru değil,” diye katılmadı Stragen.

“Eski âdetler zor kaybolur, Milord Stragen ve Otha’nın arkasında AzashTa burnundan soluduğu devirlerin üstünden o kadar da uzun süre geçmedi.”

“Bu insanların Azash’ı etkileyici bulduklarından şüpheliyim,” dedi Sparhawk. “Otha’nın Tanrısı’nın bu yöne gelmesi için bir nedeni yoktu. O batıya bakıyordu, çünkü Bhelliom oradaydı.”

“Sanırım haklısın,” diye onayladı Talen.

Esos çok büyük bir şehir değildi, belki Orta Elenia’daki Lenda şehri kadardı. Çok eski bir havası vardı, sanki tarihin başlangıcından beri bu noktada bir şehir varmış gibi. Taş döşeli sokaklar dardı ve kıvrılarak dönüyordu. Kafalarında herhangi bir düşünce olmadan aşağı yukarı dolaştılar.

“Şehrin meslektaşlarınızın kaldığı bölümünü nasıl bulacaksınız?” diye Stragen’e sordu Sparhawk. “Bir soyguncuya doğrudan uğrayıp hırsızları nerede bulabileceğimizi soramayız, değil mi?”

“Bu konuyu halledeceğiz.” Stragen gülümsedi. “Talen git yankesicilere burada hırsızlar yatağının nerede olduğunu sor.”

“Tamam.” Talen sırıtıp atından aşağı kaydı.

“Bu bütün gecesini alabilir,” dedi Sparhawk.

“Kör olmamışsa hayır,” dedi Stragen, çocuk kalabalık bir yola dalarken. “Şehre girdiğimizden beri altı yankesici gördüm, üstelik etrafa çok dikkatli bakmıyordum.” Dudaklarmı büzdü. “Buradakilerin teknikleri biraz farklı. Büyük ihtimalle dar sokaklar yüzünden.”

“Bunun ne ilgisi var?”

“Dar bölümlerde insanlar birbirlerini itip kakar.” Stragen omuz silkti. “Emsat ya da Cimmura’daki bir yankesici burada yaptığı gibi müşterisine çarptıktan sonra asla kaçamaz. Bunun çok daha hızlı ve verimli olduğunu kabul ederim ama kötü iş alışkanlıkları yaratır.”

Talen birkaç dakika sonra döndü. “Nehrin yanında.”

“Kaçınılmaz olarak,” dedi Stragen. “Bir şey hırsızları nehre doğru çeker. Nedinini asla çıkaramadım.”

Talen omuz silkti. “Büyük ihtimalle işler kötü giderse atlayıp yüzebileceğimizden. Yürüsek daha iyi olur. Atlı insanlar daha çok dikkat çeker. Sokağın sonunda atları bırakabileceğimiz bir ahır var.”

Huysuz ahır sahibiyle kısa bir süre konuştuktan sonra yola yaya devam ettiler.

Esos’daki hırsızlar yatağı dar bir çıkmazın arkasındaki eski bir meyhanedeydi. Kapının üstündeki paslı bir kancada bir salkım üzümü gösteren bir tabela asılıydı ve bir çift yapılı aylak kapının eşiğinde yamulmuş maşrapalardan bira içiyorlardı.

“Biz Djukta isimli bir adamı arıyoruz,” dedi onlara Talen.

“Ne hakkında?” diye iri adamlardan biri kuşkuyla homurdandı.

“İş,” dedi soğuk bir tonda Stragen.

“Herkes öyle bir şey söyleyebilir,” diyen tıraşsız bir adam elinde kısa, kalın bir sopayla ayağa kalktı.

“Bu her zaman epey sıkıcıdır,” diye Sparhawk’a iç çekti Stragen. Sonra eli yıldınm gibi meçinin kabzasına gitti ve ince uzun kılıç ıslık çalarak kınından çıktı. “Dostum,” dedi aylak herife, “kahvaltınla akşam yemeğin arasına bu çelikten dalgayı istemiyorsan kenara çekil.” Meçin iğne gibi ucu adamın göbeğine imalı bir şekilde dayadı.

Diğer kaba adam yavaşça yana çekildi, eli sinsice hançerinin kabzasına doğru uzanıyordu.

“Ben olsaydım yapmazdım,” diye korkunç soğuklukta bir sesle uyardı Sparhawk. Örme zırhını ve geniş kılıcının kabzasını göstermek için pelerinini kenara itti. “Kahvaltın ya da akşam yemeğinin nerede olduğu konusunda şu anda tamamen emin değilim komşu ama bağırsakların sokağa döküldüklerinde nerede olduklarını rahatlıkla çıkarabilirim.

Adam olduğu yerde donup, güçlükle yutkundu.

“Bıçak,” diye dişlerinin arasından konuştu Sparhawk. “Onu ortadan kaybet.”

Hançer kaldırım taşları üzerinde tıngırdadı.

“Tatsız bir şey olmadan bu küçük sorunu çözebildiğimiz için mutluyum,” diye sözcükleri uzatarak konuştu Stragen. “Şimdi, niçin içeri girmiyoruz, böylece bizi Djukta’yla tanıştırabilirsiniz?”

Meyhanenin alçak bir tavanı vardı ve yer küflenmiş samanlarla kaplıydı; erimiş donyağryla yanan birkaç lambayla aydınlanıyordu.

Djuka, Sparhawk’m hayatında gördüğü en kıllı adamdan daha da kıllıydı. Ceketinin boynundan tutam tutam kıl fışkırıyordu. Kulakları ve burun delikleri kuş yuvası gibiydi. Sakalı kirpiklerinin tam altında başlıyordu. “Bu da ne?” diye sordu, sesi pösteki suratının altından bir yerden çıkıyordu.

Kapı eşiğindeki adamlardan biri Stragen’in meçini göstererek, “İçeri girmek için bizi zorladılar, Djukta,” diye sızlandı. Djukta’nın domuz gibi gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

“İnsanı usandırma,” dedi Stragen, “ve dikkat et. Tanınma sinyalini şu anda dek iki kez verdim ve sen fark bile etmedin.”

“Fark ettim ama elinde bir kılıçla buraya gelmek iyi bir başlangıç için en iyi yol değil.”

“Zamanımız biraz azdı. Sanırım izlendik.” Stragen meçini kınına soktu.

“Buralı değilsiniz, değil mi?”

“Hayır. Biz Eosia’danız.”

“Memleketinizden çok uzaktasınız.”

“İstediğimiz de bu. Orada işler sağlığa zararlı olmaya başladı.”

“Ne iş yapıyordunuz?”

“Biz hakiki serserileriz, bu yüzden Pelosia’mn ana ve yan yollarında şöhret ve servet arıyorduk. Biz onunla iş görüşürken yüksek rütbeli bir din adamı birden hastalanıp öldü ve Kilise Şövalyeleri hastalığmm nedenini araştırmaya karar verdiler. Dostlarım ve ben tam o andan itibaren yeni bir manzara aramaya karar verdik.

“Bu Kilise Şövalyeleri söyledikleri kadar kötü mü?”

“Daha kötü. Otuz kişilik çeteden sadece üçümüz kaldık.”

“Buralarda iş yapmayı mı planlıyorsunuz?”

“Daha karar vermedik. Önce etrafa göz atmamız gerektiğini düşündük - ve şövalyelerin hâlâ izlemediğinden emin olmak istedik.”

“İsimlerinizi söylemeyi düşünüyor musunuz?”

“Hayır. Kalacağımızdan emin değiliz ve takılmayacaksak yeni isimler uydurmanın pek bir anlamı yok.”

Djukta güldü. “İşe başlayıp başlamayacağınızdan emin değilseniz, bu ziyaretin nedeni ne?”

“Çoğunluğu nezaket. İnsanın bir şehirden geçerken meslektaşlarına uğramaması büyük nezaketsizliktir ve yasa kuvvetlerinin çalışma tarzını

kötülemen için birkaç dakikanı harcayabilirsen biraz zaman kazanabileceğimizi düşündük.”

“Daha önce hiç Eosia’da bulunmadım ama bu tip şeylerin oldukça standart olduklarını sanırım. Yol kesenlere pek kulak asılmaz.”

“Bizi çok yanlış anladılar.” Stragen iç çekti. “Sanırım alışılmış korucu gibi şeyler vardır?”

“Yeteri kadar korucu var/’ dedi Djukta, “ama Astel’in bu bölgelerinde pek sık araziye çıkmazlar. Şehir dışmdaki soylular kendi arazilerini kendileri korur. Korucular genelde vergi toplamakla ilgilenir ve şehir dışına çıktıklarında pek hoş karşılanmazlar.”

“Bu yararlı oldu. Bizim bütün uğraşmamız gerekenler ciddi insanlardan çok tavuk hırsızlarımn üstesinden gelen kötü eğitimli sertler. Durum aşağı yukarı böyle mi?”

Djukta başıyla onayladı. “Bu serf-korucuların iyi yanı kendi arazilerinin sınırlarını geçmemeleri.”

“Bu yol kesenlerin rüyasıdır.” Stragen sırıttı.

“Tamamen değil,” diye karşı çıktı Djukta. “Oralarda çok fazla gürültü çıkarmak iyi bir fikir değil. Yerel korucular peşine düşmez ama Canae’deki Atan garnizonuna haber yollarlar. Bir adam Atanlardan kaçacak kadar uzağa gidemez ya da o kadar hızlı kaçamaz ve onlara esir almayı kimse öğretmemiş.”

“Bu sorun olabilir. Bilmemiz gereken başka bir şey var mı?”

“Hiç Ayachin’i duydunuz mu?”

“Duyduğumu söyleyemem.”

“O sizin başınızı her tür belaya sokabilir.”

“O da kim?”

Djukta başını çevirdi. “Akros,” diye seslendi, “buraya gel ve meslektaşlarımıza Ayachin’i anlat.” Omuzlarını silkip ellerini açtı. “Çok eskilerin tarihinden pek anlamam,” diye açıkladı. “Akros işvereninden çalarken yakalanana dek bir öğretmendi. Pek tutarlı biri değildir. Biraz içki sorunu var.”

Akros, kanlı gözleri ve beş günlük sakalıyla pejmürde bir adamdı. Sallanarak ayağa kalkıp, “Ne istemiştin, Djukta?” diye sordu.

“Beynini bir yokla bakalım, dostlarımıza Ayachin hakkında hatırladıklarım anlat.”

Sarhoş eğitimci gülümsedi, kızarmış gözleri panldamaya başlıyordu. Sessizce bir sandalyeye çöküp maşrapasından bir yudum aldı. “Sadece biraz sarhoşum,” dedi, kelimeleri kötü telaffuz ediyordu.

“Bu doğru,” dedi Stragen’e Djukta. “Gerçekten sarhoş olduğunda, konuşamaz bile.”

“Siz beyler Astel tarihinin ne kadarım biliyorsunuz?” dedi Akros.

“Pek fazla değil,” diye kabul etti Stragen.

“Öyleyse önemli noktalara temas edeceğim.” Akros sandalyesinde geriye yaslandı. “Chyrellos’daki Patriklerden biri Elene inancının yeniden birleşmesine karar verdiğinde doğal olarak onun hakimiyeti altında dokuzcu yüzyıldı.”

“Doğal olarak.” Stragen gülümsedi. “Konu daima bu noktaya geliyor, değil mi?”

Akros yüzünü ovuşturdu. “Bu konuda biraz zayıfım, bu yüzden bazı şeyleri unutabilirim. Olay Kilise Şövalyeleri’nin kuruluşundan önceydi, bu yüzden Patrik Eosia krallarını kendisine ordu sağlamaya zorladı ve Zemoch’a yürüdü. Otha doğmadan önceydi, bu yüzden Zemoch bir engel oluşturmadı. Patrik, inancı birleştirmekle ilgileniyordu ama ordusundaki

soylular fetihlerle ilgiliydi. Astel Krallığı'nı Ayachin gelene kadar kırıp geçirdiler."

Talen öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. Bu çocuğun zayıf noktalarından biriydi. İyi bir öykü onun elini ayağını bağlardı.

Akros bir yudum daha aldı. "Ayachin'in gerçekte kim olduğu konusunda çelişen birçok öykü var," diye devam etti. "Bazıları bir prens olduğunu söyler, bazıları baron. Sadece bir serf olduğunu söyleyenler bile var. Ama her kimse ateşli bir vatanseverdi. Bir soylu olarak yetişmesine rağmen istilacıların tarafını seçmemişti ve sonra daha önce kimsenin yapmaya cesaret edemediği bir şey yaptı. Sertleri silahlandırdı. İstilacılara kadar açılan savaş yıllarca sürdü ve kaybediyor gibi göründüğü büyük bir savaşta Eosia ordusunu krallığın güneyindeki bataklıklara doğru çekti. Edom vatanseverleriyle gizli bir ittifak kurdu. Bataklıkların güney kenarı boyunca dizili dev bir ordu bekliyordu. Bölgede yaşayan serfler Ayachin'in ordusunu bataklığın içinden geçirdiler, Eosiahlar zor bela geçmeye çalıştı ve çoğu çamurlara saplanıp boğuldu. Diğer tarafa ulaşan birkaç tanesi de Ayachin ve Edom müttefiklerinin birleşik güçleri tarafından öldürüldü.

"Bir süre için büyük bir ulusal kahraman oldu ama sertleri silahlandırması yüzünden ondan nefret eden soylular ona karşı komplo kurdular ve sonunda öldürüldü."

"Niçin bu öykülerin sonu daima böyle oluyor?" dedi Talen.

"Genç dostumuz bir edebiyat eleştirmeni," dedi Stragen. "Öykülerin hep mutlu sonla bitmesini ister."

"Bu eski öykü hoş ve güzel," diye homurdandı Djukta, "ama burada bahsetmek istediğimiz Ayachin'in dönmüş olması - ya da serfler böyle söylüyorlar."

"Bu Astel folklorunun parçası," dedi Akros. "Serfler birbirlerine bir gün büyük bir krizin doğacağını ve Ayachin'in onlara liderlik yapmak için mezarından kalkacağını söylerdi."

Stragen iç çekti. “Yeni bir öyküsü olan kimse yok mu?”

“Bu da ne?” diye sordu Djukta.

“Bir şey değil. Eosia’da dolaşan buna benzer bir öykü var. Buralarda iş yapmaya karar verirsek bu bizi niçin ilgilendirecek ki?”

“Akros’un size anlattığı öyküde herkesin kanını donduran bir şey var. Sertler Ayachin döndüğünde onları özgürlüklerine kavuşturacağına inanıyor. Şimdi orada onları kışkırtan biri var. Gerçek ismini bilmiyoruz ama seriler ona vSabre’ diyor. Etrafta dolaşıp onlara Ayachin’i gerçekten gördüğünü söylüyor. Sertler gizlice silah topluyor - ya da yapıyorlar. ‘Sabre’nin söylevlerini dinlemek için geceleri gizlice ormanlara dalıyorlar. Beklenmedik bir anda onlarla karşılaşmanız tehlikeli olabileceği için, orada olduklarını bilmeniz iyi olur.” Djukta fırça gibi sık sakalını kaşıdı. “Genelde böyle hissetmem ama hükümetin şu Sabre denen adamı yakalayıp asmasını ya da benzer bir şey yapmasını istiyorum. Sertleri ezenlerden kurtulmaya kışkırtıyor ve hangi ezenlerden bahsettiğini hiç belirtmiyor. Tamullardan bahsediyor olabilir ama yandaşları üst tabakalardan bahsettiğini düşünüyorlar. Huzursuz sertler tehlikeli sertlerdir. Tam olarak kaç kişi olduklarını kimse bilmiyor. Adalet ve eşitlik hakkında çılgınca fikirlere sahip olmaya başlarlarsa, sonunun nereye varacağını sadece Tanrı bilir.”

Onuncu Bölüm

“RASTLANTI olamayacak kadar benzerlikler var,” dedi Sparhawk; ertesi sabah alçalan bulutların altında kuzeydoğuya doğru Darsas yolu boyunca at binerlerken. Arkadaşları Djukta’nın açıklamalarını konuşmak için Ehlana’nın arabasının etrafında toplanmıştı.

“Ben de aynı fikirdeyim,” dedi Büyükelçi Oscagne. “Eğer Lamorkand’la ilgili bütün söyledikleriniz doğruysa buradan bariz bir şablon çıkıyor. İmparatorluğumuz elbette demokratik değil ve siz, batı krallıklarının da aşağı yukarı böyle olduklarını sanıyorum; ama biz hoşgörüsüz efendiler değiliz - her iki taraf da. Sanırım her kültürde dolaylı olarak belirtilen sosyal adaletsizliklerin sembolleri olduk, insanlar bizden nefret etmiyor demiyorum. Dünyadaki herkes hükümetinden tiksinir - yanlış anlamayın, Majesteleri.” Ehlana’ya gülümsedi.

“Halkımın benden çok nefret etmemesi için yapabileceğim kadarını yapıyorum,” dedi Ehlana. Mavi kadife bir seyahat pelerini giyiyordu ve Sparhawk özellikle bu sabah onu çok güzel bulmuştu.

“Kimsenin sizin kadar tatlı birinden nefret etmesi mümkün değil, Majesteleri.” Oscagne gülümsedi. “Ama burada.belirtmek istediğim dünyanın hoşnutsuzlukla kaynadığı ve birisi düzen getirme çabası içinde bütün bu ciddi dargınlıkların üstünde oynuyor - burada Ta-muli İmparatorluğu’nda ve Eosia’daki Kilise ve monarşilerde. Bir yerlerde birisi çok büyük bir karışıklık olmasını istiyor ve onun sosyal adalet açlığı yüzünden harekete geçtiğini sanmıyorum.”

“Neyin peşinde olduğunu tam olarak saptayabilirsek durumu anlamak için çok büyük bir yol kat edeceğiz,” diye ekledi Emban.

“Fırsat,” diye fikrini söyledi Ulath. “Eğer her şey yatışır ve servetle güç paylaşıhrsa, geriye yükselen insanlar dışında hiçbir şey kalmaz. Kendi

paylarım alabilmelerinin tek yolu her şeyi ters yüz edip birkaç kez sallamaktır.”

“Bu acımasız bir politik teori, Sor Ulath,” dedi onaylamayarak Oscagne.

“Burası acımasız bir dünya, Ekselans.” Ulath omuz silkti.

“Aynı düşüncede değilim,” dedi inatçı bir tavırla, Bevier.

“Devam et, benim genç dostum.” Ulath gülümsedi. “İnsanların benimle uyuşmamasını o kadar umursamam.”

“Politik gelişme diye bilinen bir şey var. İnsanlar beş yüzyıl öncesinden çok daha iyiler.”

“Kabul ama gelecek yıl ne olacak?” Ulath eyerinden geriye kaykıldı, mavi gözlerinden tahminler yürüttüğü görülebiliyordu. “Hırslı insanların yandaşlara ihtiyaçları vardır ve insanların seni desteklemesini sağlamanın en iyi yolu, onlara dünyada yanlış olan her şeyi düzelteceğini vaat etmektir. Vaatlarm hepsi çok heyecan vericidir ama sadece bebekler liderlerin onları tutmasını bekler.”

“Alaycısın, Ulath.”

“Sanırım insanlar bu kelimeyi kullanıyorlar.”

Sabah ilerledikçe hava tehdit edici hale geldi. Kalın mor bir bulut kümesi batıdan yaklaşıyordu, ufukta yıldırım parlamaları vardı. “Yağmur yağacak, değil mi?” diye Khalad’a sordu Tynian.

Khalad anlamlı anlamlı bulut kümesine baktı. “Bu oldukça sağlam bir iddia, Aziz Şövalye,” diye cevapladı genç adam.

“Islanmaya başlamamıza ne kadar var?”

“Yaklaşık bir saat kadar - tabii rüzgâr artmazsa.”

“Ne düşünüyorsun, Sparhawk?” dedi Tynian. “Bir sığınak arayacak mıyız?”

Batıdan oldukça kuvvetli bir gök gürlemesi geldi.

“Sanırım bu soruna cevap veriyor,” diye karar verdi Sparhawk. “Çelik giyen adamların fırtınada dışarıda hiçbir işleri yoktur.”

“Doğru söyledin,” diye onayladı Tynian. Etrafına bakındı. “Bir sonraki soru nereye? Etrafta orman görmüyorum.”

“Çadırları kurabiliriz.”

“Bu çok sıkıcı, Sparhawk.”

“Eğer yıldırım çarparsa zırhının içinde kızarmak da öyle.”

Kring peşinde onu izleyen iki tekerlekli küçük bir binek arabasıyla ana kolun arkasından onlara doğru yaklaştı. Arabanm içindeki adam sarışın, tombul ve yumuşak görünüşlüydü. Kırk yıl öncesinin modası geçmiş tarzında dikilmiş bir elbise giyiyordu. “Bu arazinin sahibi Kotyk,” dedi Sparhawk’a Domi. “Kendine baron diyor. Seninle tanışmak istedi.”

“Kilise’nin korkusuz yandaşlarıyla tanışmak için yanıp tutuşuyorum, Aziz Şövalyeler,” diye kelimeleri bir sel gibi peşpeşe söyledi tombul adam.

“Onur duyduk, Baron Kotyk,” dedi Sparhawk nazikçe eğilerek.

“Malikânem yakında,” diye hızla devam etti Kotyk, “ve ufukta tatsız bir havanın geldiğini görüyorum. Fakirhanemin konukseverliğini size sunabilir miyim?”

“Sana geçmişte defalarca söylediğim gibi, Sparhawk,” dedi tatlılıkla Bevier, “ne olursa olsun Tanrı’ya inan. O gerekeni sağlar.”

Kotyk şaşırmış göründü.

“Saçma bir espri girişimi, Lordum,” diye açıkladı Sparhawk. “Yol arkadaşlarım ve ben biraz önce bir sığınağa ihtiyacımız olduğunu tartışıyorduk. Cömert teklifiniz canımızı oldukça sıkan bir sorunu çözdü.” Sparhawk yerel âdetlerden haberdar değildi ama baronun süslü konuşması katı bir resmiyeti sezdirmişti.

Kotyk, Ehlana’mn bindiği arabaya doğru bakarak, “Gördüğüm kadarıyla yanınızda leydiler var,” diye gözlemledi. “İlk meselemiz onların rahatıdır. Çatımın altında güvende olmalarının ardından daha yakından tanışabiliriz.”

“Rehberimiz olacaksınız, Lordum,” dedi Sparhawk. “Bizi götüreceğiniz yer için size dua edeceğim ve bu güzel tesadüfü leydilere bildireceğim.” Kotyk resmi olmak istiyorsa, Sparhawk da resmi olurdu. Faran’ı çevirdi ve kolun gerisine doğru sürdü.

“Arabadaki şişko adam kim, Sparhawk?” diye sordu Ehlana.

“Hayatımın nuru, ev sahibimizi küçümseyerek konuşma.”

“Hasta mısın?”

“O şişko adam biraz önce peşimizden yetişmek üzere olan fırtına için barınak sundu. Saygılı olmasan bile minnettar davran.”

“Ne sevimli bir adam.”

“Kimliklerimizi saklasak iyi olur. Tam olarak neye bulaştığımızı bilmiyorum. Niçin seni bir aristokrat olarak tanıtmıyoruz ve -“

“Bence bir markiz,” diye uyduruverdi kadın. “Cardos Markizi Ehlana.”

“Niçin Cardos?”

“Dağları ve güzel sahiliyle hoş bir bölge. Mükemmel bir iklim ve çalışkan, yasalara bağlı bir halk.”

“Orasını ona satmaya çalışmıyorsun, değil mi Ehlana.”

“Ama ayrıntıları bilmem gerekiyor, böylece duygularımı uygun şekilde açığa vurabilirim.”

Sparhawk iç çekti. “Tamam, Leydim, o zaman duygularınızı açıkça belirtme denemeleri yapın ve diğerleri için uygun öyküler uydurun.” Emban’a baktı. “Biraz yalancılık yapabilecek kadar esnek misiniz, Ekselansları?” diye sordu.

“Bu ne hakkında yalan söylememi istediğine bağlı, Sparhawk.”

“Bu tam bir yalan olmayacak, Ekselansları.” Sparhawk gülümsedi. “Karımın mevkisini indirirsek, siz grubun en üst seviyedeki üyesi olacaksınız. Büyükelçi Oscagne’nin varlığı üst seviyede bir ziyareti gösteriyor. Baron Kotyk’a sizin Patrik’ten imparatorluk sarayına giden özel elçisi olduğunuzu ve bu şövalyelerin kraliçe yerine size eşlik ettiklerini söyleyeceğim.”

“Bu vicdanımı fazla zorlamıyor.” Emban sırıttı. “Durma, Sparhawk. Sen yalan söyle, ben de doğru olduğuna yemin edeyim. Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Fırtına bu yöne doğru hızla yaklaşıyor.”

“Talen,” dedi arabanın yanında at binen çocuğa Sparhawk, “kolun başına ve sonuna gidip şövalyelere ne yaptığımızı bildir. Yanlış söylenen bir iki ‘Majesteleri’ hepimizin sahtekârlığım ortaya çıkarır.”

“Kocanızda umut var,.Markiz Ehlana,” diye belirtti Stragen. “Onu eğitmem için bana biraz zaman verirseniz mükemmel bir dolandırıcı yaparım. İçgüdüleri iyi ama tekniği biraz zayıf.”

Baron Kotyk’un malikânesi parkımsı bir yerin içinde saray gibi yükseliyordu. Üzerinde durduğu tepenin eteğinde oldukça büyük bir köy, ana binanın gerisinde de oldukça çok sayıda müştemilat vardı. “Şükür ki sizinki gibi büyük bir gruba bile yetecek sayıda odam var, Aziz Şövalyeler,” dedi baron. “Ama korkarım adamlarınızın çoğuna ayrılan yerler pek iyi değil. Onlar hasat toplayanların yatakhaneleri.”

“Biz Kilise Şövalyeleri’yiz, Lord Kotyk,” dedi Sparhawk. “Zorluğa alışkınız.”

Kotyk iç çekti. “Burada Astel’de böyle bir kuruluş yok,” diye kederlendi. “Zavallı ve geri kalmış ülkemizde birçok eksik var.”

Malikâneye uzun, beyaz çakıllı, iki tarafında da yüksek karaağaçlar olan bir yoldan yaklaştılar ve kemerli bir giriş kapısına çıkan geniş basamakların altında durdular. Baron arabasından yavaşça inip onları karşılamak için evden fırlayan sakallı bir hizmetkâra dizginleri verdi. “Sizden çok rica ediyorum, beyler,” dedi, “merasim beklemeyin, lütfen. Yaklaşan fırtma bize yetişmeden girelim içeri.”

Sparhawk baronun konuşmasının ülkenin bir özelliği mi, kişisel bir özellik mi yoksa misafirlerin mevkilerinden dolayı gergin bir tepki mi olduğu konusunda emin olamıyordu. Kalten ve Tyni-an’a işaret etti. “Şövalye ve Peloilerin yerleşmesine göz kulak olun,” dedi yavaşça. “Sonra evde bize katılın. Khalad onlarla git. Sertlerin atları yağmurda bırakmamasını sağla.”

Malikânenin kapısı tamamen açıldı ve antik giysiler içindeki üç leydi dışarı çıktı. Biri uzun boylu, bir deri bir kemikti, çok sık siyah saçları vardı ve körpe bir güzelliğin hatlarını taşıyordu. Ama yıllar ona nazik davranmamıştı. Sert, kibirli yüzü kınşmıştı, fark edilir derecede şaşıydı. Diğer ikisi de porsumuş, sarışınlardı. Yüz hatları barona olan kan bağlarını açıkça ortaya koyuyordu. Arkalarından baştan aşağı siyah kadifeler giyen soluk bir genç adam geldi. Yüzüne sanki kalıcı bir küçümseme mühürlenmişti. Bir sanat eseri gibi görünen siyah saçları arkasına aşağı doğru taşarak inen uzun lüleler halinde yapılmıştı.

Kısa bir tanıtımın ardından hepsi içeri girdi. Uzun, siyah saçlı leydi baronun karısı Astansia’ydı. İki sarışın, Sparhawk’m tahmin ettiği gibi adamm kız kardeşleriydi, büyüğü Ermude ve küçüğüyse Katina. Soluk renkli genç adam, Barones Astansia’nın kardeşi - kadının tapınma sınırlarına ulaşan bir sesle onlara şair olduğunu söylediği - Elron’du.

Baron ve ailesini uzun, halıyla kaplı bir koridordan evin ortasma doğru izlerlerken Ehlana Sparhawk'a, "Baş ağnsı özrüyle kurtulabilir miyim, dersin?" diye mırıldandı. "Korkarım ölümcül olacak."

"Benim dayanmam gerekiyorsa, sen de dayanacaksın," diye fısıldadı Sparhawk. "Baronun çatısına ihtiyacımız var, bu yüzden onun konukseverliğine katlanmak gerekiyor."

Ehlana iç çekti. "Bütün her taraf pis pis pişmiş lahana kokma-saydı daha fazla katlanılabilirdi."

Cimmura'daki taht odasından sadece birazcık daha küçük bir oturma odasına götürüldüler. Oda küf kokan, sert, rahatsız koltuk ve divanlarla dolu, bayat hardal sarısına benzer bir halıyla kaplıydı.

"Biz burada çok tecrit edildik," diye Barones Melidere'e iç çekti Katina "ve korkunç bir şekilde modadan uzağız. Zavallı ağabeyim batıda olanlarla bir seviyede olmak için elinden geleni yapıyor ama uzak konumumuz bizi tutsak edip ziyaretçileri kapımıza yaklaştırmıyor. Ermude ve ben, olayların merkezine yakın olabileceğimiz başkentte bir ev alması için karısını ikna etmeye çalıştık ama karısı bunu duymak istemiyor. Bu arazi ağabeyime evlilikle geçti ve karısı müthiş bir şekilde taşralı. Zavallı ablam ve benim, giysilerimizi bile serflerin yapmasına zorlandığımıza inanır mısınız?"

Melidere şok geçirmiş numarası yaparak avuçlarını yanaklarına dayadı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

Mutsuzluk gözyaşları yanaklarından akmaya başlayınca Katina mendiline uzandı.

Uzaktan Mirtai'ye bakan Barones Astansia Ehlana'ya, "Sizin Atan sertlerle beraber daha rahat etmez mi?" diye sordu.

"Sanmam, Barones," diye cevapladı Ehlana, "o etse bile ben etmem. Çok güçlü düşmanlarım var, Leydim ve kocam Elenia politikasının tam içindedir. Kraliçe ona bel bağlamıştır ve kendi güvenliğimi sağlamam lazım."

“Sizin Atanın heybetli olduğunu kabul ediyorum, Markiz,” As-.tansia burnunu çekti, “ama yine de bir kadın.”

Ehlana gülümsedi. “Şu ana dek on adam öldürdüğünü söyleyebiliriz, Barones.”

Barones korkuyla gözlerini ona dikti.

“Eosia kıtasının ince maskeli bir medeniyeti vardır, Leydim,” diye bilgi verdi Stragen, “ama bunun altında oldukça vahşiyiz.”

“Bu sıkıcı bir seyahat, Baron Kotyk,” dedi Başpiskopos Emban, “ama Patrik ve İmparator Zemoch’ın çöküşünden beri iletişim halinde. İkisi de karşılıklı elçiler göndermenin zamanının geldiğine inanıyor. Doğrudan irtibatın yokluğunda yanlış anlaşılmalar ortaya çıkabilir ve dünya uzun bir süredir yeteri kadar savaş gördü.”

“Bilgece bir karar, Ekselansları.” Kotyk’un evindeki yüksek mertebedeki insanların varlığından etkilendiği oldukça ortadaydı.

“Başkentte küçük bir ünüm var, Sör Bevier,” dedi kibirli bir ses tonuyla Elron. “Şiirlerim aydınlar arasında ısrarla aranır. Bununla beraber, cahillerin anlayışının oldukça ötesindedir. Özellikle renkleri ifade etme yeteneğime önem verilir. Rengin gerçek dünyanın ruhu olduğuna inanırım. Son altı aydır Mavi’ye Methiye’min üstünde çalışıyorum.”

“Şaşırtıcı bir azim,” diye mırıldandı Bevier.

“Mümkün olduğunca eksiksiz olmaya çalışıyorum,” diye belirtti Elron. “Şimdiye dek 263 kıta yazdım ve korkarım sonu yalan görünmüyor.”

Bevier iç çekti. “Bir Kilise Şövalyesi olarak edebiyata ayıracak çok az zamanım var,” diye dert yandı. “Mesleğim yüzünden kendimi askeri metinler ve dini eserlere vermem gerekiyor. Sör Sparhawk benden çok daha dünyevidir ve insanlarla mekânlar hakkındaki tanımlamaları bazen şiirsellik sınırlarına ulaşır.”

“Çok ilgilendim,” diye yalan söyledi Elron, yüzünde amatörlerin çabalarını küçümseyen bir profesyonelin ifadesi belirdi. “Hiç renklere temas ettiği olur mu?”

“Sanırım daha çok ışık, ama zaten aynı şey değil mi? Işık olmadan renk olmaz. Bir keresinde Jiroch şehrindeki bir sokağı betimlediğini hatırlıyorum. Şehir, güneşin toprağı bir çekiç gibi dövdüğü, Rendor’un kıyı şeridindedir. Sabah çok erken saatlerde, güneş doğmadan gök, gece tam bitmeye başladığında, dövülen çelik rengini alır. Gölge yapmaz ve böylece her şey nereden geldiği belli olmayan bir grilik içine görünür. Jiroch’daki tüm binalar beyazdır ve kadınlar gündüzün sıcağından kaçınmak için güneş doğmadan önce kuyulara giderler. Kapkara kukuletalı cüppeler giyip peçe takar ve omuzlarının üstünde kil testiler taşırlar. Hiçbir eğitim görmeden, dansözlerin ötesinde bir zerafetle hareket ederler. Sessiz, güzel geçit törenleri her günün başlangıcına gölgeler gibi işaret koyar, zaman kadar eski bir ayinle şafağı selamlarlar. Güneş doğmadan öncesindeki o kendine has ışığı hiç gördün mü, Elron?”

“Çok nadiren öğleden önce uyanırım,” dedi sertçe genç adam.

“Bir ara görmek için çaba sarf etmelisin,” dedi yumuşakça Bevier. “Bir sanatçı, sanatı için fedakârlıklar yapmaya gönüllü olmalıdır.”

“Sanırım bana müsaade edersiniz,” dedi tersçe siyah bukleli genç adam. Hafifçe eğildi ve ardından kibirli dudak büküşünün yerini alan küçük düşmüş bir ifadeyle kaçtı.

“Bu zalimceydi, Bevier,” diye azarladı Sparhawk, “lafları benim ağzımdan uydurdun. Ama özel bir yeteneğin olduğunu kabul ediyorum.”

“Arzulanan etki buydu, Sparhawk. Eğer bu kibirli genç katır bana bir kez daha büyüklük taslarsa onu boğazlamam gerekecek. Mavi renge bir methiye için iki yüz maval dize? Ne eşek herif?”

“Bir daha senin canını maviyle sıkarsa ona Bhelliom’u anlat.”

Bevier ürperdi. “Yapamam, Sparhawk. Sadece düşünmek bile kanımı donduruyor.”

Sparhawk güldü ve cama vuran yağmuru izlemek için pencereye gitti.

Danae yanma gelerek elini tuttu. “Gerçekten burada kalmamız gerekiyor mu, Baba? Bu insanlar midemi bulandırıyorlar.”

“Yağmurdan korunmak için barınağa ihtiyacımız var, Danae.”

“Bütün endişen buysa yağmuru durdurabilirim. Eğer bu iğrenç kadınlardan biri bir daha benimle bebekmişim gibi konuşmaya başlarsa onu kurbağaya çevireceğim.”

“Sanırım benim daha iyi bir fikrim var.” Sparhawk eğildi ve onu kaldırdı. “Uykulu numarası yap,” dedi.

Danae anında gevşedi ve sanki kumaş bir bebekmiş gibi kollarından aşağı sarktı.

“Abartıyorsun.” Odanın öbür tarafına gidip yavaşça bir divana yatırdı ve gezgin peleriniyle üzerini örttü. “Horlama,” diye uyardı. “Daha horlayacak kadar yaşlanmadın.”

Ona masum bir bakış attı. “Horlamayacağım, Sparhawk. Kedi mi bul ve bana getir.” Sonra gülümseyişi sertleşti. “Ev sahibemiz ve ailesine iyice dikkat et, Baba. Gerçekten ne tür insanlar olduğunu göreceksin sanırım.”

“Neyin peşindesin?”

“Hiçbir şey. Sadece gerçekten ne olduklarını göreceğini düşündüm.”

“Daha şimdiden yeteri kadarını görebiliyorum.”

“Hayır, tam değil. Nazik olmaya çalışıyorlar, bu yüzden bazı şeyleri saklıyorlar. Gerçeğe bir göz atalım. Akşamın geri kalanmda gerçekten ne hissettiklerini ve ne düşündüklerini söyleyecekler.”

“Söylememelerini tercih ederim.”

“Senin cesur olman bekleniyor, Sparhawk ve bu küçük berbat aile Astel’deki tipik yüksek sınıf. Onları anladığın zaman, krallıkta kötü giden şeyin ne olduğunu görebileceksin, işe yarayabilir.” Gözleri ve yüzü ciddileşti. “Burada bir şey var, Sparhawk - kesinlikle bilmemiz gereken bir şey.”

“Ne?”

“Emin değilim. Dikkat et, Baba. Bu akşam birisi sana önemli bir şey söyleyecek. Şimdi gidip kedimi bul.”

Onlara sunulan yemek kötü hazırlanmıştı ve masadaki sohbet korkunçtu. Danae’nin büyüsüyle kısıtlamalardan kurtulan baron ve ailesi normalde saklayabilecekleri şeyler söylediler. Hepsinin sıradan meyhane ayyaşları gibi lıkır lıkır içtikleri bayağı şarabın etkisi altında kin dolu, kendine acıyan kibirleri ortaya çıktı.

“Bu barbarca yalnızlığı sürdürmeye niyetli değilim,” diye gözyaşları içinde zavallı Melidere’e açıldı Karina. “Tanrı benim kesinlikle başkentin ışık ve eğlencelerinden bu kadar uzakta fark edilmeden coşup eğlenmemi isteyemez. Ağabeyim şu korkunç kadmla evlenmeden önce zalimce aldatıldık. Onun ebeveynleri arazisinin servet ve mevki getireceğine bizi inandırdı ama ancak bizi bu mezbelede yaşatacak kadar gelir sağlıyor. Darsas’da bir ev almaya gücümüzün yetmesi konusunda hiçbir umut yok.” Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Sonum ne olacak?” diye sızlandı. “Heyecan, balolar, zekâm ve güzelliğimden şaşkın kapımda yığılan talip güruhları.”

“Ah, ağlama, Katina,” diye sızlandı Ermude. “Ağlarsan, bert de ağlayacağım.” Kız kardeşler o kadar birbirlerine benziyorlardı ki Sparhawk onları ayırmakta zorluk çekmişti. Tombullukları daha çok doğalarmdaydı. Renksiz saçları zayıf ve yavandı. Tenleri kötüydü. Her ikisi de pek temiz değildi. “Zavallı kız kardeşimi korumak için çok uğraştım,” diye uzun zamandır acı çeken Melidere’e zırladı Ermude, “ama bu korkunç yer onu yok ediyor. Burada kültür diye bir şey yok. Hayvanlar - sertler - gibiyiz. Bu

çok anlamsız. Hayatın bir anlamı olması lazım ama başkentten bu kadar uzakta neyin anlamı olabilir ki? Bu berbat kadın Darsas'da bize uygun bir konut alabilmemiz için zavallı kardeşimin bu çorak araziyi satmasına izin vermiyor. Burada kapana kısıldı - kapana kısıldık, diyorum size - ve bu iğrenç yalnızlık içinde ömrümüzü tüketeceğiz." Sonra o da yüzünü ellerinin içine gömerek ağladı.

Melidere gözlerini tavana doğru yuvarlayarak iç çekti. "Bölgenin valisine biraz sözüm geçer," diyordu Başpiskopos Emban'a ağdalı bir kendini beğenmişlikle Baron Kotyk. "Görüşlerime çok güvenir. Doğrusunu söylemek gerekirse, kasabanın sakinleriyle - unvansız hergeleler, hem de her biri - kaçak serfler yüzünden berbat bir dönem geçiriyoruz. Her yeni vergide acı acı şikayet eder ve yükü bize aktarmaya çalışırlar. Biz zaten çok vergi ödüyoruz ve bütün hizmetleri talep edenler de onlar. Kasabanın sokaklarına taş döşenmesi benim ne işime yarar? Önemli olan ana yollardır. Ekselans valiye bunu defalarca söyledim."

Baron çok içmişti. Sarhoşluktan kelimeleri yanlış telaffuz ediyor, kafası boynunun üstünde sallanıyordu. "Bölgenin bütün yükü bizim sırtımıza yüklendi," diye belirtti, gözleri kendine acıyan gözyaşlarıyla dolmuştu. "Beş yüz aylak serfe bakmam gerekiyor - serfler o kadar tembel ki kırbaçlamak bile onların bir nebze çalışmasını sağlamıyor. Bütün bunların hepsi haksızlık. Ben bir aristokratım ama artık bunun bir anlamı yok." Yaşlar yanaklarmdan aşağıya dökülmeye, burnu akmaya başladı. "Kmse aristokrasinin Tanrı'nın insanoğluna bir hediyesi olduğunu fark etmez görünüyor. Kasaba sakinleri bize halk tabakasından daha iyi davranmıyor. İlahi kökenimiz düşünüldüğünde, böyle bir saygısızlık kâfirliğin en kötü şeklidir. Ekselansları'nın buna katılacağından eminim." Baron seslice burnunu çekti.

Başpiskopos Emban'm babası Ucera şehrinde bir meyhaneciydi ve Sparhawk şişko din adamının hiçbir suretle ona katılmadığından kesinlikle emindi.

Ehlana, baronun karısı tarafından kapana kıstırılmış ve biraz gözü dönmüş gibi görünmeye başlamıştı.

“Arazi elbette benim,” diye soğuk, kibirli bir sesle belirtti Astansia. “Babam beni şu şişko domuzla evlendirdiğinde bunamıştı.” Dudak büktü. “Kotyk’ün o domuz gibi küçük gözleri sadece arazimin gelirindeydi. Babam o salağın unvanından o kadar etkilenmişti ki onun gerçekten kim olduğunu göremedi; eteğine asılı iki çirkin, şişko kız kardeşi olan unvanlı bir fırsatçı.” Dudak büktü ve sonra ifadesi değişip kaçınılmaz yaşlar gözlerini doldurdu. “İnancımdaki tek teselliyi sadece kardeşimin sanatında ve iki cadalozun asla Darsas ışıklarını görmeyeceğine kesinlikle emin olmanın tatmininde buluyorum. Burada kök salacaklar - şu ana dek domuz kocam ölesiye yiyip içti. Yakında onları sırtlarında sadece elbiseleriyle kapının önüne koyacağım.” Gözleri coşkuyla doldu. “Bunu beklemek için çok zorlanıyorum,” dedi vahşice. “İntikamımı alacağım ve sonra benim ermiş kardeşimle beraber burada tam bir mutluluk içinde yaşayabileceğiz.”

Prenses Danae, babasının kucağına doğru emekledi. “Sevimli insanlar, değil mi?” dedi yavaşça.

“Bütün bunları sen mi yapıyorsun?” dedi suçlarcasma.

“Hayır, Baba. Bunu yapamam. Hiçbirimiz yapamayız. İnsanlar neyse öyledir. Onları değiştiremeyiz.”

“Ben her şeyi yapabileceğini düşünmüştüm.”

“Limitler var, Sparhawk.” Koyu bakışları gene sertleşti. “Ama bir şey yapacağım.”

“Ya?”

“Sizin Elene Tanrınız bana birkaç iyilik borçlu. Bir zamanlar onun için güzel bir şey yapmıştım.”

“Niçin onun yardımına ihtiyacın var?”

“Bu insanlar Elene. Ona aitler. Onun izni olmadan onlara hiç bir şey yapamam. Bu kötü davranışın en kötü şekli.”

“Ben bir Eleneyim ve sen bana bir şeyler yapıyorsun.”

“Sen Anakha’sm, Sparhawk. Hiç kimseye ait değilsin.”

“Bu insanın keyfini kaçırıyor. Dünyada bana yol gösterecek bir Tanrı olmadan serbestçe dolaşabilir miyim?”

“Senin yol gösterilmeye ihtiyacın yok. Bazen tavsiye, evet. Yönlendirme, hayır.”

“Burada ilginç bir şey yapma,” diye uyardı. “Tamuli’nin içlerine girdikçe neyle uğraşacağımızı tam olarak bilmiyoruz. İyisi mi gerekene kadar varlığımızı açık etmeyelim.” Sonra merakını yenemedi. “Şu ana kadar kimse konuyla ilgili herhangi bir şey söylemedi.”

“O zaman dinlemeye devam et, Sparhawk. Söylenecek.”

“Tanrı’dan bu insanlara tam olarak ne yapmayı istemeyi planlıyordun?”

“Hiçbir şey,” diye cevapladı. “Kesinlikle hiçbir şey. Onların koşullarını değiştirici bir şeyi ondan istemem. Tek istediğim onlara kesinlikle çok ama çok uzun yaşam ihsan etmesi.”

Sparhawk masanın etrafındaki ev sahibinin ailesinin huysuz suratlarına baktı. “Onları buraya hapsedeceksin,” diye suçladı, “birbirlerini parçalayabilsinler diye birbirlerinden nefret eden beş kişiyi sonsuza kadar zincire vuracaksın.”

“Tam olarak sonsuza kadar değil, Sparhawk,” diye düzeltti küçük kız. “Ama herhalde onlara öyle görünecektir.”

“Bu zalimce.”

“Hayır, Sparhawk. Bu adalet. Bu insanlar birbirlerini fazlasıyla hak ediyorlar. Ben sadece birbirleriyle arkadaşlıklarını uzun zaman sürdürmelerini sağlıyorum.”

“Temiz hava solumak konusuna ne diyorsun?” diye sordu Stragen, Sparhawk’in omzuna doğru eğilerek.

“Dışarıda yağmur yağıyor.”

“Eriyeceğini sanmam.”

“Belki o kadar kötü bir fikir değildir.” Sparhawk ayağa kalktı ve uyuyan kızını oturma odasına, Mmrr’m kestirirken bir taraftan da minderlerden birini iğne gibi keskin pençeleriyle farkında olmadan tırmıklayıp mırladığı divana geri götürdü. İkisinin de üstünü örtüp Stragen’i koridora doğru izledi. “Kendini kıpır kıpır mı hissediyorsun?” diye Thalesialıya sordu.

“Hayır, iğrenmiş. Dünyadaki en kötü insanların çoğunu tanırım dostum ve ben de melek değilim ama bu minik aile …” Ür-perdi. “Rendor’dayken bir kenara zehir depoladığın oldu mu?”

“Zehiri onaylamam.”

“İleriyi görememişsin, ahbap. Zehir çekilmez insanlarla uğraşmak için temiz bir yoldur.”

“Hatırladığım kadarıyla Annias da böyle düşünüyordu.”

“Bunu unutmuşum,” diye kabul etti Stragen. “Bu önyargın güç bir soruna çok pratik bir çözümü engelliyor sanırım. Ama bu canavarlara bir şey yapmak gerekiyor.”

“Bu iş çoktan halledildi.”

“Ya? Nasıl?”

“Bunu söylememe izin yok.”

Evin arkası boyunca uzanan geniş verandaya çıktılar ve parmaklıklara yaslanıp çamurlu arka avluya baktılar.

“Herhangi bir azalma belirtisi göstermiyor, değil mi?” dedi Stragen. “Yılın bu döneminde ne kadar sürebilir?”

“Khalad’a sorman gerek. Hava uzmanı odur.”

“Lordlarım” Sparhawk ve Stragen döndüler.

Gelen baronun şairimsi kayınbiraderi Elron’du. “Kız kardeşim ve benim Kotyk ve akrabalarından sorumlu olmadığımızı size temin ermek için geldim.”

“Durumun böyle olduğuna çok eminiz Elron,” dedi Stragen.

“Dünyada sahip oldukları tek şey Kotyk’in unvanı. Babalan miraslarını kumarda kaybetti. Bu kılıksız aristokrat lord bozuntularının bize böyle davranmaları beni hasta ediyor.”

“Bazı söylentiler duyduk,” diye yumuşakça konuyu değiştirdi Stragen. “Esos’da birileri bize serfler arasında huzursuzluklar çıktığını söylüyordu. Biri ‘Sabre’ diğeri Ayachin denen kişiler hakkında karmaşık öyküler duyduk. Onlardan hiçbir şey anlayamadık.”

Elron aşırı dramatik bir komplocu havasında etrafa bakındı. “Bu isimlerden Astel’de bahsetmek akıllıca olmaz, Milord Stragen,” dedi neredeyse avlunun öbür tarafından duyulabilecek kısık sesli bir fısıltıyla. “Tamullarm her yerde kulakları var.”

“Serfler Tamullardan mutsuzlar mı?” diye biraz şaşkınca sordu Stragen. “Birisinden nefret etmek için fazla uzağa bakmaları gerekmediğini düşünmüştüm.”

“Serfler batıl inançlı hayvanlardır, Milord.” Elron dudak büktü. “Din, halk öyküleri ve sıkı bir içki karışımıyla her şeye yönlendirilebilirler. Gerçek hareket san şeytanlara yönelik.” Elron’un gözleri kısıldı. “Astel’in onuru Tamul boyunduruğundan çıkmaya bağlıdır. Bu hareketin esas amacıdır. Sabre bir vatanseverdir, Astel halkmı coşturmak ve zorbalann

zincirlerini kırmaya teşvik etmek için geceleri ortaya çıkan esrarengiz bir kişi. Biliyor musunuz, daima maske takar.”

“Bunu duymamıştım.”

“Ah, evet. Bu gerekli, elbette. Aslında, gerçek kimliğini ve görüşlerini çok dikkatli bir şekilde saklayan herkesin bildiği bir kişidir. Gündüz, kibar sınıfın bir üyesi ama geceleri halkını vatanseverlikle tutuşturan maskeli bir tahrikçi.”

“Anladığım kadarıyla bu konuda yargılarınız var,” diye doğruymuş gibi kabul etti Stragen.

Elron’un ifadesi gerginleşti. “Sadece bir şairim, Milord Stragen,” dedi hor görerek. “Benim bu konuyla ilgim durumun heyecanı - anlayacağınız gibi sanatımın amacı uğruna.”

“Ah, tabii ki öyle.”

“Bu Ayachin nereden çıktı?” diye sordu Sparhawk. “Anladığım kadarıyla oldukça eskiden ölmüş.”

“Astel’de tuhaf şeyler olmakta, Sör Sparhawk, nesillerdir bütün gerçek Astellilerin kanlarmda gizli yatan şeyler. Kalplerimizde Ayachin’in ölmediğini biliyoruz. O asla ölemez - zorbalık yaşadığı sürece.”

“Sadece öylesine bir düşünce, Elron,” dedi en nazik sesiyle Stragen, “bu hareket daha çok serflerin insan gücüne bel bağlamış gibi. Bunda onların kârı ne? Toprağa bağlı adamlar hükümeti kimin yönettiğiyle niçin ilgilensinler ki?”

“Onlar koyun. İstediğin yöne doğru bilinçsizce koşup önlerine geleni ezerler. Yapman gereken ‘özgürlüğe kavuşturmak’ sözünü mırıldanmak. O zaman seni Cehennem’in ağzına kadar izlerler.”

“O zaman Sabre’nin onları özgürlüğe kavuşturmak gibi bir niyeti yok?”

Elron güldü. “Sevgili arkadaşım, hangi mantıklı adam bunu ister ki? Davarları serbest bırakmanın ne anlamı var ki?” Şüpheyle etrafına bakındı. “Yokluğum fark edilmeden önce dönmeliyim. Kotyk benden nefret eder ve beni otoritelere ihbar etme şansını kaçırmamaktan başka bir şey istemez. Ona ve kız kardeşleri dediği o iki besili dişi domuza gülümsemek ve nazik olmak zorundayım. Düşüncelerimi kendime saklarım, baylar ama özgürlük günümüz geldiğinde, burada değişiklikler olacak - Tanrı şahidimdir. Sosyal değişiklikler bazen şiddetli olur. Kotyk ve kız kardeşlerinin yeni günün şafağını görecek kadar yaşamayacağını yüzde yüz garanti edebilirim.” Bir tür kendini önemseyen gizlilikle gözleri kısıldı. “Ama çok konuştum. Fikirlerimi kendime saklamalıyım, baylar. Fikirlerimi kendime saklamalıyım.” Siyah pelerinine sarındı ve sessizce eve girdi, başı dik ve ifadesi kararlıydı.

“Etkileyici bir genç,” diye fikrini söyledi Stragen. “Nedense meçimi kaşındırıyor.”

Sparhawk homurdanarak onayladı ve yağmurlu geceye doğru gözlerini dikti. “Umarım bu sabah diner. Bu lağımdan gerçekten kurtulmak istiyorum.”

On Birinci Bölüm

ERTESİ sabah şafak rüzgârlıydı ve umut verici değildi. Sparhawk ve arkadaşları alelacele kahvaltı ederek yola çıkmaya hazırlandılar. Baron ve ailesi henüz uyanmamıştı. Misafirlerden hiçbirinin ruh hali uzun hoşça kallar için uygun değildi. Güneş yükseldikten, yaklaşık bir saat sonra yola çıkarak hızlı bir eşkinle Darsas yolundan kuzey doğuya döndüler. Hiçbiri belirtmese de hepsi ev sahipleri uyanmadan önce olası bir takip menzilinden iyice uzaklaşmak istiyordu.

Öğlene doğru, baronun arazisinin doğu sınırını gösteren beyaz bir taş sütuna ulaştıklarında hep beraber bir rahatlama nefesi aldılar. Kol yavaşlayıp yürüyüşe geçti. Sparhawk ve diğer şövalyeler arabanın yanında at binmek için geriye kaldılar.

Ehlana’nm hizmetçisi Alean ağlıyordu. Kraliçe ve Barones Melidere onu teselli etmeye çalışıyorlardı. “O çok nazik bir çocuk,” diye Sparhawk’a açıkladı Melidere. “Acınacak ev halkının dehşeti onu ağlattı.”

“Oradakilerden birisi sana söylememesi gereken bir şey mi söyledi?” diye ağlayan kıza sordu Kalten, ses tonu sertti. Kalten’in Alean’a karşı tavrı tuhaftı. Ona ilgisini yoğunlaştırmaması için ikna edildikten sonra ona karşı aşırı koruyucu olmuştu. “Sana hakaret eden birisi varsa, dönüp ona doğru dürüst davranmasını öğreteceğim.”

“Hayır, Lordum,” diye kederle cevapladı kız, “öyle bir şey değil. Bunun tek nedeni hepsinin o berbat yere kapanmış olmaları. Birbirlerinden nefret ediyorlar ama hayatlarının kalanını beraber geçirmek zorundalar ve ölene dek birbirlerini didiklemeye devam edecekler.”

Sparhawk kızma bakmadan, “Bir zamanlar birisi bana böyle durumlar için bir tür adaletin olduğunu söylemişti,” diye fikrini belirtti. “Artık tamam,

hepimizin ev sahibimizin ailesinin üyeleriyle yalnız konuşma fırsatı oldu. İşe yarar bir şey yakalayan var mı?”

“Serfler açık bir isyan eşiğindeler, Lordum” dedi Khalad. “Ahırlar ve diğer müştemilatların çevresinde dolaşıp onlarla konuştum. Baronesin babası müşfik bir efendiymiş sanırım ve serfler onu seviyormuş. Ama o öldükten sonra Kotyk gerçek yüzünü göstermeye başlamış. Acımasız bir adam ve çavun kullanmaya çok düşkünmüş.”

“Çavun nedir?” diye sordu Talen.

“Bir tür kamçı,” diye açıkladı kardeşi.

“Kırbaç mı?”

“İş daha da uzun. Serfler tembeller, Sparhawk. Bu konunun tartışması yok. Aptal, hasta ya da sakatlanmış numarası yapma sanatında mükemmeller. Efendileri sertlerin neyin peşinde olduklarım, serfler de kimseyi gerçekten kandıramadıklanm biliyorlar. Doğrusu, sanırım hepsi bundan hoşlanıyordu. Sonra birkaç yıl önce, efendiler birden oynamayı kesti. Serfleri tatlılıkla çalışmaya ikna etmek yerine, kibar sınıf çavuna başvurmaya başladı. Binlerce yıllık geleneği pencereden dışarı attılar ve bir anda gaddarlaşhlar. Serfler bunu anlayamıyor. Kotyk sertlere kötü davranan tek soylu değil. Bütün batı Astel’de böyle olduğunu söylüyorlar. Serfler olayları abartmaya eğilimlidir ama hepsi efendilerinin geleneksel haklarını yok etmek ve serfleri tam köleliğe indirmek için düzenlenmiş kasıtb acımasız davranış biçimine giriştiklerine ikna olmuşa benziyor. Bir serf satılamaz ama bir köle satılabilir. ‘Sabre’ dedikleri kişi bunu çok sık söylüyormuş. Eğer bir adama birisi karısını ve çocuklarını satmayı planlıyor dersen, onu biraz tahrik edersin.”

.”Bu Baron Kotyk’in bana söyledikleriyle pek uyuşmuyor,” diye araya girdi Emban. “Baron dün gece gereğinden çok içti ve normalde söylemeyeceği birçok şeyi ağzmdan kaçırdı. Konumu yüzünden Sabre’nin esas hedefi Tamulları Astel’den kovmak. Sana karşı dürüst olmak gerekirse, Sparhawk. Esos’daki hırsızın bu Sabre denen adam hakkında söylediklerinden biraz kuşkuluyum ama soyluların dikkatini çektiği kesin.

Elene ve Tamullar arasında ırksal ve dini ayrım yapıyor. Kotyk, Tamullardan “tanrısız san köpekler” olarak söz edip durdu.”

“Bizim Tanrılarımız var, Ekselansları,” diye yumuşakça itiraz etti Oscagne. “Eğer bana birkaç dakika verirseniz bazılarının isimlerini bile hatırlayabilirim.”

“Dostumuz Sabre çok meşgul,” dedi Tynian. “Soylulara başka sertlere başka şeyler söylüyor.”

“Sanırım buna yüzünün iki tarafından da aynı anda konuşmak denir,” dedi Ulath.

“Bence imparatorluk Sabre’nin kimliğini keşfetme işine tam bir öncelik vermek isteyebilir,” diye düşüncelere daldı Oscagne. “Bunu önceden kestirmek kolay, biz acımasız zorbalar, tanrısız san köpekler daima başbelalan ve elebaşılannm kimliklerini saptamak isteriz.”

“Böylece onlan yakalar ve asarsınız, değil mi?” diye suçladı Talen.

“Bu gerekli değil, genç adam. Doğal bir yetenek ortaya çıktığında bunu boşa harcamamak lazım. O adamın yeteneklerini kullanabilmenin bir yolunu bulacağımızdan eminim.”

“Ama o imparatorluğunuzdan nefret ediyor, Ekselans,” diye belirtti Ehlana.

“Bu durumda da pek bir engel yok, Majesteleri.” Oscagne gülümsedi. “Bir kişinin imparatorluktan nefret etmesi onu otomatik-man suçlu durumuna sokmaz. Sağduyusu olan herkes imparatorluktan nefret eder. İhtilalcilerin varlığı bir bölgedeki durumun cidden kötü gittiğinin gerçek belirtisidir. İhtilalciler nelerin kötü gittiğini belirtmeyi kendilerine meslek edinirler, böylece uzun vadede gidip durumu düzeltmesine izin vermek daha kolaydır. Çok iyi birer bölge valisi olan birçok ihtilalciyi şahsen tanırım.”

“Bu ilginç bir düşünce yolu, Ekselans,” dedi Ehlana, “sizden nefret eden insanları sizin için çalışmaya nasıl ikna edersiniz?”

“Onları kandırırız, Majesteleri. Onlara daha iyisini yapabileceklerini sanıp sanmadıklarını sorarsınız. Kaçınılmaz olarak yapabileceklerini sanırlar, böylece size sadece işe başlamalarını söylemek kalır. Genelde başlarına gelenin ne olduğunu anlamaları birkaç ay alır. Bölge valisi olmak dünyadaki en kötü iştir. Herkes sizden nefret eder.”

“Bu Ayachin ne işe yanyor?” diye sordu Bevier.

“Anladığım kadanyla bir araya getirici unsur,” diye cevapladı Stragen. “Bir şekilde Lamorkand’daki Drychtnanth gibi.”

“Bir tür kukla lider mi?” diye fikrini söyledi Tynian.

“Büyük ihtimalle. Dokuzuncu yüzyıldan kalma bir kahramanın günümüz politik gerçekliğini anlamasını gerçekten bekleyemezsin.”

“Ama bir tür muamma,” diye belirtti Ulath. “Asiller onun öyle bir adam olduğuna, serflerse böyle bir adam olduğuna inanıyor. Sab-re’nin iki farklı tür söylevi olmalı. Şu Ayachin tam olarak kimmiş?”

“Kotyk bana onun Astel Kilisesi’ne çok bağlı küçük bir soylu olduğunu söyledi,” dedi Emban. “Dokuzuncu yüzyılda, Eosia’dan gelen Kilise kaynaklı bir istüa olmuş. Sizin hırsız en azından bu bölümü doğru söylemiş. Astelliler Chyrellos’daki Kutsal Anamız’ın sapkın olduğuna inanıyor. Ayachin’in soyluları topladığı ve sonunda Astel bataklıklarında büyük bir zafer kazandığı varsayılıyor.”

“Serilerin öyküsü farklı,” dedi Khalad. “Onlar Ayachin’in soylu kılığında bir serf olduğuna ve esas amacının sınıfını özgürlüğe kavuşturmak olduğuna inanıyor. Bataklıklardaki zaferin soyluların değil, sertlerin işi olduğunu söylüyorlar. Sonradan soylular Ayac^ hin’in gerçekten kim olduğunu keşfettiklerinde onu öldürttüler.”

“O zaman ondan mükemmel bir kukla lider olur,” dedi Ehlana. “O kadar çapraşıkmış ki herkese bir şeyler sunar gibi görünüyor.”

Emban kaşlarını çatmıştı. “Serilere kötü muamele anlamsız. Sertler çok çalışkan değil ama o kadar çoklar ki tek yapman gereken işi yaptıracak kadar adamı bir araya toplamak. Onlara zulmedersen, tek yaptığın onları sana karşı gelmek için cesaretlendirmek olur. Bir ahmak bile bunu bilir. Sparhawk, soyluların sonu intihara giden bir yolu izlemelerine neden olabilecek bir büyü var mı?”

“Benim bildiğim kadarıyla yok,” dedi Sparhawk. Etrafındaki diğer şövalyelere baktı. Hepsi olumsuzca başlarını salladılar. Prenses Danae, Emban’m sorduğunu yapabileceğini ima edercesine hafifçe başmı salladı. “Ama ben olsam bu olasılığı bir kenara atmazdım, Ekselansları” diye ekledi. “Hiçbirimizin böyle bir büyüyü bilmemesi, böyle bir büyünün olmadığı anlamına gelmez. Eğer biri As-tel’de karışıklık çıkarmak istediyse, amacına hizmet edecek en büyük şey bir serf isyanıdır. Eğer bütün soylular sertlerini aynı anda kamçılamaya başlarlarsa mükemmel bir şekilde isyan çıkabilir.”

“Ve Sabre denen adam bundan sorumlu gibi görünüyor,” dedi Emban. “Soyluları tanrısız sarı köpeklere - özür dilerim, Oscagne - karşı harekete geçirirken sertleri de efendilerine karşı kışkırtıyor.

Niçin kimse onun kim olduğu hakkında bir şey bilmiyor?”

“Elron da dün gece iyiydi,” dedi Stragen. “Sparhavvk ve bana bu Sabre’nin geceleri gizlice dolaştığım, maske taktığını ve söylevler verdiğini anlattı.”

“Ciddi olamazsın!” dedi kuşkuyla Bevier.

“Dokunaklı, değil mi? Burada kesinlikle genç bir beyinle karşı karşıyayız. Elron bunun melodramının etkisinde oldukça kalmış.”

“Öyle olmalı.” Bevier iç çekti.

“Daha çok üçüncü sınıf edebi bir herif gibi duruyor, değil mi?” Stragen gülümsedi.

‘Tam Elron,” dedi Tynian.

“Ona yağ çekiyorsun.” Ulath homurdandı. “Dün gece beni bir köşeye kıstırıp şiirlerinin bir kısmını ezbere okudu. Üçüncü sınıf onun yeteneğini oldukça abartmak olur.”

Sparhawk rahatsız olmuştu. Aphrael ona Kotyk’in evinde biri önemli bir şey söyleyecek demişti ama oldukça tatsız kişisel eksikliklerin açığa vuruluşu bir kenara bırakılırsa kimse ona doğrudan sarsıcı güçte bir şey söylememişti. Sonra Aphrael’in önemli şeyin ona söyleneceğini söylemediğini hatırladı. Büyük olasılıkla, diğerlerinden birine söylenmişti. Bu konuda kara kara düşündü. Soruyu çözmenin en kolay yolu kızma sormaktı ama bunu yapmak sınırlı anlayışı hakkındaki saldırgan yorumlardan bazılarını açığa vuracaktı, bu yüzden bu işi kendi basma çözmeyi tercih ettiğine karar verdi.

Haritaları Darsas’daki başkente gidişlerinin on gün süreceğini gösteriyordu. Tabii ki o kadar da sürdü.

“Biz böyle hareket ederken bizi görenlere karşı ne yapıyorsun?” diye sordu, geç saatlerde hızla ilerlerlerken Danae’ye. Boş bakışlı, ifadesiz arkadaşlarına baktı. “Biz bin bir zahmetle yürürken bizim yanımızda gelenleri nasıl inandırdığın konusunda biraz fikrim var ama ya yabancılara ne demeli?”

“Etrafta yabancılar varken böyle gitmiyoruz, Sparhawk/’ diye cevapladı, “ama yine de bizi göremezler. Çok hızlı gidiyoruz.”

“Yani Ghnomb’un Pelosia’da yaptığı gibi zamanı durdurdun?”

“Hayır, doğrusu tam tersini yapıyorum. Ghmomb zamanı dondurdu ve siz sonsuz bir an içinde ilerlediniz. Benim yaptığım-” Babasına baktı. “Başka bir zaman açıklayacağım,” diye karar verdi.

“Her seferinde birkaç millik hamlelerle ilerliyoruz. Sonra bir süre rahvan gidiyor, ardından tekrar hamle yapıyoruz. Bütün bunlan birbirine oturtmak oldukça uğraştıncı. Bu bana uzun, sıkıcı yolculuklarda kafamı meşgul edecek bir şey sağlıyor.”

“O bahsettiğin önemli şey söylendi mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Neydi?” Saygınlığındaki küçük bir yaranın onu pek fazla incitmeyeceğine karar verdi.

“Bilmiyorum. Önemli olduğunu ve birisinin onu söyleyeceğini biliyorum ama ayrıntıları bilmiyorum.”

“O zaman sen her şeyi bilmiyorsun.”

“Daha önce bildiğimi hiç söylemedim.”

“Parça parça gelmiş olabilir mi - bir iki kelime Emban’dan, birkaç tane Stragen ve benden, biraz daha fazla Khalad’dan? Bütün mesajı anlamak için bir şekilde onları birleştirmemiz?”

Bunu düşündü. “Bu harika, Baba!” diye bağırdı.

“Teşekkür ederim.” Daha önceki kurguları sonunda biraz meyve vermişti. Sonra biraz daha zorladı. “Astel’de insanların davranışlarını değiştiren biri mi var?”

“Evet ama bu daima olur.”

“O zaman soylular sertlere kötü davranmaya başladıklarında bu onların kendi fikri değildi.”

“Elbette. Kasıtlı, hesaplanmış gaddarlığı sürdürmek çok zordur. Bunun üzerine odaklanmak lazım ve Astelliler bunun için çok tembeller. Bu dıştan zorla yaptırılmış.”

“Bir Styric büyücüsü bunu yapmış olabilir mi?”

“Tek tek olursa evet. Bir Styric bir soylu seçebilir ve onu bir canavara dönüştürebilir.” Bir süre düşündü. “Belki iki,” diye düzeltti. “En fazla üç. İş buna geldiğinde bir insanm izleyemeyeceği kadar çok değişken var.”

“O zaman bir Tanrı ya da Tanrılar - birkaç yıl önce hepsini sertlere karşı kötü davranmaya yöneltti.”

“Sanırım biraz önce bunu söyledim.”

Sparhawk bunu umursamadan devam etti. “Bütün amaç sertleri gücendirip onları devrime kışkırtacak birini dinler hale getirmek.”

“Mantığın aklımı başımdan alıyor, Sparhawk.”

“Aklına koyduğunda çok saldırgan küçük bir kız olabilirsin, bunu biliyor muydun?”

“Ama yine de beni seviyorsun, değil mi? Konuya gel, Sparhawk. Diğerlerini uyandırma zamanım geldi.”

“Tamullara yönelik ani dargınlık da aynı kaynaktan geliyor?”

“Ve büyük ihtimalle aynı zamanda,” diye onayladı. “Bütün bunları bir anda yapmak daha kolay. Birilerinin beynine girip girip çıkmak usandırıcıdır.”

Birden Sparhawk’m aklına bir fikir geldi. “Aynı anda kaç şey düşünebilirsin?” diye sordu.

“Hiç saymadım - sanırım birkaç bin. Tabii ki herhangi bir gerçek sınır yok. Sanırım gerçekten istersem her şeyi bir seferinde düşünebilirim. Bir gün deneyecek ve sonucu sana söyleyeceğim.”

“Bu aramızdaki gerçek fark, değil mi? Bir anda benden çok daha fazla şey düşünebilirsin.”

“Evet, bu farklardan biri.”

“Diğeri nedir?”

“Sen oğlansın, ben de kızım.”

“Bu oldukça ortada ve pek önemli değil.”

“Hatalısın, Sparhawk. Hayal bile edemeyeceğin kadar önemli.”

Antun Nehri’ni geçtikten sonra, çeşitli yerlerde ağaçların üstünde yükselen sarp kayalıkların bulunduğu sık ormanlık bir bölgeye girdiler. Hava rüzgârlı ve tehdit edici olmaya devam etti ama yağmur yağmadı.

Kring’in Peloileri ormanda gergindi. Kilise Şövalyeleri’ne iyice sokularak at bindiler, bakışları biraz garipti.

Öğleden sonra, Berit’in arkasından atları neredeyse arka ayaklarına değecek kadar yakın izleyen kazınmış kafalı, vahşi görünüşlü bir çift Peloi savaşçısını birden çenesiyle işaret eden Ulath, “Bunu hatırlamamız lazım,” diye belirtti.

“Neyi?” diye sordu Kalten.

“Peloileri ormana sokmamayı.” Ulath durdu ve eyerinde geriye yaslandı. “Bir yaz Heid’de bir kız tanıdım,” diye eski günlerden konuştu. “Ormanlardan kesinlikle ödü patlıyordu. Şehrin genç erkekleri ondan bir şekilde umudu kesmişlerdi - çok güzel olmasına rağmen. Heid kalabalık küçük bir şehirdir. Oradaki evlerde daima teyzeler, büyükanneler ve küçük erkek kardeşler ayak altındadır.

Genç erkekler, zaman zaman gençlerin ihtiyacı olan bir tür mahremiyeti ormanlarm sağladığını fark etmişlerdi ama bu kız ormamn yakınına bile gitmiyordu. Sonra şaşırtıcı bir keşif yaptım. Kız ormandan korkuyordu ama konu samanlık olunca hiç korkusu yoktu. Bu teoriyi kişisel olarak birçok kez denedim ve bir kez bile samanlıklardan -ya da keçi ağıllarından - azıcık bile ürkmedi.”

“Gerçekten bağlantıyı anlayamadım,” dedi Kalten. “Biz Peloilerin ormanlardan korktuğundan bahsediyorduk. Birileri bize ormanda saldırırsa, durup onlar için samanlık inşa edecek zamanımız olmayacak, değil mi?”

“Hayır, sanırım bu konuda haklısın.”

“Tamam, o zaman bağlantı ne?”

“Bir bağlantı olduğunu sanmıyorum, Kalten.”

“Peki o öyküyü niçin anlattın o zaman?”

“Şey, ama tuhaf ve iyi bir hikaye, değil mi?” Ulath biraz incinmiş gibiydi.

Talen dörtnala öne geldi. “Sanırım arabaya gelseniz iyi olur, Aziz Şövalyeler.” Neşesini kontrol etme konusunda başarılı ola-mayıp güldü.

“Sorun ne?” diye sordu Sparhawk.

“Misafirimiz var - şey, tam misafir değil, bizi izleyen biri var.”

Sparhawk ve diğerleri atlarını çevirip kol boyunca arabaya kadar gittiler.

Stragen gülmesini bastırmaya çalışarak, “Bunu görmen gerekir, Sparhawk,” dedi. “Apaçık bakma ama yolun sağındaki yalçm kayalığın üstünde ata binmiş bir adam var.”

Sparhawk sanki karısıyla konuşuyormuş gibi öne eğilip ormanın zemininden yükselen kayalığa bakmak için gözlerini kaldırdı.

Binici kırk metre kadar uzaktaydı ve arkasında batan güneş ana hatlarını gösteriyordu. Kendini gizlemek için hiçbir girişimde bulunmadı. Bacakları iki yana açık olarak siyah bir ata biniyordu, giysileri de tamamen aynı renkteydi. Kapkara pelerini sert rüzgârla omuzlarının üzerinde uçuşuyordu. Geniş kenarlı şapkası sıkıca kafasına oturmuştu. Yüzü torbaya benzer, ortasından biraz uzakta iki büyük göz deliği olan siyah bir maskeyle örtülüydü.

“Bu hayatında gördüğün en komik şey değil, değil mi?” Stragen güldü.

“Etkileyici,” diye mırıldandı Ulath. “En azından o etkilenmiş.”

“Keşke bir arbaletim olsaydı,” dedi Kalten. “Berit, ne dersin, uzun yayınla onda biraz çentik açabilir misin?”

“Bu rüzgârda biraz riskli,” dedi genç şövalye. “Oku saptırabilir ve onu öldürebilirim.”

“Orada öyle ne kadar duracak?” diye sordu Mirtai.

“Sanırım, koldaki herkesin onu gördüğüne emin olana dek,” dedi Stragen. “Kendini öyle donatmak için çok uğraşmış. Ne dersin, Sparhawk. Elron’un bize bahsettiği adam mı?”

“Maske kesinlikle uyuyor,” diye ona katıldı Sparhawk. “Ama gerisini beklemiyordum.”

“Bu nedir?” dedi Emban.

“Sparhawk ve ben hata yapmıyorsak, Ekselansları yaşayan bir efsanenin varlığını görme ayrıcalığına sahip olduk. Sanırım bu Sabre, maskeli her neyse, gece turlarını yapıyor.”

“Ne saçmalık peşinde?” Oscagne’nin kafası karışmış gibiydi.

“Sanırım doğruları yanlışlamak, ezilenlerin canını sıkmak için gezmeye çıkmış ve kendini enayi yerine koyuyor, Ekselansları. Ama kendi kendine eğleniyormuş gibi duruyor.”

Maskeli binici dramatik bir şeklide atını çevirip siyah pelerini etrafında uçuştu. Sonra kayalığın diğer tarafına dalarak gözden kayboldu.

“Bekleyin,” dedi diğerleri kımıldayamadan Stragen.

“Ne için?” diye sordu Kalten.

“Dinleyin.”

Kayalığın ötesinden açıkça müzikal olmayan bir cıyaklamaya dönüşerek yavaş yavaş kaybolan pirinç bir boru sesi geldi.

“Bir borusu olması gerekiyordu,” diye açıkladı Stragen. “Bunun gibi hiçbir gösteri bir boru olmadan bitmez.” Zevkle güldü. “Eğer çalışırsa bir melodi bile çıkarmayı başarabilir.”

Darsas, Astel Nehri’ nin doğu kıyısına kurulmuş çok eski tarihi bir şehirdi. Kente giriş köprüsü en azından bin yıllık dev bir kemerdi. Şehrin yapılarının çoğu benzer tarihi değerleri taşıyordu. Taş döşeli sokaklar dardı ve geçmişte, çağlar önce ineklerin suya gittikleri yollan izleyerek kıvrılıyorlardı. Bununla beraber, antik havası tuhafçaydı, Darsas’da hâlâ son derece tanıdık gelen bir şey vardır. Neredeyse prototip bir Elene şehriydi ve Sparhawk o kendine özgü mimariyi içinde hissetti. Büyükelçi Oscagne onları dar bir sokaktan ve karmakarışık bir pazar yerinden geçirip şehrin merkezindeki görkemli bir meydana çıkardı. Geniş kapılı ve parlak renkli flamalarla süslü, göklere yükselen kuleleri olan peri masalarına ait bir yapıyı işaret etti. “Kraliyet sarayı,” dedi Sparhawk’a. “Büyükelçi Fontan’la konuşacağım, buradaki adamımız. Kral Alberen’i görmemiz için gelip bizi alacak. Bir dakika sonra buradayım.”

Sparhawk başıyla onayladı. “Kalten,” diye arkadaşma seslendi, “askerleri sıraya sokalım. Biraz merasim usulden olabilir.”

Oscagne, uygun bir şekilde saraya bitişik yapılmış Tamul elçiliğinden çıkarken yanında tamamen kel, yaşlı bir maymunun derisi gibi kırışık yüzlü, çok yaşlı görünen bir Tamul vardı. “Prens Sparhawk,” dedi oldukça resmi bir tonda Oscagne, “Ekselans, Büyükelçi Fontan’ı tanıştırmaktan onur duyanm, İmparator Majesteleri’nin Astel Krallığı’ndaki temsilcisidir.”

Sparhawk ve Fontan karşılıklı kibarca eğilerek selamlaştılar.

“Majesteleri, kraliçeye Ekselans’ı sunabilmek için Altes’in iznini alabilir miyim?” diye sordu Oscagne.

“Sıkıcı, değil mi, Sparhawk?” diye kuru bir sesle sordu Fontan. “Oscagne iyi bir çocuk. En fazla gelecek vaat eden öğrencim ama bu törensel ve boş sözlere düşkünlüğü bazen ona hakim oluyor.”

“Bir kılıç alıp hemen kendimi kurban edeceğim, Fontan,” diye dalga geçti Oscagne.

“Ben seni kılıç kullanırken gördüm, Oscagne,” diye cevapladı Fontan. “İntihara eğilimliysen git bir kobraya saldır. Kılıçla yapmaya kalkarsan bütün bir hafta uğraşırsın.”

“Anladığım kadarıyla eski arkadaşlar yeniden bir araya geldi.” Sparhawk güldü.

“Her zaman onu aşağılamaktan hoşlanırım,” dedi Fontan. “Tabii ki çok zekidir ama bazen alçakgönüllülük eksikliği çeker. Niye şimdi beni karına takdim etmiyorsun? O senden çok daha sevimli ve Matherion’dan gelen imparatorluk habercisi İmparatorun ona son derece nazik davranmam emrini getirene kadar üç atı çatlatır-casma sürdü. Birkaç dakika sohbet edeceğiz ve sonra sizi benim beceriksiz dostum Kralla tanıştırmaya götüreceğim. Kraliçeniz’in onu ziyaretinin sözle anlatılmaz onurundan dolayı bayılacaktır.”

Ehlana büyükelçiyle tanıştığına çok memnun oldu. Sparhawk içten söylediğini anladığı için bunun doğru olduğunu biliyordu. Ehlana yaşlı Tamulu, Astel’in gerçek hakimini arabasına davet etti ve bütün grup durmadan sarayın kapılarından içeri girdi.

Saray muhafızlarının yüzbaşısı gergindi. Tabii ki iki yüz profesyonel katil uygun adımla içeri dalınca, insan her zaman gerilir. Büyükelçi Fontan onu rahatlattı ve üç ulak gelişlerini krala bildirmek için gönderildi. Sparhawk yüzbaşıya niçin üç kişi yolladığını sormamaya karar verdi. Zavallı adam zaten yeteri kadar kötü bir gün geçiriyordu. Grup saray avlusuna girdi. Atlarından inip onları ahır görevlilerine teslim ettiler. Sarkık dudaklı bir seyis dizginleri alırken Sparhawk, Faran’a, “Tavırlarına dikkat et,” diye mırıldandı.

Sarayda oldukça büyük bir hareketlilik var gibiydi. Pencereler pat diye açılıyor ve heyecanlı insanlar ağızlan bir karış açık, kafalarını dışarı uzatıyorlardı.

“Bu çelik elbiseler yüzünden olmalı, sanırım,” diye görüşünü kraliçeye belirtti Fontan. “Majesteleri’nin mahiyetinin kapının eşiğinde ortaya çıkışı yepyeni bir moda yaratabilir. Bütün bir nesil terziler demircilik öğrenmek zorunda kalabilir.” Omuz silkti. “Ah, tamam,” diye ekledi. “Bu işe yarar bir meslek. Ne de olsa işler az olduğunda at nallayabilirler.” Arabaya dönen öğrencisine baktı. “Önden haber yollamahydın, Oscagne. Şimdi içerdeki herkes bizim için hazırlanmak amacıyla etrafta koştururken beklemek zorundayız.”

Bir süre sonra, bir grup üniformalı trompetçi saray kapısının üstündeki bir balkona sıralanıp sinirleri harap edici bir tören borusu çaldılar. Avlunun çevresini saran taş binalar vardı. Trompetlerin yankısı neredeyse şövalyeleri attan düşürmeye yeterliydi. Fontan arabandan indi ve kolunu zarif bir kibarlıkla Ehlana’ya sundu.

“Ekselans’m kibarlığı muhteşem,” diye mırıldandı Ehlana.

“Boşa harcanmış bir gençliğin delili, tatlım.”

“Öğretmeninizin tavırları oldukça tamdık görünüyor, Büyükelçi Oscagne.” Stragen gülümsedi.

“Onu taklidim üstadımm mükemmelliğinin sadece basit bir göl-gesidir, Milord.” Oscagne yüzü kırış kırış öğretmenine sevgiyle baktı. “Hepimiz onu taklit etmeye çalışırız. Diplomasi alanındaki başarıları efsanevidir. Kanma, Stragen. Nazik, alaycı ve esprili olmaya başladığında, sizi tamamen yumuşatıp hakkınızda hayal bile edemeyeceğiniz kadar çok bilgi topluyordur. Fontan bir kaş oynatımı kadar bir sürede bir adamın bütün karakterini okuyabilir.”

“Konuşulacak bir karakterim olmadığından sanırım onun için iyi bir uğraş olacağım,” dedi Strâgen.

“Siz kendi kendinizi aldatıyorsunuz, Milord. Hiç de bizi inandırmak istediğiniz kadar kişiliksiz değilsiniz.”

Görkemli kırmızı üniformalar içindeki cüsseli bir uşak saraya, oradan da geniş, iyi aydınlatılmış bir koridora kadar onlara eşlik etti. Giderlerken Büyükelçi Oscagne refakatçinin arkasından, grubun üyelerini tanıtarak yürüdü.

Koridorun sonundaki geniş kapı tamamen açıktı ve üniformalı rehberleri onların önünden heyecanlı saraylılarla dolu geniş, süslü bir taht odasına girdi. Uşak mevkisinin nişanı olan asanın altıyla zemine gümbürdetircesine vurdu. “Lordlar ve Leydiler,” diye gürledi, “Ulu Majesteleri, Elenia Krallığı Kraliçesi Ehlana’yı takdim etmekten onur duyuyorum!”

“Ulu mu?” diye Sparhawk’a mırıldandı Kalten.

“Onu tanıdıkça daha çok ortaya çıkıyor.”

Üniformalı haberci, onları sunarken kişisel unvanları zahmetlice süsleyerek tanıtımına devam etti. Oscagne’nin ev ödevini çok iyi yaptığı ortadaydı ve haberci nadiren kullanılan süslü payeleri tanına söylemine ekledi. Kalten’in neredeyse unutulmuş baronetliği ortaya çıktı. Bevier bir vikont, Tynian dük ve Ulath da bir kont olarak sunuldu. Belki de hepsinin en şaşırtıcısı, Berit’in ifşasıydı; sade, ciddi Berit bagajında marki unvanı saklıyormuş. Stragen baron olarak sunuldu. “Babamın unvanı,” diye özür dileyen bir fısıltıyla açıkladı sarışın hırsız. “Onu ve kardeşlerimi öldürdüğüme göre, sanırım teknik olarak bana ait - bildiğiniz gibi savaş ganimeti.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Barones Melidere, mavi gözleri parladı. “Yıldızlar kümesinin tam ortasında duruyormuşum gibi.” Gerçekten soluğu kesilmiş gibi görünüyordu.

“Bunu yapmamasını isterdim,” diye şikayet etti Stragen.

“Sorun ne?” diye sordu Kalten.

“Gözlerindeki ışığı sanki güneş başının arkasındaki bir delikten fışkırıyormuş gibi yapıyor. Bundan çok daha zeki olduğunu biliyorum. Dürüst olmayan insanlardan nefret ederim.”

“Sen mi?” “Bırak öyle kalsın, Kalten.”

Astel Kralı Alberen’in taht odası ziyaretçilerin şöhreti açıklandıkça huşu dolu bir sessizliğe büründü. Etkisiz görünüşlü, kraliyet cüppesi bir iki boy büyük gibi gözüken, Kral Alberen her yeni unvanda küçülüyor gibiydi. Göründüğü kadanyla Alberen’in zayıf gözleri vardı. Miyop bakışlan ona, bütün diğer yaratıkların yemek kaynağı gözüyle değerlendirdiği bir tavşan ya da başka bir çaresiz hayvanın korkulu, ürkek havasını veriyordu. Taht odasının ihtişamı onu daha da küçültmüş gibiydi; geniş alanlara yayılan kırmızı halı ve perdeler, kocaman yaldızlı ve kristal avizeler, yapmayı asla uma-mayacağı kahramanlık sahnelerini sergileyen mermer sütunlar.

Sparhawk’m şahane ve sevimli kraliçesi, etrafında dizilmiş çelik kaplı maiyetiyle Büyükelçi Fontan’m kolunda tahta yaklaştı. Kral Alberen geleneksel törenler hakkında biraz şüpheli gibi görünüyordu. Astel’in saltanat süren hükümdarı olarak, tahtında oturur kalması gerekiyordu ama Ehlana’nm geçişiyle bütün saray halkının diz çökmesi gözünü korkuttu ve ayağa kalktı, hatta onu karşılamak için kaideden aşağı indi.

“Şimdi hayatmızda görebildiğiniz en mükemmel şeyle karşı karşıyayız,” diye en resmi tarzında konuştu Ehlana, “Tanrı’nm zamanın başından beri kesinlikle emrettiği gibi, genç kızlığımızın ilk günlerinden beri tanışmayı beklediğimiz, sevgili Astelli kardeşimizin huzuruna sonunda çıktık.”

“Hepimiz adma mi konuşuyor?” diye Berit’e fısıldadı Talen. “Biliyorsun ki benim genç kızlığım olmadı.”

“Kraliyet çoğulunu kullanıyor,” diye açıkladı Berit. “Kraliçeler birden fazla kişidir. Bütün krallık adına konuşuyor.”

“İfade edemeyeceğimiz kadar onurlandık, Majesteleri,” diye bocaladı Alberen.

Ehlana hızla ev sahibinin sınırlamalarını değerlendirerek kibar bir şekilde daha az resmi bir ton seçti. Tören resmiyeti bıraktı ve cazibesini zavallı adamın üstüne bırakıverdi. Beşinci dakikanın sonunda sanki bütün hayatlan boyunca birbirlerini tanıyormuşçasına sohbet ediyorlardı. Onuncuda ise, eğer isterse Alberen, Ehlana'ya tacını verebilirdi.

Karşılıklı zorunlu selamlaşmanın ardından Sparhawk ve Ehlana'nm mahiyetinin diğer üyeleri “dolaşma” denen salakça ama gerekli meşgale için tahttan uzaklaştılar. Çoğunlukla havadan bahsettiler. Hava politik olarak uygun bir konuydu. Emban ve As-tel Kilisesi'nin başı Başkeşiş Monsel iki Kiliseyi ayıran o kuramsal farklara dokunmadan teolojik klişelerden bahsediyorlardı. Monsel ayrıntılı bir başlık ve karmaşık nakışlarla işlenmiş bir papaz elbisesi giymişti. Bir de, beline kadar düz bir siyah sakalı vardı.

Sparhawk böyle durumlarda kaşlarını çatmanın en iyi savunma olduğunu erken keşfetmişti; aksi takdirde sohbet saçmalıklarına onu zorlayacak insanlarla dolu odalardan kaçamazdı.

“Bir rahatsızlığınız mı var, Prens Sparhawk?” Onunla konuşmaya - yavaşça - cesaret eden Büyükelçi Fontan'dı. “Yüzünüzde hazımsızlık ifadesi var gibi?”

‘Tamamen bir taktik, Ekselans,” diye cevapladı Sparhawk. “Bir asker başının etini yenmesini istemediğinde, bir hendek kazar, dibine ve yanlarına sivriltilmiş kazıklar dizer. Çatık kaşlar sosyal konumlarda aynı amaca hizmet eder.”

“Yeteri kadar sert görünüyorsun, evladım. Mazgallara çıkalım ve manzaranın, temiz havanın, mahremiyetin tadını çıkaralım. Bilmen gereken şeyler var ve bu benim seni tek yalnız yakalama şansım. Kral Alberen'in sarayı, sohbetleri seni kişisel olarak tanıyacakları noktaya çevirebilecek bir şans için ölecek önemsiz insanlarla doludur. Bildiğin gibi, çok fazla ünlüsün.”

“Bu aşın abartılı, Ekselans.”

“Çok alçakgönüllüsün, evladım. Gidiyor muyuz?”

Fark edilmeden taht odasından ayrılarak birkaç merdiven çıkıp rüzgâra açık mazgallara geldiler.

Fontan aşağıda uzanan şehre baktı. “Eski olduğu için ilginç, değil mi?”

“Elene şehirleri daima ilginçtir, Ekselans,” diye cevapladı Sparhawk. “Elene mimarlannm son beş bin yıldır yeni fikirleri olmadı.”

“Matherion, gözlerini faltaşı gibi açacak, Sparhawk. Peki, Astel tam bir parçalanma eşiğinde. Dünyanın geri kalanı da öyle ama Astel en aşın uca gidiyor. Onu bir arada tutmak için elimden geleni yapıyorum ama Alberen o kadar ezik ki herkes onu etkileyebilir. Önüne konan her şeyi kelimesi kelimesine imzalayabilir. Ayachin’i duymuşsundur, sanırım. Onun yalakası, Sabre’yi de.”

Sparhawk başıyla onayladı. “Astel’deki bütün imparatorluk ajanlarım Sabre’nin kimliğini bulmaya çalışıyor ama şu ana dek pek şansım olmadı: Orada bir yerlerde imparatorluğun yaratmak için yüzyıllar harcadığı sistemi keyifle parçalıyor. Onun hakkında fazla bir şey bilmiyoruz.”

“O bir yeni yetme, Ekselans,” dedi Sparhawk. “Yaşı ne olursa olsun, hiç büyümeyen bir çocuk.” Ormandaki olayı kısaca anlattı.

“Bu yararlı oldu,” dedi Fontan. “Benim adamlarım o meşhur toplantıların hiçbirine sızamadı, bu yüzden ne tip bir adamla uğraştığımız hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Asiller tamamen avcunun içinde. Birkaç hafta önce, Alberen’i kaçan bir serfi daima suç altında bıracacak bir belgeyi imzalamak üzereyken durdurdum. Korkarım ki bu krallığı yerle bir edebilirdi. Serilerin dayanılmaz bir durum karşısında dayandığı son şey hep budur. Kaçabilir ve bir yıl bir gün yakalanmazsa özgür olur. Bu hakkı serilerden alırsan, ayaklanacaklardır ve bir serf isyanını düşünmek fikri bile korkunçtur.”

“Bu oldukça kasıtlı, Ekselans,” diye fikrini söyledi Sparhawk. “Sabre serileri de kışkırtıyor. Astel’de bir serf isyanı çıkmasını istiyor. Soylular

üzerindeki etkisini, onları serfleri kızdırıp daha da büyük hatalar yaptırmaya ikna etmeye zorlamak için kullanıyor.”

“Bu adamın kafasından geçen ne?” diye patladı Fontan. “As-tel’i kana bulayacak.”

Sparhawk o anda sezgisel bir yorumda bulundu. “Astel’in onun umurunda olduğunu sanmıyorum, Ekselans. Sabre çok daha büyük bir amaca gözlerini dikmiş birinin oyuncağından başka bir şey değil.”

“Ya! Bu da ne?” “Tahminde bulunuyorum, Ekselans, ama sanırım bütün dünyayı isteyen başka birisi var ve istediğini elde edebilmek için Astel ve yaşayan tüm canlıları feda edebilir.”

On İkinci Bölüm

AKŞAM kalabalık kraliyet ailesi geniş bölmelerine çekildiklerinde Barones Melidere, “Bunun kaynağını bulmak zor, Prens Sparhawk,” dedi. Kraliçenin ısrarıyla Melidere, Mirtai ve hizmetçisi Alean’a da bölmede odalar ayarlanmıştı. Ehlana’nın bazıları pratik, bazıları politik ve bazıları anlaşılması çok güç birçok neden yüzünden etrafında kadınlara ihtiyacı vardı. Mirtai dışında resmi elbiselerini çıkarıp yumuşak pastel renkli gece giysileri giymişlerdi. Melidere, Mirtai’nin mavimsi siyah sık saçlarını tarıyordu. Ahu gözlü Alean’da aynı şeyi Ehlana’ya yapıyordu.

“Onu tam olarak nasıl tanımlayacağımdan emin değilim,” diye devam etti bal sarısı saçlı barones. “Bir tür keder. Hepsi çok fazla iç çekiyor.”

“Bunu ben de fark ettim, Sparhawk,” dedi Ehlana. “Alberen neredeyse hiç gülmüyor, ki ben herkesi gülümsetirim.”

“Varlığınız tek başına hepimizi gülümsetmeye yeter, Kraliçem,” dedi Talen. Talen kraliçenin valesi ve kalabalık ailenin bir üyesiydi. Genç hırsız bu akşam, şıktı; erik rengi kadife bir ceketle aynı kumaş ve renkte dizüstü bir pantolon giyiyordu. Dizüstü pantolonlar yeni moda olmuştu ve Ehlana, Sparhawk da bir tane giysin diye elinden geleni yapıyordu. Sparhawk kesin bir şekilde reddedince karısı da valesini komik görünüşlü elbiseleri giymeye zorlamakla yetinmek zorunda kalmıştı.

“Esas amaç seni şövalye yapmak, Talen,” dedi anlamlı bir şekilde Melidere, “saraylı değil.”

“Stragen, bir konuda başarısız olunca el atacak başka bir şeyin olmasının iyi bir fikir olduğunu söyler, Barones.” Omuz silkti, sesi çatlıyor, sopranoyla bariton arasında çıkıyordu.

“Söyler,” diye burun kıvırarak söylendi Barones. Melidere’in Stragen’i onaylamayan bir tavrı vardı ama Sparhawk onun gerçekten ne hissettiğinden emin değildi.

Talen ve Prenses Danae yerde oturmuş birbirlerine top yuvarlayıp duruyorlardı. Mmrr hevesle oyuna katılıyordu.

Barones yavaşça Mirtai’nin saçlarını tararken, “Sanki herkes gizli gizli, bir hafta sonra dünyamn sonunun geleceğine inanıyor-muş gibi,” dedi. “Hepsi görünüşte neşeli ve nazik ama derine indiğinizde en koyusundan melankoliyle karşılaşıyorsunuz ve hepsi balık gibi içiyor. Ispatlayamam ama gerçekten hepsinin yalanda öleceklerine inandığını sanıyorum.” İncelercesine Mirtai’nin saçlarını kaldırdı. “Saçlarını altın bir zincirle öreceğim, tatlım.”

“Hayır, Melidere,” dedi sertçe Mirtai. “Şimdilik altm takma hakkım yok.”

“Her kadının altm takmaya hakkı vardır, Mirtai,” diye güldü Melidere, “bazı erkekleri etkilemek şartıyla.”

“Benim halkımın arasında değil. Altm yetişkinler içindir. Çocuklar takmaz.”

“Sen pek çocuk sayılmazsın, Mirtai.”

“Özel bir törenden geçene kadar öyleyim. Gümüş, Melidere -ya da çelik.”

“Çelikten mücevherat yapamazsın.”

“Yeterince parlatırsan yapabilirsin.”

Melidere iç çekti. “Bana gümüş bir zincir getir, Talen,” dedi. Huzurda olduğunda Talen’in görevi buydu: bir şeyler getirmek. Bundan pek hoşlanmıyor ama yapıyordu - bunun nedeni daha çok Mirtai’nin ondan çok daha iri olmasıydı.

Kapı nazikçe çalındı ve Talen açmak için döndü.

Büyükelçi Oscagne içeri girdi. Eğilerek Ehlana'ya selam verdi. "Fontan ile konuştum, Majesteleri," diye bildirdi. "İki Atan lejyonunun Matherion'a kadar bize eşlik etmesi için Canae'deki garnizona haberci yolluyor. Etrafımızda onlar olursa kendimizi çok daha güvende hissedeceğimizden eminim."

Talen mücevherat dolabına doğru giderken, "Lejyon nedir. Ekselans," diye sordu.

"Bin savaşçı," dedi Oscagne. Ehlana'ya gülümsedi. "Emrinizde iki bin Atanla, Majesteleri Edom'u zapt edebilir. Daresia kıtasında küçücük bir krallık kurmak ister misiniz? Bu pek uygunsuz olmaz. Biz Tamullar onu sizin için yönetiriz - tabii her zamanki ücret karşılığında - ve her yılın sonunda parlak raporlar yollayacağız. Raporlar baştan sona yalan olacak ama yine de yollayacağız."

"Kârlarla beraber mi?" Ehlana gerçekten ilgilenmiş gibiydi.

"Ah, hayır, Majesteleri." Güldü. "Nedense, tüm imparatorlukta tek bir krallık bile kâr belirtisi göstermiyor - elbette Tamul hariç."

"Kâr getirmeyen bir krallığı niçin isteyeyim ki?"

"Prestij Majesteleri ve görkem. Bir unvanınız ve bir tacınız daha olacak."

"Başka bir taca ihtiyacım yok, Ekselans. Sadece tek kafam var. Niye Edom Kralının kârsız krallığını kendisine bırakmıyorsunuz."

"Akıllıca bir karar, Majesteleri. Edom bezdirici bir yer. Orada buğday yetiştirirler ve çiftçilerin tamamı saplantılı bir şekilde eski kafalı insanlardır."

"Bu lejyonların gelişleri ne kadar sürer?" diye sordu Sparhawk.

“Yaklaşık bir hafta. Yaya gelecekler, bu yüzden at sırtında olanlardan daha çabuk gelirler.”

“Tam tersi olması gerekmiyor mu, Ekselans?” diye sordu Melidere. “Ben atların yayalardan daha hızlı gittiğini sanıyorum.”

Mirtai güldü.

“Komik bir şey mi söyledim?”

“Ben on dört yaşımdayken Daconia’da bir adam bana hakaret etti,” dedi dişi dev. “Sarhoştu. Sabah ayıldığında ne yaptığını fark ederek at sırtında kaçtı. Şafak sökmek üzereydi. Öğlen olmadan onu yakaladım. Atı aşın yorgunluktan öldü. At için hep üzülmü-şümdür. Antrenmanlı bir savaşçı bütün gün koşabilir. Bir at koşa-maz. At yemek istediği zaman durmak zorunda, bu yüzden her seferinde birkaç saatten fazla koşmaya alışık değildir. Biz koşarken yemek yeriz, bu yüzden hiç durmayız.”

“Sana hakaret eden o adama ne yaptın?” diye sordu Talen.

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?”

“Ah - hayır, Mirtai,” diye cevapladı. “Bunu belirttikten sonra istemiyorum.”

Böyle olunca ellerinde boş bir haftaları vardı. Barones Melidere zamanmı kalp kırmaya adadı. Kral Alberen’in sarayındaki genç soylular etrafına üşüştü. Şok edici bir şekilde flört etti, her tür söz verdi, hiçbirini tutmadı ve ara sıra inatçı taliplerin karanlık köşelerde onu öpmelerine izin verdi. Çok fazla eğlenmiş ve çok fazla bilgi toplamıştı. Güzel bir kızm peşinden koşan genç bir adam çoğunlukla onunla sırlarını paylaşırdı, kimseye söylememesi gereken sırlan.

Sparhawk ve şövalye arkadaşlarını şaşırtan şey, Sör Berit’in, neredeyse Barones’in genç erkeklerde başarılı olduğu kadar, saraydaki genç leydileri harap etmesiydi.

“Bu kesinlikle anlaşılmaz,” diyordu bir akşam Kalten. “Gerçekten hiçbir şey yapmıyor. Onlarla konuşmuyor, gülümsemiyor, yapması gereken hiçbir şeyi yapmıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama ne zaman bir odadan geçse saraydaki bütün genç kadınlar bütün elbiselerini çıkarıp gelmeye başlıyorlar.”

“O çok yakışıklı genç bir adam, Kalten,” diye belirtti Ehlana.

“Berit mi? Daha düzenli olarak tıraş bile olmuyor.”

“Bunun ne ilgisi var ki? Uzun boylu, şövalye, geniş omuzları var ve çok terbiyeli. Hem de bugüne dek gördüğüm en koyu mavi gözler ve en uzun kirpiklere sahip.”

“Ama o daha bir çocuk.”

“Artık değil. Son zamanlarda ona dikkatli bakmamışsın. Hem, onun için yastıklarının üstünde ağlayan genç leydiler de çok genç.”

“Bu durumun en kızdırıcı tarafı da o Zavallı kızlar üzerinde ne tip bir etki yaptığının farkında bile olmaması,” diye fikrini söyledi Tynian. “Onun dikkatini çekmek için elbiselerini yırtmak dışında her şeyi yapıyorlar ve adamın etrafında neler döndüğü hakkında en ufak bir fikri bile yok.”

“Bu cazibesinin bir parçası, Aziz Şövalye.” Ehlana gülümsedi. “Bu kadar masum olmasaydı, bu kadar çekici bulmayacaklardı. Sör Bevier’in de benzer bir özelliği var. Aralarındaki fark Bevier’in olağanüstü derecede yakışıklı bir adam olduğunu bilmesi. Dini inançları yüzünden bu konuda bir şey yapmamayı tercih ediyor. Berit bilmiyor bile.”

“Belki birimiz bir kenara çekip söylemeliyiz,” diye önerdi Ulath.

“Boş ver,” dedi Mirtai. “Bu halinde iyi. Onu rahat bırak.”

“Mirtai haklı,” dedi Ehlana. “Onu kurcalamayın, baylar. Bir süre daha onu saf olarak tutmak istiyoruz.” Dudaklarında muzip bir ifade belirdi. “Diğer taraftan, Sör Bevier, tamamıyla başka bir konu.

Ona eş bulma zamanımız geldi. Hangi kız olursa olsun ona mükemmel bir koca olacaktır.”

Bevier hafifçe gülümsedi. “Ben evliyim, Majesteleri - Kiliseyle.”

“Nişanlı belki, Bevier ama daha evli değil. Daha şimdiden din adamı giysileri almayın, Aziz Şövalye. Sizden tamamen vazgeçmedim.”

“Yakından başlamak daha kolay olmaz mıydı, Majesteleri?” diye önerdi. “Birisini evlendirmek için istekliyseniz, Sör Kalten elimizde hazır.”

“Kalten mi?” diye inanmaya inanmaya sordu. “Saçmalama, Bevier. Bunu hiç bir kadına yapmam.”

“Majesteleri!” diye itiraz etti Kalten.

“Seni çok seviyorum, Kalten,” diye sarışın Pandiona gülümsedi Ehlana, “ama sende koca olacak hamur yok. Seni bir geline teslim edemem. Aklım basımdayken herhangi birine seninle evlenmesini bile emredemem. Tynian birazcık da olsa mümkün ama Tanrı seni ve Ulath’ı bekâr yaratmış.”

“Ben mi?” dedi hafifçe Ulath.

“Evet,” dedi Ehlana, “seni.”

Kapı açıldı ve Stragen ile Talen içeri girdiler. Sokaklara yaptıkları o gezilerdeki sıradan giysilerini giyiyorlardı.

“Nasıl, bir şey var mı?” diye sordu Sparhawk.

Pelerinini Alean’a verirken Stragen, “Onu bulduk,” diye cevapladı. “Tam tipim değil. Mesleği yankesicilik ve genelde yankesicilerden iyi lider çıkmaz. Karakterlerinde önemli bir eksiklik olur.”

“Stragen!” diye itiraz etti Talen.

“Sen tam bir yankesici değilsin, genç dostum. Bu sadece, büyürken yaptığın geçici bir iş. Her neyse, yerel reisin ismi Kondrak. O da hepimizin

düzenli bir hükümetten ortak çıkan olduğunu görebiliyor, ona bunu sağlayacağım. Sokaklarda kargaşa olduğunda ev talanı iyi para kazanmak için hızlı bir yoldur ama iyi bir hırsız iç huzur olduğu zamanlar uzun vadede daha çok kazanabilir. Tabii ki Kondrak kendi basma genel bir karar veremez. İmparatorluğun diğer şehirlerindeki meslektaşlarına danışmak zorunda.”

“Bu bir yıldan önce olmaz,” dedi yavanca Sparhawk.

“Hayır” dedi Stragen. “Hırsızlar dürüst insanlardan çok daha hızlı hareket eder. Kondrak neyi başarıya ulaştırmaya çalıştığımız hakkında haberler yollayacak. Konuyu en iyi şekilde açıklayacak, bu yüzden imparatorluğun bütün krallıklarmdaki hırsızların işbirliği yapmasının olasılığı çok büyük.” “Kararlarını nasıl öğreneceğiz,” diye sordu Tynian.

“Yeteri büyüklükte bir şehre her gelişimizde nezaket ziyareti yapacağım.” Stragen omuz silkti. “Er geç, resmi bir cevap alacağım. O kadar uzun sürmeyecek. Matherion’a ulaştığımızda kesinlikle son kararı almış olacağız.” Ehlana’ya baktı. “Majesteleri geçen birkaç yıl içinde yeraltı dünyasının yönetim şekli hakkında oldukça çok şey öğrendi,” diye belirtti. “Ne dersiniz bu bilgiyi devlet sırrı sınıfına sokabilir miyiz? Fırsat düştüğünde kesinlikle işbirliği yapmak hatta desteklemek istiyoruz ama dünyanın diğer hükümdarları bizim nasıl çalıştığımız konusunda fazla şey bilmezlerse daha mutlu olacağız. Cihat açan birisi gizli hükümeti yıkmaya karar verebilir ve bu işimizi biraz zorlaştırır.”

“Bunu kaça yaparsınız, Milord Stragen?” diye takıldı Ehlana.

Stragen’in gözleri birden ciddileşti. Aradaki payeleri ve alışılmış nezaketi ortadan kaldırarak, “Bu senin kendi kendine vermek zorunda olduğun bir karar, Ehlana,” dedi. “Elimden geldiği sürece daima sana destek olmaya çalıştım çünkü sana gerçekten sevgi besliyorum. Ama eğer sohbetinde ağzından küçücük bir şeyler kaçımsan ve diğer hükümdarlar bilmemeleri gereken şeyleri öğrenirlerse, bunu daha fazla yapamam.”

“Beni terk mi edeceksiniz, Milord Stragen?”

“Asla, Kraliçem ama meslektaşlarım beni öldürtür ve o konumda pek bir işe yaramam değil mi?”

Başkeşiş Monsel, delici bakışlı siyah gözleri olan, uzun kara sakallı, iri yarı, etkileyici bir adamdı. Bu güçlü bir sakaldı, iddialı bir sakal, gözden kaçması imkânsız bir sakal ve başkeşiş onu koçbaşı gibi kullanıyordu. Yürürken yarım metre önünden gidiyordu. Kızdığında diken diken oluyordu ki bu sıkça olurdu ve nemli havalarda yarım millik ucuz balık misinası gibi dolaşıp düğümleniyordu. Monsel konuştuğunda sakal kendi kendine bazı noktalan vurgulayarak sallanıyordu. Özellikle Başpiskopos Emban başkeşişin sakalından çok etkilenmişti. Saray koridorlarından Astel kilisesinin başıyla özel bir görüşme yapmaya giderlerken Sparhawk’a, “Onunla konuşmak, bir çalıyla konuşmak gibi bir şey,” diye fikrini söyledi.

“Kaçınmam gereken bir konu var mı, Ekselansları?” diye sordu Sparhawk. “Astel Kilisesi’nden anlamam ve teolojik tartışmalar başlatmak istemiyorum.”

“Astel ile uyuşmazlığımız Kilise’nin yönetimi alanında, Sparhawk. Kuramsal teolojik farklarımız çok küçük. Bizim rahipler sınıfımız dünyevi, onların Kilisesi ise manastırlarla organize olmuş durumda. Bizim rahiplerimiz sadece rahip, onlarmkiler ise aynı zamanda keşişler. Bunun çok küçük bir fark olduğunu kabul ediyorum ama yine de fark işte. Hem bizden çok daha fazla rahip ve keşişleri var - yaklaşık nüfusun yüzde onu.”

“O kadar çok mu?”

“Ah, evet. Astel’deki bütün soyluların kendi küçük kilisesi ve rahibi vardır. Ve de rahip karar vermeye ‘yardım eder’.”

“Rahipliğe girmeye istekli bunca kişiyi nereden buluyorlar?”

“Sertler arasından. Din adamı olmanın zorluklan var ama serf olmaktan iyidir.”

“Sanırım Kilise tercih edilebilir olabilir.”

“Çok. Monsel sana saygı gösterecektir, çünkü sen dini bir tarikatın üyesisin. Şey, aklıma gelmişken, Pandion Şövalyeleri’nin geçici Eğitmeni olduğun için sen de teknik olarak bir Başpiskopossun. Sana ‘Ekselansları’ derse şaşırma.”

Uzun sakallı bir keşiş tarafından Monsel’in odasma alındılar. Sparhawk bütün Astelli din adamlarının sakallı olduğunu fark etti. Oda küçüktü ve siyaha yakın renkte bir tahtayla kaplanmıştı. Hah koyu kestane rengiydi ve pencerelerdeki kahn perdeler siyahtı. Her yerde kitaplar, rulo parşömenler ve köşeleri kıvrılmış kâğıtlar vardı.

“Ah, Emban,” dedi Monsel. “Nelerin peşindeydin?”

“Yaramazlık, Monsel. Dinsizler arasında onları doğru yola ikna ediyorum.”

“Gerçekten mi? Burada nerede buldun ki? Dinsizlerin çoğunun Chyrellos’daki Bazilika’da yaşadığını sanıyordum. Oturun, baylar. Şarap isteteceğim ve böylece teoloji tartışabileceğiz.”

Esintinin siyah perdeleri dalgalandırdığı açık bir pencerenin önünde koltuklara otururlarken Emban, “Sparhawk’la tanıştın, değil mi?” diye sordu.

“Kısaca,” diye cevapladı Monsel. “Bugün nasılsınız, Altes?”

“İyi. Ya siz, Ekselansları?”

“Her şeyden çok meraklı. Niçin özel bir görüşme yapıyoruz?”

“Hepimiz din adamıyız, Ekselansları,” diye belirtti Emban. “Sparhawk çoğu zaman çelikten bir rahip cüppesi giyer ama Kili-se’ye bağlıdır. Bizi ilgilendirdiği kadar sizi de ilgilendirmesi gereken bir sorunu konuşmaya geldik. Sanırım seni, bizim yanlış diz üzerine çöküşümüz yüzünden konudan sapmayacak sağduyulu bir tarafm olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum.”

“Bu da neymiş?” diye sordu Sparhawk.

“Biz sağ diz üzerine eğiliriz.” Emban omuz silkti. “Bu zavallı, sevecen dinsizler sol üzerine eğilirler.”

“Şok edici,” diye mırıldandı Sparhawk. “Ne dersin kalabalık olarak buraya gelelim ve onları sağa zorlayalım mı?”

“Gördün mü?” dedi başkeşişe Emban. “Ben de tam bundan bahsediyordum. Dizlerinin üzerine çökeceksin ve Kilise Şövalyeleri’yle beraber at binmediğin için diz çöküp Tanrı’ya şükredeceksin, Monsel. Sanırım çoğu gizlice Styric Tanrılarına tapıyorlar.”

“Sadece Genç Tanrüara, Ekselansları,” dedi nazikçe Sparhawk. “Yaşlı Tanrılarla uyuşmazlıklarımız var.”

“Bunu çok rahat bir şekilde söylüyor,” diyen Monsel ürperdi. “Eğer diz çökmelerden konuşmayı bitirdiğimizi düşünüyorsan niçin esas konuya germiyorsun?”

“Bu çok ama çok gizli, Ekselansları ama Tamuli’deki görevimiz göründüğü gibi değil. Tabii ki bu Kraliçe Ehlana’nın fikriydi. Birisi ona söyledi diye bir yere giden türden birisi değildir - ama bütün bu özenle hazırlanmış ıvır zıvır sadece gerçek amacımız olan Sparhawk’i Daresia Kıtası’na çıkarmayı saklamak için yapılmış bir dümen. Göründüğü kadarıyla dünya parçalanıyor, bu yüzden Sparhawk’i onu düzeltmesi için serbest bırakmaya karar verdik.”

“Ben bunun Tanrı’nm işi olduğunu sanıyordum.”

‘Tanrı şu anda meşgul ve Sparhawk’a sonuna dek güveniyor. Anladığım kadarıyla her tür Tanrı onun hakkında böyle düşünüyor.”

Monsel’in gözleri faltaşı gibi açıldı ve sakalı diken diken oldu.

“Rahatla, Monsel,” dedi Emban. “Biz Kilise adamlarının diğer Tanrüara inanmaması gerekir. Tek yapmamız gereken bazen kuramsal varlıklarını

hesaba katmak."

"Ah, o zaman farklı. Sadece kuramsalsa, bir sorun yok."

"Kuramsal olmayan tek bir şey var, Ekselansları," dedi Sparhawk. "Astel'de başınızda bir bela var."

"Demek fark ettiniz. Altes'in görüş açısı çok geniş."

"Tamullar bunu önemsiz göstermeye çalıştıkları için size haber yerilmemiş olabilir ama birçok diğer Daresia krallıklarmda çok benzer şeyler olup bitmekte ve biz de Eosia'da aynı sorunla karşılaşmaya başladık."

"Tamullar bazen sırlan sadece eğlence için saklarlar," diye homurdandı Monsel.

"Aynı şeyi Eosia Kilisesi için söyleyen bir arkadaşım var," dedi dikkatlice Sparhawk. Henüz Başkeşişin politik fikirleri hakkında iyice bilgi edinmemişlerdi. Bir ya da iki yanlış kelime sadece yardım alma olasılığını engellemekle kalmaz, aynı zamanda görevlerini de tehlikeye atabilirdi.

"Bilgi güçtür," dedi Emban, "ve gerekmiyorsa sadece bir enayi onu paylaşır. İzin verirsen açık konuşacağım, Morsel. Tamullar hakkındaki görüşün nedir?"

"Onlardan hoşlanmam." Monsel'in cevabı yerindeydi. "Dinsizler, yabancı bir ırka ait ve ne düşündüklerini asla tahmin edemezsin."

Sparhawk iyice ümitsizliğe kapıldı.

"Kabul etmeliyim ki, Astel'i imparatorluklarına katmaları başımıza gelen en iyi şeydi. Onlardan hoşlanmamız ya da hoşlanmamamızın konuyla bir ilgisi yok. Düzen ve denge tutkuları benim zamanımda bile defalarca savaşı engelledi. Geçmişte başka imparatorluklar vardı ve onların egemenliği tam anlamıyla bir dehşet ve acı dönemiydi. Sanırım gönüllü olarak Tamullara tarihteki en iyi emperyalistler dememiz gerekir. Yerel âdet ya da dinlere

karışmazlar. Sosyal yapıyı bozmazlar ve işlerini kurulan hükümet içinden görürler. Çok şikayet ediyor olsak da vergileri gerçekten en az seviyededir. İyi yollar yapar ve ticareti teşvik ederler. Bütün bunlann yanında, genelde bizi rahat bırakırlar. Tam olarak ısrar ettikleri tek şey birbirimizle savaşmamamızdır. Ben bunlara katlanabilirim - yine de seleflerimden bazdan Tamullara, kılıç yoluyla komşulannm din değiştirtmelerine izin vermedikleri için iğrenç küfürler eder.”

Sparhawk biraz daha rahatça soludu.

“Ama konudan uzaklaştım,” dedi Monsel. “Sanınm, dünya çapında bir komplodan bahsediyordunuz.”

“Bundan bahsediyor muyduk, Sparhawk?” diye sordu Emban.

“Sanırım, ediyorduk, Ekselansları.”

“Bu teori üzerine oturtacağınız bir şeyiniz var mı, Sör Sparhawk?” diye sordu Monsel.

“Sadece mantık, Ekselansları.”

“Bu mantığı dinleyeceğim - inançlarımla çelişmediği sürece.”

“Bir yerde bir dizi olay olmakta ve hemen hemen aynıları başka bir yerde oluşmakta, onların ortak bir kaynaktan çıkma olasılıklarını düşünerek, haklılığımızı savunuyoruz, ne dersiniz?”

“Geçici olarak, belki.”

“Bu tamamen şu anla ilgilenmemizle ilgili, Ekselansları. Aynı tür şey aynı zamanda iki yerde oluyorsa bu hâlâ bir tesadüf olabilir ama beş ya da on olay varsa, tesadüf ortadan kalkar. Astel’deki Sabre dedikleri adamın ve Ayachin’in bulaştığı karışıklığın tam olarak aynısı Eosia’da Lamorkand krallığında olmakta ve Büyükelçi Oscagne aynı şeylerin diğer Daresia krallıklarında da patlak verdiği konusunda bizi temin etti. İlk olarak eskilerden çok büyük bir kahramanın bir şekilde geri döndüğü konusunda

söylentiler çıkıyor. Sonra bazı tahrikçiler etrafı karıştırmak için ortaya çıkıyorlar. Astel'de Ayachin'le ilgili ateşli öyküleriniz var. Lamorkand'da Drychtnanth'den bahsediyorlar. Burada Sabre denen adamınız var, Lamorkand'da onların Gerrich'i var. Edom, Daconia, Arjuna ve, Cynesga'da da aynı türden şeyleri bulacağımızdan oldukça eminim. Oscagne kendi ulusal kahramanlarının da boy gösterdiğini bize söyledi." Sparhawk Krager'den bahsetmekten oldukça dikkatli bir şekilde kaçındı. Monsel'in duyarlılık ve anlayışının nereye kadar uzandığından hâlâ emin değildi.

"İyi bir çerçeve çizdin, Sparhawk," diye kabul etti Monsel. "Ama asıl entrika Tamullara yönelik olamaz mı? Bildiğin gibi pek sevilmiyorlar."

"Sanırım Ekselansları Lamorkand'ı gözden, kaçırdı," dedi Emban. "Orada hiç Tamul yok. Tahmin yürütüyorum ama asıl entrika - eğer öyle demek istiyorsak - burada imparatorluğa karşı olduğu kadar Eosia'da da Kilise'ye yönelik."

"Belki de organize anarşi?"

"Ben tam tersi olduğuna inanıyorum, Ekselansları," diye belirtti Sparhawk. "Ama nedenlerle uğraşacak kadar ileri gittiğimizden emin değilim. Şu anda etkilerini sınıflandırmaya çalışıyoruz. Eğer entrikalarm aynı kişiden geldiği konusunda haklıysak, o zaman ortak öğeleri her kültüre uyacak şekilde değiştiren basit bir planı olan biriyle karşı karşıyayız. Bizim istediğimiz bu Sabre denen adamın kim olduğunu bulmak."

"Böylece onu öldüresiniz diye mi?" Monsel'in sesi suçlayıcıydı.

"Hayır, Ekselansları, bu işe yaramaz. Eğer onu öldürürsek, yerine başka biri geçer - bilmediğimiz biri. Onun kim ve ne olduğunu, onun hakkında bilme olasılığım olan her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl düşündüğünü, onu yönlendirenin ne olduğunu ve kişisel motivasyonlarının ne olduğunu bilmek istiyorum. Bütün bunları bilirsem onu öldürmeden etkisiz hale getirebilirim. Eğer size karşı tamamen dürüst olmam gerekirse, Sabre hiç umurumda değil. Ben onun arkasındaki kişiyi istiyorum."

Monsel allak bullak olmuş gibiydi. “Bu korkutucu bir adam, Emban,” dedi yavaş bir tonda.

“Sanırım doğru kelime açgözlü.”

“Eğer Oscagne’ye inanabilirsek - ve inanabileceğimizi düşünüyorum - birisi bu işte gizli sanatları kullanıyor,” dedi onlara Sparhawk. “Kilise Şövalyeleri’nin asıl yaratılma nedeni budur. Büyüyle uğraşmak bizim işimizdir. Elene dinimiz ona inanmadığı için onunla başa çıkamaz. Bizimse imanın dışına çıkmamız gerekiyordu -Styriclere gidip büyüye nasıl karşı koyacağımızı öğrenmek. Bu kapalı kalmış olmasını tercih edebileceğimiz bazı kapılan açtı ama ödememiz gereken karşılık buydu. Birisi - ya da bir şey - karşı tarafta çok yüksek seviyede büyü yapıyor. Ben onu durdurmak için buradayım - gerekirse öldürmek için. O ortadan kalktıktan sonra Atanlar Sabre’nin işini halledebilir. Bir Atan tanıyorum ve halkı onun gibiyse, onlara tamamen güvenebileceğimizi biliyorum.”

“Beni telaşlandırdın, Sparhawk,” diye kabul etti Monsel. “İnsafsızca görevine bağlısın ve çözümlerin onun da ötesine gidiyor. Beni utandırdın, Sparhawk.” İç çekti ve sakalıyla oynayarak düşüncelere daldı. Sonunda, doğruldu. “Tamam Emban, kuralları askıya alabilir miyiz?”

“Bunu pek anlayamadım.”

“Bunu söylemeyecektim,” dedi başkeşiş, “çünkü öğreti sorunları yaratabilir ama daha önemlisi sizle paylaşmak istemediğimden. Bu sizin açgözlü Sparhawk’miz beni tam tersini yapmaya ikna etti. Bildiğimi size söylemezsem o bilgiyi almak için Astel ve içindeki herkesi parçalayacaksın, değil mi, Sparhawk?”

“Bundan gerçekten nefret ediyorum, Ekselansları.”

“Ama gene de yaparsm, değil mi?”

“Gerekirse.”

Monsel ürperdi. “İkiniz de din adamısınız, bu yüzden din adamlarının gizlilik kuralına uyulmasını isteyeceğim. Chyrellos’da bunun gereklerini değiştirmediniz, değil mi, Emban?”

“Sarathi ben ayrıldığımdan beri değiştirmemişse. Her koşulda, bize söylediğin hiçbir şeyi açığa vurmayacağımıza söz veriyoruz.”

“Başka bir din adamı hariç,” diye düzeltti Monsel. “O kadarını kabul edebilirim.”

“Tamam,” diye kabul etti Emban.

Monsel sakalını okşayarak koltuğuna dayandı. “Tamullar Kilise’nin batı Daresia’daki Elene krallıklarında ne kadar güçlü olduğunu hiçbir şekilde kavrayamıyorlar,” diye başladı. “İlk olarak, onların dini bir dizi kişisel seremoniden başka bir şey değil. Tamullar dini düşünmezler bile, bu yüzden dindarların kalplerindeki inancın derinliklerini anlayamazlar - ve Astel’deki sertler büyük ihtimalle dünyadaki en dindar insanlar. Sorunlarının hepsini rahiplerine anlatırlar - sadece kendilerininkileri değil komşularmmkileri de. Sertler her yerdedir, her şeyi görür ve rahiplerine anlatırlar.”

“Sanırım ben rahip okulundayken buna dedikodu denirdi,” diye belirtti Emban.

“Çömezliğimiz sırasında ona en kötü ismi takmıştık,” diye ekledi Sparhawk. “Bu yüzden eğitim alanmda her tür tatsız kaza olurdu.”

“Gammazlanmaktan kimse hoşlanmaz,” diye ona katıldı Monsel, “ama hoşlansan da hoşlanmasan da Astel din adamları krallıkta olan her şeyi bilirler - tam anlamıyla her şeyi. Tabii ki bunları gizli tutmaya yemin ettik ama asıl sorumluğumuzun cemaatimizin manevi sağlığı olduğuna inanıyoruz. Rahiplerimizin büyük bölümü serf kökenli olduğundan, karmaşık manevi sorunlarla başa çıkma konusunda teolojik eğitimden yoksunlar. Onlara gereken tavsiyeleri sağlamak için bir yol keşfettik. Serf rahipler onlara gelenlerin isimlerini açıklamaz ama ciddi konulan üstlerine götürürler ve üstleri de o konuları bana getirir.”

“Bunda bir sorun görmüyorum,” dedi Emban. “isimler gizli kaldığı sürece, gizlilik bozulmamıştır.”

“İyi anlaşacağız, Emban.” Monsel hafifçe gülümsedi. “Seriler Sabre’ye bir kurtarıcı gözüyle bakıyorlar.”

“Bu kadarını biz de biliyoruz, ” dedi Sparhawk. “Ama söylevlerinde bariz bir tutarsızlık var gibi görünüyor. Soylulara Ayachin’in Tamul boyunduruğunu kırmak istediğini söylüyor; sonra da serflere Ayachin’in asıl amacının sertliğin ortadan kalkması olduğunu söylüyor. Bu sadece iğrenç değil, aynı zamanda mantıksız. Soylular serflerden yardım almaya çalışıyor onları yabancılaştırmaya değil. Gerçekçi olarak bakıldığında, Sabre bir kışkırtıcıdan başka bir şey değil, hatta zeki bile değil. Politik olarak bir çocuk.”

“Burada biraz ileri gittin, Sparhawk,” diye itiraz etti Emban. “O zaman başarısını nasıl açıklayacaksın? Böyle bir salak Astellileri sözlerini kabullenmeye ikna edemez.”

“Onun sözlerini kabullenmiyorlar. Ayachin’inkileri kabulleniyorlar.”

“Aklını mı kaçırdın, Sparhawk?”

“Hayır, Ekselansları. Karşı taraftan birisinin büyü kullandığını belirtmiştim. İşte bahsettiğim bu. Buradaki insanlar gerçekte Ayachin’i görüyorlar.”

“Bu saçma!” Monsel son derece rahatsız olmuş gibiydi.

Sparhawk iç çekti. “Ekselansları’nı teolojik olarak rahatlatmak için bir tür sanrı diyelim - uyanık bir şarlatan ya da mükemmel bir tarzda birden ortaya çıkan arkaik elbiseler giymiş bir yardakçının yarattığı kitlesel yanılsama. Kaynağı ne olursa olsun, burada olanlar Lamorkand’da olanların aynısı, halkınız Ayachin’in mezardan kalktığına kesinlikle inanmış durumda. Sabre büyük ihtimalle bir söylev verir - bağlantısız, basmakalıp sözlerden oluşan, daldan dala atlayan bir koleksiyon - sonra ışık parlaması

ve bir şimşekle o sanrı ortaya çıkar ve onun bütün beyan ettiklerini onaylar. Tabii ki bu bir tahmin ama büyük ihtimalle hedeften de çok uzak değil."

"O zaman ayrıntılı bir aldatmaca mı?"

"Eğer öyle inanmak istiyorsanız, Ekselansları."

"Ama sen onun bir aldatmaca olduğuna inanmıyorsun, değil mi, Sparhawk?"

"Ben inanmak üzerine eğitim gördüm, Ekselansları. Ayachin'in hayaletinin gerçek ya da üçkâğıt olup olmadığı konunun dışında. Önemli olan insanların neye inandığı. Ayachin'in geri geldiğine ve şu Sabre'nin onun adına konuştuğuna inandıklarına eminim. İşte Sabre'yi tehlikeli yapan da bu. Onu destekleyen hayaletle beraber insanların her şeye inanmasını sağlayabilir. İşte bu yüzden onunla ilgili bulabileceğim her şeyi bulmam gerekiyor. Ne yapacağmı bilmem gerekiyor, böylece onu engelleyebilirim."

"Bana biraz önce söylediklerine inanmış gibi davranacağım, Sparhawk," dedi sıkıntılı bir sesle Monsel. "Yine de gerçekten biraz ruhani yardıma ihtiyacın olduğunu düşünüyorum." Yüzü ciddileşti. "Sabre'nin kim olduğunu biliyoruz," dedi sonunda. "Yaklaşık bir yıldan uzun süredir biliyoruz. İlk olarak biz de senin inandığın gibi olduğunu düşündük - biraz melodramatik havası olan huzursuz bir fanatikten başka bir şey olmadığına. Tamulların onunla uğraşmasını bekledik, bu yüzden bizim bir şey yapmamız gerektiğini düşünmedik. Ama son olaylardan sonra ikinci bir fikrim oluştu. Her ikinizin de söylediğimi başka bir din adamı dışında kimseye açıklamaması koşuluyla kim olduğunu size söyleyeceğim. Bu koşullar üzerine yemin ediyor musunuz?"

"Ediyorum, Ekselansları," diye yemin etti Emban.

"Ya sen, Sparhawk?"

"Tabii ki."

“İyi o zaman. Sabre, Esos’un birkaç fersah doğusundaki bir arazi sahibi olan küçük bir soylunun genç kayın biraderi.”

Bütün her şey büyük bir gürültüyle Sparhawk’in kafasında yerlerine oturdu.

“O soylu Baron Kotyk, ahmak, etkisiz bir salak,” dedi onlara Monsel. “Ve sen haklısın, Sparhawk. Sabre, Elron isimli melodramatik bir yeni yetme.”

On Üçüncü Bölüm

“İMKÂNSIZ!” diye bağırdı Sparhawk.

Monsel Sparhawk’m ani tepkisi karşısında geriledi. “Elimizde gerekli delilden daha fazlası var, Sör Sparhawk. Durumu bildiren serf onu çocukluğundan beri tanıyor. Sanırım Elron’la karşılaştın.”

“Bir fırtınada Baron Kotyk’un evine sığındık,” diye açıkladı Emban. “Elron Sabre olabilir, bunu biliyorsun Sparhawk. Kesinlikle uygun kafa yapısına sahip. O olmadığına niçin böyle eminsin?”

“Bize yetişemezdi,” dedi inanmaya inanmaya Sparhawk.

Monsel’in kafası karıştı.

“Buraya gelirken ormanda onunla karşılaştık,” dedi Emban. “Bekleyebileceğiniz türden bir şey - dış hatları gökyüzünde görünen siyah bir at sırtında siyahlar giyen maskeli biri - hayatımda gördüğüm en salakça şey. O kadar hızlı girmiyorduk, Sparhawk. Elron kolayca bizi yakalayabilirdi.”

Sparhawk kimsenin onları yakalayamayacağı kadar hızlı gittikleri gerçeğini söyleyemedi - özellikle Aphrael zaman ve mesafelerle oynarken. Sparhawk itirazlarını bastırdı. “Bu sadece şaşırtıcı, hepsi bu,” diye yalan söyledi. “Stragen ve ben orda olduğumuz akşam Elron’la konuştuk. Serfleri kışkırtanın o olduğuna inanamıyorum. Onları aşağılamaktan başka bir şey yapmıyordu.”

“Belki rol yapıyordu?” diye belirtti Monsel. “Gerçek duygularını gizleyecek bir şey?”

“Bunu becerebileceğini sanmıyorum, Ekselansları. O tür ince ayrıntılar için çok toy.”

“Çabuk karar verme, Sparhawk,” dedi Emban. “Eğer işin içinde büyü varsa, Sabre’in ne tür biri olduğu pek bir şey fark etmeyecek, değil mi? Oldukça sıkı kontrol edilmesinin yolları yok mu?”

“Doğrusu birçok,” diye kabul etti Sparhawk.

“Bunu senin de düşünmemene biraz şaşırdım. Sen büyü konusunda uzmansın. Elron’un kişisel inançları büyük ihtimalle konunun dışındalar. Sabre olarak konuştuğunda, söylevi veren onun arkasındaki kişi - bizim esas düşmanımız.”

“Bunu düşünmem lazımdı.” Sparhawk ortada olanı - Elron’un eşit açıklıktaki onlara yetişme kabiliyetini - görmemezlikten geldiği için kendi kendine kızdı. Başka bir Tanrı da, Aphrael’in yaptığı gibi zamanı ve mesafeleri sıkıştırabilirdi. “Bu serfleri aşağılama ne kadar yayılmış durumda, Ekselansları?” diye Mortel’e sordu.

“Neredeyse, evrensel, Prens Sparhawk.” Monsel iç çekti. “Serfler eğitimsiz ve batıl inançlı ama soyluların inanmak istedikleri kadar aptal değiller. Aldığım raporlar, bana Sabre’nin soylularla konuşurken en az Tamullar kadar serfleri de suçlayarak zaman geçirdiğini söylüyor. ‘Tembel’ onlar hakkında söylediği en iyi kelime. Soyluları, Tamullarm sertlerle birlikte çok büyük ve asıl amacı sertlerin özgürleştirilip toprakların yeniden paylaşılması olan bir komplo kurdukları hakkında yarı yarıya ikna etmeyi başardı. Soylular da önceden tahmin edildiği şekilde karşılık veriyor. Önce Tamullardan nefret etmeye kışkırtıldılar, ardından sertlerin Tamullar-la işbirliği içinde olduğuna ve bu ittifak sonucu arazileriyle konumlarının tehdit altına girdiğine inandırıldılar. Atanlar yüzünden Tamullara doğrudan karşı çıkmaya cesaret edemiyorlar ve düşmanlıklarını kendi serflerinin üzerine boşaltıyorlar. Kilise elinden geleni yapıyor ama soylu sımfı engellemek için fazla ileri gidemiyoruz.”

“Sizin Kilise Şövalyeleri’ne ihtiyacınız var, Ekselansları,” dedi soğuk bir tonla Sparhawk. “Biz adalet konusunda çok iyiyizdir. Bir soylunun çavununu elinden alıp birkaç kez sırtına vurursanız, ışığı görmeyi çok çabuk başaracaktır.”

“Bunun Astel’de olmasını dilerdim, Sör Sparhawk,” dedi üzgünce Monsel. “Yazık ki “

Bu ürperti ve göz kenarındaki o sinirlendirici aynı parıltıydı. Monsel konuşmayı kesip gerçekten görülemeyecek olan şeyi görmeye çalışarak hızla etrafına bakındı. “Ne-” diye başladı.

“Bu bir ziyaret, Ekselansları,” dedi Emban, sesi gergindi. “Onu görmeye çalışmak için boynunu sakatlama.” Sesini hafifçe yükseltti. “Seni yeniden gördüğüme çok sevindim, ahbap. Bizi unuttuğunu düşünmeye başlamıştık. Özellikle istediğin bir şey mi var? Yoksa sadece arkadaşlık için mi yanıp tutuşuyorsun? Elbette gururumuz okşandı ama şu anda biraz meşgulüz. Niye gidip başka bir yerde oynamıyorsun? Başka zaman sohbet edebiliriz.”

Ürperti birden yerini sıcağa bıraktı ve parıltı karardı. “Sen delirdin mi, Emban?” Sparhawk’m soluğu kesildi. “Sanmam,” dedi küçük şişman başpiskopos. “Senin parıldayan dostun - ya da dostların - beni kızdırıyor, hepsi bu.” Gölge kayboldu ve etraflarındaki hava normale döndü. “Bütün bunlar ne demek oluyor?” diye sordu Monsel.

“Ucera Başpiskoposu biraz önce bir Tann’ya ya da birkaç tanesine hakaret etti,” diye birbirine geçmiş dişleri arasından cevapladı, Sparhawk. “Bir an için ortadan yok olmanın eşiğine geldik. Lütfen, bunu bir daha yapma, Emban - en azından bana danışmadan.” Biraz çekingence güldü. “Şimdi birçok durumda Sephrenia’nm ne hissettiğini tam olarak anladım. Onu bir daha ki görüşümde ondan özür dilemem lazım.”

Emban kendinden memnun sırıtıyordu. “Onları bir şekilde gafil avladım, değil mi?”

“Bunu tekrar yapmayın Ekselansları,” diye yalvardı Sparhawk. “Tanrıların insanlara ne yapabileceğini gördüm ve onlara gerçekten hakaret ettiğinizde orada olmak istemem.”

“Tanrımız beni korur.”

“Annias, Azash onu ıslak bir örtü gibi sıkarken Tanrımıza dua ediyordu, Ekselansları. Hatırladığım kadarıyla pek işine yaramadı.”

“Bu gerçekten salakçaydı, Sparhawk,” dedi arkasından Emban.

“Bunu fark ettiğine sevindim.”

“Ben değil, Sparhawk. Rakibimizden bahsediyorum. Niye özellikle şimdi ortaya çıktı. Tantanalı gösterisini kendine saklayıp, sadece dinleyebilirdi. Planlarımızı öğrenebilirdi. Sadece bu kadar da değil, varlığını Monsel’e de gösterdi. O görene kadar varlığını sadece bizim sözlerimize göre biliyordu. Artık kendisi de gördü.”

“Birisi lütfen bunu bana açıklar mı?” diye patladı Monsel.

“Onlar Troll Tanrıları’ydı, Ekselansları,” dedi Sparhawk.

“Bu saçma. Troll diye bir şey yokken nasıl Tanrıları olur ki?”

“Tahmin ettiğimden daha uzun sürecek,” diye kendi kendine mırıldandı Sparhawk. “İşin doğrusu, varlar, Ekselansları.”

“Hiç gördün mü?” diye yüklendi Monsel.

“Sadece bir tane, Ekselansları, ismi Ghwerig’di. Cüceydi, yani sadece iki metre boyunda. Yine de onu öldürmek çok zor oldu.”

“Onu öldürdün mü?” Monsel’in soluğu kesildi.

“Onda istediğim bir şey vardı.” Sparhawk omuz silkti. “Ulath benden çok daha fazla görmüş, Ekselansları. Onlar hakkındaki her şeyi size anlatabilir. Onların dilini bile konuşur. Ben de bir süre konuştum ama artık unutmuşumdur. Her neyse, bir dilleri var ki bu onların yan insan olduğunu gösterir ve bu da onların Tanrıları olduğunu gösterir, değil mi?”

Monsel çaresizce Emban’a baktı.

“Bana sorma, dostum,” dedi şişko başpiskopos. “Benim teolojik derinliğimi aşıyor.”

“Şimdilik sözüme güvenin,” dedi Sparhawk. “Troll’ler de var, Tanrıları da - beş tane - ve bu Tanrılar hiç sevimli değiller. Başpiskopos Emban’ın tesadüfen kovaladığı şu gölge onlardı - ya da onlara çok benzeyen bir şey - ve karşımızdakiler onlar. İmparatorluk ve Kilise’yi - büyük olasılıkla ikimizin Kilisesini de - yıkmaya çalışan şey bu. Bu kadar beklenmedik bir anda bunu size sunduğum için özür dilerim, Başkeşiş Monsel ama neyle uğraştığınız bilmeniz gerekiyordu. Yoksa, tamamen savunmasız kalacaktınız. Anlattıklarıma inanmanız gerekmiyor ama inanmış gibi davransanız iyi olur, çünkü öyle davranmazsanız, Kilisenizin sağ kalabilme şansı yok.”

Birkaç gün sonra Atanlar geldiler. Vatandaşların alelacele saklanmaları sonucu şehre bir sessizlik çöktü. Kimse, birkaç bin polisin aniden belirivermesiyle kendini biraz da olsa midesi bulanma-yacak kadar suçsuz hissedemez. Atanlar mükemmel yapılı devlerdi. Şehre dörtlü sıralar halinde giren kadın ve erkeklerden oluşan iki bin savaşçı kusursuz bir uyumla koşuyordu. Kısa deri etekler, cilalı göğüslükler ve siyah yarım çizmeler giyiyorlardı. Sabah güneşinde koşarlarken çıplak kol ve bacakları parlıyordu. Yüz ifadeleri sert ve azimliydi. Asker oldukları açıkça görünmesine rağmen silahları tekdüze değildi. Çeşitli türlerden kılıçlar, kısa mızrak ve baltaların yanında, Sparhawk’m ismini bilmediği birçok alet taşıyorlardı. Hepsinin kollarına ve bacaklarına sıkıca bağladıkları kınlarda hançerleri vardı. Miğfer giymiyorlardı ama onun yerine başlarında ince altın taçlar vardı.

Refakatçilerinin gelişini izlemek için saray mazgallarında dururlarken, Kalten Sparhawk’a, ‘Tanrım/’ diye soludu, “savaş meydanında bu grubun karşısına çıkmaktan gerçekten hoşlanmazdım. Sadece bakmak bile insanın kanını donduruyor.”

“Sanırım istenen de bu, Kalten. Mirtai tek basma etkileyici ama onun gibi birkaç bin tanesini gördüğün zaman Tamulların büyük bir zorluk çekmeden koca bir kıtayı nasıl fethettiklerini anlamaya başlıyorsun. Onların geldiğini

gören bütün orduların teslim oluşlarını gözümün önünde canlandırabiliyorum.”

Atanlar sarayın önündeki meydana girdiler ve Tamul büyükelçisinin konutunun önünde dizildiler. Oldukça yapılı bir adam Büyükelçi Fontan’ın kapısına gitti, adımları çok açık bir şekilde kapı açılmazsa kırıp geçeceğini ima ediyordu.

“Niçin aşağı inmiyoruz?” diye önerdi Sparhawk. “Sanırım Fontan birkaç dakika içinde o adamı huzura getirecek. Ne dediğine dikkat et Kalten. Bu insanlar bende olağanüstü esprisiz bir toplum etkisi bıraktı. Hiçbir şakayı anlamayacaklarına eminim.”

“Bu doğru,” diye onayladı Kalten.

Elenia Kraliçesi’ne eşlik eden grup Majesteleri’nin Özel bölmesinde toplanmış çok gergin bir şekilde Tamul büyükelçisiyle generalinin gelmesini bekliyordu. Sparhawk uzun yıllar sonra halkıyla yeniden bir araya gelince tepkisinin ne olabileceğini görmek için Mirtai’yi oldukça yakından izliyordu. Daha önce görmediği, yurttaşlarınmkilere çok benzeyen bir kıyafet giyiyordu. Tek fark, çelik göğüslük yerine giydiği üzerine sıkı oturan, kolsuz siyah bir deri yelekti ve alnındaki bant altın değil gümüştü. Yüz ifadesi dingindi, ne beklenti ne gergm bir endişe. Sadece bekliyordu.

Derken Fontan ve Oscagne yanlarında Sparhavvk’m gördüğü en uzun adamla geldi. Onu Atan Engessa olarak tanıttılar. Atan kelimesi sadece halkın adı değil aynı zamanda bir unvan olarak da göründü. Engessa iki onun üzerindeydi, girdiğinde oda küçülmüş gibi göründü. Yaşım tahmin etmek ırkı yüzünden zordu. İnce, uzun ve adaleliydi. Sert ve asla teslim olmayacak birinin ifadesine sahipti. Yüzünde daha önce gülümsediğine dair en ufak bir iz bile yoktu.

Odaya girişinin hemen ardından sanki diğerleri içerde değillermiş gibi doğrudan Mirtai’nin yanma gitti. İki elinin parmak uçlarını çelik göğüslüğüne değdirerek başını ona doğru eğdi. “Atana Mirtai,” diye saygıyla selamladı.

Mirtai de selamlaşma hareketinin aynısını yaparak, “Atan Engessa,” diye cevapladı. Uzun süre Tamul dilinde konuştular.

“Ne diyorlar?” diye hepsinin bulunduğu yere gelmiş olan Oscagne’ye sordu Ehlana.

“Bu bir selamlama töreni,” dedi Oscagne. “Atanlar karşılaştıklarında gerekli olan birçok formalite vardır. Anladığım kadarıyla bu törenler, kan dökmeyi azaltmaya yarıyor. Şu an, Engessa Mir-tai’yi bir çocuk olarak konumu hakkında sorguya çekiyor - anladığınız gibi, gümüş bant. Bu henüz Ergenlik Ayini’nden geçmediğinin göstergesi.” Durdu ve Mirtai konuşurken bir süre dinledi. “Çocukluğundan beri insanlardan ayrı olduğunu ve şimdiye dek ayine katılma fırsatı bulamadığını açıklıyor.”

“İnsanlardan ayrı mı?” diye itiraz etti Ehlana. “Bizim ne olduğumuzu düşünüyor?”

“Atanlar dünyada sadece kendilerinin insan olduğuna inanırlar. Bizi tam anlamıyla ne olarak gördüklerinden emin değilim.” Büyükelçi gözlerini kırpıştırdı. “Gerçekten o kadar kişiyi öldürdü mü?” diye şaşkınca sordu.

“On mu?” diye sordu Sparhawk.

“Otuz dört kişi dedi.”

“İmkânsız,” diye bağırdı Ehlana. “Yedi yıldır benim saray halkımın bir üyesi. Benim hizmetimdeyken birisi öldürseydi bilirdim.”

“Gece öldürdüyse, bilemezdiniz, Kraliçem,” diye karşı çıktı Sparhawk. “Her gece bizi odamıza kilitler. Bunun güvenliğimiz için olduğunu söylüyor ama gerçekte gidip dışarıda eğlence aramak için olabilir. Belki geri döndüğümüzde işleyişi değiştirmemiz gerek. Tam tersine onu içeri kilitleyerek başlayalım.”

“Bir tekmede kapıyı kıracaktır, Sparhawk.”

“Bu doğru, samrım. Bence geceleri duvara zincirleyebiliriz.”

“Sparhawk!” diye bağırdı Ehlana.

“Bunu sonra konuşabiliriz. Bak, Fontan ve General Engessa.”

“Atan Engessa, Sparhawk,” diye düzeltti Oscagne. “Engessa general rütbesini bile tanımaz. O bir savaşçı - bir Atan. Ona gereken tek unvan buymuş gibi. Eğer ‘general’ dersen ona hakaret etmiş olursun ve bu iyi bir fikir değil.”

Engessa’nm kaim, sakin bir sesi vardı; Elenik dili duraksayarak, ilginç bir aksanla konuşuyordu. Fontan onlan tanıtırken her ismi dikkatle tekrar etti, onları ezberlemeye çalıştığı ortadaydı. Ehla-na’nın konumunu sorgusuz sualsiz kabul etti ama kraliçe kavramı ona yabancı olmalıydı. Sparhawk ve diğer şövalyeleri savaşçılar olarak gördü. Onlara bu yüzden saygı göstermiş gibiydi. Başpiskopos Emban, Talen, Stragen ve Barones Melidere açıkça kafasını karıştırdılar. Bununla beraber Kring’i geleneksel Peloi selamıyla karşıladı. “Atana Mirtai onunla evlenmeye çabaladığım bildirdi,” dedi.

“Doğru,” diye biraz kavgacı bir tarzda cevapladı Kring. “Bir itirazın mı var?”

“Belli olmaz. Kaç kişiyi öldürdün?”

“Sayamayacağım kadar çok.”

“Bu iki anlama gelir. Çok öldürdün ya da sayılardan anlamıyorsun.”

“İki yüze kadar sayabilirim,” diye belirtti Kring.

“Oldukça iyi bir sayı. Halkının Domi’si misin?”

“Evet.”

“Kafanı kim kesti?” Engessa Kring’in kafasındaki ve yüzündeki yara izlerini gösterdi.

“Bir dost. Liderlik için gereken özelliklerimizi tartışıyorduk.”

“Seni kesmesine niçin izin verdin?”

“Meşguldüm. O an kılıcım kanundaydı ve içindeki birçok şeyi araştırıyordum.”

“O zaman yara izlerin onurlu. Onlara saygı duyuyorum. İyi bir arkadaşm mıydı?”

Kring başıyla onayladı. “En iyisi. Kardeş gibiydik.”

“Onu yaşlılık günlerinin sıkıntısından kurtardın.”

“Tam olarak öyle. Bir gün bile yaşlanmadı.”.

“Atana Mirtai’ye uygunluğun konusunda hiç bir itirazım yok,” dedi Engessa. “Mirtai ailesiz bir çocuk. Karşılaştığı ilk yetişkin Atan olarak ona babalık yapmak benim sorumluluğum. Oman var mı?”

“Sparhawk bana omalık yapıyor.”

“Onu bana yolla. O ve ben konuyu konuşacağız. Sana dost diyebilir miyim, Domi?”

“Onur duyarım Atan. Ben de sana dost diyebilir miyim?”

“Ben de onur duyanm, dost Kring. Umanm oman ve ben, sen ve Atana Mirtai’nin damgalanacağı günü kararlaştırabiliriz.”

“Tanrı o günün gelişini hızlandırsın, dost Engessa.”

“Biraz önce sanki karanlık çağlardan kalma bir şeye şahit olmuşuz gibi hissettim,” diye Sparhawk’a fısıldadı Kalten. “Birbirlerinden hoşlanmasalardı ne olurdu dersin?”

“Büyük ihtimalle pis bir durum olurdu.”

“Ne zaman gitmek istiyorsun, Elenia Kraliçesi Ehlana,” diye sordu Engessa.

Ehlana dostlarına sorarcasına baktı. “Yarın mı?” diye önerdi.

“Sormayacaksın, Ehlana-Kraliçe,” diye sertçe hatırlattı Engessa. “Emret. Birisi itiraz ederse, Sparhawk-Sampiyon onları öldürür.”

“Bu sayıyı azaltmaya çalışıyoruz, Atan Engessa,” dedi Ehlana. “Halıları temizlemek çok zor oluyor.”

“Ah. Bir neden olduğunu biliyordum. Yarın mı o zaman?”

“Yarın, Engessa.”

“İlk ışıkla sizi bekleyeceğim, Ehlana-Kraliçe.” Topukları üzerinde dönüp uygun adım yürüyerek odadan çıktı.

“Kaba bir adam, değil mi?” diye belirtti Stragen.

“Boşa hiçbir kelime harcamıyor,” dedi Tynian.

“Seninle bir iki kelime edebilir miyiz, Sparhawk,” dedi Kring.

“Tabii ki.”

“Benim omam olacaksın, değil mi?”

“Tabii ki.”

“Çok fazla at sözü verme.” Kring kaşlarını çattı. “Damgalamak derken ne demek istedi?”

Sparhawk birden hatırladı. “Bu bir Atan evlenme âdeti. Tören sırasında mutlu çift damgalanır. Her biri diğerinin işaretini taşır.”

“Damgalanmak!”

“Anladın.”

“Ya çift iyi geçinemezse?”

“Sanırım damgaları karalarlar.”

“Bir damgayı nasıl karalarsın?”

“Herhalde sıcak bir demirle. Hâlâ evliliğe istekli misin, Kring?”

“Damganın nereye yapılacağını öğren, Sparhawk. Bu bilgiyi aldıktan sonra daha iyi anlayacağım.”

“Anladığım kadarıyla damgalanmak istemediğin yerler var?”

“Ah, evet. Kesinlikle öyle yerler var, Sparhawk.”

Ertesi sabah ilk ışıklarla Darsas’dan ayrıldılar ve orta Astel’in bozkırlarında, doğuya, Pela’ya doğru at bindiler. Atanlar atların hızına kolayca uyup, uzun adımlarla koşarak kolun etrafını sardılar. Sparhawk’in kraliçesinin güvenliğiyle ilgili endişesi fark edilebilir bir seviyede azalmıştı. Mirtai sahibine vatandaşlarıyla beraber yolculuk edeceğini kısaca - hatta dediği dedik bir şekilde -söylemişti. Tam olarak sormamıştı. Altın rengi dişi devde oldukça tuhaf bir değişiklik olmuştu. Onu her zaman tanımlayan o ihtiyatlı gerginlik yok olmuş gibiydi. Öğlene doğru bunu tartışırlarken Ehlana, “Bu konuyu tam olarak anlayamıyorum,” diye kabul etti. “Artık aynı insanmış gibi görünmüyor.”

“Değil, Majesteleri,” dedi Stragen. “Vatanına döndü, hepsi bu. Sadece o kadar da değil, yetişkinlerin varlığı kendi toplumu içindeki doğal konumunu almasına izin veriyor. Çocukluğu hakkında hiç konuşmadı ama anladığım kadanyla mutluluk ve güvenceyle dolu bir dönem değildi. Ebeveynlerine bir şey olmuş ve köle olarak satılmış.”

“Onun bütün halkı köle, Milord Stragen,” dedi Melidere.

“Birbirinden farklı kölelikler var, Barones. Atan ırkının Tamullara köleliği kurumlaştırılmış. Mirtai’ninki kişisel. Çocuk olarak yakalanıp köleleştirilmiş ve ardından kendini korumak için kendi kendine önlem almaya zorlanmış. Şimdi, tekrar Atanlar arasında. Çocukluk hislerinin bir kısmını yeniden yakalayabilir.” Yüzünü astı. “Benim öyle bir fırsatım asla

olmadı, tabii ki ben farklı bir kölelik içinde doğdum ve babamı öldürmek beni özgür bırakmadı."

"Bu konuda kendinize gereğinden fazla üzülüyorsunuz, Milord Stragen," dedi Melidere " Gayri meşru doğumunuzu her tarafa yaymayı varoluşunuzun merkezi haline getirmemelisiniz. Hayatta çok daha önemli şeyler de var." Stragen sertçe bakıp güldü, ifadesi utanmış gibiydi. "Gerçekten kendime açıyormuş gibi mi duruyorum, Barones?"

"Hayır, tam olarak değil ama bunu ortaya koyma konusunda çok ısrarcısınız. O kadar endişe etmeyin, Milord. Bu konuda kara kara düşünmeniz bizim için bir şey fark ettirmiyor."

"Görüyor musun, Sparhawk," dedi Stragen. "İşte bu kız hakkında söylemek istediğim tam bu. Bildiğim en sahtekâr kişi."

"Milord Stragen!" diye itiraz etti Melidere. "Öylesiniz, sevgili Barones." Stragen sırıttı. "Sadece ağzınızla değil bütün kişiliğinizle yalan söylüyorsunuz. Kafasının içi boş biri gibi numara yapıyorsunuz ve sonra inşa edene kadar bütün hayatımı harcadığım aldatıcı görüntüyü tek bir gözlemle aniden yok ediyorsunuz. Hakikaten 'gayri meşru olmak'. Bütün hayatımın odağı olan trajediyi önemsizleştirmeyi başardınız."

"Ben affedebilecek misiniz acaba?" Melidere'in gözleri açılmıştı ve sahtekârca masumdu.

Stragen teslim oldum taklidi yaparcasına ellerini havaya kaldırdı, 'Teslim oldum. Neredeydim? Ah, evet, Mirtai'nin kişUiğindeki ani değişiklik. Sanırım Atanlar arasında Ergenlik Ayini çok önemli ve bu sevgili küçük dişi devimizin bebekçe konuşmanın sosyal eşdeğerine dönmesinin bir diğer nedeni. Vatanına ulaştığımızda Engessa'nın onu ayine sokacağı açıkça ortada, bu yüzden çocukluğunun son günlerini sonuna kadar değerlendiriyor."

"Seninle birlikte at binebilir miyim, Baba?" diye sordu Danae.

"Eğer istersen."

Küçük prenses arabadaki yerinden kalktı, Rollo’yu Alean’a, Mmrr’ı Barones Melidere’e verdi ve ellerini Sparhawk’a uzattı.

Sparhawk onu her zamanki yeri olan eyerin önüne kaldırdı.

“Beni dolaştır, Baba,” diye meşhur küçük kız tonlamasıyla konuştu Danae.

“Biraz sonra döneriz,” dedi karısına ve arabadan hafif dörtnala uzaklaştı.

“Stragen bazen çok bezdirici olabiliyor,” dedi iğnelercesine Danae. “Onu değiştirecek kişinin Melidere olacağına memnunum.”

“Ne?” Sparhawk şaşırmıştı.

“Senin gözlerin nerede, Baba?”

“Gerçekten bakmıyordum. Gerçekten birbirlerine karşı öyle mi hissediyorlar?”

“Melidere öyle hissediyor. Hazır olduğunda Stragen’in ne hissettiğini ona gösterecek. Darsas’da ne oldu?”

Sparhawk o noktada vicdamyla birazcık mücadele etti. “Dini bir kişilik olduğunu söyleyebilir misin?” diye dikkatle sordu.

“Bu onu söylemenin alışılmamış bir yolu.”

“Soruya cevap ver, Danae. Bir dine bağlı mısın?”

“Elbette Sparhawk. Ben bir dinin odağıyım.”

“O zaman genel olarak bir din adamı - şey - dini kişilik olarak tanımlanabilir misin?”

“Nereye varmaya çalışıyorsun, Sparhawk?”

“Sadece evet de, Danae. Bir yemini bozmamn eşiğindeyim ve bunun için teknik bir nedene ihtiyacım var.”

“Teslim oldum. Evet, teknik olarak bana dini kişilik diyebilirsin ama tabii ki bu başka bir din ama tanım hâlâ uyuyor.”

‘Teşekkür ederim. Bunu bir din adamı - ya da dini kişi - dışında başka birine açıklamayacağıma yemin ettim. Sen bir dini kişi olduğuna göre sana anlatabilirim.”

“Bu katıksız bir yanıltmaca, Sparhawk.”

“Biliyorum ama bu güç durumdan kurtulmamı sağlıyor. Sabre, Baron Kotyk’in kayın biraderi Elron.” Ona kuşkulu bir bakış attı. “Yine bir şeyler mi karıştırıyorsun?”

“Ben mi?”

“Tesadüf potansiyelini birazcık artırmaya başladın, Danae,” dedi. “Biraz önce sana söylediğimi biliyordun, değil mi?”

“Ayrıntıları değil. ‘Her şeyi bilmek’ bir insan kavramıdır. Bu insanların hiçbir şeyden paçayı sıyıramayacaklarmı düşünmelerini sağlamak için uyduruldu. Ben olaylar hakkında belirtiler - küçük parıltılar - yakalarım hepsi bu. Kotyk’in evinde önemli bir şey olduğunu, eğer sen ve diğerleri dikkatli dinlerseniz onu duyabileceğinizi biliyordum.”

“Bu önsezi gibi bir şey o zaman?”

“Bu çok iyi bir tanımlama, Sparhawk. Bizimki sizinkinden çok daha gelişmiş durumda ve biz ona çok dikkat ederiz. Siz insanlar onu umursamamaya eğilimlisiniz - özellikle de erkekler. Dar-sas’da başka bir şey daha oldu, değil mi?”

Sparhawk başıyla onayladı. “O gölge gene ortaya çıktı. Emban ve ben Başkeşiş Monsel’le konuşuyorduk ki ziyaret edildik.”

“O zaman bunun arkasında kim varsa çok salak.”

“Troll Tanrıları mı? Bu onların tanımının bir parçası değil mi?”

“Troll Tanrıları olduğundan emin değiliz, Sparhawk.”

“Bilemez misini Yani, düşmanının kim olduğunu tanıyabilme-nin bir yolu yok mu?”

Başını olumsuzca salladı. “Korkarım ki yok, Sparhawk. Kendimizi birbirimizden saklayabiliriz. Ama Darsas’daki ortaya çıkışın salaklığı kesinlikle Troll Tannları’na delalet. Onlara hâlâ güneşin niçin doğudan doğduğunu anlatamadık. Her sabah doğacağını biliyorlar ama asla nereden doğacağına emin olamıyorlar.”

“Abartıyorsun.”

“Elbette.” Kaşlarını çattı. “Ama iyisi mi şimdilik Troll Tannları’yla uğraşıyoruz fikrine bel bağlamayalım. Çok güç algılanan bazı farklar var - tabii ki bu seninle Azash Tapmağında karşılaşmalarının sonucu olabilir. Bildiğin gibi onları çok korkuttun. Ben daha çok onlar ve başka biri arasındaki bir ittifaktan şüphelenme eğili-mindeyim. Sanırım Troll Tanrıları daha doğrudan davranırlardı. Eğer başka birisi bu işe karışmışsa biraz daha çocuksu. Dünyadan haberi yok. Etrafında akıllı olmayan insanlar var ve bütün insanları ona tapanlar gibi görüyor. Darsas’ta ortaya çıkış bildiğin gibi büyük bir hata. Bunu yapması gerekmiyordu ve başardığı tek şey o din adamına biraz önce söylediğin şeyi onaylamak oldu - ne olduğunu ona söyledin, değil mi?”

Sparhawk başıyla onayladı.

“Bir an önce Sarsos’a gidip Sephrenia’yla konuşmamız gerek.”

“Yolculuğumuzu yine hızlandıracak mısın?”

“Hızlandırsam iyi olur, sanırım. Diğer taraftakilerin şu anda ne yaptıklarından emin değilim ama her nedense hızlanmaya başladılar, bu

yüzden onlara ayak uydurmak için elimizden geleni yapsak iyi olur. Beni arabaya geri götür, Sparhawk. Stragen şu anda kadar eğitiminin gösterisini bitirmiştir; ayrıca zırhının kokusu midemi bulandırmaya başladı."

Sparhawk, Engessa ve Kring, Elenia Kraliçesi'ne eşlik eden tamamen farklı üç birliğin arasında ortak ilgi alanları olmasına rağmen, Peloileri, Kilise Şövalyeleri'ni ve Atanlan elden geldiğince birbirlerinden ayrı tutmak için çaba sarf etmeye karar verdiler. Kültürel farklılıklar yüzünden genel bir karışma açıkça mantıklı olmazdı. Yanlış anlaşılma olasılıkları görmezlikten gelinmeyecek kadar çoktu. Her lider kendi birliğine aşırı incelik ve resmiyet titizliğinin gereğini vurguladı. Sonuç gergin ve abartılmış bir soğukluktu. İşin aslında, Peloiler, Atanlar ve Şövalyeler silah arkadaşından çok müttefiklerdi. Sadece küçük bir grup Atanın Elenik ko-nuşabilmesi, uçsuz bucaksız steplerde ilerleyen küçük ordunun bölümleri arasındaki mesafeyi daha da açtı.

Orta Astel'de Pela şehrine az bir mesafe kala doğu Peloileriyle karşılaştılar. Kring'in ataları üç bin yıl kadar önce bu geniş otlak ülkeden göç etmişlerdi; ama zaman ve mesafe ayrımma rağmen Peloi ailesinin iki kolu da giysi ve âdetler konusunda dikkate değer bir şekilde birbirlerine benziyorlardı. Göze çarpan tek fark doğu Peloilerin Kring'in halkının tercihi olan süvari kılıcı yerine özellikle ciriti tercih etmesi gibiydi. Geleneksel selamlaşmadan sonra, Kring ve doğulu kuzeni çimenlerin üzerine bağdaş kurup "beraber tuz yiyip iş konuşurlarken" iki ordu birbirlerine üç yüz metre mesafede açık bir otlakta karşılıklı bekliyorlardı. Görünüşe göre bugün birbirleriyle savaşmayacakları kararma varılmıştı. Kring, misafiri ve ırktaşını herkese tanıtmak için arabaya getirdi. Doğu Peloilerinin domisinin adı Tikume'ydi. Kring'den oldukça uzundu ama onun da kafası kazınmıştı, bu atlılar arasında çok eski çağlara dayanan bir adetti.

Tikume herkesi nazikçe selamladı. "Peloilerin yabancılarla müttefik olduğunu görmek çok tuhaf," diye belirtti. "Domi Kring Eosia'da var olan durumdan bahsetti ama böyle özel hazırlıklara niçin gerek olduğunu tam olarak kavrayamamıştım. Tabii ki o ve ben on yıldan fazladır birbirimizle konuşmadık."

“Daha önce karşılaşmış mıydınız, Domi Tikume?” diye bariz bir şaşkınlıkla sordu Başpiskopos Emban.

“Evet, Ekselansları,” dedi Kring. “Domi Tikume yıllar önce Astel Kralı’yla Peloisa’ya gelmiş; beni arayıp bulmaya özen göstermişti.”

“Kral Alberen’in babası oğlundan daha bilgeydi,” diye açıkladı Tikume, “ve çok fazla okurdu. Pelosia ve Astel arasında birçok benzerlik gördü, bu yüzden Kral Soros’a resmi bir ziyaret yaptı. Beni de yanında gitmem için davet etti.” Nefret dolu bir ifade takındı. “Gemiyle gideceğini bilseydim teklifini geri çevirirdim. İki ay boyunca her gün hastaydım. Ama Domi Kring ile iyi anlaştık. Beraber kulak avlamak için beni bataklıklara davet edecek kadar nazikti.”

“Kârı sizinle paylaştı mı, Domi Tikume?” diye sordu Ehlana.

“O da ne, Kraliçe Ehlana?” Tikume’nin kafası karışmış gibiydi.

Bununla beraber, Kring gergince güldü ve birazcık kızardı.

Sonra Mirtai arabadan çıktı.

“Bu mu?” diye Kring’e sordu Tikume.

Kring mutluca başını salladı. “Müthiş, değil mi?”

“Olağanüstü,” diye coşkuyla onayladı Tikume, ses tonu son derece saygılıydı. Sonra dizi üzerine çöktü. İki elini yüzünün önünde çarparak, “Doma,” diye onu selamladı.

Mirtai sorarcasına Kring’e baktı.

“Bu bir Peloi kelimesi, aşkım,” diye açıkladı. ” ‘Domi’nin eşi’ anlamına gelir.”

“Buna daha karar verilmedi, Kring,” diye belirtti.

Tikume, hâlâ dizi üzerindeydi. “Kampımıza gelişin bize büyük onur verecektir, Doma Mirtai, halkımız arasında sen bir kraliçesin. Senin önünde diz çökecek ve sana teslim olacağım. Adına şiirler ve şarkılar bestelenecek, zengin armağanlar sunulacak.”

“Şey,” dedi Mirtai.

“GüzelHğinin ilahi olduğu ortada, Doma Mirtai,” diye konuyu ateşlendirdi. “Kutsal varlığın sönük bir dünyayı neşelendirir, güneşi utandırır. Kardeşim Kring’in seni eş seçme bilgeliğine huşu duydum. Hemen kampımıza gel ilahi kişi, ki halkım sana hayran olabilsin.”

“Tanrım,” diye soludu Ehlana. “Bana daha önce kimse böyle bir şey söylemedi.”

“Sadece sizi mahcup etmek istemedik, Kraliçem,” dedi sakince Ştragen. “Tabii ki biz de size karşı aynı tür duygular besliyoruz ama bunu fazla açığa vurmak istemedik.”

“İyi söyledin,” diye onayladı Ulath.

Mirtai yeni bir ilgiyle Kring’e baktı. “Bundan bana daha önce niçin bahsetmedin, Kring?”

“Ben bildiğini düşündüm, aşkım.”

“Bilmiyordum,” diye cevapladı. Alt dudağı düşünceli bir somurtkanlıkla hafifçe ileri çıkmıştı. “Ama şimdi biliyorum,” diye ekledi. “Omanı seçtin mi?”

“Sparhawk benim için o işi yapacak.”

“Niçin gidip Atan Engessa’yla konuşmuyorsun, Sparhawk? Ona Domi Kring’in uygunluğuna olumlu baktığımı söyle.”

“Bu çok iyi bir fikir, Mirtai,” diye cevapladı Sparhawk. “Bunu nasıl oldu da kendim düşünmedim diye şaşırdım.”

On Dördüncü Bölüm

ORTA Astel’deki Pela şehri, tüccarların, sığır alıcılarının Peloi sığırtmaçlarıyla iş yapmak için imparatorluğun her yerinden geldikleri bir ticaret merkeziydi. Daha tamamlanmamış görünümlü, eski bir yerdi. Binalarının çoğu arkalarında büyük çadırlar dikili süslü cephelerden başka bir şey değildi. Tekerlek izleriyle dolu sokakları taşla kaplamak için hiçbir girişim yapılmamıştı. Araba dizileri ve sığır sü-lülerinin geçişinin çıkardığı toz bulutu çoğu zaman şehri tamamen örtüyordu. Güçlükle anlaşılan kenar mahallelerin ötesinde bir çadır denizi uzanıyordu, göçebe Peloüerin taşınabilir evleri.

Tikume onları şehirden geçirip ilerideki geniş bir bölgeyi çeviren birçok parlak çizgili büyük çadırın bulunduğu bir tepenin üstüne götürdü. Tepenin en üstünde direklerin tuttuğu bir tente şeref yerini gölgeliyordu. Tentenin altındaki yer halı kaplıydı. Etrafa minder ve kürkler yayılmıştı.

Mirtai bütün ilginin mutlak odağıydı. Elbisesi yere kadar uzanan, kraliçemsi konumunun bir işareti olan mor bir cüppeyle örtülmüştü. Kring ve Tikume kampm resmi tören merkezine kadar eşlik edip kendisi de mor bir cüppe giyen ve Mirtai’ye aleni bir düşmanlıkla bakan Tikume’nin köşeli suratlı kansı Vida’ya takdim ettiler.

Sparhawk ve diğerleri onur misafirleri olarak Peloi liderlerine gölgelikte katıldılar.

Peloi savaşçıları, Kring ve olası gelinle tanıştırıldıklarında Mirtai’ye ölçüsüz iltifatlar yağdırmak için birbirleriyle rekabet etmek üzere bir araya yığıldıklarında Tikume’nin karısının yüzü asıldıkça asıldı. Altın rengi dişi devin güzelliğini öven şarkılar söylendi ve hediyeler verildi.

“Onun için şarkı besteleyecek zamanı nereden buldular?” diye Stragen’e sordu Talen.

“Sanırım bu şarkılar uzun zamandır var,” dedi Stragen. “Tek yaptıkları içine Mirtai’nin adını yerleştirmek. Sanırım şiirler de olacak. Emsat’ta kendilerininkileri yazamayacak kadar tembel ya da ilhamsız genç soylular için şiirler ve aşk mektupları yazarak çok iyi para kazanan üçüncü sınıf bir şair tanıyorum. Böyle durumlara hizmet eden, içinde boşluklar bulunan koca bir edebiyat alemi var.”

“Tek yaptıkları boşlukları kızın ismiyle doldurmak mı?” diye kuşkuyla sordu Talen.

“Başka bir kızın ismiyle doldururlarsa hiçbir anlamı olmaz, değil mi?”

“Bu namussuzluk!” diye bağırdı Talen.

“Ne kadar soylu bir tavır, Talen.” Başpiskopos Emban güldü. “Özellikle de senden gelince.”

“Bir kıza onun hakkında ne hissettiğinizi söylerken hile yapmamanız gerekir,” diye ısrar etti Talen. Talen kızları fark etmeye başlamıştı. Tabii ki uzun zamandır vardılar ama daha önce onları fark etmemişti. Artık oldukça şaşırtıcı derecede güçlü fikirleri vardı. Bu özel dürüstlük ifadesine kimsenin gülmemesi göğsünü kabarttı. Yine de Barones Melidere düşüncesizce onu kucakladı.

“Bu da ne demek oluyor?” diye biraz şüphelice sordu.

Hafifçe Talen’in çenesini okşayarak, “Ah, bir şey değil,” diye cevapladı. “En son ne zaman tıraş oldun?” diye sordu.

“Geçen hafta bir gün, sanırım - ya da bir hafta daha önce.”

“Bence zamanı gelmiş. Artık kesinlikle büyüyorsun, Talen.”

Çocuk birazcık kızardı.

Prenses Danae, Sparhawk’a muzip bir tavırla hafifçe sırıttı.

Hediyeler, şiirler ve şarkılardan sonra kahramanlık gösterileri başladı. Kring'in adamları süvari kılıçlarıyla yeteneklerini gösterdiler. Tikume'nin adamları aynısını ya atarak ya da kısa mızraklar gibi kullanarak ciritleriyle gösterdiler. Sör Berit yaşıtı bir Cyrinic Şövalye'yi atından düşürdü. Örgülü sarı saçlı iki Genidian düzmece ama ürkütücü gerçekçilikte bir balta kavgasına giriştiler.

"Bütün bunlar, elbette oldukça sıradan, Emban," dedi Ucera Başpiskoposu'na, Büyükelçi Oscagne. Unvanları bir kenara bıraktıklarından beri iki adamın dostluğu gelişmişti. "Savaşçı kültürler hayatlarını neredeyse tamamen seremonilerle kısıtlarlar." Emban gülümsedi. "Bunu ben de fark ettim, Oscagne. Kilise Şövalyelerimiz, bildiğim en nazik ve resmi törensel insanlardır."

'Tedbir, Ekselansları," diye muammalı bir şekilde açıkladı Ulath.

"Zamanla buna alışacaksınız, Ekselans," diye Oscagne'yi temin etti Tynian. "Sör Ulath boşa kelime sarf etmekten nefret eder."

"Esrarengiz olmaya çalışmıyordum, Tynian," dedi Ulath. "Bir balta taşıyan birine daima nazik olmanız gerektiğini belirtmeye çalışıyordum."

Atan Engessa ayağa kalktı, biraz soğukça Ehlana'ya eğilerek selam verdi. "Kölenizi deneyebilir miyim, Ehlana-Kraliçe?"

"Tam olarak ne demek istediniz, Atan Engessa?"

"Ergenlik Ayini zamanına geliyor. Hazır olup olmadığına karar vermemiz gerekiyor. Ona zarar vermeyeceğim. Diğerleri yeteneklerini gösteriyorlar. Atana Mirtai ve ben de onlara katılacağız. Deneme için iyi bir zaman."

"Siz nasıl uygun görüyorsanız Atan, tabii ki Atana itiraz etmediği sürece."

"Eğer gerçek bir Atansa etmeyecektir, Ehlana-Kraliçe." Aniden döndü ve Mirtai'nin Peloi ile beraber oturduğu yere gitti.

“Mirtai bugün kesinlikle her şeyin odağı,” dedi Melidere.

“Sanırım bu çok hoş,” dedi Ehlana. “O kendini çoğunlukla geri planda tutar. Biraz ilgiyi hak ediyor.”

“Fark ettiniz mi bu politik,” dedi Stragen. “Tikume’nin halkı Kring için Mirtai’ye ilgi gösteriyor.”

“Biliyorum, Stragen ama yine de güzel.” Altın rengi kölesine ilgiyle baktı. “Sparhawk, Atan Engessa’yla evlilik pazarlığını canlı bir şekilde ele almanı kişisel bir destek olarak görüyorum. Mirtai mutluluğu çok hak ediyor.”

“Onun için elimden geleni yapacağım, Kraliçem.”

Mirtai, Engessa’nın deneme önerisine hemen razı oldu. Zarif bir biçimde ayağa kalktı, mor cüppesinin boynunu çözüp yere düşmesi için bıraktı.

Peloilerin ağızları açık kaldı. Kadınlarının geleneksel kıyafetleri çok daha kapalıydı. Tikume’nin karısı Vida’nm yüzündeki hor görüş ifadesi birazcık azalmıştı. Mirtai’nin dişiliği etkileyiciydi. Bütün silahlan da üzerindeydi ve bu da Peloileri şok etmişti. O ve Engessa gölgeliğin önündeki alana gittiler, sertçe kafalar�yla birbirlerine selam verdiler ve kılıçlarını çektiler.

Sparhawk müsabakayla savaş arasındaki farkları bildiğini düşünürdü ama arkasından gelenler Sparhawk’in boyutlarını değiştirdi. Mirtai ve Engessa tamamen birbirlerini öldürmeye niyetliler-miş gibiydiler. Kılıç kullanışları mükemmeldi ama tarzlarında batı stili dövüşten çok daha fazla fiziki temas vardı.

“Daha çok kılıçlarla yapılan bir güreş müsabakasına benziyor,” diye görüşünü Ulath’a belirtti Kalten.

“Evet,” diye onayladı Ulath. “Acaba bunu balta dövüşünde de yapabilirler mi, diye merak ediyorum. Mirtai’nin yaptığı gibi birinin yüzüne tekme atar ve arkasından baltayı vurursan dövüşü hızla kazanırsın.”

“Bunu ona yapacağını biliyordum.” Engessa’nin sırtüstü tozlara yuvarlanmasıyla Kalten kıkırdadı. “Aynısmı bir kez de bana yapmıştı.”

Gerçi Engessa, Kalten gibi nefesi kesilmiş bir şekilde yere serilmedi. Onun yerine yuvarlanarak Mirtai’den uzaklaştı ve elinde kılıcıyla ayağa dikildi. Kılıcını selam verircesine kaldırdı ve sonra hemen tekrar saldırdı.

“Deneme” uzun bir süre daha, izleyen bir Atan’m yumruğunu sertçe göğüslüğüne vurarak müsabakanın bittiğini ilan edene kadar devam etti. Bitiş sinyalini veren adam yurttaşlarından çok daha yaşlıydı ya da öyle görünüyordu. Saçları beyazdı. Bunun dışında başka hiçbir şeyi farklı değilmiş gibiydi.

Mirtai ve Engessa resmi bir şekilde eğilerek birbirlerine selam verdiler. Engessa onu yerine götürdüğünde Mirtai gene cüppesini giyerek bir yastığm üstüne oturdu. Vida artık ona hor görerek bakmıyordu.

“Uygun,” diye Ehlana’ya bildirdi Engessa. Göğüslüğünün altına uzandı ve çürük bir noktaya yumuşakça dokundu. “Uygundan da öte,” diye ekledi. “Yetenekli ve tehlikeli bir rakip. ‘Baba’ diyeceği kişi olmaktan gurur duyuyorum. İsmime şan katacak.”

“Onu çok seviyoruz, Atan Engessa.” Ehlana gülümsedi. “Bizimle aynı fikirde olmanıza çok memnun oldum.” Sert yüzlü Atan’a o çarpıcı gülümseyişinin tüm etkisinin yayıldığını hissetti. Engessa kararsızca, neredeyse kendisiyle çelişerek gülümsemesine gülümseyerek karşılık verdi.

“Sanırım bugünkü kaybı iki oldu,” diye Sparhawk’a fısıldadı Talen.

“Öyle görünüyor,” diye cevapladı Sparhawk.

“Onları asla yakalayamıyoruz, dost Sparhawk,” diyordu Tiku-me, akşam hepsi alev alev yanan kamp ateşinin yanmda halılann üstünde dinlenirlerken. “Bu stepler sadece birkaç ağaçlığı olan açık otlaklardır. Gerçekten de saklanacak hiçbir yer yoktur ve uzun otların arasmdan kör birinin bile izleyebileceği bir iz bırakmadan atım süremezsin. Birden ortaya çıkıyor, sığırtmaçları öldürüp sığırları çalıp kaçıyorlar. O atlı gruplarından

birini ben kovaladım. Yüz sığır çaldılar ve otların içinde geniş bir iz bıraktılar. Birkaç mil sonra iz birden bitti. Ayn yönlere dağıldıklanna dair hiçbir iz yoktu. Birden ortadan kaybolmuşlardı. Sanki biri aşağı uzanıp onlan göğe götürmüş gibiydi.”

“Başka rahatsızlıklar var mı, Domi?” diye dikkatle sordu Tyni-an. “Söylemek istediğim, halkın arasında herhangi bir huzursuzluk var mı?”

“Hayır, dost Tynian.” Tikume gülümsedi. “Biz açık kalpli insan-lanzdır. Duygularımızı birbirimizden saklamayız. Bir şey olsa bilirdim. Darsas civarında neler olduğunu duydum, bu yüzden niçin sorduğunu biliyorum. Burada ona benzer hiçbir şey olmuyor. Biz kahramanlanmıza onlar gibi tapmayız, sadece onlar gibi olmaya çalışırız. Birisi sığırlarımızı çalıyor ve sığırtmaçlanmızı öldürüyor.” Biraz suçlarcasına Oscagne’ye baktı. “Hiçbir şekilde seni küçük düşürmek istemem, Sayın Yargıç, ama İmparator, Atanlarından bir kısırıma bu işe bakmalannı söylerse bunun bilgece olacağım söyleyebilirsiniz. Bu işle kendimiz ilgilenmeye kalkarsak komşularımızın pek hoşuna gitmeyecektir. Biz Peloiler birisi sığırlarımızı çaldığında ayrım gözetmeden hareket ederiz.”

“Bu konuyu İmparator Majesteleri’nin dikkatine sunacağım,” diye söz verdi Oscagne.

“Çabuk, dost Oscagne,” diye tavsiye etti Tikume. “Çok çabuk.”

Ertesi sabah ikisi küçük bir ateşin başında otururlarken Engessa, “O çok yetenekli bir savaşçı, Sparhawk-Şövalye,” diyordu.

“Evet,” diye cevapladı Sparhavvk, “ama sizin geleneklerinize göre daha bir çocuk.”

“İşte bu yüzden onun adına pazarlık ediyorum,” diye belirtti Engessa. “Yetişkin olsaydı, kendisi yapardı. Çocuklar bazen kendi değerlerini bilmezler.”

“Ama bir çocuk bir yetişkin kadar değerli olamaz.”

“Bu tamamen doğru değil, Sparhawk-Şövalye. Kadının yaşı küçüldükçe fiyatı artar.”

“Ah, bu saçma,” diye araya girdi Ehlana. Pazarlık hassas bir konuydu ve normalde özel yapılması gerekiyordu. Ama normal daima Sparhawk’m karısı için geçerli olmuyordu. “Teklifin asla kabul edilemez, Sparhavvk.”

“Sen kimin tarafmdasın, tatlım?” diye yumuşakça sordu.

“Mirtai benim arkadaşım. Ona hakaret etmene izin vermeyeceğim. Gerçekten de on at mı! O kadarını ben Talen için alırım.”

“Onu da mı satmayı düşünüyorsun?”

“Sadece can alıcı noktayı belirtmeye çalışıyordum.”

Sör Tynian’da geçerken durdu. Gruplarında Kring’e en yakm olan oydu ve dostluğun sorumluluklarını ta içinde hissediyordu. “Ne tip bir teklif Majesteleri’nin uygun derecede saygın gelecektir?”

“Altmıştan bir at bile aşağıya olmaz,” diye dediği dedik bir şekilde belirtti.

“Altmış!” diye bağırdı Tynian. “Kring’i fakirleştirmek istiyorsun! Onu düşkün biriyle evlendirirsen Mirtai’nin önünde nasıl bir yaşam olacak ki?”

“Kring hiç de düşkün biri değil, Aziz Şövalye,” diye anında cevabı yapıştırdı kraliçe. “Kral Soros’un bütün o Zemoch kulakları için ödediği altınlar onda duruyor.”

“Ama onlar onun altınları değil ki,” diye belirtti Tynian. “Onlar halkına ait.”

Sparhawk gülümsedi ve başıyla Engessa’ya işaret etti. İkisi de göze batmayacak bir şekilde ateşten uzaklaştılar. “Sanırım otuzda anlaşacaklar, Atan Engessa,” diye tereddütle fikrini söyledi.

“Çok büyük ihtimalle,” diye ona katıldı Engessa.

“Bana adil bir sayı gibi geliyor. Sence?” Bu teklifin eşiğinde dengede kaldı.

“Benim de aklımda olan oydu, Sparhawk-Şövalye.”

“Benim de. Tamam mı o zaman?”

“Tamam.” İkisi de tokalaştılar. “Onlara söyleyecek miyiz?” diye sordu Atan, yüzünde çok hafif bir gülümseme izi vardı.

“Oldukça çok eğleniyorlar.” Sparhawk sırıttı. “Niye onların oyununu kesiyoruz ki? Bizim tahminlerimize ne kadar yakın olduklarını görebiliriz. Hem, bu pazarlıklar Kring ve Mirtai için çok önemli. Eğer bir iki dakikada karar vermiş olsaydık, bu onların kendilerini değersiz hissetmelerine neden olurdu.”

“Dünyadan çok iyi anlıyorsun, Sparhavvk-Şövalye. Hem erkeklerin hem de kadınların kalbini biliyorsun.”

“Hiçbir erkek gerçekten bir kadının kalbini bilemez, Engessa-Atan,” diye cevapladı Sparhawk.

Tyriian ve Ehlana arasındaki pazarlık trajik bir boyuta ulaşmıştı, her biri diğerini kalp kırmak ve benzer savurganlıklarla suçluyordu. Ehlana’nın gösterisi çok ustacaydı. Elenia Kraliçesi tiyatrocu olarak doğmuştu ve konuşma konusunda oldukça yetenekliydi. Sör Tynian’ın rezil cimriliği üzerine uzun bir doğaçlama söylev çekti, sesi yükseliyor ve mükemmel bir şekilde dalga dalga düşüyordu. Diğer taraftan fazlasıyla mantıklı olan Tynian bile bazen duygusallaşıyordu.

Kring ve Mirtai yakında el ele oturuyorlardı. Nefeslerinin tutarak her kelimeyi yakalarken gözleri ilgi doluydu. Tikume’nin Peloileri pazarlık eden çiftin etrafını sarmış, duyabilmek için yırtınıyorlardı.

Bu saatler sürdü ve güneşin batmasına yakın Ehlana ve Tynian sonunda gönülsüz anlaşmaya - otuz at - ulaştıklarında ve ellerine tükürüp avuç içlerini şap diye vurduklarında bitti. Sparhawk ve Engessa da anlaşmayı

aynı tarzda resmileştirdiler ve kendinden geçmiş Peloilerden gürültülü bir alkış yükseldi. Baştan sona oldukça eğlenceli bir gün. geçmişti. O gecenin kutlamaları gürültülü ve uzun sürdü.

"Yorgunluktan öldüm," dedi Ehlana kocasına, gece çadırlarına çekildiklerinde.

"Zavallı bir tanem," diye sıkıntısını paylaştı Sparhawk.

"Ama devreye girmem gerekiyordu. Sen çok yumuşak başlıydın, Sparhawk. Onu bedavaya verecektin. İyi ki oradaydım. Sen asla böyle bir anlaşmaya varamazdın."

"Ben karşı taraftaydım, Ehlana, hatırlıyor musun?"

"Benim de anlamadığım bu, Sparhawk. Nasıl oldu da zavallı

Mirtai'ye bu kadar saygısız davranabildin?"

"Oyunun kuralları, aşkım. Ben Kring'i temsil ediyordum." "Beni düş kırıklığına uğratmış durumdasın, Sparhawk." "Evet, iyi ki sen ve Tynian her şeyi uygun şekilde hallettiniz.

Engessa ve ben onun yansı kadar bile beceremezdik." "Oldukça iyi oldu değil mi? Bütün günümüzü alsa da." "Şahaneydin, aşkım, kesinlikle şahaneydin."

"Hayatım boyunca birçok rezil yerde bulundum, Sparhawk," dedi ertesi sabah Stragen, "ama Pela kesinlikle en kötüsü. Yedi defa terk edilmiş, biliyor muydun? Belki de terk edilmiş doğru kelime değil. Taşınmış' sanırım gerçeğe daha uygun. Peloiler yaz ordugâhlarını nereye kurarlarsa Pela orada oluyor."

"Bunun haritacıları çıldırtabileceğim hayal edebiliyorum."

"Kesinlikle öyle. Bu bir geçici şehir ama kesinlikle pis pis para kokuyor. Bir sığır sürüsü almak için oldukça çok nakit paraya ihtiyaç var."

“Yerel hırsızlarla bağlantı kurmayı becerebildiniz mi?”

“Doğrusu onlar bizimle bağlantı kurdular.” Talen sırıttı. “Sekiz yaşından büyük olmayan bir çocuk Stragen’in kesesini aşırdı. Çok iyiydi - iyi koşamaması dışında. Elli metre içinde onu yakaladım. Kim olduğumuzu açıkladıktan sonra bizi buranın başındaki adamı görmeye götüreceğine çok sevindi.”

“Hırsızlar meclisi şu ana dek herhangi bir karar almış mı?” diye Stragen’e sordu Sparhawk.

“Hâlâ üstünde kafa yoruyorlar,” diye cevapladı Stragen. “Daresia’dakiler biraz tutucu. Otoritelerle ortak çalışma fikri, nedense ahlaksızlık gibi görünüyor. Sarsos’a vardığımızda bir şekilde cevap bekliyorum. Sarsos hırsızlannın imparatorlukta çok büyük bir yeri var. Biz yokken anlamlı herhangi bir şey oldu mu?”

“Kring ve Mirtai nişanlandüar.”

“Çok çabuk oldu. Onlan tebrik etmem lazım.”

“Niye ikiniz gidip biraz uyumuyorsunuz,” diye önerdi Sparhawk. “Yarın Sarsos’a gidiyoruz. Tıkume de steplerin bitimine kadar bizimle gelecek. Biraz daha gitmekten hoşlanacağım sanıyorum ama Sarsos’daki Styricler onu gerginleştiriyor.” Ayağa kalktı. “Biraz uyuyun. Benim gidip Oscagne ile konuşmam lazım.”

Peloi ordugâhı sessizdi. Yazın ilk günleriydi ve öğlen sıcağı göçebeleri çadırlannda tutuyordu. Sparhawk kalabalık meydanda Büyükelçi Oscagne ve Başpiskopos Emban’ın paylaştıkları çadıra doğru yürüdü. Güvenli bir ordugâhta oldukları için şövalyeler resmi zırhlarından vazgeçmeye karar vermişlerdi.

İkisini çadırların yanmdaki gölgelikte kavun yerken buldu.

Pandion yaklaşırken Oscagne, “Karşılaşmamıza sevindim, Aziz Şövalye,” dedi.

“Bu eski bir selamlama tarzı, Oscagne,” dedi Emban.

“Bir konuyu merak ettim,” diyen Sparhawk, gölgeli halının üstünde onlara katıldı.

“Bu gençlik özelliklerinden biri, sanırım.” Oscagne gülümsedi.

Sparhawk bunu umursamadı. “Astel’in bu bölümü geçtiğimiz kısımdan çok farklı görünüyor,” diye fikrini söyledi.

“Evet,” diye ona katıldı Oscagne. “Bütün Elene kültürlerinin varlığına neden olan bu Astel’in kaynayan kazanıdır - hem burada Daresia’da, hem de Eosia’da.”

“Bir gün bunun üzerine tartışmak isteyebiliriz,” diye mırıldandı Emban.

“Daresia daha eskidir, hepsi bu.” Oscagne omuz silkti. “Bu daha iyi anlamına geliyor demek değildir. Neyse, şu ana dek gördüğünüz Astel, Elene Krallığı Pelosia’ya çok benziyor, değil mi?”

“Benzerlikler, evet,” diye cevapladı Sparhawk.

“Steplerin bitimine geldiğimizde bu benzerlik bitecek. Astel’in batısının üçte ikisi Elene’dir. Steplerin kıyısından Atan sınırına kadar Astel Styric’dir.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu Emban. “Eosia’daki Styricler her tarafa yayılmışlardır. Kendi köylerinde yaşar, kendi yasa ve âdetlerini uygularlar.”

“Bu gün ne kadar geniş görüşlüsün, Emban?”

“Anladığım kadarıyla taşralılığıma saldırmayı planlıyorsun.”

“Fazla değil, umarım. Sizin prototip Eleneniz yobazdır.” Oscagne elini kaldırdı. “Patlamadan izin ver de bitireyim. Yobazlık bir bencillik tarzıdır ve Elenelerin kendileri hakkında çok büyük fikirleri olduğunu kabul etmek zorunda kalacağını sanıyorum. Tanrı’run özellikle onlara gülümsediğirii düşünüyorlarmış gibi görünüyorlar.”

“Gülümsemiyor mu?” Emban şaşırmış numarası yaptı.

“Kes şunu. Sadece Tanrı’nm anladığı bazı nedenler yüzünden Styricler özellikle Elenelerin sinirlerine dokunuyorlar.”

“Bunu çok kolay anlıyorum.” Emban omuz silkti. “Bunun nedeni üstün tavırları. Bize sanki çocukmuşuz gibi davranıyorlar.”

“Onların açısından öyleyiz, Ekselansları,” dedi Sparhawk. “Styricler kırk bin yıldır medeniler. Biz biraz daha geç başladık.”

“Nedeni her neyse,” diye devam etti Oscagne, “Elenelerin ilk tepkileri Styricleri sürmekti - ya da öldürmek. İşte bu yüzden Styricler Eosia’ya siz Elenelerden çok önce göç ettiler. Elene önyargıları yüzünden ıssız yerlere gitmeye zorlandılar. Bununla beraber tek ıssız yer, Eosia değildi. Atan sınırında bir tane daha vardı. Çok eskiden birçok Styric de oraya kaçtı. İmparatorluk oluştuktan sonra, biz Tamullar Elenelerden Sarsos etrafında yaşayan Styricleri taciz etmeyi kesmelerini istedik.”

“İstediniz mi?”

“Oldukça serttik - ve yanımızda yapacak başka hiçbir şeyleri olmayan Atanlar vardı. Elene din adamlarının vaazlarında gök gürültüsü gibi suçlamalar yapmalarına izin verdik ama iki halkı ayıracak kadar Atanı Sarsos civarında yerleştirdik. Böylesi daha sessiz ve biz Tamullar sessizliğe fazlasıyla düşkünüzdür. Sanırım, siz beyler Sarsos’a geldiğimizde çok şaşıracaksınız. Bütün dünyadaki tek gerçek Styric şehridir. Tanrı orada çok özel bir şekilde gülüm-süyormuş gibi geliyor.”

“Tanrıdan bahsedip duruyorsun, Oscagne,” diye belirtti Emban. “Tanrıyla meşgul olmanın bir Elene kibiri olduğunu sanırdım.”

“Siz tahminimden de geniş görüşlüymüşsünüz, Ekselansları.”

“Tanrı kelimesini kullandığınızda tam olarak ne demek istiyorsunuz, Ekselans?”

“O terimi bir tür için kullanırız. Tamul dinimiz çok derin değildir. İnsanın Tanrısı - ya da Tanrıları - ile ilişkisinin kendi işi olduğunu düşünmeye eğilimliyiz.”

“Bu bildiğiniz gibi sapkınlıktır. Kilise’yi işsiz bırakır.”

“Bu çok iyi, Emban.” Oscagne gülümsedi. “Sapkınlık, Tamul Imparatorluğu’nda desteklenir. Uzun, yağmurlu öğlenden sonralarda bize konuşacak bir şey sağlar.

Ertesi sabah yanlarındaki kalabalık Peloilerin eşliğinde yola çıktılar. Grup göç halindeki bir orduya benzer şekilde kuzeydoğuya doğru ilerliyordu. Kring ve Tikume sonraki birkaç gün boyunca beraber at bindiler, kan bağlarını yenileyip döl veren hayvanlarını karşılıklı değiştirmeyi konuştular.

Sparhawk, Pela’dan steplerin bitimine kadar bir deney yapmaya kalktı ama çok uğraşsa da Aphrael’in zaman ya da mesafeyle oynadığına dair en ufak bir iz bile bulamadı. Açıkçası Çocuk-Tan-rıça çok yetenekliydi ve Sparhawk’m onları fark edemeyeceği ölçüde eksiksiz idare ediyordu.

Bir keresinde Faran’ın sırtında ona katıldığında, canını sıkan bir konuyu ortaya koydu. “Özel işlerine burnumu sokmaya çalışmıyorum ama Salesha’da karaya çıktığımızdan bu güne yaklaşık elli gün geçmiş gibi görünüyor. Gerçekte ne kadar sürdü.”

“Oldukça az, Sparhawk. En fazla yarısı kadar.”

“Ben tam cevabı arıyordum, Danae.”

“Sayılarla aram iyi değil, Baba. Birkaç taneyle çok arasındaki farkı biliyorum ve gerçekten bu o kadar da önemli değil, değil mi?”

“Bu pek açık değil, sen dersin?”

“Açıklık senin için bu kadar önemli mi, Sparhawk?”

“Açıklık olmadan mantıklı düşünemezsin, Danae.”

“O zaman mantıklı düşünme. Değişiklik olsun diye sezgilerini kullanmaya çalış. Bakarsın bundan hoşlanmaya bile başlamışsın.”

“Ne kadar sürdü, Danae?” diye ısrar etti.

“Üç hafta.” Omuz silkti.

“Bu daha iyi.”

“Şey, aşağı yukarı.”

Steplerin sonu soluk gövdeli kayın ağaçlarından sık bir ormanla işaretlenmişti. Tikume ve adamları oradan döndüler. Akşam yaklaştığı için, kraliyet muhafızları ormanın kıyısında kamp kurdular, böylece ağaçların arasından giden gölgeli yolu gündüz ışığında izleyebileceklerdi.

Yerleşip yemek ateşleri yandıktan sonra Sparhawk, Kring’i alarak Engessa’yı görmeye gitti. Ormanın kenarında yürürlerken, “Burada özel bir durum var, baylar,” dedi onlara. “Nasıl, Sparhawk-Sovalye?” diye sordu Engessa.

“Bu grupta üç farklı tür savaşçı var ve üçünün de savaşa farklı yaklaşacağını düşünebiliyorum. Bu farkları tartışmamız lazım ki sorun çıktığında birbirimizi yanlış anlamayalım. Kilise Şövalyeleri’nin standart yaklaşımı teçhizatımız üzerine kuruludur. Zırh giyer ve iri atlara bineriz. Sorun olduğunda genelde karşı ordunun tam merkezine şiddetle dalarız. “

“Biz düşmam bir elma gibi soymayı tercih ederiz,” dedi Kring. “Atlarımızla çok hızlı bir şekilde gücünün etrafından dolaşırken bir taraftan da onu parçalara ayırırız.”

“Biz yaya savaşırız,” dedi Engessa. “Kendi kendimize yetmek konusunda eğitim gördüğümüzden, düşmana saldırır ve onunla göğüs göğüse dövüşe gireriz.”

“Bu her zaman işe yarar mı?” diye sordu Kring.

“Her zaman.” Engessa omuz silkti.

“Eğer herhangi bir sorunla karşılaşırsak, hep beraber dalmak iyi bir fikir olmayacaktır,” diye derin derin düşüncelere daldı Sparhawk, “Birbirimize takılıp durabiliriz. Bakalım buna ne diyeceksiniz. Önemli büyüklükte bir güç bize saldırmaya çalışırsa, Kring ve adamları arkalarından dolaşacaklar, ben şövalyeleri toplayacağım ve merkeze saldıracağım, Atan Engessa da adamlannı ön cenah boyunca yayacak. Biz merkezlerine dalıp bir delik açtıktan sonra düşman şövalyeleri arkadan saracaktır. Her nedense daima öyle yaparlar. Kring’in geriden ve yanlardan saldırıları şaşkınlıklarını artıracaktır. Düzenleri bozulacak ve öyle ya da böyle çoğu liderlerinden kopacaktır. Bu Engessa’nm saldırması için iyi bir an olacak. Dünyadaki en iyi askerler emir verecek yakınlıkta kimse olmadığında fazla işe yaramazlar.”

“Bu işe yarayabilir bir taktik,” diye onayladı Engessa. “Dünyadaki diğer insanların da savaş planlan yaptıklarım görmek biraz şaşırtıcı.”

“İnsanlık tarihi uzun bir savaşın tarihi gibidir, Atan Engessa,” dedi Sparhawk. “Bu konuda hepimizin deneyimleri oldu, bu yüzden güçlerimizin avantajını kullanacak taktikler bulduk. Önerdiğim gibi yapmak istiyor muyuz?”

Kring ve Engessa birbirlerine baktılar. “Her plan işe yarayacaktır,” diye omuz silkti Kring, “hepimiz ne yaptığını bildiği sürece.”

“Bizim saldırmamızı beklediğinizi nasıl bileceğiz?” diye Sparhawk’a sordu Engessa.

“Dostum Ulath’m bir borusu var/’ diye cevapladı Sparhawk. “Bir kere çaldığında benim şövalyelerim saldıracak. İki kez çaldığında Kring’in adamları gerileri temizlemeye başlayacaklar. Düşmanın bütün dikkatini üzerimize çektikten sonra Ulath’a üç kez çaldıracağım. Siz de işte o zaman saldıracaksınız.”

Engessa’mn gözleri parladı. “Bu düşmana fazla sağ adam bırakmayacak türden bir strateji, Sparhavvk-Şövalye,” dedi.

“Amacımız da bu, Engessa-Atan.”

Kayın ağacı ormanı orta Astel’in steplerinden başlayıp Atan sınırındaki engebeli tepelere kadar yayılan uzun, hafif eğimli yamaçtaydı. Yol geniş ve iyi bakımlıydı ama fazlasıyla kıvrıla kıvnla gidiyordu. Engessa’mn yaya Atanları yolun her iki yanında da bir mil kadar yayılmışlardı. İlk üç gün insan izine rastlamadıklarını ama onun yerine büyük geyik sürüleriyle karşılaştıklarını bildirdiler. Yaz orman zeminindeki yavaş yavaş kaybolan rutubeti daha kurutmamışh. Güneş ışıklar�yla bezenmiş gölgelerin havası serin ve rutubetliydi, hâlâ bahar kokuyordu.

Ağaçlar görüşü engellediği için, dikkatli ilerliyorlardı. Güneş hâlâ ufkun üzerindeyken akşam için kamp kurdular ve karanlık çöktükten sonra olabilecek sürprizleri engellemek için basit istihkamlar kurdular.

Ormandaki dördüncü günlerinde Sparhawk erken kalktı ve şafağın ilk çelik grisi ışıklarının içinden atların bağlandığı kazıklara yürüdü. Orada Khalad ile karşılaştı. Kurik’in en büyük oğlu Fa-ran’ın başını bir kayın ağacına dayamış dikkatlice iri kırçılın toynaklarını inceliyordu. “Ben de bunu yapacaktım,” dedi yavaşça Sparhawk. “Dün sağ ön ayağını kolluyormuş gibiydi.”

“Taş yarası,” dedi kısaca Khalad. “Sparhawk memlekete döndüğümüzde onu çayıra salmayı bir düşün. Bildiğin gibi artık o bir tay değil.”

“Konuyu biraz zorlarsan ben de öyleyim. Yerde uyumak eskisi gibi eğlenceli gelmiyor.”

“Sen sadece formunu kaybediyorsun.”

“Teşekkürler. Hava kalacak mı?”

“Anladığım kadarıyla evet.” Khalad Faran’m toynağını yere indirdi ve başını ağaca bağladı. “Isırma yok,” diye atı uyardı. “Eğer beni ısırırsan,

kaburgalarına tekmeyi yersin.”

Faran’m uzun yüzünde incinmiş bir ifade belirdi.

“O çok kötü huylu bir at,” diye belirtti Khalad, “ama daha önce karşılaştığım bütün atlardan çok ama çok daha akıllı. Onu damızlık aygır yapmalısın. Değişiklik olsun diye zeki tayları eğitmek ilginç olabilir. Atların çoğu pek zeki değildir.”

“Atların hayvanların en zekilerinden olduğunu sanıyordum.”

“O bir palavra, Sparhawk. Akıllı hayvan istiyorsan kendine bir domuz al. Bugüne dek bir domuzun çıkamayacağı bir ağıl yapamadım.”

“Binmek için yere çok yakın bir gövdeleri var. Gidip bakalım kahvaltı hazır mı?”

“Bu sabah kim hazırlıyor?”

“Kalten, sanırım. Ulath bilir.”

“Kalten mi? Ben burada kalır ve atlarla yerim.”

“Bir kova dolusu çiğ yulafın iyi olacağından emin değilim.”

“Her koşulda Kalten’in yemeğine tercih ederim, Lordum.”

Güneş yükseldikten kısa bir süre sonra yola çıktılar ve serin ormanda, güneş ışıklarıyla dolu gölgelerin içinden ilerlediler. Her yer kuşlarla doluymuş gibiydi ve coşkuyla şakıyorlardı. Sparhawk bir keresinde, kuşların şakımasının müziğe olan aşkın bir ifadesi olarak hayal edişini Sephrenia’nın aniden yok ettiğini hatırlayıp gülümsedi. “Doğrusu diğer kuşları uzak durmaları için uyarıyorlar, bir tanem,” demişti. “Yuva kurdukları bölgelerin kendilerine ait olduklarını iddia ediyorlar. Çok hoş görünebilir ama bütün söyledikleri, ‘Benim ağacım. Benim ağacım. Benim ağacım.’ “

Mirtai öğlene doğru rahat bir koşuyla geri geldi. “Sparhawk,” dedi arabaya ulaştığında, “Atan Engessa’nın öncüleri ilerde insanlar olduğunu bildirdiler.”

“Kaç kişi?” diye sordu, ses tonu birden ciddileşmişti.

“Emin olamayız. Öncüler görünmek istemedi. Oradakiler bir tür asker ve bizi bekliyor gibiler.”

“Berit,” dedi genç şövalyeye Sparhawk, “niye ileri gidip Kalten ve diğerlerine bize katılmalarını söylemiyorsun? Acele etme. Sıradan bir şeymiş gibi göstermeye çalış.”

“Tamam.” Berit atını tırısa kaldırıp ileri sürdü.

İri şövalye sesini sakin tutmaya çalışarak, “Mirtai,” dedi, “yakınlarda savunması uygun bir yer var mı?”

“Ben de bundan bahsedecektim. Yaklaşık çeyrek mil ilerde bir tepe var. Ormanın zemininden pörtlemiş gibi - çoğunluğu kaya kitlesi. Yosunla kaplı.”

“Arabayı oraya çıkarabilir miyiz?”

Mirtai olumsuzca başım salladı.

“O zaman yürümeniz gerekecek, kraliçem,” dedi karısına.

“Düşman olduklarını bilmiyoruz, Sparhawk?” dedi Ehlana.

“Doğru ama olmadıklarını da bilmiyoruz ve bu daha önemli.”

Kalten ve diğerleri, Kring ve Engessa’yla kolun önünden geri geldiler.

“Herhangi bir şey yapıyorlar mı, Atan Engessa?”

“Sadece izliyorlar, Sparhavvk-Şövalye. İlk tahminimizden çok daha fazlalar - en azından bin - belki de çok daha da fazla.”

“Bütün bu ağaçlar arasında çok daha zor olacak,”

“Biliyorum.” Sparhawk homurdandı. “Khalad, öğlene ne kadar var?”

“Bir saat kadar, Lordum,” diye arabanın sürücü yerinden cevapladı Khalad.

“Yeteri kadar az o zaman. Tam ilerimizde bir tepe var. Doğru oraya gideceğiz ve öğlen yemeği için durmuş gibi görüneceğiz. Arabadaki dostlarımız tepeye kadar yürüyecekler. Kalanımız tepenin eteklerine yayılacak. Ateşler yakıp yemek pişireceğiz. Ehlana salakça davran. Sen ve baronesin o tepenin üzerinde sürekli gülmenizi istiyorum. Stragen yanına adam al ve tepenin üzerinde bir çadır kur. Ziyafet varmış gibi göstermeye çalış. Yolumuz-daki kayaları temizlet ve çaktırmadan tepenin üstüne yığ.”

“Gene mi kuşatma, Sparhawk?” dedi onaylamayarak Ulath.

“Daha iyi bir fikrin var mı?”

“Yok ama kuşatmalar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun.”

“Kimse sevmen gerektiğini söylemedi, Ulath,” dedi Tynian.

“Haberi herkese yayın,” dedi Sparhawk, “ve her şey normalmiş gibi görünmeye çalışalım.”

Telaşsız gibi duran bir hızla yol boyunca ilerlerken gergindiler.

Bir virajı döndüler ve Sparhawk tepeyi gördü. Stratejik olasılıklarını hemen kabul etti. Dünyanm her tarafında rastlanan, ormandan yükselen, üst üste yığılmış kayalardan biriydi. Yuvarlak kayalardan on iki metre yüksekliğinde, yosunlardan yemyeşil, ağaç ve de çalı yoksunu konik bir yığındı. Yolun yaklaşık iki yüz metre sorundaydı. Talen atını tepenin dibine sürdü, indi, hızlı yukarı çıktı ve etrafına bakındı. “Burası mükemmel, Kraliçem,” diye bağırdı. “Buradan etrafı millerce görebilirsiniz. Tam aradığınız yer.”

“İyi bir dokundurma,” diye belirtti Bevier, “tabii ki oradaki dostlarımızın Elenik konuştuğunu önceden kabul edersek.”

Stragen yük. atlarının önünden, elinde bir lavta taşıyarak ileri çıktı. “Ufak bir süsleme, Kraliçem.” Ehlana’ya gülümsedi.

“Çalar mısınız, Milord?”

“Her beyefendi çalar, Majesteleri.”

“Sparhawk çalmaz.”

“Sparhawk’i tanımlamak için hâlâ çalışıyoruz, Kraliçe Ehlana,” diye yumuşakça cevapladı Stragen. “Beyefendinin tam olarak uyacağından kesin emin değiliz - üstüne alınma, ahbap,” diye çabucak siyah zırhlı Pandion’u temin etti.

“Bir öneri, Sparhawk?” dedi Tynian.

“Söyle.”

“Oradaki adamlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ama onlar da bizimle ilgili hiçbir şey bilmiyorlar - ya da çok az bir şey.”

“Bu büyük ihtimalle doğru.”

“Sadece bizi izliyor olmaları hemen saldırmayı planlıyorlar anlamına gelmez - saldırmayı düşünmüyor bile olabilirler. Eğer dönüyorlarsa, oturup biz tekrar yola çıkana kadar bekleyeceklerdir.”

“Tamam.” ,

“Ama biz bazı hoppa soylu kadınlarla - Majestelerinden özür dilerim - yolculuk ediyoruz ve bu soylu kadınların mantıklı şeyler yapma zorunlulukları yok.”

“Bazı yerlerdeki sevilme oranınız artmıyor, Sör Tynian,” dedi meşum bir tavırla Ehlana.

“Yıkıldım ama Majesteleri - bir kapristen dolayı - o arabada yol almaktan sıkılıp buraya hayran olmaya karar veremez mi? Bu koşullar altında, bir günlük mola emretmeniz doğal olmaz mı?”

“Kötü değil, Sparhawk. Öğlen yemeğimizi yerken, bu tepeyi göze batmayacak bir şekilde tahkim edebiliriz. Birkaç saat sonra, bugün daha fazla yol alamayacağımız ortaya çıkınca, her zamanki akşam kampını kurabiliriz - arazi tahkimatları ve benzerlerini. Belli bir zaman çizelgemiz yok, bu yüzden yarım günlük gecikme bizi program dışı bırakmayacaktır. Kraliçenin emniyeti şu anda hızdan çok daha önemli, değil mi?”

“Biliyorsun ki buna cevap vermeyeceğim, Kalten.”

“Sana güvenebileceğimden emindim.”

“Bu iyi, Sparhawk-Şövalye,” diye onayladı Engessa. “Öncülerime iş görmeleri için tam bir gece ver, o zaman bırak kaç kişi olduklarını, isimlerini bile öğreniriz.”

“Bir tekerlek kırın,” diye ekledi Ulath.

“Bu niçin, Aziz Şövalye?” diye sordu Büyükelçi Oscagne, kafası biraz karışmış gibi görünüyordu.

“Bu bize durmak için bir neden daha verir,” diye cevapladı Thalesialı. “Eğer araba sorun çıkarırsa durmamız gerekir.”

“Tekerlek tamir edebilir misiniz, Sör Ulath?”

“Hayır ama demirci bulana dek altına bir tür kızak yapabiliriz.”

“Kızak arabayı aşırı derecede sarsıp zıplatmaz mı?” diye acı dolu bir bakışla sordu Başpiskopos Emban.

“Büyük ihtimalle.” Ulath omuz silkti.

“Durmak için başka bir sebep bulabileceğimize kesinlikle eminim, Aziz Şövalye. Bunun ne kadar rahatsızlık verebileceği konusunda hiçbir fikriniz

var mı?”

“Doğrusu bunu pek düşünmedim, Ekselansları,” diye dobra dobra cevapladı Ulath, “ama zaten arabada gitmediğim için beni birazcık bile rahatsız etmeyecektir.”

On Beşinci Bölüm

BİR düzine dişi Atanın katılması, tepenin üstündeki saray toplantısı numarası havasını güçlendirdi. Bununla beraber, Atan kızlarını gülümserlerse yüzlerinin kırılmayacağına ya da Tanrıların gülmeye karşı herhangi bir emir çıkarmadıklarına ikna etmek zordu. Berit ve bir grup genç şövalye tepenin üstündeki doğal amfiteatrdan çeşitli büyüklüklerde kayaları temizlerken leydileri eğlendiriyorlardı. Kaya yığının arkası önünden daha dikti ve tepenin o kenarı doğal bir sur oluşturmuştu. Şövalyeler diğer üç kenarda kaba bir göğüs siperi oluşturacak kadar kaya yığdılar. Her şey çok sıradandı ama bir saat içinde oldukça dayanıklı tahkimatlar yapılmıştı.

Tepenin eteğinde birçok yemek ateşi yakılmıştı ve dumanları beyaz ağaç gövdeleri arasında bir çeşit mavi pus oluşturuyordu. Tuhaf bir şekilde ayrılmış birlik yemek hazırlamak için gösteri yaparken takırtı, tıngırtı ve bağırma sesleri çıkardılar. Engessa’nm Atanları büyük bir odun yığını topladı - çoğu üç metre uzunluğunda - ve aşçılar ateşleri için kütük değil odun parçalarına ihtiyaçları olduklarını yüksek sesle belirttiler. Bu yüzden de kayın ağaçlarının uçlarını yontmak gerekti ve kısa zamanda uçları iyice sivriltilmiş üç metrelik kazıklar düzenli aralıklarla tepenin etrafına, ateşlik odun ya da birkaç dakikada kazık bir çit haline getirilebilecek şekilde yerleştirildiler. Atanlar biraz ilerde düzenli bir şekilde ağaçların altına yayılırlarken Şövalye ve Peloiler de atlarını yakma bağlayıp eteğin etrafında tembel tembel oturdular.

Sparhawk tepenin üstünde dikilmiş aşağıda devam eden işleri kontrol ediyordu. Leydiler tepenin üstündeki çukurun merkezine kazıklar üstüne kurulmuş geniş gölgelik altmda toplanmışlardı. Stra gen lavtasını tıngırdatıp kalın gür sesiyle şarkı söylüyordu. Talen, Sparhawk’m yanma gelip, “Orada işler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Khalad, olabileceği kadar sağlam yaptı,” dedi Sparhawk.

“O çok iyi değil mi?” diye belirli bir gururla sordu Talen.

“Ağabeyin mi? Ah, evet. Baban onu iyi eğitmiş.”

“Kardeşlerimle beraber büyümek iyi olabilirdi.” Talen biraz hüzünlü gibi konuştu. Omuz silkti. “Ama …” Dikkatle ormanı gözledi. “Engessa’dan bir haber var mı?”

“Dostlarımız hâlâ orada.”

“Saldıracaklar, değil mi?”

“Büyük ihtimalle. Aklında askeri bir şey olmadan o kadar silahlı adam bir araya toplanmaz.”

“Planını beğendim, Sparhawk ama bir eksik noktası var.”

“Ya?”

“Bu noktadan ayrılmadığımızı fark ettiklerinde, bekleyip hava karardıktan sonra bize saldırmaya karar verebilirler. Gece savaşmak gündüzden çok daha farklıdır, değil mi?”

“Genelde evet ama ben hile yapacağım.”

Talen ona sorarcasına bir bakış attı.

“Görmek istediğinde etrafı aydınlatan birçok büyü var.”

“Bunu hep unutuyorum.”

“Alışsan iyi olur Talen,” dedi yüzündeki hafif gülümseyişle Sparhawk. “Memlekete döndüğümüzde çömezliğine başlayacaksın.”

“Buna ne zaman karar verdik?”

“Şu anda. Yeteri kadar büyüdün Ve bu hızla büyümeye devam edersen yeteri kadar iri olacaksın.”

“Büyüyü öğrenmek zor mu?”

“Dikkat etmen gerekiyor. Her şey Styricçe oluyor ve Styric beklenmedik güçlüklerle dolu bir dil. Yanlış sözcük kullanırsan, her şey yanlış olabilir.”

“Teşekkür ederim, Sparhawk. Bütün ihtiyacım olan buydu -endişe edecek bir şey daha.”

“Sarsos’a ulaştığımızda Sephrenia ile konuşacağız. Belki seni eğitmeyi kabul eder. Hüt senden hoşlanıyor, bu yüzden eğer hata yaparsan seni affedecektir.”

“Flüt’ün bununla ne ilgisi var?”

“Eğer seni Sephrenia eğitirse, taleplerini Aphrael’e ileteceksin.”

“Talep mi?”

“Büyü böyle bir şey, Talen. Bir Tann’dan senin için bir şey yapmasını istersin.”

“Dua etmek mi?” diye kuşkuyla sordu.

“Gibi.”

“Emban senin bir Styric Tanrıçası’na dua ettiğini biliyor mu?”

“Neredeyse. Ama Kilise bu gerçeği göz ardı etmeyi seçiyor -bazı gerçekçi sebepler yüzünden.”

“O zaman ikiyüzlü demek.”

“Ben olsaydım bundan Emban’a bahsetmezdim.”

“Bırak da basitleştireyim. Kilise Şövalyesi olduğumda Flüt’e mi tapacağım?”

“Dua edeceksin Talen. Tapmakla ilgili bir şey söylemedim.”

“Dua etmek, tapmak farkı ne?”

“Sephrenia bunu sana açıklayacaktır.”

“O Sarsos’da demiştin, değil mi?”

“Öyle bir şey demedim.” Sparhawk dilini tutamadığına sessizce küfretti.

“Evet. Doğrusu dedin.”

“Tamam ama bunu kendine sakla.”

“O yüzden karadan geldik, değil mi?”

“Nedenlerden biri o, evet. Yapacak başka bir şeyin yok mu?”

“Hayır, pek bir şey yok.”

“Git bir şeyler bul - çünkü eğer sen bulmazsan ben bulacağım.”

“Bu kadar öfkelenmene gerek yok.”

Sparhawk ona dik dik baktı.

“Tamam, tamam, heyecanlanma. Gidip Danae ve kedisini eğlendireceğim.”

Talen gölgeliğin altında eğlenenlerin yanma dönerken Sparhawk onu izleyerek durdu. Talen’e dikkat etme zamanının geldiği açıkça ortadaydı. Tehlikeli derecede zekiydi ve saklaması gereken şeyler bir dil sürçmesiyle ortaya dökülebilirdi. Bununla beraber sohbetten bir sorun çıkmıştı. Sparhawk tepede toplanan insanların yanma gitti ve Berit’i bir kenara çekti. “Git şövalyelere de ki, oradakiler saldırmak için hava kararana kadar beklemeye karar verirlerse iş görmemize yetecek kadar ışık ihtiyacmı ben halledeceğim. Hep beraber yapmaya çalışırsak ortalığı karıştırabiliriz.”

Berit başıyla onayladı.

Sparhawk bunu biraz daha düşündü. “Gidip Kring ve Ehlana ile konuşacağım,” diye ekledi. “Bu gece yansı gökyüzü birden aydınlanınca Atan ve Peloilerin paniğe kapılmalarını istemeyiz.”

“Yapacağın öyle bir şey mi?” diye sordu Berit.

“Genelde bunun gibi olaylarda en işe yarayanı bu. Yüzlerce küçük ışığı kontrol etmektense büyük bir ışığı kontrol etmek daha kolay - üstelik bu düşmanm dikkatini çok daha fazla bozar.”

Berit sırıttı. “Çalıların arasında sürünerek ilerlerken güneşin yeniden ortaya çıkması biraz şaşırtıcı olacak değil mi?”

“Birçok savaş gecenin aydınlatılması sonucu önlenmiştir, Berit ve önlenmiş bir savaş bazen kazandığından daha iyidir.”

“Bunu hatırlayacağım, Sparhawk.”

Öğlen geçti ve tepedeki parti biraz yapmacıklaştı. Gülecek şeyler azalmıştı, anlatılacak şakalar da. Tepenin eteğindeki savaşçılar ya aletleriyle ilgilenerek zaman geçiliyorlardı ya da uyuyor numarası yapıyorlardı.

Sparhawk diğerleriyle ikindi vakti yolun yakınında buluştu.

“Eğer bugün daha ileri gitmeyeceğimizi hâlâ anlamamışlarsa, pek akıllı değiller,” diye belirtti Kalten.

“Biraz fazla yerleşmiş gibi görünüyoruz, değil mi?” dedi Ulath.

“Bir öneri, Sparhawk?” diye sordu Tynian.

“Bunu her seferinde niçin söylüyorsun?”

“Alışkanlık sanırım. Bana büyüklere karşı nazik olmam öğretildi. Büyülerin en iyisi bile güneş ışığı kadar iyisini sağlayamayacaktır. Orada olduklarını biliyoruz, pozisyonumuzu aldık ve dinlendik. Niye biraz zorlamıyoruz? Onları saldırmaya zorlarsak, gün ışığında savaşabiliriz.”

“İstemeyen birini sana saldırmaya nasıl zorlarsın?” diye sordu Başpiskopos Emban.

“Aleni hazırlıklar yapmaya başlarız Ekselansları,” dedi Tynian. “Zaten arazi tahkimatlarını şimdi başlatmak mantıklı olur. Tepenin eteğine savunma çitini kurup hendek kazmaya başlayalım.”

“Ve ağaçları kesmeye,” diye ekledi Ulath. “Ormana giden bazı patikaları temizleyebilir, ağaç gövdelerini ormandan gelmeye çalışacakları engelleyebilecek bir yere yığabiliriz. Saldıracaklarsa, bırakalım açık alandan gelsinler.”

İnanılmayacak kadar kısa sürdü. Tepenin eteğini saracak çitin kazıkları önceden sivriltilmiş ve istenildiğinde hemen kullanılacak düzgün yığınlar halinde yığılmıştı. Onları yere çakmak kolaydı. Etekteki kaym ağaçlarının hepsi yirmi beş santimden kaim değildi. Savaşçıların baltalarına çabuk yenildiler ve etraftaki ormandan çekilip, neredeyse yaya askerlerin bile geçmesine izin vermeyecek karışık, büyük kümeler halinde yığıldılar.

Sparhawk ve diğerleri hazırlıkları incelemek için tekrar tepeye çıktılar. “Niye biz hazırlıkları bitirmeden saldırmıyorlar?” diye şövalyelere sordu Emban.

“Çünkü saldırı düzenlemek zaman alır, Ekselansları,” diye açıkladı Bevier. “Öncülerin gidip generallere ne yaptığımızı haber vermesi lazımdır; generallerin ormandan gizlice gelip kendilerinin bakmaları gerekir. Sonra hepsinin bir araya gelip ne yapacaklarını tartışmaları gerekir. Bir pusu planlıyorlardı. Tahkim edilmiş bir yere saldırmaya hazır değiller. Bu kadar uzun sürmesinin nedeni başka bir taktiğe geçişi düzenlemektir.”

“Ne kadar sürer?”

“Bu tamamen komutada olan adamın kişiliğine bağlıdır. Eğer kafasına pusuyu takmışsa, bir haftasını alabilir.”

“O zamana kadar ölür, Bevier-Şövalye,” dedi Engessa. “Ormandaki savaşçıları görür görmez bir düzine adamımı Sarsos’daki garnizona

yolladım. Düşmanımızın aklını başına toplaması iki günden fazla sürerse, arkasından gelen beş bin Atan olacak.”

“İyi düşünmüşsün, Atan Engessa,” diye onayladı Tynian. Uzun uzun düşündü. “Bir öneri, Sparhawk. Oradaki dostumuz kararsız kalırsa, tepenin etrafındaki savunmamıza aynen devam edebiliriz

- hendekler, sivritilmiş kazıklar, her zamanki engeller. Her yaptığımız düzenleme bu işi daha fazla düşünmesine neden olacaktır

- ki bu da bize daha fazla tahkimat yapmak için, ona da daha fazla düşünmek için zaman verecektir. Onu iki gün düşündürebilirsek, Sarsos’dan Atanlar arkasından gelecek ve daha o kullanamadan birliklerini yok edeceklerdir.”

“İyi fikir,” diye katıldı Sparhawk. “Haydi başlayalım.” “Ben asker olmanın insanlara sadece kılıç ve baltalarıyla vurmaktan ibaret olduğunu düşünürdüm,” diye onayladı Emban. “Ondan fazlası gerekir, Ekselansları.” Ulath gülümsedi. “ Ama düşmanınızı kurnazlıkla yenmenin bir zararı yok.” Beviefe baktı. “Makineler?” diye sordu.

Bevier gözlerini kırpıştırdı. Ulath’m üstü kapalı soruları her seferinde onu şaşırtıyordu.

“Zamanımız olur olmaz, tepenin üzerinde mancınıklar yapabiliriz. Kaya yağmuru altında hücum etmek daima dikkat dağıtır. Her nedense kafaya yirmi beş kiloluk bir kaya yemek insanın konsantrasyonunu dağıtıyor. Bir kuşatma altında kalacaksak, iyi hazırlanmamız lazım.” Etrafındakilere baktı. “Ama hâlâ kuşatmaları sevmiyorum. Bunu herkesin anlamasını istiyorum.”

Savaşçılar işe koyuldular. Leydiler ve onlara refakat eden genç adamlar eğlencelerini canlandırdılar ama kahkahaları artık çok daha zorlamaydı.

Sparhawk ve Kalten tepenin üstündeki göğüs siperini destekliyorlardı. Karısı ve kızı bu tahkimatların içinde olacağından, onların sağlamlığı Naip Prens için sıradan bir ilgiden çok fazlasını gerektiriyordu.

Çadırın altındaki eğlencede boşluklar görünmeye başladı ve Stragen boşluklan doldurmak için daha sık lavta çalmaya mecbur oldu.

Kalten iri bir kayayı kaldırırken, “Parmaklarını parçalayacak,” diye homurdandı.

“Stragen dikkat çekmeyi seviyor.” Sparhawk omuz silkti. “Etrafta dinleyecek birisi varsa tırnaklarından kan gelene kadar çalmaktan vazgeçmez.”

Stragen Iavtasıyla çok eski bir hava yakalayıp şarkı söylemeye başladı. Sparhawk’in pek müzik kulağı yoktu ama Thalesialı hırsızın sesinin güzel olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Ve sonra Barones Melidere ona katıldı. Sesi Stragen’in baritonuna yavaşça karışan gür bir kontraltoydu. Düetleri boğuk seslerinin derin, güçlü tonlarıyla yumuşak ve gür bir şekilde mükemmel dengelenmişti. Sparhawk kendi kendine gülümsedi. Barones eylemlerine devam ediyordu. Aphrael kendisine sarışın kızın Stragen’le ilgili planını belirttiğinden beri, Sparhawk kurbanının dikkatini çekmek için kullanılan düzinelerce ustaca hazırlanmış küçük numarayı görebilmişti. Stragen’e acıdı ama Melidere’nin ona uygun olacağını onayladı. Çift düetlerini gürültülü bir alkışla bitirdi. Sparhawk çadıra doğru bir göz attı ve Melidere’nin bir elinin neredeyse okşayarak Stragen’in bileğinde dolaştığını gördü. Sparhawk bu yanlışlıklaymış gibi görünen temasların etkileyici olduğunu biliyordu. Lillias bir zamanlar bunu açıklamıştı. Lillias dünyanın en iyi baştan çıkarıcı dişisiydi - Jiroch’daki erkeklerin en az yarısı buna yemin ederdi.

Sonra Stragen başka bir geleneksel havaya girdi ve yeni bir ses şarkıya başladı. Kalten kaldırdığı kayayı bıraktı. Kaya ayağına düştü ama kılını bile kıpırdatmadı. Bu bir meleğe ait, tatlı, yüksek, billur gibi sesti. Soprano sınırlarının en üstlerine kadar zorlanmadan süzüldü. Bu lirik bir sesti, zor pasajların ince farklılıklarıyla bozulmamıştı ve bir kuş sesi gibi doğaldı.

Ehlana’mn hizmetçisi Alean’dı. Ahu gözlü kız, her zamanki gibi sakin ve alçakgönüllü bir şekilde çadırın ortasında duruyor, şarkı söyledikçe yüzü ışıldıyordu.

Sparhawk Kalten’in burun çekişini duydu ve sarışın Pandion sıkılmadan ağlarken yüzünden seller gibi dökülen yaşları görünce afalladı.

Çocuk-Tannça’yla son sohbeti Sparhawk’m sezgilerini uyarmıştı. Birden, tam nasıl olduğunu bilmeden iki eylemin gelişmekte olduğunu kavradı - ve üstelik Barones Melidere’ninki çok daha aleni ve pervasızcaydı. Eliyle gülümsemesini dikkatle gizledi.

Alean şarkıyı bitirince Kalten hayretler içinde bir hayranlıkla, ‘Tanrım, bu kızın güzel bir sesi var!” dedi. Sonra tekrar, “Tanrım!” deyip beş dakika önce farkında olmadan incittiği ayağının üzerine iki büklüm oldu.

Çalışma akşama kadar sürdü. Sonra birleşik ordu sağlamlaştırman tahkimatların arkasına çekilip bekledi. Sör Bevier ve Cyrinic Şövalyeleri mancınıklarının inşasını tamamladıkları tepenin üstüne çekildiler. Sonra rasgele gibi görünen bir şekilde ormana iri kayalar atarak kendilerini eğlendirdiler.

“Neden atıyorlar, Sparhawk?” diye akşam yemeğinden sonra sordu Ehlana.

“Ağaçlara.” Omuz silktL

“Ağaçlar bizi tehdit etmiyor."

“Evet ama aralarında saklananları ediyor. Gökten yağan kayalar onları gerginleştirebilir.” Gülümsedi. “Doğrusu, Bevier’in adamları makinelerin menzilini deniyorlar, tatlım. Eğer ormandaki arkadaşlarımız onlara hazırladığımız yollardan saldırmaya karar verirlerse, Bevier ne zaman atışa başlayacaklarını bilmek istiyor.”

“Asker olmak sadece teçhizat temizlemekten çok daha fazla şey gerektiriyor, değil mi?”

“Bunu takdir ettiğinize sevindim, Kraliçem.”

“O zaman yatağa geçiyor muyuz?”

“Özür dilerim, Ehlana,” diye cevapladı, “ama bu gece uyumayacağım. Oradaki dostumuz aklını başına toplayıp saldırırsa, hızla yapmam gereken şeyler var.” Etrafına bakındı. “Danae nerede?”

“O ve Talen, Bevier’in ağaçlara kaya atışını izliyorlar.”

“Gidip onu alacağım. Herhalde bu akşam onu yanında tutmak isteyeceksin.” Bevier’in şövalyelerinin faaliyetlerini yönettiği yere doğru gitti. “Yatma vakti,” dedi kızma kucağına alıp.

Kız biraz somurttu ama itiraz etmedi. Sparhawk karısının çadırının yarı yolundayken yavaşladı. “Resmiyete ne kadar bağımlısındır, Aphrael?” diye sordu.

“Birkaç diz çökme yeter, Baba,” diye cevapladı, “ama onlar olmadan da yapabilirim - acil bir durumda.”

“İyi. Saldırı bu gece olursa, onları görmek için ışığa ihtiyacımız olacak.”

“Ne kadar ışık?”

“Öğlen gibi iyi olur.”

“Bunu yapamam, Sparhawk. Olmaması gereken bir zamanda güneşi doğdurursam başıma ne kadar bela açabileceğin konusunda bir fikrin var mı?”

“Ben tam olarak bundan bahsetmiyordum. Ben sadece onların gölgelerden gizlice bize saldıramayacağı kadar ışık istemiştim. Bu aşırı teferruatı ve birçok kuralı olan çok uzun bir büyü. Belki zamana biraz sıkışabilirim, bu yüzden senden sadece ışık istesem ve ayrıntıları sana bıraksam gücenir misin?”

“Bu kurallara hiç uygun değil, Sparhawk,” diye ciddi bir şekilde azarladı.

“Biliyorum ama sadece bu seferlik, belki?”

“Ah, tamam ama bunu alışkanlık haline getirme. Her şeyden önce sürdürmem gereken bir ünüm var.”

“Seni seviyorum.” Sparhawk güldü.

“Ah, eğer durum buysa, o zaman tamam. Bizi gerçekten sevenler için her türlü kuralı bozabiliriz. Sen sadece ışık iste, Sparhawk. Çok ama çok ışık almanı sağlayacağım.”

Saldırı gece yarısından biraz önce geldi. Gökten yağan ok yağ-muruyla başladı, Atan kazık engellerine yapılan hızlı bir saldırı onu izledi. Son yapılan, en iyi şekilde tanımlanması gerekirse, tam bir taktik hatası olduğunu ispatladı. Atanlar dünyadaki en iyi yaya askerlerdi ve göğüs göğüse çarpışmayı sevinçle karşıladılar.

Sparhawk saldıran orduyu tepenin üstünde bulunduğu hakim noktadan tam olarak göremedi ama merakını kontrol altına aldı ve savaş meydanını aydınlatmayı düşman güç tamamen çarpışmaya girene kadar bekletti.

Önceden bekledikleri gibi, düşmanları bu ilk yoklama hareketini, Sör Ulath’m bariz olarak yerleştirdiği, tepenin eteğinden dev bir tekerleğin çubukları gibi çıkan ağaçlık bölgeden ilerlemelerini engellemek için düzenlenmiş kütük yığınlarına yapacakları saldırıyı gizlemek için kullandı. Bevier’in Cyriniclerinin ormana kaya atışlarının sadece eğlence için olmadığı ortaya çıktı. Kesilmiş karma karışık ağaç yığınlarının menzilini mancımklarıyla tam olarak işaretlemişlerdi ve barikatları yıkmaya ya da özellikle Peloiler eğlence için geçebilsinler diye açık bırakılmış dar aralıkları genişletmeye çalışan adamların üstüne yağsın diye sepetler dolusu yumruk büyüklüğünde kayalar attılar. Gökten yağan bir kiloluk kayalar insanı parçalamaz ama kemiklerini kırar. Yaklaşık on dakika sonra ormandan çıkan adamlar geri çekildiler.

“Sana itiraf ediyorum, Sparhawk-Şövalye,” dedi ciddice Engessa, “ayrıntılı hazırlıklarının biraz salakça olduğunu düşünmüştüm. Atanlar öyle savaşmazlar. Ama yaklaşımının bariz avantajları var.”

“Toplumlarımız farklı, Atan Engessa. Halkın düşmanlarıyla tek tek ya da küçük gruplar halinde karşüaşacağm ıssız yerlerde yaşar ve savaşır. Bizim ıssız yerlerimiz kalmadığından, düşmanlarımız kalabalık olarak saldırırlar. İçinde yaşamak için kaleler inşa ederiz ve yüzyıllar boyunca kaleleri savunmak için birçok yöntem geliştirdik.”

“Ne zaman ışık yapacaksın?”

“Dü şmanımız için en uygunsuz anda. Karanlığı yok etmeden önce onların gücünün büyük bir bölümünün ortaya çıkmasını ve tamamen saldırıya başlaması istiyorum. Bunun yaratacağı şaşkınlık savaşmaya başlayan adamlarına emir iletmek için zaman kaybetmesini sağlar. Daha onları geri çekemeden ordusunun büyük bir bölümünü yok etmeliyiz. Gerekli hazırlıkları yaparsan savunma yapmanın belli avantajları vardır.”

“Ulath-Şövalye bundan hoşlanmıyor.”

“Ulath’ın buna yetecek kadar sabrı yok. Bevier savunma konusunda uzmandır. Düşman onun istediği gibi saldıracaksa seve seve on yıl bekler.”

“Düşman şimdi ne yapacak? Atanlar aralıklı savaşa alışık değilizdir.”

“Geri çekilip durumu tekrar düşünürken bize ok yağdıracaktır. Sonra büyük ihtimalle şu yollardan birinden doğrudan bir saldırı deneyecektir.”

“Niçin sadece bir? Niçin her yönden bir anda saldırmıyor?”

“Çünkü şimdilik ona ne kadar zarar vereceğimizi bilmiyor. Önce bunu keşfetmesi lazım. Bunu zamanla öğrenecek ama bu eğitim ona çok pahalıya patlayacak. Biz askerlerinin yarısını öldürdükten sonra, iki şeyden birini yapacak. Ya çekip gidecek ya da elinde olanların hepsini dört bir taraftan üzerimize saldırtacak.”

“Ya sonra?”

“Sonra askerlerinin kalanlarını öldürecek ve yolumuza devam edeceğiz.” Omuzlarını silkti. “Her şey planladığımız gibi giderse.”

İki yüz adım ötede sadece yıldız ışığıyla görülebilen adamlar gölgeden başka bir şey değildi. Ulath’ın koridorlarından birinin ortasından çıktılar ve diğerleri de onlara katılıp kalabalık bir düzen kuruncaya kadar beklediler.

“Buna inanmıyorum,” diye bağıran Kalten ağzı bir karış açık koridorun sonunda duran gölgemsi askerlere baka kaldı.

“Kötü bir şey mi var, Sör Kalten?” Emban’ın sesi titriyordu

“Zerre kadar yok, Ekselansları,” diye neşeli bir biçimde cevapladı Kalten. “Bu sadece bir salak karşısında olduğumuz içindi.” Hafifçe kafasını çevirdi. “Bevier,” diye seslendi, “bir arada saldırmak için askerlerini yolda topluyor.”

“Ciddi olamazsın!”

“Ciddi değilsem bütün tırnaklarım dökülsün.” Bevier bağırarak birkaç emir verdi ve şövalyeler mancınıkları çevirip yola doğru giden gözükmeyen koridora yönlendirdiler. “Emir ver, Sparhawk,” diye seslendi genç Cyrinic.

“Biz şimdi aşağı iniyoruz/’ diye seslenerek cevapladı Sparhawk. “Biz aşağı ulaşır ulaşmaz başlayabilirsin. Onları bir süre dövmen için bekleyip hücum edeceğiz. Eğer o andan sonra durursan bunu nezaket olarak kabul edeceğiz.”

Bevier ona sırıttı.

“Ben yokken karıma dikkat et.”

“Tabii ki.”

Sparhawk ve diğer savaşçılar tepeden aşağı inmeye başladılar. “Ben adamlarımı iki gruba ayıracağım, dost Sparhawk,” dedi Kring. “Etraftan dolanacağız ve her iki yönde de yaklaşık yarım mil gerilerinden yola çıkacağız. Orada işaretini bekleyeceğiz.”

“Hepsini öldürmeyin,” diye uyardı Engessa. “Atanlarım eğer bir çatışma varsa ve katılmalarına izin verilmezse küserler/’

Tepenin eteğine vardılar ve Bevie/in mancınıkları, bu kez iri kayalar atarak tak tak ses çıkarmaya başladılar. Yoldan Cyrinic Şövalyelerin uygun menzili yakaladıklarına dair sesler geliyordu.

“İyi şanslar, Sparhawk,” dedi kısaca Kring ve gölgelerin içinde kayboldu.

“Dikkatli olun, Sör Sparhawk,” diye onları uyardı Khalad. “Oradaki ağaç kütükleri karanlıkta tehlikelidir.”

“Saldırdığımızda karanlık olmayacak, Khalad,” diye onu temin etti Sparhawk. “Bazı hazırlıklar yaptım.”

Engessa çitteki bir açıklıktan ormandaki adamlarına katılmak için sessizce sıvıştı.

“Bu benim hayal gücüm mü yoksa size de deneyimsiz birisiyle uğraşıyoruz gibi görünüyor?” dedi Tynian. “Modern savaş ya da modern teknolojiden anlamayan biri gibi görünüyor.”

“Sanırım bulmaya çalıştığın kelime salak, Tynian,” diye kıkırdadı Kalten.

“O kadar emin değilim.” Tynian kaşlarını çattı. “Tepenin üstü pek fazla şey çözemeyeceğim kadar karanlıktı ama sanki birliklerini falanj şeklinde düzenliyormuş gibi. Batıda yaklaşık bin yıldır kimse böyle bir şey yapmadı.”

“Atlı şövalyelere karşı çok etkili olmaz, değil mi?” dedi Kal ten.

“O kadar emin değilim. Bu mızraklarının uzunluğuna, üst üste binen kalkanlarının büyüklüğüne bağlı. Bizi sıkıntıya sokabilir.”

“Berit,” dedi Sparhawk, “tepeye çık ve Bevier’e mancınıklarının yerini birazcık değiştirmesini söyle. Düşman düzeninin bozulmasını istiyorum.”

“Tamam.”Genç şövalye döndü ve tepeye tırmanmaya başladı.

“Eğer falanj düzenini kullanıyorsa/’ diye devam etti Tynian, “bu daha önce atlı birliklerle karşılaşmamış ve açık arazide savaşmaya alışık olduğu anlamına gelir.”

Bevier’in mancınıkları açık koridorun sonundaki gölgemsi sıralara kayalar atmaya başladı.

“Haydi başlayalım,” diye karar verdi Sparhawk. “Biraz daha bekleyecektim ama bakalım karşımızda ne var.” Faran’ın sırtına atladı ve şövalyeleri çitin dışında sıraya soktu. Derin bir nefes aldı. Artık biraz ışığa ihtiyacımız var, kutsal kişi. Styricçeye bile çevirmeye kalamadan düşüncesini yolladı.

Bu gerçekten çok münasebetsizce, Sparhawk. Aphrael’in kulakların-daki sesi sertti. Biliyorsun MElenik dualara karşılık vermemem gerekiyor.

Sen her iki dili de biliyorsun. Ne fark eder ki?

Bu bir tarz meselesi, Sparhawk.

Bir dahaki sefere daha iyisini yapmaya çalışacağım.

Bundan gerçekten çok memnun olacağım. Buna ne dersin?

Kuzeyde ufkun üzerinde, eflatun rengi titrek bir parıltı olarak başladı. Ardından saf uzun karmaşık renkli ışık sütunlan yayılmaya başladı, perde gibi dalgalanarak gece göğünün üzerine yayıldılar.

“Bu da ne?” diye bağırdı Kalten.

“Kuzey ışıkları,” diye homurdandı Ulath. “Onları daha önce bu kadar güneyde görmemiştim - ya da en azından bu kadar parlak değil. Etkilendim, Sparhawk.”

Parıldayan ışık perdesi, alçalıp yükselerek karanlığın içine sokulup, yıldızları sildi ve geceyi bir gökkuşağı ışığıyla doldurdu.

Yolun yanında yığılan ordudan büyük bir şaşkınlık ve huşu homurtusu yükseldi. Sparhawk dikkatle kütüklerle dolu koridora baktı. Karşılarındaki askerlerin antik zırhları - göğüslükleri, at kılından sorguçlu miğferleri ve iri yuvarlak kalkanları vardı. Kısa kılıçlar ve üç metreden uzun mızraklar taşıyorlardı. İlk safları beklenildiği gibi üst üste gelmiş kalkanlar ve ileri uzatılmış mızraklarla düzenlenmişti. Ama Beviefin mancınıkları sıkıca içe içe geçmiş bu saflari dağıtmıştı ve kaya yağmuru kaçamayacak kadar birbirine yapışmış adamların araşma yağmaya devam ediyordu.

Sparhawk birkaç dakika acımasızca bunu izledi. “Tamam, Ulath,” dedi en sonunda, “onlara Ogre şarkını çal.”

Ulath sırıttı, kıvrık Ogre boynuzunu dudaklarına götürüp üfleyerek kalın bir ses çıkardı.

Mancınıklarla safları bozulmuş, kafaları karışmış ve gökyüzünün yarısını kaplayan ani parlak ışıklardan korkuya kapılmış kalabalık piyade grubu, zırhlı şövalyeler ve onların iri atlarının huşu yaratan hücumlarına hiçbir şekilde hazır değillerdi. Çınlayan bir çarpışma sesi oldu ve kütle halindeki yaya askerlerin ön sırası savaş atlarının toynakları altında yok oldu. Şövalyeler mızraklarını atıp kılıç ve baltalarını çekerek sık saflar arasında geniş şeritler açmaya başladılar.

“Ulath!” diye bağırdı Sparhawk. “Peloileri sal!”

Sör Ulath, Ogre boynuzunu tekrar üfledi bu kez iki defa.

Peloi savaş naraları tüyler ürpertici bir kükreme gibiydi. Sparhawk yola çabucak bir göz attı. Kring’in Peloi savaşçılarının saldırdıkları, şövalyelerin karşısmdakilerden farklıydılar. Sparhawk yaya savaşan at kuyruğu sorguçlu miğferli ve göğüslüklü piyadelere karşı saldırıyı yönetmişti. Kring, uçuşan cüppeler giyen, kafalan kumaşla örtülü, hepsi Peloilerin süvari kılıçları gibi eğri kılıçları olan atlı adamlara saldırıyordu. Saldıran ordunun iki farklı parçadan oluştuğu açıkça görünüyordu. Daha sonra bu farkları düşünüp taşınacak zaman olacaktı. Şu anda hepsi çok meşguldü.

Sparhawk ağır geniş kılıcını kafasının üstünden geniş kavislerle ritmik bir biçimde indirerek etrafını saran at kuyruğu sorguçlu miğfer denizini kırpıyordu. Yolun ilerisinden Peloilerin tamamen çarpışmaya girdiklerini gösteren sesleri duyana kadar birkaç dakika daha devam etti. “Sör Ulath!” diye kükredi. “Atanlara bize katılmalarını söyleyin!”

Ogre boynuzu öttü - bir daha öttü - ve bir daha öttü.

Ağaçların arkasından çarpışma sesi yükseldi. Şövalyelerin hücumu ve Peloilerin dağıtıcı saldırısından kaçan askerler ormana sığınamadılar. Engessa’nın sessiz ve ölümcül Atanları ürkütücü, renkli ışıklar dökülen, parıldayan göğün altında ilerlerken bulduklarım yok ediyorlardı.

“Sparhawk!” diye bağırdı Kalten. “Bak!”

Sparhawk hızla kafasını çevirdi ve içi buz kesti.

“O şeyin öldüğünü sanıyordum!” diye bağırdı Kalten.

Tamamen siyah cüppeli ve kukuletalı kişi sıska bir ata biniyordu. Etrafını saran yeşilimsi bir hale vardı ve ondan amansız nefret dalgaları yayılıyormuş gibiydi. Sparhawk biraz daha yakından bakınca rahatlayarak nefesini verdi. “O bir Arayıcı değil,” dedi Kalten’e. “Elleri insan eli. Ama büyük ihtimalle savaştığımız kişi.”

Sonra başka bir siyahlı adam geride ağaçların arasından atıyla çıktı. Bunun çok daha dramatik bir giysisi vardı. Siyah geniş kenarlı bir şapka giyiyordu ve kafasında yırtık göz delikleri olan bir torba vardı.

“Bütün bunların hepsi bir tür şaka mı?” diye sordu Tynian. .”Bu tahmin ettiğim kişi mi?”

“Sanırım komuta cüppelide,” dedi Ulath. “Sabre’nin başarıyla keçi güdebileceğinden bile emin değilim.”

“Boş zaferinin tadını çıkar, Anakha,” diye yankılanan, tuhaf metalik bir tonla seslendi kukuletalı kişi. “Ben sadece gücünü - ve zayıflığını - anlamak

için seni denedim. Şimdi yoluna git, öğrenmem gerekeni öğrendim. Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğim -şimdilik. Ama beni hafife alma, Yazgısız Adam, çok geçmeden yine karşılaşacağız ve bir sonraki karşılaşmamızda seni daha sıkı deneyeceğim.” Sonra Sabre ve kukuletalı arkadaşı titreşerek ortadan kayboldular.

Etraflarındaki inleyip ağlayan düşmanlar birden sustular. Sparhawk hızla etrafına bakındı. O ve dostlarının savaştığı tuhaf zırhlı yaya askerlerin hepsi yok olmuştu. Sadece ölüler kalmıştı. Yolun diğer yönünde, Kring’in Peloileri şaşkınlık içinde atlarını dizginlediler. Onların karşılaştıkları askerler de ortadan kaybolmuşlardı. Geride, ağaçların arasından gelen şaşkınlık çığlıkları Atanların da düşmansız kaldıklarını gösteriyordu.

“Burada neler oluyor?” diye bağırdı Kalten.

“Emin değilim,” diye cevapladı Sparhawk, “ama bundan hoşlanmadığıma eminim.” Eyerinden aşağı kayıp ayağıyla düşmanlardan birini çevirdi. Ceset nerdeyse kararmış, solmuş ve tamamen kurumuş bir kabuktu. En azından birkaç yüzyıl önce ölmüş bir adamın cesedine benziyordu.

“Bununla daha önce bir kez daha karşılaştık, Ekselansları,” diye Başpiskopos Emban’a açıklıyordu Tynian. Neredeyse sabah olmak üzereydi ve yine kayalık tepenin üzerinde toplanmışlardı. “Geçen seferkiler antik Lamorklardı. Bunların ne tip antikler olduğunu bilmiyorum.” Atanlann tepeye getirdikleri iki mumyalaş-mış cesede baktı.

Büyükelçi Oscagne ölülerden birini işaret ederek, “Bu bir Cynesgalı,” dedi.

“Tıpkı bir Rendor’a benziyor, değil mi?” dedi Talen.

“Birçok benzerlik vardır,” diye ona katıldı Oscagne. “Cynesga Rendor’a çok benzeyen bir çöldür ve böyle bir iklime uygun fazla tür elbise yok.”

Bahsi geçen ölü, bol bir cüppe giyiyordu; kafası boynunun arkasını korumak için sarkan bir kumaşla sarılmıştı.

“İyi savaşçılar değiller,” dedi Kring. “Saldırdığımızda hepsi dağıldı.”

“Ya diğeri, Ekselans?” diye sordu Tynian. “Zırh giyenler çok iyi savaşçılardı.”

Tamul büyükelçisinin gözleri endişe doldu. “Bu birisinin hayal ürünü,” diye belirtti.

“Pek sanmıyorum, Ekselans,” dedi Bevier. “Eosia’da karşılaştığımız adamlar geçmişten getirilmişlerdi. Oldukça gariptiler ama bir zamanlar yaşayan insanlardı. Burada gördüğümüz her şey yine aynı şeyle karşılaştığımızı gösteriyor. Bu adam kesinlikle hayal ürünü bir asker değil. Bir zamanlar yaşamış ve giydiği geleneksel kıyafeti.”

“Bu imkânsız !” diye sertçe belirtti Oscagne.

“Sadece spekülasyon aşkına, Oscagne,” dedi Emban, “bir süre için imkânsız kelimesini rafa kaldıralım. Eğer imkânsız olmasaydı ona kim diyecektin?”

“Bu çok eski bir efsanedir,” dedi Oscagne, yüzü hâlâ endişeliydi. “Bizde denir ki, bir zamanlar, çok ama çok eskiden, Cynesga’da bir halk vardı, şu andakilerden önce yaşayanlar. Efsanede onlara Cyrgai denir. Modern Cynesgalıların onların yozlaşmış torunları olduğu varsayılır.”

“Sanki dünyanın farklı iki noktasından gelmiş gibi görünüyorlar/’ diye belirtti Kalten.

“Cyrgai şehri Cyrga’nm Cynesga’nın ortasındaki dağlık bölgelerde bulunduğu varsayılır/’ dedi Oscagne. “Orası etrafını çeviren çölden daha yüksektir ve efsaneye göre orada büyük kaynakların beslediği bir göl varmış. Öyküye göre orasının iklimi bariz bir biçimde çölden farklıymış. Cyrgailerin piç dölleri gibi güneşten korunmaya ihtiyaçları yokmuş, işin içine rütbe ve mevkinin de karıştığını tahmin edebiliyorum. Cyrgailerin karakterine bakılırsa, astlarının kesinlikle Cyrgai kiyafetleri giymelerini istemiyorlar.”

“O zaman aynı dönemde mi yaşadılar?” diye sordu Tynian.

“Bu konuda efsanelerde pek bilgi yok, Sör Tynian. Besbelli ki Cyrgailer ve Cynesgalılar bir dönem beraberce varlarmış. Ama Cyrgailerin egemen olduğu kesin.” Yüzünü buruşturdu. “Bir mit hakkında niçin böyle konuşuyorum ki?” dedi yakınırcasına.

Emban ayağıyla mumyalaşmış Cyrgaiyi dürterek, “Bu oldukça dikkat çekici bir mit, Oscagne,” dedi. “Anladığım kadarıyla bu adamların bir ünü var.”

“Ah, evet,” dedi hoşnutsuzlukla Oscagne. “İğrenç bir kültürleri var - tamamı zalimlik ve militarizm üzerine kurulu. Kirlenme dedikleri şeyden kaçmmak için kendilerini diğer insanlardan uzak tutarlarmış. Irkın saflığını saplantısal derecede önemsedikleri ve herhangi yeni fikre savaşırcasma karşı oldukları söylenir.”

“Bu boş bir saplantı,” diye belirtti Tynian. “Ticaret yaptığın zaman yeni fikirlerle karşılaşırsın.”

“Efsane bunu anladıklarını söylüyor, Aziz Şövalye. Ticaret yasakmış.”

“Hiç mi yokmuş?” diye şüpheyle sordu Kalten.

Oscagne olumsuzca başını salladı. “Tamamen kendi kendilerine yettikleri varsayılıyor. Hatta toplumlarında altın ya da gümüş sahibi olmayı yasaklayacak kadar ileri gitmişler.”

“Canavarca!” diye bağırdı Stragen. “Hiç paraları yok muymuş?”

“Demir külçeler, olduğunu söyleniyor - sanırım ağırlarından. Ticareti engellemek için. Sadece savaşmak için yaşarlarmış. Bütün erkekler ordudaymış ve kadınlar zamanlarını çocuk doğurarak geçiriyorlarmış. Savaşamayacak ya da çocuk doğuramayacak.

On Altıncı Bölüm

ARABA yoldaki bir dönemeci dönerek Sephrenia ile Sparhavvk'ın beklediği noktaya yaklaştı. Ehlana heyecanlı heyecarilı Oscagne ve Emban'la konuşuyordu ama birden durdu, gözleri fal-taşı gibi açılmıştı. “Sephrenia?” diye soludu. “O! O Sephrenia!” Palas pandıras arabadan fırlamasıyla kraliçelik ağırlığı uçup gitti.

“Kendini topla!” diye nazik bir gülümseyişle uyardı Sparhavvk.

Ehlana onlara doğru koşarak kollarını Sephrenia'nm boynuna dolayıp öptü, sevinç gözyaşları döküyordu.

O öğlen akan gözyaşları sadece kraliçeninkiler değildi. Sert Kilise Şövalyeleri'nin bile gözleri uzun süre buğuluydu. Kalten daha da ileri giderek kutsaması için Sephrenia'nın önünde diz çöktüğünde açıkça ağladı.

“Bu Styric kadının özel bir önemi var galiba, Sparhawk-Şöval-ye?” diye merakla sordu Engessa.

“Çok özel bir önemi var, Atan Engessa,” diye cevapladı Sparhawk, dostlarının küçük kadının etrafında kümelenişini izlerken. “Kalplerimize tamamen yerleşmiştir. Eğer isterse onun için dünyayı bile ikiye böleriz.”

“Bu çok büyük bir otorite, Sparhawk-Şövalye,” dedi belli bir onayla. Engessa otoriteye saygı duyardı.

“Tamamen öyle, dostum ve bu yeteneklerinin en küçüğü. Bilge ve güzeldir. Gerçekten isterse suların yükselmesini bile durduracağına ikna olmuş durumdayım.”

“Ama oldukça ufak,” diye belirtti Engessa.

“Hiç de öyle değil. Bizim gözümüzde en azından otuz metre boyunda belki de altmış.”

“Styricler tuhaf güçleri olan tuhaf insanlardır ama bu boylarını değiştirme yeteneklerini hiç duymamıştım.” Engessa söylenenleri kelimesi kelimesine anlayan bir adamdı, abartı anlayabileceği bir şey değildi. “Altmış metre mi demiştin?”

“En azından, Atan.” Sephrenia boşalan sevgi seline tamamen yakalanmıştı ve böyle olunca Sparhawk onu yakından inceleyebildi. Değişmişti. Birincisi çok daha açık görünüyordu. Hiçbir Styric Elenelere karşı bütün savunmasını açmazdı. Binlerce yıllık önyargı ve baskı onlara tedbirli olmalarını öğretmişti ki bu Eleneler en sevdikleri bile olsa. Sephrenia’nm artık olduğunu bile unutturacak kadar uzun zamandır içine girdiği savunma kabuğu, yok olmuştu. Kapılar tamamen açıktı.

Bununla beraber, başka şeyler daha vardı. Yüzü daha önce pa-rıldıyordu. Şimdiyse ışıldıyordu. Pişmanlık dolu bir arzu daima gözlerinde dolaşır gibiydi ve ama şimdi yok olmuştu. Sparhawk’m onu tanıdığı bunca yıldır ilk defa, Sephrenia eksiksiz ve tamamen mutlu görünüyordu.

“Daha çok sürecek mi, Sparhawk-Şövalye?” dedi nazikçe Engessa. “Sarsos hemen yakınımızda ama -” önerisini ortada bıraktı.

“Onlarla konuşacağım, Atan. Belki daha sonra devam edebileceklerine ikna edebilirim.” Sparhawk arabanın yanındaki heyecanlı gruba doğru yürüdü. “Atan Engessa biraz önce ilginç bir öneride bulundu. Bu asil bir fikir tabii ki, bütün bunların hepsini Sarsos surlarının içinde de yapabileceğinizi belirtti - çok yakında olduğu için.”

“Bunun hiç değişmediğini görüyorum,” diye Ehlana’ya fikrini söyledi Sephrenia. “Hâlâ eline geçen her fırsatta beceriksizce espri yapmaya devam ediyor mu?”

“Bu konuyla uğraşıyorum, küçük ana.” Ehlana gülümsedi.

“Esas sorduğum soru siz leydilerin şehre gitmeyi mi yoksa gece için burada kamp kurmamızı mı istediğiniz?”

“Oyunbozan,” diye suçladı Ehlana.

“Gerçekten aşağı inmemiz lazım,” dedi Sephrenia. “Vanion bekliyor, insanlar dakik olmadıklarında nasıl kızdığını bilirsin.”

“Vanion?” diye bağırdı Emban. “Onu çoktan öldü sanıyordum.”

“Hiç değil. Doğrusu oldukça sağlam. Hatta çok sağlıklı. Sizi karşılamak için benimle gelecekti ama dün ayak bileğini burktu. Çok cesur davranıyor ama bileği fazlasıyla canım acıtıyor.”

Stragen öne çıktı ve özel bir çaba sarf etmeden kadını arabaya kaldırdı. “Sarsos’da ne tip bir beklentimiz olması gerekiyor, sevgili kardeşim,” diye kusursuz bir Styricçeyle sordu.

Ehlana ona şaşkın bir bakış attı. “Benden bir şeyler gizliyordunuz, Milord Stragen. Sizin Styricçe konuştuğunuzu bilmiyordum.”

“Bunu hep söylemek istemiştim, Majesteleri ama sürekli aklımdan çıktı.”

“Sanırım bazı sürprizlere hazır olsan iyi olur,” dedi Sephrenia. “Hepiniz olmalısınız.”

“Ne tür sürprizler?” diye sordu Stragen. “Benim bir hırsız olduğumu unutma, Sephrenia. Sürprizler hırsızlar için çok kötüdür. Şaşırdığımızda sinirlerimiz düğümlenir.”

“Sanırım hepinizin Styricler hakkındaki önyargılarınızı bir kenara bırakmanız iyi olur,” diye tavsiyede bulundu Sephrenia. “Sarsos’ta sade ve köylü gibi olmak zorunda değiliz, bu yüzden bu sokaklarda tamamen farklı Styricler bulabilirsiniz.” Kendini bir yere yerleştirdi ve kollarını Danae’ye uzattı. Küçük prenses kucağına tırmanıp onu öptü. Bu çok masum ve doğal göründü ama Sparhawk parıldayan bir ışık halesiyle çevrilmedi klerine kişisel olarak şaşırdı.

Sonra Sephrenia, Emban’a baktı. “Aman Tanrım. Burada olacağınızı düşünmemiştim, Ekselansları. Önyargılarınız ne durumda?”

“Seni severim, Sephrenia,” dedi ufak tefek şişman adam. “Styriclerin gerçek dini, inatla kabul etmeyişlerine içerliyorum ama uluyan bir yobaz değilim.”

“Bir öneriye açık mısın, dostum?” diye sordu Oscagne.

“Dinleyeceğim.”

“Sarsos’a ziyaretine bir tatil gibi bakmanı ve teolojini rafa kaldırmanı tavsiye ediyorum. İstediğin kadar bak ama beğenmediğin şeyleri yorum yapmadan atlamaya çalış. İmparatorluk bu konudaki işbirliğini gerçekten takdir edecek, Emban. Lütfen Styriclerle mesele çıkarma. Onlar tam anlamadığımız yetenekleri olan çok huysuz insanlar. Kaçmılabilecek patlamalara apar topar dalmayalım.”

Emban cevabı yapıştıracakmış gibi ağzını açtı ama bakışları endişe doldu ve anlaşıldığı kadarıyla bunun tersine karar verdi.

Sparhawk kısaca Sephrenia ve Oscagne ile görüş alışverişinde bulunup Kilise Şövalyeleri’nin büyük bölümünün Peloilerle birlikte şehir dışında kamp kurması gerektiğine karar verdi. Bu olayları önlemek üzere düşünülmüş bir önlemdi. Engessa Atanlarmı şehir surlarının tam kuzeyindeki garnizonlarına yolladı ve Ehlana’nm arabasını saran grup nöbetçisiz bir kapıdan içeri girdi.

“Sorun ne, Khalad” diye Sparhawk’m silahtarına sordu Sephrenia. Genç adam kaşları çatık bir şekilde etrafına bakıyordu.

“Gerçekten beni ilgilendirmiyor, Leydi Sephrenia ama bu kadar kuzeyde mermer binalar iyi bir fikir mi? Kışın çok soğuk olmaz mı?”

“Babasına çok benziyor.” Sephrenia gülümsedi. “Sanırım gururumuzun pek farkında değilsin, Khalad. Aslında, binalar tuğla. Mermer sadece şehrimizi etkileyici göstermek için bir kılıf.”

“Tuğla bile soğuğu dışarda tutmak için iyi değil, Leydi Sephrenia.”

“Çifte duvar yapıp aralarındaki boşluğu otuz santim sıvayla doldurursan iyi.”

“Bunun için çok zaman ve emek harcamak lazım.”

“Gurur uğruna insanların boşa harcadığı zaman ve emek miktarı şaşırtıcıdır Khalad ve biz gerekirse, biraz hile de yapabiliriz. Tanrılarımız mermer yapılara düşkündür, onların kendilerini evle-rindeymiş gibi hissetmelerini isteriz.”

“Ahşap daha pratik olurdu,” dedi inatla.

“Öyle olacağından eminim, Khalad ama çok sıradan. Biz farklı olmak istiyoruz.”

“Tamam farklı.”

Sarsos’un kokusu bile farklıydı. Hafif bir miasma1 dünyadaki bütün Elene şehirlerinin üstünde asılı dururdu; bu çürümüş çöp, kötü yapılmış ve seyrek boşaltılan lağım çukurlarından çıkan tatsız isli bir duman karışımıydı. Diğer taraftan, Sarsos ağaç ve gül kokuyordu. Yazdı ve her yerde küçük parklar ve gül çalıları vardı. Ehlana düşünceli bir şekilde etrafına bakınmaya başladı. Sparhawk özel bir iç kıvılcımla, Elenia’nın başkentinin geleceğinde beliren kapsamlı bir bayındırlık faaliyetini sezdi.

Şehrin planı ve mimarisi zarif ve aşırı karmaşıktı. Sokaklar geniş ve sakinlerinin estetik nedenler yüzünden farklı olmasına karar verdikleri yerler dışında dümdüzdü. Binaların hepsi mermer kaplıydı, cephelerinde zarif beyaz sütunlar vardı. Bu bir Elene şehri olmadığını en kesin şekilde ortaya koyuyordu.

Halk tuhaf bir şekilde Styriclere benzemiyordu. Batıdaki bütün akrabaları topak topak el yapımı beyaz cüppeler giyerler. Bu kıyafet o kadar yaygındır ki bir tür tanınma işareti gibidir. Bununla beraber Sarsos Styricleri ipek ve keten giyiyorlardı. Beyaz hâlâ tercih edilen renk gibiydi ama mavi, yeşil ve

sarılar da vardı; parlak koyu kırmızı giysiler de az değildi. Batıda Styric kadınları nadiren görünürlerdi ama burada çok daha ortadaydılar. Renkli elbiseler giyiyorlardı, saçlarında çiçekler vardı.

Diğer her şeyden daha farklı olan şey tavırdaydı. Batının Styricleri çekingen, bazen bir geyik kadar ürkektiler. Uysaldılar - Elene saldırganlığını yumuşatmak için planlanmış bir uysallık - ama bu tavrın kendisi Eleneleri daha da çok kızdırırdı. Diğer taraftan Sar-sos'daki Styricler kesinlikle uysal değildi. Gözlerini önlerinde tutmuyor, kısık çekingen seslerle konuşmuyorlardı. Kendilerine fazla güveniyorlardı. Sokak köşelerinde tartışıyor, yüksek sesle gülüyorlardı. Gerçekten Styric olmaktan gurur duyuyorlarmış gibi şehirlerinin geniş sokaklarında başları yukarıda yürüyorlardı. En fazla belli olan farksa çocukların parklarda hiçbir korku belirtisi göstermeden oynamalarıydı.

Emban'ın yüz ifadesi sertleşti ve burun delikleri kızgınlıktan gerildi. Sparhawk, Ucera Başpiskoposu'nun böylesi bir kızgınlık içinde olmasının nedenini biliyordu. Açıkkalplilik, bu kızgınlığı kendinin de paylaştığını kendi kendine itiraf etmeye zorlamıştı. Bütün Eleneler, Styriclerin adi bir ırk olduğuna inanırlar. Kendilerine telkin edilenlere rağmen Kilise Şövalyeleri de akıllarının ücra bir köşesinde bu inancı paylaşırdı. Sparhawk düşüncelerin içinde kendiliğinden doğduğunu hissetti. Bu kurumlu, geveze Styricler nasıl olur da Elenelerin inşa edebileceğinden daha güzel bir şehir sahibi olmaya cüret edebilirlerdi ki? Nasıl olur da daha çok refah içinde olmaya cüret edebilirlerdi ki? Nasıl olur da mutlu olmaya cüret edebilirlerdi ki? Nasıl olur da tıpkı en az Eleneler kadar iyilermiş gibi sokaklarda kasıla kasıla yürümeye cesaret edebilirlerdi ki?

Sonra Dânae'nin üzgünce kendisine baktığını gördü ve düşüncelerini toplayıp konuşulmamış dargınlıkları kısa kesti. Gördüklerinden pek hoşlanmamıştı. Styricler alçakgönüllü, uysal oldukları ve kaba ahır gibi evlerde sefalet içinde yaşadıkları sürece savunmalarıyla ilgilenmemeye aşırı istekliydi ama meydan okurcasına ifadeler ve eğilmemiş kafalarla, küstahça doğrudan gözlerinin içine baktıklarında kendini onlara bir ders vermek ister buldu.

“Zor, değil mi?” dedi hoşnutsuzlukla Stragen. “Piçliğim daima ezilmişlik ve aşağılanmışhğa yakınlık duymamı sağlamıştı. Styric kardeşlerimizin muhteşem alçakgönüllülüğünü o kadar etkileyici bulmuştum ki dillerini öğrenme zahmetine bile katlandım. Ama buradaki insanların içimde tatsız duygular uyandırdığını kabul ediyorum. Hepsi iğrenç bir şekilde kendilerinden memnun görünüyorlar.”

“Stragen bazen midemi bulandıracak kadar uygar oluyorsun.”

“Bugün neden böylesine hassaslaştık?”

“Özür dilerim, biraz önce kendimde hoşlanmadığım bir şey keşfettim. Homurdanmama neden oluyor.”

Stragen iç çekti. “Belki de asla içimize bakmamamız lazım, Sparhavvk. Orada bulduğu her şeyden hoşlanan biri olduğunu sanmıyorum.”

Sarsos ve sakinleriyle sorunu olan tek kişi yalnızca Sparhawk değildi. Sör Bevier’in yüzü diğerlerinden çok daha büyük bir kızgınlık hissettiğini yansıtıyordu. Şok olmuştu, hatta büyük bir öfke duyan bir ifadesi vardı.

“Bir zamanlar bir öykü duymuştum,” dedi, barışçı tarzıyla Ulath, bir noktayı belirtmek istediğinde daima yaptığı gibi sözcükleri yüksek sesle çıkartarak. Bu Sör Ulath’m karakteristik özelliklerinden biriydi. Bir şey belirtmeye çalışmak istemediği sürece asla konuşmazdı. “Bir Deiralı, bir Arcialı ve bir Thalesialı varmış. Çok uzun zaman önceymiş ve hepsi kendi diyalektlerinde konuşuyorlarmış. Her neyse, aralarında hangi konuşmanın Tanrı’nınki olduğunu tartışmaya başlamışlar. Sonunda Chyrellos’a gidip Patriğe bu soruyu doğrudan Tanrı’ya sormasını istemeye karar vermişler.”

“Sonra?” diye sordu Bevier.

“Şey, tabii ki herkes Tanrı’nm daima Patrik’in sorularına cevap verdiğini bilir, böylece sonunda cevap gelmiş ve tartışma tamamen sona ermiş.”

“Evet?”

“Evet ne?”

“Tanrı’mn diyalekti hangisiymiş?”

“Ne bekliyordun, tabii ki Thalesiaca. Bunu herkes bilir, Bevier.” Ulath böyle bir şeyi ciddi bir suratla söyleyebilen türden biriydi. “Bunun tek bir nedeni var. Tanrı evreni yönetmeye karar vermeden önce bir Genedian Şövalyesiydi. İddiaya girerim bunu da biliniyordun, değil mi?”

Bevier bir süre bakakaldı ve ardından mahcup bir şekilde gülmeye başladı.

Ulath, Sparhawk’a baktı ve gözkapaklanndan biri yavaş, dikkatli bir şekilde kırpılır gibi kapandı. Sparhawk, kendini bir kez daha Thalesialı dostunun değerini fark etmek zorunda hissetti.

Sephrenia’nm Sarsos’daki evi diğer bir sürpriz oldu. Onda her zaman bir tür mülksüz fanilik vardı. Yaşlı yüksek ağaçların gölgelediği eğimli çimenliklerin, bahçelerin ve parıldayan fıskiyelerin bulunduğu bir parkın yanında yapılmış ev oldukça büyüktü. Sarsos’daki bütün diğer yapılar gibi Sephrenia’ın evi de mermerden yapılmış gibiydi ve oldukça tanıdık göründü.

Kalten arabadan inmesine yardım ederken, “Hile yapmışsın, küçük ana,” diye suçladı.

“Anlamadım?”

“O rüyada gördüğümüz Aphrael Tapmağı’nı taklit etmişsin.”

“Sanırım haklısın, bir tanem ama bu, burada beklenen bir şeydir. Styricum Meclisi’nin bütün üyeleri kendi Tanrılarıyla övünür. Övünmezsek Tanrılarımız kendilerini aşağılanmış hissederler.”

“Sen buradaki meclisin üyesi misin?” Biraz şaşırmış gibiydi.

“Elbette. Unutulmamalı ki ben Aphrael’in Başrahibesiyim.”

“Eosia’dan birisini, Daresia’nm bir şehrinin en büyük meclisinde bulmak tuhaf geliyor.”

“Sana benim Eosialı olduğumu düşündüren de ne?”

“Değil misin?”

“Tabii ki değilim - ve Sarsos’daki meclis sadece yerel yönetim hükümeti değil. Her nerede olurlarsa olsun, biz bütün Styricler için kararlar veririz. İçeri giriyor muyuz? Vanion bekliyor.” Onları mermer basamaklardan çıkarıp geniş, karmakarışık oyulmuş bronz bir kapıdan geçirdi ve eve girdiler.

Bina, ortada mermer bir fıskiyesi olan gür bitkili bir bahçe ve iç avlunun çevresine inşa edilmişti. Vanion fıskiyenin yanında, sağ ayağı bir yığın yastığın desteğinde divana benzer bir koltukta yarı uzanmıştı. Bileği bandajlanmıştı ve yüzünde acılı bir ifade vardı. Saçlarıyla sakalı beyazdı ve çok farklı görünüyordu ama yüzü kırışıksızdı. Onu çökerten yükler kalkmıştı ama bu ondaki şaşkın edici değişikliği zor açıklıyordu. Sephrenia’yı kendisine vermeye zorladığı kılıçların korkunç ağırlığının etkileri bile bir şekilde silinmişti. Yüzü Sparhawk’m görmediği kadar genç görünüyordu. Okuduğu belgelerden kafasını kaldırdı. “Sparhawk,” dedi kızgınca, “nerede kaldın?”

“Sizi gördüğüme sevindim, Lordum,” dedi Sparhawk.

Vanion sertçe bakıp ardından güldü, yüz ifadesi biraz utangaçtı. “Sanırım bu biraz kaba oldu, değil mi?”

“Huysuzca, Lordum,” dedi Ehlana. “Kesinlikle huysuzca.” Sonra ciddiyeti bir kenara bırakıp koşarak kollarını boynuna doladı. “Size gücendik, Lord Vanion,” dedi en otoriter tavrıyla. Sonra şapır şupur öptü. “Bizi ihtiyacımız olduğu anda öğütlerinizden ve dostluğunuzdan yoksun bıraktınız.” Yeniden öptü. “İznimizi almadan yanımızdan ayrılmanız büyük kabalıktı.”

“Kraliçem tarafından kınanıyor muyum yoksa beni gördüğüne sevindi mi?” diye şaşırmış bir şekilde sordu.

“Her ikisinden de biraz, Lordum” Ehlana omuz silkti. “Zaman kazandığımı ve her şeyi bir seferde hallettiğimi düşünmüştüm. Seni gördüğüme çok sevindim Vanion ama Cimmura’dan gece yarısı hırsız gibi gizlice kaçtığında çok fazla üzülmüştüm.”

“Bildiğiniz gibi bunu yapmamanız gerekirdi,” dedi ilgisizce Stragen. “Bir şey çaldıktan sonra önemli olan sıradan görünmektir, gizlice sıvışmak dikkat çeker.”

“Stragen,” dedi kadın, “Sus.”

“Onu Cimmura’dan sağlığı için götürdüm,” dedi Sephrenia. “Orada ölüyordu. Onu hayatta tutmak beni kişisel olarak ilgilendiriyordu, bu yüzden sağlığına kavuşturabileceğim bir yere götürdüm. Birkaç yıl Aphrael’in başının etini yedim ve sonunda kabul etti. Bir şey istediğimde ciddi bir başbelası olabilirim; Vanion’u gerçekten istedim.” Artık hislerini saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. O ve Pandion Eğitmeni arasındaki yılların konuşulmamış aşkı ortadaydı. Hem Styric ve hem Elene kültürleri arasında açık bir skandal oluşturan bu beraberliği gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyorlardı. O ve Vanion açıkça günah içinde yaşıyorlardı ve pişmanlık duyuyormuş gibi davranmıyorlardı. “Bileğin nasıl, bir tanem?”

“Gene şişiyor.”

“Sana buz koy demedim mi?”

“Buzum yoktu.”

“Yap o zaman, Vanion. Büyüyü biliyorsun.”

“Benim yaptığım buz seninkiler kadar soğuk olmuyor, Sephrenia.” Sesi ağlamaklıydı.

“Erkekler!” diye sözde bir kızgınlıkla bağırdı. “Hepsi bebek!” Bir leğen bulmak için koşuşturdu.

“Bunu gördün, değil mi, Sparhawk?” dedi Vanion.

“Tabii ki, Lordum. Bence çok hoştu.”

“Teşekkür ederim.”

“Ne oldu ki?” diye sordu Kalten.

“Sen asla anlayamayacaksın, Kalten,” dedi Sparhawk.

“Bir milyon yıl geçse bile/’diye ekledi Vanion.

“Bileğinizi nasıl burktunuz, Lord Vanion?” diye sordu Bevier.

“Bir şeyi ispatlamaya çalışıyordum. Styricum Meclisi’ne Sar-sos’daki gençlerin fiziki olarak fazlasıyla kötü bir durumda olduklarını söylemiştim. Bunu bütün lanet şehri yarışta geçerek göstermem gerekiyordu. Bir tavşan deliğine basana dek çok iyi gidiyordum.”

“Bu gerçekten utanılacak bir durum, Lord Vanion,” dedi Kalten. “Bildiğim kadarıyla bu kaybettiğiniz ilk yarışma.”

“Kaybettiğimi kim söyledi? Yeteri kadar Önde ve bitiş çizgisine yeteri kadar yakın olduğumdan topallayarak kazandım. Meclis en azında genç adamlar için biraz askeri eğitim düşünecek.” Sparhawk’in silahtarına baktı. “Selam Khalad. Annenler nasıl?”

“Oldukça iyiler, Lordum. Kraliçeyi Patrik’i dizine yatırıp pataklaması için Chyrellos’a götürürken, onları görmek için durduk.”

“Khalad!” diye itiraz etti Ehlana.

“Söylememek’ miydim, Majesteleri? Cimmura’dan ayrıldığımızda aklınızda bunun olduğunu düşünmüştük hepimiz.”

“Şey - bir şekilde doğru, sanırım - ama böyle ulu orta söylememen beklenirdi.”

, “Ah, bunu bilmiyordum. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Kutsal Anamız’m ara sıra rahatsız olacağı şeylere ihtiyacı var. Bu onun yaramazlık etmesini engeller.”

“Hayret verici bir şey, Khalad,” diye sevimsizce mırıldandı Başpiskopos Emban. “Bir anda hem devlete hem de Kilise’ye hakaret etmeyi becerdin.”

“Ayrıldığımdan beri Eosia’da neler oluyor?” dedi Vanion.

“Sadece ben ve Sarathi arasındaki küçük bir anlaşmazlık, Lord Vanion,” diye cevapladı Ehlana. “Khalad abartıyor. Bunu sık sık yapar - Kilise ve devlete aynı anda hakaret etmekle meşgul olmadığı zamanlarda.”

“Bir Sparhavvk daha yetişiyor olabilir.” Vanion sırıttı.

“Tanrı Kilise’yi korusun,” dedi Emban.

“Ve de Tacı,” diye ekledi Ehlana.

Prenses Danae Vanion’a doğru milleti iteleyerek yol açtı. Mmrr’ı taşıyordu, eli yavru kediyi ortasından kavramıştı. Mmrr’ın yüzünde kabullenmiş bir ifade vardı ve ayakları hoş olmayan bir şekilde sallanıyordu. Danae adamın kucağına tırmanıp hazırlıksız bir öpücük vererek, “Selam, Vanion,” dedi.

“Büyümüşsünüz, Prenses.” Vanion gülümsedi.

“Küçülmemi mi bekliyordun?”

“Danae!” diye onu azarladı Ehlana.

“Ah, Anne, Vanion ve ben eski dostuz. Ben bebekken beni kucağına alırdı.”

Sparhawk Vanion'un küçük prensesi bilip bilmediğine karar vermeye çalışarak dikkatle arkadaşına baktı. Ama Vanion'un yüzü hiçbir şeyi açığa vurmadı. "Sizi özledim, Prenses."

"Biliyorum. Ortalıkta olmadığımda herkes beni özler. Mmrr ile tanıştın mı? Kedim. Talen verdi. Çok hoş bir hareket değil mi?"

"Evet çok hoş, Danae."

"Ben de öyle düşündüm. Babam eve döndüğümüzde onu eğitime yollayacak. Ben hâlâ küçük bir kızken bütün bunları tamamlaması daha iyi olacak."

"Ya? Niçin, Prenses?"

"Çünkü büyüdüğümde onunla evleneceğim ve bütün bu eğitim saçmalığının ayak altından kalkmasını istiyorum. Kedimi tutmak ister misin?"

Talen kızardı ve Danae'nin duyurusunu bir tür küçük kız kaprisi gibi geçiştirmeye çalışarak gergince güldü. Ama gözlerinden biraz kızgınlık okunuyordu.

"Onları asla uyarmamanız lazım, Prenses," diye tavsiyede bulundu Barones. "Beklemeniz ve en son anda söylemeniz gerekir."

"Ya. Demek öyle yapılıyor?" Danae Talen'e baktı. "O zaman söylediğimi niçin unutmuyorsun? Zaten önümüzdeki on, on iki yıl içinde bu konuda hiçbir şey yapmayacağım. Ya da sekiz, belki. Boşa zaman harcamanın bir anlamı yok, değil mi?"

Talen gözlerinde ilk hafif dehşet izleriyle dik dik bakıyordu.

"Seninle sadece dalga geçiyor, Talen," diye çocuğu temin etti Kalten. "Ve öyle olmasa bile, tehlikeli çağa gelmeden önce fikrini değiştirecektir."

"Bu asla olmayacak, Kalten," dedi Danae, çelik gibi bir sesle.

O akşam, hazırlıklar yapılıp kalabalığın çoğu yakınlardaki evlere dağıldıktan sonra, Sparhawk evin ortasındaki serin bahçede Sephrenia ve Vanion ile oturuyordu. Danae fıskiyeyi çevreleyen çıkıntıda oturmuş yavru kediyi izliyordu. Mmrr havuzcukta süs balıkları yüzdüğünü keşfetmişti. Kuyruğu seğirerek orada oturmuştu, gözleri korkutucu bir dikkatle faltaşı gibi açıktı.

Sparhawk, doğrudan Sephrenia'ya bakarak, "Başlamadan önce bir şey bilmem gerekiyor," dedi. "Ne kadarını biliyor?" Vanion'u gösterdi.

"Neredeyse her şeyi. "Ondan gizli saklım yok."

"Bu açık değil, Sephrenia." Sparhawk fazla şeyi açığa vurmadan soruyu sormak için bir yol bulmaya çalışıyordu.

"Ah, konuya geç, Sparhawk," dedi Danae. "Vanion kim olduğumu biliyor. Başlangıçta biraz telaşlandı ama öyle ya da böyle artık bu fikri kabul etti."

"Bu tamamen doğru değil," dedi Vanion. "Gerçekten ciddi sorunları olan sensin, Sparhawk. Durumu nasıl idare ediyorsun?"

"Kötü." Danae burnunu çekti. "Cevaplarını anlamayacağını bildiği soruları bile bile sorup duruyor."

"Ehlana şüpheleniyor mu?" diye ciddi bir şekilde sordu Vanion.

"Tabii ki, bilmiyor," diye cevapladı Çocuk-Tannça. "Sparhawk ve ben daha başlangıçta karar verdik. Neler olduğun onlara anlat, Sparhawk - ve bütün gece sürmesin. Mirtai yakında beni aramaya niyetli." "Tam Cehennem gibi olmalı/' dedi arkadaşına sempatik bir tavırla Vanion.

"Tam değil. Ama onu izlemem gerekiyor. Bir keresinde kalabalık bir peri sürüsü sarayın bahçesindeki bütün çiçekleri tohumluyordu."

"Anlar çok yavaş." Danae omuz silkti.

“Belki öyle ama insanlar bu işi arıların yapmasını bekliyor. Bu işi perilere verirsen, söylenti çıkabilir.” Sparhawk geriye yaslanıp Vanion’a baktı. “Sephrenia sana Lamorkand ve Drychnanth’dan bahsetti, değil mi?”

“Evet. Bu çılgınca bir hikâye değil, değil mi?”

Sparhawk olumsuzca başını salladı. “Hayır. Demos dışında bazı bronz çağı Lamorklarıyla karşılaştık. Ulath liderlerinin beynini parçaladıktan sonra hepsi ortadan yok oldular - ölenler dışında. Oscagne bunun dikkati başka yöne çekme olduğuna inanmış durumda - daha çok Martel’in Patriklik seçimi sırasında bizi Chyrellos’dan uzak tutmak için oynadığı oyunlara benziyor. Krager arada sırada gözümüze ilişiyor ve bu Oscagne’nın teorisine destek veriyor ama sen bize son savaşı bir daha yapmaya çalışmanın bir hata olduğunu öğrettin, bu yüzden Lamorkand’da olanların dikkati başka yöne çekme taktiği olduğunu düşünüyorum. Birisinin bütün bu belaya sadece Kilise Şövalyeleri’ni Tamuli’den uzak tutmak için bulaştığı fikrini gerçekten kabul edemem - özellikle Atanlar buradayken.”

Vanion başıyla onayladı. “Matherion’a gittiğinde sana yardımcı olacak birine ihtiyacın olacak, Sparhawk. Tamul kültürünü anlaması çok güç. Ne olduğunu bilmeden muazzam gaflar yapabilirsin.”

“Teşekkürler, Vanion.”

“Ama bu sadece sen değilsin. Arkadaşların da dünyadaki en diplomatik kişiler değiller ve Ehlana heyecanlandığında zıvanadan çıkmaya meyillidir. Gerçekten Dolmant ile dalaştı mı?”

“Şey, evet,” dedi Danae. “Aralarında barış sağlayabilmem için ikisini de öperek uyuşturmam gerekti.”

“Kimin gitmesi en iyi olur, Sephrenia?” diye sordu Vanion.

“Benim.”

“Bu konu dışı. Senden tekrar ayrılmayacağım.”

“Çok hoş, bir tanem. O zaman niye benimle germiyorsun?”

Vanion duraksamış gibi göründü. “Ben “ “Eşeklik etme, Vanion,” dedi Danae. “Sarsos’dan ayrıldığında ölmeyeceksin, benim adamdan ayrıldığından farklı olmayacak. Artık tamamen iyileştin.”

“Bundan endişe etmedim, ama zaten Sephrenia Sarsos’dan ayrılamaz. O Styricum Meclisi’nin bir üyesi.”

“Yüzyıllardır Styricum Meclisi’nin üyesiyim, Vanion,” dedi Sephrenia. “Daha önce de buradan ayrıldım - gerektiğinde uzun süreler. Ara sıra hepsi aynı şeyi yapmak zorundalar.”

“Ben bu meclisi pek anlamadım,” dedi Sparhawk. “Styriclerin birbirleriyle temas halinde olduklarını biliyordum ama bu kadar kaynaşmış olduklarını fark etmemiştim.”

“Bunu açığa vurmayız.” Sephrenia omuz silkti. “Eleneler bilirlerse onu büyük bir komplo haline sokmaya çalışacaklardır.”

“Senin meclis üyeliğin öne sürülüp duruyor,” diye belirtti Sparhawk. “Bu meclis gerçekten konuyla ilgili mi, yoksa sadece göstermelik bir kurul mu?”

“Ah, hayır, Sparhawk,” dedi Vanion. “Meclis çok önemli. Styricum bir teokrasi ve meclis Genç Tanrıların başrahip - ve başrahi-belerinden - oluşmuş.”

“Aphrael’in rahibesi olmak çok külfetli bir konum değil.” Sephrenia Çocuk-Tanrıça’ya sevgiyle bakarak gülümsedi. “Genelde istediğini diğer yollarla aldığından, kendini göstermekle özel olarak ilgilenmez. Belirli avantajlarım var - bu ev gibi - ama Bin’in toplantılarına katılmam gerekiyor ve bu sıkıcı olabilir.”

“Bin?”

“Meclisin diğer ismi.”

“Bin tane mi Genç Tanrı var?” Sparhawk biraz şaşırmış gibiydi.

“Şey, elbette Sparhawk,” dedi Aphrael. “Bunu herkes bilir.”

“Niçin bin?”

“Kulağa hoş gelen sevimli bir sayı. Styricçe Ageraluon.”

“Bu kelime tanıdık gelmiyor.”

“On kez on kez on anlamına gelir - başka bir söyleyişle. Kuzenlerimden biriyle bu konuda sıkı bir tartışmamız oldu. Yavru bir timsahı vardı ve onun parmaklarından birini koparmıştı. Ondan sonra hep sayma zorluğu çekiyordu. Ageralican olmamızı istedi -dokuz kere dokuz ama zaten o anda daha çok olduğumuzu ve Ageralican olmak istersek bazılarımızın yok edilmesi gerektiğini ona açıkladık. Onlardan biri olmaya gönüllü olmak isteyip istemeyeceğini sorduk ve fikrinden vazgeçti.”

“İnsan niye bir yavru timsah sahibi olmak ister ki?”

“Bu bizim yaptığımız şeylerden biri. Siz insanların kontrol edemeyeceğiniz hayvanlara bakmak isteriz. Timsahlar o kadar kötü değillerdir. En azından onları beslemeniz gerekmez.”

“Evet ama her sabah çocukları sayman gerekir. Şimdi niçin balinalar isteğinin sürekli olarak ortaya çıktığını anladım.”

“Bu konuda çok inatçısın, Sparhawk. Bir balinam olursa ailemi gerçekten etkileyebilirim.”

“Sanırım çok uzak bir konuya kayıyoruz,” dedi Vanion. “Sephrenia bazı ilginç şüphelerin olduğunu söylüyor.”

“Şimdilik tamamen anlayamadığım bir şeyi açıklamaya çalışıyorum, Vanion. Sadece kuyruğunu görüp bir atı tanımlamaya çalışmak gibi bir şey. Elimde ufak tefek şeyler var ama daha fazlası yok. Şu ana kadar gördüğümüz her şeyin - ve büyük ihtimalle görmediğimiz birçok şeyin -

birbiriyle ilişkili olduğu ve hepsinin başında bir tek kafanın olduğu kanısındayım. Sanırım bu bir Tanrı, Vanion - ya da Tanrılar.”

“Azash ile karşılaşmanın yatakların altında ve karanlık dolaplarda düşman tanrılar görmeye başlamana neden olmadığından emin misin?”

“Yalnızca bir Tanrı’ran geçmişten koca bir orduyu uyandırabileceği konusunda en büyük otoriteden onay aldım. Bunu bana söyleyen otorite bu konuda çok kendini beğenmişti.”

“Nazik ol, Baba,” dedi aşırı bir ciddiyetle Danae. “Bu çok karışık, Vanion,” diye açıkladı. “Bir orduyu uyandırdığında, her bir askeri ayrı ayrı uyandırmak zorundasmdır ve bunu yaparken onunla ilgili her şeyi bilmek zorundasmdır. İnsan büyücülerin başaramadıkları bu.”

“Herhangi bir fikrin var mı?” diye arkadaşına sordu Vanion.

“Birçok,” diye homurdandı Sparhawk, “hiçbiri hoş değil. Sana bahsettiğim gölgeyi hatırlıyor musun? Ghwerig’i öldürdükten sonra bütün Eosia boyunca beni izleyeni.”

Vanion başını sallayarak onayladı.

“Onu görüp duruyoruz ve bu kez herkes onu görebiliyor.”

“Bu hoş görünmüyor.”

“Hayır, değil. Son seferinde gölge Troll Tannları’ydı.”

Vanion ürperdi ve sonra her ikisi de Sephrenia’ya baktılar.

“İhtiyaç duyulmak güzel bir şey, değil mi?” dedi ablasına Danae.

“Zalasta ile konuşacağım.” Sephrenia iç çekti. “Sarsos’da imparator için günü gününe haberleri izleyip her şeyden haberdar oluyor. Büyük ihtimalle bu konuda birçok şey biliyordur, bu yüzden yarın buraya uğramasını sağlamalıyım.”

Gürültülü bir şapırtı sesi geldi.

"Bunun olacağını sana söylemiştim, Mmrr," dedi kendini beğenmişçe fıskiyenin içinde yüzeyde kalmaya çalışan kızgın bakışlı kedi yavrusuna Danae. Mmrr'in sorunları, bölgelerini pençelerine ve karnına burunlarıyla vurarak şiddetle savunmaya kalkan havuz balıklarıyla ikiye katlandı.

"Onu yakalayıp dışarı çıkar, Danae," dedi Sparhawk.

"Beni sırılsıklam yapar, Baba ve Anne beni paylar. Mmrr bunu kendi başına bulaştırdı. Şimdi bırak da kendi başına çıksın."

"Boğulacak."

"Ah, tabii ki boğulmayacak, Sparhawk. Yüzmeyi biliyor. Ona baksana. Bütün gücüyle kediliyor."

"Ne yapıyor?"

"Kediliyor. Köpekleme diyemezsin, değil mi? Zaten o köpek değil. Biz Styricler daima kedileme deriz, değil mi, Sephrenia?"

"Ben hiç demedim," diye mırıldandı Sephrenia.

On Yedinci Bölüm

EĞLENCENİN büyük bölümü ebeveynlerinin Prenses Da-nae'nin sabahın erken saatlerinde yaptığı ziyaretleri önceden seze-memesinden doğuyordu. Bu olay kesinlikle her gün yapılan bir şey değildi. Bütün hafta boyunca bir kere bile olmadığı zamanlar vardı. Ve bu sabahki ziyaret, tıpkı diğerleri gibiydi. Tutarlılık tanrısal niteliklerin en önemlilerinden biridir. Kapı güm diye açıldı ye prenses siyah saçları uçuşarak, gözleri sevinçle dolu odaya daldı ve büyük, neşeli bir çığlıkla yataktaki ebeveynlerinin arasına daldı. Atlamanın peşinden daima bir sürü kıvranıp iteleme gelirdi, ta ki Danae ebeveynleri arasında iyice yerleşene kadar.

Bu ziyaretleri asla yalnız yapmazdı ama Rollo hiçbir zaman gerçek bir sorun olmamıştı. Rollo, mutlu etmeye çok arzulu ve içeri asla izinsiz dalmayan iyi huylu bir oyuncaktı. Diğer taraftan, Mmrr bir başbelası olabilirdi. Sparhawk'dan oldukça hoşlanıyordu ve iteleyerek yerleşme konusunda bir dahiydi. İnsan tamamen uyanmadan önce keskin pençeli yavru bir kedinin çıplak bacağından yukarı tırmanması ürkütücü bir deneyimdi. Sparhawk dişlerini sıkarak dayandı.

"Kuşlar uyandı," dedi suçlarcasına Danae.

Kedi örtülerin altında gizlenmiş ritmik olarak pençelerini Sparhawk'in kalçalarında germeye başladığında irkilerek, "Onlar için çok sevindim," dedi.

"Bakıyorum bu sabah huysuzuz, Baba."

"Şu ana dek iyiydim. Lütfen kedine söyle beni yastık olarak kullanmasın."

"Seni sevdiği için öyle yapıyor."

“İçim bir hoş oldu. Ama pençelerini kendine saklamasını tercih ederim.”

“Sabahları hep böyle midir, Anne?”

“Bazen.” Ehlana küçük kızı kucaklayarak güldü. “Sanırım bu akşam yemeğinde ne yediğiyle ilgili.”

Mmrr mırıldamaya başladı. Yetişkin kedilerin çoğu kibar bir ılımlılıkla mırıldar. Yavru kediler öyle değildir. Özellikle o sabah Danae’nin küçük kedisi daha çok yaklaşan bir fırtına ya da dengesiz bir çarkı olan tahıl değirmeni gibi ses çıkarıyordu.

“Vazgeçtim,” dedi Sparhawk. Üstündeki Örtüleri atıp kalktı ve üzerine bir cüppe aldı. “Etrafta üçünüz varken uyku yok. Geliyor musun, Rollo?”

Karısı ve kızı şaşkın bir ifadeyle ona bakakaldılar, sonra endişeyle birbirleriyle bakıştılar. Sparhawk, Danae’nin dolma bebeğini kapmış, arka ayaklarının birinden tutarak odadan yavaşça çıkıyor, çıkarken de Ehlana ve Danae’nin fısıldadıklarını duyabiliyordu. Oyuncağı güm diye bir koltuğa bıraktı. “Bu kesinlikle imkânsız, eski dostum Rollo,” dedi, içerdeki dişilerinin kendini duyacağından emin olduğu bir sesle. “Nasıl dayandığmı anlayamıyorum.”

Yatak odasından derin bir sessizlik oldu.

“Sanırım sen ve ben bir süre için buradan uzaklaşmalıyız, dostum,” diye devam etti Sparhawk. “Bizi bir eşya parçasıymış gibi parçalamaya başlıyorlar.”

Rollo hiçbir şey söylemedi, zaten Rollo çok nadir konuşurdu.

Bununla beraber kapını eşiğinde duran Sephrenia biraz korkmuş görünüyordu. “Kendini iyi hissetmiyor musun, Sparhawk?”

“İyiyim, küçük ana. Niçin sordun?” Özellikle karısı ve kızı için hazırladığı gösteriye başkalarının şahit olmasını beklemiyordu.

“Dolma bir bebekle konuştuğunun farkmdasm, değil mi?”

Sparhawk yapmacık bir şaşkınlıkla Rollo’ya baktı. “Şey, sanırım haklısın, Sephrenia. Bunu fark etmemiş olmam ne kadar ilginç. Bunun nedeni belki de şafak sökmeden önce yataktan kalkmış olmam.” Ne kadar işler yolunda gidiyormuş gibi davranmaya çalışırsa çalışsln, iyi gitmiyordu.

“Sen neler saçmalıyorsun, Sparhawk?”

“Gördün mü, Rollo,” dedi Sparhawk, bir şeyleri kurtarmaya çalışarak. “Anlamıyorlar işte - hem de hiçbiri.”

“Ah, Prens Sparhawk?” Bu Ehlana’nın hizmetçisi Alean’di. Fark edilmeden odaya gelmişti ve iri gözleri endişeliydi. “İyi misiniz?”

Sparhawk’in etrafındaki her şey kötüleşiyordu. “Bu uzun bir hikâye, Alean.” İç çekti.

“Prensesi gördünüz mü Lordum?” Alean biraz tuhaf bakıyordu.

“Annesiyle beraber yatakta.” O konumda ona kurtaracak fazla bir şey kalmamıştı. “Banyoya gidiyorum - eğer birilerinin umu-rundaysa.” Ve azametle yürüyerek odadan çıktı, saygınlığının paçavraları arkasından sarkarak geliyordu.

Styric Zalasta, ak saçlı, uzun ve kır sakallı, dünyevi işlerden elini ayağını çekmiş görünen bir adamdı. Bütün Styric erkeklerinin sahip olduğu köşeli, bitmemiş görünüşlü bir yüzü, gür siyah kaşları ve kaim bir sesi vardı. Sephrenia’m en eski arkadaşıydı. Genelde Styricum’un en bilge ve en güçlü büyücüsü olarak kabul edilirdi. Beyaz, kukuletalı rahip cüppesi giyiyor ve bir asa taşıyordu; oldukça dinçti ve yürürken yardıma ihtiyaç duymadığı için bu sadece özel değer taşıyan bir asa olabilirdi. Elene dilini iyi konuşmasına rağmen Styric aksanı çok belirgindi. Sparhawk’in grubu o sabah Tamuli’de tam olarak neler döndüğünün ayrıntılarını Zalasta’dan duymak için Sephrenia’nm iç bahçesinde toplanmıştı.

“Onların gerçek olup olmadıklarından tamamen emin olamayız,” diyordu Zalasta. “Görünenler rasgele ve geçici.”

“Onlar kesinlikle troll, değil mi?” diye sordu Tynian.

Zalasta başıyla onayladı. “Troll’e benzeyen başka bir yaratık pek yok.”

“Tanrı bilir ki bu doğru,” diye mırıldandı Ulath. “Görünenlerin gerçek troll’ler olması çok mümkün. Bir süre önce hepsi toplanıp Thalesia’yı terk etti. Hiç kimse onları durdurup niçin gittiklerini sormayı düşünmedi.”

“Şafak Adamlar da görülmüş,” diye bildirdi Zalasta.

“Onlar ne, bilge kişi,” diye sordu Başpiskopos Emban.

“Zamanın başlangıcından gelen insana benzer yaratıklar, Ekselansları. Troll’lerden biraz daha büyük ama o kadar zeki değiller. Sürüler halinde dolaşırlar ve çok vahşidirler.”

“Onlarla karşılaştık, dost Emban,” dedi kısaca Kring. “O gün yoldaşlarımdan çoğunu kaybettim.”

“Belki bir bağlantı olabilir,” diye devam etti Zalasta. ‘Troll’ler günümüzün yaratıkları ama Şafak Adamlar kesinlikle geçmişten geliyor. Onların nesli elli kâinat devrinden uzun süredir tükenmiş durumda. Cyrgailer hakkında da doğrulanmamış raporlar var.”

“Bunu onaylanmış olarak işaretleyebilirsin, Zalasta,” dedi Kalten. “Geçen hafta bir gece eğlencesiyle bize kendilerini ispatladılar.”

“Onlar müthiş savaşçılardır,” dedi Zalasta.

“Çağdaşlarını etkilemiş olabilirler,” dedi Kalten, “ama modern taktikler, silah ve teçhizatlar onlarm pek ulaşamayacağı seviyede. Mancınıklar ve şövalyelerin hücumu onları şaşırtmış gibiydi.”

“Tam olarak bu Cyrgailer kim, bilge kişi?” diye sordu Vanion.

“Sana belgeleri vermiştim,” dedi Sephrenia. “Okumadın mı?”

“Daha oraya kadar gelmedim. Styric okuması zor bir dil. Birisinin alfabenizi basitleştirmeyi düşünmesi lazım.”

“Orada dur,” diye kesti Sparhawk. Sephrenia’ya baktı. “Senin okuduğunu hiç görmedim,” diye onu suçladı. “Flüt’ün bir kitaba dokunmasına bile izin vermedin.”

“Bir Elene kitabına hayır.”

“O zaman sen okuyabiliyorsun?”

“Styricçe evet.”

“Niçin bize söylemedin?”

“Çünkü bu seni ilgilendirmezdi, bir tanem.”

“Yalan söyledin!” Bu nedense onu şok etmişti.

“Hayır, doğrusu söylemedim. Elene okuyamam çoğunlukla istemediğim için. Kaba bir dil, yazınız çirkin - örümcek ağları gibi.” , “Bizi bile bile okumayı öğrenemeyecek kadar basit olduğuna inandırdın.”

“Bu bir şekilde gerekliydi, bir tanem. Pandion çömezleri çok pişkin kimseler değil ve kendinizi üstün görecek bir şeylere ihtiyacınız vardı.”

“Nazik ol,” diye mırıldandı Vanion.

“Bu büyük, sakar hödüklerden yarım düzine nesli eğitmeye çalışmam ve katlanılmaz havalarını sergilemem gerekiyordu,” dedi bariz bir sertlikte. “Evet, Sparhawk, okuyabilirim, hesap yapabilirim, felsefe tartışabilirim, hatta gerekiyorsa teoloji ve mantık konusunda bile bütün eğitimi aldım.”

“Bana niçin bağırdığını anlamıyorum,” diye yumuşakça itiraz etti Sparhawk Sephrenia’mn avuç içlerini öperek. “Ben senin daima oldukça

nazik bir leydi olduğuna inandım ” Avuç içlerini tekrar öptü. “En azından bir Styric için.”

Sephrenia ellerini onunkilerden hızla çekti ve sonra Sparhawk’in yüzündeki sırıtışı gördü. “Sen çekilmez birisin,” dedi, aniden gülümseyerek.

“Hatırladığım kadarıyla Cyrgai’den bahsediyorduk,” dedi yavaşça Stragen. “Tam olarak kim bunlar?”

“Çok şükür ki nesilleri tükendi,” diye cevapladı Zalasta. “Daresia’nm diğer irklarıyla ne Tamul, ne Elene ne de Styriclerle - yakın olmayan bir ırk. Bazıları onların uzaktan Valesialılarla akraba olabileceklerini söyler.”

“Bunu kabul edemem, bilge kişi,” diye karşı çıktı Oscagne. “Valesialılarm bir hükümeti bile olmamıştır ve onlar savaş düşüncesine bile sahip değillerdir. Onlar dünyanın en mutlu halkıdır. CyrgaiTerle herhangi bir bağları olamaz.”

“Mizaç bazen iklime bağlıdır, Ekselansları,” diye belirtti Zalasta. “Valesia bir cennettir, orta Cynesga ise ona birazcık bile benzemez. Her neyse, Cyrgailer Cyrgon isminde iğrenç bir Tarvn’ya taparlardı ve en ilkel insanların yaptıkları gibi isimlerini ondan almışlardı. Bütün insanlar bencildir sanının. Hepimiz kendi Tanrımızın diğerlerinin hepsinden daha iyi olduğuna ve kendi ırkımızın en üstünü olduğuna inanmışızdır. Cyrgailer bunu en aşırı boyuta götürdüler. Nesilleri tükenmiş bir halkın inançlarım deşemeyiz ama göründüğü kadanyla diğer insanlardan bir şekilde farkh bir tür olduklarına inanacak kadar ileri gitmişler. Bütün gerçeğin onlara Cyrgon tarafından açıklandığına inandıklân için yeni fikirlere karşı çıkarlardı. Savaşçı toplum fikrini saçma boyutlara taşıyarak ırksal saflık düşüncesiyle fiziksel mükemmellik uğraşma saplamp kalmışlardı. Sakat doğan çocuklar ölmeleri için çöle bırakılırlardı. Savaşta sakat bırakan yaralar alan askerler arkadaşları tarafından öldürülürlerdi. Fazla kız çocuğu olan kadınlar boğazlanırdı. Orta Cynesga’daki Cyrga Vahası’nın yanında bir şehir devleti kurmuşlardı ve kendilerini diğer insanlarla onların fikirlerinden tamamen tecrit etmişlerdi. Cyrgailer fikirlerden korkunç derecede korkarlardı.

Onlarınki bütün insanlık tarihinde belki de salaklığın idealize edildiği tek kültürdü. Yüksek zekâya bir kusur olarak bakar ve aşırı zeki çocuklan öldürürlerdi.”

“Güzel bir grup,” diye mırıldandı Talen.

“Komşularını istila edip köleleştirdi ler - çoğunlukla çölün ırkı belirsiz göçebelerini - ve aralarında asker olan oldukça çok sayıda melez vardı.”

“Ama bu mükemmel bir şekilde sağlıklıydı, değil mi?” diye iğ-nelercesine ekledi Barones Melidere. “Tecavüz daima serbestti, değil mi?”

“O durumda değildi, Barones,” diye cevapladı Zalasta. “‘Dostça’ davrandığı görülen her Cyrgai o noktada öldürülürdü.”

“Ne kadar ilginç bir fikir,” diye mırıldandı. “Bu kadınlar için de öyleydi. Bununla beraber, bütün çabalarına rağmen Cyrgai karma ırklardan birçok döl verdi. Onların gözlerinde bu bir tiksintiydi ve melezler mümkün olan her anda öldürülüyorlardı. Bununla beraber, görünüşe göre zamanla Cyrgon’un duyguları değişmiş görünüyor. Bu melezlerin bir işe yarayabileceğini görmüş. Biraz eğitim verildikten sonra ordunun bir bölümü haline gelmişler. Onlara ‘Cynesgalar” denmiş. Zamanla ordunun pis işleri yapan ve çoğunlukla ölen bölümü onlardan oluşmuş. Gördüğünüz gibi Cyrgon’un bir amacı varmış - militarist eğilimlilerin her zamanki amacı.”

“Dünyayı ele geçirmek mi?” diye fikrini söyledi Vanion.

“Aynen öyle. Cynesgalar çoğalmaya teşvik edilmişler ve Cyrgailer onları sınırlarını genişletmek için kullanmışlar. Kısa zamanda bütün çöle hakim olmuşlar ve komşularının sınırlarım zorlamaya başlamışlar. İşte biz de onlarla orada karşılaştık. Cyrgailer Styriclerle karşılaşmaya hiç hazır değillerdi.”

“Bunu hayal edebiliyorum.” Tynian güldü.

Zalasta kısaca gülümsedi. Bu hoşgörücü bir gülümsemeydi, hafif tepeden bakan bir havası vardı. “Cyrgon rahiplerinin sınırlı güçleri vardı,” diye devam etti Zalasta, “ama karşılarına çıkana rakip değillerdi.” Parmak uçlarını birbirine vurarak oturdu. “Belki de bunu yakından incelediğimizde, bu bizim gerçek sımmızdır,” diye düşüncelere daldı. “Diğer insanların sadece bir tek Tanrıları - ya da en iyi ihtimalle küçük bir Tanrı grupları - var. Bizim çoğu birbiriyle iyi geçinen ve ne yapılması gerektiği konusunda genel bir fikir birliği yapan bin tanrımız var. Her neyse, Cyrgailerin Styric topraklarına saldırısı onlar için bir felaket oldu. Hemen hemen bütün Cynesgalarmı ve de saf Cyrgailerinin büyük bölümünü kaybettiler. Tam bir kargaşa içinde geri çekildiler ve Genç Tanrılar o zamandan sonra onların ülkelerinde kalmaya zorlanmalarına karar verdiler. Bugün Genç Tanrılardan hangisinin bu fikri ortaya attığını kimse bilmez ama hem basitliği, hem de sonuçlan gerçekten çok harikaydı. Büyük bir kartal Cynesga’nm bütün çevresini bir günde uçtu ve gölgesi yerde görünmeyen bir iz bıraktı. Bu iz Cynesgalar, Atanlar, Tamullar, Styricler ya da Eleneler hatta Arjuniler için kesinlikle bir anlam ifade etmiyor. Ama Cyrgailer için korkunç derecede önemliydi çünkü o günden sonra o çizgiyi geçen bütün Cyrgailer anında öldüler.”

“Bir dakika,” diye itiraz etti Kalten. “Biz buranın hemen batısında Cyrgailerle karşılaştık. O çizgiyi nasıl geçtiler?”

“Onlar geçmiştendi, Sör Kalten,” diye ellerini açarak izah etti Zalasta. “Çizginin onlar için var olmadığını varsayabiliriz çünkü onlar kuzeye saldırdıklarında kartal daha uçuşunu yapmamıştı.”

Kalten kafasını kaşıyıp kaşlarını çatarak oturdu. “Ben mantık konusunda iyi değilimdir, ama bir yerde açık yok mu?”

Bevier de bunu çözmek için uğraşıyordu. “Sanırım nasıl olduğunu anladım,” dedi kararsızca, “ama emin olmak için birkaç defa daha göz gezdirmeliyim.”

“Mantık bütün sorulara cevap veremez, Sör Bevier,” dedi Em-ban. Tereddüt etti. “Elbette bu söylediğimi Dolmant’a söylemen gerekmiyor.”

“Bu artık gücü olmayan bir büyü olabilir,” diye görüşünü Zalasta’ya söyledi Sephrenia. “Cyrgailer artık var olmadığı için ona gerek yok.”

“Ve bunu ispat etmenin öyle ya da böyle bir yolu yok,” diye ekledi Ulath.

” Stragen birden güldü. “Biliyor musunuz, haklı,” dedi. “Ondan etkilenecek insanlar binlerce yıl önce ölmüş olduğu için o korkunç lanet, hâlâ kimse bilmeden öylesine orada duruyor olabilir. Sonunda başlarına ne geldi, bilge kişi? Nesilerinin tükendiğini söylemiştin.”

“Doğrusu, Milord Stragen, nesillerini kendileri tükettiler.”

“Burada bir çelişki yok mu?” diye sordu Tynian.

“Pek yok. Cynesgalar neredeyse tamamen yok olmuşlardı ama Cyrgon’un emrindeki sınırları geçebilecek tek birlik olduğunda onların yaşamsal önemi ortaya çıktı. Cyrgaileri eski hor görülen astlarından yeni ordular yetiştirmeye odaklanmaya yönlendirdi.

Cyrgailer kelimesi kelimesine emirlere itaat eden mükemmel askerlerdi. Kendilerinkileri dışlayıp dikkatlerini Cynesga kadınlarına verdiler. Yaptıkları hatayı anladıklarında bütün Cyrgai kadınları çocuk doğuracak yaşı geçmişti. Efsane Cyrgailerin sonuncusunun yaklaşık on bin yıl önce öldüğünü söyler.”

“Bu salaklığı bir sanat şekline sokuyor, değil mi?” diye fikrini söyledi Stragen.

Zalasta çok hafif bir şekilde gülümsedi. “Evet, bir zamanlarki Cyrga olan yer şimdi Cynesga. Orada kusurlu, kırma bir ırk, doğunun Tamullan ve batmın Eleneleri arasındaki ana ticaret yolunda bacaklan iki yana açık oturdukları için hâlâ yaşıyor. Dünyanın geri kalanı bu yenilmez Cyrgailerin mirasçılarına büyük bir aşağılamayla bakıyor. Sinsi, korkak, hırsız ve iğrenç bir şekilde aşağılıklar - bir zamanlar ilahi kaderleri dünyayı yönetmek olduğu düşünülen bir ırkın çocuklarına uyan bir yazgı.”

“Tarih hüzünlü bir konudur.” Kalten iç çekti.

“Cynesga tarihin geri gelip bize dadandığı tek yer değil,” diye ekledi Zalasta.

“Bunu biz de fark ettik,” dedi Tynian. “Batı Astel’deki Elenelerin hepsi Ayachin’in geri geldiğine inanmış durumdalar.”

“O zaman Sabre denen kişiyi de duydunuz?” dedi Zalasta.

“Onunla birkaç kez karşılaştık.” Stragen güldü. “Onun pek bir tehdit oluşturduğunu sanmıyorum. O gösterişçi bir yeni yetme.”

“Ama batı Astel’in ihtiyaçlarını karşılıyor,” diye ekledi Tynian. “Onlar pek zeki denemeyecek türden kimseler.”

“Ben de onlarla karşılaştım,” dedi hoşnutsuz bir tavırla Zalasta. “Ama Daconialı Kimear ve sözcüsü Baron Parok biraz daha ciddiler. Kimear, Elene toplumlarında zaman zaman ortaya çıkan şu at sırtındaki adamlardan biri. Batı Astel’deki diğer iki Elene krallığını boyunduruğu altına aldı ve zaman zaman ortaya çıkan ve kurucusu öldüğünde hızla parçalanan şu bin yıllık imparatorluklardan birini kurdu. Edom’daki kahraman Incetes - doğrusu Cyrgailere ilk yenilgiyi tattıran bronz çağından kalma biri. Onun adına konuşan adam kendine Rebal diyor. Tabii ki asıl ismi bu değil. Politik tahrikçiler genelde takma isimler alır. Ayachin, Kimear ve Incetes Elenelerin duygusal tepkilerinin - ilk olarak erkeklik - en basitlerine sesleniyorlar. Sizi asla gücendirmek istemem, dostlarım ama siz Eleneler bir şeyleri kırmak ve diğer insanların evlerini yakmaktan hoşlanır gibisiniz.”

“Bu ırksal bir kusur,” diye itiraf etti Ulath.

“Arjuni bize birazcık daha farklı bir sorun sunuyor,” diye devam etti Zalasta. “Onlar Tamul ırkının üyeleri ve derinlerde saklı dürtüleri biraz daha karmaşık. Tamullar dünyaya hükmetmek değil ona sahip olmak ister.” Kısaca Oscagne’ya gülümsedi. “Ama Arjuniler ırkın tipik örnekleri gibi çok çekici değillerdir. Onların kahramanı köle ticaretini bulan adam.”

Mirtai’nin nefesi sıklaştı ve eli hançerine gitti.

“Bir sorun mu var, Atana?” diye sakince sordu Oscagne.

“Arjuna köle tacirleriyle bir deneyimim oldu, Oscagne,” dedi kısaca. “Umarım bir gün yine olur. Ama o zaman artık çocuk olmayacağım.”

Sparhawk Mirtai’nin nasıl köle edildiğinin öyküsünü hiç anlatmadığını fark etti.

“Bu Arjuni kahramanı bir şekilde diğerlerinden daha yeni mahsul,” diye sürdürdü Zalasta. “On ikinci yüzyıldan. İsmi Sheguan.”

“Onu duyduk,” dedi soğukça Engessa. “Onun kölecileri Atan çocuklarının eğitim kamplarına saldırırlardı. Arjunileri bir daha bunu yapmamaları için az çok ikna ettik.”

“Kötü bir şeye benziyor,” dedi Barones Melidere.

“Tam bir felakettі,” dedi Oscagne. “On yedinci yüzyılda bazı Arjuni kölecileri Atan içlerine baskın yaptılar ve imparatorluk yöneticisi adil bir kızgınlıkla kendinden geçti. Atanlara Arjuna’ya ceza kabilinden bir savaşa çıkmaları için izin verdi.”

“Halkımız hâlâ o konuda şarkılar söyler,” dedi neredeyse dalgın bir halde Engessa.

“Kötü mü?” diye Oscagne’ye sordu Emban.

“İnanılmaz,” diye cevapladı Oscagne. “Sefer iznini veren salak herif Atanlara bir şey yapmayı emrettiğinde özellikle belli ölçüleri yasaklamak gerektiğini fark etmemiş. Avanak sadece onları salıvermiş. Arjuna Kralı’m asmış ve ardından bütün uyruğunu güneydeki balta girmemiş ormana dek kovalamışlar. Arjunileri ağaçlardan aşağı tatlılıkla inmeye ikna etmemiz yaklaşık iki yüz senemizi aldı. Ekonomideki büyük değişiklik bütün kıtada bir felaketti.”

“Bu olaylar çok daha yeni,” dedi Zalasta. “Arjuniler hep köleciydi ve Sheguan kuzey Arjuna’da faaliyet gösterenlerden biriydi. Her şeyden önce

bir örgütçüydü. Cyriesga'daki pazarları kurup köle ticaretini kollayacak rüşvetleri düzenledi. Arjuna'da karşılaştığımız, özellikle sözcüsünün kahramandan daha önemli olması. İsmi Scarpa; zeki ve tehlikeli bir adam."

"Ya Tamuli'nin kendisi?" diye sordu Emban. "Ve Atan?" "İkimiz de bu hastalığa karşı muaf görünüyoruz, Ekselansları," diye cevapladı Oscagne. "Bunun nedeni, Tamullarm bir kahramana tapmayacak kadar bencil olması ve antik Atanların, onların gözünden kaçacak kadar daha kısa olmaları." Oldukça muzipçe Engessa'ya gülümsedi. "EHinyanın geri kalanı ilk Atanın üç metreye ulaşacağı günü nefesini tutarak bekliyor. Sanırım seçkin üreme kampanyasının en son amacı bu." Zalasta'ya baktı. "Sizin bilgileriniz bizimkilerden çok daha açık, bilge kişi," diye Styrice iltifat etti. "İmparatorluğun en büyük çabaları bile bu insanlar hakkında kabataslak ayrıntılar bulabildi."

"Elimde farklı kaynaklar var, Ekselans," diye cevapladı Zalasta. "Yine de, bu antik kişiliklerin gerçek bir sorun olma olasılığı az. Atanlar oldukça rahat bir şekilde askeri sorunlarla başa çıkacaktır ama bu tamamen askeri bir durum değil. Birisi insan hayal gücünün karanlık bölgelerinde harman dövüyûr ve havaya halk öykülerinden dehşet salıyor. Vampirler, kurt adamlar, gulyabaniler, Ogreler ve hatta bir keresinde dokuz metrelik bir dev vardı. Resmi memurlar bu görünenlere batıl inanç saçmalıkları gözüyle bakıyorlar ama Tamuli'nin sıradan insanları umutsuz bir dehşet içinde. Bu şeylerden hiçbirinin gerçekliğinden emin olamayız ama canavarlara TroU'leri, Şafak Adamları ve Cyrgaileri kattığında moral tamamen bozuluyor. Sonra, bütün bunların yanında doğa güçleri de kullanılıyor. Büyük kasırgalar, fırtınalar, depremler, volkanik patlamalar ve hatta güneş ve ay tutulmaları oluyor. Tamuli'nin sıradan insanları tavşan ve kırlangıç sürülerinden kaçacak kadar korkak oldu. Bütün bu olayların tam bir odağı yok. Rasgele oluyor ve arkalarında bir plan olmadığı için ne zaman ve nerede olacağını önceden kestirmenin bir yolu yok. İşte karşımızdaki bu, dostlarım - kıta çapında bir terör kampanyası - yan gerçek, yarı illüzyon, yarı büyü. Engellenmezse - kısa zamanda - insanlar korkudan çıldıracak, imparatorluk parçalanacak ve terör her yeri kaplayacak."

"Peki bizim için kötü haberin neymiş, Zalasta?" dedi Vanion.

Zalasta kısaca gülümsedi. “Komiksiniz, Lord Vanion,” dedi. “Bu öğleden sonra belki daha fazla bilgi toplayabilirsiniz, dostlarım,” dedi hepsine. “Bin’in toplantısına katılmaya davetlisiniz. Burayı ziyaretiniz politik açıdan oldukça önemli ve - meclis nadiren bir şey hakkında mutabık kalsa da - bu konuda sizinle ortak bir hedefimiz olabileceği hakkında güçlü bir kanı var.” Duraksadı, sonra iç çekti. “Sanırım belli bir düşmanlığa karşı hazır olmanız lazım,” diye uyardı. “Mecliste birisi Elene kelimesini bile etse ağızlardan köpükler gelmeye başlayan gerici bir klik var. Sizi kışkırtmaya çalışacaklarından eminim.”

“Anlamadığım bir şeyler oluyor, Sparhawk,” diye mırıldandı Danae. Sparhawk, Vanion’un belgelerinden biriyle Sephrenia’nm küçük bahçesinin bir köşesine çekilmiş Styric alfabesini çözmeye uğraşıyordu. Danae onu orada bulmuş ve kucağına tırmanmıştı.

“Ben hepinizin akıllı olduğunu sanıyordum,” dedi Sparhawk. “Özelliklerinizden birinin bu olması gerekmiyor muydu?”

“Kes şunu. Burada çok korkunç bir yanlış var.”

“Niye bunu Zalasta’yla konuşmuyorsun? Sana tapanlardan biri değil mi?”

“Bu fikri nereden çıkardın?”

“Sen, o ve Sephrenia’nm aynı köyde beraberce büyüdüğünüzü düşündüm.”

“Bunun konuyla ne ilgisi var?”

“Sadece köydekilerin hepsinin sana taptığını kabul ettim. Tamamı kendi taraftarın olan bir köyde doğmayı tercih etmen mantıklı.”

“Styricleri hiç anlamıyorsun, değil mi? Bu duyduğum en bezdirici fikir - aynı Tanrı’ya tapan bütün bir köy. Ne kadar sıkıcı.”

“Eleneler öyle yapıyorlar.”

“Eleneler domuz da yiyor.”

“Domuzlarla sorunun ne?”

Danae ürperdi.

“Senin taraftarlarından biri değilse Zalasta kime tapıyor?”

“Bize söylemememeyi tercih ediyor; üstelik bunu sormak korkunç derecede nezaketsizliktir.”

“O zaman nasıl Bin’in bir üyesi oluyor? Üyeliğe yeterli olmak için başrahip olmanın gerekli olduğunu sanıyordum.”

“O üye değil. Olmak istemiyor. Onlara danışmanlık yapıyor.” Dudaklarını büzdü. “Bunu gerçekten söylememem lazım, Sparhawk ama Meclisten yüce bir bilgelik bekleme. Bin’in bazıları korkulacak derecede salaktır.”

“Bütün bu karışıklıkların arkasında hangi Tanrı’nm olduğu konusunda herhangi bir ipucu bulabilir misin?”

“Hayır. Her kimse geri kalanımızın kim olduğunu bilmesini istemiyor ve kendimizi gizleyebilme yollarımız var. Bütün söyleyebileceğim Styric olmadığı. Bu öğleden sonraki toplantıya iyice dikkat et, Sparhawk. Benim doğam Styric ve sadece onlara alışık olduğum için gözden kaçırdığım bazı şeyleri olabilir.”

“Neye dikkat etmemi istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Önsezilerini kullan. Yanlış yorumlar, küçük hatalar, birisinin tam olarak göründüğü gibi olmadığmı gösterecek her tür ipucuna bak.”

“Bin’in üyelerinden birinin diğer taraf için çalışabileceğinden şüpheleniyor musun?”

“Öyle demedim. Sadece yanlış bir şeyler var dedim. Kötyk’in evinde olduğu gibi şu önsezilerden birini algılıyorum. Burada bir şey olmuş olması gibi değil ve ne yaparsam yapayım ne olduğunu bilemiyorum. Ne olduğunu bulmaya çalış, Sparhawk. Gerçekten onu bilmemiz gerekiyor.”

Bin meclisi, Sarsos’un tam merkezinde görkemli bir mermer yapının içinde toplandı. Bu göğe doğru küstahça yükselen muhteşem, hatta göz korkutucu bir yapıydı. Resmi dairelerin çoğu gibi, insanlık ya da sıcaklıktan tamamen yoksundu. Yankılar yapan geniş koridorlar, insanın kendini minik ve önemsiz hissetmesini sağlamak üzere planlanmış devasa bronz kapılar.

Asıl toplantı yanlarında sıra sıra yükselen mermer banklardan oluşan geniş, yarım daire şeklinde bir salonda yapıldı. Doğal olarak bu sıralardan on tane vardı ve her sıradaki oturacak yerler eşit olarak ayarlanmıştı. Her şey çok mantıklıydı. Eğer öyle olmazlarsa binalar yıkılacağı için bütün mimarlar genelde mantıklı olurlardı.

Sephrema’nm tavsiyesiyle, Sparhawk ve diğerleri, zırhlı Etenelerle karşılaştıklarında Styric kafalarında tatsız çağrışımlar yaratmamak için düz beyaz cüppeler giydiler. Örme zırh ve kılıçları cüppelerinin alandaydı.

Meclisin bir bölümü diğer şeylerle uğraşmak için orada olmadığı için salonun yaklaşık yarısı boştu. Bin’in üyeleri ya oturmuş ya da birbirleriyle yavaşça konuşarak dolaşıyorlardı. Bazıları meslektaşlarının arasında kararlıca kalkmış ciddi ciddi konuşuyordu. Diğerleri gülüp şakalaşıyordu. Uyuyan bir kişi bile yoktu.

Zalasta onları salonun ön tarafına, koltukların onlar için yarım daire şeklinde seyircilere dönük yerleştirildiği yere götürdü.

“Yerimi almam gerekiyor,” dedi yavaşça Sephrenia. “Eğer birisi size hakaret ederse lütfen aniden harekete geçmeyin. Bu salonda binlerce yıllık dargınlık toplandı ve bir kısmı taşmak üzere.” Mermer banklardan birine oturmak için salonun öbür tarafına gitti.

Zalasta salonun ortasında giderek toplananları sessizliğe davet etmek için hiçbir hareket yapmadan öyle durdu. Burada geleneksel nezaket belirsizdi.

Konuşmalar ağır ağır azaldı ve meclis üyeleri yerlerini aldılar. “Meclisin izniyle,” dedi Styricçe Zalasta, “bugün önemli konukların varlığıyla onurlandık.”

“Ben kesinlikle onurlanmadım,” diye sertçe karşılık verdi bir üye. “Bu ‘konuklar’m çoğu Eleneye benziyor ve domuz yiyenlerle bir arada olmakla ilgilenmiyorum.”

“Bu tatsızlık olacağını gösteriyor,” diye mırıldandı Stragen. “Styric kuzenlerimiz, en az bizim kadar kabalığa yetenekli.”

Zalasta kötü tavırlı konuşmacıya aldırmadan devam etti. “Sar-sos, Tamul İmparatorluğu’na bağlıdır,” diye hatırlattı, “ve bu ilişkiden fazlasıyla büyük kâr sağlıyoruz.”

“Ve Tamullar da bu kârları geri ödediğimizden eminler,” diye başka bir üye seslendi.

Zalasta ona da aldırmadı, “imparatorluk Dışişleri Bölümü Şefi Birinci Sekreter Oscagne’ye hoş geldin derken bana katılacağınıza eminim.”

“Bu kadar emin olmanı sağlayan ne bilmiyorum, Zalasta,” diye boğuk bir kahkahayla bağırdı birisi.

Oscagne ayağa fırladı. “Bu sevgi gösterisi karşısında elim ayağıma dolaştı,” dedi sade bir alaycılık ama mükemmel bir Styricçeyle.

Koltuk sıralarından yuhalamalar başladı. Engessa ayağa kalkıp kolları göğsüne kavuşmuş bir şekilde durunca yuhalamalar birden kesildi. Ele avuca sığmaz meclis üyelerine kaşlarını çatmaya bile tenezzül etmedi.

“Bu daha iyi,” dedi Oscagne. “Styric halkının efsanevi nezaketinin sonunda kendini ortaya koyduğunu görmekten memnunum. Grubumun üyelerini kısaca takdim edebilirsem, acil bir konuyu görüşmeniz için huzurunuza getireceğiz.” Kısaca Başpiskopos Emban’ı tanıttı. Salonda kızgın bir homurdanma dolaştı.

“Bu Kilise’ye, Ekselansları,” dedi Stragen, “şahsınıza değil.”

Oscagne Ehlana’yı tanıttığında, en üst sıradaki meclis üyelerinden biri yanında oturana açıkça kaba bir kahkaha attıran bir şey belirtti. Mirtai zemberekten fırlamış bir yay gibi ayağa fırladı, elleri kmlarmdaki hançerlere gitti.

Engessa ona sertçe Tamul dilinde bir şeyler söyledi.

Mirtai olumsuzca başını salladı. Gözleri alev alev parlıyordu ve çenesi kilitlenmişti. Bir hançer çekti. Mirtai Styricçe anlamayabilirdi ama o gülmenin anlamını anlamıştı.

Sparhawk ayağa kalktı. “Buna cevap vermesi gereken benim, Mirtai,” diye hatırlattı.

“Bana devretmeyecek misin?”

“Bu sefer olmaz, hayır. Özür dilerim ama bu resmi bir konum, bu yüzden gerekenlere saygı göstermeliyiz.” En üst sıradaki terbiyesiz Styrice bakmak için döndü. “Biraz önce söylediğini biraz daha yüksek sesle söyleyebilir misin, komşu?” diye Styricçe sordu. “O kadar komikse belki bizimle paylaşmak istersin.”

“Vay, ne görüyorum!” Adam dudak büktü. “Konuşan bir köpek.”

Sephrenia ayağa kalktı. “Bin’i geleneksel sessizliğe davet ediyorum,” diye Styricçe bildirdi.

“Ölen kim?” diye sordu geveze.

“Sensin, Camriel,” dedi tatlıca, “bu yüzden acımız fazla olmayacak. Bu Prens Sparhawk, Yaşlı Tanrı Azash’ı öldüren adam ve sen biraz önce onun karısına hakaret ettin. Geleneksel şekilde mi defin edilmek istersin? Seninle işi bittiğinde toprağa gömecek kadar parçanı bulabileceğimizi farz ederek?”

Camriel’in ağzı bir karış açık kaldı ve yüzünü ölüm beyazlığı kapladı. Meclisin geri kalanı da açıkça ürkerek geriye büzülmüştü.

“İsmi hâlâ ağırlık taşıyormuş gibi görünüyor,” diye Tynian’a belirtti Ulath. “Besbelli. Yukarıdaki terbiyesiz dostumuzun ölümlülük hakkında uzun, üzüntülü düşünceleri oluştu.”

“Meclis üyesi Camriel,” dedi oldukça resmi bir şekilde Sparhawk, “isterseniz Bin’in tartışmalarını tamamen kişisel bir mesele yüzünden kesmeyelim. Toplantıdan sonra sizi arayıp bulacağım, o zaman gerekli hazırlıkları yapabiliriz.”

“Ne dedi?” diye Stragen’e sordu Ehlana.

“Her zamanki şeyler, Majesteleri. Meclis üyesi Camriel’in her an dünyanın öbür ucunda acil bir işi olduğunu hatırlamasını bekliyorum.”

“Meclis bu barbarın beni tehdit etmesine izin verecek mi?” diye titrek bir sesle söylendi Camriel.

Salonun diğer ucundan ak saçlı bir Styric alay edercesine güldü. “Sen kişisel olarak bir devlet misafirine hakaret ettin, Camriel,” diye belirtti. “Bin bu koşullar altında seni savunmaya mecbur değildir. Tanrın talimatında çok umursamaz olmalı. Sen yontulmamış, geveze bir embesilsin. Senden kurtulmamız iyi olacak.”

“Benimle nasıl böyle konuşmaya cesaret edebilirsin, Michan?”

“Sen Tanrılardan birinin senden biraz hoşlanmasına şaşırmış gibi görünüyorsun, Camriel,” diye sözleri uzatarak konuştu Michan, “ve burada hepimizin o özel saygınlığı paylaştığımız gerçeğini göz ardı ettin. Benim Tanrım beni en az senin Tann’nm sevdiği kadar sever.” Michan duraksadı. “Doğrusu herhalde daha da çok. Sanırım seninkinin şu anda seninle ilgili başka düşünceleri var. Onu çok kötü bir şekilde utandırmış olmalısın. Ama boşuna değerli zamanı harcıyorsun. Toplantı dağılır dağılmaz, Prens Sparhawk’m seni arayacağını sanıyorum - bir bıçakla. Yakında bir yerlerde bir bıçağınız var, değil mi, Altes?”

Sparhawk sırıtarak cüppesini açtı ve kılıcının kabzasını ortaya çıkardı.

"Mükemmel, ahbap," dedi Michan. "Seve seve benimkini sana ödünç verirdim ama insan her zaman kendi teçhizatıyla daha iyi iş görür. Daha gitmedin mi, Camriel? Güneşin batışını görecek kadar yaşamayı düşünüyorsan, kirişi kırsan iyi olur."

Meclis üyesi Camriel kaçtı.

"Ne oldu?" diye sabırsızca sordu Ehlana.

"Belli bir açıdan bakarsak meclis üyesinin kaçışını bir tür özür olarak düşünebiliriz," dedi Stragen.

"Biz özür kabul etmiyoruz," dedi açgözlüce Mirtai. "Onu yakalayıp öldüreyim mi, Ehlana?"

"Niçin onun bir süre koşmasına izin vermiyorsun, Mirtai?" diye karar verdi kraliçe.

"Ne kadar?"

"Ne kadar koşar dersiniz, Milord?" dedi Stragen'e, Ehlana.

"Büyük ihtimalle hayatının geri kalanında, Kraliçem?"

"Bu kadarı bana yeter."

Bin'in Zalasta'nm son durum tanımına karşılığı aşağı yukarı önceden tahmin edilen gibiydi. Bin üç kliğe bölünmüş gibiydi. Önceden tahmin edileceği gibi, Styriclerin kendilerini savunabileceklerini belirten oldukça çok sayıda meclis üyesi vardı ve bu yüzden bu konuya dahil olmaları için hiçbir nedenleri yoktu. Elene hükümdarları Styriclere verdikleri sözleri kriz geçtikten sonra unutmaya meyilli oldukları için Styricler Elene vaatleri söz konusu olunca çok şüpheci oluyorlardı.

ikinci klik ılımlıydı. Krizin Elenelerden çok Tamulları ilgilendirdiği gerçeğini ve Eosia'dan küçük bir grup Kilise Şövalyesi'nin varlığının

gerçekten konu dışı olduğunu belirttiler. Ak saçlı Mic-han'ın belirttiği gibi, “Tamullar hiçbir şekilde dostumuz olmayabilir ama en azından düşmanımız da değiller. Onların Atanlarmın Astellileri, Edomlulan ve Dacititleri kapımızdan uzak tuttuğu gerçeğini göz ardı etmeyelim.” Michan'a çok saygı duyuluyor ve fikirleri mecliste oldukça çok değer taşıyordu.

Üçüncü bir klik daha vardı ve bu sesi az azınlık, öylesine azgın Elene karşıtıydı ki nefret uyandırmayı yaratanlarla ittifak kurmanın Styricumun daha işine yarayacağını önerecek kadar ileri gittiler. Konuşmaları gerçekten ciddiye alınacak kadar hazırlıklı değildi. Bu fırsatı sadece nefret ve küfür yağdırma saldırılarını bırakıp uzun yakınma listesi yaparken ele geçirdiler.

Stragen sonunda ayağa kalkarak Sparhawk'a, “Bu sıkıcı olmaya başladı,” dedi.

“Ne yapacaksın?”

“Ne mi? Karşılık vereceğim, ahbap.” Zeminin ortasında gitti. Küfür ve bağnşmalarla azimle yüzleşerek orada durdu. Gürültü yavaş yavaş yatıştı, gerçekte bu, şık sarışın Elene'nin ne söyleyeceğini merak etmekten çok enerjilerinin bitmesi yüzündendi. “Bütün insanların eşit olarak aşağılık olduğunu keşfettiğim için memnun oldum,” dedi Stragen, gür sesi salonun her köşesine ulaşıyordu. “Styric karakterinde bir kusur bulmak konusunda umutsuzdum ama bir güruh olarak bir araya geldiğinizde bütün diğer insanlar gibi olduğunuzu keşfettim. Bu öğleden sonra burada ortaya koyduğunuz aleni ve açık yobazlık umutsuzluğumu keserek kalbimi sevinçle doldurdu. Styric ruhunda gizlenen irinli, terbiyesizlik dolu bir lağım çukuru bulunca zevkten bayıldım çünkü bu bir daha gerekmemek üzere ırkına bakmaksızın bütün insanların eşit olduğunu ispat etti.”

Yenilenen itiraz bağırışları duyuldu. İtirazlara bu kez az miktarda küfür de katılmıştı.

Stragen bir kez daha bekledi. “Beni hayal kırıklığına uğrattınız, sevgili kardeşlerim,” dedi sonunda. “Yedi yaşında bir Elene çocuğu bile daha yaratıcı küfreder. Styricum'un ortak zekâsının yaratabileceğinin en iyisi gerçekten bu mu? Bildiğiniz tek şey ‘Elene piçi’ mi? Bu bana hakaret bile

değil, çünkü benim için doğru.” Etrafına bakındı, ifadesi nazik ve sadece biraz kibirliydi. “Aynı zamanda hırsız ve katilim. Birçok rezil alışkanlıklarım var. İsimleri bile olmayan suçlar işledim ve siz boş, önemsiz aleni suçlamalarınızın herhangi bir şekilde beni üzebileceğim mi düşünüyorsunuz? Sizin kusurlarınıza değinmeden önce anlamlı bir suçlaması olan var mı?”

“Bizi esir aldın!” diye birisi böğürdü.

“Ben değil, ahbap,” diye ağır ağır konuştu Stragen. “Bana bir köle bile veremezsiniz. Bildiğiniz gibi onları beslemeniz gerekir -çalışmadıklarında bile. O zaman haydi şimdi bizim tarafımızdan bakalım. Benim bir hırsız, bir katil ve bir piç olduğum gerçeğini kabul ettik ama siz nesiniz? Ağlak kelimesi sizi şaşırttı mı? Siz Styricler çok zırlıyorsunuz. Geçen birkaç bin yıldır acı çektiğiniz küfürler listesini dikkatle biriktirmişsiniz ve karanlık, pis kokan köşelerde oturup hepsini kustuktan sonra ağız dolusu bayat kusmuk gibi onları tekrar tekrar çiğnemekten sapıkça bir zevk alıyorsunuz. Bütün sorunlarınız için Eleneleri suçlamaya çalışıyorsunuz. Styriclerin kötü durumu yüzünden kendimi hiç suçlu hissetmediğimi keşfetmeniz sizi şaşırtır mı? Ben doğmadan bin yıl önce olanlar hakkında göğsümü dövmeden de işlediğim yeterinden fazla suçum var. Dürüst olmak gerekirse, dostlarım bütün bu şehit anlatımları beni usandırıyor. Kendinize acımaktan hiç yorulmadınız mı? Şimdi tam yaraya parmak basarak sizi daha çok rahatsız edeceğim. Ağlamak istiyorsanız bunu kendi başmızayken yapın. Size ortak bir düşmana karşı bize katılmanızı teklif ediyoruz. Sadece nezaketen, anladınız mı, çünkü gerçekten size ihtiyacımız yok. Bunu aklınızdan hiç çıkarmayın. Size ihtiyacımız yok. Doğrusu, ayağımıza dolaşırsınız. Buradaki birkaç aydının düşmanımızla ittifak önerdiğini duydum. Sizi müttefik olarak istediğini size düşündüren de ne? Ama eğer denerseniz Elene köylüleri büyük ihtimalle çok sevinecektir çünkü bu onlara buradan Thalesia Boğazı’na kadar Styricleri katletmek için bir sebep yaratacaktır. Bize katılmanız Elene önyargılarını azaltmayı garantilemeyecek ama düşmanlarımıza katılmak önümüzdeki on yılda hiçbir Elene krallığında bir tek canlı Styric kalmayacağını garanti edecektir.”

Düşüncelice çenesini kaşıyıp etrafına bakındı. “Sanırım bu aşağı yukarı her şeyi içerdi. Niye tekrar aranızda görüşmüyorsunuz? Ben ve arkadaşlarım yarın Matherion’a gidiyoruz. Biz gitmeden önce kararınızı bilmemizi isteyebilirsiniz. Bu tabii ki tamamen size bağlı. Kelimeler böyle değersiz insanların kararlarına kayıtsızlığımızı ifade etmeye başlayamaz bile.” Döndü ve kolunu Ehlana’ya sundu. “Çekiliyor muyuz, Majesteleri?” diye önerdi.

“Onlara ne dedin, Stragen?”

“Onlara hakaret ettim.” Omuz silkti. “Elimden geldiği kadar her yönde. Sonra onları soykırımla tehdit ettim ve ardından onları müttefikimiz olmaya çağırdım.”

“Hepsini bir tek konuşmada mı?”

“Mükemmeldi, Majesteleri,” dedi hevesle Oscagne. “Styriclere, çok ama çok uzun zaman önce söylenmesi gereken şeyleri söyledi.”

“Bazı avantajlarım var, Ekselans.” Stragen gülümsedi. “Karakterim o kadar sorgulanabilir ki kimse nazik olmamı beklemez.”

“Doğrusu, son derece kibarsınız,” diye ona katılmadı Bevier

“Biliyorum, Sör Bevier ama insanlar bunu benden beklemiyorlar, bu yüzden kendilerini inandıramıyorlar.”

O akşam Sephrenia ve Zalasta’nın yüzlerinde kırılmış, soğuk ifadeler vardı.

“Kişisel olarak hakaret etmeye çalışmıyordum,” diye onları temin etti Stragen. “Birçok aydın kişinin tamamen aym şeyleri söylediklerini duymuştum. Styriclere sempati duyuyoruz ama bu kendi kendine acımaya bitmez tükenmez bir şekilde sarılmak usandırıcı.”

“Bildiğin gibi, doğru olmayan birçok şey söyledin,” diye onu suçladı Sephrenia.

“Tabii ki söyledim. Bu politik bir konuşmaydı, küçük ana. Hiç kimse bir politikacının doğruyu söylemesini beklemez.”

“Gerçekten kumar oynuyordunuz, Milord Stragen,” dedi eleştirircesine Zalasta. “Elene ve Tamullar sadece nezaket olsun diye ittifak teklif ettiklerini onlara söylediğinizde neredeyse dilimi yutuyordum. Onlara gerçekten ihtiyacınız olmadığını söylediğinizde, rahatlıkla bütün işin dışında kalmaya karar verebilirlerdi.”

“Styricum’un geri kalanmı elinde rehin tutarken öyle bir şey olmazdı, bilge kişi,” dedi Oscagne. “Politik olarak mükemmel bir konuşmaydı. Yeni dalga Elene kötülük olasılığının açık iması bu konuda Bin’e gerçekten bir seçim şansı bırakmadı. Genel tepki neydi?”

“Beklediğiniz gibiydi, Ekselans,” dedi Zalasta. “Milord Stragen, Styriclerin kendi kendine acıma geleneğini yerden kesti. Salak bir herif gibi gözüktüğün biraz önce sana söylenmişse şehit rolü oynamak çok zordur. Bin arasında büyük bir dargmlık hastalığı patlak vermek üzere. Styricler kendilerine acımaya çok düşkünler ve bu artık yıkıldı. Kimse daha önce gerçekten düşmana katılmayı düşünmüyordu - kim olduğunu bilmiş olsak bile - ama Stragen daha fazla ileri gitmemizi etkili bir şekilde önledi. Artık tarafsızlık gündem dışı, çünkü Elene köylüleri neredeyse tarafsızlığı, bilinmeyen rakibimizle birleşmekle aynı şey gibi görecek. Bin size yardım edecek, Ekselans. Ellerinden geleni yapacak - sadece Eosia’daki kız ve erkek kardeşlerimizi kurtarmak için olsa da.”

“İşi bir günde çözdün, Stragen,” dedi hayranlıkla Kalten. “En kârlı şeyin bize katılmaları olduğu konusunda Styricleri ikna etmek için bir aydır burada olabilirdik.”

“Günüm daha bitmedi,” dedi Stragen, “ikna etmeye çalışacağım diğer grup çok daha kaim kafalı.”

“Yardımcı olmam mümkün mü?” diye teklifte bulundu Zalasta.

“Pek sanmam, bilge kişi. Hava kararır kararmaz Talen ve ben Sarsos’daki hırsızları ziyaret edeceğiz.”

“Sarsos’da hırsız yok, Stragen!”

Stragen ile Talen birbirlerine baktılar ve sonra birden alaya bir kahkaha tufanına tutuldular.

“Ona güvenmiyorum, Sparhawk,” dedi gece yatağa girdiklerinde Ehlana. “Onda bana doğru gelmeyen bir şey var.”

“Sanırım aksanıdır, aşkım. Elenikinin mükemmel olduğunu anlayana kadar ben de öyle hissettim, aksanı yüzünden yanlış kelimelere vurgu yapıyor. Styricçe ve Elenikin farklı akışları vardır. Ama endişe etme. Eğer Zalasta güvenilmeyecek biri olsaydı Sephrenia bilirdi. Onu uzun zamandır tanıyor.”

“Hâlâ ondan hoşlanmıyorum. O kadar yağcı ki üstüne ışık vurduğunda parlıyor.” Bir elini kaldırdı. “Ve bunu bir önyargıymış gibi önemsememeye çalışma. Ben Zalasta’ya bir insan olarak bakıyorum, bir Styric olarak değil. Ona güvenmiyorum işte.”

“Onu daha iyi tanıdıkça bu geçecektir.”

Kapı vuruldu. “Meşgul müsünüz?” diye seslendi Mirtai.

“Bu saatte ne yapıyor olabiliriz?” dedi muzipçe Ehlana.

“Gerçekten söylememi ister misin, Ehlana? Talen burada. Bilmek isteyeceğiniz bir şeyi varmış.”

“İçeri yolla,” dedi Sparhawk.

“Kapı açıldı. Talen yaklaşıp odadaki tek mum ışığının içine girdi. “Aynı eski günlerdeki gibi, Sparhawk.”

“Nasıl oluyor?”

“StragenTe hırsızlarla görüşmekten geliyorduk ve sokakta Kra-ger’i gördük. Buna inanabiliyor musun? Onu yeniden gördüğüme sevindim. Neredeyse onu özlemeye başlıyordum.”

On Sekizinci Bölüm

“SADECE zamanımız yok, Sparhawk,” dedi sakince Sephrenia.

“Ben zamanı hallederim, küçük ana,” dedi soğukça. “İşim uzun sürmez. Burada Stragen’le birlikte onu izleyip yakalayacağız. Kra-ger bir Styric değil, bu yüzden bulması zor olmayacak. Onu yakaladıktan sonra size yetişebilir ve ondan bütün bilgileri sökebiliriz. Onu o kadar sıkacağım ki saçları bile kanayacak.”

“Peki sen burada kendini eğlendirirken Anne’nin güvenliğini kim sağlayacak, Baba?” diye sordu Danae.

“Etrafında bir ordu var, Danae.”

“Sen onun şampiyonusun, Baba. Bu onun hayatını korumaktan daha eğlenceli bir şey çıktığında bir kenara bırakabileceğin boş bir unvan mı?”

Sparhawk çaresizce kızına baktı. Sonra kızgınlıkla yumruğunu duvara geçirdi.

“Elini kıracaksın,” diye mırıldandı Sephrenia.

Mutfaktaydılar. Sparhawk erken kalkmıştı. Talen’in keşfini ve Krager’in uzun ama çok uzun günah listesine cevap verdirtmek için yaptığı planları öğretmenine haber vermek için onu aramaya gitmişti. Danae’in orada olması pek de şaşırtıcı değildi.

“Niçin onu Chyrellos’da eline geçirdiğinde öldürünceye kadar işkence etmedin, bir tanem?” diye sakince sordu Sephrenia.

“Sephrenia1.” Sparhawk önerinin kendisinden çok soğukkanlılıkla söyleyiş tarzına şaşırmıştı.

“Şey, öyle yapman lazımdı, Sparhawk. Sonra böyle gelip seni rahatsız etmezdi. Ulath’ın her zaman söylediğini biliyorsun. Arkanda canlı düşman bırakma.”

“Elene gibi konuşmaya başladın, küçük ana.”

“Bana hakaret etmeye mi çalışıyorsun?”

“Elini öyle vurmak aklını basma getirdi mi, Baba?” dedi Danae.

Sparhawk pişmanlıkla iç çekti. “Tabii ki haklısın,” diye kabul etti. “Sanırım biraz ileri götürdüm. KragerTn devamlı ortaya çıkışı her nedense beni rahatsız ediyor. Üzerinde Martel’in takım takla-vatmın hâlâ sarktığı bir güdük noktası var. Canım o bölüme fazlasıyla çeki düzen vermek istiyor.”

“Gerçekten birisinin saçını kanatabilir misin?” diye sordu kızı.

“Emin değilim. Krager’i yakaladıktan sonra söyleyeceğim.” Parmağının yaralı eklemlerini emdi. “Gerçekten de Matherion’a gitmemiz gerekiyor. Sephrenia, doğru söyle Vanion’un sağlığı nasıl?”

“Özel bir tanık ister misin?” diye cilveyle sordu.

“Bu beni ilgilendirmez, küçük ana. Tek bilmek istediğim yolculuğa çıkabilecek kadar zinde olup olmadığı.”

“Ah, evet.” Gülümsedi. “Zindeden de öte.”

“İyi. Liderliğin ödül ve doyumlarını ona geri vermekten mutluluk duyacağım.”

“Hayır. Kesinlikle olmaz.”

“Anlamadım?”

“Vanion o yükü yıllarca taşıdı. Onu hasta eden esas şey de bu. Artık Pandion Eğitmeni olduğun gerçeğini kabul etmen gerekiyor, Sparhawk.

Tabii ki sana tavsiyelerde bulunacak ama bütün kararları senin vermen gerekiyor. Onu öldürmene izin vermeyeceğim.”

“O zaman ikiniz de bizimle Matherion’a gelebileceksiniz?”

“Elbette gelecekler, Sparhawk,” dedi Danae. “Buna çok uzun zaman önce karar verdik.”

“Birisi bu konudan bana da bahsetseydi hoş olurdu.”

“Niçin? Her şeyi bilmen gerekmiyor. Biz ne söylersek onu yap.”

“Neyin etkisi altına girdin de bunu seçtin, Sephrenia?” diye sordu Sparhawk. “Herhangi bir başka tanrı yok muydu?”

“Sparhawk!” diye güçlükle soludu Danae.

Sparhawk sırıttı.

“Zalasta da bizimle geliyor,” dedi Sephrenia. “Zaten Matherion’ya çağrılmıştı, ve gerçekten yardımına ihtiyacımız var.”

Sparhawk kaşlarını çattı. “Bu bazı sorunlar yaratabilir, küçük ana. Ehlana ona güvenmiyor.”

“Bu kesinlikle saçma, Sparhawk. Zalasta’yı doğduğumdan beri tanıyorum. Dürüstlükle söyleyebilirim ki istersem benim için ölür.”

“Anne bu şüpheler için herhangi bir sebep söyledi mi?” diye vurgulayarak sordu Danae.

“Belki ilk görüşte nefret.” Sparhawk omuz silkti. “Dünyadaki en bilge kişi olduğu hakkındaki şöhretinin bu konuda hiçbir yardımı olmadı. Ehlana büyük ihtimalle daha onunla tanışmadan önce hoşlanmamaya hazırdı.”

“Ve de Styric olduğu için.” Sephrenia’nm sesinde hafifçe kırılmış bir tını vardı.

“Ehlana’yı iyi tanıyorsun, Sephrenia. Sanırım Sarsos’dan gitme zamanımız geldi. Bazı yerel kanılar düşünceni bulandırmaya başladı.”

“Öyle mi?” Ses tonu tehlikeliydi.

“Herhangi bir kini basit bir önyargı olarak bir kenara koymak çok kolaydır ve bu düşünmenin en kötü şeklidir. Bildiğin gibi, insanlardan hoşlanmamanın başka nedenleri de var. Sör Antas’ı hatırlıyor musun?”

Sephrenia başıyla onayladı.

“Ben o adamdan nefret ederdim.”

“Antas mı? Senin dostun olduğunu sanıyordum.”

“Ona dayanamıyordum. Ne zaman yanıma gelse ellerim titremeye başlıyordu. Martel onu öldürdüğünde gerçekten mutlu olduğuma inanır mısın?”

“Sparhawk!”

“Bunu Vanion’a söylemen gerekmiyor, küçük ana. Ben de bundan gurur duymuyorum. Söylemek istediğim insanlar bazen bizden ırkımız, sınıfımız ya da başka bir şeyle ilgisi olmadan da kişisel nedenler yüzünden nefret eder. Ehlana yalnızca hoşlanmadığı için Zalasta’dan hoşlanmıyor. Belki uzun kaşlarını beğenmiyor. İlginç bir şey aramadan önce daima en basit açıklamayı düşünmelisin.”

“Benimle ilgili değiştirmek istediğiniz bir şey var mı, Aziz Şövalye?”

. Sparhawk ciddice baştan aşağı ona baktı. “Gerçekten çok ufaksın. Birazcık büyümeyi hiç düşündün mü?”

Kadın sert bir karşılık vermek üzereydi ama birden güldü. “Dünyada insanı en iyi yatıştıran kişi olabilirsin, Sparhawk.”

“Biliyorum. Bu yüzden insanlar beni bu kadar çok seviyor.”

“Şimdi bu koca Elene ayılarına niye bu kadar düşkün olduğumu anlayabiliyor musun?” dedi yavaşça kız kardeşine.

“Tabii ki’ dedi Aphrael. “Çünkü onlar kocaman, sakar yavru hayvanlar.” Kara gözleri ciddileşti. “Gerçekten kim olduğumu fazla kişi bilmiyor,” diye düşüncelere daldı. “Siz ikiniz ve Vanion bu yeni bulduğum bedende beni tanıyan tek kişilersiniz. Sanırım böyle devam etmesi iyi bir fikir. Düşmanımız - her kimse - benim etrafta olduğumu bilmezse bir iki hata yapabilir.”

“Ama Zalasta’ya söyleyeceksin, değil mi?” dedi Sephrenia.

“Şimdilik hayır, sanmıyorum. Bilmesi gerekmiyor, bu yüzden gizli kalsın. Birisine güvendiğin zaman kendini onun da güvendiği insanlara güvenmek zorunda bırakıyorsun ve bu bazen tanımadığın insanları da içerir. Şimdilik bunu yapmamayı tercih ederim.”

“Mantığı kullanmaya başlıyor,” diye fikrini söyledi Sparhawk.

“Biliyorum.” Sephrenia iç çekti. “Korkarım kötü arkadaşlar edinmiş.”

O sabah, Sarsos’tan ayrılıp Kilise Şövalyeleri, Peloiler ve Engessa’nm iki lejyon Atanma katılmak üzere doğu kapısmdan çıktılar. Hava açık ve ılık, gökyüzü masmaviydi. Yeni yükselen güneş doğuda uzanan kar kaplı sivri zirvelerin üzerindeydi. Zirveler yukarı doğru fırlamışlardı ve yanlan koyu mavi sabah gölgeleriyle sarılmıştı. Önlerinde uzanan ülke vahşi ve engebeli görünüyordu. Engessa Sparhawk’m yanında uzun adımlarla yürüyor, bronz yüzü normalde olduğundan daha yumuşak bir ifade taşıyordu. Zirveleri işaret etti. “Atan, Sparhawk-Şövalye, memleketim.”

“Anlamlı bir görünüşü olan bir ülke, Atan Engessa,” diye onayladı Sparhawk. “Ne kadardır uzaksın?”

“On beş yıl.”

“Uzun bir sürgün.”

“Kesinlikle, Sparhawk-Şövalye.” Engessa arkalarından gelen arabaya göz attı. Zalasta Stragen’in yerine geçmişti. Mirtai dingin bir ifadeyle kucağında Danae ile oturuyordu. “Birbirimizi tanıyoruz, değil mi, Sparhawk-Şövalye?” dedi Atan.

“Sanırım,” dedi Sparhawk. “Halklarımız arasında birçok farklı âdet var ama çoğunu aşmış gibi görünüyoruz.”

Engessa hafifçe gülümsedi. “Atana Mirtai ve Domi Kring’i ilgilendiren tartışmalar sırasında kendini iyi yönettin.”

“Mantıklı insanlar birbirleriyle iyi geçinmek için sebepler bulur.”

“Eleneler mantığa çok önem veriyorlar, değil mi?”

“Garipliklerimizden biri bu sanırım.”

“Âdetlerimizden biri hakkında bir şeyler açıklayacağım, Sparhavvk-Şövalye. Sizin dilinizde beceriksiz olduğum için açık söyleye-meyebilirim. Diğerlerine açıklama konusunda sana güveniyorum.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım, Atan Engessa.”

“Atana Mirtai, Atan’da Ergenlik Ayini’nden geçecek.”

“Geçeceğinden oldukça eminim.”

“Çocuğun ayinden önce çocukluk hatıralarını yeniden yaşaması halkımız arasında âdettir ve bu yapılırken ailesinin orada olması önemlidir. Atana Mirtai’yle konuştum, çocukluğu mutlu değilmiş. Anılarının çoğu acı verici olacak ve onları bir kenara koyarken onu sevenlerin yakında olmasına ihtiyacı var. Ehlana-Kraliçe ve diğerlerine ne olacağını söyleyecek misin?”

“Söyleyeceğim, Engessa-Atan.”

“Atana hazır olduğunda sana gelecek. Onu destekleyecekleri seçmek onun hakkı. Seçimlerinin bazıları seni şaşırtabilir ama halkım için seçilmek bir onur olarak kabul edilir.”

“O zaman biz de öyle değerlendireceğiz, Engessa-Atan.”

Sparhawk, kısaca Mirtai’nin kendi seçeceği zamanda bir toplantı isteyeceğini diğerlerine söyledi ama neyle karşılaşacağını tam olarak bilmediği için fazla ayrıntıya girmedi.

O akşam Atan dişi devi kampta sessizce dolaştı, tavrı karakterine uymayacak kadar farklıydı. Bekledikleri gibi gelmelerini dediği dedik bir şekilde emretmedi, onu yerine neredeyse yalvarırcasına rica etti ve bakışları çok hassastı. Seçimlerinin çoğu Sparhawk’in beklediği kişilerdi. Son köleliği sırasında Mirtai’ye en yakın olan insanlardı. Bununla beraber, bazı sürprizler de vardı. Sparhawk’in onları tanıdığından haberi bile olmadığı bir çift Pandionla Kring’in Peloilerinden bir çifti ve Engessa’nm lejyonlarından iki Atan kızı da davet etmişti. Emban ve Oscagne’den de öyküsünü dinlemelerini istemişti.

O akşam büyük bir ateşin etrafında toplandılar ve Mirtai başlamadan önce Engessa onlarla kısaca konuştu. “Halkımız arasında yetişkinliğe başlamadan önce kişinin çocukluğunu bir kenara bırakması âdettir,” dedi ciddi bir şekilde. “Atana Mirtai kısa bir süre sonra Ergenlik Ayini’ne katılacak ve geçmişini bir kenara koyarken bizim de yanında olmamızı istedi.” Durdu, sesi düşünceli bir hal aldı. “Bu çocuk diğer Atan çocukları gibi değil, çoğunlukla çocukluğunu bir kenara koymak kolaydır ve ırkımızdakilerin çoğu birbirine benzer. Bununla beraber Atana Mirtai kölelikten geri geldi. Hayatta kalarak onu atlattı ve bize döndü. Çocukluğu çoğundan daha uzundu ve sıradışı şeylerle dolu - acı dolu şeylerle. Onu sevgiyle dinleyeceğiz - her zaman anlamasak da.” Mirtai’ye döndü. “Doğduğun yerle başlasan iyi olur, kızım,” diye önerdi.

“Peki, Baba-Atan,” diye kibarca cevapladı. İlk karşılaştıklarında Engessa ebeveyn rolünü üstlendiği için Mirtai’nin karşılığı geleneksel saygıyı taşıyordu. Şimdi bildik kendine güveninin hiçbir parçasını taşımayan uysal bir sesle konuşuyordu. Sparhawk birden farklı bir Mirtai gördüklerine dair açık bir izlenim edindi - bu kaba sert bir kabuğun içinde saklanan nazik, oldukça hassas bir kızdı.

“Dirgis’in batısındaki bir köyde doğdum,” diye başladı, “Sarna Nehri’nin başlangıcına yakm.” Oscagne, Engessa ve iki Atan kız dışında sevdiklerinin hiç biri Tamul dilini konuşmadığı için Elene dilinde anlatıyordu. “Dağların derinlerinde yaşıyorduk. Babam ve annem buna çok önem verirlerdi.” Hafifçe gülümsedi. “Bütün Atanlar özel olduklarına inanırlar ama biz dağ Atanları özellikle özel olduğumuza inanırız. Diğer herkesten daha üstün olduğumuz için yaptığımız her şeyde en iyi olmak zorundaydık.” Onlara oldukça muzip bir bakış attı. Mirtai çok dikkatliydi ve düşünmeden belirttiği şey hem Styric hem de Elenelerin beraberce kulaklarını çekmişti. “Küçüklük yıllarımı orman ve dağlarda geçirdim. Çoğundan önce yürüdüm ve neredeyse yürümeye başlar başlamaz koştum. Babam benimle çok gurur duyuyordu ve bana daima koşarak doğduğumu söylerdi. Uygun olduğu üzere kendimi sık sık denerdim. Beş yaşma geldiğimde yarım gün koşabiliyordum, altı yaşımdaysa güneşin doğuşundan batışına kadar.

“Köyümüzdeki çocuklar eğitime âdet üzere geç başlardı - genelde sekiz yaşında - çünkü bölgemizdeki eğitim kampı çok uzaktı ve ailelerimiz daha bebekken bizden ayrılmak istemezlerdi. Dağ Atanları çok duygusaldır. Bu zayıflıklarımızdan biri.”

“Mutlu muydun, Atana?” diye nazikçe sordu Engessa.

“Çok mutluydum, Baba-Atan,” diye cevapladı. “Ailem beni seviyordu ve gurur duyuyorlardı. Bizimki sadece birkaç çocuk olan küçük bir köydü. Ben en iyisiydim ve ailemin dostları bana çok önem veriyorlardı.”

Durdu ve gözleri yaşlarla doldu. “Ve sonra Arjuni kölecileri geldi. Silah olarak okları vardı. Sadece çocuklarla ilgileniyorlardı, bu yüzden bütün yetişkinleri öldürdüler. Annem ilk okla öldü.”

Sesi o noktada kesildi ve bir an kafasını eğdi. Yüzünü kaldırdığında, yanaklarından yaşlar boşanıyordu.

Prenses Danae yavaşça ona gidip kollarını uzattı. Göründüğü kadarıyla Mirtai hiç düşünmeden küçük kızı kucağına aldı. Danae onun yaşlarla ıslanmış yanağına dokundu ve sonra yavaşça öptü.

“Babamın öldüğünü görmedim,” diye devam etti Mirtai. Sesi tıkanmıştı ama sonra tekrar çınladı ve yaşlarla dolu gözlerindeki bakışlar sertleşti. “Beni yakalamaya çalışan ilk Arjuni’yi öldürdüm. Onlar çocukların da silahlı olabileceğini anlayamayacak cahil bir halktır. Arjuni sağ eliyle bir kılıç tutuyordu ve sol eliyle benim kolumu tuttu. Hançerim çok keskindi, onu kolunun altından batırdığımda yağ gibi girdi. Kanlar ağzında bir fıskiye gibi fışkırdı. Geriye düştü ve bu kez onu göğüs kemiğinin altından bıçakladım. Bıçağımın ucunda kalbinin titrediğini hissedebiliyordum. Bıçağımı kıvırdım ve öldü.”

“Evet!” diye yarı bağırdı Kring. Domi açıkça ağlıyordu. Sesi boğuk ve vahşiydi.

“Kaçmaya çalıştım,” diye devam etti Mirtai, “ama başka bir Arjuni ayağımı tekmeleyip beni düşürdü ve hançerimi yakalamaya çalıştı. Sağ elinin parmaklarım kestim ve karnının altından bıçakladım. Ölmesi iki gün sürdü ve bütün o süre boyunca bağırıp durdu. Çığlıkları beni rahatlattı.”

“Evet!” Bu sefer Kalten’di, onun gözleri de yaşlarla dolmuştu.

Atan kız ona kısa, üzgün bir gülücük attı. “Arjuniler benim tehlikeli olduğumu gördüklerinde beni bayılttılar. Kendime geldiğimde zincirlenmiştim.”

“Bütün bunlar olduğunda sadece sekiz yaşında miydin?” diye yan fısıltıyla dişi deve sordu Ehlana.

“Yedi, Ehlana,” dedi nazikçe Mirtai. “Daha sekiz olmamıştım.”

“Gerçekten o yaşta bir adam mı öldürdün?” diye şüpheyle sordu Emban.

“iki, Emban. İki gün boyunca durmadan çığlık atan da öldü.” Engessa’ya baktı, ifadesi biraz endişeliydi. “Onu da sahiplenebilir miyim, Baba-Atan? Başka bir şey yüzünden ölmüş olabilir.”

“Onu da sahiplenebilirsin, kızım,” diye değerlendirdi. “Onu öldüren senin bıçağındı.”

Mirtai iç çekti. “Bu konudan hep şüphe etmiştim,” diye itiraf etti. “Hesabımı karıştırıyordu ve bundan hoşlanmıyordum.”

“Bu yasal bir öldürme, Atana. Hesabın tamam.”

“Teşekkür ederim, Baba-Atan. Bu kadar önemli bir konuda emin olmamak kötü bir şey.” Kafasını toplamaya çalışarak durdu. “Nerdeyse yarım yıl başka birini öldürmedim. Arjuniler beni güneye Tiana’ya götürdüler. Yolculuk boyunca hiç ağlamadım. Düşmanlarının seni üzgün görmesine izin vermek uygun değildir. Beni esir alanlar, Tiana’daki köle pazarına götürdüler ve Pelaser isimli bir Dacite tüccara sattılar. Şişko ve yağlıydı; kötü kokuyordu, çocuklara düşkündü.”

“O zaman iyi bir sahipti?” diye sordu Barones Melidere.

“Öyle demedim, Melidere. Pelaser küçük kız ve oğlanlardan özel bir şekilde hoşlanıyordu. Arjuniler onu benim hakkımda uyarmışlardı, bu yüzden beni bıçakların yamna yaklaştırmadı. Ama yemek yemem gerekiyordu, bu yüzden bana bir kaşık verdi. Daconia, Verel’deki evine götürdü. Yolculuğun tamamım kaşığımm sapmı zincirlerimle keskinleştirerek geçirdim. İyi bir metal kaşıktı ve kenarı çok iyi keskinleşti. Verel’e geldiğimizde beni evin arkasındaki küçük bir odada duvara zincirledi. Odanm taş bir zemini vardı, bütün zamanımı kaşık üzerine çalışarak geçirdim. Ondan çok hoşlanmaya başladım.” Hafifçe eğildi ve elini çizmesine soktu. “Güzel, değil mi?” Gösterdiği tahta saplı sıradan bir kaşıktı. Sapım iki eliyle tutup birazcık çevirdi ve sonra sapı çekti. Sap dar ve inceydi. Ucu iğne gibi sivriliyordu. Gümüş gibi ışıldayana kadar parlatılmış olmalıydı. Eleştirircesine baktı. “Bir insanm kalbine ulaşacak kadar uzun değil,” diye kaşığı yüzünden özür diledi. “Onunla temiz bir şekilde öl-düremezsiniz ama acil durumlar için iyidir. Sıradan bir kaşık gibi göründüğü için kimse elimden almayı düşünmedi.”

“Harika,” diye mırıldandı Stragen, gözleri hayranlıkla parlıyordu. “Bizim için bir çift kaşık çal, Talen. Hemen üstlerinde çalışmaya başlayalım.”

“Pelase bir gece odama geldi ve ellerini bedenime sürdü,” diye devam etti Mirtai. “Kımıldamadan durdum. Böyle olunca karşı koymayacağımı

düşündü. Gülümsemeye başladı. Öyle gülümse-diğinde komik olduğunu düşündüm. İki gözünü de çıkardığımda hâlâ gülümsüyordu - ve komikti. Keskin bir şeyi sapladığında insanın gözlerinin patladığını biliyor muydunuz?”

Melidere kusacakmış gibi bir ses çıkardı ve aleni bir dehşet içinde sakin ifadeli Atana’ya baka kaldı.

“Çığlık atmaya çalıştı,” diye insanın içini donduran umursamaz bir tavırla devam etti Mirtai, “ama sesini kesmek için zincirimi boynuna doladım. Onu gerçekten parçalara ayırmak istiyordum ama bağırmasını engellemek için zinciri iki elimle tutmam gerekiyordu. Debelenmeye çalıştı ama boynundaki zinciri daha sıktım.”

“Evet!” Bu kısık onay, oldukça şaşırtıcı şekilde Ehlana’nın iri gözlü hizmetçisi Alean’mdı ve şaşkın Atana’ya hızla sarılması ona uymayan bir aşırılıktaydı.

Mirtai nazik kızın yüzüne sevgiyle dokundu ve sonra devam etti. “Pelaser oldukça debelendi ama bir süre sonra durdu. Mumu devirmişti ve oda karanlıktı, bu yüzden öldüğünden emin olamadım. Sabaha kadar boğazmdaki zinciri sıkarak bekledim. Güneş doğduğunda suratı mosmordu.”

“Temiz bir öldürme, kızım,” dedi gururla Enğessa.

Mirtai gülümseyip eğilerek onu selamladı. “Yaptığımı fark ettiklerinde beni ölüreceklerini düşündüm ama güney şehirlerindeki Daciteler tuhaf insanlar. Pelaser, Verel’de pek sevilmiyordu ve sanırım çoğu kişi sarkıntılık ettiği çocuklardan birinin sonunda onu öldürmesinden gizlice eğlendi. Mirasçısı Gelan isimli erkek yeğeniydi. Amcasını öldürerek onu zengin ettiğim için çok minnettardı ve otoritelerle benim lehimde konuştu.” Durdu ve parıldayan küçük hançeri tutarak kucağına yerleşmiş prensese baktı. “Bana biraz su getirir misin, Danae? Bu kadar konuşmaya alışık değilim.”

Danae itaat ederek aşağı kaydı ve yemek ateşlerinden birine doğru gitti.

“Bazı şeyleri duymak için birazcık küçük,” diye mırıldandı Mirtai. “Gelan oldukça iyi biriydi ama özel zevkleri vardı. Sevgisini kadınlar yerine diğer genç erkeklere verirdi.”

Sör Bevier güçlükle soludu.

“Ah, tatlım,” dedi Mirtai. “Gerçekten dünyadan o kadar uzak mısın, Bevier? Bildiğin gibi bu nadir bir şey değil. Her neyse, Gelan ile çok iyi anlaştım. En azından benden yararlanmaya kalkmadı. Konuşmayı severdi, bu yüzden bana Elenik konuşmayı ve hatta biraz okumayı öğretti. Onun koşullarındaki insanlar oldukça kararsız yaşantılara yönelir ve onun da sürekli bir dosta ihtiyacı vardı. Büyükler konuşurken dinlemenin nezaket olduğu bana öğretilmişti ve bir süre sonra kalbini bana açtı. Biraz büyüdüğümde bana giymek için güzel elbiseler aldı. Bazen onları kendisi de giyerdi, o zamanlar onun sadece şaka yaptığını sanırdım. Arkadaşlarının bazıları kadın elbiseleri giyerlerdi ama kimse bu konuda gerçekten çok ciddi değildi. Bu onların güldükleri bir şeydi. İşte ondan sonra bir kızın hayatındaki, kadm olmaya başladığındaki zor döneme girdim. Çok nazik ve anlayışlıydı. Korkmamam için neler olduğunu açıkladı. En güzel giyisilerimi giydirir ve tercihlerini bilmeyen insanlarla iş yapmaya giderken beni yanma alırdı. Daconia bir Elene krallığıydı ve Elenelerin bu tür şeyler hakkında bazı tuhaf fikirleri vardır. Her nedense bu işe dini karıştırmaya çalışırlar. Her neyse, Gelan’m yanında genç bir köle kız olması şüpheleri azaltıyordu.”

Bevie/in gözlerinde afallamış bir bakış vardı.

“Belki gidip prensese su bulması için yardım etmelisin, Bevier,” diye nazikçe önerdi Mirtai. “Bu çocukluğumun bir parçası, bu yüzden ondan bahsetmem gerekiyor. Ama seni rahatsız ediyorsa dinlemen gerekmiyor. Anlarım.”

Bevier’in yüzü iyice endişelendi. “Senin dostunum, Mirtai,” diye belirtti. “Kalacağım.”

Mirtai gülümsedi. “O çok cici bir çocuk.” Bunu tıpkı Sephrenia’nm tam aynı şeyi söylerkenki tonunda söylemişti. Sparhawk Atan kızın kavrayışının

ne kadar isabetli olduğuna biraz şaşırdı.

Mirtai iç çekti. “Gelan ve ben birbirimizi seviyorduk ama bir kadın ve bir erkek söz konusu olduğunda genelde insanların düşündüğü biçimde değil. Sanırım, insanlar kadar çok sevgi çeşidi vardır. Ama düşmanı vardı - hem de birçok düşmanı. Çok sıkı bir tüccardı ve daima en iyi işi kapardı. Dünyada böyle şeyleri kişisel olarak alan insanlar vardır. Bir keresinde bir Edomlu tüccar, o kadar kızdı ki Gelan’ı öldürmeye çalıştı ve korumak için kaşığımı kullanmak zorunda kaldım. Daha önce söylediğim gibi bıçak temiz bir şekilde öldürecek kadar uzun değildi, bu yüzden olay çok kanlı oldu. O gece çok güzel bir ipek elbiseyi rezil ettim. Gelan’a bana doğru dürüst bıçaklar almasını söyledim, böylece insanları giysilerimi kirletmeden öldürecektim. On iki yaşmda bir kız çocuğunu muhafız yapma fikri önce onu şaşırttı ama sonra bunun avantajlarını gördü. Bana bunları aldı.” Belindeki gümüş kabzalı hançerlerden birine dokundu. “Onlara daima büyük değer verdim. Şehre gittiğimizde onları elbiselerimin altında saklamak için bir yol keşfettim. Onları birkaç kişi üzerinde kullandıktan sonra, haber yayıldı ve düşmanları onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçti.

“Verel’de Gelan gibi başka genç erkekler de vardı ve duygularını saklamak zorunda kalmadıkları evlerinde birbirlerini ziyaret ederlerdi. Hepsi bana karşı çok nazikti. Bana tavsiyelerde bulunur ve güzel hediyeler alırlardı. Onları çok seviyordum. Hepsi nazik ve zekiydi. Ve daima temiz kokarlardı. Kokan erkeklere katlanamam.” Kring’e anlamlı bir bakış attı.

“Ben yıkanıyorum,” diye itiraz etti.

“Ara sıra,” diye biraz eleştirel bir şekilde ekledi. “Sen oldukça çok at biniyorsun, Kring ve atların çok özel bir kokusu var. Sana damgamı vurduktan sonra düzenli yıkanmayı konuşacağız.” Güldü. “Senden emin olana kadar seni korkutmak istemiyorum.” Gülümseyişi gerçekten sevecendi. Sparhawk onlara anlattığının Ergenlik Ayini’nin bir parçası olduğunu ve bir daha asla bu kadar açık olmayacağını fark etti. Tipik Atan savunmasının hepsi sadece bu gece için kaldırılmıştı. Burada olmak için çağrıldığı için son derece onur duyduğunu hissetti.

Sonra Mirtai iç çekti ve ifadesi üzgünleşti. “Gelan’m çok sevdiği, çok özel bir arkadaşı vardı - Majen isminde hoş bir genç adam. Majen’den hoşlanmamıştım. Gelan’ı kullanırdı. Onu incitecek söyler söyler ve yapardı. Hoppa, bencil ve görünüşte çok ama çok kendini beğenmiş biriydi. Aynı zamanda vefasızdı ve bu adiceydi. Zamanla Gelan’dan bıktı ve başka bir amaçsız hoş oğlana âşık oldu. Bunu öğrenir öğrenmez ikisini de öldürmeliydim. Bunu yapmadığım için hep pişman olmuşumdur. Gelan, Majen’e Verel’in dış mahallelerinde oldukça görkemli bir evin kullanımını vermişti ve kendisine bir şey olursa evin Majen’e kalması için gerekli vasiyetnameyi hazırladığını ona söylemişti. Majen ile yeni dostu o evi istiyorlardı ve Gelan’a komplo kurdular. Onu bir gece eve gelmeye ayarttılar, tek başına gelmesinde ısrar ettiler. Oraya gittiğinde onu öldürüp cesedini nehre attılar. Bu olduktan sonra günlerce ağladım çünkü Gelan’ı gerçekten seviyordum. Diğer dostlarından biri gerçekten ne olduğunu bana anlattı ama tam o anda ne bir şey söyledim ne de bir şey yaptım, ikisinin de kendilerini güvende hissetmelerini ve cinayetle kurtulduklarını düşünmelerini istedim. Gelan’ın kız kardeşi beni miras olarak almıştı - bütün diğer mallarıyla beraber. İyi bir genç bayandı ama korkunç derecede dindardı. Bana sahip olmayı nasıl karşılayacağını gerçekten bilmiyordu. Bana dostum olmak istediğini söyledi ama ben ona beni satmasının daha iyi olacağım önerdim. Ona Gelan’ı kimin katlettiğini bulduğumu ve onları öldüreceğimi söyledim. Ona açıklanmayan cesetler ve benzeri şeyler gibi bütün sıkıcı konulardan kaçınmak için Verel’den giden birine ait olursam daha iyi olacağını söyledim. Ağabeyini gerçekten çok seviyordu ve planımı onayladı. Vardena-is’e giden Elene tüccarına beni sattı ve ona gideceği günün sabahı beni teslim edeceğini söyledi. Fiyat oldukça iyi tuttuğundan tüccar onunla tartışmadı.

‘Teni sahibimin yola çıkmasından önceki gece bir oğlan çocuğu gibi giyinerek Majen ile diğerinin yaşadığı eve gittim. Majen evden ayrılana kadar bekledim ve kapıya gidip çaldım. Majen’in yeni dostu kapıya çıktı, ona kendisini sevdiğimi söyledim. Gelan ile altı yıl yaşamıştım, bu yüzden salağın bana inanması için nasıl davranmam gerektiğini biliyordum. Bunu söylediğimde heyecanlandı ve beni birkaç kez öptü.” Aşın bir küçümsemeyle dudak büktü. “Bazı insanlar asla sadık olamazlar. Her neyse, öpüşmeyle gittikçe tahrik olmaya başladı ve keşfe başladı. Onu çok şaşırtan

bazı şeyler keşfetti. Tam kalçalarının üzerinden karnini'deştiğimde çok daha şaşırdı."

"Bu bölümü sevdim," dedi Talen, gözleri pırıl pırıldı.

"Tabii ki seveceksin. Sen içinde bol kan olmadıkça bir öyküyü asla sevmezsin. Her neyse, ben hoş oğlanın karnını deşip açtıktan sonra her tür şey dışarı döküldü. Gerisin geri koltuğa yığılıp onları geri sokuşturmaya çalıştı. İnsan bağırsakları çok kaygandır, oldukça zorluk çekiyordu."

Ehlana öksürür gibi bir ses çıkardı.

"Bağırsakları bilmiyor musun?" diye sordu. "Sparhawk'a anlattır. Onlardan tonla görmüştür. Genç adamı orada oturur bırakıp bir kapının arkasına saklandım. Bir süre sonra Majen eve döndü ve dostunun durumu yüzünden korkunç bir şekilde neşesi kaçmıştı."

"Tahmin edebiliyorum." Talen güldü.

"Ama arkasından gelip onu da aynı şekilde kestiğimde neşesi çok daha fazla kaçtı."

"Bunlar ölümcül yaralar değil, Atana," dedi eleştirircesine Engessa.

"Öyle olmalarını istemiyordum, Baba-Atan," diye cevapladı. "Onlarla işim daha bitmemişti. Onlara kim olduğumu ve biraz önce yaptığımın Gelan'ın bir veda hediyesi olduğunu söyledim. Bu akşamın belki en iyi kısmıydı. Majen'i dostuna bakan bir koltuğa oturttum, böylece birbirlerinin ölmelerini izleyebileceklerdi. Sonra elimi içlerine soktum ve size bahsettiğim o kaygan şeylerden birkaç metre çekip çıkardım."

"Onları orada öyle mi bıraktın?" diye hevesle sordu Talen.

Başını sallayarak onayladı. "Evet ama önce evi ateşe verdim. Ne Majen ne de dostu kaçabilecek kadarını içeri sokmayı becere-mediler. Ama oldukça çok çığlık attılar."

“Aman Tanrım!” Emban’m nefesi kesildi.

“Yakışır bir intikam, Atana,” dedi Engessa. “Bunu eğitim kamplarımızda uygun bir davranış örneği olarak çocuklara anlatacağız.”

Mirtai başını eğerek selamladı, sonra kafasını kaldırdı. “Evet, Bevier?” dedi.

Bevier bu konuda çabaladı. “Sahibinin günahları ona aittir. Bu o ve Tann arasındaki bir konu. Senin yaptığın bir dosta yakışır davranış. Yaptığında bir günah görmüyorum.”

“Buna sevindim,” diye mırıldandı Mirtai.

Bevier utangaç bir şekilde güldü. “Biraz tantanalı, değil mi?”

“Tamam, Bevier,” diye temin etti. “Yine de seni seviyorum -ama çok tuhaf insanları sevdiğim bir geçmişim olduğu gerçeğini aklından çıkarma.”

“İyi söyledin,” diye onayladı Ulath.

Danae bir bardak suyla gelip Mirtai’ye verdi. “Benim duymamı istemediğin şeyleri anlatmayı bitirdin mi?” diye sordu.

“Sanırım çoğunu geçtim. Anlayışlı olduğun için teşekkür ederim - su için de.” Hiçbir şey Mirtai’yi sinirlendirmiyordu.

Ehlana kızgınlıktan kıpkırmızı olmuştu.

“Geç oluyor,” dedi onlara Mirtai, “bu yüzden kısa keseceğim. Beni alan Elene tüccar Verdenais’e götürdü ve Platime’a sattı. Elenik konuşmasını bilmiyormuş gibi davrandım; Platime çok uzun olduğumdan yaşımı yanlış tahmin etti. Platime bazı konularda çok zeki, bazılarındaysa hiç değildir. Atan kadınlarının zorlanamayacağı gerçeğini anlayamadı ve beni genelevlerinden birinde çalıştırmaya çalıştı. Hançerlerimi benden aldı ama kaşığım hâlâ bende duruyordu. Bana yaklaşan adamların çoğunu öldürmedim ama oldukça ciddi bir şekilde canlarım yaktım. Haber etrafa

yayıldı ve o genelevde işler düştü. Platime beni oradan aldı ama benimle ne yapacağım bilmiyordu. Dilenemezdim, çalamazdım ve sadece kişisel nedenlerle insan öldürdüğümü öğrendiğinde gerçekten büyük hayal kırıklığına uğradı. Paralı bir katil olmayacaktım. Sonra saraydaki durum ortaya çıktı ve beni Ehlana'ya verdi - herhalde büyük ve rahat bir nefes alarak." Kaşlarmı çattı ve Engessa'ya baktı. "Bu benim satılmadan birisine verildiğim ilk seferdi, Baba-Atan. Platime bana hakaret etti mi? Cimmura'ya dönünce onu öldüreyim mi?"

Engessa düşündü. "Sanmıyorum, kızım. O özel bir durumdu. Buna bir iltifat olarak bile bakabilirsin."

Mirtai gülümsedi. "Buna sevindim, Baba-Atan. Platime'dan hoşlanıyorum. Bazen çok komiktir."

"Peki, Ehlana-Kraliçe hakkında ne hissediyorsun?"

"Onu seviyorum. Cahil ve doğru dürüst bir dil konuşamıyor ama çoğu zaman yapmasını söylediğim şeyleri yapıyor. Güzel, iyi kokuyor ve bana karşı çok nazik. Bugüne dek sahip olduğum en iyi sahip. Evet, onu seviyorum."

Ehlana düşük tonlu bir çığlık attı ve kollarını altınrengi kadının boynuna doladı. "Ben de seni seviyorum, Mirtai," dedi duygu dolu bir sesle. "Sen benim en değerli dostumsun." Onu öptü.

"Bu özel bir durum, Ehlana, bu yüzden bir kez için tamam." Kraliçenin kollarını nazikçe boynundan çözdü. "Ama topluluk içinde duygulan bu kadar çok göstermek uygun değildir - ve kızlar diğer kızları öpmemelidir. İnsanlarda yanlış kanılar uyandırabilir."

On Dokuzuncu Bölüm

“LANET olsun, Engessa,” diyordu Kalten, “öyküyü hepimiz gibi duydun. Arjuniler onu yakaladığında daha eğitimine bile başlamamış olduğunu söyledi. Böyle savaşmayı nerede öğrendi? On beş yaşından beri sürekli eğitim görüyorum ama Mirtai istediği anda beni paçavra bir bebek gibi yerden yere atıyor.”

Engessa hafifçe gülümsedi. Hâlâ çok erkendi ve şeffaf bir sabah sisi, ağaçların arasında bazen gövdelerinin dış hatlarını yumuşatarak hayalet gibi akıyordu. Şafakta yola çıkmışlardı ve Engessa atlı Pandionların arasında onlarla beraber uzun adımlarla yürüyordu. “Sizi savaşırken gördüm, Kalten-Şövalye,” dedi uzun boylu Atan. Uzandı ve Kalten’in zırhının oynak bir yerine vurdu. “Sizin taktikleriniz çoğunlukla teçhizatınıza bağlı.”

“Sanırım bu doğru.”

“Ve eğitiminiz bu teçhizatınızın kullanımına odaklanmış durumda, değil mi?”

“Şey, sanırım öyle. Silahlarımızla antrenman yaparız ve zırhımızın avantajlarını kullanmayı öğreniriz.”

“Ve de atlarımızın hantal gövdelerinin avantajını,” diye ekledi Vanion. Vanion yolculuk için siyah zırhını giyiyordu. Grup daha Sarsos’dan ayrılmadan önce Vanion’un kıyafet tercihi sevdiği kadınla arasında ateşli bir tartışmaya neden olmuştu. Sephrenia Elenelerin engellenemez varlıklarından kendini uzaklaştırdığından beri çok daha yüksek sesle konuşmaya başlamıştı ve sohbetin gidişi sırasında rol yapma konusunda ortaya şaşırtıcı bir doğal yetenek koymuştu. O ve Vanion özel olarak konuştularsa da Sparhawk yorumlarını oldukça net bir şekilde duyabilmişti. Evdeki herkes onu duymuştu. Büyük ihtimalle Sarsos’daki herkes.

“Eğitiminin en az yarısı ata binmen üzerineydi, Kalten,” diye devam etti Vanion. “Atsız bir zırhlı şövalye daha çok ters dönmüş bir kaplumbağaya benzer.”

“Ben de aynı şeyleri çömez arkadaşlarıma söylemiştim, Lord Vanion,” dedi nazikçe Khalad. “Ben söyleyince çoğu alınıyor, bu yüzden genelde göstermek zorunda kalıyorum. Her nedense bu onları daha da çok gücendiriyor.”

Engessa kıkırdadı. “Siz teçhizatınızla eğitim görüyorsunuz, Kal-ten-Şövalye,” diye tekrar etti. “Biz de öyle. Fark bizim teçhizatımızın bedenlerimiz olması. Bizim dövüşme tarzımız hız, çeviklik ve güç üzerine kurulu. Biz bunların çalışmasını eğitim alanları ya da atların koşabileceği büyük çayırlar olmadan da yapabiliriz. Biz daima çalışırız. Atana Mirtai’nin doğduğu köyde ebeveynlerinin ve onların dostlarının her saat yeteneklerini geliştirdiklerini gördü. Çocuklar ebeveynlerini taklit ederek öğrenirler. Üç dört yaşındaki-lerin güreştiklerini ve daima birbirlerini denediklerini görürüz.”

“Bu yeterli değil, başka bir şeyler daha olmalı,” dedi Kalten.

“Belki doğal yetenektir, Sör Kalten?”-diye fikrini belirtti Berit.

“Ben o kadar sakar değilim, Berit.”

“Annen savaşçı mıydı, Kalten-Şövalye?” diye sordu Engessa.

“Tabii ki değildi.”

“Büyükannen ya da büyükannenin büyükannesi - önceki elli nesil?”

Kalten şaşkınca baktı.

“Atana Mirtai’nin ailesini her iki tarafı da savaşçılardan geliyor. Savaşmak kanında var. O yetenekli, sadece izleyerek çok şey öğrenebilir. Yarım düzine farklı tarzda dövüşebilir.”

“Bu ilginç bir fikir, Atan-Engessa,” dedi Vanion. “Ona yetecek kadar iri bir at bulursak ondan iyi bir şövalye olabilir.”

“Vanion!” diye bağırdı Kalten. “Duyduğum en anormal öneri.”

“Sadece spekülasyon, Kalten.” Vanion ciddice Sparhawk’a baktı. “Eğitim programına biraz göğüs göğüse dövüş eklemeyi düşünebiliriz, Eğitmen Sparhawk.”

“Lütfen bunu yapma, Vanion,” diye acılı bir tonla cevapladı Sparhawk. “Hiyerarşi değiştirmediği sürece sen hâlâ eğitmensin. Ben sadece geçici eğitmenim.”

“Tamam, Geçici Eğitmen Sparhawk, o zaman Atan’a gittiğimizde onlann dövüş tarzına dikkat edelim. Biliyorsun, her zaman at sırtında savaşmıyoruz.”

“Bu konuda Khalad’ı görevlendireceğim,” dedi Sparhawk.

“Khalad mı?”

“Onu Kurik eğitti; Kurik yakın dövüşte tanıdığım herkesten daha iyiydi.”

“Öyleydi. İyi fikir, Geçici Eğitmen Sparhawk.”

“Böyle demen gerekiyor mu?” dedi Sparhawk.

On iki gün sonra Atana şehrine ulaştılar - en azından on iki gün gibi göründü. Sparhawk gerçek ve algılanan zaman arasındaki farkı kara kara düşünmekten vazgeçmeye karar vermişti. O ne yaparsa ya da ne derse desin Aphrael yine de zamanla oynayacaktı, bu yüzden kaygılanarak boşa zaman harcamanın ne anlamı vardı ki? Zalasta’nm zamanı etkilemeyi fark edip etmediğini merak etti. Edemediğine karar verdi. Styric büyücü ne kadar yetenekli olursa olsun sadece bir insandı; Aphrael ise bir Tanrıça. Bununla beraber bir gece Sparhawk’m aklına tuhaf bir fikir geldi. Kızının gerçek zamanı yavaşlatmak yerine hızlandırıp hızlandıramayacağını merak etti.

Ama bunu bir süre düşündükten sonra ona sormamaya karar verdi. Bütün bu kavram başını ağrıtmıştı.

Atana yeşil ve derin bir vadide kurulmuş bir şehirdi. Surlarla çevriliydi ama bu surlar ne yüksek, ne de görkemliydi. Başkentlerini zaptedilmez yapan Atanların kendileriydi.

"Bu krallıktaki her şeyin ismi 'Atan', değil mi?" diye vadide ilerlerken fikrini belirtti Kalten. "Krallık, başkent, halk ve hatta unvanları."

"Sanırım, Atan bir isimden çok bir kavramın doğasını içeriyor." Ulath omuz silkti.

"Bu kadar uzun olmalarının nedeni ne?" diye sordu Talen. "Hepsi Tamul ırkından ama diğer Tamullar, herkese, onlar gibi olduğundan büyük ve endişe verici gözükmüyorlar."

"Oscagne bunu bana açıkladı," dedi Stragen. "Göründüğü kadarıyla Atanlar bir deneyin sonuçları."

"Büyü mü?"

"Bu konuyu o kadar bilmiyorum," diye kabul etti Stragen, "ama sanırım yaptıkları, büyünün becereceğinden öteye gitmiş. Tarih diye bir şeyin bile olmadığı eski zamanlarda, Atanlar büyük insanların küçük insanlardan daha çok dövüş kazandığım görmüşler. Bu ebeveynlerin çocuklarına eş seçtikleri dönemmiş. Uzunluk en önemli husus olmuş."

"Kısa çocuklara ne olmuş?" diye itiraz etti Talen.

"Bizim toplumumuzda çirkin çocukların başına gelenin aynısı." Stragen omuz silkti. "Evlenememişler."

"Bu hiç doğru bir davranış değil."

Stragen gülümsedi. "Eğer eşelersen, Talen, başka birisinin uğruna çabaladığı bir şeyi çalmamız da hiç doğru değil."

“O farklı.”

Stragen eyerinde geriye yaslanıp güldü. Sonra devam etti. “Atanlar diğer özelliklere de çok değer verdiler - kabiliyet, güç, saldırganlık ve adam öldürmeye yatkın kincilik. Bu karışımın nasıl işe yaradığını anlamak zor. Durup düşünürsen, Mirtai’nin gerçekten oldukça tatlı bir kız olduğunu fark edeceksin. Sıcak ve sevecen. Dostlarım gerçekten önemser ve çarpıcı derecede güzel. Ama içine yerleştirilmiş bazı tetik mekanizmaları var ve ne zaman birisi bunları çalıştınrsa, insanları öldürmeye başlıyor. Sanırım Atan üreme programı sonunda buraya kadar ulaşmış. Atanlar o kadar saldırganlaşmalar ki birbirlerini öldürmeye başlamışlar ve böyle bir saldırganlık bir türle kısıtlanamayacağmdan, kadınlar da en az erkekler kadar kötüymüş. Atan’da hafif bir uyuşmazlık diye bir şeyin olmadığını fark ettim. Hava tahmini üzerine bile birbirlerini öldürebilirler.” Gülümsedi. “Oscagne bana on ikinci yüzyılda dünyanın Atan kadınlarının ne kadar vahşi olduğunu keşfettiğini söyledi. Büyük bir grup Arjuni kölecisi ergenlik çağındaki Atan dişilerinin eğitim kampına saldırmış - eğitim sırasında olabilecek belli karışıklıklardan kaçınmak için cinsler ayrılırlar. Her neyse, bu yarı yetişkin Atan kızları - çoğu bir seksenden uzun değilmiş - Arjuni-lerin çoğunu boğazlamış ve geri kalanını Tamullara hadımağası olarak satmışlar.”

“Köleciler hadımağası mıydılar?” diye şaşkınca sordu Kalten.

“Hayır, Kalten,” diye sabırla açıkladı Kalten. “Kızlar onları yakalayana kadar hadım değillermiş.”

“O küçük kızlar mı yapmış?” Kalten’in ifadesi dehşet doluydu.

“Onlar pek bebek sayılmazlardı, Kalten. Ne yaptıklarını bilecek kadar yaşlıydılar. On beşinci yüzyılda Atanların çok bilge bir kralı varmış. Halkının kendi kendini yok etme sınırında olduğunu görmüş. Tamul hükümetiyle bir anlaşma yapmış ve halkını ebedi köle haline sokmuş - hayatlarını kurtarmak için.”

“Biraz aşırı,” diye belirtti Ulath.

“Birçok kölelik türü vardır, Ulath. Bu Atan’da kurumsallaşmıştır. Tamullar Atanlara nereye gideceklerini, kimi öldüreceklerini söylerler ve genelde Atan bireylerinin birbirlerini öldürme taleplerini reddetmek için bir bahane bulurlar. Aşağı yukarı hepsi bu. İyi bir çalışma anlaşması. Atan ırkı hayatta kalıyor ve Tamullar dünyadaki en iyi piyade askerlere sahip oluyor.”

Talen kaşlarını çatmıştı. “Atanların uzun boydan çok etkilendiğini söyledin.”

“Şey, onları etkileyen şeylerden biri,” diye düzeltti.

“O zaman Mirtai niçin KringTe evlenemeyi kabul etti? Kring iyi bir savaşçı ama benden pek uzun değil ve hâlâ büyüyorum.”

“Onunla ilgili başka bir şey Mirtai’yi etkilemiş olmalı.” Stragen omuz silkti.

“O bir şair,” dedi Sparhawk. “Belki de budur.”

“Mirtai gibi biri için bunun pek bir önemi olmayacaktır, değil mi? İki adamın karnını deşip onları canlı canlı yaktı, hatırlıyor musun? Bana şiirlere bayılacak türden kızlara benzemiyor gibi geliyor.”

“Bana sorma, Talen.” Stragen güldü. “Dünya hakkında çok şey bilirim ama herhangi bir kadının herhangi bir erkeği niçin seçtiğini tahmin etmeye bile kalkmam.”

“İyi bir düşünce,” diye mırıldandı Ulath.

Şehir Engessa’nm habercileriyle yaklaştıklarından haberdar edilmişti ve kraliyet grubu kapıda, kendi kültürlerinde sadeliğin giysisi anlamına gelen, ayak bileğine kadar gelen koyu renk yün pelerinlerden oluşan resmi giysiler giymiş devasa Atanlardan oluşan temsilciler heyetiyle karşılandı. O devlerin arasında altm rengi cüppeli, kısa bir Tamul duruyordu. Tamul’un yol yol beyazları olan saçları ve yumuşak bir ifadesi vardı.

“Ne yapmamız gerekiyor?” diye Oscagne’ye fısıldadı Kalten.

“Resmi davran,” diye tavsiyede bulundu Oscagne. “Atanlar resmiyete bayılırlar. Ah, Norkan,” dedi altın rengi cüppeli Tamula, “seni tekrar gördüğüme sevindim. Fontan en iyi dileklerini yolladı.”

“Yaşlı hergele nasıl?” diye karşılık verdi meslektaşı.

“Kırış kırış ama hâlâ huysuzluğunu kaybetmemiş durumda.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Niçin Elenik konuşuyoruz?”

“Böylece bize yerel durumların hepsini kısaca özetleyebilirsin. Burada işler nasıl?”

“Gergin. Çocuklarımız biraz hoşnutsuz. Karışıklık çıkmak üzereydi. Onları bastırmaları için yolladık ama bastırılmayı reddediyor. Buna içerlediler. Nasıl olduklarını bilirsin.” •

“Ah, tabii, evet. İmparatorun kız kardeşi seni affetti mi?”

Norkan iç çekti. “Korkarım hayır, ahbap. Meslek hayatımın geri kalanım burada geçirmeyi şimdiden kabullendim.”

“Saraydaki insanların haber taşımayı nasıl sevdiklerini biliyorsun. Sana ne oldu ki o lafı söyledin? Hanfendileri’nin ayaklarının biraz büyük olduğunu kabul ediyorum ama ‘koca ayaklı inek’ biraz patavatsızca, değil mi?”

“Sarhoş ve keyifsizdim. Matherion’da onun ilgisinden kaçmaya çalışmaktansa burada, Atan’da olmak daha iyidir. Eğer bu o sarayda güm güm diye ayak sesleriyle dolaşırken arkasından ağır adımlarla yürümek anlamına gelecekse imparatorluk ailesinin bir üyesi olmaya hiç niyetim yok.”

“Ah, şey. Burada gündemde neler var?”

“Formalite. Resmi tebrikler. Nutuklar. Törenler. Her zamanki saçmalıklar.”

“İyi. Batılı dostlarımız bazen kontroldan çıkıyorlar da. Ama formalitelerde iyiler. İşler resmiyetten çıktığında başlarını belaya sokuyorlar. Elenia Kraliçesi’ni takdim edebilir miyim?”

“Bunu hiç sormayacağından korkmuştum?”

“Majesteleri, bu eski dostum, Norkan. Atan’daki imparatorluk temsilcisidir, kötü günler geçiren yetenekli bir adamdır.”

Norkan eğildi. “Majesteleri,” diye Ehlana’yı selamladı.

“Ekselans,” diye karşılık verdi Ehlana. Sonra gülümsedi. “Han-fendilerin ayaklan gerçekten o kadar büyük mü?” dedi muzipçe.

“Sadece Tanrı’nm ona verdiği malzemeyle kayak yapar, Majesteleri. Sanırım ona dayanabilirdim ama istediğini elde edemediğinde öfke nöbetlerine kapılıyor ve bu sinirlerime dokunuyor.” Arabayı saran koyu renk pelerinli, koca Atanlara bir göz attı. “Buradaki çocuklarımın saray diye bahsettikleri yere doğru ilerlemeyi önerebilir miyim? Kral ve kraliçe orada bekliyor. Majesteleri toplum içinde konuşma yapabilir mi? Birkaç söz uygun olabilir.”

“Korkarım Tamulca bilmiyorum, Ekselans.”

“Hiçbir sorun yok, Majesteleri. Sizin için tercüme edeceğim. Aklınıza gelen ne olursa söyleyebilirsiniz. Çevirirken onları sizin için düzenleyeceğim.”

“Ne kadar naziksiniz.” Ehlana’nm sesinde sadece hafif bir kızgınlık vardı.

“Ben sadece hizmet etmek için yaşıyorum, Majesteleri.”

“Olağanüstü, Norkan,” diye mırıldandı Oscagne. “İki ayağını bir pabuca sokmayı nasıl becerdin? “

“Bu bir yetenek.” Norkan omuz silkti.

Atan Kralı Androl iki metre on santim boyundaydı. Karısı, Kraliçe Betuana ise ondan sadece biraz kısaydı. Çok heybetliydiler. Taç yerine altın miğferler giyiyorlardı ve koyu mavi ipek cüppelerinin önleri ikisinin de iyice silahlı olduğunu gösterecek şekilde açıktı. Elenia Kraliçesi ve mahiyetiyle doğrusu özel bir konuttan başka bir özelliği olmayan Atan kraliyet sarayının dışındaki meydanda karşılaştılar. Göründüğü kadarıyla Atan törenleri dışarıda yapılıyordu.

Önde kraliçenin arabası, arkada sıraya girmiş silahlı refakatçiler yavaş ve debdebeli bir şekilde alana girdiler. Ortada ne alkışlar, ne borular ne de devlet ziyaretçileri için normalde ayarlanan \ ,ı-pay coşku vardı. Atanlar sessizlik ve durağanlığa saygı gösteri \ urlardı. Stragen maharetle arabayı kraliyet konutunun önündeki hafifçe yüksek taş platformun önüne yanaştırdı ve Sparhawk çelik kaplı kolunu kraliçesine sunmak için atından indi. Ehlana’nm yüzü bir kraliçeye yakışır muhteşemlikteydi ve aldığı hazzm numara olmadığı açıkça görülüyordu. Ara sıra resmi törensel merasimlerden, onları sıkıcı buluyormuş numarası yaparak, hor görürcesine bahsetse de törenleri gerçekten seviyordu. Resmiyetten çok büyük zevk alıyordu.

Büyükelçi Oscagne, Atan kraliyet ailesine yaklaşıp selamladı ve Tamulların akıcı, müzikal diliyle uzun bir süre konuştu. Mirtai Ehlana’nm arkasında durmuş, fısıldayarak hızla Ekselans’m sözlerini tercüme ediyordu.

Ehlana’nın gözleri pırıl pırıldı ve bembeyaz yanaklarında, bir konuşma hazırladığını kelimelerden daha yüksek sesle belirten köyü renk iki benek vardı.

Sonra Kral Androl oldukça kısa bir selamlama konuşması yaptı. Kraliçe Betuana biraz daha uzun onaylanm ekledi. Sparhawk Mirtai’nin tercümesini

duyamıyordu ve bu yüzden bütün anladığı Atan kral ve kraliçenin aydaki hava durumundan bahsettikleriydi.

Ardından Ehlana öne çıktı, dramatik bir etki için durdu ve bütün meydandan duyulabilecek net bir sesle konuşmaya başladı. Büyükelçi Norkan taş platformun kenarında durmuş söylediklerini tercüme ediyordu.

“Benim Atan kardeşlerim,” diye başladı, “bu tanışmadan kalben duyduğum neşeyi kelimeler ifade edemez.” Sparhawk karısını tanıyordu, bu yüzden bunu yadsımanın hileli olduğunu biliyordu. Kelimeler onun duygularını ifade edebilirdi ve bunu meydandaki herkese iyice gösterecekti. “Bu mutlu tanışma için dünyanın öbür ucundan geldim,” diye devam etti, “ve yabancılarla dolu bir ülkeye doğru fırtınalı, kapkara bir denizi aşıp gelirken kalbim kaygılıydı ama dostane - hatta sevecen - hoşgeldin cümleleriniz çocuksu korkularımı sildiler ve burada bütün hayatım boyunca unutmayacağım bir ders öğrendim. Dünyada yabancı yoktur, sevgili kardeşlerim. Sadece daha tanışmamış dostlar vardır.”

“Çalıntılar yapıyor,” diye Sparhawk’a mırıldandı Stragen.

“Bunu ara sıra yapar. Hoşuna giden bir deyim bulduğunda ona el koymamak için hiçbir neden görmez.”

“Şüphesiz Atan’a yolculuğum bir devlet ziyareti. Biz dünyadaki kraliyet ailelerinin başka insanlar gibi kişisel şeyler yapacak boş zamanı yok.” Atan kralı ve kraliçesine üzüntülü küçük bir gülücük attı. “Büyük bir diplomatik analize neden olacağını düşünmeden esneyemeyiz bile. Kimse bizim sadece uykulu olabileceğimiz olasılığını asla düşünmez.”

Norkan bunu tercüme ettiğinde, olacak şey değil ama Kral Androl gülümsedi bile.

“Bununla beraber, Atan ziyaretimin resmi olduğu kadar kişisel bir nedeni de var,” diye sürdürdü Ehlana. “Bir süre önce Atan halkına ait çok kıymetli bir şeye tesadüfen rastladım ve benim için söylenemeyecek kadar değerli bu hazineyi geri getirmek için dünyanın öbür yansından geldim. Çok ama çok uzun yıllar önce bir Atan çocuk kayboldu. İşte bahsettiğim hazine bu

çocuk.” Uzanıp Mir-tai’nin elini tuttu. “O benim çok ama çok kıymetli bir dostum ve onu seviyorum. Yaptığım yolculuk hiçbir şey. Bu değerli Atan çocuğu halkıyla yeniden bir araya getirmekten şu anda hissettiğim sevinç için seve seve iki misli - on misli - mesafeyi kat ederim.”

Stragen elinin tersiyle gözlerini sildi. “Her seferinde bunu bana yapıyor, Sparhawk.” Güldü. “Hem de her seferinde. Sanırım isterse kayaları ağlatabilir.”

“Bu onun gizinin bir parçası, Stragen.”

Ehlana devam ediyordu. “Çoğunuzun bildiği gibi, Elene halkının bazı kusurları - birçok kusuru var ama onları itiraf edersem kızarırım. Sizin kıymetli çocuğunuza iyi davranmadık. Bir Elene onu sizden çalan ruhsuz Arjunilerden satın almış. O Elene onu sağlıksız arzularını tatmin etmek için almış. Bizim çocuğumuz - artık sizin olduğu kadar benim de - bir Atana’nm böyle kullanılamayacağını ona öğretmiş. Bu onun için çok zor bir dersmiş. Öğrenirken ölmüş.”

Bunun tercümesine bir onay gürültüsü karşılık verdi.

“Çocuğumuz birçok Elenenin elinden geçmiş çoğu kötü amaçlı ve sonunda bana geldi. Önce beni korkuttu.” Ehlana en çekici gülücüğünü attı. “Benim çok uzun boylu olmadığımı fark etmişsinizdir.”

Kalabalıkta hafif bir kıkırdama oldu.

“Bunu fark ettiğinizi düşünmüştüm,” diyerek onlarm kahkahalarına katıldı. “Bizim kültürümüzün zayıflıklarından biri erkeklerimizin inatçı ve sağgörüsüz oluşudur. Benim silah kullanma eğitimi almama izin verilmez. Bunun saçma göründüğünü biliyorum ama düşmanlarımı kişisel olarak öldürmeme asla izin verilmedi. Kendi müdafasım yapabilecek kadınlara alışmadım ve salaklık yapıp Atan çocuğumdan korktum. Bununla beraber bu geçti. Onun sadık, samimi, nazik, sevecen ve çok ama çok akıllı olduğunu fark ettim. Bu kıymetli çocuğumuz gümüş çocukluğunu bir kenara bıraksın ve beklenen Ergenlik Ayini ile altın takmaya başlasın diye Atan’a geldik. Bu çocuğumuzu ergenliğe geçirecek törende Elene, Atan,

Styric ve Tamul .hepimiz el ele tutuşup kalplerimizi bir araya getirelim ve törende bu çocuk için kalplerimizi birleştirip hepimiz bir olalım.”

Norkan’m bunu tercüme etmesiyle Atan kalabalığın içinde onaylayan bir mırıltı dolaştı, bu bir kükremeye dönüşen bir mırıltıydı ve Kraliçe Betuana, gözü yaşlarla dolu kaideden aşağı inerek soluk sarışın Elenia kraliçesini kucakladı. Sonra kalabalığa kısaca bir şeyler söyledi.

“Ne dedi?” diye Oscagne’ye sordu Stragen.

“Kraliçene herhangi bir saygısızlık yapanın kişisel olarak ona cevap vereceğini halkına bildirdi. Bu hiç de boş bir tehdit değil. Kraliçe Betuana, bütün Atan’daki en iyi savaşçılardan biridir. Umarım karının kıymetini biliyorsundur, Sparhawk. Biraz önce en yüksek seviyede diplomatik bir başarı elde etti. Nasıl oldu da Atanlarm duygusal olduğunu öğrendi? Eğer üç dakika daha konuşsaydı büyün meydan yaşlar altında yıkanacaktı.”

“Kraliçemiz kavrayışı keskin bir genç kadındır,” dedi oldukça gururlu bir şekilde Stragen. “İyi bir konuşma daima toplumun ilgisini çeker. Ehlana dinleyicileriyle ortak şeyler bulma konusunda bir dahidir.”

“Öyle görünüyor. Bir şeyi garantilediğini sana söyleyeyim.”

“Ya?”

“Atanlar Mirtai’ye her nesilde bir ya da iki kez rastlanan bir Ergenlik Ayini yapacaklar. Böyle bir sunuştan sonra ulusal kahraman olacak. Şarkılar gümbür gümbür söylenecek.”

“Büyük ihtimalle karımın aklında olan da aşağı yukarı buydu,” dedi Sparhawk. “Dostlarına iyi şeyler yapmayı sever.”

“Ve düşmanlarına hiç de güzel olmayan şeyler,” diye ekledi Stragen. “Piskopos Annias için düşündüğü planlardan bazılarını hatırlıyorum.”

“Olması gereken de bu, Milord Stragen.” Oscagne güldü. “Gücün sıkıntılarını kabul etmenin tek gerçek nedeni dostlarınızı ödüllendirip

düşmanlarınızı cezalandırmaktır.”

“Size sonuna kadar katılıyorum, Ekselans.”

Engessa Kral Androl ile, Ehlana’ysa Kraliçe Betuana ile görüşmeye başladılar. Sephrenia kraliçelerin tercümanlığını yapmaya başladığında şaşıran kimse olmadı. Göründüğü kadanyla küçük Styric kadını bilinen dünyadaki bütün dillerin çoğunu konuşuyordu. Norkan, Sparhawk ve diğerlerine Ergenlik Ayini’nde çocukların ebeveynlerine çok iş düştüğünü açıkladı. Engessa Mirtai’nin babası görevini yüklenecekti. Mirtai oldukça uyangaç bir tavırla Ehlana’dan annesi olmasını istemişti. Bu talep ikisi arasında duygusal bir sevgi gösterisine sebep.olmuştu. “Doğrusu bu oldukça dokunaklı bir tören/’ dedi Norkan. “Ebeveynler çocuklarının yetişkinliğin sorumluluklarının üstesinden gelmeye uygun ve hazır olduğunu iddia etmek zorundadır. Buna katılmayan birisi olursa onu dövüşe davet ederler. Merak etme, Sparhawk,” diye kıkırdayarak ekledi. “Bu bir formalite. Meydan okuma neredeyse hiç kabul edilmez.”

“Neredeyse hiç mi?”

“Tabii ki muziplik yapıyorum. Kimse karınla dövüşmeyecek. Konuşması onları tamamen etkisizleştirdi. Ona bayılıyorlar. Ama umarım hızlı öğrenenlerdendir. Tamulca konuşması gerekecek.”

“Yabancı bir dil öğrenmek uzun sürer,” dedi kararsızca Kalten. “On yıl Styricçe eğitimi gördüm ve asla beceremedim.”

“Senin lisana karşı yeteneğin yok, Kalten,” dedi Vanion. “Ele-nik bile bazen seni şaşırtıyor.”

“Hakaret etmeniz gerekmez, Lord Vanion.”

“Sephrenia’nm biraz hile yapabileceğini düşleyebiliyorum,” diye ekledi Sparhawk. “O ve Aphrael bana Ghwerig’in mağarasında beş dakikada Trollca konuşmayı öğretmişlerdi.” Norkan’a baktı. “Tören ne zaman başlayacak?”

“Geceyarısı. Çocuk, ergenliğe bir günün diğerine geçişi gibi geçecek.”

“Burada mükemmel bir mantık var,” diye belirtti Stragen.

‘Tanrı’nın işi,” diye dindarca mırıldandı Bevier.

“Anlamadım?”

“Dinsizler bile nazik bir iç sese karşılık verir, Milord Stragen.”

“Korkarım hâlâ ne demek istediğinizi anlamadım, Sör Bevier.”

“Mantık bizim Tanrımızı ayıran şeydir,” diye sabırla açıkladı Bevier. “Bu onun Elene halkına verdiği özel yetenektir ve onunla diğerlerine uzanıp cahillere karşılıksız lütuflarını sunar.”

“Bu gerçekten Elene öğretisini bir parçası mı, Ekselansları” diye Ucera Başpiskoposu’na sordu Stragen.

“Tereddütlü,” dedi Emban. “Bu bakış açısı Arcium’da diğer her yerden daha yaygındır. Arcia rahipleri son bin yıldır onu dini yazılara eklemek istiyorlar ama Deirahlar karşı koyuyor. Hiyerarşi yapacak başka hiçbir şeyimiz kalmadığında bu soruyu değerlendirecek.”

“Bunun bir gün çözüleceğini sanıyor musunuz, Ekselansları?” diye sordu Norkan.

“Aman Tanrım, hayır, Ekselans. Eğer bu konuyu çözersek tartışacak başka hiçbir şeyimiz kalmayacak.”

Oscagne meydanın öbür tarafından geldi. Sparhawk ve Vani-on’u bir kenara çekti, ifadesi düşünceliydi. “Siz baylar Zalasta’yı ne kadar iyi tanıyorsunuz?” diye sordu. .

“Sarsos’a gelmeden önce onunla sadece bir kez karşılaştım,” dedi Sparhawk. “Lord Vanion onu benden çok daha iyi tanır.”

“Efsanevi bilgeliği hakkında bazı şüpheler beslemeye başladım. Astel’in doğusundaki Styric yerleşimi Atan’a yakındır, bu yüzden bu insanları göründüğünden çok daha iyi tanıması gerekir. Onu Peloilere ve bazı genç Kilise Şövalyeleri’ne bir yetenek gösterisi önerirken yakaladım.”

“Bu sıradışı bir şey değil, Ekselans.” Vanion omuz silkti. “Genç adamlar gösteriş yapmaktan hoşlanırlar.”

“Benim de belirtmek istediğim tam bu, Lord Vanion.” Oscagne’in ifadesi endişeliydi. “Bu Atan’da yapılmaz. Böyle bir gösteri kan dökmeye vanr. Atanlar böyle bir şeye meydan okuma olarak bakarlar. Tam felaketi önleyecek zamanda oraya vardım. O adamın aklı neredeymiş?”

“Styricler bazen anlaşılmaz olurlar,” diye açıkladı Vanion. “Bazen son derece dalgın olurlar. Sephrenia’ya söyleyeceğim onunla konuşsun ve dikkat etmesi gerektiğini hatırlatsın.”

“Ah, bir şey daha var, baylar.” Oscagne gülümsedi. “Sör Be-rit’in tek başına şehirde dolaşmasına izin vermeyin. Etrafta onun için yanıp tutuşmaya başlayan tonlarla evlenmemiş Atan kızı var.”

“Berit mi?” Vanion şaşırmış göründü.

“Bu daha önce de oldu, Vanion,” dedi Sparhawk. “Genç dostumuzda genç kadınları çılgına çeviren bir şey var. Sanırım, kirpikle-riyle ilgili. Ehlana ve Melidere, Darsas’dayken bana açıklamaya çalıştılar. Ne dediklerini anlamadım ama söylediklerini doğru olarak kabul ediyorum.”

“Ne şaşırtıcı bir şey,” dedi Vanion.

Etrafta meşaleler vardı ve hafif, güzel kokulu bir gece ayazı isli, turuncu alevlerini ateşten bir buğday tarlasıymışçasına yatınyordu.

Ergenlik Ayini şehrin dışındaki geniş bir otlakta yapılıyordu, iki geniş meşenin arasındaki vahşi çiçeklerle süslenmiş eski bir taş sunak otlağın ortasmdaydı. Bronz, çanağımsı iki yağ lambası altann iki ucunda yanıyordu.

Ak saçlı bir Atan şehir surlarının üstünde durmuş, yatay dar mazgal deliklerinden birinden girerek düzenli aralıklarla derin oyulmuş çizgileri bulunan bir duvardan aşağı inen ay ışığını dikkatle izliyordu. Bu zamanı belirlemenin en kusursuz yöntemi değildi ama herkes ay ışığının o çizgilerden birine geceyansı ulaşacağında hemfikirse, kusursuzluk önemli değildi. Genel bir karar olduğu sürece, geceyansı kabul edilirdi.

Meşalelerin hışırtısı ve otlağı çevreleyen karanlık ormandan gelen inildeyen esinti hariç gece sessizdi.

Ay ışığının gümüşümsü hattının surlardan aşağı yavaş yavaş inişini beklediler.

Sonra yaşlı Atan bir işaret verdi ve bir düzine trompetçi yeni günü selamlamak ve Mirtai'nin çocukluğuna son verecek ayini başlatma sinyalini vermek için pirinç borularını kaldırdılar.

Atanlar şarkı söylediler. Ayin sözcüklerin giremeyeceği kadar kutsal olduğu için kelime yoktu. Şarkı tek bir kalın erkek sesinin gürlemesi ile başladı, diğer sesler hızla yükselen, çapraşık armonilere katıldıkça dalgalanıp coştu.

Kral Androl ve Kraliçe Betuana, yaşlı ağaçlar ve çiçeklerle süslü sunağa doğru meşalelerle aydınlatılmış geniş yoldan yavaş ve görkemli bir tempoda ilerlediler. Bronz yüzleri dingindi ve altın miğferleri meşalelerin ışığında parlldıyordu. Sunağa ulaştıklarında beklendiği gibi döndüler.

Meşaleler titrekçe yanar, Atanların şarkısı yükselip coşarken bi^ ara oldu sonra melodi durulup, sıkı kontrol altındaki bir fısıltıdan pek fazla olmayan bir mırıltıya dönüştü.

İkisi de koyu mavi cüppeler giymiş olan Engessa ve Ehlana yanlarında Mirtai ile şehir surlarının yanındaki gölgelerden çıktılar. Mirtai tamamen beyazlar giymişti, kuzguni saçlan yapılmamıştı. Ebeveyni onu sunağa doğru götürürken gözleri mütevazi bir şekilde aşağı bakıyordu.

Şarkı farklı bir melodi ve farklı bir kontrpuanla tekrar coştu.

“Çocuğun yaklaşışı,” diye Sparhawk ve diğerlerine fısıldadı Norkan. Bilgiç ve alaycı Tamulun sesi bile saygılı, hatta huşu doluydu. Hayattan bezmiş gözleri parıldıyordu. Sparhawk elinde hafif bir çekiştirme hissetti ve daha iyi görebilsin diye kızım yukarı kaldırdı.

Mirtai ve ailesi sunağa ulaşıp Androl ve Betuana’yı eğilerek selamladılar. Şarkı bir fısıltıya dönüştü.

Engessa, Atanların kral ve kraliçesiyle konuştu. Sesi yüksek ve etkiliydi. Kızının uygun olduğunu söylerken Tamul dili dudaklarından müzik gibi döküldü. Sonra döndü, cüppesini açtı ve kılıcını çekti. Tekrar konuştu ve sesinde bir meydan okuma ifadesi vardı.

“Ne dedi,” diye Oscagne’ye fısıldadı Talen.

“Kızının ergenliğine kim itiraz ederse ona şiddet göstereceğini ortaya sundu,” diye cevapladı Oscagne. Onun sesi de son derece saygılıydı, hatta heyecandan birazcık nefesi tıkanıyordu.

Sonra Ehlana da Tamulca konuştu. Sesi çocuğunun uygun ve bir yetişkin olarak yerini almaya hazır olduğunu ilan ederken gümüş bir trompet gibi çınlıyordu.

“Son bölümü söylememesi gerekiyordu,” diye Sparhawk’in kulağına fısıldadı Danae. “Kafasından bir şeyler ekliyor.”

“Anneni bilirsin.” Sparhawk gülümsedi.

Sonra Elenia Kraliçesi toplanmış Atanlara döndü ve cüppesini açıp gümüş kabzalı bir kılıç çekerken sesi acımasız bir meydan okumasına döndü. Sparhawk kılıcı profesyonelce tutuşuna şaşırdı.

Sonra Mirtai kral ve kraliçeyle konuştu.

“Çocuk ergenliğe geçiş için yalvarıyor,” dedi Norkan.

Kral Androl cevabım verdi, sesi yüksek ve emrediciydi. Arkasından kraliçesi onayını ekledi. Sonra onlar da kılıçlannı çekerek çocuğun ebevenlerinin yanma ilerleyip onların meydan okumalarına katıldılar.

Atanların şarkısı coştu ve trompetler ona yüksek, tatsız bir tempo eklediler. Sonra ses tekrar azaldı. Mirtai halkına döndü ve hançerlerini çekti. Onlara bir şeyler söyledi. Sparhawk'm tercümeye ihtiyacı yoktu. Onun o ses tonunu biliyordu.

Şarkı sevinçle yükseldi ve sunaktaki beş kişi kabaca yontulmuş kaya bloğuna döndüler. Sunağın ortasında siyah kadife bir yastık ve üzerinde sade bir altın taç vardı.

Şarkı coştu ve yakındaki dağlardan yankılandı. Ve sonra, gecenin kadife siyahı böğründen bir yıldız kaydı. Bu gökyüzünden aşağı hızla inen akkor parlaklığında beyaz bir ışıktı. Aşağı doğru kavis çizerek düştü, düştü ve sonra patlayıp parıl parıl bir kıvılcımlar yağmuruna dönüştü.

“Kes şunu!” diye kızma şiddetle fısıldadı Sparhawk.

“Onu ben yapmadım,” diye itiraz etti. “Yapabilirdim ama aklıma gelmedi. Nasıl yaptılar?” Gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

Sonra, yıldızın parıldayan parçaları, geceyi parıldayan kıvılcımlarla doldurarak dünyaya doğru yavaşça yağarken sunağın üzerindeki altın taç kendiliğinden bir duman çemberi gibi yükseldi. Atan şarkısı ağrıyan türden bir can atışla coşmasıyla duraksadı ve sonra taç ince bir örümcek ağı gibi çocuğun başına yerleşti. Ve Mirtai sevinçli bir yüzle döndüğünde artık çocuk değildi.

Atanlar tebrik ederlerken dağlar sevinçli sesi geri çınlatıyordu.

Yirminci Bölüm

“ONLAR büyü hakkında hiçbir şey bilmezler,” dedi oldukça vurgulu bir şekilde Zalasta.

“Taç sunaktan kendi başına yükselmedi,” dedi Vanion, “ve kayan yıldızın tam doğru anda düşmesi şans olasılığını, benim isteyerek devam etmeyeceğim bir noktaya götürüyor.”

“Bir tür kandırmaca olabilir?” diye fikrini söyledi Başpiskopos Emban. “Ben daha çocukken Ucera’da bu tip şeylerde çok iyi bir şarlatan vardı. Gizli teller ve yanan oklar olduğu görüşündeyim.” Ertesi sabah şehrin dışındaki Peloi kampında toplanmış, Mir-tai’nin Ergenlik Ayini’nin olağanüstü finaline bir yanıt bulmaya çalışıyorlardı.

“Niçin böyle bir şey yapsınlar ki, Ekselansları?” dedi Khalad.

“Belki etki yaratmak için. Nereden bileyim?”

“Etkilemeye çalıştıkları kim olabilir ki?”

“Biz, tabii ki.”

“Bu Atan karakterine uyuyor gibi görünmüyor,” dedi kaşlarını çatarak Tynian. “Atanlar kutsal bir ayinin itibarını böyle gereksiz üçkâğıtla düşürürler mi, Büyükelçi Oscagne?”

Tamul elçi olumsuzca başını salladı. “Kesinlikle olanaksız, Sör Tynian. Ayin, evlilik ya da cenaze gibi kültürlerinin odak noktasıdır. Sadece yabancıları etkilemek için değeri asla düşürülmez - üstelik o bizim için yapılmadı. Tören Atana Mirtai içindi.”

“Kesinlikle,” diye onayladı Khalad, “ve o ağaç dallarından aşağı inen gizli teller olsaydı, nerde olduklarını bilecekti. Böyle bir şeyi ona

yapamazlar. Böyle ucuz bir hile, bir hakaret olur ve hepimiz Atanların hakarete nasıl karşılık verdiklerini biliyoruz.” -

“Norkan birazdan burada olacak,” dedi Oscagne. “Oldukça uzun zamandır Atan’da. Onun açıklayabileceğinden eminim.”

“Büyü olamaz,” diye ısrar etti Zalasta. Bu bazı nedenler yüzünden onun için çok önemli gibiydi. Sparhawk bunun gür kaşlı büyücünün ırksal egosuyla ilgisi olup olmadığım merak etti. Styricler büyü yapabilen ya da kullanımını diğerlerine öğreten tek halk olduğundan, dünyada eşleri benzerleri yoktu. Eğer bir başka ırk aynı şeyi yapabilirse, Styriclerin önemi azalacaktı.

“Burada ne kadar kalacağız?” diye sordu Kalten. “Burası insanı gerginleştirici türden bir yer. Genç bir şövalye ya da Peloilerden biri her an bir hata yapabilir. Eğer birisi büyük bir gafla ölümcül bir hakaret ederse, karşılıklı bütün iyi hisler uçup gidecek. Şehirden çıkmak için dövüşmek istemiyoruz.”

“Norkan bize anlatabilecektir, ” diye cevapladı Oscagne. “Ama erken ayrılarak da Atanlara hakaret etmek istemiyoruz.”

“Matherion buradan ne kadar uzak, Oscagne?” dedi Emban.

“Yaklaşık beş yüz fersah.”

Emban iç çekti. “Neredeyse iki ay daha,” diye ağlayıp sızlandı. “Bu yolculuk yıllarca sürmüş gibi hissediyorum.”

“Ama çok daha formda görünüyorsunuz, Ekselansları,” dedi Bevier.

“Ben formda görünmek istemiyorum, Bevier. Şişko, tembel ve şımarık görünmek istiyorum. Şişko, tembel ve şımarık olmak istiyorum - ve tonla tereyağı, sos, lezzetli yiyecekler ve güzel şaraplar olan doğru dürüst bir yemek istiyorum.”

“Siz gönüllü geldiniz, Ekselansları,” diye hatırlattı Sparhawk.

“Aklımı kaçırmış olmalıyım.”

Büyükelçi Norkan yüzünde eğlenceli bir ifadeyle Peloi kampına girdi.

“Komik olan ne?” diye sordu Oscagne.

“Mükemmel bir dans izliyordum, ahbap,” diye cevapladı Norkan. “Bir Elenenin her şeyi kelimesi kelimesine anlayabileceğini nasıl da unuttum. Çok sayıda Atan kızı genç Sör Berit’e yanaşmış ve batı silahlarına aşırı ilgi gösterdiklerini dile getirmişler. Açıkça, aletini nasıl kullandığını gösterebileceği gözden ırak bir yerde özel ders almayı umuyorlardı.”

“Norkan,” diye azarladı Oscagne.

“Yanlış bir şey mi söyledim, eski dost? Korkarım Elenikim biraz paslanmış durumda. Her neyse, Sör Berit bütün grup için bir gösteri hazırlamış. Şehir surlarının hemen dışında hepsine okçuluk dersleri veriyor.”

“O çocukla konuşmamız gerek,” dedi Sparhawk’a Kalten.

“Bana öyle yapmamam söylendi,” dedi Sparhawk. “Karım ve diğer bayanlar onu saf tutmak istiyorlar. Bu bazı gizli ihtiyaçlan tatmin ediyormuş gibi görünüyor.” Norkan’a baktı. “Belki aramızdaki bir tartışmayı çözebilirsiniz, Ekselans.”

“Barış yapmakta iyiyimdir, Sör Sparhawk. Savaş başlatmak kadar eğlenceli değil ama imparator bunu tercih ediyor.”

“Dün gece gerçekten neler oldu, Büyükelçi Norkan?” diye sordu Vanion.

“Atana Mirtai yetişkin oldu.” Norkan omuz silkti. “Oradaydınız, Lord Vanion. Gördüğüm her şeyi siz de gördünüz.”

“Evet, gördüm. Şimdi açıklanmasını istiyorum. Törenin üstüne gerçekten bir yıldız düştü mü? Ve altın taç gerçekten sunaktan kendi başına kalkıp Mirtai’nin başına kendi kendine mi oturdu?”

“Evet. Bunda sorun olan ne?”

“İmkânsız!” diye bağırdı Zalasta.

“Bunu siz de yapabilirsiniz, değil mi, bilge kişi?”

“Evet, sanırım, ama ben bir Styricim.”

“Ve bunlar da Atan?”

“Ben de tam olarak bunu söylemek istiyorum.”

“Bu olayla ilk karşılaştığımızda biz de rahatsız olduk,” dedi Norkan. “Atanlar bizim kuzenlerimizdir. Ne yazık ki, Arjuni ve Teganlar da öyle. Biz Tamullar, şüphesiz bildiğiniz gibi dünyevi insanlarız. Tatiller dışmda aldırmadığımız Tanrılarımız var. Atanların da bir tanrısı var ve bize ismini bile söylemiyorlar. Onlar da siz Styriclerin Tanrılarınızdan dilekte bulunduğu gibi kendi tanrılarından dilekte bulunabiliyor ve o da aynı şekilde karşılık veriyor.”

Zalasta’nm yüzü birden bembeyaz oldu. “İmkânsız!” dedi yine boğulurcasma. “Bunu bilmemiz gerekirdi. Sarsos’da Atanlar var. Büyü kullansalardı hissederdik.”

“Ama Sarsos’da büyü yapmazlar, Zalasta,” dedi sabırla Norkan. “Sadece burada, Atan’da ve sadece tören sırasında yaparlar.”

“Bu saçma!”

“Ben bunu onlara söylemezdim. Styricleri biraz küçümsediklerini biliyorsun. Tann’yı bir hizmetçiye çevirme fikrini biraz saygısızca buluyorlar. Atanlar bir Tanrı’ya ulaşabilir ve onların Tanrıları da diğer Tanrıların yaptıkları türden şeyler yapabilir. Onlar Tanrılarını günlük meselelere dahil etmemeyi tercih ediyorlar, bu yüzden ona sadece dini törenler sırasında başvuruyorlar - düğünler, cenazeler, Ergenlik Ayinleri ve birkaç tane daha. Gerçekten kendi kendinize yapmanız gereken şeyleri onlardan isteyerek Tanrılarınıza hakaret etme hevesinizi anlayamıyorlar.” Arkasından muzip bir sırıtmayla Emban’a baktı. “Şimdi birden aklıma

geldi, Elene Tanrınız da büyük ihtimalle aynı şeyi yapabilir. Ondan bunu istemeyi hiç düşündünüz mü, Ekselansları?”

“Sapkın!” diye bağırdı Bevier.

‘Tek değil, Aziz Şövalye. Bu kelime kendi dininin öğretilerinden uzaklaşan birini tanımlamak için kullanılır. Ben Elene dininin üyesi değilim, bu yüzden tahminlerim sapkınca olamaz, değil mi?”

“İşte seni sıkıştırdı, Bevier,” dedi Ulath. “Mantığı yıkılamaz.”

“Bu ortaya birçok ilginç soru çıkarıyor,” diye düşüncelere daldı Vanion. “Askeri Tarikatlar kurduğunda Kilise’nin büyük bir hata yapmış olması tamamen olası. Büyü öğrenmek için kendi dinimizden dışarı çıkmamız gerekmeyebilirdi. Eğer doğru şekilde istersek, kendi Tanrımız bize gereken yardımı yapabilirdi.” Biraz rahatsız bir şekilde öksürdü. “Siz bayların, bu fikri öne sürdüğümü Sephrenia’ya söylemeyeceğinize güveniyorum. Onun gereksiz olduğunu söylemeye başlarsam yanlış anlayabilir.”

“Lord Vanion,” dedi oldukça resmi bir şekilde Emban. “Kilise’nin temsilcisi olarak,, bu kuramı devam ettirmenizi yasaklıyorum. Bu tehlikeli bir yer ve bu konuyu daha ileri götürmeden önce Dolmant’tan resmi bir onay almak istiyorum - ve Tanrı aşkına deney yapmaya başlama.”

“Ah, Başpiskopos Emban,” dedi sakince Vanion, “sanırım Pandion Tarikatı’nin Eğitmeni olduğumu, Kilise’deki mertebemin si-zinkiyle eşit olduğunu unutuyorsunuz. Teknik olarak konuşuyorum, bana herhangi bir şey yapmayı yasaklayamazsmız.”

“Artık eğitmen Sparhawk.”

“Hiyerarşi’den onay gelene kadar değil, Emban. Senin otoriteni alçaltmaya çalışmıyorum ahbap ama görgü kurallarından ayrılmayalım tamam mı? Memleketten uzak olduğumuzda bizi uygar yapan bu küçük şeylerdir.”

“Eleneler eğlenceli değil mi?” dedi Oscagne’a Norkan. “Ben de tam aynı görüşü söylemek üzereydim.”

O sabah geç saatlerde Kral Androl ve Kraliçe Betuana’yla toplandılar. Büyükelçi Oscagne özel görevlerini o akıcı Tamul dilinde açıkladı.

“Oldukça nadir bulunan yeteneklerini atlıyor, Sparhawk,” dedi yavaşça Sephrenia. Dudaklarında çok hafif bir gülümseme vardı. “İmparator’un memurları güçsüz olduklarını ve dış yardım rica ettiklerini kabul etmeye pek istekli değilmiş gibi görünüyorlar.”

Sparhawk başını sallayarak onayladı. “Bunu daha önce de yaşamıştık/’ diye mırıldandı. “Oscagne, Chyrellos’a bizimle konuştuğunda çok endişeliydi. Ama bu durumda birazcık sağgörüsüz gibi görünüyor. Atanlar Tamul ordusunu oluşturuyorlar. Onlardan sır gizlemek gerçekten pek anlamlı değil.”

“Politikanın anlamlı olması gerektiğini sana düşündüren de ne, Sparhawk?”

“Seni özledim, küçük ana.” Sparhawk güldü.

“Kesinlikle öyle olmasmı umarım.”

Engessa, Astel’de keşfettiklerini tanımlarken Kral Androl’un yüzü ciddi, hatta sertti. Kraliçe Betuana’nın ifadesi oldukça yumuşaktı - büyük ihtimalle Danae kucağında oturduğu için. Sparhawk kızının birçok kez bunu yaptığını görmüştü. Nerede gerginlik olasılığı varsa, Danae kucaklara bakmaya başlardı. İnsanlar onun dile dökülmemiş isteklerine daima aynı şekilde karşılık verirlerdi. “Bunu maksatlı yapıyor, değil mi?” diye Sephrenia’ya fıslıdadı Sparhawk.

“Bu biraz acele bir hüküm, Sparhawk.”

“Aphrael. Onları kullanmak için insanların kucaklarına tırmanır.”

“Elbette. Yakın temas bunu çok daha kesinleştirir - ve zor kavranabilir hale sokar.”

“Daima çocuk kalmasının nedeni de bu, değil mi? Bu yüzden insanlar onu tutar, kucaklar ve o da onlara istediklerini yaptırır.”

“Şey, bu nedenlerden biri.”

“Bildiğin gibi büyüdüğünde bunu yapamayacak.”

“Evet, biliyorum, Sparhawk ve durumu nasıl idare edeceğini görmek için çok şey verebilirim. Oscagne şimdi asıl noktaya geliyor. Androl da sizin karşılaştıklarmıza benzer herhangi bir olay varsa söylemesini istiyor.”

Norkan Androl’un tercümanlığını yapmak için ileri çıktı. Oscagne de aynı görevi yapmak için odanın Elene tarafına geçti. Tamullar usandırıcı ama gerekli tercüme işini elden geldiği kadar düzgün ve göze batmadan yapmakta mükemmeldiler.

Kral Androl konuyu birkaç dakika düşündü. Sonra Ehlana’ya gülümsedi ve onunla Tamulca konuştu. Sesi çok yumuşaktı.

“Kral der ki,” diye tercümeye başladı Norkan, “Ehlana-Krali-çe’yi bir kez daha selamlarız, çünkü varlığı uzun bir kıştan sonra gelen güneş ışığı gibi.”

“Ah, bu çok güzel,” diye mırıldandı Sephrenia. “Her zaman Atan doğasının şiirsel tarafını unutuyor gibiyiz.”

“Bundan başka,” diye tercümesine devam etti Norkan, “batının efsanevi savaşçılarına ve Chyrellos-Kilise’nin bilge kişisine hoşgel-din demekten mutluyuz.” Norkan açıkça harfi harfine tercüme ediyordu.

Emban kibarca başını eğerek selam verdi.

“Açıkça görüyoruz ki gündemdeki konuyla ilgili ortak endişemiz var ve bu durumlar karşısında gerektiği şekilde, sadakatle ba-tı-savaşçılarınâ

katılacağız.”

Androl zaman zaman tercüme için duraklayarak konuşmaya devam etti. “Kafalarımız rahatsız, çünkü Matherion-efendilerimi-zin bize verdikleri görevleri başaramadık. Bu bizi endişelendiriyor, çünkü başarısızlığa alışık değiliz.” Bu kabullenişin ardından ifadesi biraz utangaçlaştı. “Eminim ki Ehlana-Kraliçe, Oscagne-İmparator’un-Sözcüsü Tamuli’deki sınırlarımız ötesindeki bölümlerdeki sorunlarımızı size anlattı. Gerçeği söylediği için utanıyoruz.”

Kraliçe Betuana kocasına kısaca bir şey söyledi.

“Ona konuya girmesini söyledi,” diye mırıldandı Sparhawk’a Sephrenia. “Kralın süslü konuşmaya eğilimi onu sinirlendiriyor -en azından ben bu izlenimi edindim.”

Androl, Norkan’a özür diler bir tonla bir şeyler söyledi.

“Bu bir sürpriz,” dedi Norkan, bu kez açıkça kendi adına konuşuyordu. “Kral biraz önce benden sırlar sakladığını itiraf etti. Genelde bunu yapmaz.”

Androl gene konuştu ve Atan kralının formaliteyi bir kenara koymuş gibi görünmesiyle Norkan’m tercümesi daha çok günlük dile benzemeye başladı. “Burada Atan’da da olaylar olduğunu söylüyor. Bu bir iç mesele, bu yüzden teknik olarak bunları bana söylemek zorunda değildi. ‘Çok kıllılar’ ismini taktıkları yaratıklarla karşılaştıklarını söylüyor. Anladığım kadarıyla bu yaratıklar en uzun Atan’dan daha büyükler.”

“Uzun kollan var mı?” diye sordu Ulath. “Düz burunları ve iri kemikli suratları? Sivri dişleri?”

Norkan bunları’ Tamulca tercüme etti ve Kral Androl şaşkınca Ulath’a baktı. Sonra başını sallayarak onayladı.

“Troll’ler!” dedi Ulath. “Ona bir keresinde halkının kaç tane gördüğünü sor.”

“Elli ya da daha çok,” diye geldi cevap.

Ulath başını olumsuzca salladı. “Bu hiç olası değil,” dedi kesin bir şekilde. “Tek bir troll ailesini beraber iş başında görebilirsiniz ama elli tanesini asla bir seferinde göremezsiniz.”

“Yalan söylemez,” diye ısrar etti Norkan.

“Yalan söylediğini söylemedim ama troll’ler daha önce hiç böyle davranmazlardı, Böyle davranmış olsalardı bizi Thalesia’dan sürerlerdi.”

“Görüldüğü kadarıyla kurallar değişmiş, Ulath,” diye belirtti Tynian. “Herhangi başka olay var mıymış, Ekselans? Troll’ler! içermeyen şeyler?”

Norkan kralla konuştu ve sonra cevabı tercüme etti. “Tuhaf zırhlı ve tuhaf teçhizatlı savaşçılarla karşılaşmışlar.”

“Ona Cyrgai olup olmayacaklarını sorun,” dedi Bevier, “at kılından sorguçlu miğfer? Büyük yuvarlak kalkan? Uzun mızrak?”

Norkan soruyu sundu ama ifadesi şaşkındı. Cevabı tercüme endişinde hayretler içindeydi. “Onlarmış”’ diye bağırdı. “Cyrga-ilermiş! Bu nasıl olabilir ki?”

“Sonra açıklayacağız,” dedi kısaca Sparhawk. “Başka birileri var mıymış?”

Şimdi Norkan soruyu çok daha çabuk sordu, ortaya çıkanlardan heyecanlandığı açıkça görünüyordu. Kraliçe Betuana hafifçe öne eğilmişti ve idareyi kocasından aldı.

“Arjuni,” dedi kısaca Norkan. “İyice zırhlılarmış ve her zaman yaptıkları gibi saklanmaya kalkmamışlar. Bir kere de bir Elene ordusu - çoğunluğu sertlerden.” Sonra büyük bir şaşkınlıktan gözleri faltaşı gibi açıldı. “Bu kesinlikle imkânsız ! Bu sadece bir mit!”

“Meslektaşım kontrolünü kaybediyor,” dedi Oscagne. “Kraliçe bir keresinde Parıldayan İnsanlarla karşılaştıklarını söylüyor.”

“Onlar da kimmiş?” diye sordu Stragen.

“Norkan haklı,” dedi Oscagne. “Parıldayan İnsanlar mitolojik yaratıklardır. Chyrellos’da size bahsettiğim şu diğer şeylerden. Düşmanımız dehşet yaratmak için halk öykülerini karıştırıp duruyor. Parıldayan İnsanlar, aynı vampirler, kurtadamlar ve ogreler gibidir. Eğer ben ve Norkan bu konuyu sürdürüp size sonra bir özet versek Majesteleri’nin bir itirazı olur mu?” diye Ehlana’ya sordu.

“Sürdürün, Ekselans,” diye kabul etti.

İki Tamul şimdi çok daha hızlı konuşmaya başladılar ve Kraliçe Betuana kendine güvenerek cevapladı. Sparhawk onun kocasından çok daha zeki ve etkin olduğu hakkında açık bir izlenim edindi. Kucağında hâlâ Prenses Danae’yi tutarak, sorulara doğrudan cevaplar verdi ve bakışları çok dikkatliydi.

“Düşmanımız Atan’da da diğer her yerde yaptıklarının aynısını yapıyormuş gibi görünüyor,” dedi sonunda Oscagne, “ve bir iki de değişiklik ekliyor. Antik ordular sizin antik Lamorklarm Eo-sia’da ve Cyrgai ile onların Cynesgalı müttefiklerinin Sarsos’un batısındaki ormanda davrandığı gibi davranıyor. Saldırıyorlar, dövüş oluyor ve sonra liderleri öldürüldüğünde birden ortadan yok oluyorlar. Sadece ölüler kalıyor. Troll’ler ortadan yok olmuyor. Hepsinin öldürülmesi gerekiyor.”

“Ya şu ‘Parıldayan İnsanlar’?” diye sordu Kalten.

“Onlar konusunda emin olmanın hiçbir yolu yok,” diye cevapladı Oscagne. “Atanlar onlardan kaçıyorlar.”

“Ne yapıyorlar?” Stragen’in sesi şaşkındı.

“Herkes Parıldayan İnsanlardan korkar, Milord,” dedi Oscagne. “Onlar hakkındaki öyküler yanında, vampir, kurtadam ve ogre öyküleri ninni gibi

kalırlar.”

“Küçük bir düzeltme kabul edebilir misiniz, Ekselans?” diye nazikçe sordu Ulath. “Sizi dehşete düşürmek istemiyorum ama ogreler gerçektir. Thalesia’da onları daima görürüz.”

“Şaka yapıyorsunuz, Sor Ulath.” “Hayır, yapmıyorum.” Ulath boynuzlu miğferini çıkardı. Başlığındaki eğri eklentilere hafifçe vurdu. “Bunlar Ogre boynuzlan.”

“Belki de sizin Thalesia’da ogre dediğiniz bir yaratık vardır,” dedi kararsızca Oscagne.

“Dört metre boyunda? Boynuzlu? Kocaman dişli? Parmak yerine pençeleri var? Bu bir Ogre, değil mi?”

“Şey“

“Bizim Thalesia’da olanlar bunlar. Onlar Ogre değilse, gerçeklerini bulana kadar onlarla idare edeceğiz.”

Oscagne ona bakakaldı.

“O kadar da kötü değildirler, Ekselans. Troll’ler bize daha çok sorun yaratırlar - etobur oldukları için. Ogreler her şeyi yer. Doğrusu, akşam yemeklerinde insan üstüne ağaçları tercih ederler. Her nedense özellikle akçaağaç tercih ederler - büyük ihtimalle tatlı olduğundan. Aç bir Ogre, arka bahçenizde yetiştirdiğiniz ak-çaağaçı yemek için evinizi yıkıp geçer.”

“Gerçekten ciddi mi?” diye diğerlerine sordu Oscagne. Ulath bazen insanlarda bu etkiyi yaratırdı.

Tynian uzanıp Ulath’m miğferindeki Ogre boynuzlarına parmak eklemleriyle vurdu. “Bunlar bana oldukça ciddi görünüyorlar, Ekse-. lans,” dedi. “Ve bu diğer soruları ortaya çıkarıyor. Eğer ogreler gerçekse, bizim vampirler, kurtadamlar ve şü Parıldayan İnsanlarla ilgili durumumuzu

yeniden düşünmemiz gerekir. Bu koşullar altında, şimdilik olanaksız kelimesini defterden çıkarmayı düşünebiliriz."

"Ama öylesin, Mirtai," diye ısrar etti Prenses Danae.

"Bu farklı bir şey, Danae," dedi Atana. "Benim durumumda bu sembolik."

"Her şey semboliktir, Mirtai. Yaptığımız her şey başka bir şey anlamına gelir. Bütün etrafımız sembollerle dolu. Ama bu konuya nasıl bakmak istersen iste, ikimizin de annesi aym ve de bu bizi kardeş yapar." Bu nedense onun için çok önemliymiş gibi görünüyordu. Sparhawk, Sephrenia'yla beraber Kral Androl'un evindeki geniş bir odanın köşesinde oturuyordu. Barones Melidere ve Ehla-na'nm hizmetçisi onlara bakarken kızı, Mirtai ile akrabalığını iddia etmekle meşguldü.

Mirtai nazikçe gülümsedi. "Tamam Danae, istiyorsan kardeşiz." Danae bir memnunluk haykınşıyla Mirtai'nin kollarına atladı ve onu öpücüklerle boğdu.

"Ne sevimli, değil mi?" Barones Melidere güldü.

"Evet, Barones," diye mırıldandı Alean. Sonra kızın kaşlan hafifçe çatıldı. "Bunu bir türlü anlayamıyorum. Onu ne kadar yakından izlersem izleyeyim, ayaklarını daima kirletmeyi beceriyor." Danae'nin çimen lekeli ayaklarını işaret etti. "Bazen oyuncaklarının arasında bir kutu dolusu çimen saklı ve bana eziyet çektirmek için ne zaman arkamı dönsem ayaklarını içine sokuyor diye düşünüyorum."

Melidere gülümsedi. "Çıplak ayak koşmayı seviyor, Alean. Hiç ayakkabılarını çıkarıp çimenlerin içinde koşmak istemedin mi?"

Alean iç çekti. "Ben çalışıyorum, Barones," diye cevapladı. "O tip kaprisler yapmamam beklenir."

"Sen fazla kusursuzsun, Alean," dedi bal sarısı saçlı Barones. "Eğer bir kız ara sıra kapris yapmazsa asla eğlenemez."

“Eğlenmek için burada değilim, Barones. Çalışmak için buradayım. İlk işverenim bu konuyu bana iyice anlattı.” İki “kız kardeşe” doğru giderek Danae’nin omuzuna dokundu. “Banyo zamanı geldi, Prenses.”

“Yapmam gerekiyor mu?”

“Evet.”

“Bu sadece bir zahmet. Bildiğin gibi yine kirleneceğim.”

“Öyle olmamak için çaba sarf etmemiz bekleniyor, Majesteleri.”

“Sana söylediği gibi yap, Danae,” dedi Mirtai.

“Peki, sevgili ablacığım.” Danae iç çekti.

“Bu ilginç bir değişiklik, değil mi?” diye Sephrenia’ya mırıldandı Sparhavvk.

“Evet,” diye katıldı küçük kadın. “Sık sık ağzından böyle şeyler kaçırıyor mu?”

“Bunu pek anlayamadım.”

“Biraz önceki gibi etrafında dinsizler varken sembollerden hiç konuşmaması lazım.”

“Bizi tanımlamak için o kelimeyi kullanmamanı isterim, Sephrenia.”

“Ne yani, değil misiniz?”

“Bu bakış açma bağlı. Sembollerin ne önemi var ki onları gizlemesi bekleniyor?”

“Bu sembollerin kendileri değil, Sparhawk. Bu onları söyleme biçiminin ortaya çıkaracakları.”

“Ya? O da ne?”

“Olay dünyaya bizim gibi bakmaması ya da onu bizim gibi kavramaması. Dünyada onun için bizim kavramaya bile başlayamayacağımız anlamlar var.”

“Bu söylediğini doğru kabul ediyorum. Artık sen ve Mirtai de kardeş misiniz? Yani eğer o Danae’nin kardeşiyse sen de öylesin, öyle olmanız gerekmiyor mu?”

“Bütün kadınlar kardeştir, Sparhawk.”

“Bu bir genelleme, Sephrenia.”

“Nasıl oldu da bunu gördün?”

Vanion odaya girdi. “Ehlana nerede?” diye sordu.

“Betuana’yla görüşüyorlar/’diye cevapladı Sparhawk.

“Tercümelerini kim yapıyor?”

“Engessa’nm Darsas’daki kızlarından biri. Onunla ne konuşmak istiyorsun?”

“Sanırım yarın buradan gidiyoruz. Engessa, Oscagne ve ben, Kral Androl ile konuştuk. Oscagne vakit geçirmeksizin Matherion’a gitmemiz gerektiğini düşünüyor. İmparator’u bekletmek istemiyor. Engessa lejyonlarını Darsas’a geri yolluyor, ama kendisi bizimle gelecek, bunun en büyük nedeni Atanların çoğundan daha iyi Elenik konuşması.”

“Bu beni şaşırtmadı,” dedi Mirtai. “Artık o benim.babam ve birbirimizi daha iyi tanımamız gerekiyor.”

“Bu hoşuna gidiyor, değil mi, Vanion?” diye suçlarcasma sordu Sephrenia.

“Özlemiştim,” diye kabullendi. “Hayatımın çoğunda işlerin odağı oldum. Arka sıralarda oturmak için yaratıldığımı sanmıyorum.”

“Sadece ikimiz baş başayken mutlu değil miydin?”

“Tabii ki mutluydum. Hayatımın geri kalanını seninle yalnız geçirmekten hoşnut olacaktım ama artık yalnız değiliz. Dünya bizi rahatsız ediyor ve ikimizin de sorumlulukları var. Ama yine de birbirimiz için zamanımız var.”

“Emin misin, Vanion?”

“Emin olup olmadığımı araştıracağım, aşkım.”

“İkiniz yanlız kalmak ister misiniz?” diye cilveli bir gülümsemeyle sordu Mirtai.

“Belki sonra,” diye çok sakin bir şekilde cevapladı Sephrenia.

“Engessa’nın Atanları olmadan elimizdeki insan sayısı azalmayacak mı?” diye sordu Sparhawk.

“Kral Androî ayarlamalar yapıyor,” dedi Vanion. “Merak etme, Sparhawk. Karın en az senin için olduğu kadar bizim için de önemli. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz.”

“Abartma olasılığına önem vermeyebiliriz,” dedi Sephrenia. “Atan karakteri bunu tamamen olanak dışı tutar.”

“Buna katılıyorum,” dedi Sparhawk. “Onlar savaşçı ve titiz rapor vermek üzere eğitiliyorlar.”

Vanion ve Zalasta başlarıyla onayladılar. Akşam olmuştu ve dördü durumu Oscagne ve Norkan olmadan tartışmak için şehrin dışında yürüyorlardı. İstedikleri Tamullarm kabul etmeye hazir olmadıkları bazı şeyleri rahatça konuşabilmekti.

“Rakibimizin Tanrı olduğu açıkça ortada,” dedi sertçe Zalasta.

“Bunu çok rahat söylüyor,” diye belirtti Vanion. “Tanrılarla kaşı karşıya gelmeye alışık mısın ki bu konudan bıkmış gibi davranıyorsun, Zalasta?”

Zalasta gülümsedi. “Sadece sorunu belirtiyorum, Lord Vanion. Bütün orduların diriltilmesi insan kapasitesinin ötesindedir. Ben bir kere denedim ve başımı belaya soktum. Hepsini tekrar toprağa geri sokmam haftalarımı aldı.”

“Daha önce de Tanrılarla karşılaştık.” Vanion omuz silkti. “Beş yüzyıl boyunca gözlerimizi dikip sınırın bir tarafından Azash’a baktık.”

“Şimdi kim bundan bıkmış gibi davranıyor?” dedi Sephrenia.

“Sadece çözümü belirtiyorum, aşkım/’ diye cevapladı. “Kilise Şövalyeleri sadece bu durum için kuruldular. Ama gerçekten düşmanımızı tanımlamak zorundayız. Tanrıların inananları vardır ve düşmanımız bu planda kaçınılmaz bir şekilde ona tapanları kullanıyordun Kim olduğunu bulmamız gerekiyor ki taraftarlarının kim olduğunu bilelim. Kime saldıracağımızı bilene dek onun planlarını bozamayız. Açık mıyım?”

“Evet,” dedi Sparhawk, “ama mantık hep ilk olarak doğrudur.

Ona tapanlara saldırma fikrini sevdim. Bunu yaparsak, yaptığı işi kesip kendi insanlarını korumak zorunda kalacaktır. Bir Tanrı’run gücü tamamen ona tapanlara bağlıdır. Onun insanlarını öldürmeye başlarsak her kılıç darbesinde onu küçülteceğiz.”

“Barbar,” diye suçladı Sephrenia.

“Bunu yapmasını engeleyebilir misin, Vanion?” diye yalvardı Sparhawk. “Şu ana kadar hem dinsiz hem barbar dedi.”

“Değil misin?” diye sordu Sephrenia.

“Belki ama pat diye söylemen hoş değil.”

“Sarsos’da bahsettiğinizden beri beni esas düşündüren Troll’lerin varlığı,” dedi Zalasta. “Onlar geçmişten çekilip alınmadılar ve dünyanın bu bölgesinde Thalesia’daki atalarının vatanından daha yeni geldiler. TrollTer hakkında fazla bir şey bilmiyorum ama bildiğim kadarıyla anavatanlarına

korkunç derecede bağlıdırlar. Böyle bir göçe kalkmaları için onları kışkırtan ne olabilir acaba?”

“Ulath’ın kafası karıştı,” diye cevapladı Sparhawk. “Anladığım kadarıyla Thalesialılar Troll’lerin gitmesine o kadar sevinmişler ki konuyu fazla kurcalamamışlar.”

“Troll’lerin birbiriyle işbirliği yapması alışılmış değil,” dedi Sephrenia. “Aralarından biri tek başına Thalesia’dan ayrılmaya karar verebilir ama geri kalanını kendisiyle gitmeye ikna edemez.”

“Oldukça tatsız bir olasılığı ortaya çıkarıyorsun, aşkım,” dedi Vanion.

Hepsi birbirlerine baktılar.

“Bhelliom’dan kurtulabilme şansları var mı?” diye Sephrenia’ya sordu Vanion.

“Bilmiyorum, Vanion. Sparhawk uzun süre önce aynı soruyu sordu. Ghwerig’in onları mücevherin içine kapamak için hangi büyüyü kullandığını bilmiyorum. Troll büyüleri bizimkiler gibi değil.”

“O zaman hâlâ içerideler mi yoksa bir şekilde kendilerini kurtardılar mı, bilemeyiz.”

Sephrenia asık bir yüzle onayladı.

“Troll’lerin birleşmeleri ve atalarının memleketini aynı zamanda terk etmeleri, yeterince güçlü olan birinin onlara terk emrini verdiğini gösteriyor,” diye derin derin düşüncelere daldı Zalasta.

“Tamam, bu onların Tanrıları demektir.” Vanion’un yüzü en az Sephrenia’nınki kadar asıktı. “TrollTer başka birine itaat etmezler.”

İç çekti. “Şey, karşımızda kimin olduğunu bilmek istiyorduk. Sanırım şimdi onu bulduk.”

“Bugün hepimizin neşesi yerinde, Vanion,” dedi huysuzca Sparhawk, “ama Troll Tannları’na savaş ilan etmeden önce biraz daha somut bir şey isterim.” ‘

“Zemoch’da Troll Tanrüarı’nın size saldırmasını nasıl engellediniz, Prens Sparhawk?” diye sordu Zalasta.

“Bhelliom’u kullandım.”

‘Tekrar kullanmak zorunda kalacakmışsmız gibi görünüyor. Sanınm onu yanınızda getirdiniz, değil mi?”

Sparhawk çabucak Sephrenia’ya baktı. “Ona söylemedin mi?” diye belli bir şaşkınlıkla sordu.

“Bilmesi gerekmiyordu, bir tanem. Dolmant elden geldiği kadar gizli tutmamızı söylemişti, hatırlıyor musun?”

“O zaman anladığım kadarıyla yanınızda değil, Prens Sparhawk,” diye tahmin yürüttü Zalasta. “Onu Cimmura’da güvenli bir yerde mi bıraktınız?”

“Güvenli bir yerde olduğu doğru, bilge kişi,” diye soğukça cevapladı Sparhawk, “ama Cimmura’da değil.”

“O zaman nerede?”

“Azash’ı yok etmek için kullandıktan sonra, denize attık.”

Zalasta’nm yüzü tebeşir gibi bembeyaz oldu.

“Dünyanın en derin okyanusunun en derin yerine,” diye ekledi Sephrenia.

Yirmi Birinci Bölüm

“KUZEY kıyısı boyunca, Ehlana-Kraliçe,” diye Kraliçe Betuana’nm cevabını tercüme etti Norkan. “Bu troll dediğiniz çok kıllılar son iki yılda kış buzunun üstünden kalabalık gruplar halinde geldiler. Halkım önce onları ayı sandı ama öyle değillerdi. Başlangıçta bizden uzak durdular. Kışın kan ve sisi halkımın onları net bir şekilde görmesini engelledi. Sayıları arttıkça gözüpekleştiler. Biri öldürülene dek onların ayı olmadığını anlayamadık.”

Kral Androl orada yoktu. Androl’un zekâ kapasitesi etkileyici değildi ve devlet işleriyle uğraşmayı daha çok kansma bırakmayı tercih ediyordu. Atan çok heybetli görünüyordu ama en iyi performansım olası sürprizlerin olmadığı törensel ortamlarda gösteriyordu.

“Daha güneyde hiç troll görüp görmediklerini sor” diye karısına mınldandı Sparhawk.

“Sen niçin sormuyorsun ona?”

“İşleri resmi tutalım, Ehlana. Bu teknik olarak ikiniz arasında bir konuşma. Geri kalanımızın katılmasının beklendiğini sanmıyorum. Bilmediğimiz bir edep kuralmı çiğneme riskini göze almayalım.”

Ehlana kraliçeye soruyu yöneltti ve Oscagne tercüme etti.

“Hayır,” diye Betuana’nm yanıtını tekrarladı Norkan. “Troll’ler kuzey yamaçlarındaki ormanlar boyunca yerleşmiş gibi görünüyorlar. Bildiğimiz kadarıyla şimdilik Atan içlerine gelmemiş durumdalar.”

“Troll’lerin ormanda saklanma konusunda iyi oldukları hakkında onu uyar,” diye tavsiyede bulundu Ulath.

“Biz de,” diye tercüme edildi cevap.

“Taktikler konusunda bazı tavsiyelerin onu gücendirip gücendirmeyeceğini sor,” dedi arkasından Genedian Şövalye. “Biz Thalesiahların trollTerle çoğu kötü sonuçlanan birçok deneyimi var.”

“Deneyimin sesini dinlemeye her zaman istekliyizdir,” diye geldi Atan Kraliçesinin cevabı.

“Biz Thalesia’da troll’lerle karşılaştığımızda, önce biraz geri çekilip onlan oklarız,” diye Ehlana’ya bilgi verdi Ulath. “Onlan oklarla öldürmek zordur çünkü kürkleri ve derileri çok kalındır ama bece-rebiliyorsanız onlan yavaşlatmak iyi bir fikirdir. Troll’ler göründüklerinden çok ama çok daha çeviktir ve çok uzun kollan vardır. Bir adamı daha o gözünü kırpmadan eyerinden alaşağı edebilirler.”

Ehlana cümleleri tekrar etme formalitesine başladı.

“O zaman troll ne yapar?” Betuana’nın ilgili bir ifadesi vardı.

“Önce adamın kafasını koparır. Sonra geri kalanını yer. Her nedense troll’ler kafaları yemekten hoşlanmazlar.”

Bunu duyunaca Ehlana’nm nefesi birazcık kesildi.

“Biz savaşta yay kullanmayız,” diye Betuana’nın akıcı Tamulcasını tercüme etti Norkan. “Biz yalnızca yemeğe niyetli olduğumuz yaratıkları avlamak için yay kullanırız.”

“Şey,” dedi kararsızca Ulath, “sanırım isterseniz troll yiyebilirsiniz. Ama lezzetinin iyi olduğunu garanti etmem.”

“Bunu tekrarlamayı reddediyorum, Sör Ulath!” diye bağırdı Ehlana.

“Atan kültüründe ciritin kabul görüp görmediğini sorun” diye önerdi Tynian.

“Ciritler tamamen uygun,” diye cevapladı Norkan. “Atanların onlarla çalıştıklarını gördüm.”

Betuana uzun bir süre onunla hızla konuştu.

“Majesteleri kısaca tercüme etmemi istedi,” dedi Norkan. “Güneş yükseldi ve yola çıkmanız gerektiğini biliyor, Oscagne bana Tamul’da Lebas’a giden yolu seçmeyi planladığınızı söyledi. Atan toplumu sıra sıra klanlardan organize olmuştur ve her klanın kendi bölgesi vardır. Doğruya doğru gittikçe klandan klana geçeceksiniz. Bir klanın diğerinin bölgesine müdahalesi savaş nedenidir ve Atan’da ne pahasına olursa olsun bundan kaçınılır.”

“Acaba niye?” diye mırıldandı Stragen.

“Oscagne,” dedi Norkan, “uygarlığa ulaştığında yirmi kadar hızlı atı olan yirmi kadar imparatorluk ulağıyla mesaj yolla. Majesteleri kriz sırasında Matherion’la yakın temasta bulunmak istiyor.”

“Çok iyi fikir,” diye katıldı. Oscagne. Sonra Betuana ayağa kalkı, herkesin üstünden bakıyordu. Sevecenlikle Ehlana’yı kucakladı sonra da Mirtai’yi, açıkça doğuya doğru yolculuklarının zamanının geldiğini ima ediyordu.

“Bu ziyaretin anısını hiç unutmayacağım, sevgili Betuana,” dedi Ehlana.

“Biz de öyle, sevgili kardeş-kraliçe,” diye kusursuz bir Elenikle cevapladı Betuana.

Ehlana gülümsedi. “Dilimizi bildiğini daha ne kadar saklayacağını merak ediyordum, Betuana.”

“Biliyor muydun?” Betuana şaşırmış göründü.

Ehlana başıyla onayladı. “Tercümeyi beklerken yüz ve gözlerinden anladığını gizlemen çok zor. Elenik bildiğini niçin gizli tutuyorsun?”

“Kelimelerini insan diline çevirmek için tercümanların harcadığı zaman bana cevabımı düşündürecek zaman veriyor.” Betuana omuz silkti.

“Bu oldukça işe yarar bir taktik,” dedi hayranlıkla Ehlana. “Ben de bunu Eosia’da kullanmak isterdim ama orada herkes Elenik konuşur, dolayısıyla bununla başarılı olamam.”

“Kulaklarınızı sarın,” diye önerdi Ulath.

“Bunu yapması gerekiyor mu?” diye Sparhawk’a şikâyet etti Ehlana.

“Sadece bir tavsiyeydi, Majesteleri.” Ulath omuz silkti. “Sağır numarası yapın ve sanki tercüme ediyorlarmış gibi etrafınızdaki bazı insanlara parmaklarını oynattırın.”

Ehlana ona bakakaldı. “Bu saçma, Ulath. Ne kadar kullanışsız ve rahatsız edici olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı?”

“Ben sadece bir tavsiye olduğunu söyledim, Majesteleri,” dedi yumuşakça. “İyi bir tavsiye olduğunu söylemedim.”

Özellikle Mirtai için yapılan resmi bir vedanm ardından Kraliçe ve grubu Atan’dan çıkıp doğuya, Lebâs yoluna doğru ilerlediler. Şehirden çıktıktan sonra, o gün ata binmekte ısrar eden Oscagne Sparhawk, Stragen ve Vanion’a diğer şövalyelerle görüşmek için ileri gitmelerini önerdi. Onları kolun hemen hemen başında buldular. Tynian büyük ihtimalle uydurma, aşırı süslenerek güzelleştirilmiş bir aşk hikayesiyle onları eğlendiriyordu.

Sparhawk ve diğerleri katıldığında Kalten, “Neler dönmekte?” diye sordu.

“Sparhawk ve ben dün gece Sephrenia ve Zalasta ile görüştük,” dedi Vanion. “Tartışmamızın, meyvalarmı paylaşabileceğimizi düşündük - Ehlana duymadan.”

“Bu kötülük habercisi gibi görünüyor,” diye gözlemledi sarışın Pandion.

“Tam değil.” Vanion gülümsedi. “Sonuçlarımız hâlâ zayıf ve daha emin olana dek kraliçeyi tehlikeden haberdar etmek anlamsız.”

“O zaman bir tehlike var değil mi, Lord Vanion?” dedi Talen.

“Her zaman tehlikeli bir şeyler vardır,” dedi kardeşine Khalad.

“Bir Tanrıyla karşı karşıya olduğumuz sonucuna vardık,” dedi Vanion. “Hepinizin aşağı yukarı bunu tahmin ettiğinizden eminim.”

“Gerçekten beni yanında getirmen gerekiyor muydu, Sparhawk?” diye şikâyet etti Kalten. “Tanrılarla uğraşma konusunda pek iyi değilim.”

“Kim iyi ki?”

“Sen Zemoch’da o kadar kötü değildin.”

“Büyük ihtimalle şans.”

“Bizim yürüttüğümüz mantık şöyle,” dedi Vanion. “O gölgeyi ve bulutu tekrar gördünüz. En azından yüzeyde, tannsal kanıtlar gibi görünüyor ve geçmişten gelen ordular - Lamorklar ve Cyrgailer - bir ölümlü tarafından uyandınlamaz. Zalasta bize bir keresinde denediğini ve hepsinin elinevyüzüne bulaştığını söyledi. O bunu yapamazsa başka kimsenin yapamayacağından emin olabiliriz.”

“Mantıklı,” diye onayladı Bevier.

“Teşekkür ederim. Ama Troll’lerin hepsi bir süre önce Thalesia’yı terk etti ve Atan’da görünmeye başladılar. İtaat ettikleri birinin emri olmadan bunu yapmayacaklarında da az çok mutabık kaldık. O gölge olgusuyla da birleştirince ortaya Troll Tanrıları çıkıyor. Sephrenia, Bhelliom’un içinde sonsuza kadar kapatıldıklarından tamamen emin değil, bu yüzden kaçmayı başardıklarını kabul etmek zorundayız.”

“Anladığım kadarıyla bu o iyi hikâyelerden biri olmayacak,” dedi asık bir yüzle Talen.

Vanion bir elini kaldırdı. “Daha da kötüleşiyor, eski kahramanlar, azgın milliyetçilik ve benzeri şeyleri içeren bu komplonun Troll Tanrılan’nın

yeteneklerinin ötesinde olduğuna karar kıldık. Genel politik kavram konusunda deneyimleri olması pek olası değil, bu yüzden sanırım bir tür ittifak olasılığını düşünmemiz gerekecek. Birisi - ölümlü ya da ölümsüz - politikayla ilgileniyor ve Troll Tannlan da kas gücünü temin ediyor. Troll’lere emir verebilir ve mezarlardan bu şahsiyetleri kaldırabilirler.”

“Kullanıldılar mı?” diye sordu Ulath.

“Öyle görünüyor.”

“Buna inanılmaz, Lord Vanion,” dedi açıkça Thalesialı.

“Niye?”

“Bunda troll’lerin yaranna olan ne var? Troll Tannlan eğer troU’lerin yararına olmayacaksa ve herhangi bir kârları yoksa niçin başka biriyle ittifak kursunlar ki? Troll’ler dünyaya egemen olamaz çünkü dağlardan aşağı inemezler.”

“Niçin inemesinler?” diye sordu Berit.

“Kürkleri - ve o kalın derileri. Serin yerlerde kalmak zorundalar. Eğer bir troll’ü iki gün yaz güneşi altında bırakırsan ölür. Vücutları sıcağı tutmak üzere yapılmış, atmak için değil.”

“Bu teoriniz için oldukça ciddi bir gaf, Lord Vanion,” diye katıldı Oscagne.

“Sanırım bir çözüm önerebilirim,” dedi Stragen. “Düşmanımız - ya da düşmanlarımız - dünyayı tekrar düzenlemek isteyebilir, değil mi?”

“Şey, en azından yüzeyini,” diye düzeltti Tynian. “Bildiğim hiç kimse daha önce onu ters yüz etmeyi ve köylüleri işin başına getirmeyi önermedi.”

“Belki bu daha sonra olur.” Stragen gülümsedi. “Bizim oradaki isimsiz arkadaşımız dünyayı değiştirmek istiyor ama bunu kendi başına becerecek kadar gücü yok. Bunu becermek için Troll Tannlan’nın gücüne ihtiyacı var

ama yardımları karşılığı troll’lere ne teklif edebilir ki? Troll’ler tam olarak ne isterler?”

“Thalesia,” diye aksi aksi cevapladı Ulath.

“Kesinlikle öyle. Troll Tannlan Elene ve Styricleri Thalesia’dan atma ve yanmadanm bütün mülkiyetini troll’lere geri verme fırsatına balıklama atlamazlar mı? Eğer birisi Genç Styric Tannlan’nı kovmak için iyi bir teklifle gelse - ya da en azından iyi bir teklifi olduğunu iddia etse - bu Troll Tannlan’nı ayartmaya yetmez mi? Onların mal ve mülklerini ellerinden alan Genç Tanrılar’di ve bu yüzden saklanmak zorunda kaldılar. Tabii ki bu sadece spekülasyon ama diyelim ki bu dostumuz Troll Tanrıları’nı kurtarmanın bir yolunu buldu. Sonra Elene ve Styricleri Thalesia’dan - hatta iki kıtanın da kuzey kıyılarından - süreceğine söz vererek ihtiyacı olan yardım karşılığı bir ittifak teklif etti. Troll’ler kuzeyi, dostumuz da dünyanın geri kalanını alacak. Eğer bir troll olsaydım, bu çok çekici bir pazarlık gibi görünürdü, değil mi?”

“Tam üstüne bastın,” diye onayladı Ulath.

“Çözümü kesinlikle benim itirazıma cevap veriyor,” diye onayladı Bevier. “Bu dostumuz ve Troll Tanrıları arasında tam bir anlaşma olmayabilir ama bu bir şeylerin çözülebildiğine açık bir işaret. O zaman ne yapacağız?”

“İttifakı bozmamız lazım,” diye cevapladı Sparhawk.

“Bu düşmanlarından birini bilmediğinde çok etkileyici bir oyun,” dedi Kalten.

“Bir bölümünü biliyoruz, bu yüzden oha odaklanmalıyız. Senin teorin benim seçimlerimi daraltıyor, Vanion. Sanırım sonunda troll’lere savaş ilan etmem gerekecek.”

“Pek anlamıyorum,” diye itiraf etti Oscagne.

“Tanrılar güçlerini onlara tapanlardan alırlar, Ekselans,” diye açıkladı Bevier. “Ne kadar tapanı varsa Tanrı o kadar güçlüdür. Sparhawk troll’leri öldürmeye başlarsa, Troll Tanrıları bunu fark edecekler. Yeteri kadarını öldürürse, ittifaktan çekilecektirler. Hayatta kalmak istiyorlarsa başka şansları kalmayacak; Zemoch’day-ken onların hayatta kalmakla çok ilgilendiklerini keşfettik. Sparhawk, Bhelliom’u onlarla birlikte yok etmekle tehdit ettiğinde hepsi kendilerini kaybettiler.”

“O anda işbirliği yapmaya çok heveslendiler,” dedi Sparhawk.

“Siz bayların önünde büyük bir sürpriz var,” dedi Ulath. “TrollTerle dövüşmek çok ama çok keyiflidir.”

O akşam kampı dağlardaki derin bir boğazı oyan azgın bir dağ akıntısının yanındaki otlakta kurdular. Boğazın alt kısımları ağaçlarla örtülüydü ve yangın çevresinden otuz metre kadar yükselen dimdik uçurumlara doğru dik sivri çıkıntılar yapıyorlardı. Sparhawk kampa dikkatle göz gezdirirken, bu savunmak için güzel bir yer diye düşündü. Akşam bu kanyonlara erken geliyordu ve yemek ateşleri çöken alacakaranlığın içinde, sapsarı parlak ve titrek alevlerle yanıyordu. Masmavi dumanları gece esintisinde rüzgar yönünde hafifçe süzülüyordu.

“Sizinle biraz konuşabilir miyim, Prens Sparhawk?” Bu Zalasta’ydı ve beyaz Styric cüppesi yarı aydınlıkta parıldadı.

“Elbette, bilge kişi.”

“Korkarım karınız benden hoşlanmıyor,” diye fikrini söyledi büyücü. “Nazik olmaya çalışıyor ama hoşlanmadığı çok açık. Onu gücendirdim mi?”

“Sanmıyorum, Zalasta.”

Hafif bir acı gülümseme Styricin dudaklarında belirdi. “O zaman bu benim halkımın ‘Elene yakınması’ dediği şey.”

“Bunu hiç sanmıyorum. Onu ben büyüttüm ve sıradan Elenelerin önyargılarının temeli olmadığını anlamasını sağladım. Tavrı benden geliyor ve doğrusu Kilise Şövalyeleri Styriclere çok düşkündür - özellikle de Pandionlar, Sephrenia öğretmenimiz olduğundan beri. Onu çok severiz.”

“Evet, bunu gözlemledim.” Büyücü güldü. “Bizim de kendi adımıza hatalarımız var. Elenelere karşı olan önyargılarımız en az sizinkiler kadar mantıksızdır. O zaman karınızın hoşnutsuzluğu başka bir şeyden geliyor.”

“Belki aksanınız gibi basit bir şey olabilir, bilge kişi. Karım karmaşık bir kişidir. Çok zekidir ama mantıksız anları da vardır.”

“O zaman en iyisi ondan uzak durmak. Şu andan itibaren at sıranda yolculuk edeceğim. Arabadaki yakınlığımız hoşnutsuzluğunu şiddetlendiriyor, sanırım. Geçmişte benden hoşlanmayan insanlarla çalıştım; bu büyük bir sıkıntı değil. Boş vaktim olduğunda onun kalbini kazanacağım.” Birden bire hızla gülümsedi. “Kafama koyduğumda kazanmasını çok iyi bilirim.” Çöken karanlıkta beyaz beyaz köpüren ve en hızlı akan yerlerinde girdaplar yapan boğaza baktı. “Bhelliom’u tekrar ele geçirme olasılığınız var mı, Prens Sparhawk? Korkarım o olmadan belirgin bir dezavantajımız olacak. Bir Tanrı grubuyla denk olabilmek için yeteri kadar güçlü bir şeye ihtiyacımız var. Onu nerede, ne zaman denize attığınızı söyleme özgürlüğünüz var mı? Belki onu geri almanızda size yardım edebilirim.”

“Bunu konuşmak konusunda hiçbir sınırlamam yok, bilge kişi,” dedi pişmanlıkla Sparhawk. “Buna gerek de yok çünkü nerede olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yok. O noktayı Aphrael seçti ve biz orayı tanımlayamayalım diye her şeyi çok iyi ayarladı. Ona sorabilirsin ama sana söylemeyeceğinden çok eminim.”

Zalasta gülümsedi. “Biraz kaprisli, değil mi? Yine de hepimiz onu seviyorduk.”

“Doğru, o ve Sephrenia’yla aynı köyde büyüdünüz, değil mi?”

“Ah, evet. Onlara dostum demekten gurur duyarım. Aphrael ile başa çıkmaya çalışmak insanı oldukça canlandırıyordu. Çok hızlı, bir zekâsı vardı. O yeri gizli tutma arzusunun nedeni hakkında size herhangi bir şey söyledi mi?”

“Pek fazla bir şey söylemedi ama sanırım o mücevherin dünyada başıboş kalmasının çok tehlikeli olduğunu düşünüyor. O Tanrılardan çok daha ebedi ve büyük ihtimalle daha güçlü. Nerede oluştuğunu anlamaya başlamışım gibi bile yapamam ama evrenin yaratılışına kansan doğa ruhlanndan biri gibi görünüyor.” Sparhawk gülümsedi. “Bunu öğrendiğimde oldukça çok heyecanlanmıştım. Güneşler yaratacak bir şeyi kalbimden on santim ötede taşıyordum. Ama sanınm Aphrael’in Bhelliom hakkındaki kaygısını anlayabilirim. Bize bir keresinde Tannların geleceği sadece eksik görebileceklerini söylemişti ve Bhelliom yanlış ellere geçerse ne olabileceğini görememişti. O ve ben onu Azash’m eline bırakmaktansa dünyayı yok etmek gibi çok büyük bir riski göz almıştık. Aphrael onu bir daha kimsenin asla kullanamayacağı bir yere koymak istedi.”

“Yanlış düşünüyor, Prens Sparhawk.”

“Senin yerinde olsaydım bunu ona söylemezdim. Bunu olumsuz eleştiri olarak kabul edebilir.”

Zalasta gülümesi. “O beni tanır, bu yüzden onu eleştirdiğimde kızmaz. Söylediğin gibi Bhelliom evrenin inşasına dahil olan o enerjilerden biriyse, işine devam etmesine izin verilmesi gerek. Eğer etmezse evren hatalı Olacaktır.”

“Aphrael dünyanın sonsuza kadar devam etmeyeceğini söyledi.” Sparhawk omuz silkti. “Zaman içinde yok olacak ve Bhelliom özgürleşecek. Bu fikir karşısında insanm aklı allak bullak oluyor ama anladığım kadanyla Bhelliom’un bu dünyada kapana kısıldığı andan güneşimizin patlayıp dünyayı yakacağı zamana kadar geçen süre onun içinde yaşayan güç için bir göz kırpışmdan fazla bir zaman değil.”

“Benim de sonsuzluk ve sınırsızlık kavramlan karşısında nefesim kesilir, Prens Sparhavvk,” diye kabul etti Zalasta.

“Sanırım Bhelliom’un kaybının iyi bir şey olduğunu kabul etmek zorundayız, bilge kişi. Kesinlikle bir dezavantajımız var ama bunun için bir şey yapabileceğimi sanmıyorum. Korkarım bu durumla kendi kendimize uğraşmamız gerekecek.”

Zalasta iç çekti. “Haklı olabilirsiniz, Prens Sparhavvk ama gerçekten Bhelliom’a ihtiyacımız var. Başarımız ya da yenilgimiz o taşa bağlı olabilir. Sanırım çabalarımızı Sephrenia üzerinde yoğunlaştırmalıyız. Aphrael’in araya girmesi için onu ikna etmeliyiz. Kız kardeşi üzerinde etkisi çok büyüktür.”

“Evet,” diye ona katıldı Sparhavvk. “Bunu ben de fark ettim. Çocukken nasıldılar?”

Zalasta çöken karanlığa gözlerini dikti. “Aphrael doğduğunda köyümüz çok değişti,” diye eski günlerden bahsetti. “Hepimiz bir anda onun sıradan bir çocuk olmadığını anladık. Genç Tannlann hepsi onu çok seviyorlardı. Hepsinin içinde tek çocuk olan oydu ve çağlar boyunca onu müthiş şımarttılar.” Hafifçe gülümsedi. “Çocuk olma sanatında mükemmelleşti. Bütün çocuklar sevilir ama Aphrael insanlara kendini sevdirme konusunda o kadar yeteneklidir ki en katı kalpleri bile eritebilir. Tannlar her zaman istediklerini alır ama Aphrael en katı kalpleri bile eritecek kadar insanların onu sevmesini sağlamakta yetenekliydi.”

“Bunu ben de fark ettim,” dedi çarpık bir yüz ifadesiyle Sparhavvk.

“Kardeşi doğduğunda Sephrenia dokuz yaşındaydı ve Çocuk-Tannça’yı gördüğü andan itibaren bütün hayatını onun hizmetine adadı.” Büyücü bunu söylerken sesinde tuhaf bir acı tonlama vardı. “Aphrael’in neredeyse hiç bebekliği olmadı. Konuşma yeteneğiyle doğmuştu — ya da öyle göründü - ve inanılmaz derecede kısa bir zamanda yürüdü. Normal bebekliği yaşamak ona uygun değildi, bu yüzden diş çıkarma ve emeklemeyi öğrenme gibi şeyleri atladı. Çocuk olmak istiyordu, bebek değil. Sephrenia’dan birkaç yıl büyüktüm ve çoktan araştırmalarıma gömülmüştüm ama onlan oldukça yakından gözlemledim. Bir Tann’nın büyüyüşünü izleme fırsatı insamn karşısına sık çıkmaz.”

“Çok nadir,” diye onayladı Sparhavvk. Zalasta gülümsedi. “Sephrenia her anını kız kardeşiyle geçiriyordu. Daha en başında aralarında özel bir bağ olduğu açıkça görünüyordu. Aphrael’in özelliklerinden biri genç bir çocuğun boyun eğen konumunu benimsemektir. O bir Tanrıçadır ve emredebilir ama öyle yapmaz. Neredeyse azarlanmaktan hoşlanır gibi görünür. İtaatkârdır - öyle olmak ona uyduğu sürece - ama sık sık şok edici imkânsızlıkta bir şey yapardı - herhalde gerçekte kim olduğunu insanlara hatırlatmak için.”

Sparhawk Cimmura’daki sarayın bahçesindeki peri sürüsünün çiçekleri polenleyişlerini hatırladı.

“Sephrenia daima yaşından büyük davranan, hassas bir çocuktu. Aphrael’in daha kendi doğmadan önce ablasını hayat boyu bir göreve hazırladığından şüpheleniyorum. Onu korudu, besledi, yıkadı - bu konu hep muazzam tartışmalara neden oldu. Aphrael kesinlikle yıkanmaktan nefret eder - ve zaten ihtiyacı da yok çünkü istediği anda kirleri yok edebilir. Bilmiyorum fark ettiniz mi ama ayaklarında daima çimen lekeleri vardır, çimen olmayan bir yerde olsa bile. Her nedense kavramaya bile başlayamadığım nedenlerden, o kirlere ihtiyacı varmış gibi görünüyor.” Styric iç çekti. “Aphrael, yaklaşık altı yaşındayken Sephrenia onun annesi olmak zorunda kaldı. Üçümüz ormana gitmiştik. Biz yokken bir sürü sarhoş Elene köyümüze saldırdı ve oradaki herkesi öldürdü.”

Sparhawk nefesini sertçe içine çekti. “Bu birkaç şeyi açıklıyor. Tabii ki çok daha anlaşılmaz diğer şeyleri de doğuruyor. Böyle bir trajediden sonra, Pandion Şövalyeleri’nin nesillerce eğitim angaryasını almak için Sephrenia’yı ikna eden ne olabilir acaba?”

“Büyük ihtimalle Aphrael söylemiştir.” Zalasta omuz silkti. “Hata yapmayın, Prens Sparhawk. Aphrael bir çocuk gibi görünebilir ama aslında değildir. Ona uyduğu müddetçe itaat edecektir ama en son kararlan onun verdiğini ve daima istediğini elde ettiğini asla unutmayın.”

“Köyünüz yok edildikten sonra ne oldu?” dedi Sparhawk.

“Bir süre ormanda dolaştık, sonra başka bir Styric köyü bizi aldı. Kızların yerleşip güvende olduklarından emin olduktan sonra çalışmalarıma devam etmek için ayrıldım. Onları yıllarca görmedim ve sonunda tekrar karşılaştığımızda Sephrenia şu andaki güzel kadındı. Ama Aphrael hâlâ bir çocuktu, onlardan ayrıldığım günden sonra, bir gün bile büyümemişti.” iç çekti. “Çocukken beraber geçirdiğimiz günler hayatımın en mutlu günleriydi. Sıkıntılı olduğumda o günlerin anıları beni güçlendirir.”

İlk yıldızların görünmeye başladığı gökyüzüne doğru baktı. “Lütfen beni affedin, Prens Sparhawk. Sanırım bu gece anılarımla baş başa kalmak istiyorum.”

Sparhawk Styric’in omuzuna dostça elini koyarak, “Tabii, Zalasta,” dedi.

“Onu fazlasıyla severiz,” dedi Danae.

“O zaman kimliğini niçin ondan gizliyorsun?”

“Emin değilim, Baba. Belki sadece kızların sırlara ihtiyacı olmasındandır.”

“Bildiğin gibi bu anlamsız.”

“Evet ama anlamlı olmasını sağlamam gerekmiyor. Bütün evren tarafından çok sevilmek güzel bir şey.”

“Zalasta Bhelliom’a ihtiyacımız olacağını düşünüyor.” Sparhawk doğrudan konuya girmeye karar verdi.

“Hayır.” Aphrael bunu çok sertçe söyledi. “Ona güvenli bir yer bulmak ve her hava değişiminde ortaya çıkarmamak için uzun zaman harcadım ve çaba sarf ettim. Zalasta böyle durumlarda hep gerekli olandan çok daha fazla gücü serbest bırakmak ister. Eğer karşımızda Troll Tanrıları varsa, Bhelliom olmadan da becerebiliriz.” Sparhawk itiraz etmeye başlayacağı anda Aphrael bir elini kaldırdı. “Bu benim kararım, Sparhawk.”

“Her zaman seni dizime yatırıp dövebilir ve fikrini değiştirmeni sağlayabilirim,” diye tehdit etti.

“Ben sana izin vermedikçe yapamazsın.” Sonra iç çekti. “Troll Tanrıları daha fazla sorun olmayacaklar.”

“Ya?”

“TrolITer ölüme mahkûmlar,” dedi oldukça üzüntüyle, “ve onlar yok oldular mı, Tanrılarının da gücü kalmayacak.”

“Niçin TrolITer ölüme mahkûm?”

“Çünkü değişemiyorlar, Sparhawk. Belki beğenmeyiz ama dünyanın gidişatı böyle. Bu dünyanın yaratıkları da değişmelidirler - yoksa ölürler. Şafak Adamların basma gelen buydu. Değişemedikleri için troll’ler onların yerine geçtiler ve şimdi de sıra troll’lerde. Doğaları gereği çok büyük alanlara ihtiyaçları var. Yalnız bir troll’ün yaklaşık elli fersah kare bir alana ihtiyacı vardır ve bu bölgeyi başka bir troll’le paylaşmak istemez. Artık onlara yetecek kadar yer yok. Artık dünyada Eleneler de var. Siz, evlerinizi kurmak ve tarım amacıyla tarla açmak için ağaçlan kesiyorsunuz. Eğer Styriclerle yaşasalardı troU’ler hayatta kalabilirlerdi. Styricler ağaç kesmez.” Gülümsedi. “Bu ağaçlara fazla düşkün olduğumuzdan değil. Sadece çok iyi baltalarımız olmamasından. Siz Eleneler çeliği keşfedince troll’leri - ve Tanrılarını - ölüme mahkûm ettiniz.”

“Bu Troll Tanrıları’nm başka biriyle kendilerini müttefik yapabilecekleri fikrine daha da ağırlık kazandırır,” diye belirtti Sephrenia. “Ne olduğunu anlayabilirlerse, herhalde çaresizliğe kapılmışlardır. Hayatta kalmaları troll’leri ve onların alanlarını korumaya bağlı.”

Sparhawk homurdandı. “Bu benim canımı sıkan bir şeyi açıklamaya yardım edebilir.”

“Ne?” dedi Sephrenia.

“Eğer Troll Tanrıları’nm yanında bu işe kansan birileri varsa, bu hissettiğim farklann açıklaması olabilir. Olanların bundan önceki gibi olmadığı konusunda rahatsız edici bir duyguya sahibim -uyuşmayan küçük ayrılıklar, umanm ne demek istediğimi anladınız. En büyük uyuşmazlık, Drychtnant ve Ayachin gibi insanlarla ince ve komplolar düzenlemenin Troll Tanrılan’nm anlayamayacağı kadar zekice olduğu.” Yüzüne pişmanca bir ifade verdi. “Ama bu hemen başka bir soruyu ortaya çıkarıyor. Neyi, niçin yaptığım açıklayamayan biri nasıl ölür da Troll Tanrıları ile işbirliği yapabilir ki?”

“Daha basit bir çözüm bulursam gururun kırılır mı?” diye sordu Danae.

“Sanmıyorum.”

“Troll Tanrılan diğerlerinin kendilerinden daha zeki olduğunu bilir ve bu sizin dostumuz dediğiniz kişi onları elinde tutabilir. Her zaman için onları Bhelliom’un içine geri tıkar ve eğer işbirliği yapmazlarsa denizin dibindeki o kutunun içinde birkaç milyon yıl daha geçirmeye bırakır. Belki de onlara açıklamaya bile tenezzül etmeden, ne istiyorsa onlara onu yapmasını emreder. Geri kalan zamanda, etrafta gürültü yapmaları için onları öylesine hata yapmaya bırakır. Çalıların içinden çıkan bütün o çatırtılar kesinlikle ne yaptığını saklamaya yardımcı olacaktır, değil mi?”

Sparhawk uzun süre gözlerini dikip ona baktı. Sonra güldü. Onu kolların aldı ve öperek, “Seni seviyorum, Aphrael,” dedi.

“O çok cici bir çocuk.” Küçük Tanrıça ablasına sevimli ve içten bir bakış attı.

İki gün sonra, hava beklenmedik bir şekilde değişti. Koca koca bulutlar birkaç yüz küsur fersah doğudaki Tamul Denizi’nden hızla geldiler. Gökyüzü birden karardı ve tehdit edici bir hal aldı. Karanlığa ek olarak, bütün hükümet girişimlerinde sık sık rastlanan şu “iletişimde bozukluklar”dan biri oldu. Öğlene doğru birkaç yüz metrelik geniş bir açık alanla işaretlenmiş bir klan sınırına gelip, onları bekleyen eşliği bulamadılar. Buraya kadar onlan getiren klan sının geçemezdi ve hatta gerideki ormanın güvencesine doğru sinirli sinirli bakıyorlardı.

“Bu iki klan arasında kötü duygular var, Sparhawk-Sovalye,” diye görüşünü söyledi Engessa. “İki klanın da aralarındaki hattın beş yüz adımı içine girmeleri gelenek ve âdetleri ciddi bir şekilde çiğneyebilir.”

“Onlara evlerine gitmelerini söyle, Atan Engessa,” dedi Sparhawk. “Burada kraliçeyi koruyacak kadar çok kişi var, sadece görünüşte bir koruma adına klan savaşı başlatmak istemeyiz. Diğer klan kısa süre sonra burada olacaktır, bu yüzden gerçekten ciddi bir tehlike yok.”

Engessa biraz kuşkuyla baktı ama eşlik edenlerin lideriyle konuştu ve Atanlar minnetkar bir şekilde gerideki ormanın içinde kayboldular.

“Şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Kalten.

“Öğle yemeğine ne dersin?” diye cevapladı Sparhawk.

“Bunu hiç söylemeyeceğini sanmıştım.”

“Şövalye ve Peloileri arabanın etrafına topla ve yemek ateşlerini yaktır. Gidip Ehlana’ya söyleyeceğim.” Arabaya doğu at sürdü.

“Eşlik nerede?” diye ters bir şekilde sordu Mirtai. Artık bir yetişkin olan Mirtai öncekinden de fazla emrediciydi.

“Korkarım geç kalmışlar,” dedi Sparhawk. “Onlan beklerken yemek yiyebileceğimizi düşünmüştüm.”

“Kesinlikle mükemmel bir fikir, Sparhawk.” Emban sevimli ve içten bir bakış attı.

“Biz de sizin uygun bulacağınızı düşündük, Ekselansları. Yemeği bitirdiğimizde eşlik burada olacaktır.”

Ama gelmediler. Sparhawk gecikmeye sinirlenerek büyük adımlarla ileri geri yürüyordu. Sabrı sonunda taştı. “Bu kadar yeter!” dedi yüksek sesle. “Haydi yola çıkmaya hazırlanalım.”

“Beklememiz gerekiyor, Sparhawk,” dedi Ehlana.

“Böyle bir açıklıkta değil. Ve bir Atan klan şefinin bir mesajı yavaş yavaş getirmesini bekleyerek iki gün burada oturmayacağım.”

“Sanırım söylediği gibi yapsak iyi olur, arkadaşlar,” dedi diğerlerine Ehlana. “Bu belirtileri bilirim ve aşkım çok çabuk huysuzlanmaya başladı.”

” Daha -,” diye ekledi Talen.

“Ne dedin?” diye sordu Ehlana.

“Daha çabuk huysuzlanmaya. Sparhawk her zaman çok çabuk huysuzlamr. Şimdi sadece biraz daha kötü. Farkı görebilmek için onu çok iyi tanıman lazım.”

“Şu anda daha çok çabuk mu huysuzlanıyorsun, aşkım?”

“Öyle bir deyim olduğunu sanmıyorum, Ehlana. Haydi hazırlanıp yola çıkalım. Yol yeterince belirgin, bu yüzden zor kayboluruz.”

Açık alanın ötesindeki ağaçlar, yerleri süpüren dalları olan ve ormanda birkaç metre gerisindeki her şeyi gizleyen servilerdi. Doğudan hızla gelen bulutlar yoğunlaştılar ve ağaçların arasındaki ışık loşlaştı. Hava durgun ve boğucuydu. Ormanın içlerine girdikçe sivrisineklerin vızıltısı çok daha artmış gibi görünüyordu.

“Sivrisinek memleketinde zırh giymeye bayılıyorum,” dedi neşeyle Kalten. “Gözümün önünde bu minik kan emicilerin güruhlar halinde oturmuş minnacık çekiçlerle gagalarını düzeltmeye uğraştıklarını görüyorum.”

“Gerçekten sizi o çeliğin içinde ısırmaya çalışmazlar, Sör Kalten,” dedi Zalasta. “Kokudan çok etkilenirler ve Elene zırhının kokusunu iştah açıcı bulan herhangi bir canlı yaratık olduğunu sanmıyorum.”

“İşin bütün eğlencesini yok ediyorsun, Zalasta.”

“Özür dilerim, Sör Kalten.”

Doğuda uzaklarda bir gürleme oldu.

“Kötü bir gün için mükemmel bir son,” diye fikrini söyledi Stragen. “Yıldırımları, doluları, şiddetli yağmuru ve uğuldayan rüzgarları olan güzel ve iç açıcı bir fırtına.”

Sonra, ormanm derinlerinde görünmeyen bir kanyondan boğuk, kükrememsi bir böğürtü yankılanarak geldi.

Sör Ulath, bir köpek bir parça eti parçalarmışcasma hırsla küfretti.

“Sorun ne?” diye sordu Sparhawk.

“Bunu tanımadın mı, Sparhawk?” dedi Thalesialı. “Onu daha önce duydun - Venne Gölü’nde.”

“Neymiş?” diye endişeyle sordu Khalad.

“Bu ordugah kurmamız için bir işaret! İleride troll’ler var!”

Yirmi İkinci Bölüm

“MÜKEMMEL değil, dost Sparhawk,” dedi kararsızca Kring, “ama daha iyisine bakacak zamanımız olduğunu sanmıyorum.”

“Bu konuda haklı, Sparhawk,” dedi Ulath. “Şu anda en önemli şey zaman.”

Peloiler savunulabilecek bir yer aramak için etraftaki ormana yayılmışlardı. Ormanlık bölge düşünüldüğünde, Kring’in adamları çok büyük cesaret göstermişlerdi.

“Bana biraz ayrıntı verebilir misin?” diye kazınmış kafalı Do-mi’ye sordu Sparhawk.

Kring gergince kılıcının kabzasıyla oynayarak, “çıkmaz bir kanyon, dost Sparhawk. Ortasmdan geçen kurumuş bir dere var. Görünüşünden, baharda gürül gürül aktığını söyleyebilirim. Kuru çağlayanların dibinde kadınlara biraz korunma sağlayacak ve iş ciddileşirse savunmak için uygun olabilecek bir mağara.”

“Zaten öyle olduğunu düşünüyordum,” diye belirtti Tynian.

“Kanyonun ağzı ne kadar geniş?” diye sordu Sparhawk.

“Kanyonun ağzı. karşıdan karşıya yaklaşık iki yüz adım, ama biraz ilerlediğinde yaklaşık yirmi adıma kadar daralıyor. Sonra çağlayanların olduğu yerde bir havza şeklinde tekrar genişliyor.”

“Kanyonun kötü tarafı, bir deliğe çekilmiş olman,” dedi Kalten. “TroU’lerin kanyonun kenarlanna çıkmaları ve yukarıdan kafamıza kayalar atmaya başlamaları uzun zaman almaz.”

“Başka bir seçeneğimiz var mı?” diye sordu Tynian.

“Hayır ama belirtme gereğini düşündüm.”

“Başka bir yer yok mu?” diye Domi’ye sordu Sparhawk.

“Birkaç açıklık.” Kring omuz silkti. “Bir ya da iki tepe.”

“O zaman kanyon gibi görünüyor,” dedi neşesizce Sparhawk. “Oraya gitsek ve dar yere tahkimatlar kumaya başlasak iyi olur.” Arabanın etrafında yakın mesafede toplandılar ve ormanın içinden ilerlediler. Araba sert zeminde sarsılarak ilerledi. Birkaç kez yoldaki yıkılmış ağaçlan çekmek zorunda kaldılar. Ama yaklaşık beş yüz metre sonra ağaçlar seyrelmeye ve arazi yukarı doğru eğim yapmaya başladı.

Sparhavvk Faran’ı arabanın yanına sürdü.

“ilerde bir mağara var, Ehlana. Kring’in adamlarının araştıracakları zamanlan olmadı, ne kadar derin olduğunu bilmiyoruz.”

“Ne fark eder ki?” diye sordu. Ehlana’nm yüzü her zamankinden daha da soluktu. Ormanın ilerileriden gelen troll böğürtüleri açıkça sinirlerini bozmuştu.

“Çok önemli olabilir. Oraya ulaştığınızda, Talen’e söyle etrafı araştırsın. Yeteri kadar derine gidiyor ya da kollara aynlıyorsa saklanacak bir yeriniz olacaktır. Sephrenia seninle beraber olacak. Girişi kapatabilecek ve yan bölümlerden birini gizleyebilecektir, böylece troU’ler bizi geçmeyi becerseler bile sizi bulamayacaklar.”

“Niçin hepimiz mağaranın içine girmiyoruz? Sen ve Sephrenia girişi kapamak için büyü kullanabilirsiniz; troU’ler sıkılıp gidene dek orada kalabiliriz.”

“Kring’e göre, mağara yeteri kadar büyük değil. Başka bir tane daha arıyorlar ama bunun orada olduğunu biliyoruz. Daha iyi bir şey çıkarsa, planı değiştireceğiz ama şu anda bu elimizden gelenin en iyisi. Sen diğer leydileri, Başpiskopos Emban’ı, Büyükelçi Oscagne’yı alacak ve içeri gireceksin. Talen de seninle içeri gelecek. Berit ile sekiz ya da on şövalye

mağaranın girişini koruyacak. Lütfen tartışma, Ehlana. Bu kararlan benim vereceğim durumlardan biri. Chyrellos'dayken bunu kabul etmiştin."

"Haklı, Majesteleri," dedi Emban. "Şu anda bir generale ihtiyacımız var, kraliçeye değil."

"Size ayak bağı mı oluyorum?" diye iğnelercesine sordu.

"Birazcık bile değil, Kraliçem," dedi yumuşakça Stragen. "Varlığınız bizim çok yüksek bir konuma çıkmamız için ilham kaynağı olacak. Cesaretimiz ve yiğitliğimizle gözlerinizi kamaştıracağız."

"Bundan uzak durabilirsek gözlerim kamaşmış numarası yapmaktan mutlu olabilirim," dedi endişeli bir sesle.

"Korkanm, bu konuda troll'leri ikna etmen gerekecek," dedi Sparhawk, "ve Troll'leri ikna etmek oldukça zordur, özellikle de aç olduklarında." Durum ciddi olmasına rağmen Sparhawk karısının güvenliğiyle normalde olması gereken kadar ilgilenmiyordu. Sephrenia onu korumak için orada olacaktı ve olaylar gerçekten çok kötüleşirse Aphrael konuya el atabilirdi. Kızının annesine herhangi bir zarar gelmesine izin vermeyeceğini, kimliğini açığa vurmak anlamına bile gelse, biliyordu.

Kanyonun dezavantajları olduğuna hiç şüphe yoktu. En önemlisi Kalten'in belirttiğiydi. Eğer troU'ler üzerlerindeki kanyonun kenarlarına ulaşırlarsa konumları saldırıya tamamen açık olurdu. Kalten bunu ortaya koymakla çok iyi bir iş yapmıştı. "Size söylemiştim," çok belli ki arkasından gelecekti.

"Sanırım troll'lerin zekâsına fazla değer veriyorsun, Kalten," dedi Ulath. "Bize doğrudan saldıracaklardır çünkü bizi düşman olarak değil, yemek olarak görüyorlar. Akşam yemekleri onlar için askeri bir zaferden daha önemli."

"Bugün oldukça neşeli fikirlerle dolusun galiba, Ulath, ne dersin?" dedi alaycı bir soğuklukta Tynian. "Orada kaç tane olduklarını düşünüyorsun?"

“Bunu söylemesi zor.” Ulath omuz silkti. “Şu ana dek on farklı ses duydum - büyük ihtimalle aile reisleri. Orada en az yüz tane kadar olmalı.”

“Daha da kötüsü olabilirdi,” dedi Kalten.

“Pek değil,” dedi Ulath. “Yüz troll Wargun’un ordusuna ciddi zararlar verebilir.”

Tahkimat ve savunma konumlan konusunda uzman olan Bevi-er kanyonu inceliyordu. “Göğüs siperi için dere yatağında yeteri kadar kaya var, ve etraf kazıklar için bodur ağaç fidanlarıyla dolu. Ulath, saldırıdan önce ne kadar zamanımız var dersin?”

Ulath çenesini kaşıdı. “Durmuş olmamız bize biraz daha zaman veriyor,” diye düşündü. “Hâlâ gidiyor olsaydık, hemen saldırırlardı ama büyük ihtimalle acele etmeyecek ve güçlerini toplayacaklar. Ama stratejini yeniden düşünmek isteyebilirsin sanırım, Bevier. TroU’ler bize ok atmayacakları için göğüs siperlerine gerek olmayacak. Doğrusu onlar bizi troll’lerden çok daha fazla engeller. Avantajımız at ve mızraklarımızda. Elinden geliyorsa trollTeri kendinden uzak tutmak istersin. Ama sivritilmiş kazıklar iyi olur. Bir troll istediğine ulaşmak için - bu durumda istediği biziz, en kısa yolu seçer. Bu dar yerin kenarlarını yıkıp huni biçimine sokabilirsek, bir seferinde sadece birkaç tanesi bize saldırabilir ve kesinlikle daha iyi bir konuma geliriz. Bir seferinde gereğinden fazlasıyla karşılaşmak istemeyiz. Ne isterdim biliyor musunuz, Kurik’in arbaletlerinden bir düzine kadarını.”

“Bende bir tane var, Sör Ulath,” diye atıldı Khalad.

“Şövalyelerin çoğunda da uzun yaylar var/’ diye ekledi Bevier.

“Onları kazıklarla yavaşlatırız ve oklayabiliriz,” diye önerdi Tynian.

“En iyi plan bu,” diye onayladı Ulath. “Uzak durma şansın varsa bir Troll’le göğüs göğüse çarpışmaya girmek istemezsin.”

“O zaman işe başlarsak iyi olur,” dedi Sparhawk.

Sonraki saat boyunca harıl harıl çalıştılar. Dar açıklık dere yatağından alınan iri taşlarla iyice tıkandı ve en ön tarafa ucu sivritilmiş, hepsi dışarı doğru yatmış kazıklardan bir orman çakıldı. Kazıkları çakmanın bir metodu vardı. Açıklığın yanlarında hemen hemen geçilemez bir engel yaratıp bir koridor bıraktılar, koridor kanyonun başındaki havzaya yöneliyordu ve yaratıkları belli bir rotada ilerlemeye yöneltecek şekildeydi. Kring'in Peloileri geniş bir böğürtlen çalılığı bulmuş, onları kökünden sökerek geçişi engellemek için sık çakılı kazıkların arasına atmışlardı.

"Khalad orada ne yapıyor?" diye sordu Kalten, ter içinde iri bir kayayı taşırken.

"Bir şey inşa ediyor," diye cevapladı Sparhawk.

"Şu an kamp düzenlemeleri yapmak için hiç iyi bir zaman değil, Sparhawk."

"O mantıklı bir adam. Faydalı bir işle uğraştığına eminim."

O saatin sonunda, çabalarının meyvalarını görmek için durdular. Aralığın darlığı iki metreden aza inmişti ve aralığın iki yanı troll'leri doğru yolda tutmak için göğüs yüksekliğinde kazıklarla doluydu. Bununla beraber, Tynian buna küçük bir süs eklemişti. Onun Alcionelerinden bir kısmı geçidin ortasına da küçük kazıklar dikip dışarıda kalan uçlarını sivriltiyorlardı.

"Troll'ler ayakkabı giymezler, değil mi?" diye Ulath'a sordu.

"Bir troll'e ayakkabı yapmak için bütün bir inek postu gerekir." Ulath omuz silkti. "Zaten inek postunu diğer taraflarıyla beraber yerler, bu yüzden ellerinde pek deri bulunmaz."

"İyi. Onların kanyonun ortasından gelmelerini istiyoruz ama bunun onlar için çok kolay olmasını da istemiyoruz. Çıplak ayaklı troll'ler o ekin biçilmiş tarladan koşarak geçemeyecekler - en azından ilk birkaç metresinden."

“Tarzını sevdim, Tynian.” Ulath sırıttı.

“Acaba baylar bir kenara çekilebilirler mi, lütfen?” diye seslendi Khalad.. Oldukça sağlam iki körpe ağacı yaklaşık baş yüksekliğinde kesmiş ve bir üçüncüyü onlara çapraz tutturmuştu. Sonra yatay ağacın uçlarına bir ip bağlayıp dev bir yay gibi sıkıca germişti. Yay tamamen gerili, gerideki başka bir ağaç kütüğüne bağlıydı ve üstüne üç metrelik bir cirit yerleştirilmişti.

Sparhawk ve diğerleri dar aralığın iki yanma çekildiler. Khalad onu gergin tutan ipi keserek yayı boşalttı. Cirit sert bir ıslık sesiyle fırlayıp kanyondan yüz metre kadar ileride bir ağaca saplandı.

“Bu çocuğu seveceğim.” Kalten gülümsedi. “Bu tip şeylerde en az babası kadar iyi.”

“Aile gelecek vaad ediyor,” diye ona katıldı Sparhawk. “Okçularımızı verleştirelim ki açıklığa rahatça atış yapabilsinler.”

“Tamam,” dedi Kalten. “Peki sonra?”

“Sonra bekleyeceğiz.”

“Ben de en çok bu bölümünden nefret ederim. Niye yiyecek bir şeyler kapmaya çalışmıyoruz? Elbette sadece zaman geçirmek için.”

“Elbette.”

Bütün sabah boyunca doğudan gelen fırtına artık yaklaşmıştı, bulutlar morumsu siyahtılar ve kaynaşıyorlardı. Bulut yığınının çok gerilerinde, yıldırım pırıltıları vardı. Ufuktan ufuğa çakan şimşekler her gürleyişte yeri sarsıyordu.

Beklediler. Hava sakin ve bunaltıcı derecede sıcaktı. Şövalyeler zırhlarının içinde rahatsız bir şekilde terliyorlardı.

“Başka bir şey düşünebilir miyiz?” diye sordu Tynian.

“Birkaç basit mancınık kurdum,” dedi Bevier. “Eğilmiş ağaçtan başka bir şey sayılmazlar, bu yüzden çok büyük kayalar atamazlar ve menzilleri sınırlı.”

“İş troll’lerle savaşmaya geldiğinde bulabileceğim bütün yardımı alırım,” dedi Ulath. “Bize ulaşmadan öldüreceğimiz her biri dövüşeceklerimizin sayısını azaltacaktır.”

“Aman Tanrım/’ diye bağırdı Tynian.

“Ne var?” diye açık bir telaşla sordu Kalten.

“Sanırım biraz önce bir tanesini ormanın kenarında gördüm. Hepsi o kadar büyükler mi?”

“Yaklaşık iki yetmiş kadar,” diye oldukça sıradan bir şekilde cevapladı Ulath.

“En azından.”

“Bu bir troll için normaldir. İki yüz ile üç yüz yirmi beş kilo arasında ağırlıkları vardır.”

“Ciddi olamazsın!” dedi Kalten.

“Birazcık daha beklersen birini kendin tartabileceksin.” Ulath çevresine bakındı. “Troll’leri öldürmek zordur,” diye uyardı. “Derileri çok serttir ve kafatası kemikleri neredeyse bir buçuk santim ka-hnlığındadır. Heyecanlandıklarında çok zarar verebilirler. Yaklaşırsak onlan sakatlamaya çalışın. Troll’leri dürüstçe öldürmeniz bir şey ifade etmez, bu yüzden kestiğiniz her kol troll’lerin sizi yakalama şansını eksiltir.”

“Herhangi bir silahları var mı?” diye sordu Kalten.

“Sadece lobut. Mızrakları iyi kullanamazlar. Kolları bir şeyi dürtmek için yeteri kadar kıvrık değildir.”

“Bu da en azından bir şeydir.”

“Pek değil,” dedi Tynian.

Fırtına onlara doğru kasvetli bir şekilde ilerlerken beklediler.

Sonraki dakikalar boyunca ormanın kıyısında birkaç troll daha gördüler. Öncülerin böğürtüyü andıran kükremeleri açıkça sürünün kalanmı çağırıyordu. Sparhawk’m daha önce gördüğü tek troll Ghwerig’di. Cüceydi ve aşın deforme olmuştu. Sparhawk yaratıklar hakkındaki değerlendirmesini hızla gözden geçirdi. Ulath’ın dediği gibi üç metreye yakındılar. Koyu kahverengi, sık tüylerle kaplıydılar. Kollan çok uzundu ve koca elleri bileklerinden aşağı sarkıyordu. Kaim alırdan kemikli, ağızlan sivri ve dışan doğru çıkıntılı suratlan hayvansıydı. Gözleri küçük, içeri gömüktü ve korkunç bir açlıkla ya-ruyorlardı. Kendilerini gizlemeye çalışmadan ormanın kıyısında hımbılca yürüyorlardı. Sparhawk uzun kollannın bazen ek bir bacak gibi, bazen de kendilerini çekmek için ağaçlan yakalamak gibi çok önemli işlevleri olduğunu gördü. Hareketleri akıcı, hatta zarifti ve çok çevik görünüyordu.

“Hazır mıyız?” diye sordu Ulath.

“Biraz daha beklemeye dayanabilirim,” dedi Kalten.

“Ne kadar?”

“Kırk ya da elli yıl bana uygun. Aklında ne var?”

“Yaklaşık on beş farklı birey gördüm,” diye belirtti iri Thalesialı. “Bir göz atmak için tek tek çıkıyorlar ve bu da ağaçlann altında toplandıkları anlamına geliyor. Onlara bir süre hakaret etmeyi düşündüm. Bir troll kızdığında, doğru dürüst düşünemez. Tabii ki troll’ler zaten pek düşünemezler. Mümkünse onları kötü düşünülmüş bir saldırıya kışkırtmak istiyorum. Eğer onlara sıkı hakaret edersem/bağırıp uluyacaklar ve sonra ağızlarından köpükler saçarak ormandan fırlayacaklardır. O noktada okçular için kolay hedefler olacaklar, gelmeyi başarırlarsa onlara atlarımız ve mızraklarımızla hücum edebiliriz. Akılları başlarına gelmeden çoğunu öldürebiliriz. Gerçekten sayılarını azaltmak istiyorum, kudurmuş troll’lerden iyi hedef olur.”

“Korkutup kaçıracak kadarını öldürebilir miyiz, ne dersin?” diye sordu Kalten.

“Buna güvenmezdim ama sanırım her şey mümkün. Yüz troll’ü aynı anda aynı yönde yürütmeyi başaramayacağınıza yemin ederdim, bu yüzden buradaki durum benim için de tamamen yeni.”

“Bırakın da olayların gidişatını hızlandırmadan önce diğerleriyle konuşayım,” dedi Sparhawk. Döndü ve şövalyelerle Peloilerin atlarıyla bekledikleri yere gitti. Vanion, Stragen, Engessa ve Kring’le beraber duruyordu. “Başlamak üzereyiz,” dedi Sparhawk.

“Troll’leri davet etmeyi mi planlıyorsun?” diye sordu Stragen. “Yoksa onlarsız mı başlayacağız?”

“Ulath onları düşünmeden saldırmaya kışkırtmaya çalışacak,” dedi Sparhawk. “Kazıklar onları okçularımızı üzerlerinde çalıştıracak kadar yavaşlatacaklar. Sayılarını biraz eksiltmek istiyoruz. Gelmeyi başarırlarsa mızraklarla onlara hücum edeceğiz.” Kring’e baktı. “Seni gücendirmeye çalışmıyorum, Domi ama biraz geride durabilir misiniz? Ulath, Troll’lerin çok iyi adam öldürdüklerini söylüyor. Bu pis bir iş ama birisinin biz saldırdıktan sonra arkamızdan gelip yaralıları öldürmesi gerekiyor.”

Kring’in yüzü beğenmediğini dışa vurdu. “Bunu yapacağız, dost Sparhawk,” dedi sonunda, “ama sadece dostluk adına.”

“Bunu takdir ediyorum, Kring. Ulath onları harekete geçirir geçirmez biz barikattakiler geri geleceğiz ve hücuma katılmak için atlarımıza bineceğiz. Ah, bir şey daha - sadece vücuduna saplı kırık bir mızrak bir troll’ü devre dışı bırakamaz. İyisi mi her birine birkaç tane saplayalım - sadece içimiz rahat etsin diye. Başlamak üzere olduğumuzu leydilere bildireceğim ve sonra işimize devam edeceğiz.”

“Seninle geliyorum,” dedi Vanion ve ikisi kanyondan mağaranın ağzına doğru yürüdüler.

Berit ve genç şövalyelerden küçük bir grup mağaranın girişinde muhafızlık yapıyorlardı. “Geliyorlar mı?” diye gergince sordu yakışıklı genç adam.

“Birkaç öncü gördük,” diye cevapladı Sparhawk. “Onları saldırmaları için sinirlendirmeye çalışacağız. Onlarla savaşacaksak bunu gün ışığında yapmayı tercih ederim.”

“Ve de fırtına gelmeden,” diye ekledi Vanion.

“Bizi geçebileceklerini sanmıyorum,” dedi genç şövalyeye Sparhawk, “ama tetikte olun. İşler kötüleşmeye başlıyor gibi görünürse mağaranın içine çekilin.”

Berit başını sallayarak onayladı.

Sonra Ehlana, Talen ve Sephrenia mağaradan çıktılar.

“Saldırıyorlar mı?” diye sordu Ehlana, sesi biraz titriyordu.

“Daha değil,” dedi Sparhawk. “Ama her an saldırabilirler. Onları sinirlendirmeye çalışacağız. Ulath geri kalanı hazır olmadan bazılarını saldırtacak kadar kızdıracağını umuyor. Becerebilirsek hepsiyle birden karşılaşmamayı tercih ederiz.” Sephrenia’ya baktı. “Bir ya da iki büyü yapabilir misin, Sephrenia?”

“Bu büyüye bağlı.”

“Troll’ler sana ve diğerlerine ulaşamasmlar diye mağaranın ağzını kapatabilir misin?”

“Yapamazsam bile çökertebilirim.”

“Ben olsam son ana kadar bunu yapmazdım. En azından Berit ve adamları içeri girene kadar bekle.”

Talen’in güzel elbiselerine biraz çamur bulaşmıştı. “Şansın yardım etti mi?” diye sordu Sparhawk.

“Geçen kış bir ayının kaldığı bir yer buldum.” Çocuk omuz silk-ti. “Oldukça kıvrılarak gitmek zorunda kaldım. Bakmak istediğim birkaç geçit daha var.”

“Elinden gelenin en iyisini yap. Sephrenia mağaranın ağzım çökertmek zorunda kalırsa hepinizin geride, güvenli bir yerde olmasını istiyorum.”

Talen başıyla onayladı. “Dikkat et, Sparhawk,” dedi Ehlana ona sıkıca sarılarak.

“Her zaman ediyorum, aşkım.”

Sephrenia da Vanion’a sarılmıştı, onun uyarıları Ehlana’nmki-leri bastırdı. “Şimdi ikiniz de gidin,” diye ekledi.

“Peki, küçük ana,” dediler beraberce Sparhawk ve Vanion.

İki şövalye kanyona doğru dönmeye başladılar. “Bunu onaylamıyorsun, değil mi, Sparhawk?” diye ciddice sordu Vanion.

“Bu beni ilgilendirmez, dostum.”

“Ben seni ilgilendirip ilgilendirmediğini değil, onaylayıp onaylamadığın sordum. Bildiğin gibi başka bir yolu yoktu. İki kültürün de yasaları evliliğimizi engelliyor.”

“Yasaların siz ikinize tatbik edileceğini sanmıyorum, Vanion. İkinizin de tercih ettiği zaman yasaları umursamayan özel bir dostu var.” Eski dostuna gülümsedi. “Doğrusu, bu durumudan oldukça memnunum. İkinizin de eskisi gibi üzgün üzgün dolaştığınızı görmekten çok sıkılmıştım.”

“Teşekkür ederim, Sparhawk. Bunu açıkça ortaya koymak istedim. Ama Eosia’ya asla dönemeyeceğim.”

“Bu koşullar altında bunun büyük bir kayıp olmadığım söyleyebilirim. Sen ve Sephrenia mutlusunuz. Önemli olan da bu.”

“Burada sana katılıyorum. Ama Chyrellos’a döndüğünde bece-rebilirsen işler olduğundan daha iyiymiş gibi davran. Korkarım Dolmant bunu duyduğunda alevler püskürtücektir.”

“Seni şaşırtabilir, Vanion.”

Sparhawk birkaç kelime Trollceyi hâlâ hatırladığını fark edince biraz şaşırdı. Ulath dar açıklığın ortasında durmuş, hırlarcasma bir dille ormana doğru böğürüyordu.

“Ne diyor?” diye merakla sordu Kalten.

“Doğru dürüst tercüme edilemez,” diye cevapladı Sparhawk. “Trollce hakaretler daha çok vücut işlevleri ağırlıklıdır.”

“Ah. Sorduğum için üzgünüm.” Sparhawk, Ulath’ın biraz önce troll’lere şiddetle bağırdığı iyice iğrenç küfürlerden ürkerek, “Eğer tercüme edebilsem daha da çok üzülücektin,” dedi.

Göründüğü kadarıyla troll’ler hakaretleri çok ciddiye alıyorlardı. İnsanlarm tersine, alışıldık savaşa başlangıçtan başka bir şey olmayan böyle laflara ilgisiz kalamıyormuş gibiydiler. İri Genidian Şövalyesi’nin her yeni esprisine uluyorlardı. Bir grubu ormanın kenarında belirmiş, ağızlarından köpükler çıkarak, kızgınlıktan ayaklarını yere vuruyorlardı.

“Saldırmaları daha ne kadar sürer?” diye uzun sarışın arkadaşına sordu Tynian.

“Hiçbir zaman troll’lerin ne yapacağını bilemezsin,” dedi Ulath. “Gruplar halinde savaşmaya alışık olduklarını sanmıyorum. Kesin bir şey söyleyemeyeceğim ama sanırım bir tanesi diğerlerinden önce zıvanadan çıkacak ve bize saldıracak. Diğerlerinin izleyeceğinden emin değilim.” Ormanın kenarındaki koca yaratıklara bir şeyler daha kükredi.

Troll’lerden biri öfkeyle çığlık attı ve boştaki eliyle koca bir lobutu sallayarak, üç ayaklı bir biçimde, şapşal şapşal koşmaya başladı. Önce bir tane ardından birkaçı daha koşmaya başladı.

Sparhawk okçularının pozisyonunu kontrol ederek etrafa bakındı. Khalad'ın arbaletini genç bir Pandiona verdiğini ve doğaçlama yaptığı makinesinin merkezine çapraz yerleşmiş ciritin sapının yanında sakince oturduğunu gördü.

Önden gelen Troll geniş bir açıyla labutunu uçları sivriltilmiş kazıklara çılgınca sallıyordu ama esnek ağaçlar darbeleri karşısında eğilip sonra tekrar eski hallerini alıyorlardı. Öfkeden kudurmuş Troll sivri ağzını yukarı kaldırdı ve düş kırıklığı içinde uludu.

Khalad gerilmiş büyük yayını tutan ipi kesti. Yayın kolları neredeyse müzikal bir tınlamayla ileri doğru fırladı ve cirit uzun, düz bir eğriyle yükselip troll'ün geniş, kıllı göğsüne Çunk diye bir et yarılma sesiyle saplandı.

Troll geriye doğru sarsıldı ve göğsünden çıkan oka aptal aptal bakakaldı. Oraya nasıl geldiğini bile anlamamışçasına tereddütlü parmaklarından biriyle dokundu. Sonra ağzından kanlar dökülerek sertçe yere oturdu. Güçsüz iki eliyle oku tutup döndürerek çekti. Ağzından taze kan fışkırdı ve iç çekip kenara devrildi.

Kalten iki diğer Pandion'un yardımıyla makineyi tekrar kuran Sparhawk'in silahtarına, "İyi atıştı," diye tebriklerini iletti.

"Diğer okçulara haber ver," diye seslendi Khalad. "Troll'ler o kazıklara geldiklerinde duracaklar. Onların ne olduklarını anlaya-mayabilirler ve kımıldamadan orada öyle dikildiklerinde mükemmel hedef teşkil edecekler."

"Tamam." Kalten kanyonun bir kenarındaki okçulara, Bevier de diğerlerine haber vermeye gitti.

İlk troll'ü izleyen yarım düzine kadar troll onun ölümüne aldırış etmediler ve sivri kazıklar tarlasına doğru atıldılar.

"Bir sorunumuz olabilir, Sparhawk," dedi Tynian. "Gruplar halinde savaşmaya alışık olmadıklarından kayıpları hiç önemsemiyorlar. Ulath

doğal nedenlerden ölmediklerini söyledi, bu yüzden ölümün tam olarak ne olduğunu anlamıyorlar. Sadece bütün yoldaşları öldü diye çekileceklerini sanmıyorum. Korkarım bu insanlarla dövüşmek gibi değil. Saldırıcaklar ve hepsi ölene dek devam edecekler. Bunu düşünerek taktiklerimizi yeniden gözden geçirmeliyiz.”

Ağaçların arasından başka troll’ler çıktı ve Ulath onlara açık saçık küfürler etmeye devam etti.

Kalten ve Bevier dönmüşlerdi. “Bir fikrim var,” dedi Kalten. “Ulath, dişiler de saldıracaklar mı?”

“Büyük ihtimalle.”

“Erkekleri dişilerden nasıl ayırıyorsun?”

“Arzuların mı kabardı?”

“İğrençsin. Sadece kadınları öldürmek istemiyorum, hepsi bu.”

“Kadın mı?. Onlar troll Kalten, insan değil. Yanında yavrusu olmadığı - ya da ona çok yakın olmadığın - sürece ki bu iyi bir fikir değildir, dişiyle erkeği ayıramazsın. Dişi domuz erkek domuz kadar çabuk kafanı koparır.” Genidian küfür etmeye döndü. .

Hücuma daha da fazla troll katıldı ve ardmdan canavarlar büyük bir kükremeyle ormandan fırladı. Durmadan hücum ediyorlardı.

“İşte bu,” dedi açık bir rahatlamayla Ulath. “Artık bütün sürü devreye girdi. Haydi atlarımıza binelim.”

Diğerlerine katılmak için geriye koşarlarken, birkaç Cyrinic Bevierln basit mancmıklarıyla uğraşıp Pandionlar da gelen troll’lere oklar atmaya başlayan Khalad’m silahında çalışıyorlardı. Kanyonun duvarlarında okçuklar kıllı saflara oklar yağdırıyorlardı. Bazı troll’ler oklarla kalbura dönmüş durumda öldüler ama diğerleri kazıkları umursamadan azimle ilerlediler.

Sparhawk kendini Faran’m sırtına atarken Vanion ve diğerlerine, “Sadece arkadaşları öldü diye dağılıp kaçacaklarına güvenebileceğimizi sanmıyorum,” dedi.

“Arkadaşları mı?” dedi hafifçe Stragen. “Troll’lerin arkadaşları yoktur, Sparhawk. Eşlerinden bile hoşlanmazlar.”

“Bu durumda söylemek istediğim her şeyin tek bir çarpışmada bitecek olması. Büyük ihtimalle ikinci bir hücum olmayacak. Ya bizi yarana dek gelmeye devam edecekler ya da hepsi ölecek.”

“Öylesi daha iyi, dost Sparhawk,” dedi kurt gibi bir sırıtmayla Kring. “Uzun süren çatışmalar sıkıcıdır, değil mi?”

“Bence öyle, ya sence Ulath?” diye sakince sordu Tynian.

Şövalyeler düzene girdiler, troll’ler böğürerek ilerlerken mızrakları hazırdı.

Saldırının en önünde olan yarım düzine kadar troll ya ölü ya da ok yaralarından ölmek üzereydiler. Böğüren güruhun ilk safları ok dalgaları üzerlerine yağınca duraksadılar. Bununla beraber, arkadaki troll’ler ölümcül yaralanmış arkadaşlarının üstünden öylesine koşarak geçtiler. Ağızları sonuna kadar açık ve sivri dişlerinden salyalar aka aka saldırmaya devam ettiler.

Sivriltilmiş kazıklar görevlerini iyi yaptılar. Troll’ler önlerinde sert bir şekilde dikili ormanı parçalamak için yaptıkları birkaç beyhude çabadan sonra birbirlerine çarphklan dar koridora girmek zorunda kaldılar ve önden hızla saldıran irilerin Tynian’m yerden çıkan sivri küçük kazıkları yüzünden yavaşlaması nedeniyle liderlerinin arkasında takılıp durdular. Dünyadaki kızgınlıktan en köpürmüş yaratık bile yaralı ayaklarla iyi saldıramaz.

Sparhawk etrafına bakındı. Şövalyeler yan yana dörtlü bir kol oluşturmuşlardı ve mızrakları hafifçe öne kalkmıştı. Troll’lerin ilk safı ki onlar da dörtlüydü kazık çakılı koridorun sonunda havzaya açılan yere

kadar zıplayarak ulaştılar. “Sanırım zamanı geldi,” dedi. Sonra üzenginin üzerinde doğruldu ve kükredi, “Hücum!”

Sparhawk’jn Kilise Şövalyeleri için tasarladığı plan basitti. Yaratıklar havzaya çıkar çıkmaz ilk dörtlü troll’lere önden hücum edecekti. Troll’lerin ilk saflarına mızraklarını sapladıktan sonra iki açıklığın kenarına doğru açılacaklardı ki sonraki dörtlü hücumunu yapabilsin. Ortadan çekildikten sonra kolun sonuna dönecek, yeni mızraklar alacak ve sırayla ön safa doğru ilerleyeceklerdi. Bu aslında bitmeyen bir saldırıydı. Sparhawk bu fikirden oldukça gurur duyuyordu. Herhalde insanlara karşı işe yaramazdı ama troll’lerle çatışmada çok büyük potansiyel vaat ediyordu.

Açıklığın önünde kıllı cesetler birikmeye başladı. Göründüğü kadarıyla troll’ler ölü numarası yapacak kadar kurnaz değildi. Ya ölene kadar saldırmaya devam eder ya da devam edemeyecek kadar kötü yaralanırdı. Şövalyelerin birkaç safı troll’lerin ön cephesine saldırdıktan sonra iri yaratıkların üzerlerinde ortalama dört kırık mızrak vardı. Canavarlar yandaşlarının kanayan bedenlerinin üzerlerine tırmanarak gelmeye devam ettiler.

Sparhawk, Vanion, Kalten ve Tynian ikinci hücumlarını yaptılar. Kızışan ön safhadaki yeni troll’leri mızrakladılar, iyi eğitilmiş bir kol çevirmeyle mızraklarını kırarak kenarlara doğru döndüler.

“Planın iyi işliyor gibi,” diye arkadaşını tebrik etti Kalten. “Atların hücumlar sırasında dinlenebilecek zamanları oluyor.”

“Bu planın bir parçasıydı,” dedi Sparhawk, kolun sonundaki askılıktan kendinden memnun bir havada yeni mızrağını alırken.

Fırtına neredeyse üzerlerindeydi. Uluyan rüzgâr ağaçların arasından çığlıklar atıyor, yıldırımlar mor bulutlardan muhteşem çakışlarla düşüyordu.

Sonra, ormanın gerisinden müthiş bir böğürtü geldi.

“Aman Tanrım bu da ne?” diye bağırdı Kalten. “Hiçbir şey böyle bir gürültü çıkaramaz!”

O her neyse, çok büyüktü ve ormanı parçalayarak onlara doğru geliyordu. Azan rüzgâr zırhlı şövalyelerin miğfer siperliklerini parçalarken, sürüngenimsi bir pis koku getirdi.

“Lahit gibi kokuyor!” diye fırtına ve savaş gürültüsünün arasından bağırdı Tynian.

“Ne olduğunu anlayabilir misin, Vanion?” dedi Sparhawk.

“Hayır,” diye cevapladı eğitmen. “Ama her neyse büyük - benim daha önce karşılaştığım-her şeyden daha büyük.”

Sonra yağmur birden yağmaya başlayıp şövalyelerin görüşünü kapattı ve troll’lerin ilerleyişini yan yarıya gizledi. “Saldırmaya devam edin!” diye yüksek sesle emretti Sparhawk. “Ara vermeyin!”

Troll’ler ölüm bölgesine doğru çamurun içinden ilerlerken düzenli saldırılar devam etti. Strateji iyi gidiyordu ama kayıplar vardı. Birkaç at yaralı ya da kudurmuş troll’lerin lobut darbeleriyle ölmüştü ve birkaç zırhlı şövalye yağmurun yıkadığı yerde hareketsiz yatıyordu.

Sonra birden rüzgâr kesildi ve fırtınanın durgun merkezi üzerlerinden geçerken yağmur yavaşladı.

“Bu da ne?” diye bağırdı Tynian uluyan troll’lerin ötesini göstererek.

Güneşten de parlak, akkor renginde bir kıvılcımdı ve ormanın tam kenarında havada asılı duruyordu. Meşum bir şekilde etrafında parıldayan morumsu bir ışık halesiyle şişerek, dalga dalga büyümeye başladı. “İçinde bir şey var!” diye bağırdı Kalten.

Sparhawk savaş alanını aydınlatan parlak mor ışığa gözlerini kısarak bakmak için olanca gücünü harcadı. “Yaşıyor,” diye bağırdı. “Hareket ediyor.”

Mor ışık küre daha daha hızlı büyüyor ve kenarlarından parıldayan turuncu alevler fışkınyordu.

Alevli kürenin merkezine duran bir şey vardı - cüppeli, kukuletalı ve yeşil yeşil yanan bir figür. O figür elini kaldırdı, iyice açtı ve o açık avuçtan yakıcı bir şimşek fırladı. Hücum eden bir Cyrinic Şövalye ve atı şimşekle yanarak kömür haline gelmiş bir şekilde parçalandı.

Ve sonra yakıcı ışığın ardında, ormandan çıkan muazzam bir şey görüldü. Yaşayan hiçbir şeyin bu kadar büyük olması mümkün değildi. Kafası yaratığın bir sürüngen olduğunda şüphe bırakmıyordu. Devasa kafa pullu, kulaksız, dümdüzdü ve sıra sıra geriye doğru kıvrık dişlerle dolu dudaksız, ileri doğru çıkık bir ağzı vardı. Kısa bir boynu, dar omuzları ve minnacık ön pençeleri vardı. Bereket versin ki gövdenin geri kalanı ağaçlardan görünmüyordu.

“Bıı şeyle savaşamayız!” diye bağırdı Kalten.

Turuncu alevler fışkıran, mor kürenin içindeki kukuletalı figür tekrar kollarını kaldırdı. İçine kendi kendine sıkıca kapanmış gibiyi ve sonra şimşek gene açık avcundan çaktı - ve durup, etrafa kıvılcımlar saçarak havada patladı.

“Bunu sen mi yaptın?” diye Sparhawk’a bağırdı Vanion.

“Ben değilim, Vanion. O kadar hızlı olamam.”

Sonra Stricçe konuşmaya başlayan kalın, tınılı bir ses duydular. Sparhawk bakmak için Faran’ı çevirdi.

Zalasta’ydı. Gümüş saçlı Stric kanyonun kuzey tarafındaki dik yamacın yarı yolunda duruyordu, beyaz cüppesi fırtınanın hafif ışığında parıldıyordu. İki kolunu da kafasının üzerinde açmıştı ve Sparhawk’m bir düşkünlükten çok daha fazla bir şey olduğun düşündüğü asası enerjiyle parladı. Asayı aşağı doğru, ateşten bulutunun içindeki figürü hedefleyerek salladı. Asanm ucundan parlak bir kıvılcım çıktı ve Peloilerle zırhlı şövalyelerin üzerlerinden cı-zırdayarak gidip ateş kürenin üzerinde patladı.

Kürenin içindeki figür irkildi ve bir kere daha avcunun içinden şimşek çaktı, bu kez Zalasta’yı hedef almıştı. Stric onu asasıyla küçümseyerek

savuşturdu ve hemen ateş küresinin yüzeyinde, sonuncusu gibi parçalanan o parlak kıvılcımla karşılık verdi.

Koruyucu ateşinin içindeki kukuletalı kişi bu kez daha fazla irkildi. Korkunç karşılaşmadan şaşkına dönmüş Kilise Şövalyeleri oldukları yerde donmuş kalmışlardı.

“Bizim uğraşmamız gereken kendi işimiz var, beyler!” diye kükrercesine hatırlattı Vanion. “Hücum!”

Sparhawk kendine gelmek için kafasını salladı. “Teşekkürler, Vanion,” dedi arkadaşına. “Bir an daldım.”

“Dikkat et, Sparhawk,” dedi, tıpkı Sparhawk ve Kalten daha çömezken eğitim alanında kullandığı tonda Vanion.

“Emredersiniz, Eğitmenim,” diye aynı bir delikanlı gibi utanmış bir tonda cevapladı Sparhawk. İkisi de birbirlerine baktılar ve sonra güldüler. .

“Aynı eski günlerdeki gibi,” dedi neşeyle Kalten. “O zaman, niçin ıvır zıvırı Zalasta’ya bırakıp gidip troll öldürmüyoruz?”

Şövalyeler sonsuz saldırılarını sürdürdüler. İki büyücü de yukardan ateşli düellolarına devam ettiler. TrollTerin öfkesi dinmemişti ama sayıları azalmıştı ve devasa ölü yığınları saldırılarım engelliyordu. Savaş alanının üstündeki hava korkunç ateşlerle cızırdayıp çatırdarken yerdeki kanlı uğaş devam etti.

Bir kere daha yeni mızrak aldıklarında, “Bu benim hayal gücüm mü yoksa bizim mor dostumuz soluklaşıp yoruluyor mu?” diye fikrini söyledi Tynian.

“Ateşi biraz sönükleşmeye başlıyor,” diye ona katıldı Kalten.

“Ve de şimşek atmak için gittikçe daha fazla uğraşıyor.”

“Kendinize fazla güvenmeyin, beyler,” diye onları hafifçe azarladı Vanion. “Hâlâ uğraşmamız gereken troll’Ier var ve sanırım o büyük kertenkele hâlâ ormanda.”

“Bunu düşünmemek için çok uğraşıyordum,” dedi Kalten.

Sonra, aniden, büyüdüğü anilikte, mor turuncu ateş küre küçülmeye başladı. Zalasta saldırısını artırdı, asasından çıkan ateşten kıvılcımlar süratle küçülen bulutun dış yüzünde ateş yağmuru gibi arka arkaya hızla patladı.

Sonra parıldayan küre yok oldu.

Peloilerden bir sevinç çığlığı yükseldi ve troll’Ier duraksadılar.

Yüzü tuhaf bir şekilde donuk olan Khalad, makinesine yeni bir cirit yerleştirdi ve fırlatmak için ipi kesti. Cirit dev yaydan fırlayıp hız kazandıkça tutuşuyormuş gibi göründü. Genç adamın daha önceki atışlarının hepsinden daha fazla yükseldi ve yükseldikçe ışıdı.

Dev kertenkele ormanın gerilerinden kükredi, korkunç ağzı açık duruyordu. Ve yanan cirit tam göğsüne sapladı. Derine girdi ve iğrenç yaratık şiddetli acı ve öfkeyle büyük bir çığlık attı. Ön ayakları yanan oku boşuna kavramaya çalışıyordu. Ve sonra canavarın bedeninde ağır, boğuk bir gümbürtü oldu. Kapalı bir patlama yeri iyice sarstı. Koca kertenkele kanlı bir ateşle patlayarak açıldı ve kalan parçaları kımıldayarak ormana çöktü.

Ağaçların kenarında belirsiz türden bir dalgalanma göründü. Dalgalanma bir yaz günü sıcağının titrek ışığımsı parlamalarına çok benziyordu ve hepsi parlamadan bir şey çıktığını gördüler. Bu sadece hayvani, çirkin, öfke ve hüsranla dolu bir yüzdü. Kıllı yüzden sivri dişlerle dolu uzun bir ağız ileri uzanıyor ve domuz benzeri gözleri yuvalarında yanıyordu.

Uludu - havayı yırtan uzun bir uluyuş. Tekrar uludu ve Sparhawk irkildi. Dalgalanan hayalet Trollce böğürüyordu. Gene uludu, gök gürültüsü gibi sesi etrafındaki ağaçları şiddetli bir rüzgâr gibi eğiyordu.

“Bu da ne, Tanrım?” diye bağırdı Bevier.

“Ghworg,” dedi gergince Ulath. “Troü’lerin Av Tanrısı.”

Ölümsüz yaratık yeniden uludu ve ardından yok oldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

GHWORG'UN gözden kayboluşuyla troll'ler arasındaki bütün işbirliği yok oldu. Ulath'm hep belirttiği gibi aslında sürüler haline dolaşan yaratıklar değillerdi ve onları yarı beraberliğe tatlılıkla ikna eden Tanri'lannm varlığı olmayınca birbirleriyle geleneksel düşmanlığa geri döndüler. Saflar arasında birkaç berbat kavga çıkınca hücumları duraksadı. Kavgalar hızla yayıldı ve birkaç dakika içinde kanyonun ağzının ötesinde genel bir dövüş başladı.

“Evet?” diye Ulath'a sordu Kalten.

“Bitti.” Genidian Şövalye omuz silkti. “En azından bizim bölümümüz bitti. Ama troll'ler arasındaki hengame uzun süre daha devam edebilir.”

Göründüğü kadarıyla Kring de aynı sonuca varmıştı ve Peloiler, mızrak ve kılıçları ellerinde yaralı troll yığınlarına doğru anlamlıca ilerlediler.

Khalad hâlâ ilkel makinesinin arkasında duruyordu, ifadesi boştu ve gözleri görmüyordu. Sonra birden uyanmış gibi göründü. Şaşkınlık içinde etrafına bakmarak, “Ne oldu?” diye sordu.

“Şu dev sürüngeni öldürdün, genç dostum,” dedi Tynian. “Görülmeye değer bir atıştı.”

“Ben mi yaptım? Ona atış yaptığımı bile hatırlamıyorum. Menzil dışında olduğunu düşünmüştüm.”

Zalasta, kalın kaşlı yüzünde bir tatmin ifadesiyle kanyonun yamacından aşağı inmişti. “Korkarım düşüncelerinizi birkaç dakikalığına umursamadım, genç sör,” diye açıkladı Sparhawk'm silahtarına. “O yıldırım yaratığının işini halletmek için sizin makinenize ihtiyacım vardı. Umarım beni affedersiniz ama size bu konuda danışmak için vakit yoktu.”

“Kesinlikle hiçbir sorun yok, bilge kişi. Sadece atışı görebilmek istemiştim. Ne tip bir hayvandı?”

“Onun türü dünyada milyonlarca yıl önce dolaşırdı,” dedi Stric, “insanlık, hatta troll’ler ortaya çıkmadan önce. Rakibimiz eski ölüleri diriltme konusunda çok yetenekli görünüyor.”

“O ateş kürenin içindeki o muydu?” diye sordu Kalten.

“Bu konuda emin olamam, Sör Kalten. Göründüğü kadarıyla karşımızda birkaç düşman var. Kürenin içindeki esas düşmanımız değilse bile büyük ihtimalle düşman meclisinde çok büyük bir yeri vardır. Çok yetenekliydi.”

“Haydi yaralılara bakalım,” dedi Vanion. Artık Pandionlann başında Sparhawk’m olduğu itirazlarına rağmen kumanda alışkanlığı hâlâ Vanion’un damarlarının derinliklerinde dolaşıyordu.

“Ben işin en kötü bölümünün bittiğini haber vermek için leydilerin yanına gideceğim,” dedi Sparhawk. Faran’ı döndürüp mağaraya doğru sürdü. Ehlana ve gurubun geri kalanını mağaranm önünde açıkta görünce biraz şaşırdı ve kızdı. “Sana mağarada kalmanı söylemiştim,” diye karısını sertçe kınadı.

“Gerçekten bunu yapmamı beklemiyordun, değil mi?”

“Doğrusu evet, bekliyordum.”

“Hayat bu küçük hayal kınklıklarıyla dolu, değil mi?” Ses tonu meydan okur gibiydi.

“Bu kadar yeter çocuklar,” dedi bıkkınca Sephrenia. “İç meselelerinizi ortalıkta tartışmamanız lazım. Kavganızı başbaşa kaldığınızda yapın.”

“Kavga etmiyorduk, değil mi, Sparhawk?”

“Tam başlamak üzereydik.”

“Özür dilerim, tatlım,” dedi pişmanca. “Sen öyle korkunç bir tehlike içindeyken içerde kalmaya dayanamadım.” Sonra yüzünü çarpıttı. “Şu anda kraliçe gururumu bir kenara atacağım ve hatalı olduğumu kabul edeceğim. Zalasta hakkında korkunç derecede yanılmışım. Bugün bizi o kurtardı, değil mi?”

“Bizi incitmediği kesin,” diye ona katıldı Talen.

“Harikuladeydi,” diye bağırdı kraliçe.

“Çok ama çok yetenekli,” dedi gururla Sephrenia. Belki farkında olmadan Danae’yi kucağında tutuyordu. Yüzyılların kardeşliği küçük Ştric kadının tepkilerini içgüdüsel bir hale sokmuştu.

“Ormanın kenarındaki o iğrenç şey de neydi?” diye ürpererek sordu Sör Bevier,

“Ulath onun Troll Av Tanrısı Ghworg olduğunu söylüyor,” diye cevapladı Sparhawk. “Ben de Zemoch’daki Azash tapmağından hatırladım. Ama o zaman yakından bakmamıştım. Biraz meşguldüm.” Yüzünü astı. “Evet, küçük ana,” dedi Sephrenia’ya, “haklıy-mışız gibi görünüyor. Ghwerig’in büyüsü düşündüğümüz gibi çok sağlam değilmiş. Troll Tanrıları serbest - en azından Ghworg. Ama kafamı karıştıran daha önce niçin kaçmadıkları. İstedikleri zaman kaçabiliyorlarsa ben tapınakta Bhelliom’u parçalamakla tehdit ettiğimde niçin kaçmadılar?”

“Belki yardıma ihtiyaçları vardı.” Sephrenia omuz silkti. “Düşmanımızın, hapsedildikleri yerden kaçmalarına yardım ederek onların yardımını alması çok mümkün. Zalasta’ya soracağız. O bilebilir.”

Troll’lerle savaşta Sparhawk’m düşündüğünden fazla şövalye yaralanmış ve on beşi öldürülmüştü. Kanyona akşam çökerken, Engessa Sparhawk’m yanma geldi, bakışları sertti. “Ben şimdi gidiyorum, Sparhawk-Sovalye,” dedi birden bire.

Sparhawk şaşkınca ona baktı.

“Gidip bölgenin klanıyla konuşmam lazım. Sınırlarındaki başarısızlık bağışlanamaz.”

“Bir mazaret vardır, Atan-Engessa.”

“Benim kabul edeceğim hiçbir mazeret yok. Sabaha Ehlana-Kra-liçe’yi koruyacak kadar savaşçıyla geri geleceğim.”

“Biliyorsun ki ormanda troll’ler var.”

“Onlar işimi zorlaştırmayacaklar, Sparhawk-Sovalye.”

“Dikkatli ol, Atan Engessa. Dostlarımı gömmekten bıktım.”

Engessa birden” sırıttı. ‘Troll’lerle savaşmanın iyi taraflarından biri bu, Sparhawk-Sovalye. Dostlarını gömmen gerekmiyor. Troll’ler onları yiyorlar.”

Sparhawk’m tüyleri ürperdi.

Zalasta açıkça günün kahramanıydı. Peloilerin hepsi ve Kilise Şövalyelerini- çoğu ona açıkça huşu duyuyorlardı. Parıldayan mor kürenin içindeki kukuletalı figürle yaptığı düellonun görüntüsü ve dev sürüngenin görülmeye değer ölümü bütün grubun beynine iyice kazınmıştı. Ama o tüyler ürpertici başarısına omuz silkerek alçakgönüllü davranmıştı. Ehlana’nm düşmanlığının bitişine ve artık ona karşı tamamen içten davrandığına çok memnun olmuş görünüyordu. Zalasta’nın katı tavrı yumuşamıştı - Ehlana’nm insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı - ve bir şekilde daha az çekingen ve daha insancıl olmuştu.

Engessa ertesi sabah yanında bin Atanla geldi. Zamanında kararlaştırılan klan sınırında olmamaktan doğan başarısızlıkları yüzünden Engessa’nm onlarla sert konuştuğu subaylarm yüzünden açıkça belli oluyordu. Yaralı şövalyeler Atan savaşçıların taşıdığı sedyelere yerleştirildi. Oldukça büyüyen grup yavaşça yola çıktı ve doğuya, Tamu! topraklarındaki Lebas’a doğru yollarına devam ettiler. Yaralıların engellemesinden dolayı hız yapmıyorlardı - ya da öyle görünüyordu. İki gün gibi görünen yolculuğun

ardından Sparhawk kızıyla kısaca konuşup diğerlerinin uykuda olduğu bir anda onunla konuşmak istediğini söyledi. Dostlarının boş bakışları Aphrael’in yine zamanla oynadığını belli ettiğinde atını arabanın yanma sürdü.

“Lütfen konuya gir, Sparhawk,” dedi küçük Tanrıça. “Bu kez çok zor.”

“Daha mı farklı?”

“Tabii ki öyle. Yaralıların acısını uzatıyorum ve bu çok tatsız.”

“Tamam o zaman, orada olanın ne kadarı gerçekti?”

“Bunu nereden bilebilirim ki?”

“Yani söyleyemez misin?”

“Evet, elbette söyleyemem. Biz bir illüzyon yarattığımızda farkı kimse söyleyemez. Eğer birisi onu fark ederse zaten pek bir işe yaramaz, değil mi?”

“Sen “biz” dedin. Bu bir illüzyonsa, o zaman arkasında bir Tanrı var?”

“Evet - doğrudan ya da dolaylı. Eğer dolaylıysa o kişinin, bu işe karışan Tanrı hangisiyse üzerinde büyük bir etkisi vardır. Bu kadar gücü çok sık başkasına vermeyiz - ya da pek isteyerek vermeyiz. Lafı döndürüp durma, Sparhawk. Canını sıkan ne?”

“Gerçekten bilmiyorum, Aphrael,” diye itiraf etti. “Bu işte eksik görünen bir şey var.”

“Net ol, Sparhawk. Üzerinde çalışmam için kesin bir şeye ihtiyacım var.”

“Bana abartı gibi görünüyor, hepsi bu. Birisinin gösteri yaptığı gibi bir duygu. Bu yeni yetmelik.”

Aphrael düşündü, gonca dudakları büzüldü. “Belki biz yeni yetmeyiz, Sparhawk. Konumumuzun tehlikelerinden biri bu. Büyümemizi sağlayacak

kadar güçlü hiçbir şey yok, bu yüzden kendimizi şımartmakta özgürüz. Bunu kendi karakterimde fark ettim."

"Sen mi?"

"Nazik ol, Baba." Bunu neredeyse farkmda olmadan söyledi, küçük siyah kaşları düşünceyle çatılmıştı. "Bu kesinlikle tutarlı," diye ekledi. "Astel'deyken, şu Sabre denen adamın gösterdiği olgunluk oldukça azdı ve oldukça yakından kontrol ediliyordu. Biraz önce bizim zayıflıklarımızdan birini buldun, Sparhawk. Bu fikri bana doğrudan söylemeni istemezdim ama biraz çocuksu olduğumuz fikrini aklının bir köşesinde tut. Korkarım ben bunu göremiyorum. Bizim hatalarımızdan biriyse bu, bana da diğerlerine bulaştığı gibi bulaşmıştır. Hepimiz diğerlerini etkilemeyi severiz ve başka birisi gösteri yaparken etkilenmek nezakettir." Biraz yüzünü astı. "Bu otomatik, korkarım. Kuşkuculuğuna iyice sarıl, Sparhawk. Gözü-kara saflıktan yoksun oluşun işe yarayabilir. Şimdi uykuna dön. Şu anda çok meşgulüm."

Atan dağlarının zirvesini geçip doğu yamaçlarından aşağı, sınıra doğru ilerlediler. Atan ve Tamul arasındaki sınır dik ve açıkça ortadaydı. Atan ağaçlar ve engebeli tepelerden oluşan vahşi bir ülkeydi. Tamul ise özenle bakılan bir park. Tarlalar dayanılmaz derecede düzenliydi. Tepeler bile hoş manzaralar sağlamak için beceriyle yontulmuş gibiydi. Köylüler çalışkan görünüyorlardı ve Ele-ne krallıklarının köylüleriyle sertlerinin yüzlerindeki ortak mutsuzluk ifadesine sahip değillerdi.

"Organizasyon, sevgili Emban," diyordu küçük, şişko din adamına Oscagne. "Başarımızın anahtarı organizasyonda yatıyor. Tamul'daki tüm güç imparatordan gelir ve tüm kararlar Matherion'da verilir. Köylülerimize ne zaman ekeceklerini, hatta ne zaman biçeceklerini bile söyleriz. Merkezi idarenin bazı sorunları olduğunu kabul ediyorum ama Tamul'un doğası bunu gerektiriyor gibi."

"Ne yazık ki Eleneler çok daha az disiplinli," diye cevapladı Emban. "Kilise daha uysal bir cemaatle daha mutlu olabilirdi ama Tanrı'mızın bize verdiğiyle başarmamız gerekiyor." Gülümsedi.

“Ah, şey, bu hayatın sürekli ilginç olmasını sağlıyor.”

Bir öğleden sonra geç saatlerde Lebas’a ulaştılar. Burası sanatsal süslemeye dayalı, açıkça farklı görünen bir mimariye sahip küçük, düzenli bir şehirdi. Evler alçak ve genişti. Sanki mimarlar düz, dik hatları bir şekilde bitirmemeyi düşünmüşler gibi, tepelerindeki hatların uçları yukarı doğru kıvrık zarif çatılan vardı. Taş döşeli geniş ve düz sokakları parlak renkli ipekler giyen vatandaşlarla doluydu.

Tamullar daha önce Elene şövalyeleri görmedikleri için batılıların içeri girişi oldukça karışıklık yarattı. Ama onları en çok şaşkınlığa uğratan Elenia Kraliçesiydi. Tamullar, altın rengi tenli, koyu renk saçlı insanlardı ve arabası neredeyse törendeymişcesine sokaklarda ilerlerken soluk, sarışın kraliçe onları huşu içinde bıraktı.

Elbette ilk işleri yaralılardı. Oscagne, Tamul doktorlarının dünyanın en iyileri arasında olduğu konusunda onları temin etti. Üstelik göründüğü kadarıyla büyükelçinin imparatorlukta oldukça yüksek bir nüfuzu vardı. Yaralı şövalyeler için bir ev sağlandı ve emrinde tıbbi bir ekip ortaya çıktı. Grubun kalanı için ek evler bulundu; evler tek bir kelime Elenik anlayamayan hizmetkârlarla doluydu.

O akşam tanımlanamayan, şaşırtıcı, leziz yiyeceklerden oluşan yemekten kalktıktan sonra Emban, “Burada oldukça ağırlığın varmış gibi görünüyor, Oscagne,” dedi.

“Ağır olan ben değilim, dostum.” Oscagne gülümsedi. “Yetkim imparator tarafından imzalandı ve tüm Daresia kıtasının ağırlığı onun ellerinde. Kraliçe Ehlana’nın ziyaretini hoş ve rahat kılmak için bütün Tamuli’ye, mümkün olan - ve hatta mümkün olmayan -her şeyin yapılmasını emretti. Kimse onun emirlerine itaatsizlik edemez.”

“O zaman troll’lere ulaşamamış olmalılar,” dedi nazikçe Ulath. “Tabii ki troll’lerin bizden farklı bir dünya görüşü var. Belki de Kraliçe Ehlana’nın onların hoş geldiniyle eğleneceğini düşündüler.”

“Bunu yapması gerekiyor mu?” diye Sparhawk’a şikâyet etti Oscagne.

“Ulath mı? Evet, sanırım gerekiyor, Ekselans. Bu Thalesialılarm doğasında olan bir şey - korkarım son derecede gizemli ve büyük olasılıkla sapıkça.”

“Sparhaıok!” diye itiraz etti Ulath.

“Burada kişisel bir şey yok, ahbap.” Sparhawk sırıttı. “Sadece benim sıram olmadığında bana yemek pişirttiğin bütün o günler için seni affetmediğimi bildiren bir notum var.”

“Kımıldama,” diye emretti Mirtai.

“Gözüme kaçırdın,” diye suçladı Talen.

“Zarar vermez. Şimdi kımıldama.” Karışımı Talen’in yüzüne sürmeye devam etti.

“O da ne, Mirtai?” diye merakla sordu Barones Melidere.

“Safran. Onu yemekte kullanırız. Bir tür baharat.”

O ve Sparhawk odaya girip Mirtai’yi Talen’in yüzüne o çeşniyi sürerken bulduklarında Ehlana, “Ne yapıyorsunuz?” diye sordu.

“Valenizi değiştiriyoruz, Kraliçem,” diye açıkladı Stragen. “Sokağa çıkması lazım ve göze çarpmamasını istiyoruz. Mirtai teninin rengini değiştiriyor.”

“Büyüyle de yapabilirdin, değil mi, Sparhawk?” dedi Ehlana.

“Ben yapamazsam bile Sephrenia kesinlikle yapabilirdi.”

“Bunu şimdi söylüyorsunuz,” dedi acı bir tonlamayla Talen. “Mirtai son yarım saattir beni çeşnilendiriyor.”

“Ama iyi kokuyorsun,” dedi Melidere.

“Bu işe birisinin akşam yemeği olmak için başlamadım. Ah.”

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Alean, tarağını Talen’in saçla-rındaki bir düğümden dikkatle çıkarırken. “Ama boyayı iyice bulaştırmam lazım, yoksa iyi olmaz.” Alean genç adamın saçlarım siyaha boyuyordu.

“Bu sarı şeyi çıkarmak ne kadar sürer.”

“Emin değilim.” Mirtai omuz silkti. “Kalıcı olabilir ama en azından bir ay içinde yavaş yavaş çıkar.”

“Bunun hesabını vereceksin, Stragen,” diye tehdit etti Talen.

“Kımıldama,” dedi Mirtai ve sürme işine devam etti.

“Yerel hırsızlarla bağlantı kurmamız lazım,” diye açıkladı Stragen. “Sarsos’daki hırsızlar kesin cevabı burada, Lebas’da alacağımızı söylediler.”

“Bu planda büyük bir gedik görüyorum, Stragen,” dedi Sparhawk. “Talen Tamulca bilmiyor.”

“Bu sorun değil.” Stragen omuz silkti. “Yerel hırsızların başı Cammorialı.”

“Bu nasıl olmuş?”

“Biz çok kozmopolitiz, Sparhawk. Zaten bütün hırsızlar kardeştir ve biz yeteneğin soylu erkini tanırız. Her neyse, bir Tamul olarak göze batmaz hale gelir gelmez, Talen Caalador ile - Cam-morialmın ismi - konuşmak için yerel hırsızların inine gidecek. Onu buraya getirecek ve özel olarak konuşabileceğiz.”

“Pek sen niye gitmedin?”

“Ne yani bütün suratımı safranla mı kaplayacaktım? Salaklaşma, Sparhawk.”

Cammorialı Caalador, tıknaz, kıvırcık siyah saçlı kırmızı yüzlü ve açık, dostane bakışlı bir adamdı. Hırsızlar ve katillerin reisinden çok, dost canlısı

bir hancıya benziyordu. Tavırları kaba saba ve espriliydi. Tipik Cammorialı gibi sözcükleri uzatarak ve taşra kökenli baştan savma gramerle konuşuyordu. Talen onu tanıttığında Stragen'e, "Demk Daresia'da bütü hırsıların kafsmı karıştıra kiş seesin," dedi.

"Bu konuda suçlu olduğumu ilan edeceğim." Stragen gülümsedi.

"Buu asi yapma, kardeş. Palavayla kaçmıya çalaşma."

"Bunu hatırlamaya çalışacağım. Memleketten bu kadar uzakta ne yapıyorsun, dostum?"

"Ayn suruyu saa da sorebilim, Stragen. Buraa Thaalesye'den çoo uzaa."

"Ve neredeyse Cammoria kadar uzak."

"Şe, bu kolaca heşeyi açıklayo, dosum. Hayata bana ait olmaan topraaklada tavşan yakalayan kaçaa avcı olrak aatıldım. Bu riski ço kârı az bi iş. Bööle olunca kümüsde tavk çalmaya başladım - tavkla taavşanla kada hızlı koşamıyo - özeelikle gece. Soona koyun çaal-meye geçtim - bi gece rüşvet vediğim ama baa çozalim bi şekilde ihenet eden bisürü çoban köpeğiyle karşılaştım."

"Bir köpeğe nasıl rüşvet verirsin?" diye merakla sordu Ehlana.

"Dünyada en kola şey, küçüleydi. Dikatleeini çekme için onlaa et parçalar ataasın. Şe, efenim, köpekler baa saldırdı ve kaçtım. Ya-zıkki hep giydiğim şapkayı orda bırakara. Böögedek herkes onu giydiğimi biliyo. Kelben bi köylü çocuğuum. Şeerde yaşıyamam. Böleece bi gemiye girdim. Kısa kesme gerekirs, sounda kendimi bu kıyıda bulup karay çıktım. Çünü kaptanım gemni kaagosundan bı-şeyle çaldıımı sandı." Durdu. "Sizi yeterince eğlendirebildim mi, Milord Stragen?" Sırıttı.

"Çok çok iyi, Caaldor," diye mırıldandı Stragen. "İnandırıcı -olmasına rağmen ıvır zıvır bir abartıydı."

“Bir hata, Milord. O kadar eğlenceliydi ki kendimden geçtim. Doğrusu, bir dolandırıcıyım. Cahil bir hödük numarası yapmanın insanları yumuşattığını fark ettim. Dünyada kendini sizden daha uyanık sanan birini enayi yerine koymak kadar kolay şey yoktur.”

“Ah.” Ehlana’nınki aşırı hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuydu.

“Majeseleri konuuşma tazımdan bir salak olduumu düşündünüz mü?” diye sempatikçe sordu Caaldor. “Eğe hoşunuza gittiyse devam edebilim - tabii ki bu şekilde konuya gelmek çok uzun sürer.”

Ehlana neşeyle güldü. “Sanırım cazibenizle çalılarda saklanan kuşları bile etkinize alabilirsiniz, Caalador.”

Akıcı bir hareketle eğilip, “Teşekkür ederim, Majesteleri,” dedi. Sonra tekrar Stragen’e döndü. “Teklifiniz bütün Tamul dostlarımızı şaşırttı, Milord. Yozlaştırma ve gerçek hırsızlık arasmdaki sınır Tamul kültüründe çok iyi tanımlanmıştır. Tamul hırsızlan sınıflarının oldukça bilincindedir ve otoritelerle gerçek bir işbirliği kavramı her nedense onlara doğal gelmiyor. Neyseki biz Eleneler basit sarı kardeşlerimizden çok daha yozlaşmışız ve bizim özel toplumumuzda zirveye yükselenler Eleneler gibi görünüyor - herhalde doğal yetenek yüzünden. Teklifinizin avantajını hemen gördük. Darsaslı Kondrak sunusunda çok etkileyici konuştu. Onu aşırı etkilemiş görünüyorsunuz. Tamuli’deki huzursuzluklar işleri felaket bir duruma sokuyor; Tamullara kâr zarar oranlarını sayıp döktüğümüzde mantıklıca dinlemeye başladılar, işbirliği yapmayı kabul ettiler - isteksizce olduğuna seni temin ederim ama bilgi toplamak konusunda size yardım edecekler.”

“Tanrı’ya şükür!” dedi büyük bir rahatlama iç çekişiyle Stragen. “Gecikme sinirlerimi germeye başlamıştı.”

“Kraliçeye bir söz verdiniz ama bunu tutup tutmayacağınızı bilmiyorsunuz.”

“Bu çok ama çok yakın, dostum.”

“Matherion’daki bazı kişilerin isimlerini sana vereceğim.” Caalador etrafına bakındı. “Bu konda sesis olun, çünk sise yadım etme istiyom ama kraliçe, kral ve şövalelerin önüde sise isimleri vermem hoş bişi dil.” Arsızca Ehlana’ya sırıttı, “ve sindi, Majetelei, suç dünyasının uzu oküleri dinleme istemi?

“Memnun olurum, Caalador,” diye hevesle cevapladı Ehlana.

O gece yaralı bir şövalye daha öldü ama iki düzine kötü yarak iyileşiyor gibiydi. Oscagne’m onlara söylediği gibi Tamul doktorlar fevkalade yetenekliydiler ama bazı metodlan Elenelere tuhaf geliyordu. Sparhawk ve arkadaşları vakit geçirmeden Matherion’a gitmeye karar verdi. Kıtayı geçerken izledikleri yol onlara çok fazla bilgi vermişti ve hepsi artık bunları imparatorluk hükümetinin bulduğu bilgilerle birleştirme zamanının geldiğini düşünüyorlardı.

Ve böylece bir sabah erkenden Lebas’dan yola çıkarak sıcaktan yanan bir yaz göğünün altmda güneye doğru at bindiler. Alçak taş duvarlarla işaretlenmiş bir tek yabani ot bile bulunmayan tarlalar boyunca uzanan düz hatlar halinde ekinlerin büyüdüğü kırlar düzenliydi. Ormanlık bölgelerdeki ağaçlar bile düz hatlar halinde büyüyorlar gibiydi. Başıboş doğa, en ufak bir izi kalmamışçasına yok edilmiş gibiydi. Tarlalardaki köylüler bol pantolonlar, beyaz çizgili gömlekler ve mantar tepelerinden farklı olmayan, sıkı örülmüş hasır şapkalar giyiyorlardı. Bu yabancı ülkenin kırsal bölgelerinde yetişen ürünlerin çoğunu Eleneler tanımıyorlardı - garip görünüşlü fasulyeler, tuhaf tahıllar. Sama Gölü’nü geçtiler ve Kha-lad’ın hiç onaylamadığı yüksek, pruva ve kıçlarıyla tuhaf görünümlü teknelerden ağ atan balıkçılar gördüler. “Yandan gelen ani bir rüzgâr onları alabora eder,” Khalad’ın kararıydı.

Her uzun yolculuğun sonuna yakın zamanlarda doğan sabırsızlık duygusunun eşliğinde başkentin altmış fersah kuzeyindeki Tosa’ya ulaştılar.

Hava güzeldi ve sabah erken yola koyulup akşam geç saatlere dek yollarına devam ederek arkalarında bıraktıkları her fersahı sayıyorlardı. Yol, Tarnul Denizi’nin kıyısını izliyordu. Bu yuvarlak tepelerin yükseldiği beyaz

kumdan geniş kumsallar, kırılıp, köpü-rerek gelip koyu mavi sulara kayarak dönen dalgalarla kıvrıla kıv-nla devam eden alçak bir sahildi.

Tosa’dan ayrıldıktan sekiz gün - aşağı yukarı - sonra, gece için, Oscagne onları Matherion’dan beş fersahtan uzak olmadıkları konusunda temin edince neredeyse bir tatil havasında, parka benzer bir koruda kamp kurdular.

“Devam edebilirdik,” diye öneride bulundu Kalten. “Sabaha orada olurduk.”

“Ölseniz olmaz, Sar Kalten,” dedi dikbaşlı bir tavırla Ehlana. “Su ısıtmaya başlayın, baylar ve banyo için kullandığımız çadırı kurun. Leydiler ve ben Daresia’da üzerimizi kaplayan tozun yarısıyla Matherion’a girmeyeceğiz - giysilerimizi havalandıralım, meltem buruşukluklarım alsın diye birkaç ip gerin.” Eleştirel bir şekilde etrafına baktı. “Ve sonra, baylar, sizin de bendinizi ve malI zemelerinizi gözden geçirmenizi istiyorum. Yarın sabah yola koyulmadan sizi teftiş edeceğim. Minnacık bir parça bile pas bulmasam iyi olur.” Kalten hüzünle iç çekti. “Emredersiniz, Kraliçem,” diye boyun eğmiş bir tonla cevapladı. Ertesi sabah, araba ön tarafta resmi bir yürüyüş kolunda yola koyuldular. Kızları toz kalkmasını engellemek için yavaştı. Maviler ve altınlı elmash tacını giymiş Ehlana arabasında kraliçelere layık bir şekilde oturmuş, bütün dünyaya sanki etraftaki her şeyle heybetli bir uyuma sahipmişçesine bakıyordu. Bununla beraber, daha yola çıkmadan önce küçük ama şiddetli bir uyuşmazlık yaşamışlardı. Prenses Danae, doğru dürüst bir elbise ve zarif küçük bir süs tacı giymesi gerektiği söylendiğinde şiddetle itiraz etmişti. EhI lana bu konuda kızım ikna etmeye kalkmamış ama onun yerine daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmıştı. “Prenses Danae,” dedi oldukça resmi bir şekilde, “ben senin Kraliçenim. Bana itaat edeceksin.”

Danae şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sparhawk daha önce hiç kimsenin onunla böyle konuşmadığı konusunda oldukça emindi. “Emredersiniz, Majesteleri,” diye sonunda itaatkâr bir tonda cevapladı. Şüphesiz, onların geliş haberi önden gitmişti. Bu işi Engessa halletmişti. İkindiye doğru uzun bir yokuşu çıkarlarken zirvede altın işlemeli, siyah cilalı çelik zırhlar giyen

bir atlı merasim birlğini gördüler. Onur kıtası yolun iki tarafında sıraya girmiş bekliyordu. Herhangi bir selamlama yoktu ve kol tepeye çıktığında Sparhawk sebebini hemen gördü.

“Aman Tanrım!” diye huşu dolu bir saygıyla soludu Bevier.

Aşağıda hilal şekline bir şehir koyu mavi bir limanı içine almıştı. Güneş doruk noktasını geçmişti ve Tamuli’nin tacı üzerinde parlıyordu. Mimari zarifti. Her binanın yuvarlak, kubbe gibi bir çatısı vardı. Chyrellos kadar büyük değildi ama Sör Bevierl saygılı bir şekilde nefes nefese konuşturan büyüklüğü değildi. Şehir göz kamaştırıyordu ama parlaklığı mermer parlaklığı değildi. Opal gibi bir parlaklık başkenti kaplıyordu. Taşlarının yüzeyinin altında değişen gökkuşağı renkli bir ateş vardı. Aşırı görkemiyle ara sıra gözü kör eden bir ateş.

“İşte!” dedi oldukça resmi bir tonlamayla Oscagne. “İşte güze-lik ve gerçeğin merkezi! İşte bilgelik ve gücün yuvası! İşte ateş kubbeli Matherion, dünyanın merkezi!”

Yirmi Dördüncü Bölüm

TEPEDEN aşağı refakatçileriyle beraber inerlerken Büyükelçi Oscagne, “On ikinci yüz yıldan beri böyle,” diyordu.

“Büyü mü?” diye sordu Talen. Genç hırsızın bakışları hayret doluydu.

“Öyle de diyebilirsin,” dedi ekşi bir yüz ifadesiyle, “ama bu kişinin sihirli sözler yerine sınırsız para ve güçle gerçekleştirdiği bir büyü. On birinci ve on ikinci yüzyıllar tarihimizin oldukça salak bir dönemidir. Bu Micaen Hanedanlığı dönemiydi; ve onlar büyük olasılıkla bugüne dek tahtı işgal eden en salak aileydi. İlk Micaen imparatoruna on dört yaşındayken Tega Adası’ndan bir elçi sedef işlemeli - ya da bazılarının söylediği gibi sedef kakmalı bir kutu vermiş. Tarih bize imparatorun değişen renklere bakarken donup kaldığını söylüyor. Sedefe o kadar hayran kalmış ki tahtmı o nesneyle kaplatmış.”

“Bu oldukça büyük bir istiridye olmalı,” diye belirtti Ulath.

Oscagne gülümsedi. “Hayır, Sör Ulath. Kabuklan küçük çiniler gibi kesip çok sıkı bir şekilde yapıştırmışlar. Sonra tüm yüzeyi yaklaşık bir ay uğraşarak parlatmışlar. Sıkıcı ve pahalı bir yöntem. Neyse, ikinci Micaen imparatoru bir adım daha ileri gitmiş ve taht odasının sütunlarını onlarla kaplatmış. Üçüncüsü duvarları kaplatmış ve böyle devam edip gitmiş. Sarayı kaplatmışlar, ardından tüm kraliyet binalarım. Sonra resmi dairelere geçmişler. İki yüzyıl sonra Matherion’daki bütün binaların tamamına bu küçük çinileri yapış-tırtmışlardı. Deniz kenarında Chyrellos’daki Bazilika’dan çok daha muhteşem batakhaneler var. Neyse ki hanedan sokakları kaplaya-madan yok oldu. İmparatorluğu neredeyse iflas ettiriyor, zaman içinde Tega Adası’nı gereğinden fazla zenginleştiriyorlardı. Tegan dalgıçlar deniz zeminini yağmalayarak inanılmaz zenginleştiler.

“Sedef cam gibi kolayca kırılır, değil mi?” diye sordu Khalad.

“Kesinlikle öyle, genç sör ve onları yapıştırmak için kullandıkları yapışkan da o kadar sağlam değildir. Rüzgârlı bir fırtına sokakları parıldayan kırıntılarla doldurur ve bütün binaları frengi bulaşmış gibi bir görünüşe sokar. Bir gurur melelesi olarak sedef parçalarının eski yerine yerleştirilmesi gerekir. Orta seviyede bir kasırga imparatorlukta çok büyük bir mali kriz başlatabilir ama artık o angaryayı yüklendik. Resmi belgeler o kadar uzun zamandır ‘Ateş kubbeli Matherion’dan bahsediyor ki artık sıradan bir deyime dönüştü. İster beğenin ister beğenmeyin ama bu saçmalığı devam ettirmemiz gerekiyor.”

“Ama nefes kesici,” diye düşünceli bir sesle şaşkınlık içinde kaldı Ehlana.

“Boş ver, tatlım,” dedi oldukça sert bir şekilde Sparhawk.

“Ne?”

“Buna gücümüz yetmez. Lenda ve ben bütçeyi azaltmak için her yıl yumruk yumruğa geliyoruz.”

“Ciddi bir şekilde düşünmüyordum, Sparhawk,” diye karşılık verdi. “Şey - en azından çok ciddi bir şekilde değil.”

Matherion’un geniş caddeleri Ehlana’nm arabası geçerken birden sessizleşen ve sonra bağırarak alkışlayan kalabalıklarla doluydu. Kraliçe Ehlana geçerken vatandaşlar bağırıp alkışlamayı kesiyorlardı çünkü yerlere kapanmakla meşguldüler. Resmi eğilme, dizler üzerine çökmeyi ve alnı taşlara dokundurmayı içeriyordu.

“Ne yapıyorlar?” diye bağırdı Ehlana.

“İmparatorun emirlerine itaat ediyorlar,” dedi Oscagne. “Bu imparatorluk bireyine saygı gösterme işaretidir.”

“Onları durdur!” diye emretti Ehlana.

“İmparatorluk emrini iptal mi edeyim? Ben mi, Majesteleri? Bu olası değil. Beni affedin Kraliçe Ehlana, kafamın bulunduğu yeri seviyorum. Şehrin kapısında bir sırığın ucunda olmasını tercih etmem. Bu oldukça büyük bir onur. Sarabian halka, size kendisine eşitmiş gibi davranmalarını emretti. Daha önce hiçbir imparator bunu yapmadı.”

“Peki, yüzlerinin üzerine kapanmayan halk cezalandırılacak mı?” diye sesinde sert bir kızgınlıkla sordu Khalad.

“Tabii ki öyle olmayacak. Bunu sevgiyle yapıyorlar. Tabii ki bu resmi açıklama. Doğrusu, bu âdet bin yıl öncesine dayanıyor, imparator odaya girerken sarhoş bir saraylının ayağı takılıp yüz üstü düşmüş. İmparator bundan fazlasıyla etkilenmiş ve tamamen yanlış anlamış. Saraylıyı hemen o anda düklükle ödüllendirmiş. İnsanlar kafalarını korkudan yerlere vurmuyor, genç adam. Mükâfatlandırılma ümidiyle yapıyorlar.”

“Sen alaycı birisin, Oscagne,” diye büyükelçiyi suçladı Emban.

“Hayır, Emban, ben gerçekçiyim. İyi bir politikacı daima insanların içindekilerin en kötüsünü bulmaya çalışır.”

“Bir gün sizi şaşırtabilirler, Ekselans,” dedi Talen.

“Daha şaşırtmadılar.”

Saray bölümü, doğu Elenia’daki Demos şehrinden birazcık daha küçüktü. Elbette parıldayan ana saray etraftaki en büyük yapıydı. Bununla beraber başka saraylar da vardı - çok çeşitli mimari tarzlarda parıldayan yapılar. Sör Bevier soludu. “Aman Tanrım!” diye bağırdı. “Oradaki kale Kral Dregos’un Larium’daki sarayının neredeyse bire bir kopyası.”

“Aşırma sadece şairlerin işlediği bir günah gibi görünmüyor,” diye mırıldandı Stragen.

“Sadece kozmopolitanlığa yönelik bir saygı,” dedi Oscagne. “Sonunda biz bir imparatorluğuz ve çatımızın altında birçok farklı halkı topladık. Eleneler kaleleri severler, bu yüzden batı imparatorluğunun Elene

krallarının ziyarete geldiklerinde rahat etmelerinin sağlanması için burada bir kalemiz var.”

“Kral Dregos’un kalesi güneşin altında bunun gibi parıldamaz,” diye belirtti Bevier.

“Amaç da bu, Sör Bevier.” Oscagne gülümsedi.

Bir hizmetçi güruhuyla karşılaştıkları ana sarayın önündeki, taş kaplı yarı kapalı avluda atlarından indiler.

“Ne istiyor?” diye sordu Kalten, kırmızı ipek giysiler içindeki kararlı bakışlı Tamul’u yanına yaklaştırmayarak.

“Ayakkabılarınız, Sör Kalten,” diye açıkladı Oscagne.

“Ayakkabılarımın nesi varmış?”

“Çelik, Aziz Şövalye.”

“Eee? Zırh giyiyorum. Doğal olarak da ayakkabılarım çelik.”

“Saraya çelik ayakkabılarla giremezsiniz. Deri çizmelere bile izin verilmez yerler, anlarsınız.”

“Yerler de mi, deniz kabuklarından?” dedi kuşkuyla Kalten.

“Korkarım öyle. Biz Tamullar evlerimizin içinde ayakkabı giymeyiz, bu yüzden inşaatçılar duvarlar ve tavanlarının yanında imparatorluk sarayının yerlerini de kapladılar. Zırhlı şövalyelerin ziyaret edeceğini tahmin etmediler.”

“Ayakkabılarımı çıkaramam,” diye kızararak itiraz etti Kalten.

“Sorun ne, Kalten?” diye sordu Ehlana.

“Çoraplarımdan birinde delik var,” diye mırıldandı çok utanmış görünerek. “Başparmağım dışarda bir imparatorun karşısına çıkamam.”

Arkadaşlarına bakındı, kavgacı bir ifadesi vardı. Zırh eldivenli yumruklarından birini kaldırdı. “Eğer birisi gülerse, kavga çıkar.”

“Saygınlığınız güvende, Sör Kalten,” dedi Oscagne. “Hizmetkârlarda içerde giyebileceğimiz içi ördek tüyü terlikler var.”

“Benim çok büyük ayaklarım var, Ekselans,” dedi tedirgince Kalten. “Bana uyacak ayakkabıları olduğundan emin misiniz?”

“Merak etme, Kalten-Şövalye,” dedi Engessa. “Bana uyabiliyor-larsa sana da uyacaklardır.”

Ziyaretçiler terliklerini giydiklerinde saraya alındılar, içeride tavandan uzun zincirlerle sallanan yağ lambaları vardı ve lamba ışıkları her şeyi tutuşturmuştu. Geniş koridorların tavan, duvar ve zeminlerinin değişen gökkuşağı renkleri Elenelerin gözlerini ka-maştırmıştı. Hepsi hizmetkârları şaşkın şaşkın izlediler.

Şüphesiz etrafta saraylılar vardı - hiçbir saray onlar olmadan tam sayılmaz - ve aynı sokaklardaki vatandaşlar gibi Elenia Krah> çesi geçerken yerlere kapandılar.

“Onların selamlama tarzına hayran olma, aşkım,” diye karısını uyardı Sparhawk. “Cimmura halkı, ne teklif edersen et bunu benimsemeyecektir.”

“Saçmalama, Sparhawk,” diye ters ters cevapladı. “Bunu düşünmüyordum bile. Aslında bu insanların durmasını istiyorum. Gerçekten biraz utandım.”

“İşte benim kızım.” Sparhawk gülümsedi.

Onlara şarap ve yüzlerine serpmek için, buz gibi parfümlü su sunuldu. Şövalyeler hevesle şarabı kabul ettiler. Leydiler de suyu görevlerine bağlı bir havada yüzlerine serptiler.

Prenses Danae su dolu porselen kapların birini işaret ederek, “Gerçekten bundan biraz denemelisin, Baba,” diye önerdi. “Zırhının güzel kokusunu

örtebilir.”

“Haklı, Sparhawk,” diye kızma katıldı Ehlana.

“Zırhın kötü kokması gerek,” diye omuz silkerek cevapladı Sparhawk. “Bir dövüş sırasında düşmanın gözlerinin yaşarmaya başlaması sana büyük avantaj sağlar.”

“Bir nedeni olduğunu biliyordum,” diye mırıldandı küçük prenses.

Sonra duvarlarda mozaik portrelerin asılı olduğu uzun bir koridora sokuldular: bunlar soğuk ifadeli, çok eskiden ölmüş imparatorların idealize edilmiş betimlemeleriydi. Sonsuz gibi görünen koridorun zeminini iki kenarı da altın rengi koyu kırmızı geniş çizgili bir halı koruyordu.

“Çok etkileyici, Ekselans,” diye bir süre sonra Oscagne’a mırıldandı Stragen. “Taht odasına daha kaç kilometre var?”

“Komiksiniz, Milord,” diye gülümsedi Oscagne.

“Akıllıca yapılmış,” diye görüşünü belirtti hırsız, “ama çok fazla yer harcamıyor mu?”

“Çok zekice, Milord Stragen.”

“Bu da ne?” diye sordu Tynian.

“Koridor sola kıvrılıyor,” dedi Stragen. “Duvarların ışığı yansı-tış tarzı yüzünden fark etmesi güç ama yakından bakarsanız görürsünüz. Yaklaşık on beş dakikadır daireler çizerek yürüyoruz.”

“Doğrusu spiral, Milord Stragen,” diye düzeltti Oscagne. “Proje uçsuz bucaksızlık fikrini yansıtmayı planlamıştı. Yapı olarak Tamullar küçüktür, bu yüzden büyüklük bizi etkiler. Bu yüzden Atanlara bu kadar düşkünüz. Şimdi spiralin iç halkasına giriyoruz. Taht odası uzak değil.”

Değişen alev koridorlar birden, gizli trompetlerin kraliçe ve grubunu selamlamasıyla yüksek ve tatsız bir tören borusu sesiyle doldu. Tören

borusunu minnacık bir şakırtı sesiyle ikide bir kesen iğrenç bir gıcırtı sesi izledi. Sahibesinin kollarına yerleşmiş, Mmrr kulaklarını dikip tısladı.

"Kedinin mükemmel bir müzik zevki var," diye belirtti Bevier, "müziğin" içindeki özellikle düzensiz bir bölümden irkilerek.

"Bunu unutmuşum," diye Vanion'dan özür diledi Sephrenia.

"Umursamamaya çalış, bir tanem."

"Çalışıyorum," diye yüzünde acılı bir ifadeyle karşılık verdi.

"Size bahsettiğim dişi ogreyi hatırladınız mı?" diye Sparhawk'a sordu Ulath. "Thalesia'daki zavallı adama âşık olan."

"Belli belirsiz."

"Ogre ona şarkı söylediğinde hemen hemen böyle söylüyordu."

"Ondan kurtulmak için bir manastıra kapanmıştı, değil mi?"

"Evet."

"Akıllıca bir karar."

"Bu özentilerimizden biri," diye açıkladı Oscagne. "Tamul dili konuşulduğunda çok müzikaldir. Güzel müzik sıradan, hatta sıkıcı görünür - bu yüzden bestecilerimiz ters etki için uğraşır."

"Bence başarıları insan hayalgücünün ötesinde," dedi Barones Melidere. "Bir demir çelik atölyesinin içinde bir düzine domuza işkence yapıyormuş gibi."

"Görüşünüzü besteciye ileteceğim, Barones," dedi Oscagne. "Hoşnut olacağından eminim."

"Bu şarkı sona ererse ben hoşnut olacağım, Ekselans."

Dövülmüş altınla kaplı sonsuzmuş gibi görünen koridor sonunda geniş kapılarla bitti. Ağır ağır açılıp çok büyük, kubbeli bir salonu gözler önüne serdiler. Kubbe etrafını çevreleyen binalardan daha yüksek olduğu için salonun ışıklandırması, yukarıdaki iki buçuk santim kalınlığındaki kristal pencerelerden geliyordu. Bu pencerelerden aşağı dökülen güneş ışıkları İmparator Sarabian'ın taht odasını ateşe veriyordu. Salonun uygun ama muazzam boyutları vardı. Her tarafa yayılan beyez sedef alanlar altın rengi ve koyu kırmızı çizgilerle parçalara bölünmüştü. Kaim kırmızı kadife perdeler parlayan duvarlar arasındaki boşluklara asılıydı. Geniş bir yol gibi koyu kırmızı bir halı kapılardan tahtın dibine kadar gidiyordu. Salon hem Tamul hem de Elene saraylılarla doluydu.

Yeni bir merasim borusu ziyaretçilerin gelişini duyurdu. Kilise Şövalyeleri ve Peloiler Kraliçe Ehlana ve grubunun çevresinde tam askeri duyarlılıkta sıraya girmişlerdi. Geniş haldi yoldan Majesteleri imparator TamulTu Sarabian'a doğru uygun adım yürüdüler.

Dünyanın yansının hükümdarı elmas süslemeli altından ağır bir taç takıyordu. Önü açık koyu kırmızı pelerininin kenarları sık dokunmuş altın ipliklerden geniş şeritlerle kaplıydı. Parıltılı beyaz cüppesinin belinde geniş altın bir kemer vardı. Taht odasının ve kıyafetinin ihtişamına rağmen Tamul'lu Sarabian oldukça sıradan görünüşlü bir adamdı. Teni Atanlarla kıyaslandığında soluktu Sparhawk, bunun İmparatorun nadiren dışarı çıkması yüzünden olduğunu tahmin etti. Orta boyluydu. Dikkate değer bir yapısı ve yüzü yoktu. Gözleri Sparhawk'm beklediğinden çok daha dikkatliydi. Ehlana taht odasına girdiğinde biraz tereddütle ayağa kalktı.

Oscagne biraz şaşırmış gibiydi. "Bu şaşırtıcı, imparator misafirlerini karşılamak için asla ayağa kalkmaz."

"Etrafında toplanan leydiler kim?" diye hafifçe sordu Ehlana.

"Eşleri" diye cevapladı Oscagne, "Tamuli İmparatoriçeleri. Dokuz taneler."

"Canavarca!" diye soluk soluğa konuştu Bevier.

“Politik menfaat, Aziz Şövalye,” diye açıkladı büyükelçi. “Sıradan bir insanın sadece bir karısı vardır ama imparatorun, imparatorluğun her krallığından bir tane olması gerekiyor. Unutulmamalı ki hiç iltimas geçemez.”

“İmparatoriçelerden birisi giyinmesini bitirmeyi unutmuş gibi,” dedi eleştirircesine Barones Melidere, imparator eşlerinden birine gözlerini dikmiş bakıyordu. Bu beline kadar çıplak neşeli bakışlı, çıplaklığının onu ilgilendirdiğini asla göstermeyen genç bir kadındı. Belinden başlayan etek parlak koyu kırmızıydı ve saçlarının arasında kırmızı bir çiçek vardı.

Oscagne kıkırdadı. “O bizim Elysoun.” Gülümsedi. “Valesia Adası’ndan ve giysisi - ya da giysi eksikliği - adalılar arasında gelenekseldir. Hiç karmaşık birisi değildir ve hepimiz onu çok severiz. Evlilik sadakatini etkileyen normal kurallar Valesialı imparatoriçelere asla uygulanmaz. Günah kavramı onlara yabancıdır.”

Bevier’in nefesi kesildi.

“Onlara şimdiye dek öğretmeye kalkan olmadı mı?” dedi Emban.

“Ah, şey, evet, Ekselansları.” Oscagne sırıttı. “Batı Tamuli’nin Elene krallıklarındaki din adamlarından onlarcası adalıları en sevdikleri uğraşlarının günah ve rezillik olduğuna iknaya çalışmak için Valesia’ya gittiler. Din adamları başta oldukça coşkuludur ama bu uzun sürmez. Valesialı kızların hepsi çok güzel ve dost canlısıdır. Neredeyse her seferinde dininden dönenler hep Eleneler oldular. Valesia dininin sadece bir tek emri var, mutlu ol.”

“Daha kötü milletler de var.” Emban iç çekti.

“Ekselansları!” diye bağırdı Bevier.

“Büyü artık, Bevier,” dedi Emban. “Bazen Kutsal Kilise Anamızın insan davranışlarının bazı yönlerinde saplantılı olduğunu düşünüyorum.”

Bevier kızardı ve yüzü durumu uygunsuz bulan bir ifadeyle sertleşti.

Taht odasındaki saraylıların imparatorun emrinde oldukları ortadaydı, gene Ehlana geçerken âdet olduğu üzere yere kapanıldı. Bu harekette o kadar yetenekli olmuşlardı ki dizler üzerine çökme, alınlarını yere vurma ve tekrar ayağa kalkma doğallıkla tamamlanıyordu.

Kraliyet mavisi giyen Ehlana tahta geldi, kibarca reverans yaparak selam verdi. Gözlerindeki bakışlar yere kapanmayacağım açıkça gösteriyordu.

Karşılık olarak imparator eğilerek selam verdi ve kalabalıkta şaşkın bir soluma dolaştı, imparatorun eğilerek selamı yeterli olmasına rağmen biraz katıydı. Sarabian’m pratik yaptığı ortadaydı ama eğilerek selam verme ona doğal gelmiyor gibiydi. Sonra boğazını temizleyip Tamul dilinde uzun bir süre konuştu, arada sırada resmi tercüman söylediklerini Elene diline çevirsin diye duruyordu.

“Gözlerini ait oldukları yerden ayırma,” diye Sparhawk’a mırıldandı Ehlana, Yüzü dingindi ve dudakları çok az oynadı.

“Ona bakmıyordum,” diye itiraz etti Sparhawk.

“Ya, öyle mi?”

İmparatoriçe Elysoun, Kilise Şövalyeleri ile Peloilerin dikkatini tamamen çekmişti ve açık bir şekilde bundan hoşlanıyordu. Kara gözleri parıldadı. Gülümseyişi biraz yaramazoaydı. İmparator kocasından çok uzakta değildi. Derin derin soluyordu bunun halkı arasında bir egzersiz şekli olduğu besbelliydi. Birçok hayranına karşılık verdiği bakışlarında bir meydan okuma vardı ve onları tarafsız bir şekilde inceliyordu. Sparhawk aynı bakışı Ehlana’nm yüzünde mücevher ya da elbise alırken görmüştü, imparatoriçe Elysoun’un büyük bir olasılıkla sorunlara yol açacağı sonucuna vardı.

İmparator Srabian’ın konuşması resmileşmiş klişelerle doluydu. Kalbi dolmuştu. Neşeden bayılmıştı. Ehlana’nm güzelliği karşısında dili tutulmuştu. Davetine geldiği için duyduğu aşın onur altında ezilmişti. Giysinin çok güzel olduğunu düşünüyordu.

Dünyanın en mükemmel konuşmacısı olan Ehlana Chyrellos'dan ayrıldıktan beri hazırladığı konuşmasını hızla bir kenara bırakıp aynen karşılık verdi. Matherion'u oldukça güzel bulmuştu. Sarabian'a hayatının doruğuna ulaştığını söyledi - Ehlana'nın hayatı her konuşma yapışında yeni bir doruğa ulaşıyor gibiydi. İmparator eşlerinin sözle anlatılmaz güzelliklerinden bahsetti ama Imparatoriçe Elysoun'un acı çektirircesine ortada olan. doğal özelliklerine değinmedi. Burada âdet gibi göründüğü için neşeden bayılmaya söz verdi. İncelikli karşılaması için ona çok teşekkür etti. Bununla beraber havadan hiç söz etmedi.

İmparator Sarabian görülür bir şekilde rahatlamıştı. Elenia Kraliçesi'nin konuşmasında konuyla ilgili, sonrasında danışmanlarına sormadan cevap vermek zorunda kalacağı bir şeyi kazayla ağzından kaçırabileceğinden açıkça kaygılıydı.

Sarabian teşekkürleri için ona teşekkür etti.

Ehlana teşekkürlerine teşekkür ettiği için ona teşekkür etti.

Sonra birbirlerine bakakaldılar. Teşekkürler için teşekkür komik olmadan sadece buraya kadar devam edilebilirdi.

Sonra yüzünde fazlasıyla sıkılmış bir ifade olan bir memur boğazını temizledi. Sıradan bir Tamul'dan biraz daha uzundu ve yüzünde ne düşünündüğünü anlatan hiçbir iz yoktu.

imparator Sarabian büyük bir rahatlamayla başbakanı Pondia Subat'ı tanıttı.

"Tuhaf isim," diye imparatorun sözleri tercüme edildikten sonra mırıldandı Ulath. "Acaba yakm arkadaşları ona Pondi diyor mu?"

"Pondia onun soyluluk unvanı Sör Ulath," diye açıkladı Oscagne. 'Tam olmasa da vikonta yakın bir unvan. Ona karşı biraz dikkatli olun, Lordlarım. O dostunuz değil. Elenik anlamıyormuş gibi davranıyor ama bu konudaki cehaletinin uydurma olduğundan çok şüpheliyim. Şubat, Prens Sparhawk'm Matherion'a gelmesi için davet fikrine karşıydı. Böyle

yapmanın imparatoru küçük düşüreceğini düşündü. İmparatorun Kraliçe Ehlana’ya dengi gibi davranma kararının başbakana neredeyse felç indirdiği haberini aldım.”

“Tehlikeli mi?” diye mırıldandı Sparhawk.

“Tamamen emin değilim, Altes. İmparatora fanatik derecede sadıktır ve bunun onu nereye dek götürebileceğine emin değilim. Pondia Şubat birkaç şey söyledi.

“Seyahatin güçlüklerinden aşırı yorgun olduğunuzu bildiğini söyledi,” diye tercüme etti Oscagne. “Sizi dinlenmek ve dinçleşmek için imparatorun misafirperverliğini kabul etmeniz konusunda teşvik ediyor. Herhangi birinin Şubat ona suflörlük yapma şansını bulamadan İmparatoru cevap verme zorunda bırakmaması için görüşmeyi sona erdirmek oldukça iyi bir bahane.”

“Kötü bir fikir olmayabilir,” dedi Ehlana. “Şu ana dek işler kötü gitmedi. Belki bir süre için oluruna bırakmalıyız.”

“Majesteleri, benim rehberim olacak,” dedi gösterişli bir eğilmeyle Oscagne. Ehlana bunu umursamadı.

Majesteleri arasındaki taşkın bir değiştokuşun ardından başbakan ziyaretçileri salondan çıkardı. Taht odasına açılan kapıların tam dışında bir kat merdiven çıktılar ve bitmez tükenmez spiralin etrafında geriye doğru gitmek zevkinden vazgeçip sarayın öbür tarafına doğrudan giden bir koridorda ilerlediler.

Bir tercüman aracılığıyla konuşan Pondia Şubat yürürlerken dikkati çeken şeylerin özelliklerini belirtti. Ses tonu harika şeyleri sıradan olarak ele alıyordu ve kasten kabaydı. Bu Elene barbarlarına hadlerini bildirmek için özellikle harcadığı çabayı gizlemeye bile kalkmadı. Onlara pek dudak bükmedi ama buna çok yaklaştı. Üstü kapalı bir yoldan onları parıldayan bir Elene kalesine götürüp Büyükelçi Oscagne’nm sorumluluğuna terk etti.

“Tavrı Matherion’da yaygın mı?” diye sordu Emban.

“Hiç değil,” diye cevapladı Oscagne. “Şubat saraydaki çok küçük bir kliğin başı. Onlar beş yüzyıldır tek bir yeni fikirleri bile olmayan en aşırı tutucular.”

“Kliği bu kadar küçükse nasıl başbakan oldu?” dedi Tynian.

“Tamul politikası çok karanlıktır, Sör Tynian. Biz imparatorun zevki için hizmet ederiz; herhangi bir konuda tavsiyemizi almak zorunda değildir. Subat’m babası İmparator Sarabian’m babasının çok yakın arkadaşıydı, Subat’m başbakan olarak atanması sıradışı yeteneklerine değil babasına duyulan sevgi sonucunda olmuştu. İyi bir başbakan olmasına rağmen bazen kendini kaybetmeye meyillidir. Yakın arkadaşlık bizim hükümet sistemimizin en önemli sorunlarından biridir. Bizim kilisemizin başı bütün hayatı boyunca hiç dindar olmamıştır. Tanrılarımızın isimlerini bile bilmez.”

“Bir dakika,” dedi Emban, bakışları afallamıştı. “Yani din görevlilerinin imparator tarafından mı atandığmı söylüyorsun?”

‘Tabii ki. Onlar sonuçta yetkili merciler ve Tamul imparatorları yetkinin herhangi bir türünün ellerinde olmamasından hoşlanmazlar.”

Bütün yüzeyleri kaplayan parlak sedef hariç dünyadaki bütün Elene kalelerinin ana salonuna çok benzeyen, kalenin ana salonuna girmişlerdi.

“Buradaki hizmetkârlar Elene,” dedi Oscagne, “bu yüzden ihtiyaçlarınızı onlara açıklamakta güçlük çekmeyeceksiniz. Benim gidip İmparator Majesteleri’ne raporumu vermem gerekiyor.” Yüzünü astı. “Size karşı dürüst olmam gerekirse bunu sabırsızlıkla beklemiyorum. Şubat Majesteleri’nin dirseğininin dibinde durup söylediğim her şeyi ortaya çıkarmaya çalışacak.” Eğilerek Ehlana’ya selam verdi, sonra dönüp gitti.

“Sanırım sorunlarımız var,” diye fikrini belirtti Tynian. “Bütün bu formalite bizi imparatordan uzak tutacak, eğer neler keşfettiğimizi ona söyleyemezsek bize ihtiyacımız olan rahat hareket özgürlüğünü vermeyecektir.”

“Ve başbakanın düşmanlığı işleri daha da kötüleştirecek,” diye ekledi Bevier. “Bu bana daha çok dünyanın diğer ucundan yardımımızı sunmak için gelip, karşılığında bu özenle hazırlanmış hapishaneye kapatılmakmış gibi geliyor.”

“Haşan olmaya başlamadan önce durumu biraz daha düşünelim,” diye akıl verdi Emban. “Oscagne ne yaptığını biliyor ve gördüğümüz her şeyi gördü. Sanırım durumun aciliyetini Sarabian’a iletme konusunda ona güvenebiliriz.”

“Eğer bize ihtiyacınız yoksa, Majesteleri,” dedi Stragen, “Talen ve ben gidip yerel hırsızlarla bağlantı kuracağız. Anlamsız formalitelerle elimiz kolumuz bağlı kalacaksa, bilgi toplamak için biraz yardıma ihtiyacımız olacak.”

“Onlarla nasıl iletişim kurmayı düşünüyorsun?” dedi Khalad.

“Matherion çok kozmopolit bir yer, Khalad. Caaldor bana yerel hırsızlar arasında ağırlığı olan birçok Elenenin ismini verdi.”

“Yapmanız gerekeni yapın, Stragen,” dedi Ehlana, “ama uluslararası bir olaya neden olmayın.”

“Bana güvenin, Majesteleri.” Stragen sırıttı.

Kraliyet dairesi kalenin orta kulesinin en üstündeydi. Kale elbette cafcaflıydı ama bir Elene kalesine sadık olarak kopyalandığı için, inşaatçılar büyük ihtimalle farkına bile varmadıları kullanışlı özelikleri bilmeden eklemişlerdi. Bevier bundan oldukça memnundu. “Sarayı savunabilirim,” diye değerlendirdi. “Bütün ihtiyacım birkaç fıçı zift ve birkaç makine, böylece kaleyi birkaç yıl saldırıya karşı savunabilirim.”

“Umalım da o noktaya gelmesin, Bevier,” dedi Ehlana.

O gece geç saatlerde, Sparhawk ve genişleyen ailesi kraliyet dairelerine çekildiklerinde Naip Prens pencere yanındaki bir koltuğa yayılıp otururken leydiler de yatağa yatmadan önce bütün leydilerin yaptığı o küçük işleri

yapıyorlardı. Bu küçük törenlerin birçoğunun arkasında oldukça makul nedenler vardı, diğerlerineyse akıl ermezdi.

“Özür dilerim, Sparhawk,” diyordu Ehlana, “ama bu beni endişelendiriyor. Eğer İmparatoriçe Elysoun, Oscagne’nin belirttiği kadar ayrım yapmayan bir avcıysa çok fazla mahcubiyet nedeni olabilir. Mesela, Kalten’i al. Onun yapabileceği türden bir teklifi reddedebilir mi - özellikle de o elbise göz önüne alınırsa.”

“Onunla konuşacağım,” diye söz verdi Sparhawk.

“Aklımdayken,” diye önerdi Mirtai. “Kafası karıştığında Kal-ten’in dikkatini çekmek biraz zordur.”

“O çok bayağı.” Barones Melidere burnunu çekti.

“Ama kadın çok hoş, Barones,” diye ekledi Alean. “Bedenini teşhir etmiyor. Şüphesiz bunun farkında ama sanırım sadece onu insanlarla paylaşmaktan hoşlanıyor. Bayağıdan çok, cömert.”

“Ne dersiniz başka bir şeyden konuşabilir miyiz?” dedi acılı bir sesle Sparhawk.

Kapıda hafif bir tıklama oldu ve Mirtai içeri girmek isteyenin kim olduğuna bakmak için gitti. Her zaman olduğu gibi kapıyı açarken bir eli hançerinin kabzasmdaydı.

Gelen Oscagne idi. Kukuletalı bir pelerin giyiyordu ve yanında benzer kıyafette bir adam daha vardı. İkisi de hızla içeri girdiler. “Kapıyı kapa, Atana,” diye fısıldadı büyükelçi, her zamanki soğukkanlı yüzü şaşkındı; bakışları çılgına dönmüş gibiydi.

“Sorunun ne, Oscagne?” diye sordu Mirtai.

“Lütfen, Atana Mirtai, kapıyı kapa. Eğer ben ve dostumun burada olduğunu herhangi biri fark ederse saray tepemize yıkılır.”

Mirtai kapıyı kapatıp sürgüledi.

Sparhawk kesinlikle emin oldu ve ayağa kalktı. “Hoşgeldiniz, İmparator Majesteleri,” diye Oscagne’nin kukuletalı arkadaşını selamladı.

İmparator Sarabian kukuletasını geri itti. “Nasıl oldu da ben olduğumu anladınız, Prens Sparhawk? Elenecesi hafif aksanlıydı. “Yüzümü göremeyeceğinizi biliyorum.”

“Göremedim, Majesteleri, ama Büyükelçi Oscagne’ninkini görebiliyordum. Elinde canlı yılan tutan biri gibiydi.”

“Bana bugüne kadar birçok şey dendi,” diye güldü “Sarabian, “ama kimse bunu söylemedi.”

“Majesteleri çok yetenekli,” dedi hafif bir reveransla Ehlana. “Yüzünüzde Elenece anladığınıza dair en ufak bir ima bile göremedim. Kraliçe Betuana’mn yüzünden bunu okuyabildim ama en ufak bir ipucu bile vermediniz.”

“Betuana, Elenece biliyor mu?” Sarabian afallamış göründü. “Ne kadar şaşırtıcı.” Pelerinini çıkardı. “Doğrusu Majesteleri,” dedi Ehlana’ya, “İmparatorluktaki bütün dilleri konuşabilirim - Tamulca, Elenece, Stricçe, Teganca, Arjunice, Valesiaca ve hatta Cynesga’da konuştukları berbat dili bile. Bu en iyi korunan devlet sırlarımızdan biri. Güvende olmak için onu kendi hükümetimden bile gizli tutuyorum.” Bu hoşuna gitmiş gibi göründü. “Anladığım kadarıyla hepiniz pek zeki olmadığım sonucuna vardınız?”

“Bizi tamamen enayi yerine koydunuz, Majesteleri,” diye onu temin etti Melidere.

Sarabian sevimli ve içten bir bakış attı. “Hoş kız,” dedi, “insanları enayi yerine koymaya bayılırım. Bu kaçamağın birçok nedeni var dostlarım ama çoğu politik ve pek hoş şeyler değil. Konuya giriyor muyuz? Özlenmeden ancak çok kısa bir süre yok olabilirim.”

“Biz, söyledikleri gibi, emrinize amadeyiz, Majesteleri,” dedi Ehlana.

“Bu deyimi asla anlamadım, Ehlana,” diye itiraf etti. “Birbirimize ismen hitap etmemizden rahatsız olmazsın sanırım, değil mi? Şu ‘Majesteleri’ çok kullanışsız. Neredeydim? Evet, emrine amade. Sanki birisi emrime ama diyecekmiş gibi.” Kelimeleri, sanki dili düşüncelerini açığa vurmamayı engellemekte zorluk çekiyormuş gibi dudaklarından fırlıyordu. “Bu ziyaretin amacı, sevgili dostlarım, Matherion’da âdet ve göreneklerin öyle ya da böyle mahkûmu olmam. Benim rolüm katı bir şekilde tanımlanmıştır ve sınırları aşmam buradan Daconia Körfezi’ne dek hissedilebilecek depremlere neden olur. Bu depremleri umursamayabilirim ama ortak düşmanımız bunları hissedebilir, onu uyarmak istemiyoruz.”

“Doğru,” diye onayladı Sparhawk.

“Lütfen bana öyle ağzı bir karış açık bakıp durma, Oscagne. Daha önce bilmen gerekmediği için çoğunuzun beni uyuyor diye düşündüğünde cin gibi uyanık olduğumu sana söylemedim. Artık öyle. Kendine gel be adam. Dışişleri bakanı böyle küçük sürprizleri telaşa kapılmadan, olduğu gibi kabul edebilmeli.”

“Düşüncelerimi yeniden düzenlemek biraz zaman alıyor, Majesteleri.”

“Benim bir ahmak olduğumu düşünüyordun, haklı mıyım?”

“Şey“

“Öyle düşünmen gerekiyordu, Oscagne - sen, Şubat ve bütün diğer bakanlarım. Bu benim ana savunmalarımdan - ve eğlencelerimden - biriydi. Doğrusu ahbap, ben bir dahiyim.” Ehlana’ya gülümsedi. “Bu alçakgönüllü görünmüyor, değil mi? Ama yine de doğru. Dilinizi üç, Styricçeyi dört haftada öğrendim. Elene teoloji-sindeki en çapraşık tezlerdeki mantık hatalarını bulabilir, yazılmış her şeyi okuyabilir - ve anlayabilirim. Bununla beraber en parlak başarım bütün bunları gizli tutmayı becermek. Kendilerine hükümetim diyen insanlar - gücenme Oscagne - beni karanlıkta tutmak için çok büyük bir komploya girmiş gibi görünüyor. Bana sadece duymayı isteyeceğimi düşündükleri şeyleri söylüyorlar. O günkü havayla ilgili yanlışsız bir bilgi almam için bir pencereden bakmam gerekiyor. Tabii ki onlar en soylu nedene sahipler. Beni herhangi bir sıkıntıdan uzak tutmak

istiyorlar ama gerçekten kafamda olan şey bindiğim geminin batıp batmadığını birisinin bana söylemesi, ne dersin?” Sarabian hâlâ çok hızlı konuşuyordu, aklına gelen fikirleri elinden geldiği kadar çabuk dışarı döküyordu. Gözleri parlıyordu ve neredeyse kahkahalarla gülme smırmdaydı. Çok aşırı heyecanlandığı ortadaydı. “O zaman şimdi,” diye hızla devam etti, “ne yaptığımız hakkında saraydakilerin - mutfaktaki bulaşıkçı çocuklara kadar - dikkatini çekmeden iletişim kurmak için bir yöntem geliştirmeliyiz. Çok ciddi bir şekilde gerçekten neler döndüğünü bilmem gerekiyor ki büyük dehamı ona uydurabile-yim.” Sonuncu kendini eleştiren bir alayla söylenmişti. “Herhangi bir fikri olan var mı?”

“Büyü hakkında ne düşünüyorsunuz, Majesteleri?” diye sordu Sparhawk.

“Bu konuda şimdilik bir kanı oluşturmadım, Sparhawk.”

“O zaman işe yaramaz,” dedi Sparhawk. “Büyünün işe yarayacağına inanmalısınız yoksa yapılamaz.”

“Belki kendi kendimi inandırabilirim,” dedi biraz şüphelice Sarabian.

“Bu işe yaramaz, Majesteleri,” dedi Sparhawk. “Büyüler başarılı olmalı yoksa sizin ruh halinize bağlı olamazlar. Bize çok daha kesin bir şey lazım. Size söyleyeceğimiz şansa güvenemeyeceği-miz kadar önemli şeyler var.”

“Ben de aynen böyle düşünüyorum, Sparhawk. Bu sorunumuzu tanımlıyor, o zaman. Fark edilmeden haber götürüp getirecek çok kesin bir yönteme ihtiyacımız var. Deneyimlerim bunun kimsenin dikkat etmeyeceği sıradan bir şey olması gerektiğini söylüyor.”

“Karşılıklı hediye verme,” diye hiç düşünmeden önerdi Barones Melidere.

“Size hediye yollamaktan çok memnun olacağım, sevgili Barones.” Sarabian gülümsedi. “Gözleriniz kalbimi durduruyor ama -“

Melidere elini kaldırdı. “Özür dilerim, Majesteleri,” dedi, “ama iki hükümdar arasında birbirlerine hediyeler vermekten daha sıradan bir şey

olamaz. Ben kraliçeden size hatıralar taşırım, büyükelçi de sizinkileri ona taşır. Biz birkaç defa gidip geldikten sonra kimse bize dikkat etmeyecektir. Mesajları o hediyelerin içinde saklayabiliriz ve kimse onları aramaya cesaret edemez.”

“Bu mükemmel kızı nereden buldun, Ehlana?” dedi Sarabian. “Onunla hemen evlenirdim - şu anda dokuz karım olmasaydı -ah, aklıma gelmişken, Sparhawk, bu konuda seninle konuşmam gerekiyor, - özel olarak sanırım.” Etrafına bakındı. “Barones’in planında bir kusur gören var mı?”

“Sadece bir tane,” dedi Mirtai, “ama onu ben halledebilirim.”

“O da neymiş, Atana,” diye sordu heyecanlanan imparator.

“Birisi gene de karşılıklı hediye verişten şüphelenebilir - özellikle de yağmur gibi yağarlarsa. Melidere’in yoluna çıkmaya kalkabilir ama gidip gelirken ben ona eşlik edeceğim. Kişisel olarak kimsenin yoluna çıkmayacağını garantileyeceğim.”

“Mükemmel, Atana! Fevkalade! Geri dönsek iyi olur, Oscagne. Olmamı istediği yerde olmazsam Şubat beni çok fazla özler. Ah, Sparhawk, lütfen genç şövalyelerinden birkaçını karım, Elysoun’u eğlendirmeleri için görevlendir.”

“Anlamadım, Majesteleri?”

“Genç, tercihen yakışıklı ve oldukça dayanıklı - bu tipleri bilirsin.”

“Tahmin ettiğim konu hakkında mı konuşuyoruz, Majesteleri?”

“Tabii ki öyle. Elysoun karşılıklı hediye vermek ve iyilik yapmaktan hoşlanır. Kimse onunla oynamak istemezse yıkılacaktır. Mutsuz olduğunda çok cırtlaktır. Kulaklarımın hatırına lütfen bu işi ayarla, ahbap.”

“Ah, kaç tane, Majesteleri?”

“Bir düzine kadar yeterli olacaktır, sanırım. Oscagne geliyor musun?” Ve Tamuli imparatoru hızla kapıdan çıktı.

Yirmi Beşinci Bölüm

“BU zeki insanların özelliklerinden biridir, Majesteleri,” dedi Zalasta. “Hızlı konuşurlar çünkü fikirleri beyinlerinden dökülür taşar. İmparator Sarabian belki kendini sandığı kadar zeki değildir ama küçük görülmeyecek bir zekâsı var. Bunu hükümetindeki herkesten gizli tutmayı başarması inanılmayacak bir şey. Bu insanlar o kadar düzensiz ve kolay heyecanlabilirler ki kendi ayaklarına takılıp düşerler.”

Önceki gecenin şaşırtıcı ifşasını tartışmak için hepsi kraliyet dairesinde toplanmıştı. Büyükelçi Oscagne daha önce gelip, geçici evleri olan Elene kalesinin içindeki gizli dinleme noktalan ve gizli kapıları gösteren bir plan getirmişti. Yanm düzine casus bulunup nazik ama sertçe gitmeleri söylenerek defedilmişti. “Bunda kişisel bir şey yok, Majesteleri,” diye Ehlana’dan özür diledi Oscagne. “Bu bir politika meselesi.”

“Tamamen anlıyorum, Ekselans,” dedi nazikçe. Ehlana bu sabah zümrüt yeşili bir elbise giyiyor, özellikle sevimli görünüyordu.

“Casusluk sisteminiz gelişmiş mi, Ekselans?” dedi Stragen.

“Hayır, pek sayılmaz. Hükümetin her bölümünün kendi casusla-, n var ama zamanlannın çoğunu birbirini izleyerek geçiriyorlar. Yabancı ziyaretçilerden çok kendi meslektaşlarımızdan ürküyoruz.”

“O zaman merkezi casusluk sistemi yok?”

“Korkarım ki yok, Milord.”

“Bütün casuslardan uzak mıyız?” diye sordu Emban parıldayan duvarlara gergince bakarak.

“Bana güvenin, Ekselansları.” Sephrenia gülümsedi.

“Korkarım bunu anlayamadım.”

“Parmaklarını oynattı, Başpiskopos Emban,” dedi sevimsizce Talen. “Yakalamadığımız bütün casusları kurbağaya çevirdi.”

“Şey, tam olarak öyle sayılmaz,” diye düzeltti, “ama duvarların arkasında saklı casuslar varsa, hiçbir şey duyamayacaklar.”

“Sen etrafta bulunması çok faydalı bir kişisin, Sephrenia,” diye fikrini söyledi ufak tefek, şişko din adamı.

“Bunu ben de fark ettim,” diye onayladı Vanion.

“Şimdi konuya dönelim,” diye önerdi Ehlana. “Hilemizi aşırıya kaçırmak istemiyoruz, onun yerine Sarabian ile karşılıklı hediyeler verirken mesajlarımızı kimsenin engellemeyeceğinden emin olmak ve saraylıların Melidere’yi incik boncuklarla koridorlarda bir oraya bir buraya tırısa kalkmış görmelerini istiyoruz.”

“Ben tırısa kalkmam, Majesteleri,” diye itiraz etti Melidere. “Kıvırtarak yürüyeceğim - baştan çıkarırırcasma. Kalçalarınızı seyretmekle meşgul bir adamın bedeninizin geri kalanının ne yaptığıyla fazla ilgilenmediğini keşfettim.”

“Gerecekten mi?” dedi Prenses Danae. “Bunu hatırlayacağım. Bana kıvırtmasını öğretir misiniz, Barones?”

“Önce kalçalarınızın büyümesi gerekiyor, Prenses,” dedi Talen.

Danae’nin bakışları birden tehlikelileşti.

“Boş ver,” dedi Sparhawk.

Danae onu umursamadı. “Bunu ödeyeceksin, Talen”.

“Sanmam, Prenses,” dedi küstahça Talen. “Hâlâ sizden daha hızlı koşabilirim.”

“Başka bir sorunumuz var,” dedi Stragen. “Aylar önce kesinlikle mükemmel olduğuna ikna olduğum plan dün gece yıkıldı. Korkarım yerel hırsızların fazla bir yararı olamayacak. Caalador’un bizi Lebas’ta inandırmaya çalıştırdığından daha da kötüler. Tamul toplumu o kadar, katı ki sokaktaki meslektaşlarımız bağımsızca düşünemiyor. Hırsızların davranması gereken Özel bir tarz var; dün gece karşılaştıklarımız o kadar dar görüşlüler ki basma kalıp-lıktan çıkamıyorlar. Yerel hırsız toplumundaki Eleneler yeteri kadar yaratıcı ama Tamullar ümitsiz derecede yeteneksizler.”

“Bu kesinlikle doğru,” dedi Talen. “Çalarken yakalandıklarında kaçmaya bile çalışmıyorlar. Öyle durup nezarete götürülmeyi bekliyorlar. Bu duyduğum en, en ahlaksız şey.”

“Belki bundan bir şeyler çıkarabiliriz,” diye devam etti Stragen. “Caalador’a haber yolladım. Belki onların akıllarını biraz başlarına getirebilir. Beni en çok düşündüren organize olmamaları. Hırsızlar katillerle konuşmuyor; fahişeler dilencilerle konuşmuyor ve kimse dolandırıcılarla konuşmuyor. Nasıl hayatta kalabildiklerini bir türlü anlayamıyorum.”

“Bu kötü bir haber,” diye belirtti Ulath. “Biz de hırsızların kendi casus örgütümüz olarak çalışacağına güveniyorduk.”

“Umalım ki Caalador bu konuyu düzeltebilsin,” dedi Stragen. “Hükümette merkezi haber alma aygıtı olmaması bu hırsızları planlarımız için çok önemli hale sokuyor.”

“Caalador onların akıllarını başlarına getirecektir,” dedi Ehlana. “Oha çok güveniyorum.”

“Bunun nedeni büyük ihtimalle konuşmasını beğenmen,” dedi ona Sparhawk.

“Konuşmaktan bahsediyorken,” dedi Sephrenia, “sanırım çoğunuzun Tamulca konuşamaması yüzünden buradaki çabalarımız sınırlı kalacaktır. Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekiyor.”

Kalten homurdandı.

“Bu kez biraz bile acı vermeyecek, bir tanem.” Sephrenia gülümsedi. “Gerçekten öğrenmemiz için zamanımız yok, bu yüzden Zalasta ve ben biraz hile yapacağız.”

“Bunu biraz açabilir misin, Sephrenia,” dedi Emban, şaşkındı.

“Bir büyü yapacağız.” Sephrenia omuz silkti

“Birisine yabancı bir lisanı büyüyle öğretebileceğim mi söylemeye çalışıyorsun?” diye sordu.

“Şey, evet,” dedi Sparhawk. “Ghwerig’in mağarasında bana beş saniyede Trollca konuşmasını öğretti. Sanırım Trollcayı öğrenmek Tamulcadan daha zordur. En azından Tamullar insan.”

“Ama dikkatli olmamız gerekiyor,” diye uyardı küçük Styric kadın. “Hepiniz dilbilim dehası olarak görülürseniz, çok dikkat çekici olacaktır. Her seferinde biraz biraz yapacağız - ilk olarak basit bir kelime hazinesi ve temel dilbilgisi. Sonra da bunu genişleteceğiz.”

“Size öğretmenler yollayabilirim, Leydi Sephrenia,” diye önerdi Oscagne.

“Ah - hayır, çok teşekkürler, Ekselans. Sizin öğretmenleriniz aniden kendilerini harikulade yetenekli öğrencilerden bir takımın karşısında bulurlarsa şaşıracaklar - hatta kuşkulanacaklardır. Neyin peşinde olduğumuzu gizleyerek bunu kendi başımıza yapacağız. Öğrencilerimize önce ilk olarak berbat bir aksan vereceğim ve sonra ilerledikçe onu düzelteceğiz.”

“Sephrenia?” dedi oldukça kırgın bir tonla Kalten.

“Evet, bir tanem?”

“Birisine büyüyle lisan öğretebiliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“O zaman niçin o kadar yılı bana Styricçe öğretmeye çalışarak geçirdin? Bir işe yaramadığını gördüğünde niçin parmaklarını bana doğru kımıldatmadın?”

“Kalten, tatlım,” dedi nazikçe, “sana niçin Styricçe öğretmeye çalışıyordum?”

“Sanırım büyü numaraları yapabileyim diye.” Omuz silkti. “Tabii ki sadece insanlara eziyet çektirmekten hoşlanmıyorsan.”

“Hayır, bir tanem. Bu senin için olduğu kadar benim için de acı vericiydi.” ürperdi. “Hatta daha acı verici. Sana, büyü yapabilesin diye Styricçe öğretmeye çalışıyordum ama bunu yapabilmek için Styricçe düşünebilmen gerekiyor. Sadece kelimeleri söyleyip istediğin gibi çıkmalarını sağlayamazsın.”

“Bir dakika,” diye itiraz etti Kalten. “Diğer lisanları konuşanların bizim gibi düşünmediklerini mi söylemek istiyorsun?”

“Aynı şekilde düşünebilir ama aynı kelimelerle düşünmezler.”

“Yani aslında kelimelerle mi düşündüğümüzü söylüyorsun?”

“Tabii ki öyle. Düşüncelerin ne olduğunu sanıyordun?”

“Bilmiyorum. Ama hepimiz insanız. Hepimiz aynı şekilde ve aynı lisanda düşünmüyor muyuz?”

Sephrenia gözlerini kırpıştırdı. “Peki hangi lisan, bir tanem?”

“Doğal olarak Elence. Bu yüzden yabancılar bizim kadar zeki değil. Durmaları ve düşüncelerini Elenceden o lisan dedikleri barbar gevelemesine tercüme etmeleri gerekir. Tabii ki bunu sadece inatçı oldukları için yaparlar.”

Sephrenia kuşkuyla bakakaldı. “Gerçekten ciddisin, değil mi?”

“Tabii ki. Elenelerin diğer herkesten niçin daha zeki olduğunu herkesin bildiğini sanıyordum.” Yüzünde insanın içine işleyen samimiyet vardı.

“Ah, tatlım,” diye umutsuzluk içinde iç çekti Sephrenia.

Melidere lavanta rengi bir kıyafet giydi ve kolunda mavi saten bir ceket taşıyarak imparatorun özel dairesine doğru kıvırta kıvırta yürüdü. Mirtai kıvırtmadı. Melidere’in gözleri saf saf faltaşı gibi açıktı, ifadesi cansızdı. Heyecandan nefesi kesilmişçesine dudaklarını ısırıyordu. İmparator Sarabian’ın saraylıları kıvırtmasını büyük bir ilgiyle izlediler. Kimse elinde taşıdığına bir parça bile dikkat etmedi.

Mirtai’nin tercüme ettiği, soluk soluğa küçük bir konuşmayla hediyeyi imparatora teslim etti. İmparator oldukça resmi bir şekilde karşılık verdi. Melidere reverans yaptı ve kıvırta kıvırta Elene kalesine döndü. Saraylılar hâlâ kıvırmasına odaklanmışlardı - hem de seyri izlemek için yeterince fırsatları olmalarına rağmen.

“En ufak bir pürüz bile çıkmadan bitti,” diye kendini beğenmişçe bildirdi Barones.

“Kıvırmanı beğendiler mi?” diye sordu Stragen.

“Bütün sarayı taş kestirdim, Milord Stragen.” Güldü.

“Gerçekten mi?” diye Mirtai’ye sordu Stragen.

“Tam değil,” diye cevapladı Atana. “Bir kısmı daha çok görebilmek için onu izledi. Melidere iyi kıvırtıyor. Elbisesinin içinde olanlar daha çok bir çuvalın içinde iki kedinin kavga edişine benziyor.”

“Tanrı’nm verdiği yetenekleri kullanmalıyız, değil mi, Ekselansları?” diye yapmacık bir dindarlıkla Emban’a sordu sarışın kız.

“Kesinlikle, kızım,” diye hafifçe bile gülümsemeden cevapladı.

Büyükelçi Oscagne mavi kadife bir yastık üzerinde kaymakta-şmdan bir kutu taşıyarak yaklaşık on beş dakika sonra geldi. Ehlana kutudan imparatorun notunu aldı.

“Ehlana,” diye yüksek sesle okudu. “Mesajın güvenli bir şekilde geldi. Barones koridorlarda dolaşırsa saray halkımın yoluna çıkma konusunda kendilerini tutamayacakları izlenimini edindim ama böyle davranma hakkını ateşli bir şekilde savunacağım. Bu kız bu kadar çok şeyi aynı anda oynatmayı nasıl becerebiliyor? Sarabian.”

“Şey,” dedi bal rengi sarışın kıza Stragen, “nasıl beceriyorsun?”

“Bu bir yetenek, Milord Stragen.”

Misafir Eleneler izleyen birkaç hafta boyunca Tamul lisanında göstermelik olarak ders aldılar. Oscagne uzun seyahatleri boyunca misafirlere lisanı öğrettiği konusunda çeşitli hükümet görevlilerine rastlantısal bilgiler vererek hilelerine yardım etti. O ve grubunun artık belli bir seviyede yeterlilik kazandıklarının doğruluğunu ortaya koymak için başbakanın misafirler için düzenlediği ziyafetlerden birinde Ehlana Tamulca kısa bir konuşma yaptı.

Tabii ki beceriksiz anlar oldu. Bir keresinde Kalten’in iyi cevaplanmış bir iltifat olduğunu düşünerek, gülümseyerek söylediği şey, bir saraylıyı çok fazla gücendirdi. Saraylı ayaklarını sürüyerek şaşkın bakışlarla uzaklaşırken, “Nesi var?” diye sordu Kalten.

“Ona ne demeye çalışıyordun?” diye sordu Mirtai gülmesini tutmaya çalışarak.

“Gülümsediğini görmekten hoşlandığımı söyledim.”

“Söylediğin o değildi.”

“Peki, ne dedim?”

“Umarım bütün dişlerin dökülür.”

” ‘Gülümseme’ için yanlış kelime kullandım, değil mi?”

“Sanırım evet.”

Yeni bir dil öğrenme rolü yapmak kraliçe ve mahiyetine oldukça çok boş zaman sağlamıştı. Katılmak zorunda kaldıkları resmi davetler ve eğlenceler çoğunlukla akşamları yapılıyordu. Bu da gündüzlerini onlara bırakıyordu. Bu saatleri boş sohbetlerle - çoğunlukla Tamulcaya yönelik - geçiriyorlardı. Sephrenia ve Zalasta’nın yaptıkları büyü hepsinin kelime hazinesi ve söz dizimini oldukça iyi anlamalarını sağlamıştı ama telaffuzu düzeltme nedense uzun sürdü.

Oscagne’m önceden tahmin ettiği gibi başbakan her seferinde önlerine engeller çıkardı. Günlerini elinden geldiği kadar bezdirici ve ziyadesiyle anlamsız faaliyetlerle doldurdu. Sığır gösterilerinin açılışlarında katıldılar. Üniversitede onur payeleri aldılar. Örnek çiftlikleri ziyaret ettiler. Ne zaman imparatorluk sarayından ayrılsa-lar yanlarına kalabalık bir eşlik sağladı - bunlar genelde sıraya girmeleri saatler süren muhafızlardı. Pondia Şubat’in ajanları bu süreyi sokakları ziyaretçilerin görmek istediği insanlardan temizleyerek değerlendiriyorlardı. Bununla beraber, en sorun çıkaran şey İmparator Sarabian’a ulaşmalarının katı bir biçimde kısıtlanmasıydı. Şubat kendini elinden geldiği kadar rahatsız edici yapıyordu ama Ele-ne zekâsına ve grubun çoğunun göründüğü gibi olmadıkları gerçeğine karşı hazırlıklı değildi. Özellikle Talen başbakanın ajanlarının kafasını kanştırıyormuş gibiydi. Sparhawk’m çok önceden fark ettiği gibi Talen’i dünyanın herhangi bir şehrinde izlemek olanaksıza yakındı. Genç adam çok fazla eğleniyor ve çok fazla bilgi topluyordu.

Uyku verici bir öğleden sonra, Ehlana ve leydiler kraliyet da-iresindeydiler; Sparhawk ve Kalten sessizce içeri girdiklerinde kraliçenin hizmetçisi Alean konuşuyordu.

“Bu nadiren olan bir şey değil,” diyordu yavaşça iri gözlü kız. “Bu hizmetçi olmanın rahatsızlıklarından biri.” Alean her zamanki gibi yumuşak gri, sade bir elbise giyiyordu.

“Kim o?” Ehlana’nın gözleri çakmak taşı gibiydi.

Alean biraz utanmış gibi görünerek, “Gerçekten önemli değil, Majesteleri,” diye cevapladı.

“Hayır, Alean, önemli.”

“Kont Osril, Majesteleri.”

“Onu duydum.” Ehlana’nın ses tonu buz gibiydi.

“Ben de.” Melidere’in sesi de en az onunki kadar soğuktu.

“Anladığım kadarıyla kontun rezil bir ünü var?” dedi Sephrenia.

“Ondan bir zampara olarak söz edilir, Leydi Sephrenia,” dedi Melidere. “Sefahatin en kötüsünden zevk alır. Zaten Cehennem’e gitmek için doğduğundan, onu ayıplayan bütün sorunları Tanrı’ya yüklemekten böbürlenir.”

“Babam ve annem taşralıydılar,” diye sürdürdü Alean, “bu yüzden kontun ününü bilmiyorlardı. Beni onun hizmetine vermenin bana hayat boyu bir fırsat sağlayacağım düşündüler. Bu bir köylünün ilerlemek için tek şansıydı. On dört yaşında ve çok saftım. Kont başlangıçta dostane göründü ve şanslı olduğumu düşündüm. Sonra bir gece eve sarhoş geldi ve bana karşı niçin bu kadar nazik olduğunu anladım. Mirtai gibi eğitim almamıştım, bu yüzden yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ağladım tabii ki ama tek yaptığı şey gözyaşla-rıma gülmekti. Neyseki bir şey olmadı. Kont Osril alışıldığı üzere hamile hizmetçilerini sırtlarında elbiseleri dışında hiçbir şey vermeden kovardı. Birkaç kezden sonra benden bıktı. Bana maaşımı ödedi ve iyi bir tavsiye mektubu verdi. Sarayda iş bulduğum için şanslıydım.” Zoraki, acı bir şekilde gülümsedi. “Sonradan ortaya çıkan etkiler olmadığı için sanırım o kadar da önemli değil.”

“Benim için önemli,” dedi soğukça Mirtai. “Cimmura’ya döndüğümde bir haftadan fazla yaşamayacağına söz veriyorum.”

“Eğer o kadar geç kalacaksan şansını kaybedeceksin, Mirtai” dedi sıradan bir şekilde Kalten. “Kont Osril ben Cimmura’ya döndüğüm gün güneşin

batışını göremeyecek, sana söz veriyorum."

"O seninle dövüşmez," dedi dostuna Sparhawk.

"Başka bir tercihi olmayacak," diye cevapladı Kalten. "Bir erkeğin kendine yediremeyeceği birçok hakaret biliyorum - onlar da işe yaramazsa onu parça parça kesmeye başlayacağım. Eğer bir adamın burnunu ve kulağmı kesersen kılıcına uzanmak zorunda kalır - büyük ihtimalle bir sonra neyi kesmeyi planladığmı bilmediğinden dolayı olsa gerek."

"Tutuklanacaksın."

"Bu sorun değil, Sparhawk," dedi acımasızca Ehlana. "Onu affedeceğim."

"Bunu yapmanız gerekmez/ Sör Kalten," diye mırıldandı Ale-an, gözleri yere bakıyordu.

"Evet," diye taş gibi sert bir sesle cevapladı Kalten, "doğrusu yapacağım. Onun işini bitirdikten sonra kulaklarından birini getireceğim - sadece sözümü tutuğumu ispat etmek için."

Sparhawk nazik kızın koruyucusunun acımasız teklifine şiddetli bir tiksintiyle tepki vereceğinden emindi. Ama öyle olmadı. "Bu çok düşünceli bir davranış, Sör Kalten," dedi.

"Haydi Sephrenia," dedi öğretmenine Sparhawk. "Gözlerini kaldır ve iç çek. Bu kez seninle mutabık olabiliriz."

"Bunu niçin yapayım ki Sparhawk? Bence Sör Kalten oldukça uygun bir hareket tarzı izliyor."

"Sen bir vahşisin, küçük ana."

"Ne olmuş?"

O gün ikindiden sonra, Sparhawk ve Kalten taklit Elene kalesinin parıldayan büyük salonunda diğer şövalyelere katıldılar. Şövalyeler resmi

zırhlarını bir kenara koymuş, tayt ve ceket giyiyorlardı. “Fazla sürmedi,” diyordu Sör Bevier. “Duvarlar gerçekten sağlam ve kale hendeği uygun. Açılır kapanır köprü çalışıyor ama onu kaldıran bocurgatların biraz yağa ihtiyacı var. İşi bitirmek için tek yapmamız gereken şey hendekteki kazıkları sivriltmek.”

“Ve de birkaç fıçı zift?” diye önerdi Ulath. “Siz Arcialılann insanların üstüne zift dökmekten ne kadar hoşlandığınızı biliyorum.”

“Beyler,” dedi onaylamayarak Vanion, “burasının savunmasını güçlendirmeye kalkarsanız, ev sahibimiz yanlış anlayabilir.” Bunu bir an düşündü. “Ama sessizce bir kenara uygun miktarda kazık stoğu yapmak canımızı incitmez,” diye ekledi, “ve de birkaç fıçı lamba yağı. Zift kadar iyi değildir ama içeri getirilirken fazla dikkat çekmez. Sanırım göze batmadan erzak getirmeye başlamak isteyebiliriz. Oldukça kalabalığız, bu yüzden depolarımızı doldurduğumuzu gizlemek zor olmayacak. Ama hepsini çaktırmadan yapalım.”

“Ne tasarlıyorsun, Vanion?” diye sordu Emban.

“Sadece birkaç basit ön tedbir, Ekselansları. Tamuli’de durum dengesiz ve ne olacağını bilmemizin hiçbir yolu yok. Burada mükemmel bir kalemiz olduğuna göre, son birkaç fırça darbesi yapabiliriz - ne olur ne olmaz diye.”

“Sadece benim hayal gücüm mü yoksa size de çok çok uzun bir yaz geçiriyormuşuz gibi geliyor mu?” diye aniden sordu Tynian.

Sparhawk çok gerildi. Sonunda birisi fark edecekti ve eğer konuyu devam ettirir, günleri saymaya başlarlarsa birisinin zamanla oynadığı gerçeğini ortaya çıkaracakları kesindi. “Burası dünyanın farklı bir bölümü, Tynian,” dedi rahatça. “İklimi de farklı olmalı.”

“Yaz yazdır, Sparhawk ve sonsuza dek sürmemesi gerekir.”

“İklimin nasıl olacağını hiçbir zaman bilemezsin,” dedi Ulath, “özellikle de sahil bölgesinde. Thalesia’nm batı kıyısında yukarı doğru sıcak bir akıntı

var. Doğu kıyısında Yosut'ta kış gelmiş olabilir. Horst'te ise sadece güzün ortasıdır."

İşte bizim Ulath, diye hafif bir rahatlamayla düşündü Sparhawk.

"Bana hâlâ biraz tuhaf geliyor," dedi kuşkuluca Tynian.

"Sana tuhaf gelen birçok şey var, dostum." Ulath gülümsedi. "Benimle ogre avına gelmen için yolladığım davetlerin hepsini geri çevirdin."

"Onları yemeyeceksen niçin öldürelim ki?" Tynian omuz silkti.

"Öldürdüğün Zemochları yemedin."

"Onları pişirmek için iyi bir tarifim yoktu."

Hepsi güldüler ve konuyu bir kenara bıraktılar. Sparhawk biraz daha rahat nefes aldı.

Arkasından Talen salona girdi. Her zamanki gibi başbakanın ajanlarını atlatıp şehre gitmişti.

"Sürpriz, sürpriz," dedi yavan bir şekilde. "Krager sonunda Matherion'a ulaştı. Onun için endişelenmeye başlamıştım."

Sparhawk yumruğunu koltuğunun kenarına vurarak, "İşte bu yeter!" diye patladı. "Bu adam beni çok yormaya başladı."

"Daha önce onu kovalamak için vaktimiz yoktu, Lordum," diye belirtti Khalad.

"Belki zaman ayırmamız gerekiyordu. Onu Sarsos'da gördüğümüzde bundan emindim. Ama şimdi yerleşip rahatladığımıza göre haydi ondan tümüyle kurtulmak için biraz zaman ve enerji ayıralım. Onun birkaç resmini çiz Talen. Etrafa dağıt ve ödül vaat et."

"Bu konuda ne yapacağımı biliyorum, Sparhawk."

“Yap o zaman. O sarhoş gelinciği elime geçirmek istiyorum. Onun sırılsıklam derisinin altında her tür bilgi var ve onu sıkıp son damlasına kadar alacağım.”

“Çabuk kızıyor, değil mi?” dedi Kalten’e yumuşakça Tynian.

“Kötü bir gün geçiriyor.” Kalten omuz silkti. “Kadın milletinde vahşi bir yön keşfetti ve bu onun neşesini kaçırdı.”

“Ya?”

“Cimmura’da öldürülmesi gereken bir soylu var. Memlekete döndüğümüzde onu parçalamadan önce er bezlerini keseceğim. Bütün leydiler bunun mükemmel bir fikir olduğu konusunda hem fikirler. Onların onayı Sparhawk’in hayallerinin birçoğunu yok etti.”

“O herif ne yaptı?”

“Özel bir konu.”

“Ah. En azından Sephrenia bizim meşhur liderimizle aynı fikirdedir?”

“Hayır, hatta diğerlerinden daha da kana susamış. Mirtai’nin bile rengini arttıran bazı öneriler getirecek kadar ileri gitti.”

“O herif gerçekten çok iğrenç bir şey yapmış olmalı.”

“Yaptı, dostum ve ona bundan pişman olması için saatler vereceğim.” Kalten’in mavi gözleri buz gibiydi ve burun delikleri kontrol altına almaya çalıştığı öfkesi yüzünden bembeyaz bir renkte kısılmıştı.

“Ben yapmadım, Kalten,” dedi Tynian, “bu yüzden bana öyle bakmaya başlama.”

“Özür dilerim,” dedi Kalten. “Düşünmesi bile kanımı kaynatıyor.”

“O zaman düşünme.”

Aksanları hâlâ kabaydı - Sephrenia bununla ilgileniyordu -ama Tamul lisanını mükemmel bir şekilde anlıyorlardı. “Hazır mıyız?” diye bir gece öğretmenine sordu Sparhawk.

“Konuşmalar yapmayı planlamıyorsanız, Prens Sparhawk,” dedi, o kasırga gibi ziyaretlerinden bir diğerini yapan İmparator Sarabian. “Biliyor musun, aksanın gerçekten rezil.”

“Ben dinlemek için orada olacağım, Majesteleri,” dedi Sparhawk, “konuşmak için değil. Sephrenia ve Zalasta yeteneğimizi aksanlarımızın arkasında gizliyorlar.”

“Keşke bunu yapabileciğini bana söylemiş olsaydın, Zalasta,” dedi biraz hüzünle Sarabian. “Dil çalışırken aylar harcamamı en-geleyebilirdin.”

“Majesteleri çalışmalarını gizli tutuyordu,” diye hatırlattı Zalasta. “Başka diller öğrenmek istediğinizi bilmiyordum.”

“Kendi uyanıklığımın cezasını çekmişim o zaman.” Sarabian omuz silkti. “Ah, şey. Tam olarak ne planlıyoruz?”

“Sarayınızda, harman atacağız,” dedi Vanion. “Hükümetiniz bölümlere ayrılmış ve bakanlarınız birbirlerinden sır saklıyorlar. Bu demek oluyor ki kimse gerçekten manzaranın tümünü kavrayamamış. Çeşitli kısımlara dağılacağız ve bulduğumuz her şeyi toplayacağız. Hepsini bir araya koyduğumuzda ortaya çıkmaya başlayan bazı şekilleri görebiliriz.”

Sarabian yüzünü astı. “Bu, benim hatam,” diye itiraf etti.

“Lütfen üstü kapalı konuşma Sarabian,” dedi Ehlana. İki hükümdar artık iyi dosttu, bunun nedeni İmparatorun bütün formaliteleri basitçe bir kenara bırakmasıydı. Doğrudan konuşuyordu ve Ehlana’nın da öyle yapmasında ısrar etmişti.

“Aptalca hata yaptım, Ehlana,” dedi pişmanca. “Tamuli daha önce asla gerçek bir krizle karşı karşıya kalmadı. Bürokratlarımız halkımızdan çok daha zekidir ve arkalarında destek veren Atanlar vardır. İmparator ailesi

yabancılardan çok kendi hükümetinden korkardı. Bakanlar arasında işbirliğini teşvik etmeyiz. Yanlış bir politikanın meyvesini topluyormuşum gibi. Her şey bittiğinde, sanırım bunu düzelteceğim.”

“Hükümetim benden sır saklamaz,” dedi kendini beğenmişçe Ehlana.

“Lütfen sık sık söyleme. Tam olarak ne arıyoruz, Lord Vanion?”

“Matherion’a gelirken yolda birkaç olağanüstü şey gözlemledik. Tahminimiz bir tür irtifak karşısında olduğumuz. Gruplardan birini biliyoruz - ya da en azından iyi delillerimiz var. Şimdi diğeri üzerine odaklanmamız gerekiyor. Onun kimliğini belirleyene kadar bariz bir dezavantajımız olacak. Sizin için uygunsa, Majesteleri, Kraliçe Ehlana ve Prens Sparhawk zamanlarmm çoğunu sizinle beraber geçirecekler. Korkarım, başbakanınızla uzun bir konuşma yapmanız gerekecek. Pondia Şubat sıkıntı vermeye başladı.”

Sarabian kuşkuluca bir kaşını kaldırdı.

“Bize ulaşamaman için elinden gelen her şeyi yaptı, Sarabian,” diye açıkladı Ehlana.

“Ona bunu yapmaması söylenmişti,” dedi soğukça Sarabian.

“Göründüğü kadarıyla dinlememiş, Majesteleri,” dedi. Sparhawk. “Ne zaman ana saraya yaklaşsak onun adamlarının içinden güçlükle geçmek zorunda kaldık. Birimiz pencereden başını biraz çıkarsa bölüklerle casus bizi izlemek üzere içtimaya geçiyorlar. Anladığım kadarıyla başbakanınız bizi onaylamıyor.”

“Burada daha çok, saygıdeğer Pondia Subat’a bir şeyler açıklamam gerekecek gibi görünüyor. Makamının babadan kalma olmadığını - ve işlerimi zorlaştırmaya başlarsa kafasının yerine onun de-ğiştirtebileceğim kadar sıkıca bağlı olmadığını unutmuş sanırım.”

“Ona ne tür suçlamalar yapacaksın, Sarabian?” diye merakla sordu Ehlana.

“Suçlama mı? Sen neden bahsediyorsun, Ehlana? Burası Tamu-li. Suçlamaya ihtiyacım yok. Saç kesiminden hoşlanmadığıma karar verirsem kafasını kestirebilirim. Pondia Şubat işini halledeceğim, dostlarım. Şu andan itibaren tamamen işbirliği içinde olacağına söz verebilirim - ya onunkinin ya da yerine geçecek olanın. Lütfen devam edin, Lord Vanion.”

Vanion devam etti. “Başpiskopos Emban dikkatini başbakana yöneltecek, artık o kim olursa. Sör Bevier zamanını üniversite fakültesinde geçirecek. Bilginler çok fazla bilgi toplar ve hükümetler onların bulduklarım umursamamaya eğilimlidirler - çok geç olana kadar. Ulath, Kring ve Tynian ordunun generallerim gözlemleyecekler - Atanlardan çok Tamul yüksek komutasını. Atan Engessa kendi halkını göz altında tutacak. Milord Stragen ve Talen, Matherion’un hırsızlarıyla bağlantıyı sağlayacaklar. Aiean ve Khalad saray hizmetkârları arasında dolaşacak. Sephrenia ve Zalasta yerel Styric topluluğuyla konuşacak. Melidere ve Sör Berit bütün saraylıları kendilerine bağlayacaklar.”

“Sör Berit biraz genç değil mi? Saray halkım çok pişkin insanlardır.”

“Sör Berit’in bazı özel vasıflan var, Majesteleri.” Melidere gülümsedi. “Sarayınızın genç kadınları - genç olmayanların da bazıları - onun için her şeyi yapacaklardır. Erdemini birkaç kez feda etmek zorunda kalabilir ama var gücüyle çalışan genç bir adamdır, bu yüzden ona güvenebileceğimizden eminim.”

Berit kızardı. “Niçin hep böyle şeyler söylemek zorundasınız, Barones?” diye ağlamaklı bir şekilde sordu.

“Ben sadece takılıyorum, Berit,” dedi sevecenlikle.

“Bu erkeklerin anlamadığı bir şey, Majesteleri,” dedi Kalren. “Nedense Berit’in genç kadınlar üzerinde tuhaf bir etkisi var.”

“Kalten ve Mirtai, Sparhawk ve Kraliçe’ye eşlik edecek,” diye devam etti Vanion. “Rakiplerimizin tam olarak ne kadar ileri gitmeye istekli olabileceklerini bilemiyoruz, bu yüzden size ek koruma sağlıyacaklar.”

“Ya siz, Lord Vanion?” diye sordu imparator.

“Vanion ve Oscagne hepsini bir araya getirmeye çalışacaklar, Sarabian,” dedi Ehlana. “Bulduğumuz her şeyi doğrudan onlara getireceğiz. Hepsini sınıflandıracak ve boşlukları ayıracaklar ki sonraki çabalarımızı nereye odaklandıracağımızı bilelim.”

“Siz Eleneler çok metodik insanlarsınız,” diye belirtti Sarabian.

“Bu oların mantığa bağımlılıklarının doğal bir sonucu, Majesteleri,” dedi Sephrenia. “Doğrulama için yavaş ve zorlu araştırmaları bazen çileden çıkarıcıdır ama sonuca ulaşır. İyi eğitilmiş bir Ele-ne yağmur yağdığını kabul etmeden önce yarım gününü gözlem yaparak geçirir.”

“Ah,” dedi Emban, “ama bir Elene sana yağmur yağıyor derse, gerçeği söylediğinden kesinlikle emin olabilirsin.”

“Ya siz, Majeste?” Sarabian kucağındaki küçük kıza gülümsedi. “Bu debdebeli entrikada hangi rolü oynayacaksınız?”

“Çok fazla soru sormaman için senin dikkatim dağıtmam bekleniyor Sarabian,” dedi çok sakince Danae. “Yeni dostların uygun olmayan şeyler yapacak, bu yüzden fark etmemeni sağlamam gerekiyor.” “Danae!” diye bağırdı annesi.

“Şey, yapmayacak mısınız? İnsanlara yalanlar söyleyeceksiniz, onları gizlice gözleyecek ve büyük ihtimalle yolunuza çıkan her kim olursa öldüreceksiniz. Politika kelimesini kullandığınızda demek istediğiniz bu değil mi?”

Sarabian güldü. “Sanırım burada seni köşeye kıstırdı, Ehlana.” Kıkırdadı. “Politika tanımı biraz kaba ama doğruya çok yakın. Mükemmel bir kraliçe olacak.”

“Teşekkür ederim, Sarabian,” dedi Danae yanağını öperek.

Sonra Sparhawk o ani buz gibi soğuğu hissetti ve işe yaramayacağını bilmesine rağmen, karanlığın kenarındaki parıltının görüş alanının tam köşesine takılmasıyla eli kılıcının kabzasına gitti. Bu süredir peşlerini bırakmayan gölgemsi varlığa her şeyi açığa vurduklarını fark etmesiyle beraber küfretmeye - yarı Elene yarı Tamulca - başladı.

Yirmi Altıncı Bölüm

“LÜTFEN söylediğime inanın, Majesteleri,” dedi kuşkucu Sarabian’a Zalasta. “Bu kesinlikle normal bir olgu değildi”

“Uzman sensin, Zalasta,” dedi şüpheyle Sarabian. “Benim içgüdülerim önce doğal bir açıklama aramamı söyler - belki güneşin önünden geçen bir bulut vardı.”

“Şimdi akşam, Sarabian,” dedi Ehlana. “Güneş çoktan battı.”

“Bu son açıklamayı zayıflatıyor, değil mi? Hepiniz onu daha önce gördünüz mü?”

“Çoğumuz, Majesteleri,” dedi Oscagne. “Ben bile bir kez gördüm - gemideyken - ve benimle güneş arasında hiçbir şey yoktu. Sanırım buradaki Elene dostlarımızın ifadelerini kabul etmek zorundayız. Bu Özel görüntüyle daha önceden deneyimleri var.”

“Aptal,” diye mırıldandı Sparhawk.

“Anlamadım?” dedi nezaketle Sarabian.

“Özür dilerim, Majesteleri,” dedi Sparhawk. “Şüphesiz sizden bahsetmiyordum. Pek zeki olmayan şu ziyaretçimiz. Gizlice birini gözlemek isterseniz varlığınızı davulla zurnayla bildirmezsiniz.”

“Bunu daha önce de yaptı, Sparhawk,” diye hatırlattı Emban. “Darsas’da Başkeşiş Monsel’in çalışma odasında, hatırladın mı?”

“Belki bunu yaptığını bilmiyordur,” dedi Kalten. “Adus, Martel için çalışmaya başladığında gizlenip insanları gözlemeye çalışırdı. Bu yüzden Martel sonunda Kragefi kiraladı.”

“Adus kim?” diye sordu Sarabian.

“Bir zamanlar tanıdığımız biri, Majesteleri,” dedi Kalten. “Bir casus olarak pek işe yaramazdı. Yüz metre civarda olan herhangi biri Adus’un oralarda olduğunu, bilirdi. Yıkanmaya inanmadığı için bariz bir kokusu vardı.”

“Bütün bunlar mümkün mü?” diye Sephrenia’ya sordu Vanion.

“Kalten gerçekten doğru cevabı buldu mu?”

“Vanion!” diye itiraz etti Kalten.

“Özür dilerim, Kalten. Tam düşündüğüm gibi söyleyemedim. Ama cidden Sephrenia, ziyaretçimizin gölge yaptığından haberi olmamaması mümkün mü?”

“Sanırım, her şey mümkün, bir tanem.”

“Görünen bir pis koku?” dedi inanmaz bir şekilde Ulath.

“Ben de aynı terimi kullanır mıydım bilmiyorum ama -” Sephrenia Zalasta’ya baktı. “Mümkün mü?”

“Bu olayı açıklayabilir,” dedi fikri bir an düşündükten sonra. ‘Tanrılar olağanüstüdür - sadece anlayışlarının derinliğiyle değil aynı zamanda sınırlarıyla da. Ziyaretçimizin kokusunu duyabildiğimizi bilmemesi çok mümkün - Sör Ulath’ın dediği gibi, bize tamamen görünmez olduğuna — casusluğunun fark edilmeden sürdüğüne - gerçekten inanabilir.”

Bevier olumsuzca başını salhyordu. “Onun hakkında bu konuda hep konuştuk,” diye onaylamadı. “Bizi duyması lazımdı, bu yüzden kendisini ele verdiğini bilmesi lazım.”

“İlle öyle olması gerekmiyor, Bevier,” dedi Kalten. “Adus bir lağım çukuru gibi koktuğunu bilmiyordu ve bunu kabul etmesi olanaksızdı. Belki

bu gölge de o tür bir şey - ağız kokusu ya da sofra adabı gibi toplum kurallarına uymayan çirkinlikler türünden bir şey."

"Bu büyüleyici bir fikir." Başpiskopos Emban güldü. "Bu tek olaydan bir ilahi görgü kuralları kitabı olduğunu çıkarabiliriz."

"Ne amaçla, Ekselansları?" diye sordu Oscagne.

"En soylu amaçla, Ekselans - Tanrı'yı daha çok anlama. Burada olma nedenimiz bu değil mi?"

"Tanrıların sofra adabı üzerine bir incelemenin insan bilgisinin toplamını geliştireceğinden emin değilim, Emban," dedi Vanion. "Majestelerinin, hükümetinizin içine sızmamızı kolaylaştıracağına güvenebilir miyiz?"

"Kolaylaştırmak mı yoksa zorlaştırmak mı, Lord Vanion," Sarabian sırıttı. "Sizi bakanlıklara sokacağım. Pondia Subat'ı hallettikten sonra diğer bakanlarla ilgileneceğim - teker teker ya da grup halinde. Sanırım başlarında kimin olduğunu öğrenmelerinin zamanı geldi." Birden neşeyle güldü. "Geçerken uğradığınız için çok mutluyum, Ehlana. Sen ve dostların bunca yıldır sonsuz bir güçle tahtımda oturup onu kullanmayı hiç aklıma getirmediğimin farkına varmamı sağladınız. Sanırım üzerimdeki tozu silkeleyip biraz etrafa saçma zamanı geldi."

"Ah, tanrım," dedi Oscagne, yüzüne birdenbire bir düş kırıklığı ifadesi geldi. "Ben ne yaptım?"

"Burada bir sorun var, Stragen," diye sözcükleri uzatarak Ele-nik konuştu Caalador. "Şu bizim san kardeşlerimiz sosyal sınırlan aşma fikrini benimsemiyorlar."

"Lütfen, Caalador dedi Stragen, "açılış konuşmasını bana yapma. Konuya gir."

"Bu hiç doğal değil, Stragen."

"Umurunda mı?"

Stragen, Talen ve Caalador deniz kenarındaki bir mahzende toplanmışlardı. Öğlene doğruydu ve yerel hırsızlar kıpırdanmaya başlamışlardı. “Şimdiye dek fark ettiğiniz gibi Matherion’daki camiaya bir kast sistemi musallat olmuş,” diye devam etti Caalador. “Hırsızlar loncası dolandırıcılarla konuşmuyor; dilenciler fahişelerle konuşmuyor - tabii ki iş dışında - ve katiller tamamen dışlanmış.”

“Ve bu gerçekten doğal değil,” diye fikrini belirtti Talen.

“Bunu yapma, Talen,” dedi Stragen, “biriniz zaten yeteri kadar kötü. ikinize katlanamam. Caniler niçin aşağılanıyor?”

“Çünkü Tamul kültürünün temel prensiplerinden birini çiğniyorlar.” Caalador omuz silkti. “Onlar aslında kiralık katiller. Boğazlarını kesmeden önce kurbanlanna eğilerek selam vermiyor ve onlara dokunuyorlar. Nezaket kavramı Tamullarm hepsini çok fazla etkiler. Kiralık birinin bir soyluyu öldürme fikrine pek itiraz etmezler. Onların neşesini kaçıran şey kabalık.” Caalador kafasını olumsuzca salladı. “Birçok Tamul hırsızın yakalanıp kafalannm kesilme nedenlerinden biri bu. Kaçmayı nezaketsizlik olarak görürler.”

“İnanılmaz,” diye mırıldandı Talen. “Düşündüğümüzden de kötü, Stragen. Bu insanlar birbirleriyle konuşmazlarsa onlardan asla bilgi alamayız.”

“Sanırım ben sizi Matherion’da fazla bir şey beklememeniz konusunda uyarmıştım dostlarım,” diye hatırlattı Caalador.

“Diğer loncaların tümü canilerden korkuyor mu?” dedi Stragen.

“Ah, evet,” dedi Caalador.

“O zaman buradan başlayacağız. İmparator hakkındaki genel hisler nedir?”

“Genelde huşu ve katıksız bir tapınma sınırında dolaşan bir hayranlık düzeyi.”

“İyi. Caniler loncasıyla temasa geç. Talen sana haber getirdiğinde, katillere diğer loncaların reislerini toplat ve saraya getirt.”

“Orda ne işler çevircez dostum?”

“İmparatorla konuşacağım ve kardeşlerimize bir konuşma yapmaya ikna edeceğim.”

“Aklını mı kaçırdın?”

”Elbette, hayır. Tamullar tamamen geleneklerle kontrol ediliyor ve bunlardan biri İmparatorun gelenekleri askıya alabilmesi.”

“Bunu anlayabiliyor musun?” diye Talen’e sordu Caalador.

“Sanırım sondaki sağa keskin virajda kayboldum.”

“Bakalım bunu doğru anlamış mıyız?” dedi sarışın Thalesialıya Caalador. “Katillere diğer loncaların liderlerini kaçırtarak Matherion’daki suç kültürünün bilinen bütün dürüstlüğünü bozacaksın.”

“Evet,” diye kabul etti Stragen.

“Sonra onların hepsini, gitmeleri kesinlikle yasak olan saray sitesinin içine getirteceksin.”

“Evet.”

“Sonra imparatordan varlıklarını kesinlikle bilmemesi gereken bir grup insana konuşma yapmasını isteyeceksin.”

“Aklımdaki aşağı yukarı böyle bir şey.”

“Ve imparator onlara yüzyılların gelenek ve âdetlerini askıya alıp birbirleriyle işbirliği yapmalarını emretmeye başlayacak?”

“Bunda bir sorun var mı?”

“Hayır, hiç yok. Ben sadece hepsini kafama iyice yerleştirmek istedim, hepsi bu.”

“Bu işin peşini bırakmayacaksın, değil mi, ahbap?” dedi Stragen. “Gidip imparatorla konuşsam iyi olur.”

Sephrenia iç çekti. “Çocukça davrandığını biliyorsun.” Salla’nın gözleri dışarı fırladı. “Buna nasıl cesaret edersin?” diye çığlık attı. Yaşlı Styricin yüzü kar gibi beyaz olmuştu.

“Sen kendini unuttun, Yaşlı Salla,” dedi öfkeli adama Zalasta.

“Meclis üyesi Sephrenia, Bin adma konuşuyor. Onlara ve temsil ettikleri Tanrılara karşı mı geliyorsun?”

“Bin yanlış yola saptırıldı!” diye bağıra çağıra konuştu. “Styricler ve domuz yiyenler arasında asla uzlaşma olamaz.”

“Buna Bin karar verir,” dedi katı bir tonla Zalasta.

“Ama Elene barbarlarının bize yaptıklarına bak,” dedi Salla, sesi öfkeden tıkandı.

“Sen bütün hayatını burada, Matherion’un Styric mahallesinde yaşadın, Yaşlı Salla,” dedi Zalasta. “Büyük ihtimalle bir tane bile Elene görmedin?”

“Ben okuyabilirim, Zalasta.”

“Bunu duyduğuma çok sevindim. Ama buraya tartışmak için gelmedik. Aphrael’in Başrahibesi Bin’in talimatlarını naklediyor. Hoşlan ya da hoşlanma, itaat etmek zorundasın.”

Salla’nm gözleri yaşlarla doldu. “Bizi katlettiler!” Nefesi tıkandı.

“Katledilmiş bir adam için mükemmel durumda görünüyorsun, Salla,” dedi Sephrenia, “Söyle bana acı verici miydi?”

“Ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Rahibe.”

“Ah, evet, şu bezdirici Styric acıyı kamulaştırma tutkusu. Dünyanın diğer ucunda birisi bir Styric bıçaklar ve sen kanamaya başlarsın. Sen Matherion’da güvenli, rahat bir hayat sürüp kendine acırsın ve yadsınan şehitliğin yüzünden acı bir kıskançlıkla gizlice kendini yiyip bitirirsin. Evet, şehit olmayı bu kadar fazla istiyorsan, bunu senin için sağlayabilirim.” Sephrenia bu aptalca konuşan salağa çok sinirlenmişti. “Bin kararı verdi. Sana açıklamam gerekmiyor ama açıklayacağım - ki kararı müritlerine iletesin - ve sen de açıklayacaksın, Salla. Bu konuda çok ikna edici olman gerekiyor yoksa yerine başkasını getiririm.”

“Yaşadığım sürece bu mevkimde kalacağım,” dedi küstahça.

“Ben de farklı bir şey söylemedim.” Ses tonu meşumdu.

Gözlerini Sephrenia’ya dikti. “Yapamazsın!” diye soludu.

“Dene!” Sephrenia yıllardır bunu söylemek istiyordu. Bunun çok tatmin edici olduğunu fark etti. “Şöyle olacak, Salla - sana hızlı gelmeye başlarsa beni durdurmakta serbestsin. Eleneler gördükleri her Styrici öldürmeye bahane arayan vahşiler. Bu kriz sırasında onlarla işbirliği yapmazsak bahaneyi onlara kadife bir yastık üzerinde sunmuş olacağız. Onlara yardım edeceğiz, yoksa Eosia kıtasındaki tüm Styricleri kesecekler. Bunu yapmalarını istemeyiz, değil mi?”

“Ama “ “Salla, bir daha ‘ama’ dersen, seni yok edeceğim.” Sephrenia bir Elene gibi davranmanın ne kadar eğlenceli olduğunu keşfetmeye başlamıştı. “Sana Bin’in talimatını veriyorum ve Bin Tanrılar adına konuşur. Bu konu tartışmaya açık değil, bu yüzden ağlayıp sızlanmayı ve bundan solucan gibi kıvrılıp kaçmaya çalışmayı bırak. İtaat edeceksin ya da öleceksin. Tercihlerin bunlar. Çabuk seç. Acelem var.”

Zalasta bile şok olmuş görünüyordu .

‘Tanrıçan çok zalim, Meclis üyesi Sephrenia,” dedi Salla.

Sephrenia hiç düşünmeden vurdu. Eli ve kolu tamamen kendi kendine hareket etmiş gibiydi. Pandion Şövalyeleriyle nesiller boyu kalmıştı ve

darbenin arkasından omuzunu nasıl hareket ettireceğini biliyordu. Bu etkisiz bir darbe değildi. Çenesinin ucuna sertçe vurmuştu. Salla geriye sendeledi, gözleri donuklaştı.

Sephrenia ölümcül bir büyünün sözlerini tekdüze bir sesle okumaya başladı. Elleri açıkça eşlik hareketlerini yapıyordu.

Bunu yapmam, Sephrenia! Aphrael'in sesi sertçe zihninde çınladı.

Biliyorum, diye düşündü Sephrenia, sadece dikkatini çekmek istiyorum hepsi bu.

Ne yaptığını fark etmesiyle Salla'nın nefesi kesildi. Sonra çığlık atıp dizlerinin üzerine çöktü, hüngür hüngür ağlıyor, af diliyordu.

"Sana emrettiğim gibi yapacak mısın?" diye bağırdı.

"Evet, Rahibe! Evet! Lütfen beni öldürme!"

"Büyüyü kestim ama iptal etmedim. Her zaman devam edebilirim. Hayatın avcumun içinde, Salla. Bir daha Tanrıçama hakaret etmek için şiddetli bir istek duyduğunda bunu aklında tut. Şimdi kalk ve sana söylenen gibi davran. Gel, Zalasta. Buradaki kendine acıma kokusu midemi bulandırıyor."

"Çok katılaşmışsın, Sephrenia," diye suçladı Zalasta, yeniden Styric mahallesinin dar sokaklarına çıktıklarında.

"Blöf yapıyordum, eski dostum. Aphrael, bu tarz büyüye asla karşılık vermez." Dikkatle koluna dokundu. "Nerede doktor bulacağımı biliyor musun, Zalasta? Sanırım bileğimi burktum."

"Pek etkileyici değiller, değil mi?" dedi Ulath, Tynian ve Kring'le beraber imparatorluk sarayının Elene kalesine giden bölümünden geçerlerken.

"Doğru," dedi Kring. "Bütün zamanlarını resmi geçitleri düşünerek geçiriyorlarmış gibi." Üçü imparatorluk Yüksek Komutası'yla olan

toplantılarından dönüyorlardı. “Hepsi gösteri,” diye bitirdi Domi. “Hiç bir anlamı yok.”

“Üniformalı saraylılar,” diye Tamul generalleri hakkındaki görüşünü ortaya koydu Ulath.

“Katılıyorum,” dedi Tynian. “Tamuli’deki gerçek askeri güç Atanlar. Kararlar hükümet tarafından veriliyor ve generaller sadece bu kararları Atan kumandanlara iletiyorlar. Rütbelerin babadan oğula geçtiğini söylediklerinde imparatorluk ordusunun etkisi üzerinde şüphelerim oluşmaya başladı. Acil durum olduğunda onlara bel bağlamak istemezdim.”

“Tanrı bilir ki bu doğru, dost Tynian. Süvari generalleri beni ahırlara götürüp at dedikleri şeyleri gösterdi.”

“Kötü mü?” diye sordu Ulath.

“Kötüden de kötü, dost Ulath. Bineklerinden çift sürecek at bile olmaz. Atların bu kadar şişmanlayabileceklerine inanmazdım. Yürümekten daha hızlı bir hareket o zavallı hayvanları öldürür.”

“O zaman hemfikir miyiz?” dedi Tynian. “İmparatorluk ordusu tamamen işe yaramaz.”

“Bence onlara yağ çekiyorsun, Tynian,” dedi Ulath.

“Raporumuzu oldukça dikkatli bir sekide yazmamız gerekiyor,” dedi Alcione Şövalyesi. “İmparatoru gücendirmememiz lazım. ‘Eğitimsiz’ diyebilir miyiz?”

“Bu kesinlikle doğru,” dedi Kring.

“Ya ‘modern taktik ve stratejilerden habersiz’e ne dersiniz?”

“Bunda tartışmaya gerek yok.” Ulath homurdandı.

“Kötü teçhizatlı?”

“Bu tam doğru değil, dost Tynian,” dedi Kring. “Teçhizatları çok iyi kalitede. Gördüğüm en iyi on ikinci yüzyıl teçhizatları.”

“Tamam,” Tynian güldü. “Modası geçmiş silahlanma nasıl?”

“Bunu kabul edebilirim,” diye onayladı Domi.

“Anladığım kadarıyla ‘şişko, tembel, salak ya da yeteneksiz’i kullanmamayı tercih ediyorsun,” diye sordu Ulath.

“Bu diplomatik olmayan bir ayrıntı, Ulath.”

“Doğru,” dedi kederlice Ulath.

Pondia Şubat onaylamamıştı. Emban ve Vanion bunu hissedebiliyorlardı ama başbaşbakanm ifadesi ve tavırları diplomatik bir şekilde kibar kaldı. İmparator Sarabian, söz verdiği gibi başbakanıyla konuşmuştu. Pondia Şubat işbirliği yapmak için tarzım de-ğiştecek ve gerçek hislerini saklayacaktı. “Ayrıntılar çok sıradan, Lordlanm,” dedi, “ama zaten hükümetin günlük ayrıntıları her zaman öyledir, değil mi?”

“Tabii ki, Pondia.” Emban omuz sikti. “Ama kitleleri içerdiğinde, ayrıntıların doğal artışı yönetim tarzının eğilimini yansıtır, değil mi? Şimdiden, şu ana kadar gördüklerimden belli neticelere ulaştım.”

“Ya?” Subat’ın tonu doğaldı.

“Buradaki ana prensip İmparatoru korumak gibi görünüyor. Bu prensip bana çok tamdık geliyor, çünkü Chyrellos’daki bizim düşünce tarzımıza hakim olanla hemen hemen aynı. Kilise hükümeti tamamen Patriği korumak için var.”

“Belki Ekselansları, ama farklar olduğunu kabul etmelisiniz.”

“Ah, elbette ama İmparator Sarabian’m Patrik Dolmant kadar güçlü olmadığı gerçeği, aslında bir şey değiştirmiyor.”

Şubat’m gözleri hafifçe büyüdü ama hemen ifadesinin kontrolünü sağladı.

“Bu genel kavramın size yabancı olduğunu fark ettim, Pondia,” dedi aşırı kibar bir şekilde Emban, “ama Patrik Tanrı’yla konuşur ve bu onun dünyadaki en güçlü adam olmasını sağlar. Şüphesiz bu Elene bakış açısıdır ve gerçekle hiçbir ilgisi olmayabilir. Ama ona inandığımız sürece bu doğrudur. Bizim Kilise hükümeti içinde yaptığımız budur. Gücümüzün çoğunu bütün Elenelerin Dolmant’m Tanrı adına konuştuğuna inanmaya devam etmeleri için harcarız. Buna inandıkları sürece, Patrik güvendedir.” Ufak tefek şişko din adamı düşündü. “Eğer bir gözlem dinlemeye aldırmazsanız Pondia Şubat, Matherion’daki ana sorununuz Tamullann dünyevi bir zihniyet sahibi olması gerçeğinden kaynaklanıyor. Kiliseniz küçülmüş, herhalde imparatorunkine eşit ya da onu geçen herhangi bir otorite fikrini kendi kendinize kabul edemediğinizden ötürü. Ulusal karakterinizden inanç öğesini silmişsiniz. Kuşkuculuk çok iyidir ama kontrolden çıkmaya meyillidir. Bunu Tanıi’ya - ya da Tanrılara - yönlendirirsen taşmalar başlar ve insanlar, imparatorluğun hikmetini, vergi sisteminin adaletini, o tür şeyleri sorgulamaya başlar. İki durumdan da faydalanmanın yolu imparatorun tanrılaşmasıdır, böylece devlet ve kilise tek bir şey olurlar.” Kendini biraz eleştiri-yormuşçasına güldü. “Özür dilerim, Pondia Şubat. Vaaz vermek niyetinde değildim. Sanırım bu mesleki bir tutku. Söylemek istediğim hem Elene hem de Tamullar aynı hatayı yaptı. Siz imparatorunuzu bir Tanrı yapmadınız, biz de patriğimizi imparator yapmadık. İkimiz de onlara eksik otorite verip insanları kandırdık. Bizden daha iyisini beklerlerdi. Ama sizin meşgul olduğunuzu görebiliyorum ve midem öğle yemeği zamanının geldiğini oldukça açık bir şekilde belirtiyor. Geliyor musunuz, Lord Vanion?”

“Biraz önce söylediklerine gerçekten inanmıyorsun, değil mi, Emban?” diye mırıldandı Vanion, bakanlıktan ayrılırlarken.

“Tabii ki hayır.” Emban omuz silkti. “Ama Subat’m kafasını kaplayan taş kabuktaki çatlağı genişletmek için bir şey yapmamız gerekiyordu. İmparatorun kafasını kestirmek önerisinin gözlerini açtığından eminim ama sadece önyargılarının aşınmış yollarında ağır ağır yürümek yerine gerçekten

düşünmeye başlayana kadar ondan bir şey çıkaramayacağız. Bize karşı olan hoşnutsuzluğuna rağmen hâlâ hükümetteki en önemli kişi ve bize karşı olacağına, bizim için çalışmasını tercih ederim. Ne dersin, hemen gidebilir miyiz, Vanion? Ben kesinlikle acıktım."

"Yine de mavi olacak," diyordu Danae. Mmrr ile beraber İmparator Sarabian'ın kucağında oturmuş tam gözlerinin içine bakıyordu. "Bir Elene için tamam ama -" İmparator kararsız göründü . "Tamam," diye onayladı. "Tamul ten tonunun iyi gideceği -" "Ama sadece kırmızı olmaz. Belki koyu kırmızı hatta -" "Cenaze törenlerinde koyu renk elbiseler giymeyiz. Biz-" "Gerçekten mi? Çok ilginç bir görüş. Niçin siz -" "Bu hakaret-"

"Ölüler umursamaz, Sarabian. Onlar başka yerde meşguller." "Onların ne dediklerini izleyebiliyor musun?" diye Sparhawk'a mırıldandı Ehlana.

"Biraz. İkisi de aynı şeyleri düşünüyorlar, bu yüzden cümleleri bitirmeleri gerekmiyor."

İmparator Sarabian keyifle güldü. "Siz tanıştığım en coşkulu, hoşsohbet kişisiniz, Prenses,"-dedi kucağındaki küçük kıza. -

"Teşekkür ederim, İmparator Majesteleri," diye cevapladı Danae. "Bildiğiniz gibi siz de kötü sayılmazsınız."

"Danae!" dedi sertçe Ehlana.

"Anne. Sarabian ve ben birbirimizi yeni tanımaya başladık."

"Sanmıyorum -" Sarabian'm ses tonu spekülatifti.

"Korkarım olmaz, Majesteleri," diye cevapladı Danae. "Saygısızlık etmek istemem ama naip prens benden çok genç. Eş kocasından yaşlı olursa insanlar dedikodu yapmaya başlar. Ama o çok tatlı bir çocuk. Ve de ben çoktan kiminle -"

"Verdin mi? Bu kadar küçükken mi?

“Bu daha sonraki karışıklıkları engelliyor. Kızlar evlilik çağma geldiklerinde salaklaşıyorlar. Bu tip işlere akim başındayken karar vermek daha iyi, öyle değil mi, anne?”

Ehlana birden kızardı.

“Annme babama tuzaklar kurmaya benim yaşımda başladı,” diye Tamuli İmparatoru’na açıldı.

“Öyle mi, Ehlana?” diye sordu Sarabian.

“Şey, evet ama bunları ortada konuşmak hoş değil.”

“Tuzağa düşürülmeyi umursamadı, Anne,” dedi Danae, “en azından bu fikre alıştıktan sonra. Genelde iyi ebeveynler - Anne’nin mevkisini ortaya koyduğu zamanlar hariç.”

“İşte bu yeter, Prenses Danae,” dedi o resmi tonuyla Ehlana.

“Ne demek istediğimi anladın mı?” Danae, İmparatora sırıttı.

“Kızınız olağanüstü yetenekli bir kraliçe olacak,” diye iltifat etti Sarabian. “Elenia birbiri ardına ikinizi tahtta göreceğinden şanslı bir krallık olacak. Babadan oğula devam etmenin sorunu, her zaman yetenekteki içler acısı küçük kusurlardı. Büyük bir kral veya imparatorun yerine neredeyse kaçınılmaz bir şekilde işe yaramaz bir beceriksiz geçer.”

“Tamuli’deki geleneksel yöntem ne, Sarabian?” diye sordu Ehlana. “Dokuz eşin olduğunu biliyorum. İlk doğan mı naip prens olur - annesi hangi ırktan olursa olsun?”

“Ah, hayır. Kesinlikle değil. Taht ilk eşin ilk oğluna kalır. O daima Tamuldur, çünkü naip prensin evlendiği ilk eşi bir Tamul prensesidir. Diğer eşlerimle taç giydikten hemen sonra evlendim. Bu bir grup töreniydi, sekiz gelin ve bir damat. Bu sıralama konusundaki kıskançlık ve tartışmaları yok eder. Ertesi sabah gerçekten yorgunluktan bitmiştim.”

“Yani “

“Ah, evet. Bu gerekli. Bu bahsettiğim kıskançlığı yok etmenin başka bir yolu. Ve hepsinin güneş doğmadan bitmesi gerekir.”

“İlk kimin olacağına nasıl karar verirler?” Ehlana çok ilgilenmiş gibiydi.

“Hiç bir fikrim yok. Belki imtiyaz için zar atarlar. Uzun bir koridorun iki tarafında da dörder yatak odası vardır. O sonsuz koridordan aşağı doğru bütün gelinlerimi ziyaret ederek gitmek zorundayımdır. Bu benim büyükbabamı öldürdü. Tahta çıktığında genç bir adam değildi ve aşırı güç sarfetmek ona çok geldi.”

“Ne dersiniz konuyu değiştirelim mi?” diye sordu Sparhawk.

“Erdem taslayıcı ne olacak,” diye azarladı Ehlana.

“Acaba Dormant birden fazla koca almama izin verir mi,” diye düşüncelere daldı Danae.

“Boş ver,” dedi sertçe Sparhawk.

Diğerleri de geldi ve hepsi tanımadık güzel yemeklerle düzenlenmiş bir büyük masanın etrafında toplandılar. “Subat’ı nasıl buldunuz, Ekselansları?” diye Ucera Başpiskopos’una sordu Sarabian.

“Bürosuna gittik, oradaydı, Majesteleri.”

Sephrenia, tanımlanamayan bir et yemeğine merakla bakan ufak tefek şişko din adamını, “Emban,” diye azarladı.

“Özür dilerim, Majesteleri,” dedi Emban. “Başbakanınız hâlâ kendi kafasına göre davranıyor gibi.”

“Demek fark ettiniz,” dedi sevimsizce Sarabian.

“Kesinlikle fark ettik, Majesteleri/’dedi Vanion. “Ama Ekselansları kafasını biraz karıştırdı. Dünyanın gerçekten bir İlahi İmparator ya da bir

İmparator Patrik'e ihtiyacı olduğunu söyledi. İki mertebe de şu andaki durumlarına göre eksikler."

"Ben? Bir Tanrı mı? Saçmalama, Emban. Bir hükümetle yeteri kadar sorunum var zaten. Onun üzerine bir de ruhbanları yığma."

"Ciddi değildim, Majesteleri," dedi Emban. "Sadece kafasını biraz karıştırmak istedim. Onunla konuşmanız gözlerini biraz açmış ama bizim onun zihnini açmamız gerekiyor."

"Koluna ne oldu?" diye sordu sevdiği kadına Vanion. Sephrenia kolunu kıvırınca sarılı bileği ortaya çıkmıştı.

"Burkuldu," diye cevapladı.

"İnatçı bir Styricin kafasında," diye kıkırdadı Zalasta.

"Sephrenial" Vanion bakakaldı.

"Pandion eğitimimi kullandım, bir tanem." Gülümsedi. "Ama birisi bileğimi sıkmam gerektiğim söylemeliydi."

"Gerçekten birine vurdun mu?" diye inanmaya inanmaya sordu Kalten.

"Hakikaten vurdu, Sör Kalten." Zalasta sırıttı. "Onu odamn yarısı boyunca uçurdu. Öldürmekle de tehdit etti ve ölüm büyüsüne başlayacak kadar ileri gitti. O andan itibaren işbirliğine çok hevesli oldu."

Hepsi kuşkuyla ona bakakaldılar.

"Ah, kesin şunu." Hafifçe güldü. "Doğrusu çok eğlenceli. Daha önce kimseye kabadayılık yapmamıştım. Çok tatmin edici, değil mi?"

"Biz severiz." Ulath sırıttı.

"Styricler tamamen işbirliği içinde olacaklar," dedi Sephrenia.

"Ordu nasıl?" diye Tynian'a sordu Emban.

“Ondan bir şey bekleyebileceğimizi sanmıyorum, Ekselansları,” dedi İmparatora dikkatle bakarak. “Asıl işlevleri törenler.”

“Onlar en iyi ailelerden geliyorlar, Aziz Şövalye,” dedi savu-nurcasına Sarabian.

“Sorunun bir parçası da bu, Majesteleri - bu ve gerçekten birisiyle hiç dövüşmemiş olmaları. Sonuçta biz de Atanlara güveneceğiz, bu yüzden imparatorluk ordusuna ihtiyacımız yok.” Engessa’ya baktı. “Yerel garnizon standarta uygun mu, Atan-Engessa?”

“Biraz yumuşak, Tynian-Şövalye. Bu sabah onları koşuya çıkardım ve yirmi milden sonra bocalamaya başladılar. Bazı emirler verdim. Hafta sonuna forma girerler.”

“İşler yerlerine oturmaya başlıyor,” diye onayladı Vanion. ; “Saray hizmetkârları her zamanki gibi ahlaksız, Lord Vanion,” dedi Khalad. “Dedikoduya bayılıyorlar. Alean benden fazla gelişme kaydediyor - benden daha çekici olduğu için.”

Kız kirpiklerini indirerek, “Teşekkür ederim,” diye mırıldandı.

“Bu büyük bir iltifat değil, Alean,” dedi Talen. “Ahilerimin hayranlık yaratan güzelliği yok - hiç birimiz güzel değiliz. Bizim yüzlerimiz göstermelik değil, işe yaraması için yaratılmış.”

‘Tahminime göre hafta sonuna dek sırlarını öğrenmeye başlayacak kadar güvenlerini kazanacağız,” diye özetledi Khalad.

“Siz Eleneler beni şaşkınlığa düşürüyorsunuz,” dedi Sarabian. “Hepiniz entrika çevirme konusunda tam bir dahisiniz.”

“Oldukça seçkin bir grup, Majesteleri,” dedi Emban. “Biz Chyrellos’dan ayrılmadan önce buradaki en önemli işimizin bilgi toplamak olacağını biliyorduk. Bu işte yetenekli insanları seçtik.”

“Üniversitede çağdaş olaylar bölümünden bir bilginle karşılaştım,” diye bildirdi Bevier. “Fakültenin geri kalanının çoğu, isimlerini şu ve ya bu geçmiş olaylarla çoktan yapmışlar. Akademisyenlerin hatalarından biri, tek bir başarıyla yetinmektir. Tek bir konu incelemesine yıllarca takılabilirler. Her neyse, bu bahsettiğim adam genç ve aç. Bir teoriyle ortaya çıktı. Bütün gücüyle onun üzerinde çalışıyor. Günümüzün bu karışıklığının Arjuna’dan çıktığına kesinlikle ikna olmuş - belki de fakültede kimsenin şimdiye dek özellikle bu zemine sahip çıkmaması yüzünden. Bütün bu komplonun arkasında Scrapa’nm olduğuna da ikna olmuş durumda.”

“Scarpa’da kim?” diye sordu Kalten.

“Zalasta bize bahsetti,” diye hatırlattı Ulath. “Astel’de Sabre, Lamorkand’da Gerrich gibi, o da Arjuna’da aynı işlevi görüyor.”

“Ah, evet, şimdi hatırladım.”

“Her neyse,” diye devam etti Bevier, “bizim bilgin koca bir tomar kanıt toplamış, bazıları çok çürük. Dinlemeye istekli birini bulduğunda bu teori hakkında saatlerce konuşacak.”

“Üniversite’de başka bir teori üzerine çalışan kimse var mı?” diye sordu Emban.

“Faal olarak yok, Ekselansları. Yanlış delillerle isimlerini riske atmak istemiyorlar. Akademik korkaklık onları bekle ve gör pozisyonunu almaya zorluyor. Benim genç heveslinin ismi yok, bu yüzden bazı riskleri alamaya gönüllü.”

“Onun yanından ayrılma, Bevier,” dedi Vanion. “Olumsuz sonuçlar bile araştırmamızı daraltmamıza yardım edebilir.”

“Ben de aynen öyle düşünüyorum, Lord Vanion.”

“Ne dersiniz size biraz zahmet verebilir miyim, Majesteleri?”

“Ev sahibinin görevi budur, Milord.” Sarabian sırıttı. “Seni rahatlatacak zahmet neymiş söyle.”

“Matherion’da suçlular olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

“Hükümetimin diğer üylerinden mi bahsediyorsun?”

Stragen güldü. “Bir sıfır galipsiniz, Majesteleri. Dünyadaki büyük şehirlerin hepsinin altında bir dünya daha vardır. Hırsızlar, yankesiciler, dilenciler, fahişeler, dolandırıcılar ve katillerden oluşan bir dünya. Toplumun geri kalanının sırtından geçinerek tartışmalı varlıklarını zar zor sürdürürler.”

“Tabii ki böyle insanların varlığından haberdarız,” dedi Sarabian. “Polis ve hapishanelerin varlığının nedeni bu.”

“Evet, Majesteleri. Bunlar suç dünyasının ikincil rahatsızlıklarının bazılarıdır. Bununla beraber, genelde bilinmeyen dünyanın suçlularının birbirleriyle bir seviyeye kadar işbirliği içinde bulundukları gerçeğidir.”

“Devam et.”

“Geçmişte bu insanlarla bazı bağlantılarım oldu, Majesteleri,” dedi kelimelerini dikkatle seçerek Stragen. “Çok işe yarayabilirler. Bir şehirde olan ve suçluların bilmedikleri neredeyse hiçbir şey yoktur. Onların faaliyetleriyle ilgilenmediğinizi açıkça ortaya koyarsanız, topladıkları bilgileri size satarlar.”

“Bir iş anlaşması mı?” . .

“Kesinlikle öyle. Çalıntı malları satın alma gibi. Pek hoş değil ama birçok insan bunu yapıyor.”

“Elbette.”

“O zaman şimdi. Bu işbirliği ruhu burada Matherion’da yok. TamuUar nedense birbirleriyle işbirliği yapmıyor. Her meslek kendi içine kapanmış.

Hatta loncalar yapmışlar ve diğer suç camialarına şüphe ve aşağılamayla bakıyorlar. Bu insanların bize herhangi bir faydası olması için bu duvarları yıkmamız gerekiyor.”

“Bu mantıklı, Milord.”

Stragen biraz daha rahat nefes alıyormuş gibi göründü . “Ben bazı ayarlamalar yaptım, imparator. Çeşitli suç loncalarının liderleri buraya gelecekler. Size çok fazla saygı duyuyorlar ve onlara bir şey yapmalarını söylerseniz size itaat edecekler.” Duraksadı. “Tabii ki dürüst olmalarını emretmediğiniz sürece.”

“Elbette. Sanırım birinden mesleğini bırakmasını isteyemezsiniz.”

“Tam olarak öyle. Ama onlara yapmalarını emretmeniz gereken şey, bu kale duvarlarının arkasından çıkıp birbirleriyle konuşmaya başlamaları. Eğer bir işe yarayacaklarsa bir merkezi toplama noktasına bilgileri götürmeye istekli olmalılar. Her loncanın lideriyle bağlantı kurmamız gerekirse bilgi, biz ona ulaşamadan bayatlar.”

“Anladım. Yanlışsam beni düzeltin, Milord Stragen. Yapmamı istediğiniz şey; Matherion’un suçlularını organize edeyim ki, sokaklardan toplayabilecekleri ya da toplayamayacakları bilgiler karşılığında dürüst yurttaşların sırtından daha iyi geçinsinler. Öyle mi?”

Stragen irkildi. “Korkarım Majesteleri buna öyle de bakabilir.”

“Korkak olmanız gerekmiyor, Milord Stragen. Bu suçlularla kısa bir sohbet etmekten mutlu olacağım. Şu andaki krizin ciddiyeti hi-lekâr ve serserilerle iş yapma konusundaki doğal tiksintimi bastırıyor. Söyleyin bana, Milord, siz iyi bir hırsız mısınız?”

“Sanırım, sizi hafife aldım, Majesteleri.” Stragen iç çekti. “Evet, doğrusu, çok iyi bir hırsızım. Kendini beğenmiş gibi görünmekten nefret ederim ama sanırım dünyadaki en iyi hırsızım.”

“İşler nasıl?”

“Son zamanlarda o kadar iyi değil, İmparator Sarabian. Karışıklık zamanı suç işlemek için iyi bir zaman değildir. Dürüst insanlar gerginleşir ve kıymetli şeyleri korumaya başlar. Ah, bir şey daha, Majesteleri. Konuşacağınız bütün suçlular maskeli olacak. Size çok fazla saygı duyuyorlar ama yüzlerini sizden saklamak isteyeceklerdir.”

“Bunu anlayabilirim, sanırım. Dostlarınızla konuşmayı dört gözle bekliyorum, Stragen. Kafa kafaya verecek ve otoriteleri atlatmak için yollar bulacağız.”

“Bu hiç güzel bir fikir değil, Majesteleri,” dedi Talen. “Asla bir hırsızın üç metreden fazla yanınıza yaklaşmasına izin vermeyin.” Sarabian’a mücevherli bir bilezik göstermek için elini kaldırdı.

Şaşkın imparator çabucak boş sağ bileğine baktı.

“Sadece bir gösteri, Majesteleri.” Talen sırıttı. “Onu gerçekten kendime saklamayacaktım.”

“Geri kalanını da ver, Talen,” dedi Stragen.

Talen iç çekti. “Gözlerin sağlıksız derecede keskin, Stragen.” Ceketinin içine uzandı ve dışarı birkaç mücevher daha çıkardı. “En iyi plan hırsızlarla konuşurken üzerinizde değerli hiçbir şeyin bulunmaması, Majesteleri,” diye tavsiyede bulundu.

“Siz çok iyisiniz, Üstad Talen,” diye çocuğa iltifat etti Sarabian.

“Hepsi bilekteydi.” Talen omuz silkti.

“Siz Eteneleri kesinlikle seviyorum. Tamullar, tekdüze, sıkıcı insanlar ama siz sürprizlerle dolusunuz.” Çapkınca Melidere’e gülümsedi. “Sizin benim için hangi ürkütücü ifşalarınız var, Barones?”

“Pek ürkütücü bir şey yok, Majesteleri.” Gülümsedi. “Koridar-larda ileri geri kıvırtmak bana önceden tahmin edilebilecek birçok teklif - ve de birkaç çimdik - kazandırdı. Tamullar Etenelerden daha çok çimdikliyorlar, değil

mi? Ama arkamı duvara vermeyi öğrendim. Temiz, hoş bir eğlence için bir ya da iki çimdik tamam ama çürüklerin geçmesi uzun sürüyor.”

Sonra Berit’e baktılar. Genç Pandion Şövalyesi aşın kızardı. “Rapor edecek bir şey yok, Lordlarım ve Leydilerim,” diye geveledi.

“Berit,” dedi nazikçe Ehlana, “yalan söylemek hoş değil, biliyorsun.”

“Gerçekten hiçbir şey yok, Majesteleri. Hepsi yanlış anlaşılma, eminim - büyük ihtimalle iyi Tamulca konuşamamdan yüzünden.”

“Ne oldu, genç dostum?” diye sordu Sarabian.

“Şey, Majesteleri, eşiniz Elysoun - alışılmadık kıyafetli olan.”

“Evet, ondan haberdarım.”

“Şey, Majesteleri, koridorların birinde bana yaklaştı ve biraz yorgun göründüğümü söyledi — belki gözlerimi kapattığım için.”

“Niçin öyle yapıyordun?”

“Ah - şey, kıyafeti, anlarsınız Majesteleri. Gözleri dikip bakmanın nezaketsizlik olabileceğini düşündüm.”

“Elysoun söz konusu olunca bakmamak nezaketsizliktir. Doğal özellikleriyle çok gurur duyar.”

Berit kıpkırmızı oldu. “Her neyse,” diye bocaladı, “yorgun göründüğümü ve dinlenmek istersem onun dairesinde çok rahat bir yatağı olduğunu söyledi.”

Kalten genç şövalyeye açık bir gıptayla gözünü dikmiş bakıyordu. “Sen ne dedin?” diye neredeyse nefes almadan sordu.

“Şey, elbette teşekkür ettim ama gerçekten uykulu olmadığımı söyledim.”

Kalten yüzünü ellerinin içine gömerek inledi.

“Boş ver,” dedi Ulath, omuzuna avuturcasına vurarak.

Yirmi Yedinci Bölüm

“KIRALİÇE hazretleri,” diye halk ağzından konuşuyordu Caalador, “siin müceverleriiz hoş sele amma praati bi kulanımla yo.” Ehlana’ya bir çift fildişi oyulmuş figür sundu.

“Çok güzeller, Caalador,” diye hayranlıktan bayıldı.

“O nöbetçi gitti mi?” diye Sparhawk’a mırıldandı Caalador.

Sparhawk başıyla onayladı. “Mirtai onu kapıdan iteledi.”

“Bütün gün kalmaya niyetlendiğini düşünmüştüm.”

“İçeri girerken bir sorun çıktı mı?” diye sordu Ehlana.

“Hiç olmadı, Majesteleri.”

“Öyle olduğunu umanm - yaptığım onca gürültü patırtıdan sonra.” Figürlere daha yakından baktı. “Bunlar gerçekten çok sevimli, Caalador. Onları nereden aldın?”

“Onları üniversitedeki müzeden çaldırdım.” Omuz silkti. “Dokuzuncu yüzyıl Teganlar - çok nadir ve çok kıymetliler.” Muzipçe Ehlana’ya gülümsedi. “Eer Kıraaliçe haazretler geçekten antikala tutkun ossaman gerçene zahipolma lasım.”

“Bu adamı dinlemeye bayılıyorum” dedi Ehlana.

Barones Melidere diğerlerini kraliyet dairesine getirdi.

“Herhangi bir sorun var mı?” diye kardeş hırsıza sordu Stragen.

“Gelincikle tavu kümsine içbi iz bırakmada girçıkarla.”

“Lütfen, Caalador, acı bana.”

Caalador Elenia Kraliçesi’ne “antika temin edici” olarak hizmet veriyordu ve onun emirleriyle her an yanma girebilmesi sağlanmıştı. Geçen birkaç hafta boyunca şövalyelerden birileri kapılardaki nöbetçiler yüzünü tanısınlar diye ona eşlik etmişti ama bu ilk defa kendi başına içeri girmeye çalışmasıydı. Çeşitli hileleri gittikçe daha güç fark edilir hale geliyordu. “Anlamlı herhangi bir şey buldun mu, Üstat Caalador?” diye sordu Zalasta.

‘Tam emin değilim, bilge kişi.” Caalador kaşlarını çattı. “Biraz tuhaf bir şeyle karşılaşıp duruyoruz.”

“Ya?”

“Bir yığın insan ‘Saklı Şehir’ denen bir şey hakkında konuşuyor. Onlar izlediğimiz insanlar, bu yüzden önemi olabileceğini düşündük.”

“Bu biraz sıradışı,” diye ona katıldı Zalasta. “Bu sokaklarda kulaktan duyulabilecek türden bir şey değil.”

“O zaman gerçekten bir anlamı var?”

Zalasta başıyla onayladı. “Bu aklın yaşamıyla ilgili eski bir Ta-mul deyimi. Şöyle mi söylüyorlardı, ‘Saklı Şehrin yolu uzundur ama orada bulunan ödüller paha biçilmez hazinelerdir’.”

“Tam bu, bilge kişi. İki kişi sokakta karşılaştı, biri ilk bölümü ezberden okudu, diğeri ikinci bölümü.”

Zalasta başıyla onayladı. “Klişenin bilgi ve aydınlanma aramanın mükafatlarını anlatıyor olması beklenir. Bununla beraber bu olayda başka-bir önemli şeyden kuşkulandım. Adamların onu Ta-mul dışındaki başkalarından da duyuyorlar mı?”

Caalador başıyla onayladı. “Daha dün bir çift Elene tüccar bir sokak köşesinde birbirlerini onunla selamladılar.”

“Daha çok parola ve şife gibi görünüyor,” diye düşüncelere daldı Vanion.

“Diğer her şeyi bırakıp bütün çabalarımızı böyle bir şeye odaklamaktan nefret edeceğim,” dedi dikkatle Zalasta.

“Aa, bu öneemi bişi diil, Büyücü haazetleri, ” dedi Caalador. “Etraafım tamemen dileenci, fahşe ve hısızlala dolu. Okada çoki onlala napıcamı bilmiyom.”

Zalasta şaşırmış göründü.

“Emrinde gereğinden çok insan olduğunu söylüyor, Zalasta,” diye tercüme etti Ehlana.

“Canlı bir dialekt, değil mi?” diye sakince gözlemledi Zalasta.

Ulath kaşlarını çatıyordu. “Ben tamamen olumlu değilim,” dedi, “birkaç gün önce saray muhafızlarından ikisinin ‘Saklı Şehirden konuştuklarını duydum. Bu işe düşündüğümüzden daha fazla insan karışmış olabilir.”

Vanion başıyla onayladı. “Bir şey çıkmayabilir, ama hepimiz kulaklanmız açık tutarsak bir zararı olmaz. Eğer Caalador diğer tarafın parolasını yanlışlıkla bulduysa, komplocuları tanımamıza yardımcı olabilir. Haydi bir liste yapalım. Akün Saklı Şehri’ni çılgınca arayan bütün bu insanların isimlerini toplayalım. Eğer bu bir parola ve işaretiyse, aradıklarımızla bir şekilde bağlantılıysa, çalışmak için bir isim listemiz olsun.”

“Bir polis gibi konuşmaya başladınız, Lord Vanion,” dedi biraz suçlarcasma Talen.

“Beni affedebilir misin?”

“Şey, aklımdayken, eski bir dostumuzu üniversitede gördüm,” dedi hafif bir gülümsemeyle Bevier. “Baron Kotyk’un kayınbiraderi, tarifsiz sanatını çağdaş Edebiyat Bölümü’nde sunmak için Matherion’a gelmiş gibi görünüyor.”

“Zararlı daha iyi bir kelime değil mi, Bevier?” dedi Ulath. “El-ron’un şiirlerini biraz duydum.”

“Elron da kim?” diye sordu Sarabian.

Sparhavvk Emban’la bakıştı. Başkeşiş Monsel’e verdikleri söze hâlâ bağlıydılar. “Ah,” diye nasıl devam edeceğinden pek emin olmayan bir şekilde başladı, “Bir Astelli - edebi iddiaları olan bir yarı aristokrat. Astel’deki kanşıkhğa ne kadar dahil olduğunu tam bilmiyoruz ama görüşleri ve sempatisi Sabre denen adamın sıkı destekçisi olduğunu gösteriyor gibi.”

“Bizim sokaklarda çok güçlü ölü balık kokusu almaya başlamamız ve onun aynı zamanda buraya gelişi bir tesadüf değil mi?” dedi Tynian. “Açıkça nefret ettiği tanrısız şan şeytanların kültürünün tam merkezine niçin gelsin ki?”

“Olağan değil,” diye ona katıldı Ulath.

“Olağan olmayan her şey kuşkuludur,” diye üzerine basa basa belirtti Kalten.

“Bu çok büyük bir genelleme,” diye suçladı Sparhawk.

“Şey, değil mi?”

“Bu olayda haklı olabilirsin. Belki ona göz kulak olsak iyi olur. Çizim kağıtlarını çıkarsan iyi olur, Talen.”

“Biliyorsun, Sparhawk,” dedi çocuk, “sırtıma bütün o yüce fikirleri yükleyip benden bir Pandion çıkarmaya koyulmasaydın bu resimleri çizmekten çok para kazanabilirdim.”

“Hizmetin kendine has bir ödülü vardır, Talen,” diye dindar bir tavırla cevapladı Sparhawk.

“Caalador,” dedi düşüncelice Sephrenia.

“Evet, Büyücüyee haazetleri?”

“Lütfen şunu yapma’ dedi bıkkınca. “Bu tahrikçi denilenlerin çoğu Tamuli’de başıboş dolaşıyor. Yerel hırsızların onlardan birini görmüş olmaları mümkün mü?”

“Etrafa soracağım, Leydi Sephrenia, eğer gerekirse diğer krallıklara da adam gönderebilirim. Ama elimizde dış görünüşleri için yeterli bir tarif yok. Eğer birine orta boylu dersen bu tanımlama nüfusun yarısını içine alacaktır.”

“Sephrenia fiziki tanımlamaların ötesine geçebilir, Caalador,” dedi Talen. “Parmaklarını senin tanıklarına oynatacak ve adamın görüntüsünü bir kova suda çıkaracak. Ben de resimlerini çizeceğim.”

“Bu yurtseverlerin resimlerine sahip olmak kötü bir fikir olmayabilir,” diye mırıldandı Sephrenia. “Elron ve Krager buradaysa diğerleri de Matherion’u ziyaret etmeye karar verebilirler. Eğer bir kongre yapacaklarsa bunu bilmemiz lazım, ne dersiniz?”

“Kont Gerrich’in resmini eklemeyecek misiniz?” dedi Danae.

“Ama dünyanın öbür ucunda Lamorkand’da, Prenses,” diye belirtti Kalten.

“Ama hâlâ bu işe dahil olanlardan biri, Kalten. Eğer bir şey yapacaksanız, doğru yapın. Kaça patlayacak ki? Belki bir parça kağıda. Ve Talen’in yarım saat kurşun kalemini kullanmasına.”.

“Tamam, onu da dahil edin. Buraya geleceğini hiç sanmıyorum ama durmayın, istiyorsanız Talen’e resmini çizdirin.

“Ah, teşekkür ederim, Kalten. Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim.”

“Şekerleme yapma zamanı gelmedi mi?” dedi tersçe Kalten.

“Krager” den bahsetmişken,” dedi Sparhawk, “bugünlerde onu gören var mı?”

“Sadece biraz önce söylediğim ikisi var,” diye cevapladı Caalador. “O bir yere gizlenip ortadan kaybolan türden biri mi?”

“Evet Krager tam öyle biri,” dedi Kalten. “Lağım sıçanlarıyla beraberken kendini evinde hisseder - zaten kendisi de yarı sıçandır. Ona şarap bulan biri olduğu sürece bir fare deliğinde altı ay oldukça mutlu bir şekilde yaşar.”

“Onu gerçekten istiyorum, Caalador,” diye dişlerini gıcırdattı Sparhawk. “Dostlarımın hepsi bana biz sana söylemiştik diyerek eğleniyorlar.”

“Bunu anlayamadım,” dedi şaşkın bir ifadeyle Gaalador.

“Hepsi onu öldürmüş olmam gerektiğini düşünüyorlar. Sephrenia bile onun kanma susamış durumda.”

“Haa, anadım dostum,” diye sözcükleri uzatarak konuşmaya başladı Caalador, “ço şanslısın çünk ou öldümedin. Sen ve dostlar Krager’i tanıyonus, o diğerle çin önemli bii ama onu öldüseydin önemli bii olmaacaktı. Onu tanıyosve enine sonuna bulup konuşaa de ayaklan yakacaz. Eer onu tanımasak kim aradıımızı bilmezdik.”

Sparhawk mutlu mutlu etrafındaki arkadaşlarına gülümsedi. “Gördünüz mü,” dedi. “Size ne yaptığımı bildiğimi söylemiştim.”

O gün ilerleyen saatlerde, Sparhawk ve Ehlana, İmparator Sarabian ve Dışişleri Bakanı Oscagne ile o güne dek bulduklarını konuşmak üzere toplandılar. “Hükümetten birinin insanların bu parola ve işareti kullandığım fark etmiş olması mümkün mü, Ekselans?” diye Oscagne’ya sordu Sparhawk.

“Oldukça mümkün, Prens Sparhawk,” dedi Oscagne. “İçişleri Bakanı’mn her yerde casusları var ama raporları altı ay bir yıl arası ortaya çıkamaz. İçişlerinde belgeler karmakarışıktır.”

“Subat’m kendi casusları var,” dedi ters bir tavırla Sarabian, “ama bir şey keşfetse bile bana söylemeyecektir. Birisi Tega Adası’nı kesse ve çekip götürse bana söyleyeceğinden şüpheliyim.”

“Bütün Başbakanlık geleneği.ona sizi korumasını söyler, İmparator Majesteleri,” dedi Oscagne. “Onunla yaptığınız küçük konuşmaya rağmen, bilgi almak için hâlâ onu zorlamanız gerekecek. Sizi tatsız haberleri duymanm ıstırabından kurtarmanın kendi görevi olduğuna kalben inanıyor.”

“Evim yanıyorsa bunu bilmekten duyacağım acıdan kurtulmamayı tercih ederim,” dedi sevimsiz bir şekilde Sarabian.

“Diğer bakanlıklarda haber kaynaklarım var, Majesteleri. Onları harekete geçireceğim. Aklımdayken İçişleri karışıklıklarla ilgili birkaç rapor alıyor - önceden bizim yaşadıklarımızdan çok çok fazla. Kolata ne yapacağını şaşırmış durumda.”

“Kolata?” diye sordu Sparhawk.

“İçişleri bakam,” dedi Sarabian, “İmparatorluk Polis Şefi. O da Şubat kadar benden sır saklamakta uzman. Şu anda neler dönüyor, Oscagne?”

“Mezarlar ölüleri dışarı atıyor, Majesteleri. Biri son zamanlarda ölenleri kazıp çıkarıyor ve onları yeniden canlandırıyor. İnleyerek ve boş gözlerle etrafta şapşal şapşal yürüyorlar. Edom’un bütün köyleri onlar yüzünden boşaltılmış. Kurtadamlar Daconi’de sürüler halinde dolaşıyor, vampirler Arjuna’nın vahşi ormanlarına göç eden kuşlar gibi üşüşüyor ve Parıldayan İnsanlar Dasan etrafındaki bölgeye dehşet saçıyorlarmış. Buna Trollerin kuzey Atan’a yürüdükleri ve Cyrgailer gibi görünenlerin Sama şehrine iki kez saldırdırdıkları eklenebilir. İşlerin bir karar noktasma geldiğine dair sağlam delillerimiz var. Artık yaygınlaşıyorlar.”

“Harika,” dedi huysuzca Sarabian. “Sanırım bir yere sürgüne gideceğim.”

“Bütün eğlenceyi kaçıracaksınız, Majesteleri,” dedi Sparhawk.

“Ne eğlencesi?”

“Daha karşı önlemleri almaya bile başlamadık. Vampir ve benzerlerine karşı pek bir şey yapamayız ama kesinlikle troll ve Cyrgailere karşı

yürüyebiliriz. Engessa yerel Atanları bazı Elene taktikleriyle eğitiyor. Sanırım troll'ler ve Cyrgailerle başa çıkabilirler."

Sarabian biraz şaşırmış göründü. "Atan Engessa Astel'deki Ca-nae garnizonunun komutanıdır. Burada Matherion'da yetkisi yok."

"İşin doğrusu var, Majesteleri," dedi Sparhawk. "Anladığım kadarıyla Kral Androl ya da daha çok Kraliçe Betuana'dan özel görev aldı. Diğer Atan kumandanlara onu dinlemeleri emredildi."

"Niye bana kimse bunları söylemiyor?"

"İmparatorluk politikası, Majesteleri." Oscagne gülümsedi. "Çok şey bilirseniz hükümete karışmaya başlayabilirsiniz."

"Her neyse," diye devam etti Sparhawk, "Engessa buraya gelirken karşılaştıklarımız karşısındaki taktiklerimizden çok etkilendi. Atanlarından bazılarını batı taktikleriyle eğitiyor."

"Bu şaşırtıcı," dedi Sarabian. "Askeri konulara gelince Atanların birisini dinleyeceklerini sanmazdım."

"Engessa bir profesyonel, Majesteleri," dedi Sparhawk. "Profesyoneller daima silah ve taktiklerdeki teknik ilerİemelerle ilgilenir. Atanlarının bir kısmını atlı yapmak için ordudaki çok iri atları topladık. Kalten ve Tynian onlara mızrak dersleri veriyor. Bu bizim bulduğumuz, troll'lerle başa çıkmanın en güvenli yolu. Bevier başka bir grubu ele aldı. Onlara kuşatma makinelerini yapmayı ve kullanmayı öğretiyor. Sarsos dışında Cyrgailerle karşılaştığımızda Bevier'in mancınıkları onların falankslarını dağıttı. Yukarıdan kayalar yağarken askeri düzeni korumak çok zordur. Ah, haberdar olmamız gereken bir şey daha var. Khalad şehrin dışında kısa çelik oklardan delik deşik olmuş bir ağaç buldu. Birisi arbalet antremanı -yapıyormuş."

"Arbalet nedir?" diye sordu Sarabian.

“Bir Lamork silahı, Majesteleri.” Sparhawk çabuk bir taslak çizdi. “Bunun gibi bir şey. Kolları sıradan uzun yaydan çok daha güçlü, bu yüzden daha uzun menzili ve delme gücü var. Zırhlı bir şövalye için ciddi tehlike. Matherion’da zırhlarımızm bize verdiği avantajı yok etmek için çalışan biri var.”

“Sanki tahtıma parmak uçlarımla asılmışım gibi görünmeye başladı. Senden politik sığınma isteyebilir miyim, Ehlana?”

“Zevkle kabul ederim, Sarabian, ama daha şimdiden Sparhawk’a güvenmekten vazgeçmeyelim. Çok beceriklidir.”

“Daha önce söylediğim gibi,” diye devam etti Sparhawk, “gülyabaniler, kurtadamlar ve Parıldayan İnsanlarla ilgili çok bir şey yapamayız ama sanırım troll ve Cyrgailere birkaç sürpriz yapabiliriz. Atanlarm atlı taktiklere ve Bevier’in makinelerinin kullanımına biraz daha çalışmalarını isterim. Sonra rakibimizin bunu yürüyerek kazanamayacağını bilmesini sağlayacağız. Düşmanımız en çok Troll Tanrıları’na güveniyor ve onlara tapanların çoğu ölürse ittifaktan ayrılacaklardır. Sanırım önümüzdeki hafta başında birkaç yolculuk yapmak isteyebiliriz - biri yukarıya troll ülkesine ve biri de de aşağı Sarna’ya. Varlığımızın bilinme zamanı geldi.”

“Ya bu yerel mesele?” dedi Oscagne. “Şu akim Saklı Şehri’nin çekiciliği?”

“Caalador bu konuda durmadan çalışıyor. Artık parolalarını biliyoruz; bu bizim için her kapıyı açabilir. Vanion isim listesi yapıyor. Çok geçmeden Matherion’da Saklı Şehr/den bahseden herkesi bileceğiz.” Sarabian’a baktı. “Majesteleri, gerekirse bu insanları gözaltına almamıza izin verir mi? Önce biz davranır ve entrikalarını başlatmadan onları toplarsak, çok ilerlemeden planlarını bozarız.”

“Alın gözaltına, Sparhawk.” Sarabian smth. “Hapishane olarak kullanabileceğimiz bir sürü binam var.”

“Tamam, genç leydi,” dedi Sparhawk, birkaç gün sonra kızına oldukça sert bir şekilde. “Caalador’un dilencilerinden biri Kont Gerrich’i buradan

uzak olmayan bir sokakta görmüş. Matherion'da olduğunu nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum, Sparhawk. Sadece sezgi." Danae sakince büyük bir koltukta oturup kedisinin kulaklarını kaşıyordu. Mmrr minnettarlıkla mırlıyordu.

"Bir sezgi mi?"

"İçe doğma, seni rahatlatacaksa. Krager ve Elron'un diğerleri olmadan burada olması normal görünmedi hepsi bu - ve bu da mantıken Gerrich'i de dahil ediyor, değil mi?"

"Aynı cümlede içe doğma ve mantık kelimelerini kullanarak önemli bir konuyu karıştırma."

"Ah, Sparhawk, büyü biraz. Mantık aslında tamamen - içe doğuşların ispatlanmasıdır. İnandığı bir şeyi çürütmek için mantık kullanan birisiyle hiç tanıştın mı?"

"Şey - kişisel olarak hayır belki, ama öyle biri olduğuna emin değilim."

"Sen birini bulana dek bekleyeceğim. Ben ölümsüzüm, bu yüzden zaman benim için o kadar önemli değil."

"Bu gerçekten saldırganca, Aphrael."

"Özür dilerim, Baba." Pek pişmanmış gibi görünmüyordu. "Akim yüzlerce yoldan bilgi toplar, Sparhawk - duyduğun şeyler, dokunduğun şeyler ve hatta kokladığm. Sonra bütün bu bilgileri bir araya yığar ve oradan bir sonuca varır. İşte sezgi budur. İçe doğma en az mantık kadar doğrudur gerçekten, ama birşeyleri ispat etmek için zorlukla adım adım yürümenin uzun, bıktırıcı sürecini izlemesi gerekmez. Bütün şu bezdirici ara adımlar olmadan kanıtlardan hemen sonuca atlar. Sephrenia mantıktan hoşlanmaz çünkü sıkıcıdır. Senin binbir zahmetle ispat etmeye çalıştığın cevapları o çoktan biliyor ve sen de, eğer bu konuda açıksözlü olursan."

“Halk öyküleri bu sezgilerle dolu, Aphrael - ve genelde yanlıştır. Gök gürültüsünün sütü ekşiteceği hakkındaki sezgiye ne demeli?”

“Burada mantıkta bir hata var, Sparhawk önsezide değil.” “Bunu açıklayacak mısın?”

“Bildiğin gibi ekşi süt gök gürültüsüne neden oluru da aynı rahatlıkla söyleyebilirsin.”

“Bu saçma.”

“Tabii ki öyle. Gök gürültüsü ve ekşi sütün ikisi de etkidir neden değil.”

“Dolmant’la konuşman gerekiyor. Bunca yıldır zamanını mantıkla boşa harcadığım ona açıklamaya çalışmam görmek isterim.”

“O zaten biliyor.” Danae omuz silkti. “Dolmant senin düşündüğünden çok daha fazla önsezili. Beni gördüğü anda kim olduğumu anladı - bu senin için hiç söyleyemeyeceğim bir şey, Baba. Bir süre seni ikna etmek için uçmam gerektiğini düşündüm.”

“Nazik ol.”

“Naziğim. Senin hakkında söylemediğim birçok şey var. Kra-ger neyin peşinde?”

“Kim bilir.”

“Gerçekten onu bulmamız gerekiyor, Sparhawk.”

“Biliyorum. Onu senden çok daha fazla istiyorum. Onu ıslak bir çorap gibi sıkmaktan çok eğleneceğim.”

“Ciddi ol, Sparhawk. Krager’i biliyorsun. Sen kaşlarını çatsan bütün hayat hikâyesini anlatır.”

Sparhawk iç çekti. “Büyük ihtimalle haklısın, ama bu işin eğlencesini yok ediyor.”

“Buraya eğlenmek için geîmedin, Sparhawk. Hangisini tercih edersin? Bilgi mi, intikam mı?”

“İkisini de kapsayan bir yol bulamaz mıyız?”

Danae gözlerini yukarı doğru dikti. “Eleneler.” İç çekti.

Sonraki haftanın başında Bevier yeni eğitilmiş Atan mühendislerden bir müfreze alıp batıya, Sarna’ya doğru gitti. Ertesi gün Kal-ten, Tynian ve Engessa iki yüz Atan süvarisini troll’lerin kırıp geçirdiği kuzeydeki topraklara doğru götürdüler. Vanion’un ısrarı üzerine gruplar Matherion’dan, şehir dışında tekrar toplanmak üzere ikili ya da üçlü olarak sessizce süzüldüler. “Neyin peşinde olduğumuzu açıklamanın bir anlamı yok,” demişti.

İki askeri yolculuğun birkaç gün sonrasında Zalasta, Sarsos’a gitti. “Fazla kalmayacağım,” dedi. “Bin’den özel sorumluluk aldık ama bu sorumluluğu kabul ettiklerine dair daha açık kanıtlar görmek istiyorum. Sözler çok iyi ama artık biraz hareket görelim - sadece iyi niyet belirtisi olarak. Kardeşlerimi tanırım. Dünyada onları herhangi bir gerçek yardım yapmadan ‘prensipte’ bizimle müttefik olmanın meyvelerim toplamaktan daha çok mutlu edecek hiçbir şey yoktur. Bu doğaüstü görüntülerle onlar iyi başa çıkabilirler, bu yüzden onları Sarsos’daki rahat koltuklarından kaldıracağım ve sorunlu noktalara dağıtacağım.” Kaim kaşlarının altmdan hafifçe Va-nion’a gülümsedi. “Büyük yolculuk onları biraz forma sokar, Lord Vanion. Belki de bu ne kadar tembel ve gevşek olduklarını ortaya koymak için tekrar ayak bileği burkmamızı engelleyebilir.”

“Buna takdir ederim, Zalasta.” Vanion güldü.

Her zaman vakitten çok yapacak şey vardır. Resmi ziyaretlerini kuşatan törenler ve özel olaylar Elenia Kraliçesi’nin öğlenlerini ve akşamlarını dolduruyordu. Böylece Sparhawk ile diğerleri şehir ve saray çevresindeki gizli operasyonlarını idare etmek için geç saatlere kadar çalışmak ve erken kalmak zorunda kalıyorlardı. Uykusuzluktan hepsi çabuk öfkelenir hale gelmişler ve Mirtai karısının sağlık durumu hakkında Sparhawk’m başının

etini yemeye başlamıştı. Doğrusu Ehlana’nın gözlerinin çevresinde siyah halkalar belirmeye ve eşekarısı gibi bir mizacı oluşmaya başlamıştı.

Ani gelişmeler Sarna ve troll’lerin yeni işgal ettikleri topraklara yapılan seferden yaklaşık on gün sonra oldu. Caalador bir sabah yüzünde sevinçten uçan bir ifade ve elinde büyük bir branda torbayla geldi. “Bu tamamen şanstı, Sparhawk,” diye kıkırdadı, kraliyet dairesinde karşılaştıklarında.

“Zamanı gelmişti,” dedi Sparhawk. “Ne buldun?”

“Saklı Şehir işinin tam hangi gün, hangi saatte karar noktasına varacağını bilmek ister misin?”

“Bununla biraz ilgilenebilirim, evet. Şu yüzüne yayılmış kendini kendini tebrik eden ifade birkaç şey bulduğunu söylüyor.”

“Doğrusu buldum, Sparhawk ve sanki elime fazlasıyla olgunlaşmış bir şeftali gibi düştü.” Caalador geveleyerek konuşmasına geçti. “Ordaki herfle yazılı emir veme konuunda dikatsis. Benim tanıdım girşimci, ço kekin bıçakı bi yankesci. Şişko bi Dacite tüca-nn kesesini kesmiş, ve paranı yanıda bide bu, diğe kumplocula adama vediği mesa çıkmış,” Caalador kaşlarını çattı. “Belki de buradaki doğru kelimenin kumplocula olması gerekir.”

“Ehlana hâlâ yatakta, Caalador,” dedi Sparhawk. “Beni bu diyalektle eğlendirmen gerekmiyor.”

“Özür dilerim. Sadece antrenman yapıyorum. Her neyse, not oldukça açık. Diyor ki, ‘Saklı Şehri’n açığa çıkma günü yakın. Her şey hazır. Şu andan itibaren on gün sonra güneş battıktan sonraki ikinci saatte silahlar için depona geleceğiz.’ İlginç değil mi?”

“Kesinlikle öyle, Caalador ama bu not bir haftalık olabilir.”

“Hayır, değil. İnanır mısın ki bunu yazan salak tarih atmış.”

“Ciddi olamazsın.”

“Eğer ciddi değilsem dilim yeşile dönsün.”

“Senin cepçin Dacite tüccarın kim olduğunu tanımlayabilir mi? Deposunun yerini, orada ne tip silahlar olduğunu bilmek isterim.”

“Ben senden ilerideyim, Sparhawk.” Caalador sırıttı. “Dacite’li-yi izledik ve deponun içine girmek için tavuk hırsızı olarak derin deneyimlerime baş vurdum.” Yanında getirdiği büyük torbayı açtı ve görüldüğü kadarıyla yeni yapılmış bir arbalet çıkardı. “Dipota bunnarda yüslerce var ve bissürü de enailee satmada meşur Cammporia’nın Lobros’da yapmış kaletisiz kılmç va.”

Sparhawk arbaleti çevirerek elinde inceledi. “Gerçekten iyi yapılmamış, değil mi?” diye belirtti.

“Ama atış yapar, en az bir kez.” ,

“Bu Khalad’ın bulduğu, üzerine arbalet okları saplı ağacı açıklıyor. Beklediğimiz gibi gidiyor. Oradaki arkadaşımız zırhlı adamlarla karşılaşacağını biliyor olmalı ki arbaletlere ihtiyacı var. Uzun yaylar sıradan insanlara karşı daha etkilidir. Çabuk atılır.”

“Sanırım bir şeyle yüzleşsek iyi olur, Sparhawk,” dedi ciddi ciddi Caalador. “Yüzlerce arbalet yüzlerce komplocu demektir, buna kılıç kullananlar dahil değil. Bu Mafherion’daki olayların iç böl-gelerdekiler gibi yayıldığını gösterir. Sanırım bir insan güruhuna karşı - ve sokak savaşlarına - hazırlansak iyi olur.”

“Çok haklı olabilirsin, dostum. Bakalım güruhun dillerini sökmek için ne yapabileceğiz.”

Kapıya giderek açtı. Her zamanki gibi Mirtai kucağında kılıcıyla oturuyordu. “Khalad’ı getirir misin, Atana?” diye nazikçe sordu.

“Ben gittiğimde kapıda kim nöbet bekleyecek?”

“Bu işi ben hallederim.”

“Niye sen yapmıyorsun? Ben Ehlana’nm güvenliğini sağlarım.”

Adam iç çekti. “Lütfen, Mirtai bana bir iyilik olarak yap.”

“Ben yokken Ehlana’ya bir şey olursa bana hesap verirsin.”

“Bunu aklımda tutarım.”

“Hoş kız, değil mi?” diye dişi dev Sparhawk’m silahtarını aramaya gittikten sonra belirtti Caalador.

“Ben olsaydım Kring etraftayken bunu fark ettiğimi belirtmezdim, dostum. Nişanlandılar ve Kring çok kıskanç bir tiptir.”

“O zaman çirkin mi diyeyim?”

“Bu da iyi bir fikir olmaz. Eğer öyle söylersen kız seni öldürecektir.”

“Alınganlar, değil mi?”

“Evet, ikisi de. Onlarınki çok hareketli bir evlilik vaat ediyor.”

Mirtai birkaç dakika sonra Khalad ile beraber döndü. “Beni mi istediniz, Lordum?” diye sordu Kurik’in oğlu.

Sparhawk Caalador’un getirdiği silahı genç adama verdi. “Oynadığını belli etmeden bunu nasıl çalışmaz hale getirirsin?”

Khalad silahı inceledi. “İpi buraya kadar kesersin - yayın ucuna bağlandığı yere dek. Biri onu germeye kalkar kalkmaz kopar.”

Sparhawk olumsuzca başını salladı. “Silahları önceden doldurabilirler. Sanırım birileri onu üzerimizde deneyecek ve çok geç olana kadar çalışmadıklarını fark etmelerini istemiyorum.”

‘Tetik mekanizmasını kırabilirim. Okçu gerip doldurabilir ama atamaz en azından aynı anda nişan alamaz.”

“Atmaya kalkana kadar tetikte kalacak mı?”

“Büyük ihtimalle. Bu iyi yapılmış bir arbalet değil, bu yüzden iyi çalışmasını bekleyemez. Tek yapman gereken tetiği yerinde tutan şu pimi çıkarmak ve pimlerin yokluğunu gizlemek için deliklere kısa çelik çiviler sokmak. Burada yayı gergin tutan bir zemberek var ama manivela hareketini sağlayacak pim olmadan tetik yayı serbest bırakmayacak. Onu gerebilecek ama atamayacaklar.”

“Sana güveniyorum. Bunu etkisiz hale getirmek ne kadar sürer?”

“Birkaç dakika.”

“O zaman önünde uzun geceler var, dostum. İlgilenmen gereken birkaç yüz tane var - ve bunu sessizce, kötü ışıkta yapman gerekecek. Caalador, dostumu Daciteli tüccarın deposuna gizlice sokabilir misin?”

“Eğer sessizce gidebilirse sokabilirim.”

“Sanırım bunu başarabilir. O da senin gibi köy çocuğu ve sanırım tavşan tuzakları kurup tavuk çalmak konusunda en az senin kadar yeteneklidir.”

“Sparhawk!” diye itiraz etti Khalad.

“Bu yetenekler eğitiminde bir kenara konmayacak kadar değerlidir, Khalad ve babanı tanırdım, hatırlıyor musun?”

“Geldiğimizi biliyorlardı, Sparhawk,” dedi kızgınca Kalten. “Küçük gruplara ayrıldık ve kasabalarla köylerden uzak durduk ama yine de biliyorlardı. Sama Gölü’nün batısında pusuya düşürdüler.”

“Troll’ler mi?” Sparhawk’ın sesi gergindi.

“Daha da kötüsü. Arbaletleri olan sağlam görünüşlü kalabalık bir grup. Hepsi bir anda ateş etme hatasını yaptı. Bunu yapmasalar içimizde bunları sana anlatacak kimse kalmayacaktı. Ama Engessa’mn atlı Atanlarının

büyük bir kısmını yok ettiler. Buna çok kızdı. Pusucuların çoğunu çıplak elleriyle parçaladı.”

Sparhawk’m içine soğuk bir korku girdi. “Tynian nerede?”

“Bir doktorun bakımı altında. Omuzundan bir ok yedi. Ok orada bir şey kırmış.”

“İyi olacak mı?”

“Büyük ihtimalle. Ama bu öfkesini çok değiştirmedi. Kılıcını sol eliyle de sağ eliyle kullanığı kadar iyi kullanıyor. Pusucular dağılıp kaçarlarken onu zaptetmek zorunda kaldık. Hepsini tek tek yakalayıp gebertecekti ve kesilmiş bir domuz gibi kanıyordu. Sanırım bu taklit kalede casuslarımız var, Sparhawk. Bu insanlar rotamız ve gideceğimiz yeri tam bilmeden o pusuyu kuramazlardı.”

“O gizli yerleri yeniden temizleyeceğiz.”

“İyi fikir ve bu sefer yakaladıklarımıza kötü davranışları yüzünden kınamanın biraz fazlasını yapalım. İki ayağı kırık bir casus gizli geçitlerden sessizce ilerleyemez.” Sarışın Pandion’un yüz ifadesi acımasızdı. “Kırma işini ben hallederim. Herhangi bir mucizevi iyileşme olmayacağına emin olmak istiyorum. Kırık bir incik kemiği birkaç ayda iyileşir ama bir adamın dizlerine balyozla vurursan onu çok daha uzun bir süre faaliyet dışı bırakırsın.”

Kendi müfrezesinden hayatta kalanları iki gün sonra Matherion’a getiren Bevier, Kalten’in önerisini bir adım ileri götürdü. Onun fikri kalçadan aşağısının kesilmesiydi. Dindar Cyrinic Şövalye pusuya düşürüldüğü için çok kızgındı ve Sparhawk’m daha önce duymadığı bir dil kullandı. Ama sakinleştiğinde pişman bir şekilde Başpiskopos Emban’dan günahlarının bağışlanmasını istedi. Emban sadece onu affetmekle kalmadı, bir de ona izin verdi - ne olur olmaz yeni küfürler ederse diye.”

Parıltılı kalenin baştan aşağı aranması sonucu gizlice dinleyen kimse bulunmadı ve hepsi Sör Bevier’in dönüşünün ertesi günü İmparator

Sarabian ve Dışişleri Bakanı Oscagne ile görüş alışverişinde bulunmak için toplandılar. Güvenli olsun diye merkezi kulenin en üst katında toplantılar ve Sephrenia konuşmaların gizli kalmasını garantilemek için bir Styric büyü daha ekledi.

“Kimseyi suçlamıyorum,” dedi Vanion, “bu yüzden üzerinize alınmayın. Planlarımız dışarı sızıyor, bu yüzden burada konuştuklarımızın bu odadan çıkmayacağına söz vermemiz gerekiyor.”

“Bir sessizlik yemini mi, Lord Vanion?” Kalten şaşırmış göründü. Bu Pandion geleneğinde geçen yüzyıl terk edilmişti.

“Şey,” dedi Vanion, “o tür bir şey, sanırım ama bildiğiniz gibi buradakilerin hepsi Pandion Şövalyesi değil.” Etrafına bakındı. ‘Tamam o zaman durumu özetleyelim. Burada, Matherion’daki entrika oldukça açık bir biçimde basit bir casusluğun ötesine gidiyor. Sanırım imparatorluk sarayına yönelik silahlı bir ayaklanma olasılığıyla yüzleşsek iyi olur.. Düşmanımız sabırsızlanıyormuş gibi.”

“Ya da korkuyor,” diye ekledi Oscagne. “Kilise Şövalyeleri’nin - ve Prens Sparhawk’m - Matherion’daki varlığı bir tür tehdit oluşturuyor. İerör, iç karışıklıklar ve yeni başlamış ayaklanmalar karşısmdaki girişimleri iyi işliyor ama göründüğü kadarıyla ortaya bu gelişmeyi yavaşlatacak bir şey çıktı. Şimdi imparatorluk merkezi otoritesine saldırması gerekiyor.”

“Ve anladığım kadarıyla doğrudan bana,” diye ekledi Sarabian.

“Bu düşünülemez bile, Majesteleri,” dedi Oscagne. “İimparatorluk tarihinde kimse doğrudan imparatora karşı çıkmadı.”

“Lütfen, Oscagne, bana salakmışım gibi davranma. Seleflerimden çoğunun başına ‘kazalar’ geldi ya da belli koşullar altmda ölümcül hastalıklar. Daha önce yetersiz imparatorlar defedildiler.”

“Ama asla açıkça değil, Majesteleri. Korkunç bir nezaketsizlik.” Sarabian güldü. “Benim büyük büyük büyükbabamı sarayın en yüksek kulesinden aşağı atan üç bakanm hepsinin de çok kibar olduklarından eminim,

Oscagne. O zaman sokaklarda silahlı bir güruhla karşılaşacağız demek? Hepsi büyük bir hevesle kanımı içmek için uluyacaklar?”

“Bu olasılığı gözden çıkarmadım, Majesteleri,” dedi Vanion.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi ters ters Ulath.

“Neden nefret ediyorsun?” diye sordu Kalten.

“Ortada değil mi? Burada bir Elene kalemiz var. Bevier” in çizebileceği kadar iyi olmayabilir ama Matherion’daki en sağlam yapı. Sokakların silahlı vatandaşlarla dolmasına üç günümüz var. Fazla seçeneğimiz yok. Duvarların gerisine çekilmek - Atanlar düzeni tekrar sağlayana dek savunmada kalmak - zorundayız. Kuşatmalardan nefret ediyorum.”

“O kadar ileri gitmemiz gerekmeyeceğinden eminim, Sör Ulath,” dedi etti Oscagne. “Üstat Caalador ortaya çıkardığı mesajı duyar duymaz Atan’daki Nokan’a haber yolladık. Buradan yirmi fersah uzakta on bin Atan yığıldı. Kararlaştırılan gün karanlık çökene kadar komplocular harekete geçmeyecekler. Aynı gün öğle olmadan sokakları iki onluk Atanlarla doldurabilirim. Darbe girişimi başlamadan başarısızlığa uğrayacak.”

“Ve hepsini toplama şansını kaçıracak mı?” dedi Ulath. “Çok kötü bir askeri düşünce tarzı, Ekselans. Burada savunması kolay bir kalemiz var. Bevier burayı en az iki yıl tutabilir.”

“Beş,” diye düzeltti Bevier. “Surların içinde bir kuyu var. Bu üç yıl daha ekler.”

“Daha da iyi,” dedi Ulath. “Buradaki tahkimatlar için sessizce ve çoğunlukla geceleri çalıştık. İçeri fıçılarla zift ve neft taşıdık. Bevier kuşatma makineleri inşa eder. Sonra tam güneş batmadan önce, bütün hükümeti ve normal Atan garnizonu kalenin içine getiririz. Güruh saray duvarlarının içine hücum edecek ve çılgınlık içinde bütün bu etkileyici yapıların salonlarını kırıp dökecekler. Bir direnişle karşılaşmayacaklar - ta ki buraya gelene kadar. Surlarımıza hücum etmeye çalışacaklar ve diğer yapılarda onlarla savaşan kimse kalmadığı için kendilerine çok

güvenecekler, iri kayalardan bir dolu fırtınası ya da yüzlerine dökülen kaynar zifti hiç beklemeyecekler. Buna ek olarak Khalad son iki gecedir Dacite'li tüccarın deposunda tetiklerini kırdığı için arbaletleri çalışmayacak ve karşınızda ciddi bir sorunu olan kalabalık bir grup insan olacak. Şaşkınlık ve düş kırıklığı içinde etrafta aptal aptal dolaşacaklar. Sonra, yaklaşık gece yarısında yeni Atan birlikleri imparatorluk arazisine gelip çoğunu öğütüp toprağa gömmek için şehre girecek."

"Evet!" diye hevesle bağırdı Engessa.

"Mükemmel bir plan, Sör Ulath," dedi Sarabian. "Bundan niçin memnun değilsiniz?"

"Çünkü kuşatmaları sevemem, Majesteleri."

Tynian kırık omuzunu kaldırırken hafifçe irkilerek, "Ulath," dedi, "şu rolü bırakma zamanın gelmedi mi? Durum gerektirdiğinde en az diğerleri kadar çabucak mevzilenmeyi öneriyorsun."

"Thalesialıların kuşatmalardan nefret etmesi beklenir, Tynian. Bu ulusal karakterimizin bir parçasıdır. Atılgan, sabırsız ve iyi düşünülmüş dayanıklılık yerine kaba güce yönelik olmamız istenir."

Bevier hafifçe gülerek, "Sör Ulath, Kral Wargun'un babası He-id'de yedi yıl süren bir kuşatmaya dayandı. Bir parça bile yıpranmadan çıktı."

"Evet ama bundan zevk almadı, Bevier. Söylemek istediğim bu."

"Sanırım bir fırsatı gözden kaçırıyoruz, dostlarım," diye belirtti Kring. "Güruh imparatorluk sarayının arazisine girecek, değil mi?"

"Eğer niyetlerini doğru tahmin ettiysek, evet," dedi Tynian.

"Bazıları politik coşkuyla yanıp tutuşacaklar - gerçekte çok çok fazla olacaklarını sanmıyorum. Çoğu çeşitli sarayları talan etmekle daha çok ilgilenecek."

Sarabian’ın yüzü bembeyaz oldu. “Canlan cehenneme!” diye küfretti. “Bunu hiç düşünmemiştim.”

“Fazla endişe etme, dost İmparator. Onları içeri getiren politika da olsa açgözlülük de olsa hepsinin buraya gelmesi gerekiyor. Saray arazisinin etrafındaki surlar yüksek ve kapılar çok heybetli. Niçin içeri girmelerine izin vermiyoruz ki - ama çıkmayacaklarından emin olmak üzere? Kapıkulelerine adamlar saklayabilirim. Güruh içeri girdikten sonra kapıları kapatacağız. Bu onları Atanlar gelip onları selamlayana kadar el altında tutacaktır. Ganimet onları içeri getirecektir ve kapılar da onları içeride tutacaktır. Doğru, yeteri kadar talan edecekler ama alıp gidene kadar ganimet senin olamaz. Böylece hepsini yakalayacağız ve sonrasında tavşan deliklerini arayarak onları bulmamız gerekmeyecek.”

“Burada gerçekten büyük zekâ var, bunu biliyor muydun, Kring?” dedi hayranca Kalten.

“Ben daha azını beklemezdim,” dedi Mirtai. “O zaten mükemmel bir savaşçı ve benim nişanlım.”

Kring gülümsedi.

“Son bir rötuş, belki,” diye ekledi Stragen. “Sanırım hepimiz belli şeyler hakkında meraktan ölüyoruz ve bazı acil sorularımıza cevap verebilecek insanların listesini tamamladık! Savaşlar risklidir, bazen değerli insanlar da ölür. Sanırım Matherion’da çatışma başlamadan önce sağlama alınması gerekenler var.”

“İyi fikir, Milord Stragen,” dedi Sarabian. “Büyük günün sabahı hayatta kalmalarını isteyeceklerimi toplamaları için birkaç müfreze yollayacağım.”

“Ah, belki de bu konuya en iyi yaklaşım metodu bu olmayabilir, Majesteleri. Niye bu işe Caalador’u vermiyoruz ki? Polisler insanları tutuklarken çok ortalıkta olmaya eğilimlidir, üniformalar, zincirler, uygun adım yürümek gibi şeyler. Profesyonel katiller fark edilmezler. Tutukladığınız bir adama zincir takmanız gerekmez. Böğrüne nazikçe dayanmış bir hançerin en az o kadar etkili olduğunu keşfettim.”

Sephrenia kurnazca bir bakış attı. “Anladığım kadarıyla deneyimlerinize göre konuşuyorsunuz?” diye yorum yaptı.

“Cinayet bir suçtur, Majesteleri,” diye belirtti Stragen, “ve suçlu bir lider olarak, alanın bütün dallarında bazı deneyimlerim olmuştur. Anlarsınız, profesyonellik.”

Yirmi Sekizinci Bölüm

“KESİNLİKLE Scarpa’ydı, Sparhawk,” dedi iri Pandiona Caalador. “Sadece çizime dayanmıyoruz. Yerel fahişelerden biri Arjunalı ve geçmişte onunla iş ilişkileri olmuş. Kesinlikle tanıdı.” İkisi duyulmadan konuşabilecekleri kale surlarının üstündeydiler.

“Daconialı Baron Parok hariç hepsi burdaymış gibi/’ dedi Sparhawk. “Krager’i, Gerrich’i, Edomlu Rebal’i, Arjunalı Scarpa’yı ve Astelli Elron’u gördük.”

“Astelli komplocunun Sabre olduğunu sanıyordum.”

Sparhawk boşboğazlığına sessizce küfretti. “Sabre kendini gizli tutuyor. Elron bir sempatizan belki de ondan da fazla.”

Caalador başıyla onayladı. “Bazı Astellileri tanırım, bazı Daciteli-leri de. Baron Parok’un gölgeler içinde gizlendiği konusunda emin olmazdım. Kesinlikle hepsi burada, Matherion’da toplanıyorlar.” Parıldayan sedefli mazgallardan aşağıdaki kale hendeğine düşünceli düşünceli baktı. “Aşağıdaki hendek gerçekten bir engel olacak mı? Yamaçları o kadar eğimli ki üzerinde çimen bitiyor.”

“Ucu sivri kazıklarla dolduğunda çok daha rahatsızlık verici olur. Bunu en son anda yapacağız. Matherion’a herhangi bir yabancı akmı var mı? Bütün bu karışık yurtseverlerin birçok müridi var. Sokaktan toplama güruh bir şey, Tamuli’den getirilen bir kalabalık tamamen başka bir şeydir.”

“Şehirde olağandışı sayıda yabancı görmedik, kırsal bölgelerde de herhangi bir kalabalık gruplaşma yok - en azından beş fersah içinde.”

“Daha uzakta bir yerde olabilirler. Eğer orada bir yerde destek ordum varsa son ana dek getirmezdim.”

Caalador dönüp limana baktı. “Burdaki zayıf noktamız orası, Sparhawk. Sahil boyunca koy ve körfezciklerde bir filo gizlenebilir. Ufukta görünene dek geldiklerini asla göremeyiz. Kıyı boyunca çalışan korsan ve kaçakçılarım var ama” Ellerini iki yana açtı.

“Korkarım bu konuda fazla yapacak bir şeyimiz yok. Ama elimizin altında bir Atan ordusu var ve ayaklanmanın hemen sonrasında şehrin içinde olacaklar. Adamların şu çok iyi saptanmış karma ziyaretçilerimizin gizlendiği yerleri buldu mu? İşler yolunda giderse, mümkünse onların hepsini bir anda toplamak isterim.”

“Şimdilik belirli yerleri gün ışığına çıkaramamış gibi görünüyorlar; Sparhawk. Biraz fazla yer değiştiriyorlar. Onları izleyen adamlarım var. İstersen onları erkenden toplayabiliriz.”

“İyisi mi hazırlıklarımızı ortaya sermeyelim. Onları ayaklanma gününde yakalamamız yeterli. Yakalayamazsak daha sonra yakalayabiliriz. Sadece onların arkadaşlığının zevki için karşı önlemlerimizi tehlikeye atmayacağım. Adamların iyi iş görüyor, Caalador.”

“Performansları biraz zorlandı, dostum,” diye kabul etti Caalador. “Tamul suçlulara bu işte beraber çalıştığımızı hatırlatıp durmak için oldukça çok sayıda iriyarı kaba herif toparlamak zorunda kaldım.”

“Her ne gerekiyorsa.”

“Majesteleri’nin önerisinin bazı avantajları var, Lord Vanion,” dedi biraz düşündükten sonra Bevier. “Zaten hendek bu iş için yapılmış. İçinin su dolu olması gerekiyor, çimenlik bir kanal değil.”

“Bu kaleyi savunmaya hazırlandığımızı tamamen ortaya koyuyor, Bevier,” diye itiraz etti Vanion. “Eğer hendeğe su doldurmaya başlarsak, Matherion’daki herkes bir saat içinde duyacaktır.”

“Bütün planı dinlemedin, Vanion,” dedi sabırla Ehlana. “Buraya geldiğimizden beri birçok baloya, şölene ve çeşitli başka eğlenceye katılıyoruz. Bütün bu nezakete karşılık vermem çok uygun, bu yüzden

sosyal yükümlülüklerimin karşılığı olarak büyük bir eğlence planlıyorum. Bunun ayaklanmanın olacağı akşam olması benim kabahatim değil, değil mi? Bir Elene kalemiz var, bu yüzden bir Elene partisi yapacağız. Mazgallarda bir orkestra, duvarlarda renkli fenerler, flamalar ve hendekte şenlik saflarımız tente ve şölen masalarıyla donatılmış. İmparator ve tüm saray halkını davet edeceğim."

"Bu çok uygun, Lord Vanion," dedi Tynian. "Korumak istediğimiz herkes elimizin altında olacak. Gidip aramamız gerekmeyecek ve çimenlikler üstünde kabine bakanlarını kovalarken ne yaptığımızla kimsenin dikkatini çekmeyeceğiz."

Sparhawk'in silahtarı olumsuzca başını sallıyordu.

"Ne var, Khalad?" diye ona sordu Ehlana.

"Hendeğin dibi su tutmak için hazırlanmamış, Majesteleri. Alt toprağm ne kadar geçirgen olduğunu bilmiyoruz. Doldurduğunuz suyu toprağın çekme olasılığı çok büyük. Doldurduktan birkaç saat sonra hendeğjniz yeniden boşalabilir."

"Lanet olsun!" Ehlana'nm canı sıkıldı. "Bunu düşünmedim."

"Bunu hallederim, Ehlana." Sephrenia gülümsedi. "İyi bir plandan sadece birkaç doğa kanununu çiğniyor diye vazgeçilmemeli."

"Bunu hendeği doldurmaya başlamadan mı yapman gerekiyor, Sephrenia?" diye sordu Stragen.

"Öylesi daha kolay."

Stragen kaşlarını çattı.

"Sorun ne?" diye sordu Sephrenia.

"Hendeğin altındaki şu üç tünel kalenin içindeki gizli dehliz ve dinleme noktalarına bağlanıyor."

“Bizim bildiğimiz üç,” diye ekledi Ulath.

“Benim belirtmek istediğim de bu. Savaş başlamadan önce bu tüneller - bildiklerimiz ve bilmediklerimiz - suyla dolarsa hepimiz kendimizi daha güvende hissetmez miyiz?”

“İyi fikir,” dedi Sparhawk.

“Siz tünellere su bastırana kadar hendeğin dibini sağlamlaştırmayı bekleyebilirim.”

“Ne düşünüyorsun, Vanion?” diye sordu Emban.

“Kraliçenin partisinin hazırlıkları birçok faaliyeti gizleyecektir. Çok iyi bir plan.”

“Şatlar dışında hepsini beğendim,” dedi Sparhawk. “Özür dilerim ama şatlar güruhun surlarımıza ulaşmalarını sağlayacaktır. Hendeğin amacını tamamen boşa çıkarıyorlar.”

“Buna geliyorum, Sparhawk. Neft suyun yüzeyinde kalmaz mı?”

“Evet ama ne ilgisi var?”

“Biliyorsun ki bir şat sadece yüzen bir platform değildir. Güvertenin altında bir ambarı vardır. Şimdi, diyelim ki bu ambarlan neft şişeleriyle doldurduk. Sonra bela ortaya çıktığında mazgallardan aşağı büyük kayalar attık ve şatlan yumurta kabuğu gibi kırdık. Neft hendekteki suyun üzerine yayılacaktır, onu ateşe veririz ve kaleyi bir alevden duvarla çeviririz. Bu kaleye saldırmaya kalkan insanların canını biraz sıkmaz mı?”

“Siz bir dahisiniz, Kraliçem!” diye bağırdı Kalten.

“Bunu belirtmeniz ne kadar nazik bir hareket, Sör Kalten,” dedi kendini beğenmiş bir tavırda. “Ve planın en güzel tarafı bütün hazırlıkları geceleri gizlice dolaşıp uykudan kesmeden, açıkta yapabilecek olmamız. Bu büyük

parti, dekorasyon adı altında kalede her şeyi yapmamız için mükemmel bir bahane sağlıyor.”

Mirtai birden sahibini kucakladı ve öptü. “Seninle gurur duyuyorum, anneciğim.”

“Uygun bulduğuna sevindim, kızım,” dedi alçakgönüllü bir tavırla, “ama biliyorsun ki daha çekingen davranmalısın. Bana kızların kızları öpmesiyle ilgili söylediklerini hatırla.”

“İki tünel daha bulduk, Sparhawk,” dedi Khalad, surlar üzerindelerken. Khalad siyah deri elbisesinin üzerine brandadan bir iş önlüğü giyiyordu,

Sparhawk aşağıdaki hendeğin yumuşak zeminine uzun çelik sırıklar sokan işçi gurubuna baktı. “Bu biraz fazla aleni değil mi?”

“Şatlar için palamar kazıkları lazım, değil mi? Tüneller yüzeyden yaklaşık bir buçuk metre aşağıda. Balyozlu işçilerin çoğu gerçekten ne aradıklarım bilmiyor ama aşağıda onların yanında epey şövalyem var. Hendeği doldurmaya başladığımızda o tünellerin tavanı çok sızıntı yapacak.” Khalad dışarıdaki çimenliğe baktı. Ellerini ağzının etrafında boru yaptı. “O sata dikkat edin!” diye Tamulca bağırdı. “Bağlantı yerlerim gererseniz su alır!”

Tamul işçi ekibinin ustabaşı geniş bir şatı çimenlikten silindirlerin üzerinden güçlükle çekiyordu. “Bu çok ağır, saygıdeğer efendim. İçinde ne var?”

“Safra, salak!” diye bağırdı Khalad. “Yarın akşam o güvertenin üsünde bir sürü insan olacak. Şat alabora olur ve imparator hendeğe düşerse, hepimizin başı belaya girer.”

Sparhawk merakla silahtarına baktı.

“Neft şişelerini şatlarm içine inşaat kulübelerinin içinde koyuyoruz. Bunu olabildiğince gizli yapmaya karar verdik. Karma söylemen gerekmiyor, Sparhawk ama planında birkaç açık var. Neft iyi fikir, yandığı sürece ama

ben biraz zift de ekledim, sadece istediğimizde yanabileceğinden emin olalım diye. Neft şişeleri çok da sıkı. Biz şatlan kırıp parçaladığımızda hendeğin dibine çökebilirler. Kring'in Peloilerinden bir çiftini her şatm ambarına yerleştireceğim. Son anda şişeleri baltalarıyla kıracaklar."

"Her şeyi düşünüyorsun, Khalad."

"Bu grupta birinin pratik zekâya sahip olması gerekiyor."

"Şimdi aynı baban gibi konuştun."

"Ama bir şey var, Sparhawk. Davete gelenlerin çok ama çok dikkatli olması gerekiyor. Bu şatlarda fenerler - ve mumlar - olacak. Küçücük bir kaza yangını planladığımızdan çok önce başlatabilir ve - ah, doğrusu programın biraz gerisindeyiz, Altes," dedi Tamulca surların üzerinden iki tekerlekli bir arabayı çeken yarım düzine işçi duysun diye. Araba işçilerin mazgallara astıkları fenerlerle doluydu. "Hayır, hayır, hayır!" diye onları azarladı Khalad. "öyle iki yeşili yan yana koyamazsınız. Siz bin kez söyledim - beyaz, yeşil, kırmızı, mavi. Size yapmamı söylediğim şekilde yapın. Yaratıcı olmayı boş zamanlarınıza ayırın." Abartılı bir şekilde iç çekti. "Bu günlerde iyi adam bulmak zor, Altes."

"Oyunculuğu abartıyorsun, Khalad," diye fısıldadı.

"Biliyorum ama dediğimi anladıklarına emin olmak istiyorum."

Kring yara izli kafasını kaşıyarak surlardan geldi. "Tıraş olmam gerekiyor ve Mirtai bu işi yapamayacak kadar meşgul."

"Bu bir Peloi adeti mi, Domi?" diye sordu Sparhawk. "Peloi kadınların görevlerinden biri erkeklerinin kafalarını tıraş etmek mi?"

"Hayır, doğrusu bu Mirtai'nin kendi fikri. Kafanızın arkasını görmek zordur ve ben bazı yerleri kaçırırdım. Nişanlandıktan kısa bir süre sonra usturamı benden aldı ve bana bugünden sonra tıraşı onun yapacağını söyledi. Gerçekten iyi yapıyor - çok meşgul olmadığı zamanlar." Omuzlarını dikleştirdi. "Kesinlikle reddediyorlar, Sparhawk.

Reddedeceklerini biliyordum ama konuyu istediğin gibi önlerine getirdim. Savaş sırasında kalenin içinde kapalı kalmak istemiyorlar. Ama eğer durup düşünürsen, yapıların arasında at sırtında dolaşırsak çok daha faydalı oluruz. Birkaç grup atlı Peloi o güruhu bir tas kaynayan çorba gibi karıştırırız. Yarın akşam orada kargaşa istiyorsan, sana bol bol kargaşa yaratabiliriz. Kafasının arkasına bir süvari kılıcı yememek için endişelenen biri bir kaleye saldırmaya odaklanamaz.”

“Özellikle de silahı çalışmazsa,” diye ekledi Khalad.

Sparhawk homurdandı. “Tabii ki Caaladofun bulduğu arbalet-lerle dolu olan deponun tek olduğunu farz ediyoruz,” diye ekledi.

“Korkarım ki bunu yarın akşama kadar öğrenemeyeceğiz,” dedi Khalad. “Altı yüz tanesini bozdum. Sarayın içine bin iki yüz arbaletçi girerse yansının silahlarının çalışacağından emin olabiliriz. O durumda saklanmamız gerekecek. Hey sen!” diye birden yukarı bakarak bağırdı. “O kumaşı uzat, öyle germe!” Kulelerin birinin yukansmdaki pencerelerden birinden tehlikeli bir şekilde dışarı uzanan işçiye yumruğunu salladı.

Açıkça çok genç olmasına rağmen Bevier’in, Ehlana’nm huzuruna getirdiği bilgin tamamen keldi. Çok sinirliydi ama alev alev yanan gözleri bir fanatik olduğunu gösteriyordu. Ehlana’nm tahta benzeyen koltuğunun önüne yüzü koyun yatıp alnım güm diye yere vurdu.

“Öyle yapma be adam,” diye homurdandı Ulath. “Bu kraliçeyi gücendirir. Hem döşeme çinilerini kıracaksın.”

Bilgin çabucak ayağa kalktı, gözleri korku doluydu.

“Bu Emuda,” diye tanıttı Bevier. “Size bahsettiğim bilgin - Arjunalı Scarpa hakkındaki teoriyle ilgilenen.”

“Ah, evet,” dedi Tamulca Ehlana. “Hoşgeldiniz Üstat Emuda. Sör Bevier sizden çok bahsetti.” Doğrusu, Bevier ondan öyle bahsetmemişti ama bir kraliçenin gerçekle biraz oynama hakkı vardır.

Emuda dalkavukça bir bakış attı. Sparhawk fazlasıyla uzun, oradan oraya uzayan bir giriş konuşmasını kesmek için çabucak harekete geçti. “Yanlış yaparsam beni düzeltin, Üstat Emuda,” dedi, “ama teorinizden anladığım kadarıyla Tamuli’deki bütün bu karışıklıkların arkasında Scarpa’nm olduğunu düşünüyorsunuz.”

“Böyle dersek fazlaca basitleştirmiş oluruz, Sör -?” Emuda sorarcasına uzun Pandiona baktı.

“Sparhawk,” diye yardımcı oldu Ulath.

Emuda’nm yüzü bembeyaz oldu ve şiddetli bir şekilde titremeye başladı.

“Ben basit bir adamım, komşu,” dedi Sparhawk. “Lütfen beni karmaşık şeylerle şaşırtma. Her şeyi Scarpa’ya yüklemek için elinde ne tür deliller var?”

“Kapsamında çok fazla şey var, Sör Sparhawk,” diye özür diledi Emuda.

“Kapsamını azalt. Özetle, be adam, meşgulüm.”

Emuda zorlukla yutkundu. “Şey, uh ” diye bocaladı. “Biliyoruz ki, bu çok kesin, Scarpa şu hani ‘geçmişten gelen kahramanlar’ dediklerinin ilk sözcüsüydü.”

“Niçin ‘şu hani dedikleri’ dedin, Üstat Emuda?” diye sordu Tynian. Sör Tynian’m sağ kolu hâlâ askıdaydı.

“Açık değil mi, Aziz Şövalye?” Emuda’nın tonunda hafif bir tepeden bakış vardı, “ölüleri yeniden diriltme fikri saçmalık. Bütün bunlar oldukça açık bir aldatmaca. Bazı dalkavuklar antik elbiseler içinde bir ışık parlamasıyla - herhangi bir panayır şarlatanının becerebileceği - ortaya çıkıyor ve ‘sözcünün’ antik bir dil olarak tanımladığı saçmasapan anlamsız konuşmalar yapıyor. Evet, açık bir aldatmaca.”

“Ne kadar zekice ortaya çıkardığınız, Emuda” diye mırıldandı Sephrenia. “Hepimiz bir tür büyü olduğunu düşündük.”

“Büyü diye bir şey yoktur, madam.”

“Gerçekten mi?” dedi yumuşakça. “Ne kadar şaşırtıcı.”

“Bu konuda adımı ortaya koyarım.”

“Ne kadar da cesursunuz.”

“Scarpa’nın ortaya çıkan bu devrimcilerin ilki olduğunu söylüyordunuz, değil mi?” diye sordu Vanion.

“Bir yıldan daha önce, Aziz Şövalye. Faaliyetlerinin Arjuna’nm başkentinden gelen diplomatik raporlarda belirmeye başlaması dört yıldan önceydi. Sonra ortaya çıkan Daconialı Baron Parok’tu. Bir gemi kaptanından Scarpa’nın güneybatı Arjuna’daki Kaf-tal’dan Daconia’daki Ahar7 a gemiyle gittiğinde dair yeminli bir ifadem var. Ahar Baron Parok’un memleketi. Faaliyetlerine üç yıl önce başladı. Bağlantı ortada.”

“Öyle görünüyor, değil mi?” diye düşüncelere daldı Sparhawk.

“Ahar’da ikisinin seyahatlerine dair belgeli kanıtım var. Parok Edom’a gidip orada Rebal’in memleketinde kaldı - bu bağlantı Re-bal gerçek ismini kullanmadığı için beni biraz zorladı. Ama onun geldiği bölgeyi tanımlayabildik ve Parok’un ziyaret ettiği şehir bölgenin başkentiydi. Parok’un ziyareti sırasında bir karşılaşma olduğunu varsayabilirim. Parok Edom’dayken, Scarpa da Astel’e kadar gitti. Oradaki yolculuklarını tam olarak saptayamadım ama Edom - Astel sınırındaki bataklıkların oldukça kuzeyinde dolaştığını biliyorum. Orası Sabre’nin üssünü kurduğu bölge. Edom ve Astel’deki karışıklıklar Scarpa ve Parok’un bu krallıklara gezilerinden bir süre sonra başladı. Bu dört adam arasındaki bağlantının kanıtı çok kesin.”

“Ya doğaüstü olaylar hakkındaki raporlar?” diye sordu Tynian.

“Başka aldatmacalar, Aziz Şövalye.” Emuda’nın ifadesi iğrenç seviyede kibirliydi. “Saf şarlatanlık. Onların her zaman sadece batıl inançlı köylüler

ve cahil sertlerin şahit olabileceği taşrada meydana geldiğini fark etmişsinizdir. Medenileşmiş insanlar böyle aleni numaralara kanmazlar.”

“Buna şaşırdım,” dedi Sparhawk. “Şu zaman çizelgenden emin misin? Ortalığı karıştırmaya ilk başlayan Scarpa’ydı, değil mi?”

“Kesinlikle, Sör Sparhawk.”

“Sonra diğerleriyle anlaştı ve onları yanma aldı? Yaklaşık bir buçuk yıl sonra?”

Emuda başını sallayarak onayladı.

“Sabre’yi hizmetine aldıktan sonra Astel’den ayrılıp nereye gitti?”

“Orada onun izini bir süre için kaybettik, Sör Sparhawk. Yaklaşık iki buçuk sene boyunca batı Tamuli’nin Elene krallıklarında kaldı ve sekiz ya da on ay öncesine dek Arjuna’ya dönmedi. Arada nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ah, bir şey daha. Şu vampir denen şeyler Arjuna’da neredeyse tam Scarpa’nın Arjunilere ulusal kahramanları Sheguan’la bağlantı kurduğunu söylediği zamanda görünmeye başladı. Diğer krallıkların geleneksel canavarları da şu diğer devrimcilerin kampanyalarına başladığı zamanla aynı anda görünmeye başladılar. Bana inanın, Majesteleri,” dedi ciddice Ehlana’ya, “elebaşını arıyorsanız, adamınız Scarpa’dır.”

“Bu bilgi için size teşekkür ederiz, üstat Emuda,” dedi tatlılıkla. “Lütfen, Sör Bevier’e destek verilerinizi gösterir ve bulduklarınızı daha ayrıntılıca açıklar mısınız.”

“Araştırmamın hepsini Sör Bevier ile paylaşmaktan mutluluk duyacağım, Majesteleri.”

Bevier gözlerini tavana doğru kaldırıp iç çekti.

Zavallı Beviefin büyük bir ilgiyle önden çıkışını izlediler.

“Bu konuyu - dini ya da sivil - herhangi bir alana götürmek zorunda kalmaktan nefret edeceğim,” dedi Emban

“Biraz zayıf, değil mi?” diye ona katıldı Stragen.

“Dinlememin tek nedeni şu zaman çizelgesi,” dedi Sparhawk. “Dormant geçen kışın sonunda beni Lamorkand’a Kont Gerrich’in faaliyetlerine göz atmam için yolladı. Oradayken o Drychnanth hakkındaki çılgın öyküleri duydum. Göründüğü kadarıyla bizim tarih öncesi Lamork’un görünmeye başladığı dönem bilgin dostumuzun Scarpa’nın izini kaybettiği dönemle aynı zamana denk düşüyor. Emuda’nın tam bir hıyar olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama doğru cevabı bulmuş olabilir.”

“Ama yanlış düşünerek,” diye itiraz etti Emban.

“Ben onun cevaplarıyla ilgileniyorum, Ekselansları,” diye karşılık verdi Sparhawk. “Doğru oldukları sürece onları nasıl bulduğu beni ilgilendirmez.”

“Onu daha önce yapmak çok riskli, Sparhawk,” dedi daha sonra Stragen.

“İkiniz oldukça çok riski göze alıyorsunuz,” dedi Sparhawk.

“Ou daa öne yapma ço daa risli, Sparhawk,” diye geveledi Caalador. “Eer lideleii öneden yaklarsak, eri kalanı duracak. Ve tuza-aklarımuza içbi taaşan yakalanmacak. O depoyi çıp siilehler daa tana kada bekleme laım.”

Sparhawk irkildi. “Siileh?”

“Bu kelime bu özel dialektte yok.” Caalador omuz silkti. “Onu taşralılaştırdım - sadece uyum adına.”

“Sıcak bir kayanın üzerindeki bir kurbağa gibi ileri geri zıplıyorsun, dostum.”

“Biliyorum. Çileden çıkarıcı, değil mi? Şöyle olacak, Sparhawk. Komplocuları, kalabalığı silahlandırmadan önce toparlarsak operasyonu ve

saraya girmeyi askıya alabilirler. Bekleyecek, yeniden organize olacak ve sonra .yeni bir gün seçecekler - ki bu hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir gün olacak. Diğer taraftan, bir kere silahları dağıttılar mı, her şey için çok geç olacak. Sokaklara dökülmüş binlerce kişi - çoğu yarı sarhoş. Yüksek konseydeki dostlarımız bir dalgayı nasıl durduramayacaklarsa onları da durduramayacaklar. Bu hükümet darbesi girişiminin en üst devinimi bizim karanlık dostlarımız yerine bize çalışacak.”

“Biliyorsun ki hâlâ saray arazisine girebilir ve-güruhu kurtlara verebilirler.”

Caalador olumsuzca başını salladı. “Tamul adaleti birazcık kabadır ve imparatora yapılan bir saldırı en kötü davranış şekli olarak görülecektir. Birkaç yüz kişi cellatın kütüğüne gidecek. Ve sonra yeni adam bulmak neredeyse imkânsız olacak. Başka seçenekleri yok. Bir başladılar mı devam etmeleri gerekiyor.”

“Biliyorsun ki sen hassas bir zamanlamadan bahsediyorsun,”

“Aaa, buu haletme çokola, Sporhawk.” Caalador sırıttı. “Şehri mekezinde bi tapnak va. Büyü ihtimalle örmce ağlaı ve totoprak içinde. Çünk bizi saı kadeşleimiz dini hi cidiye almas. Orada oturup eelenen rahiple va. Saroş oldukta ayin yapmaa karar verirle. Orda yaklaşı yimi ton airlığında biçan va. Sahoş rahipleden bii çana gidi balyozla vuru. Ço iğrenç bi ses çıka. Denizcile açıkta on mil ötede duyabili. İşin güzelliği burada, Sparhawk’ dedi normal konuşmaya dönerek. “Çanı ne zaman çalacakları hiç belli değil. O çan rastgele çalar ve hiç kimse özellikle buna dikkat etmez. Ama yarm gece çok önemli olacak. Depo açılınca çan umut ve neşe mesajı çalacak. Bizim konuşmak istediğimiz insanların kucağında oturan katiler bunu bir hareket emri olarak alacak. Son anda bütün hepsini toparlayacaz.”

“Ya direnirlerse?”

“Ah, bazı kayıplar olacak.” Caalador omuz silkti. “Yumurta kırmadan omlet yapamazsın. Toplamak isteğimiz birkaç düzine adam var, bu yüzden birkaç kayba katlanabiliriz.”

“Çan sesi seni de uyaracak, Sparhawk,” diye belirtti Stragen. “Çalmaya başladığını duyduğunda eşinin davetini içeri alma zamanının geldiğini bileceksin.”

Ertesi sabah imparatorluk arazisinin üstünden borularla hendeğe tonlarca su fışkırtılırken İçişleri Bakanı, “Ama bunu yapamazsınız, Majesteleri!” diye tiz bir sesle itiraz etti.

“Ya?” diye masumca sordu Ehlana. “Peki bunun nedeni neymiş, Bakan Kolata?”

“Uh - şey - uh - hendeğin altında alttemel yok, Majesteleri. Su doğrudan zeminden akıp gidecektir.”

“Ah, önemli değil, Bakan Kolata. Bu sadece bir gecelik. Davetin sonuna kadar hendeğin dolu kalacağından eminim.”

Kolata hendeğin ortasındaki ani hava ve çamurlu su fışkırmasına öfkeyle baka kaldı.

Ehlana fışkırmanın olduğu yerde oluşan ani girdaba bakarak, “Tanrım,” dedi yavaşça. “Aşağıda boşaltılmış eski bir mahzen olmalı.” Keyifli küçük bir kahkaha attı. “Orada yaşayan sıçanların çok şaşırdığını hayal edebiliyorum, siz ne dersiniz, Ekselans?”

Kolata biraz midesi bulanmış gibi göründü. “Ah - izin verir misiniz, Majesteleri?” dedi ve çimenliği geçmek için hızla döndü.

“Onu kaçırma, Sparhawk,” dedi Ehlana. “Lord Vanion’un listesinin umduğumuz gibi tamamlanmamış olduğu konusunda fazlasıyla şüpheliyim. Niye İçişleri bakanını hazırlıklarımızı göstermek için kaleye davet etmiyorsun?” Bir parmağını düşüncelice çenesine vurdu. “Ekselans’a işkence odasını gösterirken Sör Kalten ve Sör Ulath’tan size katılmalarını isteyebilirsin. Sarabian’ın kusursuz İçişleri Bakanı Vanion’un listesine bazı isimler eklemek isteyebilir.”

Sparhawk’in kanını en çok donduran Ehlana’nın bunu soğukkanlı ve sinirlenmeden söyleyiş tarzıydı.

İkisi Khalad’m işçilerinin imparatorluk binalarının koca kapılarını “süsleyişini” izlerken Vanion, “Gücenmenin de ötesine geçmeye başladı, Sparhawk. Aptal değil ve her şeyi söylemediğimizi biliyor.”

“Başka bir şey yapılamaz, Vanion. Bütün ayrıntılara katılmasına izin verilemeyecek kadar değişken.”

“Kararsız daha diplomatik bir deyim olabilir.”

“Her neyse. Onu o kadar iyi tanımıyoruz, Vanion ve yabancı bir toplumda çalışıyoruz. Bütün bildiğimiz, günlük tuttuğu ve her şeyi yazdığı. Bu bir Tamul âdeti olabilir. Yatağını yapan oda hizmetçisinin bütün planımızı bulabilmesi tamamen mümkün.”

“Spekülasyon yapıyorsun, Sparhawk.”

“O pusular spekülasyon değildi, Vanion.”

“Gerçekten imparatordan şüphelenemezsin.”

“Birisi askeri seferlerimizi düşmana bildirdi, Vanion. Bu akşamın eğlencesi sona erdikten sonra imparatordan özür dileyebiliriz.”

Vanion, Khalad’m işçilerinin kapının içine yerleştirdikleri ağır, çelik kafesi gösterip, “Ah, bu da çok aleni, Sparhawk!” diye patladı.

“Kapıları sonuna kadar açtıklarında görülmeyecekler, Vanion ve onu gizlemek için Khalad kafesin üzerine flamalar asacak. Sephrenia’mn Zalasta’yla bağlantı kurma konusunda şansı yaver gitti mi?”

“Hayır. Hâlâ çok uzaklarda olmalı.”

“Eğer burada olsaydı çok daha rahat olurdum. Eğer Troll Tanrıları bu gece ortaya çıkarlarsa çok ciddi bir belaya çatarız.”

“Aphrael onlarla başa çıkabilir.”

“Gerçek kimliğini ortaya sermeden yapamaz ve bu olursa karım bilmemesini tercih ettiğim bir şeyi öğrenir. Sarabian’ı, tahtta tutmak için Ehlana’nm akıl dengesini riske atacak kadar sevmiyorum.”

Güneş batıda yavaşça ufka doğru yaklaşmaya başladı. Bunun bir saçmalık olduğunu bilmesine rağmen parıldayan küre Sparhawk’a kayan bir yıldız dünyaya düşüyormuş gibi göründü. Birçok ayrıntı vardı, birçok şey daha yapılmamıştı. İşin daha kötüsü, bu işlerin çoğu dışarıda onları izleyen yüzlerce gözden gizlenebilmek için güneş batıp karanlık çökene kadar başlayamayacaktı bile.

Khalad sonunda karanlığa kadar ellerinden geleni yaptıklarını bildirmek için kraiyet dairesine geldiğinde akşam olmak üzereydi. Sparhawk en azından ne kadarının zamanında tamamlandığını bilmek istedi.

Alean ve Melidere’in ‘saç yapmak’ diye bilinen uzun süreçle uğraştıkları pencerenin yanındaki koltuktan Ehlana, “İçişleri Bakanı hiç yardım etmeye niyetlendi mi?” diye sordu.

“Ah, evet, Majesteleri,” diye koca bir sırıtışla cevapladı Kalten. “Konuşmaya kuzeniniz Lycheas’dan daha hevesli görünüyor. Ulath bazen çok ikna edici olabilir. Kalata özellikle sülüklerden rahatsız oluyor gibi.”

“Sülükler mi?”

Kalten başıyla onayladı. “Ulath onu baş aşağı sülük dolu bir fıçıya sokma teklifini yaptıktan hemen sonra büyük bir ateşle bir şeyleri paylaşma arzusuyla yanıp tutuşmaya başladı.”

“Tanrım!” Kraliçenin tüyleri ürperdi.

O akşamın bütün konuklarının ortak görüşü Elenia Kraliçe-si’nin davetinin kesinlikle yılın en önemli olayı olduğuydu. Sedef mazgalları aydınlatan fenerler olağanüstüydü, parlak bayrağımsı kumaşlar - pahalı ipekten birkaç bin metre - bayram havasındaydı ve surların üstündeki

orkestra Sarabian’m sarayında müzik diye geçen kulak tırmalayıcı kakafoniden çok, geleneksel Elene havaları çalıp bu özel olaya hoş bir arkaik kalite katıyordu. En şaşkınlığa uğratıcı yorumu alan hendekte palamarlara bağlı şatlardı. Dışarda akşam yemeği Tamulların hiç aklına gelmemişti. Mumların alevleri içinde ve parlak renkli ipek kumaşlarla örtülü yüzen yemek odaları fikri imparatorun saray halkından birinin hayal gücünü çok ötesindeydi. Mumlar şövalyelerin canını çok sıktı. Şatların içinde gizli olan yüke bu kadar yakın alevler olması fikri en güçlü adamı bile kül gibi yapmaya yeterliydi. Davet Elene kalesinin etrafında olduğu ve ev sahibesi de bir Elene olduğu için imparatorun sarayındaki leydiler “Elene gibi giyinmek” uğraşı içinde Matherion’daki bütün terzilerin yaratıcı yeteneklerini neredeyse bitirmişlerdi. Ama sonuçta düzenli bir uyum yoktu, çünkü Matherionlu terziler ilham için kitaplara bel bağlamak zorundaydı ve üniversite kütüphanesindeki kitapların çoğu en az yüz yaşındaydı, yani sayfalarında betimlenen giysilerin modası çoktan geçmişti.

Bununla beraber, Ehlana ve Melidere günün modasına uygundu ve bütün ilginin kesin odağı durumundaydılar. Ehlana’nın kıyafeti muhteşem bir maviydi ve soluk sarı saçlarına elmas ve yakut işlemeli küçük bir taç takmıştı. Melidere lavanta rengi bir gece kıyafeti giyinmişti. Bu onun en sevdiği renkmiş gibi görünüyordu. Mirtai’nin kesinlikle modayla ilgisi yoktu. Sahibinin düğününde giydiği kolsuz mavi elbiseyi giyiyordu ve bu kez açıkça silahlıydı. Oldukça şaşırtıcı bir şekilde Sephrenia da Elene gece kıyafeti - doğal olarak kar beyazı - giyiyordu ve Vanion ona yeniden âşık olmuştu. Kraliçeye eşlik eden şövalyeler Sparhawk’m kararma karşı ceket ve tayt giyiyorlardı. Bununla beraber zırhları Elene giysilerinin altındaydı.

imparatorluk saray halkının görünmesi ve şatlarda dolaşmaya başlamasıyla bir ara oldu ve sonra bir Elene merasim borusu çaldı, “imparatoru uygun bir şekilde selamlamaları için müzisyenlere şiddet uygulamak zorunda kaldım,” diye Sparhawk’a mırıldandı şık bir şekilde giyinen Stragen.

“Ya?”

“İmparator’un burada müzik dedikleri o korkunç gürültüyle selamlanması gerektiği konusunda çok ısrarcıydılar. Trompetçilerden birinin giysisini meçimle parçalara ayırınca işbirliğine yanaştılar.” Stragen’in gözleri birden faltaşı gibi açıldı. “Tanrı aşkına, be adam!” diye masalardan birinin üstüne dumanlar tüten sığır eti dolu koca bir düz tabak koyan hizmetkâra fısıldadı, “o mumlara dikkat et!”

Hizmetkâr Thalesialıya boş boş bakınca Sparhawk, “O bir Tamul Stragen,” diye belirtti. “Onunla Elenece konuşmaya çalışıyorsun.”

“Dikkatli olmasını sağla, Sparhawk! Şatlar üzerindeki yanlış bir alev dili hepimizi canlı canlı kızartır.”

Arkasından imparator ve dokuz karısı açılır kapanır köprünün üstünde belindiler ve halı kaplı basamaklardan ilk sata geldiler.

Herkes eğilerek selam verdi ama kimse ona bakmadı. Bütün gözler neşeyle gülümseyen Valesialı İmparatoriçe Elysoun’e kirlenmişti. Geleneksel Elene kıyafetini değiştirerek kendi kültürel zevkine uydurmuştu. Koyu kırmızı gece elbisesi gerçekten çok hoştu ama öyle değiştirilmişti ki Elene leydilerinin geleneksel olarak sakladıkları doğal özellikler Valesialı leydilerin hava attığı iki kar beyazı dantelden fırfırlı yastığm üzerinde yerleşmişti ve bu yüzden tamamen, hatta atılganca ortadaydılar.

“İşte buna modanın sunuşu diyebilirsin,” diye mırıldandı Stragen.

Sparhawk siyah kadife ceketinin yakasını düzeltirken, “Doğru, dostum,” diye kıkırdadı. “Ve herkes onu dinliyor. Zavallı Emban neredeyse felç geçirecekmiş gibi.”

Bir tür resmi törenin ardından, Kraliçe Ehlana, Sarabian ve imparatoriçelerine şattan sata geçen köprülerden eşlik etti. İmparatoriçe Elysoun açıkça birisini arıyordu ve Berit’i ikinci şatm bir kenarında durur gördüğünde rotasını değiştirdi ve yelkenlerini şişire-rek - mecazi olarak konuşuyoruz tabii ki - ona doğru yola çıktı. Elysoun ona ellerini sürmeden satın küpeştesine gitgide sıkıştırdıkça önce endişeli göründü, sonra da çaresiz.

“Zavallı Berit,” dedi sempatikçe Sparhawk. “Ona yakın dur, Stragen. Yüzme bilip bilmediğinden emin değilim. Eğer hendeğe atlarsa onu kurtarmak için hazır ol.”

İmparatora büyük tur attırıldıktan sonra şölen başladı. Sparhawk sağgörülü bir şekilde şövalyeleri misafirlerin arasına yerleştirmişti. Hepsi neredeyse sadece mum ve fenerlere odaklandıklarından, şövalyeler pek ilginç birer yemek arkadaşı değildiler. “Eğer rüzgâr başlarsa Tanrı bize yardım etsin/’ diye Sparhawk’a mırıldandı Kalten.

“Doğru,” diye ateşli bir şekilde onayladı Sparhawk. “Ah, Kalten, eski dostum.”

“Evet?”

“Gözlerini mumlara dikmen gerekiyor İmparatoriçe Elysoun’un elbisesine önüne değil.”

“Ne önü?”

“Kabalaşma ve burada ne yapman beklendiğini hatırla.”

“Çanlar çalmaya başlayınca bu aşırı şık giyinmiş koyun sürüsünü nasıl içeri sokacağız?” Kalten rahatsızca kıpırdandı. Yeşil saten ceketinin önü midesinin üstünde gergince düğmelenmişti.

“Zamanlamayı doğru yaptıysak, misafirler ana yemeği aşağı yukarı dostlarımızın silahları dağıtmaya başlayacakları anda bitirecekler. Çanlar çaldığında Ehlana eğlenceye katılanların hepsini tatlı için kalenin içine davet edecek.”

“Çok zekice, Sparhawk,” dedi Kalten.

“Git karımı tebrik et, Kalten. Bu onun fikriydi.”

“Bu tip şeylerde çok iyi, farkında mısın? Yanımızda geldiği için memnunum.”

“Bu konuda hâlâ kararsızım.” Sparhawk homurdandı.

Davet devam etti ve düzinelerce kez kadeh kaldırıldı. Şölene katılan misafirler Elenia Kraliçesi’ne tonlarca övgü yağdırdılar. Eğlenenler gecenin eli kulağında olan doruk noktasından haberdar olmadıkları için iltifatlarında birçok kasıtsız ince alay vardı.

Sparhawk aldığı yemeğinden pek az tattı, gözleri devamlı mumlardaydı ve kulakları düşmanlarının harekete geçeceğini bildirecek ilk çan sesi için bekliyordu.

Ama Kalten’in iştahı yaklaşan krizden etkilenmemiş görünüyordu.

“Nasıl böyle tıka basa yemek yiyebiliyorsun?” diye dostuna alıngan bir tavırda sordu Sparhawk.

“Sadece gücümü koruyorum, Sparhawk. Gece bitmeden aşırı enerji harcayacağım. Meşgul değilsen, ahbap, şu sosu bana uzatır mısın?”

Sonra ayışığı altında parıldayan, Matherion şehrinin merkezine yakın bir yerden, boğuk tonlu bir çan sesi gümlemeye başlayarak akşam eğlencesinin ikinci bölümünün başladığını haber verdi.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

“BANA niçin söylemedin, Ehlana?” diye sordu Sarabian. İmparator’un yüzü zaptetmeye çalıştığı korkunç öfkeden morarmış ve ağır altın tacı hafifçe yan yatmıştı.

“Lütfen sakinleş, Sarabian/’ diye önerdi sarışın kraliçe. “Biz de bugün öğlene dek bilmiyorduk ve tehlikeye atma şansını göze almadan bilgiyi sana ulaştırmanın hiçbir olası yolu yoktu.”

Avucunun içini mazgallara vurarak, “Senin yılan kalçalı baronesin bana bir mesaj getirebilirdi,” diye suçladı. Görünüşte manzaraya hayran olmuşçasına bakmak için surların üzerindeydiler.

“Bu benim suçum, Majesteleri,” dedi Sparhawk. “Güvenlikten sorumlu olan da benim ve Bakan Kolata, Tamuli polisini - hem açıktakileri hem de çalıların ardında saklananları - kontrol eden adam. Baronesi içeren hilemizin başarılı olduğuna kesin emin olabilme yolumuz yoktu. Bakanın da dahil olduğunu keşfettiğimiz bilgi riske atamayacak kadar hassas. Bu gece hükümetinize karşı yapılacak girişim planlandığı gibi bozguna uğramak zorunda. Düşmanımız neyin peşinde olduğunu bildiğimiz konusunda en ufak bir ipucu alırsa, her şeyi başka bir güne erteleyecek - ve bunun hangi gün olacağı konusunda en ufak bir fikrimiz bile olmayacak.”

“Sana hâlâ kızgınım Sparhawk,” diye şikayet etti Sarabian. “Mantığında hata bulamıyorum ama kesinlikle hislerimi incittin.”

“Hendeğin suları üzerindeki ışık oyununu izlememiz bekleniyor, Sarabian,” diye hatırlattı Ehlana. “Lütfen surlardan aşağı bir süre göz at.” Surların üzerindeki konumları onlara gizlilik sağlıyordu ve yaklaşan güruhu izlemek için çok elverişli bir yerdi.

“Kolata’nın bu işe karışma haberi gerçekten acı verici,” diye söylendi Sarabian. “Polisi, saray güvenliğini ve imparatorluktaki tüm casusları o kontrol ediyor. Ondan da kötüsü, Atanlar üzerinde belli bir otoritesi var. Onları kaybedersek başımız cidden belada.”

“Engessa bu bağlantıyı kesmeye çalışıyor, Majesteleri/’ dedi Sparhawk. “Şehir dışındaki Atan güçlerine koşucular yollayıp kumandanları içişleri Bakanlığı’ndan gelen ajanlara güvenilmeyeceğim konusunda bilgilendirdi. Kumandanlar bunu Androl ve Betuana’ya iletecek.”

“Atan Engessa’mn koşucuları durduruldularsa olay anında burada güvende olacak mıyız?”

“Sör Bevier kaleyi beş yıl tutabileceği konusunda bizi temin etti,” dedi Ehlana, “Bevier kuşatmalar konusunda bir uzmandır.”

“Peki ya beş yıl dolarsa?”

“Kilise Şövalyeleri o kadar geçmeden burada olacaklardır, Majesteleri,” dedi Sparhawk. “Caalador’un talimatları var. Eğer işler ters giderse, Chyrellos’daki Dolmant’a haber yollayacak.”

“Siz hâlâ beni çok ama çok geriyorsunuz.”

“Bana güvenin, Majesteleri,” dedi Sparhawk.

Kalten nefes nefese soluyarak surların basamaklarından yukarı çıktı. “Daha şaraba ihtiyacımız olacak, Sparhawk. Sanırım o şarap fıçılarını avluya koyarak hata yaptık. Kraliçenin misafirleri orada takılıyor ve Arcian kırmızısını su gibi içiyorlar.”

“Senin şarap mahzenlerini kullanabilir miyim, Sarabian?” diye nazikçe sordu Ehlana.

Sarabian irkildi. “Niye onların bu kadar içmesine izin veriyorsunuz? Arcian kırmızısı Matherion’da çok pahalıdır.”

“Sarhoş insanları idare etmek ayıklardan daha kolaydır, Majesteleri.” Kalten omuz silkti. “Çatışma başlayana dek avluda ve kale içinde alem yapmaya devam etmelerine izin vereceğiz. Sonra ana topluluktan kalanları diğerleriyle beraber kalenin içine doldurup içirtmeye devam edeceğiz. Yarın sabah uyandıklarında çoğu bir savaş olduğunu bile bilmeyecek.”

Avludaki şölenin gürültüsü artıyordu. Tamul şarapları yıllanmış Elene şaraplarının yanında çok hafifti ye eğlenenlerin zihinleri bulanmaya başlamıştı. Güldüler ve yüzlerinde salakça sırıtışlarla avluda dolaştılar. Kraliçe Ehlana surlardan aşağı ciddi ciddi baktı. “Onların tamamen aciz hale gelmesi ne kadar sürer, Sparhawk?”

“Fazla değil.” Sparhawk omuz silkti. Döndü ve şehre doğru baktı. “Eleştirel görünmek istemiyorum, imparator Sarabian ama vatandaşlarınızın hayal gücünden aşırı yoksun olduklarını belirtmem gerekiyor. Oradaki isyancılarınız meşaleler taşıyor.”

“Ne olmuş?”

“Bu çok basmakalıp. Bugüne kadar yazılmış her kötü Arcian öyküsünde ayaklananlar meşale taşır. Bunu ben bile biliyorum.”

“Nasıl oluyor da bu kadar sakin olabiliyorsun, be adam? Tam şu anda arkamda biri gürültü yapsa havaya zıplarım.”

“Profesyonel eğitim, sanırım. Ben onların imparatorluk arazisine gelmelerinden çok gelememelerinden endişe ediyorum. Biz onların buraya gelmesini istiyoruz, Majesteleri.”

“Açılır kapanır köprüyü kaldırmanız gerekmiyor mu?”

“Daha değil. Sokaklarda olduğu kadar saray içinde de komplocular var. Geldiklerini bildiğimizi fark etmelerini istemiyoruz.”

Khalad surların köşesindeki bir küçük kuleden kafasını çıkardı ve lorduna eliyle işaret etti.

“İzin verir misiniz, Majesteleri? Gidip iş giysilerimi giymem gerekiyor. Ah, Ehlana, niçin Kalten’e ana gruptan ayrılanları içeri sokması ve yemek salonunda diğerleriyle beraber içeri kilitlemesi için işaret vermiyorsun?”

“Bu da ne?” diye sordu Sarabian.

“Çatışma başladığında onların ayak altında dolaşmalarını istemiyoruz, Sarabian.” Kraliçe gülümsedi. “Şarap yemek salonunun içine kilitlendiklerini fark etmelerini engelleyecektir.”

Sparhawk surlardan Khalad’m bir takım siyah zırhla beklediği küçük kuleye doğru giderken Sarabian, “Siz Eleneler dünyadaki en duygusuz insanlarsınız/’diye suçladı.

On dakika sonra döndüğünde, çelikler içindeydi. Ehlana’yı Sarabian’la ciddi ciddi konuşurken buldu. “Onunla konuşamaz mısın?” diyordu Ehlana. “Zavallı adam histeri krizi geçirmek üzere.”

“Niçin sadece yapmasını istediği şeyi yapmıyor ki? Bir kere birbirlerini eğlendirdikten sonra o ilgisini kaybedecektir.”

‘ “Sör Berit çok genç bir şövalye, Sarabian. İdealleri henüz çöpe atılmadı. Niçin Sör Kalten ya da Sör Ulath’ın peşinden koşmuyor ki? Ona iyilik yapmaktan mutlu olacaklardır.”

“Sör Bevier, Elysoun için bir meydan okuma, Ehlana. Daha önce kimse onu geri çevirmedi.”

“Onun aşırı sadakatsizliği canını sıkmıyor mu?”

“Azıcık bile sıkmıyor. Bu işin onun kültürü içinde hiçbir kötü anlamı yok. Onun halkı buna hoş ama önemli olmayan bir zaman harcama olarak bakıyor. Bazen siz Elenelerin buna çok fazla anlam verdiğinizi düşünüyorum.”

“Onun üzerine bir şeyler giymesini sağlayabilir misin?”

“Niçin? Vücudundan utanmıyor ve onu insanlarla paylaşmaktan hoşlanıyor. Dürüst ol Ehlana, onu çok çekici bulmuyor musun?”

“Sanırım bu konuyu kocama sorman lazım.”

“Böyle bir soruya gerçekten cevap vermemi beklemiyorsun, değil mi?” dedi Sparhawk. Surlardan aşağı baktı. Meşale taşıyan isyancılar kapılardan içeri hızla girmeye başlarlarken, “Dostlarımız saray alanının içine giren yolu bulmuşa benziyorlar,” dedi.

“Muhafızların onları durdurması lazım,” dedi kızgm Sarabian.

“Muhafızlar emirleri Kolata’dan alıyorlar, sanırım.” Ehlana omuz silkti.

“O zaman Atan garnizonu nerede?”

“Onları buraya kalenin içine getirdik, Majesteleri,” dedi Sparhawk. “Sanırım onların binaların arasındaki arazilerde olmalarını istediğimizi göz ardı edip duruyorsun. İlerlemelerine engel olmanın bir anlamı olmaz.”

“Köprüyü kaldırma zamanı gelmedi mi?” Sarabian bu konuda gerginmiş gibi görünüyordu.

“Daha değil, Majesteleri. Biz önce hepsinin saray arazisine girmelerini istiyoruz. O anda, Kring kapıları kapatacak. Sonra köprüyü kaldıracağız. Tuzağı kurarken yemi kapmalarına izin veriyoruz.”

“Kendinden aşırı derecede emin görünüyorsun, Sparhawk.”

“Bütün avantajlar bizde, Majesteleri.”

“Bu hiçbir şey kötü gidemez demek mi?”

“Hayır, daima bir şeyler kötü gidebilir ama olasılıklar düşük.”

“Biraz endişe edersem aldırmazsın, değil mi?”

“Hiç durmayın, Majesteleri.”

Matherion sokaklarından gelen güruh engellenmeden ana kapıdan içeri akmaya devam etti ve hızla dağılıp çeşitli saraylarla idari binalara paldır küldür girdikçe heyecenlanarak çığlık çığlığa bağırdı. Kring'in söylediği gibi birçoğu parlayan yapıları yakarak dışarı çıkarken yanlarında yağmaladıkları kıymetli ganimetler vardı.

Yağmacılardan bir grup açılır kapanır köprüye gelip Sör Ulath komutasında yirmi atlı şövalyeyle karşılaşınca kalenin önünde kısa ve bir coşkulu bir faaliyet oldu. Şövalyeler şenliğin erken saatlerinde şatlann ambarlarına saklanmış ve eğlenenler kale avlusuna girer girmez neft şişeleriyle ilgilenmeye başlamış Peloileri korumak için oradaydılar. Şatlann yanlarından çıkan parıltılı sızıntı, eğlence teknelerinin güvertelerinden açılır kapanır köprüye doğru gelen baltalı adamların işlerim iyi yaptıklarını gösteriyordu. Güruh köprünün diğer ucuna ulaştığında Ulath konukları kabul edebilecek bir ruh halinde olmadığını çok iyi açıkladı. Hayatta kalanlar yağma için başka yerler bulmaya karar verdiler.

Avlu temizlendi. Bevier ve adamları mancınıklan mazgallardaki yerlerine götürüyorlardı. Engessa'nın Atanları Cyriniklerle beraber surlara çıktılar ve mazgalların arkasına çöküp gözden saklandılar. Sparhawk etrafa bakındı. Her şey hazır görünüyordu. Sonra sarayın ana giriş kapısına baktı, Artık son kalan devrimciler sakatlardı. Koltuk değnekleriyle çevik bir şekilde kullanıyorlardı ama yoldaşlarının çok gerisinden yavaş yavaş ilerliyorlardı. Sparhawk mazgallardan aşağı sarktı. "Artık biz de başlayabiliriz, Ulath," diye arkadaşına seslendi. "Niye Kring'e kapıları kapatmasını söylemiyorsun? Sonra da muhtemelen içeri gelmen lazım."

"Tamâm!" Ulath'un yüzü büyük bir sırıtışla ikiye bölündü. Eğri Ogre boynuzunu dudaklarına götürüp yankılanan şiddetli bir ses üfledi. Sonra dönüp şövalyelerini köprüden kaleye soktu.

Saray arazisinin girişindeki devasa kapı hantalca, ağır ağır, hareket ederek, korkunç bir direngenlikle salınarak kapandı. Sparhawk dışarıda, koltuk değneklerine çaresizce yapışıp bütün güçleriyle kapılar kapanmadan içeri girmeye çalışanları fark etti. "Kal-ten," diye seslendi.

“Ne var?” Kalten’in ses tonu alıngandı.

“Dışardaki insanlara bu akşam daha fazla misafir almadığımızı haber vermek ister misin?”

“Ah, tamam, sanırım.” Sonra o ve adamları açılır kapanır köprünün bocurgatını çevirmeye başladıklarında, sarışın Pandion yukarı doğru şövalye arkadaşına sırıttı.

“Soytarı,” diye mırıldandı Sparhawk.

Kapının ve açılır kapanır köprünün aynı anda kapanmasının anlamını isyancı kalabalığın fark etmesi uzun sürmedi. Sonra yakınlardaki binalardan yükselen emirler ve hatta tek tük çarpışma sesleri en azmdan asilerin bir kısmının ışığı görmeye başladığını belirtiyordu.

Meşale taşıyan güruh, rengarenk ipek kumaşların gece rüzgârında gergince titrediği, mum fenerlerin aydınlattığı ve şatla-nn hendekte sakince sallandığı bembeyaz Elene kalesinin önünde deneme niteliğinde toplanmaya başladı.

“Selam kale!” diye bağırdı güruhun arasından iğrenç bir Elene-ceyle kalın sesli biri. “Köprüyü indirin yoksa saldırıp surlarınızı ele geçiririz.”

“Lütfen şuna cevap verir misin, Bevier?” dedi Cyrinic dostuna.

Bevier sırıttı ve mancınıklarından birini doldurdu. Dikkatle nişan aldı, mancınık tam doğrulsun diye nişangâhını yükseltti ve ardından mancınığın kepçesindeki ziftle neft karışımına meşaleyi değdirdi. Karışıpi hemen alev aldı.

“Size köprüyü indirmenizi emrediyorum!” diye küstahça bağırdı hendeğin ötesindeki tıraşsız düzenbaz.

Bevier mancınığı tutan ipi kesti. Damlayan ateş kütlesi havaya doğru dümdüz fırlarken bir ıslık sesi çıkardı, sonra yavaşlayıp bir an asılı kalmış gibi durdu. Ardından düştü.

Giriş izni istiyen külhanbeyi gece göğüne muhteşem bir şekilde yükselip tam üzerine bir kuyruklu yıldız gibi düşen Bevier'in cevabına ağzı bir karış açık bakakaldı. Alevlerin onu yutmasıyla gözden kayboldu.

"İyi atıştı!" diye iltifat etti Sparhawk.

"Kötü değildi," diye alçakgönüllülükle karşılık verdi Bevier. "Biraz zor sayılırdı çünkü çok yakındaydı."

"Bunu fark ettim."

İmparator Sarabian'ın rengi attı. Açıkça titriyordu. Korkan güruh çimenlikte Sör Bevier'in atış menzili içinde olup olmadıkları belli olmayan bir yere çekilirken, "Bunu yapman gerekiyor muydu, Sparhawk?" diye nefesi tıkanmış bir şekilde sordu.

"Evet, Majesteleri," dedi sakince Sparhawk. "Burada zamana oynuyoruz. Bir saat kadar önce çalmaya başlayan çan genel bir işaretti. O çaldığında Caâlador'un katilleri elebaşlarını gözaltına almaya başladılar, Ehlana şölene gelenleri içeri aldı. Şehrin dışındaki Atan lejyonları onu duyar duymaz yürüyüşe geçti. Hendeğin kenarındaki yanan geveze, eğer güruh içeri girmekte ısrar ederse ne kadar tatsız şeylerle karşılaşacaklarının canlı örneği. Bize tekrar yaklaşmaya ikna etmek için oldukça ciddi bir şekilde teşvik edilmeleri gerekecek."

"Sen onları yaklaştırmayacağım söyledin sanmıştım."

"Yaklaştırmayabiliriz ama gerekmiyorsa niçin hayatları tehlikeye atalım ki? Bevier mancınığını atttiğında ne bağırma ne ne de sevinç nidası olmadığını gördün. Oradaki insanlar saldırganları kayıtsızca yok eden, tam bir sessizlik içindeki, insansız görünen kaleye gözlerini dikmiş bakıyorlar. Bu insanları yeterince ürkütecek türden bir şey. Bu her kuşatmanın, yıllarca süren bir bölümü." Sparhawk mazgallardan aşağı baktı. "Sanırım küçük kulenin içine girmemizin zamanı geldi, Majesteleri. Khalad'm bütün arbaletleri bozduğundan - ya da başka birinin birkaç tanesini tamir etmediğinden - emin olamayız. Sonra içimizden birinin öldürülmesine izin verecek kadar ilgisiz kaldığımı' açıklamakta oldukça çok zorluk çekerim.

Kulenin içinden de neler döndüğünü görebiliriz ve her ikinizin de etrafında güzel, kalın duvarlar olursa kendimi çok daha iyi hissedeceğim.”

“Şatları patlatmamız gerekmiyor mu, tatlım?” dedi Ehlana.

“Hayır, daha değil. Kuşatmacılara büyük bir felaket yaşatma gücümüz var. İyisi mi onu boşa harcamayalım.”

Kalabalıktaki arbaletlerin birkaç tanesi çalıştı. Bu duruma çok sinirlenmiş gölündüler.

Saray arazisinin kapılarını açmak için yapılan ciddi bir girişim, Peloilerin parlayan süvari kılıçları ve etraftaki değişken renkli duvarlardan yansıyan tüyler ürpertici savaş naralarıyla, düzgün kesilmiş çimenliklerin üzerinden kapının etrafında toplanan kalabalığa şiddetli saldırısıyla dağıldı.

Peloiler bir kez serbest bırakıldılar mı onları dizginlemek çok zor olduğu için Pelosia’run doğu sınırından gelme adamlar, birbirlerine sokularak çimlere büzülmüş kalabalığı, ileri geri giderek dilimlere ayırdı. Güruha katılan saray muhafızları karşılık vermek için küçük bir gayret sarfetti ama Peloi atlıları onları neşeyle çiğnedi.

Sephrenia ve Vanion kuleye girdi. Küçük Styric kadmm beyaz gece elbisesi kapıdan içeri süzülen ay ışığında parıldıyordu. “Ne düşünüyorsun, Sparhawk?” dedi kızgınca. “Burası Ehlana ve Sarabian için güvenli bir yer değil.”

“Sanırım burası mümkün olduğu kadar güvenli, küçük ana. Ehlana, sana içeri gitmeni söylersem ne dersin?”

“Hayır derim, Sparhawk. Beni ne olduğunu göremeyeceğim emniyetli bir odaya kitlersen çıldırırım.”

“Ben de böyle düşünmüştüm. Ya siz, İmparator Sarabian?”

“Karın beni ayağımdan yere çiviledi, Sparhawk. Surların üzerinde bir savaş gemisinin aslanı gibi burada dikilirken ben nasıl kaçıp saklanabilirim

ki?” Sephrenia’ya baktı. “Bu delice gözüpek-lik bu barbarların ırksal bir özelliği mi?”

Sephrenia iç çekti. Vanion’a hafif bir gülücük atarak, “Nelere muktedir olduklarına inanmazsın, Sarabian,” diye cevapladı.

“Bu kalabalık içinde en azından birisi tutarlı düşünüyor, Sparhawk,” dedi Vanion. “Buraya giremeyecekleri ve saray arazisinden çıkamayacakları gerçeğini yeni fark etti. Onlara kaleyi almadıkları takdirde ölüme mahkûm olduklarını söyleyerek tahrik etmeye çalışıyor.”

“Umarım onu dinlerlerse de ölüme mahkûm olacaklarını söylüyordur,” diye karşılık verdi Sparhawk.

“İşin o kısmını gizlediğini tahmin edebiliyorum. Çömezken seninle ilgili kaygılarım vardı, dostum. Sen ve Kalten bir çift vahşi tay gibiydiniz ama duruldun, gerçekten çok iyisin. Biliyor musun, buradaki stratejin mükemmel. Bu kez beni utandırmadın.”

‘Teşekkürler, Vanion,” dedi yavan bir sesle.

“Para istemez.”

Asiler hendeğe tereddütle yaklaştılar, yüzleri endişe doluydu ve gözleri, Sör Bevier’in onları selamlayacağını bildiren ilk ateş kıvılcımını çaresizce aradıklan gökyüzüne odaklanmıştı. Gecenin kadife örtüsü boyunca tesadüfen kayan bir yıldız ortaya korku çığlıkları çıkardı, onları gergin bir kahkaha izledi.

Bununla beraber, pırıl pırıl aydınlatılmış kale sessiz kaldı. Mazgallarda tek bir asker bile yoktu. Sedef surların içinden göğe fırlayan tek bir ateş küre yoktu.

Savunmadakiler mazgalların ardına sessizce çöküp beklediler. Vanion kuledeki deliklerden birinden dışarı hızla göz attıktan sonra, “İyi,” diye mırıldandı. “Birisi potansiyeli gördü. Tırmanma merdiveni olarak birbirlerinin üstüne çıkıyorlar.”

“O şatları patlatmamız lazım, Vanion!” diye bağırdı Ehlana.

“Ona söylemedin mi?” diye Sparhawk’a sordu Vanion.

“Hayır. Bu onun kabul etmesi güç bir görüş.”

“O zaman onu kalenin içine soksak iyi olur, dostum. Biraz sonra olacaklar onu çok rahatsız edecektir.”

“Burada değilmişim gibi hakkımda konuşmayı kesecek misiniz?” diye öfkeyle patladı Ehlana. “Ne yapacaksınız?”

“Ona söylesen iyi olur,” dedi tatsız bir şekilde Vanion.

“Ateşi her an yakabiliriz, Ehlana,” dedi elinden geldiği kadar nazikçe Sparhawk. “Böyle bir durumda ateş bir silahtır. Düşmanlar etrafta onun yararlarından yeterince istifade etmeden önce yakarak boşa harcamak taktik olarak uygun değildir.”

Ehlana bakakaldı, yüzünden kan çekilmişti. “Planladığım bu değildi, Sparhawk!” dedi öfkeyle. “Ateşin onları hendekten uzakta tutması gerekiyordu. Onları canlı canlı yakmanı istemedim.”

“Özür dilerim, Ehlana. Bu askeri bir tercih. Onu kullanmaya istekli olduğunu göstermezsen silah bir işe yaramaz. Bunu kabul etmenin zor olduğunu biliyorum ama senin planını sonuna kadar uygulasak uzun vadede hayat kurtarabilir. Biz Tamuli’de sayıca üstün değiliz ve acımasızlığımızla ilgili yeterli ünümüz olmazsa, daha sonra karşımıza çıkanlar karşısında ezileceğiz.”

“Sen bir canavarsın!”

“Hayır, tatlım. Ben bir askerim.”

Ehlana birden ağlamaya başladı.

“Onu içeri götürür müsün, küçük ana?” dedi Sephrenia’ya Sparhawk. “Sanırım bunu görmemesini tercih ederiz.”

Sephrenia başıyla onaylayıp ağlayan kraliçeyi kuleden aşağı inen merdivenlere götürdü.

“Siz de gidebilirsiniz, Majesteleri,” diye Sarabian’a önerdi Vanion. “Sparhawk ve ben bu tür tatsızlıklara daha alışığız. Ama sizin izlemeniz gerekmiyor.”

“Hayır, kalacağım, Lord Vanion,”.dedi sertçe Sarabian.

“Siz bilirsiniz, Majesteleri.”

Bir arbalet oku mazgallara çarptı. Göründüğü kadanyla asiler Khalad’m kurcaladıklarını düzeltmişlerdi. Sonra, yüzücüler korkulu, panik içindeki bir çaresizlikle suları fışkırtarak hendeğin kenarından atladılar ve palamar halatlarına ulaşmak için şatlara doğru yüzdüler. Şatlar çabucak kıyıya çekildiler ve eğreti tırmanma merdivenli asiler güverteye dolup sırıklarla dik kale surlarına doğru ilerlemeye başladılar. Sparhawk kafasını kulenin kapısından dışarı uzattı. “Kalten! diye kuleden uzak olmayan bir mazgalın yanındaki arkadaşına fısıldadı. “Haber ver! Atanlara hazır olmalarını söyle!”

“Tamam.”

“Ama işareti duyana kadar harekete geçmemelerini söyle,”

“Ben ne yaptığımı biliyorum, Sparhawk. Bana bir salakmışım gibi davranmayı bırak.”

“Özür dilerim.”

Surların üzerinde acil bir fısıltı oldu.

“Zamanlaman mükemmel, Sparhawk,” dedi gergin ama kısık bir sesle Vanion. “Kring’in ana surların üzerinden verdiği işareti şimdi gördüm. Atanlar kapının dışmdalar. Biliyor musun inanılmaz bir şansın var. Kimse daha önceden güruhun surlara saldıracağı anla Atanların aynı anda geleceklerim tahmin edemezdi.”

“Öyle,” diye ona katıldı Sparhawk. “Sanırım bir dahaki görüşümde Aphrael’e hoş bir şey yapmamız lazım.”

Aşağıdaki hendekte, şatlar kale duvarlarına vurdular ve asiler meşum bir şekilde sessiz duran mazgallara uzatılan merdivenlerden çaresizce tırmanmaya başladılar.

Bir acil fısıltı daha surlarm üzerinde dolaştı.

“Bütün şatlar surlara daynadı, Sparhawk!” diye fısıldadı Kalten.

“Tamam.” Sparhawk derin bir nefes aldı. “Ulath’a işareti vermesini söyle.”

“Ulath!” diye artık fısıldama zahmetine girmeden bağırdı Kalten. “Borunu dişle!”

“Dişlemek mi?” Ulath’m sesi çok öfkeliydi. Ogre boynuzu acı ve ölüm mesajını çaldı.

Surlarm etrafında, büyük kayalar kaldırılmış, mazgalların üstünde düşecek gibi bekliyorlardı ve sonra aşağıdaki şatlann kalabalık güvertelerine düşürüldüler. Şatlar kırılıp, parçalandılar ve batmaya başladılar. Yapışkan neft ve zift karışımı hendeğin yüzeyine yayıldı.

Yayılan ince tabaka gökkuşağı rengindeydi ve Sparhawk farkında olmadan bunun oldukça hoş olduğunu düşündü.

Atanlar saklandıkları yerlerden kalkarak uygun şekillerde maz

gallarda asılı fenerleri alıp yüzlerce alev almış kuyruklu yıldız gibi

hendeğe attılar. ^

Batan saflardan atlayan asiler ve yağlı suda debelenenler yukarıdan yağan alev alev yanan ölümü görür görmez dehşet çığlıkları attılar.

Hendek patladı. Bir mavi alev dalgası neft yayılmış suyun üzerine hızla yayıldı. Arkasmdan hemen isli turuncu alevlerden ve yoğun siyah dumandan büyük bir dalga yükseldi. İçlerinde hâlâ bulunan ölümcül, dökülmemiş neftlerin alev almasıyla beraber batan saflardan volkan gibi patlamalar geliyordu. Alevler tırmanma merdivenlerine yapışıp kalmış asileri kavurup yakmak için yukarı doğru püskürdüler.

Çığlıklar korkunçtu. Yanan adamların birkaçı hendeğin öbür kıyısına ulaştı ve çimenlerin üzerinde çığlıklar atıp yere ateşler damlatarak körlemesine koşturdular.

Hendeğin kenarında surlara tırmanmak için aradaki suyu geçme sıralarını sabırsızca bekleyen asiler, Elenelerin parıldayan kalesini ayın öbür yüzü gibi ulaşılmaz hale getiren büyük yangından dehşet içinde geri çekildiler.

“Ulath!” diye kükredi Sparhawk. “Kring’e kapılan açmasını söyle!”

Ogre boynuzu bir kez daha çaldı.

Sarayın devasa kapıları yavaşça açıldı ve altın rengi Atan devleri kusursuz bir uyum içinde koşarak imparatorluk sitesine bir çığ gibi daldı.

Otuzuncu Bölüm

“BUNU nasıl yaptıklarım bilmiyorum,” dedi kaşlarım iyice çatarak Caalador. “Krager günlerdir görünmüyordu. Kaypak biri, değil mi?” Caalador Sparhawk’i surların üzerinde bulmuştu.

“Tam öyle biri, dostum. Ya diğerleri? Elron’un böyle bir şeyi becerebileceği aklımın ucuna bile gelmezdi.”

“Benim de. Almna ‘komplocu’ yazmaması dışında her şeyi yapıyordu - bütün o pelerinini çevirişi ve arka sokaklarda parmaklarının ucuna basa basa yürümesi.” Caalador olumsuzca kafasını salladı. “Her neyse, Edomlu bir soylunun evinde kalıyordu. İçeride olduğunu biliyorduk çünkü ön kapıdan girdiğini görmüştük. Tek tek bütün kapı ve pencereleri izliyorduk, bu yüzden dışarı çıkmadığını biliyoruz ama onu almak için gittiğimizde içeride değildi.”

Atanların içeride saklanan asileri almak için kapıları kırmalarıyla yakındaki saraydan bir çatırtı geldi.

“Adamların evde gizli oda ya da geçitler aradılar mı?” Caalador olumsuzca kafasını salladı. “Onun yerine Edomlu soyluyu çıplak ayaklarıyla yanan kömürlerle dolu bir mangalın üstüne çıkardılar. Böylesi daha hızlı. O evde gizlenecek hiçbir yer yoktu. Özür dilerim, Sparhawk. İkinci derecede adamları en ufak bir pürüz olmadan topladık ama liderler -“çaresizce ellerini açtı. “Büyük ihtimalle biri büyü kullanıyor. Daha önce de yaptılar.” “Gerçekten böyle şeyleri büyüyle yapabilir misin?” “Ben değil ama Sephrenia’nın uygun büyüleri bildiğine eminim.” Caalador surlardan dışarı baktı. “Şey, en azından hükümete yapılan saldırıyı durdurduk. Önemli olan buydu.” “Ben o kadar emin değilim,” dedi Sparhawk. “Bu çok önemliydi, Sparhawk. Eğer başarılı olsalardı bütün Tamuli parçalanacaktı. Atanlar temizliği bitirir bitirmez hayatta kalanları ve yakalamayı başardığımız

yardakçıları - sorgulamaya başlayabiliriz. Bizi önemli entrikacılara götürebilirler."

"Bundan şüpheliyim. Krager bu tip şeylerde çok iyidir. Yardakçıların fazla bilgileri olmadığını göreceğiz. Yazık. Gerçekten Krager ile küçük bir sohbet yapmak istiyordum."

"Ondan bahsettiğinde hep bu ses tonunu kullanıyorsun," diye fikrini söyledi Caalador. "Aranızda kişisel bir şey mi var?"

"Ah evet ve çok eskilere dayanıyor. Onu öldürme fırsatını birçok kez kaçırdım - uygun olmadığı için. Onu çalıştıran adama odaklanmakla meşguldüm. Bu belki bir hataydı. Krager daima hayatını kurtaracak kadar değerli bilgi sahibi olur. Sanırım, bir sonraki karşılaşmamda buna aldırmayacağım."

Atanlar asileri toplarlarken beceriklilik simgesiydiler. Her sardıkları silahlı asi grubuna bir teslim olma fırsatı veriyor ve ikinci kez sormuyorlardı. Geceyansmı iki saat geçe, imparatorluk sitesi yine sessizdi. Birkaç Atan devriye yapılar arasındaki bölgelere ve binalara saklanmış olabilecek herhangi bir asi var mı diye aradı ama pek kayda değer bir olay yoktu.

Sparhawk yorgunluktan bitmişti. İsyanın bastırılmasına fiziki olarak iştirak etmemiş olmasına rağmen gerginlik onu iki saatlik savaşm neden olacağından çok daha fazla tüketmişti. Surların üzerinde durmuş bezgince siteye bakıyor, hendekte yüzen ölüleri korka korka çekmek gibi nahoş bir göreve zorlanmış çimenlik bakıcılarını ilgisizce izliyordu.

"Niye yatmaya gitmiyorsun, Sparhawk?" dedi Khalad. Çıplak, iri omuzları ay ışığında parıldadı. Sesi, görünüşü ve kaba saba tavrı o kadar babasına benziyordu ki Sparhawk bir kere daha o kısa, tazelenen acıyı hissetti.

"Yarın karım kalktığında hendekte yüzen ceset olmadığından emin olmak istiyorum. Yanarak ölenler pek hoş gözükmez."

“Ben hallederim. Haydi banyoya gidelim. Zırhını çıkarmak için sana yardım edeceğim. Sen de bir küvet sıcak suda ıslanabilirsin.”

“Bu gece pek güç sarf etmedim, Khalad. Bir damla bile terlemedim.”

“Gerekmiyor. O koku zırhına o kadar yerleşmiş ki üzerinde beş dakika kaldıktan sonra bir aydır yıkanmamış gibi kokuyorsun.”

“Bu mesleğin sorunlarından biri. Şövalye olmak istediğinden emin misin?”

“Bu baştan beri benim fikrim değildi.”

“Belki bu iş bittiğinde, dünya o kadar düzelecek ki artık zırhlı şövalyelere ihtiyaç olmayacak.”

“Tabii ve belki bir gün balıkçılar da uçacak.”

“Sen alaycının birisin, Khalad.”

Khalad kalenin üstünde yükselen kulelerden birine bakarak, “O orada ne yapıyor?” diye kızgınca sordu.

“Kim, nerede, ne yapıyor?”

“Güney kulesinin en tepesinde biri var. Dördüncü kezdir orada pencereden bir mum ışığının parıltısını yakalıyorum.”

“Belki Tynian ya da Bevier gözcülük etmeleri için oraya şövalye koymuştur.” Sparhawk omuz silkti.

“Sana - ya da Vanion’a - söylemeden mi?”

“Seni bu kadar endişelendiriyorsa, haydi gidip bakalım.”

“Sen pek ilgilenmiş görünmüyorsun.”

“Evet. Bu kale kesinlikle güvenli, Khalad.”

“Gidip baktıktan sonra gelip seni uyumaya hazırlayacağım.”

“Hayır, ben de geliyorum.”

“Kalenin güvenli olduğundan emin olduğunu sanıyordum.”

“Dikkatli olmanın zararı olmaz. Bir hata yaptığımı ve senin ölmene neden olduğumu annenlere söylemek istemem.”

Surlardan aşağı indiler, avluyu geçtiler ve ana binaya girdiler.

Sürgülü ana yemek odasının arkasından gelen gürültülü horlamalar vardı. “Sabah o odadan çıkanların çok kötü başağrıları olacağını hayal edebiliyorum.” Khalad güldü.

“Biz kimseyi çok içmeye zorlamadık.”

“Ama yine de suçlayacaklar.”

Güney kulesine çıkan merdivenleri tırmanmaya başladılar. Ana kule ve kuzey kulesi, tepesinde odalar yığılı alışılmış tarzda inşa edilmesine rağmen güney kulesi yukarı doğru çıkan, çatırdayan tahta merdivenli boş bir bina iskeletinden başka bir şey değildi. Mimar bu yapıyı sadece simetri olsun diye eklemişti. Bütün kuledeki tek oda en tepedeydi. Bu kabaca düzeltilmiş kalaslardan döşemesi olan bir odaydı.

“Tamtakım zırhla merdiven çıkmak için yaşlanıyorm,” diye yarı yolda soluk soluğa kaldı Sparhawk.

“Formunu kaybettin, Sparhawk,” dedi lorduna Khalad. “Kıçını kımıldatmadan politika yapmakla çok zaman harcıyorsun.”

“Bu işimin bir bölümü, Khalad.”

Basamakların tepesindeki kapıya geldiler. Sparhawk kılıcını kınından çıkararak, “öne ben girsem daha iyi olur,” diye mırıldandı. Sonra uzandı ve kapıyı itti.

Odanın ortasındaki tahta bir masada kılıksız bir herif oturuyordu. Yüzü bir mumla aydınlanıyordu. Sparhawk onu tanıdı. Yıllar boyunca içmek Krager'e yaramamıştı. Altı yıl kadar önce, Sparhawk onu son gördüğünden bu yana saçları iyice seyrelmişti; gözlerinin altındaki torbalar artık iyice göze çarpıyorlardı. Miyop ve sulanmış gözlerinin rengi değişmiş, bir tür sarılıkla kaplanmış gibi görünüyordu. Şarap maşrapasını tuttuğu eline felç gelmişti, sağ çenesini bir tik düzenli olarak titretiyordu.

Sparhawk hiç düşünmeden harekete geçti. Kılıcını Martel'in yaşlanmış, eski yardakçısına nişanlayıp hamlesini yaptı.

Kılıç Kragerln göğsünden girip arkasından çıkarken hiçbir şeyle karşılaşmamış gibiydi.

Krager hızla geri çekildi ve sonra o zayıf, içkiden yıpranmış sesiyle güldü. "Tanrım, bu şaşırtıcı bir deneyim!" dedi sohbet edercesine. "Kılıcın içimden geçtiğim hissedebildim. Kılıcını bırak, Sparhawk. Onunla bana zarar veremezsin."

Sparhawk kılıcını Kragefin gerçek görünen gövdesinden geri çekti ve ileri geri kafasına vurdu.

"Lütfen şunu yapma, Sparhawk," dedi Krager gözlerini kapatarak. "Biliyorsun ki çok sinir bozucu."

"Büyücüne tebriklerimi ilet, Krager," dedi yavan bir şekilde Sparhawk. "Bu çok inandırıcı bir illüzyon. O kadar gerçek görünüyorsun ki neredeyse kokunu alabileceğim."

Krager şarabından bir yudum alarak, "Bu konuda anlaşabileceğimizi görüyorum. İyi. Büyüyorsun, Sparhawk. On yıl önce mantıklı bir şekilde oturup dinlemek istemeden önce odayı çıra haline gelene dek parçalardın."

"Büyü mü?" diye Sparhawk'a sordu Khalad. Sparhawk başıyla onayladı. "Hem de oldukça karışık. Aslında Krager buradan bir mil kadar uzakta bir odada oturuyor. Birisi onun görüntüsünü bu kuleye yansıtıyor. Görebilir ve duyabiliriz ama dokunamayız."

“Yazık,” diye mırıldandı Khalad, iri hançerinin kabzasına parmağıyla dokunarak.

“Bu kez gerçekten çok akıllıca davrandın, Sparhawk,” dedi Krager. “Yaşlanmak sana yarıyor gibi - aynı iyi bir şarap gibi.”

“Sen bu konuda uzmansın, Krager.”

“Önemsiz, Sparhawk. Çok önemsiz.” Krager zorla gülümsedi. “Kendi kendini kutlamaya başlamadan önce bunun bir süre önce sana bahsedilen bir dostumun testlerinden bir diğeri olduğunu bilmen lazım. İş arkadaşlarıma senin hakkındaki her şeyi anlattım ama kendileri görmek istediler. Güçlerini - ve sınırlarını - ortaya koyabilesin diye senin için birkaç eğlence hazırladık. Mancınıklar kesinlikle Cyrgaileri şaşırttı. Troll’lere karşı atlı taktiklerin neredeyse kusursuzdu. Matherion’daki şehirsel konumlaman da dikkate değerdi. Günün olayları karşısında beni gerçekten şaşırttın, Sparhawk. Parola ve işaretimizi tahminimden çok daha çabuk öğrendin. Depo hakkındaki mesajı kayda değecek kadar kısa bir sürede ele geçirdin. Senin casusun notu çalmadan önce o Dacite tüccarının şehri sadece üç kez dolaşması gerekti. Savaş meydanında bir ordu yerine bir komployla karşılaşınca kötü bir şekilde başarısız olacağını beklemiştim. Tebrikler.”

“Çok uzun zamandan beri içiyorsun, Krager. Hafızan kaymaya başlamış. Seçim sırasında Chyrellos’da ne olduğunu unutuyorsun. Hatırladığım kadarıyla Martel ve Annias’ın hazırladığı bütün dolaplara da karşılık vermiştik.”

“O gerçekten büyük bir basan değildi, Sparhawk. Martel ve An-nias pek uğraştırıcı rakipler değildiler. Onlara entrikalarının yeteri kadar komplike olmadığını anlatmaya çalıştım ama dinlemediler. Martel Bazilika altındaki hazine odalarını düşünmekle meşguldü. Annias da Patriklik başlığına o kadar kafayı takmıştı ki başka hiçbir şey göremiyordu. Orada gerçekten şansını kaçırdın, Sparhawk. Ben daima senin en ciddi rakibindim. Beni tam avcunun içine almıştın. Birkaç bilgi kırıntısı ve Hiyerarşi önünde abartılı bir tanıklık uğruna gitmeme izin verdin. Çok kötü bir düşünceydi, ahbap.”

“Anladığım kadarıyla, bu gecenin eğlencesi başarılı olmak üzere düzenlenmemişti o zaman.”

“Elbette, Sparhawk. Matherion’u gerçekten almak isteseydik ordular getirirdik.”

“Bunlarda bir şey olduğundan eminimdim,” dedi görüntüye Sparhawk. “Ne dersin konuya geçebilir miyiz? Yorucu bir gün geçirdim.”

“Bütün sınavlar seni elindeki kaynaklara baş vurmaya zorlamak için düzenlenmişti, Sparhawk. Emrinde ne tür kaynaklar olduğunu bilmemiz gerekiyordu.”

“Daha hepsini görmediniz, Krager - yarısını bile.”

“Khalad, değil mi?” dedi Sparhawk’in silahtarına Krager. “Söyle efendine yalan söylemeye kalkmadan biraz pratik yapması gerekiyor. Hiç ikna edici değil - ah, annene iyi dileklerimi ilet. Onunla aram daima iyiydi.”

“Öyle olduğundan şüpheliyim,” diye karşılık verdi Khalad.

“Gerçekçi ol, Sparhawk,” diye konuştu Krager. “Karın ve kızın burada. Onların tehlikede olduğunu gördüğünde herhangi bir şeyi yedek tutacağına inanmamı gerçekten bekliyor musun?”

“Biz gerekli olanı kullandık, Krager. Bir böceği öldürmek için bütün alayı yollamazsın.”

“Martel’e çok benziyorsun, Sparhawk,” diye fikrini söyledi Krager. “İkiniz kardeş olmalıydınız. Ergenliği sırasmda ona bakıcılık etmekten umudum kesilmişti. Biliyorsun ki o bu işe başladığında beceriksiz bir saftı. Tek sahip olduğu şey sen ve Vanion’a - Sephrenia’ya da ama daha az - olan büyük kızgınlığıydı. Onu bebeklikten büyüttüm. Tanrım, bütün o şövalye faziletlerini ondan silene kadar sarfettiğim o sabırlı saatler.”

“Eski günlerden kendi basınayken konuş, Krager. Konuya gel. Martel artık mazi. Bu yeni bir durum ve o artık ortalıkta yok.”

“Sadece dostluğumuzu tazeliyorum, Sparhawk. ‘Şu eski günler’ ve o tip şeyler, bilirsin. Besbelli ki yeni bir işveren buldum.”

“O kadarını ben de biliyorum.”

“Martel için çalışırken Otha ile çok az bağlantım oldu. Azash ile hiç olmadı. Zemoch Tanrısı’na doğrudan ulaşabilseydim durum tamamen farklı olabilirdi. Martel kafayı intikama takmış ve Otha ise sefahatına gömülmüş olduğundan ikisi de net bir şekilde düşünemiyorlardı. Kendi sınırlılıkları yüzünden Azash’a çok kötü tavsiyeler veriyorlardı. Ben ona durum hakkında çok daha gerçekçi görüşler verebilirdim.”

“Konuşacak kadar ayık olman koşuluyla.”

“Bu senin seviyenin altında, Sparhawk. Ah, arada sırada içtiğimi kabul ediyorum ama ana amaçlan unutacak kadar değil. Doğrusu, uzun vadede işime daha çok yaradı. Azash’a tavsiyede bulunan ben olsaydım, seni yenerdi. Sonra kaçınılmaz bir şekilde onunla yakın ilişkiye girecektim ve Cyrgon - aklımdayken bu yeni işverenimin ismi - ile karşılaştığımda yok olacaktım. Sanırım onu duydun?”

“Birkaç kez.” Sparhawk doğal olmak için kendini zorladı.

“İyi. Bu bize yeterince zaman kazandırıyor. Şimdi dikkat et, Sparhawk. Bu küçük sohbetin en önemli noktasına geliyoruz. Cyrgon memleketine dönmeni istiyor. Daresia kıtasındaki varlığın bir sıkıntı - gerçekten daha fazla bir şey değil. Sadece bir sıkıntı. Elinde Bhelliom olsaydı, seni daha ciddiye alabilirdik ama yok -ve biz de ciddiye almıyoruz. Burada tek basmasın, ahbap. Bhelliom’un yok, Kilise Şövalyelerin yok. Sadece Ehlana’mn onur kıtasının artıkları ve Pelosialı atlı maymunların var. Pek farkına varılmaya bile değmezsin. Memleketine dönersen, Cyrgon Eosia kıtasına yüzyıl boyunca saldırmayacağına güvence veriyor. O zamana dek sen de çoktan ölmüş olursun, sevdiğin herkes de. Bildiğin gibi kötü bir teklif değil. Sadece bir gemiye binmek ve Cimmura’ya dönmek karşılığında yüzyıllık barış sağlayacaksın.”

“Ya gitmezsem?”

“Seni öldüreceğiz - karını, kızını ve dünyada sevdiğin bütün herkesi öldürdükten sonra. Tabii ki bir olasılık daha var. Bize katılabilirsin. Cyrgon senin Otha’dan daha uzun yaşamanı sağlayabilir. Sana bu teklifi yapmamı özellikle söyledi.”

“Benim için ona teşekkür et - eğer onu bir daha görürsen.”

“Anladığım kadarıyla geri çeviriyorsun?”

“Kolayca görülebildiği gibi. Daresia’nm görmek istediğim kadarının yarısını bile göremedim, bu yüzden bir süre daha kalacağım. Sen ve Cyrgon’un diğer yardakçılarının eşliğine hayır demeyeceğimden eminim.”

“Cyrgon’a böyle davrancağım söylemiştim ama bu teklifi yapmam konusunda ısrar etti.”

“O kadar güçlüyse niçin beni rüşvetle elde etmeye çalışıyor?”

“Saygı yüzünden Sparhawk. Buna inanabilir misin? Anakha olduğun için sana saygı duyuyor. Bu kavram onun kafasını karıştırdı ve ilgisini çekti. Seni tanımak istediğine gerçekten inanıyorum. Tanrıların bazen ne kadar çocukça olabildiklerini biliyorsun.”

“Tanrılardan bahsederken aklıma geldi, Troll Tanrıları ile yaptığı anlaşmanın arkasında ne var?” Sonra Sparhawk bir şey düşündü. “Boş ver, Krager. Bunu kendi kendime buldum. Bir Tanrı’ ran gücü ona tapanların sayısına bağlı. Cyrgailerin soyu tükendi, bu yüzden Cyrgon orta Cynesga’da bir yerdeki bir harabede boş beyanlar yapan minik cırtlak sesten başka bir şey değil - hepsi gürültü ve ortada bir cisim yok.”

“Birisi sana peri masalları anlatıyor, Sparhawk. Cyrgailerin nesli hiç de tükenmemiş - Tamuli’de kalırsan bunu öğrendiğinde üzüleceksin. Cyrgon, Troll Tanrıları ile troll’leri Daresia’ya getirmek için anlaştı. Senin Atanların çok etkileyici ama troll’lere denk değiller. Cyrgon kendi seçilmiş halkı hakkında çok duygusal. Hilkat garibelerinden bir ırkla çatışmada gereksiz yere onları kaybetmemeyi tercih ediyor, bu yüzden Troll Tanrıları’yla anlaşma yaptı. Troll’ler Atanları öldürmenin - ve yemenin - keyfini

çıkaracaklar.” Krager maşrapasındaki şarabın geri kalanını içti. “Bu benim canımı sıkmaya başladı, Sparhawk ve maşrapam boşaldı. Cyrgon’a bu teklifi sana sunduğumu söyledim. Sana hayatının kalanını huzur içinde yaşama şansını veriyor. Bunu kabul etmeni öğütlerim. Bü teklifi bir daha yapmayacak. Gerçekten, Tamullara ne olacağım umursuyor musun? Sonunda onlar sarı maymunlardan başka bir şey değiller.”

“Kilise politikası, Krager. Kutsal Anamız’m geniş bir bakış açısı vardır. Cyrgon’a söyle teklifini burnuna soksun. Ben kalıyorum.”

“Bu cenaze törenin, Sparhawk.” Krager güldü. “Çiçek bile yollayabilirim. Bir çift tarih hatasını tanımanın bütün keyfini yaşayacağım -sen ve Martel. Zaman zaman hatıralarınıza içeceğim -eğer sizi tekrar hatırlarsam.”

Ve sonra kılıksız üçkâğıtçı hergelenin görüntüsü kayboldu.

Peki, Krager,” dedi buz gibi bir ses tonuyla Khalad. “Onunla tanışma şansına sahip olduğum için mutluyum.”

“Aklında olan ne, Khalad?”

“Sanırım onu öldürebilirim. Doğruya doğru, Sparhawk. Sen Martel’i öldürdün, Talen Adus’u, bu yüzden Krager benim.”

“Bana göre uygun,” diye kabul etti Sparhawk.

“Sarhoş muydu?” diye sordu Kalten.

“Krager daima sarhoştur,” dedi Sparhawk. “Adam dikkatsiz olacak değildi.” Etrafına bakındı. “Burada ‘Sana söylemiştim’ diyecek biri yok mu? Bu işi hemen halledelim, kafamın bir köşesini kurcalamasını istemiyorum. Evet, herhalde son görüşümde onu öldürmem çok daha uygun olurdu ama eğer seçim zamanı Hiyerarşi’nin önüde tanıklık yapmasaydı, Dolmant şu anda Patrik olmayacaktı.”

“Öyle de yaşamayı öğrenebilirdim,” diye mırıldandı Ehlana.

“Nazik ol,” dedi Emban.

“Sadece şaka yapıyorum, Ekselansları.”

“Kelimesi kelimesine söylediklerini tekrar ettiğinden emin misin?” diye Sparhawk’a sordu Sephrenia.

“Çok yakındı, küçük ana,” dedi Khalad.

Sephrenia kaşlarını çattı. “Önceden planlanmıştı, bunu fark ettiğinize eminim. Krager bize gerçekten bilmediğimiz - ya da tahmin etmediğimiz - hiçbir şey söylemedi. “

“Cyrgon ismi daha önce yoktu, Sephrenia,” dedi Vanion.

“Ve belki de bir daha asla karşımıza çıkmayabilir,” diye karşılık verdi. “Bu işe Cyrgon’un karıştığına inanmadan önce Krager’in önemsiz kelimelerinden daha fazlasına ihtiyacım var.”

“Şey, birisi bu işe karışmış,” diye belirtti Tynian. Troll Tan-rıları’nın dikkatini çekecek kadar etkileyici ve Krager bu tanıma pek uymuyor.”

“Krager’in büyü keümesini telaffuz edemeyeceğinden bahsetmiyoruz bile,” diye ekledi Kalten. “O büyüyü herhangi bir Styric yapabilir mi?”

Sephrenia olumsuzca kafasını salladı. “Çok zordur,” diye kabul etti. “Eğer doğru yapılmasaydı Sparhawk’m kılıcı Krager’in kalbine saplanırdı. Sparhawk hamlesine o odada başlar ve bir mil uzaktaki odada Krager’in kalbine kadar kayıp giderdi.”

Emban tombul elleri arkasında sıkıca kenetlenmiş odanın içinde bir ileri bir geri yürüyerek, ‘Tamam o zaman,” dedi. “Şimdi bu geceki şu ayaklanma denilen şeyin ciddi olmadığını biliyoruz.”

Sparhawk kafasını salladı. “Hayır, Ekselansları, bundan emin değiliz. Krager ne söylerse söylesin, tarzının çoğunu Martel’den öğrendi ve entrika

ciddi değilmiş gibi davranarak bir başarısızlığı umursamamaya çalışmak tam Martel'in yapabileceği türden bir şeydir."

"Onu benden daha iyi tanıyorsun." Emban yüzünü buruşturdu. "Krager ve diğerlerinin bir Tanrı - Cyrgon ya da başka biri -için çalıştıklarından emin olabilir miyiz?"

"Tam değil, Emban," diye cevapladı Sephrenia. "Troll Tanrıları bu işe karıştılar ve onlar bildiğimiz bir insan büyücünün yeteneğinin ötesinde şeyleri yapıyor olabilirler. Orada bir büyücünün olduğu kesin ama bu işe bir de Tanrı'nın, Troll Tanrılarının dışında - karıştığından emin olamayız."

"Ama bir Tanrı olabilir, değil mi?" diye zorladı Emban.

"Her şey mümkün, Ekselansları." Sephrenia omuz silkti.

"Benim bilmek istediğim de buydu," dedi ufak tefek şişko din adamı. "Bu da benim bir an önce Chyrellos'a hızlı bir yolculuk yapmam gerektiğini gösteriyor gibi."

"Bu benim için biraz ani oldu, Ekselansları," diye itiraf etti Kal-ten.

"Kilise Şövalyeleri'ne ihtiyacımız olacak, Kalten," dedi Emban. "Hepsine."

"Onlar Rendor'da ayrılmış durumdalar," diye hatırlattı Bevier.

"Rendor bekleyebilir."

"Patrik bu konuda farklı düşünebilir, Emban" dedi Vanion. "Rendorlularla uzlaşma son beş yüzyıldan uzun bir süredir Kutsal Anamız'm hedeflerinden biri."

"O sabırlıdır. Bekleyecek. Beklemesi gerekiyor. Bu bir kriz, Vanion."

"Ben de sizinle geleceğim, Ekselansları," dedi Tynian. "Zaten burada omuzum iyileşene kadar pek bir yararım olmaz ve askeri durumu Dolmant'a sizden çok daha iyi bir şekilde açıklayabilirim. Dolmant'm

Pandion eğitimi var, bu yüzden askeri terminolojiyi anlayacaktır. Tam şu anda pantalonumuz inik bekliyoruz - bu deyimin kabalığı için Majestelerinden özür dilerim,” dedi Ehlana’ya.

“Bu ilginç bir istiare, Sör Tynian,” diye gülümsedi Ehlana, “ve ortaya kesinlikle bütün dikkati üzerine çekecek bir görüntü çıkarıyor.”

“Ucera Başpiskoposu ile aynı görüşteyim,” diye devam etti Tynian. “Kilise Şövalyeleri’ni kesinlikle Tamuli’ye getirmemiz lazım. Onları hızla buraya getirmezsek her şey boşa gidecek.”

“Ben Tikume’ye haber yollayacağım,” diye gönüllü oldu Kring. “Bize birkaç bin atlı Peloi yollayacaktır. Biz zırh giymeyiz ya da büyü kullanmayız ama nasıl savaşılacağını biliriz.”

“Kilise Şövalyeleri gelene dek dayanabilecek misiniz, Vanion?” diye sordu Emban.

“Sparhawk ile konuş, Emban. Sorumluluk onda.”

“Keşke bunu sürekli yapmayı kessen, Vanion,” diye itiraz etti Sparhawk. Bir an düşündü. “Atan Engessa,” dedi arkasından, “savaşçılarınızı at sırtında savaşmaya ikna etmek gerçekten ne kadar zor? Daha çoğunu ikna edebilir misin?”

“Krager-sarhoşun onlara hilkat garibeleri ırkı dediğini söyleyince beni dinleyeceklerdir, Sparhawk-Şövalye.”

“İyi. O zaman Krager bize düşündüğünden de çok yardımcı oldu. Troll’lere en iyi saldırının at ve mızraklarla olduğuna ikna oldun mu, dostum?”

“En etkilisi, Sparhawk-Şövalye. Daha önce Troll-yaratıklarıyla karşılaşmadık. Bizden daha büyükler. Bunu halkımın kabul etmesi zor olabilir ama bir kere kabul ettiler mi, atları denemeye gönüllü olacaklardır - onlar için yeteri kadar büyük atlar bulabilirseniz.”

“Krager bizim hırsızlarla dilencileri bilgi toplamak için kullandığımızı bildiğini ima etti mi?” diye sordu Stragen.

“Pek değil, Milord,” diye cevapladı Khalad.

“O zaman bu denklemimize bir bilinmeyen koyar,” diye düşüncelere daldı Stragen.

“Lütfen şunu yapma, Stragen,” diye rica etti Kalten. “Matema

tikten nefret ederim.” ‘

“Özür dilerim. Krager’in Matherion suçlularını casus olarak kullandığımızın farkında olup olamadığından emin değiliz. Farkındaysa bunu bize yanlış bilgi vermek için kullanabilir.”

“Kullandıkları büyü bildiklerini gösteriyor, Stragen,” diye belirtti Caalador. “Bu bizim komplonun liderlerin bir eve girdiklerini ve dışarı çıkmadıklarını görmemizi açıklıyor. İllüzyon kullandılar. Bizim izlediğimizi bilmeselerdi bunu yapmazlardı.”

Stragen elini uzatıp kuşkuyla sağa sola titretti. “Bu henüz kesin değil, Caalador, ne kadar iyi organize olduğumuzu bilemeyebilir.”

Bevier'in iğrenmiş görünen bir ifadesi vardı. “Olan oldu, dostlarım, tüm bunlar ayrıntılı bir şekilde hazırlanmış bir dalavere geçmişten gelen ordular, yeniden dirilen kahramanlar, vampirler ve gulyabaniler hepsi. Bu bizim arkamıza bütün Kilise Şövalyeleri’ni almadan buraya gelmemiz dışında başka hiçbir amacı olmayan bir üçkâğıttı.”

“O zaman niçin geriye döndüler ve bize gerisin geri ülkemize gitmemizi söylediler, Sör Bevier?” diye sordu Talen.

“Belki bizim tahmin ettiklerinden biraz daha etkili olduğumuz fark ettiler,” diye homurdandı Ulath. “Cyrgai saldırısını bozacağımızı, yüz troll’ü yok edeceğimizi ya da böyle bir hükümet darbesi girişimini bozacağımızı beklediklerini sanmıyorum. Eğer tamamen olasıysa onları

şaşırttık ve hatta biraz da telaşlandırdık. Bildiğiniz gibi, Kragefin ziyareti sadece budalaca bir cesaret de olabilir. Kendimize aşın güvenmek istemeyebiliriz ama sanırım kendimize güvenmemiz de gerekmez. İyisi mi, meşhur bir sarhoşun birkaç boş tehdidi yüzünden oyunu bırakıp kaçmayalım."

"İyi söyledin," diye mırıldandı Tynian.

Daha sonra kraliyet dairesinin birkaç kat üstündeki küçük bir odada Sephrenia, Vanion ile yalnız otururlarken kızma, "Başka bir seçeneğimiz yok, Aphrael," dedi. "Emban ve Tynian'ın Chyrellos'a geri dönmesi üç ay ve sonra da Kilise Şövalyeleri'nin karadan Daresia'a gelmeleri dokuz ay sürecek."

"Niye tekneyle gelmiyorlar?" Prenses biraz somurtkan görünüyor ve Rollo'yu sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu.

"Yüz bin Kilise Şövalyesi var, Aphrael," diye hatırlattı Vanion, "her tarikatten yirmi beş bin kişi. Dünyada o kadar adamı ve atı taşıyabilecek kadar gemi olduğunu sanmıyorum. Gemiyle birkaç bin tanesini getirebiliriz ama esas kısmı karadan gelmek zorunda. En az altı ay birkaç bin tanesini bile hesaba katamayız - bu Emban ve Tynian'ın Chyrellos'a gitmesi ve şövalyelerle atlarını gemiyle getirmesi için gereken zaman. Onlar gelene kadar burada yalnızız."

"Pantalonlarınız inik olarak," diye ekledi kız.

"Ağzını topla, genç leydi," diye onu azarladı Sparhawk.

Aphrael buna ilgisizce omuz silkti. "İçgüdülerimin hepsi bunun çok kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Bhelliom'a güvenli bir yer bulmak için o kadar zorluğa katlandım ve daha ilk hafif yağmur yağışında hepiniz hızla onu geri almaya gitmek istiyorsunuz. Tehlikeyi abartmadığınızdan emin misiniz? Biliyorsunuz ki Ulath haklı olabilir. Kragefin söylediklerinin hepsi atıp tutma olabilir. Ben hâlâ Bhelliom'suz bu işi halledebileceğinizi düşünüyorum."

“Sana katılmıyorum,” dedi Sephrenia. “Eleneleri senden daha iyi tanıyorum, Aphrael. Tehlikeleri abartmak onların doğasında yoktur. Doğrusu da tam tersidir.”

“Burada belirtmeye çalıştığım esas şey annenin tehlikede olması,” dedi kızma Sparhawk. “Tynian ve Emban Kilise Şövalyeleri’ni Tamuli’ye getirene kadar sayıca ciddi bir şekilde azız. Ne kadar salak olurlarsa olsunlar son seferinde Bhelliom Troll Tanrıları’na karşı avantajlı olmamızı sağlamıştı. Hatırladığım kadarıyla sen bile onlarla başa çıkamıyordun.”

“Bu söylediğin çok iğrenç bir şey, Sparhawk.”

“Sadece gerçekçi bakmanı sağlamaya çalışıyorum, Aphrael. Bhelliom olmadan, burada ciddi bir tehlike altındayız - sadece annenle bütün dostlarımızdan bahsetmiyorum. Krager doğruyu söylüyorsa ve karşımızda Cyrgon varsa, en az Azash kadar tehlikeli.”

“Bu çürük bahenelerin Bhelliom’u tekrar eline geçirmek için aklına gelmediğinden emin misin, Sparhawk?” diye sordu. “Biliyorsun ki kimse gerçekten onun baştan çıkarıcılığmdan muaf değildir. Sınırsız güç sahibi olmanın tatmini çok büyüktür.”

“Beni çok iyi tanıyorsun, Aphrael. Güç için yoldan çıkmam.”

“Eğer o Cyrgon ise, ilk adımının Styricleri yok etmek olacağını biliyorsun,” diye küçük Tanrıçaya hatırlattı Sephrenia. “Cyrgailere yaptıklarımız yüzünden bizden nefret ediyor.”

“Niçin hepiniz güçlerinizi birleştirip bana kabadayılık ediyor-‘ sunuz?” diye sordu Aphrael.

“Çünkü inatçılık ediyorsun,” diye cevapladı Sparhawk. “O zaman Bhelliom’u denize atmak iyi bir fikirdi ama şimdi durum değişti. Hata yaptığını kabul etmenin karakterine aykırı olduğunu biliyorum ama biliyorsun ki yaptın.”

“Söylediğine pişman olacaksın!”

“Burada yeni bir durum var, Aphrael,” dedi sabırla Sephrenia. “Bana defalarca geleceği tam göremediğini söylemiştin, bu yüzden Tamuli’de olanların hepsini önceden göremezsin. Gerçekten bir hata yapmadın, küçük kardeşim ama esnek olman gerekiyor. Sadece yanılmazlık üzerine olan ününü devam ettirmek istiyorsun diye dünyanın parçalanmasına izin veremezsin.”

“Ah, tamam.” Aphrael boyun eğip, kendini bir koltuğa attı ve onlara ters ters bakarken başparmağını emmeye başladı.

“Bunu yapma!” dediler beraberce Sparhawk ve Sephrenia.

Aphrael onları umursamadı. “Üçünüzün de bu yüzden gerçekten üzüldüğümü bilmenizi istiyorum. Duygularım karşısında çok terbiyesiz ve çok düşüncesizdiniz. Sizden utanıyorum. Devam edin. Umurumda değil. Gidin ve gerçekten sahip olmak istediğinizi düşünüyorsanız Bhelliom’u alın.”

“Ah Aphrael,” dedi yumuşakça Sparhawk, “onun nerede olduğunu biz bilmiyoruz, hatırladın mı?”

“Bu benim hatam değil,” dedi somurtkan küçük sesiyle.

“Evet, doğrusu senin hatan. Onu nerede denize attığımızı bilmememiz konusunda çok dikkatliydin.”

“Bu kindar bir söz, Baba.”

Birden Sparhawk’m aklına korkunç bir fikir geldi. “Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?” diye tedirgince sordu.

“Ah, Sparhawk, aptallaşma! Elbette nerede olduğunu biliyorum. Onu bulamayacağım bir yere koymanıza izin vereceğimi düşünmedin, değil mi?”